Sở Lưu Hương 1 2 3 - Long Hổ Phong Vân

Contents

Sở Lưu Hương 1 2 3 - Long Hổ Phong Vân **3**

1. Bạch Ngọc Mỹ Nhân . . . 3
2. Mây Trôi Mặt Biển . . . 11
3. Thiên Nhất Thần Thủy . . . 19
4. Một Trăm Mười Ba . . . 27
5. Ba Mươi Vạn Lượng . . . 34
6. Nhất Điểm Hồng . . . 41
7. Một Việc Trên Sức . . . 48
8. Trăng Sáng Gió Lành . . . 56
9. Tai Họa Và Mỹ Nhân . . . 64
10. Bóng Chim Tăm Cá . . . 73
11. Canh Bạc Phi Thường . . . 78
12. Độc Bá Võ Lâm . . . 85
13. Bạch Ngọc Ma Cái . . . 93
14. Tróc Hồn Như Ý Câu . . . 99
15. Một Bức Thư Tình . . . 106
16. Diệu Tăng Vô Hoa . . . 113
17. Thiên Phong Thập Tứ Lang . . . 120
18. Kẻ Chết Sống Dậy . . . 129
19. Một Nước Cờ Cao . . . 136
20. Hé Dần Bí Mật . . . 144
21. Khuôn Mặt Mỹ Nhân . . . 153
22. Phơi Bày Mặt Thật . . . 157
23. Huynh Đệ Tương Tàn . . . 164
24. Đuổi Theo Hung Thủ . . . 171
25. Thiên Phong Đại Sư . . . 178
26. Pháp Luật Trang Nghiêm . . . 186
27. Tự Đền Tội Chết . . . 193
28. Bạn Xưa Đất Lạ . . . 196
29. Nhân Gia Phú Quý . . . 203
30. Không Thể Cao Hơn . . . 209
31. Đường Về Đại Qua Bích . . . 216
32. Phong Quang Sa Mạc . . . 223
33. Cứu Nhân, Nhân Trả Oán . . . 230
34. Cực Lạc Tinh . . . 237
35. Lục Châu Hoang Mạc . . . 245
36. Tỳ Bà Công Chúa . . . 252
37. Quy Tư Quốc Vương . . . 260
38. Cao Xanh Xuống Phước . . . 268
39. Dây Tự Đáy Lòng . . . 276
40. Hộ Giá Quá Chậm . . . 283
41. Phong Vân Sa Mạc . . . 291

42. Phúc Từ Đâu Đến 299
43. Máu Nhuộm Động Phòng 306
44. Mưu Thâm Kế Độc 313
45. Mến Tiếc Chân Tài 321
46. Nhát Kiếm Thận Trọng 329
47. Thuyền Trên Sa Mạc 337
48. Bám Như Đỉa Đói 346
49. Chết Vì Tri Kỷ 353
50. Rượu Say, Việc Hỏng 361
51. Liệu Việc Như Thần 369
52. Hoa Biển Mê Hồn 375
53. Cốt Cách Trời Sanh 383
54. Rơm Không Sợ Lửa 391
55. Đường Ranh Sống Chết 398
56. Chim Họa Mi 406
57. Chặt Tay Kết Bạn 414
58. Tâm Lý Nữ Nhân 421
59. Khi Người Khi Ta 430
60. Rượu Mừng Thành Công 438
61. Đương Nhiên Phải Làm 445
62. Hồng Phấn Cô Lâu 452
63. Giã Từ Sa Mạc 462
64. Không Mày, Vẽ Mày 467
65. Anh Hùng Hội 475
66. Ám Khí Chi Vương 482
67. Bạo Vũ Lê Hoa 489
68. Anh Hùng Bất Lực 496
69. Những Cái Bất Ngờ 504
70. Cái Nghề Giết Người 510
71. Phải Chiếm Tiên Cơ 518
72. Thiên Hạ Vô Địch 526
73. Kỳ Dị Phu Thê 533
74. Luận Về Kiếm Đạo 541
75. Tạ Ơn Mượn Kiếm 550
76. Thế Gia Vọng Tộc 557
77. Lấy Ân Báo Oán 566
78. Tử Vị Tử Vong 575
79. Một Gút Trăm Mối 582
80. Cái Tội Bạo Tàn 590
81. Ngươi Chết, Ta Sống 597
82. Tiên Cảnh Và Địa Ngục 603
83. Tác Phong Tiền Bối 610
84. Chiếc Mặt Nạ Da Người 618
85. Nhân Vi Tài Tử 625
86. Cái Thế Độc Hành 632
87. Đường Ranh Sống Chết 639
88. Ủ Mộng Xuân Tình 646
89. Hổ Huyệt Long Đàm 653
90. Thủy Mẫu Âm Cơ 659
91. Ta Sống Ngươi Chết 664
92. Tâm Lý Biến Đổi 672
93. Đánh Nhau Dưới Nước 680
94. Cái Hôn Giết Người 689
95. Ra Không Phải Dễ 698

96. Kiếm, Vật Vô Tri 706
97. Thiết Huyết Truyền Kỳ 714
98. Biết Người Biết Ta 722
99. Bất Bại Tướng Quân 731

Sở Lưu Hương 1 2 3 - Long Hổ Phong Vân

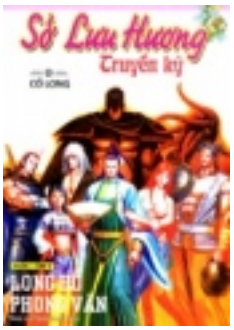

Giới thiệu
Lý Tầm Hoan đã tìm quên vết thương đó trong men rượu nồng, trong những bóng dáng giai nhân, nh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/so-luu-huong-1-2-3-long-ho-phong-van

1. Bạch Ngọc Mỹ Nhân

Rồi mười năm sau... Bao nhiêu là vật đổi sao dời, bao nhiêu là biến thiên dâu bể... Bao nhiêu là dĩ vãng trôi dần theo ký ức lãng quên... Nhưng tình yêu vẫn cứ là một vết loang không đậm cũng chẳng nhạt mà thời gian không làm sao gột rủa, mà mưa gió cuộc đời không thể xóa nhòa.

Lý Tầm Hoan đã tìm quên vết thương đó trong men rượu nồng, trong những bóng dáng giai nhân, nhưng rượu nồng chỉ đốt cháy hai buồng phổi, huỷ diệt đi xác thân, và cuối cùng cũng mang theo vết thương ray rứt vào lòng đất lạnh.

Bây giờ bên kia bờ thế giới, chẳng hiểu chàng đã quên được hay là chưa ?

Tiểu Phi ngồi nghiêng dựa lên mạn thuyền nhớ lại người bạn củ, chàng không khỏi ngậm ngùi thở dài... Chính chàng cũng mang phải vết thương ấy và chàng cũng đã tìm lãng quên bằng cách theo Lý Tầm Hoan ngao du khắp sơn cùng thủy tận, khắn thắng cảnh danh sơn.

Nhưng núi dù đẹp non dù xinh, nguồn cảm hứng chỉ dâng lên chốc lát, nổi buồn trìu trìu lại kéo đến tâm tư ! Bài học thấm thía của tình yêu ấy, thêm vào sự cố công rèn luyện của Lý Tầm Hoan, con người của Tiểu Phi bây giờ đã biến đổi hẳn.

Từ một chàng trai man dại ngang tàng, Tiểu Phi đã biến thành một trang thanh niên rất mực phong lưu, phong lưu còn hơn cả Lý TầmHoan thuở trước.

Cái tên Tiểu Phi của chàng, bây giờ được thiên hạ giang hồ gán thêm một cái ngoại danh "Lưu Hương Đạo Soái" một ngoại danh thật hào hùng mà cũng thật phong lưu, đúng nghĩa với nếp sống của chàng hiện tại.

Từ một tên Mai Hoa Đạo giả danh để cứu bạn, chàng nghiễm nhiên trở thành một Đạo Soái khét tiếng giang hồ về tài trộm cũng như về hành vi hiệp nghĩa.

Tiểu Phi đã nhất định tạo cho mình một cái thinh danh, thì bây giờ cái thinh danh đó đã đến với chàng, dù rằng cái danh không đẹp mấy.

oOo

”Mỹ Nhân Bạch Ngọc, báu trên đời.

Công tử là ai, lại giữ chơi !

Nếu muốn thân còn, đừng tiếc vật,

Canh ba, đổi chủ, đúng như lời !”

Mảnh giấy đến tay trong ngày, dĩ nhiên hạng định canh ba là chỉ vào đêm nay.

Đêm nay, canh ba có kẻ đến đây, lấy một vật báu mà hắn trân trọng giữ gìn,trân trọng hơn sinh mạng của hắn.

Mảnh giấy màu hồng tươi, hiện còn nằm trên mặt bàn đá hoa, những nét chữ tân kỳ nhưng không kém kiêu kỳ lố lộ dưới ánh đèn sáng rực.

Mảnh giấy khôn ghi tên người tiếp nhận, nó đến tay ai là người đó tiếp nhận, và chắc chắn nó đã đến đúng nơi, đúng người, nên người nhận nó như nhận cả một trời lo lắng.

Mảnh giấy không ghi người ký gửi, song khẫu khí của mấy dòng thơ đã thừa nói người gửi là ai.

Chiếc bàn, đặt tại một gian khách sảnh trong tòa phủ trạch của một thế gia vọng tộc đất Bắc kinh, chủ nhân là một công tử hào hoa phong nhã, họ Kim tên Bạc Hoa.

Hiện tại, Kim công tử ngồi nơi bàn, trầm ngâm nhìn mảnh giấy rải trên mặt bàn, nhìn hàng giờ mà mắt không chớp.

Gương mặt Kim công tử biểu lộ niềm thống khổ vô biên, niềm thống khổ có ao ước ẩn sâu căm hờn luyến tiếc.

Nhìn mảnh giấy, Kim công tử có cảm nghĩ là mình nhìn một câu điệp của Diêm Vương do quỷ sứ vừa mang đến cho một con bệnh nan y còn thích sống.

Kim Bạn Hoa không đến nỗi quá cô độc trong gian đại sảnh. Bên cạnh hắn, còn có ba người nửa, nhưng sự hiện diện của ba người này cũng không tạo cho hắn sự bình tỉnh trước cơn bão do mảnh giấy mang lại.

Hãy nhìn xem ba nhân bật bầu bạn với Kim công tử hôm nay để đoán định những diễn biến trong những giờ phút sắp đến.

Một người, thần sắc uy mãnh, tuổi đã cao niên tóc điểm hoa, râu điểm hoa, vận áo gấm, tay chấp sau lưng, đi tới, đi lui, nối liền hai bức tường đại sảnh, đi mãi không ngừng, có lẽ đi từ lâu lắm, có lẽ cộng lại tất cả những bước đi của lão sẽ có một khoảng đường dài bằng đoạn đường từ Bắc Kinh đến Trương Gia khẩu.

Người thứ hai, vóc gầy, xương lộ, mắt sáng như mắt chim ưng,khí sắc âm trầm,vận áo đen, ngối cạnh Kim Bạn Hoa, đôi tay vuốt vuốt cặp Phán Quan Bút bằng thép tốt, đặt trên mặt bàn. Mười ngón tay gầy guột trông như mười chiếc móng sắt, tầm thước người này khá cao.

Hai người đó, gương mặt trầm trọng, ánh mắt ngiêm lạnh không ngừng nhìn ra cửa chán, rồi từ cửa chánh nhìn sang cửa sổ lại từ cửa sổ trở về cửa chánh.

Người thứ ba là một lão nhân trọc đầu, gầy ốm, thấp bé, vận áo màu tía, ngồi nơi một góc tường, đôi mắt nhắm nghiền. Toàn thân người này không có một đặc điểm nào chứng tỏ là con người siêu việt. Chỉ có đôi vành tai thay vì bằng xương bằng da, bằng thịt lại bằng một chất liệu kỳ lạ.

Lão nhân áo gấm đi một lúc, đột nhiên lại bước gần chiếc bàn cầm mảnh giấy lên, cười lạnh:

-Thế này là nghĩa làm sao ? Thỉnh cầu ? Hăm dọa ? Mượn ? Cưỡng đoạt ? Chỉ bằng vào một mảnh giấy con này, mà ta phải mất một vật báu giá trị liên thành ? … Lão vỗ tay đánh bốp xuống bàn, cao giọng nói :

đạo Soái Lưu Hương ! Lưu Hương ! Thế ra dưới ánh mắt ngươi bọn anh hùng cửu thành tại Bắc Kinh này là những vũ phu vô dụng chăng ?

Kim Bạn Hoa cau đôi mày nặng trĩu sầu, từ từ thốt:

-Vậy mà với những mảnh giấy như thế này, hắn đã thủ đoạt không biết bao nhiêu kỳ trân dị bửu trên khắp sông hồ ! Hắn đã báo là giờ Tý lấy vật, thì đừng mong ai giữ được vật đó đến giờ Sửu ! Người áo đen ngồi bên cạnh lạnh lùng buông :

-Ạ ! Thật vậy ?

Kim Bạn Hoa thở dài :

-Mới thánh trước đây, Quyển Liêm Tử Khưu Tiểu Hầu tiếp nhận một mảnh giấy như thế, đòi hầu gia phải hiến cái chén ngọc vô giá. Hầu gia lập tức cất giấu cái chén vào một nơi vô cùng kín đáo. Muốn chắc hơn Hầu gia lại còn thỉnh hai vị Đại Đao Vệ Sĩ tại thành là Song Chưởng Phiêu Thiên Tử Hạc và Mai Hoa Kiếm Phượng Hoàng đến nhà tăng cường cuộc phòng thủ. Nhưng vô ích ! Qua giờ ước hẹn vào mật thất xem lại, Hầu gia phải một phen kinh hoàng, cái chén ngọc Cửu Long không cánh mà bay.

Người áo đen cười lạnh:

đó là việc củ, còn hiện tại thì Vạn Lão đầu không phải là Tước Tử Hạc, còn tại hạ, Sanh Tử Phán này cũng không phải là Phượng Hoàng ! Hà huống… Y nhìn qua lão nhân trọc đầu ngồi lặng nơi góc tường, từ từ tiếp nối:

-Còn Anh lão tiền bối, mà bọn đạo tặc nghe đến danh, có tên nào không khiếp đảm ? Ba chúng tôi hiệp lại, nếu không chế ngự nổi một Đạo Soái Lưu Hương, phỏng trên đời này, còn tay nào làm nổi cái việc đó chứ ?

Lão già trọc đầu mở hé đôi mắt, điểm một nụ cười :

-Tây Môn huynh không nên quá thổi phồng lão phu như thế ! Từ chiến dịch Văn Đài đến nay, lão phu xem mình như một kẻ thừa, một con người vô dụng không đáng được lời nhắc nhở đến nửa. Có đôi vành tai, còn kiếm được cái ăn cái uống, đôi vành tai đã mất rồi thì cầm như một phế nhân sống dở, chết dở mất đi thôi ! Lão già áo gấm là vị Tổng tiêu đầu trong Vạn thắng tiêu cục tại Bắc Kinh, tên Vạn Vô Địch, ngoại hiệu Thiết chưởng Kim tiêu, nghe mấy lời khiêm nhường nhưng có hàm chứa cái ý mỉa mai khinh ngạo của lão trọc đầu, bật cười sang sảng :

Trên giang hồ có ai không ngán sự thính tai của lão Thần Ưng chứ ?Bất quá, trong chiến dịch Vân Đài, lão vấp phải một cái bại nhỏ, song hiện tại đôi Thần nhỉ bạch y này có công dụng linh ảo gấp năm, gấp mười, lão có mất mát gì cho cam ,mà hòng nhún nhường khách sáo ! Thần Ưng lắc đầu cười nhẹ:

-Già ! Già quá rồi ! Vô dụng lắm rồi ! Đêm nay sở dĩ lão phu có mặt tại đây là để biết mặt vị nguyên nhung trong toàn quân Đạo Tặc, mà cũng là một công tử hào sảng nhất đời. Có thế thôi, sau đó lão phu se đếm chuỗi ngày tàn của một phế nhân trong thâm sơn cùng cốc… Kim Bạn Hoa vụt hỏi:

-Nghe giang hồ truyền thuyết, Anh lão tiền bối chỉ nghe hơi thở thôi cũng đủ biết người đó nam hay nữ, bao nhiêu niên kỷ, thân phận như thế nào, và vĩnh viễn nhớ mãi, không hề nhầm lẫn dù chỉ gặp một lần thôi, dù người đó cải dạng làm sao. Có phải vậy chăng ?

Thần Ưng chớp chớp đôi mắt hí, điểm một nụ cười :

-Lời truyền thuyết trên giang hồ lắm lúc cũng khó tin lắm.

Kim Bạn Hoa rời ghế, bước đến tường vẹt bức đồ mỹ nữ sang một bên. Bên trong, có một khuôn cửa kín đáo, hắn mở cửa nhìn vào.

Chiếc hộp gỗ đàn hương còn đó, hắn thở phào, cười nhẹ:

-Không ngờ oai danh của tam vị làm kinh khiếp tên Đạo Soái Lưu Hương đến thế ! Có lẻ hắn sẽ bỏ cuộc đêm nay ! Sanh Tử Phán ngẫng mặt lên trần nhà, bật cười dài :

-Lưu Hương ! Ngươi là ai ? Ngươi chỉ là… Bỗng một tiếng soạt vang lên rất khẽ, tiếp liền theo đó là một tràng cười ấm nhẹ vang lên, rồi một giọng nói cũng ấm nhẹ nối luôn:

đã trót nhận Bạch Ngọc Mỹ Nhân rồi Đạo Soái Lưu Hương phải đến đây bái tạ! Nhanh như chớp, Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Nhân Địch đảo bộ vọt đến cạnh cửa sổ, đồng thời đánh ra một chưởng.

Bên ngoài, xa xa, có một bóng người cao lớn, tay cầm một vật dài độ ba thước.

Người đó tiếp nối giọng ấm nhẹ:

-Giờ Tuất lấy vật, giờ Tý đến bái tạ, kể ra cũng đủ lể lắm rồi, mong các vị xét cho nhé ! Kim Bạn Hoa biến sắc mặt, rung rung giọng:

đuổi ! Đuổi theo ! Nhanh lên ! Bóng người dao động, sanh gió, gió chao ngọn đèn, Sanh Tử Phán và Thiết Chưởng Kim Tiêu đã ra đến bên ngoài.

Thần Ưng rùn vai:

đã chắc gì là Ngọc Mỹ Nhân thật ?

Kim Bạn Hoa dậm chân :

-Tại hạ trông thấy rõ ràng ! Quyết chẳng lầm được ! Hắn cũng phi thân vọt ra.

À ! Thì ra cũng biết vũ công không đến nỗi trói gà không chặt như một số công tử miệt mài trong thú yêu hoa ! Thiết Ưng lắc đầu cười lạnh lẩm nhẩm:

-Ai thì lầm kế của ngươi chứ lão phu thì…Hừ ! Cánh cửa nơi góc phòng sau bức họa mỹ nhân, còn mở. Thần Ưng từ từ đứng lên, từ từ bước mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp.

Đột nhiên, một tiếng keng vang phía sau làm lão giật mình.

Đôi Bạch Y thần nhĩ của lão có hiệu lực thu thanh nhạy phi thường. Dù là tiếng động nhỏ lão vẫn nghe ra, nhờ vậy lão mới nghe được những tiếng phát ra từ xa, ngoài tầm thính giác thường.

Tiếng keng vừa vang lên đó, có âm hưởng quá mảnh liệt chấn dội cả màng tai tưởng chừng có thể làm bung đôi vành nhân tạo. Tiếng keng phải phát ra rất gần, hoặc rất lớn, mới có âm hưởng như thế.

Thần Ưng cấp tốc vọt người lên, xoay mình nữa vòng, vung song chưởng đáp xuống.

Nhưng có ma nào đâu ở phía sau lão ! Một tiếng keng thứ hai vang lên lần này thì lão chỉ nghe rõ từ ngoài cửa vọng vào cùng một lúc sà mình đáp xuống.

Lập tức, nhanh như mũi tên, lão lao mình vọt ra qua cửa.

Vừa lúc đó, một loạt tiếng keng keng nửa lại tiếp nối vang lên, tiếng của một chiếc thanh la ! Thần Ưng chợt biến sắc, kêu lên thất thanh:

-Hỏng ! Hỏng mất rồi ! Lão bay vút trở vào đại sảnh, đảo mắt nhìn bên trong vọng cửa kín thấy chiếc hộp còn y tại chổ, nhưng một sợi tơ màn còn rung rung nhẹ.

Thần Ưng ngây người đứng lặng, thần sắc biến đổi luôn luôn, môi lão nhếch nhếch, không rõ lão cười hay mếu, lão tự lẩm nhẩm:

đạo Soái Lưu Hương ! Lưu Hương ! Quả thật ngươi lợi hại. Ta thua ngươi keo này ngươi đừng đắc ý vội ! Giọng nói của ngươi đã lọt vào tai ta rồi, dù cho ngươi lẩn trốn góc bể ven trời vẫn có một ngày ta tìm ra ngươi ! Có tiếng y phục quét gió phía sau lưng. Thần Ưng quay lại. Sanh Tử Phán, Thiết Chưởng Kim Tiêu và Kim Bạn Hoa trở vào.

Thiết Chưởng Kim Tiêu cầm chiếc hộp có đựng Ngọc Mỹ Nhân dài ba thước, vừa đi vừa cười ròn rả:

-Hắn lừa bọn mình. Hắn có lấy được gì đâu ? Đây là một tượng hình Ngọc Mỹ Nhân giả, giả một cách quá thô sơ, nhìn là biết ngay ! Sanh Tử Phán cười mỉa :

-Tuy là vật giả, bán đi cũng được mấy lượng bạc, thừa chi một bình rượu ngon ! Y cười lớn:

-Kể từ hôm nay, Đạo Soái Lưu Hương sẽ vĩnh viễn ôm nhục trốn rí một nơi ! Thần Ưng thoáng nhìn họ với ánh mắt thương hại, rồi nhìn tượng hình Ngọc Mỹ Nhân nơi tay Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Địch:

đó là vật giả, còn vật thật ở đâu ?

Kim Bạn Hoa vụt biến sắc, run run giọng:

-Vật thật…Vật thật ở tại chổ củ chứ ở đâu ! Hắn chạy bay qua vọng cửa bí mật mở nhanh chiếc hộp gỗ đàn hương và hắn rú lên một tiếng, rồi ngã nhào bất tỉnh.

Vạn Vô Địch bước tới một bước, nhìn vào chiếc hộp. Mỹ Nhân Bạch Ngọc thật biến đâu mất; thay vào đó, một vuông lụa hồng đồng loại với vuông lụa ghi bài tứ tuyệt, cũng có mấy hàng chữ.

Lão cầm nhanh lên đọc:

"Công tử Bạn Hoa mất của Đạo Soái Lưu Hương dạo trăng." oOo Thời tiết đã vào trung hạ, nhưng hơi ấm của dư xuân vẫn còn, không vì ngọn lửa hè làmoi bức như mọi năm nên coin người vô cùng thoải mái.

Thoải mái nhất là những lẻ vượt trùng dương, ngọn gió xuân muộn không dao động mặt nước đến hãi hùng. Chỉ có những lúc biển lặng, sóng êm, người đi biển mới hưởng tận cái thú ra khơi.

Trên mặt biển, một con thuyền to lớn, chạm trổ tân kỳ, màu sắc rực rỡ, đang rẽ nước lướt đi. Cánh buồm giương phồng lồng lộng trong không gian, uy nghi kiêu hùng.

Trên sàn thuyền lộ thiên, nơi đầu mũi, một người lực lưỡng trân mình nằm tắm nắng, những thớ thịt vồng to chứng tỏ người đó công lực sung mãn, huyết khí phương cương.

Đôi tay ôm một vật gì xem chừng quý giá lắm. Cól lẻ người đó ngắn nhìn vật ấy thỏa mãn rồi, hiện tại đôi mắt nhắm nghiền, không rõ đang ngủ hay thức.

Một lúc sau từ khoang trong, một thiếu nữ bước ra, vận áo đỏ, mớ tóc đen huyền bay lượn theo làn gió nhẹ vờn quanh đôi mắt đen, tóc phản chiếu với màu da trắng hồng. Thiếu nữ vận áo không tay, để lộ hai cánh tay tròn mịn như ngà chuối, đôi bàn chân cũng trắng hồng, màu trắng hồng của hạng cành vàng lá ngọc.

Dĩ nhiên, không cần nói rõ cũng hiểu thiếu nữ đẹp vô cùng.

Thiếu nữ đến gần người đang nằm, lấy chân hất nhẹ vào chân người đó.

Người đó dịch chân sang một bên, nhẹ trách:

điềm nhi ! Vĩnh viễn ngươi không thể an tịnh được một phút giây nào à ?

Tuy giọng nói hơi trầm một chút, song nghe hấp dẫn lạ.

Một tràng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói dịu dàng:

-Sai ! Đạo Soái cũng có lúc đoán sai như thường ! Người đó vươn vai, uốn lưng, nghiêng qua một bên. Ánh tà dương chiếu ngay vào mặt, song đôi mắt còn nhắm nghiền vì sợ chói.

Trong cái dán nằm uể oải, người đó có vẻ hấp dẫn vô cùng, sự hấp dẫõn của một thân hình đầy nhựa sống, kiêu hùng, đầy khí phách hiên ngang.

Chỉ có vành môi, hơi nghiêm lạnh một chút, vành môi đó, nếu khép kín, thì trông rất tàn khốc, nhưng lúc hé ra, lại vẻ thành nụ cười dịu ấm, làm tiêu tan cái khắc khổ tàn nhẫn ngay.

Trước khi mở mắt người đó đưa bàn tay che lên cho ánh nắng không dọi vào.

Chàng nhoẻn miệng cười:

-À ! Lý Hồng Tụ cô nương ! Mong cô nương tha cho, đừng quấy rầy mãi kẻ hèn này ! Một Tống Điểm Nhi cũng đã đủ lắm rồi ! Nếu thêm cô nương nữa ai mà chịu nổi ! Lý Hồng Tụ cười ngặt nghẽo:

-Tiểu Phi thiếu gia ! Thế ngoài Tống Điểm Nhi ra không còn ai được động đến thiếu gia sao ?

Tiểu Phi vỗ tay nhè nhẹ xuống sàn thuyền :

-Cho tôi xin ! Ngồi xuống đây, có chuyện gì hay, kể chi tôi nghe với, sự gì có kết cuộc khoái lạc một chút nhé, những việc bi thảm thì tôi đã ngấy lắm rồi ! Lý Hồng Tụ bĩu môi lệch qua một bên:

-Tôi không ngồi ! Tôi không kể chuyện ! Tôi sợ ánh thái dương lắm ! Ánh thái dương sẽ làm nhức đầu, ánh thái dương sẽ làm đen da, xấu người đi ! Tôi không hiểu tại sao Đạo Soái lại thích ánh thái dương ! Nàng nói không ngồi, nhưng nàng vẫn ngồi xuống. nàng nói sợ nắng nhưng nàng vẫn phơi mình dưới nắng. Nàng duỗi hai chân ra, kéo ống quần lên, bày hai ống chân trắng nõn mịn màng.

Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Ánh thái dương quý lắm chứ ! Con người không sợ ánh thái dương tức là con người thích ánh sáng, phàm sống trong ánh sáng, người ta không hành động vô sĩ hèn hạ được. Vô luận là ai, trong ánh sáng, không thể có chủ ý hèn hạ được ! Muốn manh tâm làm điều gì mờ ám, người ta phải tìm chổ tối, chổ kín mà hoạch định mưu dồ, nhất định không bao giờ dá chường mặt ra chổ sáng ! Bởi bóng tối là đồng lõa của tà tâm kia mà ! -Không hẳn đúng như vậy, bằng cớ là tôi đang phơi mìnhtrong ánh nắng đây, mà tôi đang nghĩ đến một việc mờ ám ! Tiểu Phi nheo mắt :

-Việc mờ ám đó là cốt làm sao cho tôi ngồi lên có phải thế không ?

Lý Hồng Tụ vỗ tay:

-Thiếu gia đúng là một con quỷ ! Không việc gì qua được con mắt của thiếu gia! Nàng chấm dứt tràng cười nghiêm giọng:

-Nhưng thiếu gia cũng nên ngồi lên đi, từ lúc đi Bắc Kinh trở về đây, ngày nào như ngày ấy, vẫn lười, lười như không còn sinh lực nữa vậy ! Mãi rồi sẽ biến thành một trường ngoại công tử cũng nên ! Tiểu Phi chép miệng thở dài:

-Lý muội làm cho ngu huynh nhớ đến ông thầy dạy ngu huynh lúc còn thơ ấu ! Chỉ thiếu có bộ râu ! Lý Hồng Tụ liếc xéo chàng. Chàng nhoẻn miệng cười tươi, tiếp nối:

-Lần đến kinh thành vừa rồi, ngu huynh có dịp mở rộng kiến văn hơn !Ngu huynh gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt,thành danh trên chốn giang hồ, tưởng sao chứ những tay như vậy mà xưng anh hùng hào kiệt, ngu huynh cho là một sự lạm dụng danh từ trắng trợn ! Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

-Trừ cái lão Thần Ưng ra, còn hai cây thịt một là Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Địch, một khác là Sanh Tử Phán Thôi Năng, họ xưng là hảo thủ võ lâm, ngu huynh xuất hiện trước mặt họ như tại chỗ không người ! Nghe nói Sanh Tử Phán Thôi Năng sử dụng phán quan bút tài tình có thể điểm đủ hai trăm mười tám huyệt đạo trên người địch thủ trong một phút vậy mà ngu huynh phớt ngang qua y, y chẳng hay biết gì cả ! Chàng bật cười ha hả, ra vẻ đắc ý lắm ! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Luận về khinh công, trên chốn giang hồ có tay nào sánh được Đạo Soái ? Bọn họ làm gì phát giác nổi sự xuất hiện của thiếu gia ngay bên cạnh họ ?

Rồi nàng nheo mắt trêu một câu:

-Thiếu gia đeo xong bùa mình tự vẽ cho mình rồi chứ ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Rồi ! Tại hạ chờ nghe cô nương phân phó đây ! Lý Hồng Tụ cười tươi, đưa tay phát nhẹ vào vai chàng, đoạn thốt:

-Trước hết, tôi thuật qua một vài sự việc đã làm… Nàng lấy một quyển sổ trong tay áo, lật vài trang, đoạn đọc:

-Số hàng hóa từ Tế Nam về bán được ba mươi vạn lượng. Chi ra các khoản sau đây: Trợ cấp một vạn lượng cho vợ góa củaVương Tiêu đầu trong Long Hổ tiêu cục và họ Triệu, giúp một ngàn lượng cho Huỳnh tú tài trong việc tang ma, một ngàn năm trăm lượng cho Triệu Quốc Minh sắm sính lễ thành hôn, còn họ Trịnh thì… Tiểu Phi khoát tay, thở dài :

-Biết rồi ! Cái việc đó cô nương cần gì phải nhắc lại ?

Lý Hồng Tụ lườm chàng:

-Cái gì cũng phải phân minh, nhất là việc tiền bạc. Có phân minh lương tâm chúng ta mới an, có phân minh cái danh Đạo Soái mới sáng chói ! Như vậy, tổng kết lại, số bạc ba mươi lượng thu đã chi ra trọn vẹn. Trong số lợi tức riêng năm vạn lượng thu hoạch tại Điền gia trang của thiếu gia, tôi cũng đã xuất ra hết bốn vạn rồi… Tiểu Phi cười khổ:

-Hiền muội không thể dành lại cho ngu huynh khá hơn à ?

Lý Hồng Tụ trách nhẹ:

-Lưu huynh hưởng thụ như vậy vẫn còn chưa đủ hay sao mà đòi hơn ! Đã có lời truyền thuyết trên giang hồ rồi đấy, thiên hạ cho rằng Lưu huynh mượn công che tư, xài riêng phần lớn, chẩn tế phần nhỏ. Nào ai biết được Lưu huynh tiêu pha phần lớn tư sản mình đâu ?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Thiên hạ nói gì mặc họ, chúng ta cứ giữ vững chủ trương, làm điều công ích mà ngần ngại trước những thứ nông cạn, thì làm sao đạt đích ? Còn riêng về sự huy hoàng của ngu huynh tự nhiên sanh ra trên đời phải hưởng thụ khoái lạc miễn mình có những phương tiện chánh đáng giúp hưởng thụ là không còn sợ lương tâm dằn vặt.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Lý Hồng Tụ :

-Bỗng dưng Lý muội lại phát sanh tục niệm, mất hẳn vẻ thoát trần của ngày nào cũng lạ.

Lý Hồng Tụ cười nụ:

-Chỉ vì muội quá lo lắng cho Lưu huynh ! Bỗng có tiếng gọi ơi ới từ dưới khoang thuyền vọng lên:

đã hót vớ nhau bằng thích chưa ? Nếu không còn hót nữa thì xuống đây mà dùng bữa ! Thức ăn đã nguội rồi, không ai dư công hâm đi hâm lại đâu ! Câu nói phát xuất thổ âm Nam quốc rấtlạ tai đối với Tiểu Phi và Lý Hồng Tụ, âm thinh nghe ấm dịu lạ, không khác nào một điệu nhạc huyền bí, càng nghe càng thích thú, càng khó hiểu càng mê ly.

Lý Hồng Tụ đưa cao hai tay lên không:

-Cao thiên ơi ! Nàng không thể dùng một ngôn ngữ nào khác hơn cho thiên hạ dể nghe chăng ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

đừng trách nàng ! Nàng cực khổ lo liệu bữa ăn, lo xong rồi mà chẳng ai ngó ngàng tới, tự nhiên nàng bực, khi con người ta bực, thì tủi thân nhớ đến bản thân, là nhớ đến nguồn gốc, gia hương, tránh sao khỏi thổlộ ý niệm qua thổ ngữ.

Chàng với tay, nắn lấy tay Lý Hồng Tụ đứng lên.

Lý Hồng Tụ vờ nũng:

-Sự việc gì Lưu huynh cũng tìm cách che chở cho nàng ! Thảo nào mà nàng chẳng… Đột nhiên nàng biến sắc kêu lên:

-Lưu huynh xem kìa ! Vật gì thế ?

Dưới ánh dương quang, bồng bềnh trên sóng nước, một xác người sắp sữa tấp vào mạn thuyền.

Tiểu Phi bước đến sàn thuyền, nhìn xuống biển một thoáng, rồi lấy một cuộn thừng, kết thòng lọng nhắm ngay xác chết quăng dây.

Với thủ pháp của Đạo Soái, dùng dây vớt xác không phải là việc khó khăn gì.

Chỉ một phút sau, cái xác được kéo lên sàn thuyền.

Xác chết vận y phục gấm, gương mặt nám đen vì ánh nắng, toàn thân hơi sình.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Vô phương cứu ! Lý Hồng Tụ nhìn hai tay xác chết, nhận thấy nơi ngón giữa và ngón áp út bàn tay tả có ba vòng phao tay nơi mỗi ngón, chế kuyện bằng chất hợp kim màu đen.

Bàn tay hữu không có mang phao, nhưng dấu đeo hằn rõ.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Thất tinh phi hoàn ! Đây có lẻ là xác chết của môn đệ Thiên tinh bang.

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu là một môn hạ của Thiên Tinh bang thì nói gì ? Các chết này là của Tả Hựu Tranh tước hiệu Thất tinh đoạt hồn, Bang chủ Thiên tinh bang. Điều đáng lấy làm lạ là Thiên tinh bang hùng cứ vùng Hoán Nam cách đây hàng ngàn dặm, tại sao Thất tinh đoạt hồn Tả hựu Tranh lại chết ở đây ?

Lý Hồng Tụ kiểm soát khắp xác chết, đoạn thốt:

-Không có một vết thương tích nào cả ! Có lẽ y chết vì ngộp nước ! Tiểu Phi lắc đầu, không cho sự nhận xét của Lý Hồng Tụ là đúng, chàng cởi chiếc áo của xác chết, trông thấy nơi thanh sườn thứ năm bên tả ngực, giữa hai huyệt Nhủ căn và Kỳ môn có dấu bàn tay nửa đỏ nửa đen.

Lý Hồng Tụ khẽ thở dài :

-Chu sa chưởng ! Tiểu Phi tiếp nối:

-Gần đây, Chu sa môn nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, môn hạ đệ tử thuộc hạng cao thủ gồm trên một trăm bảy mươi người, song kể về tài lực, bất quá chỉ có độ ba tay là trên hẳn Thất tinh đoạt hồn Tả Hựu Tranh.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Phải, trong bọn chúng, những tay xuất sắc nhất là họ Dương, họ Phùng và họ Tây Môn.

Tiểu Phi mơ màng:

-Chu sa môn với Thiên tinh bang có ân oán gì với nhau chứ ?

Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Ba mươi bảy năm trước đây, vị Hương chủ Hình đường trong Thiên tinh bang cưới con gái thứ hai của Phùng Phong Chưởng môn nhân Chu sa môn. Hai năm sau, vị cô nương đó bỗng nhiên chết đi một cách mờ ám. Phùng Phong có đến tận Hoán Nam hỏi tội Chu sa môn. Mặc dù sau này, tra cứu ra thì vị cô nương đó quả thật thọ bịnh bất ngờ mà chết chứ không do một nguyên nhân nào mờ ám cả. Tuy nhiên, hai môn phái đoạn giao với nhau từ ấy ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Chỉ đoạn giao thôi à ? Như vậy cũng chưa lấy gì làm quan trọng đến nỗi đôi bên có sự thanh toán lẫn nhau như thế này ?

Lý Hồng Tụ mỉm cười :

-Nếu chỉ có vậy thôi thì nói làm gì ? Hai mươi lăm năm trước, Thiên tinh bang cướp đoạt một số hàng hoá do tiêu cục của đệ tử Chu sa môn hộ tống. Lúc đó, Phùng Phong lâm bệnh nặng, chết đi môn đồ đang tuyển chọn chưởng môn kến vị,thành thử Chu sa môn không kịp phản ứng. Mãi đến một năm sau, không rõ trong Thiên tinh bang, bang chúng xử trí với nhau thế nào mà những tên cướp đoạt hàng hoá của Chu sa môn bảo tiêu lại đến Chu sa môn thọ tội. Tuy nhiên, số hàng hóa đó không hề giao hoàn lại cho Chu sa môn.

Nàng thuật lại chuyện xưa rất rành rẻ đầy đủ chi tiết theo thứ tự thời gian, không khác nào việc nhà, ký ức của nàng cũng đáng ngại lắm.

Tiểu Phi tán:

-Ký ức của Lý muội đáng sợ đấy ! Ký ức đó như một kho tàng sự tích, như một quyển sử vũ lâm, ghi chép đầy đủ mọi sự việc… Chàng mỉm cười:

-Nhưng sự việc đó xảy ra trên hai mươi năm rồi, nếu có thù oán trọng đại gì giữa nhau họ đã thanh toán ngay từ lúc đó, hà tất phải đợi đến hôm nay ? Theo ngu huynh nghĩ, vượt nghìn dặm theo dõi Tả Hựu Tranh đến đây để hạ sát, hẳn Chu sa môn còn có lý do khác hơn là việc năm xưa.

Vừa lúc đó một thiếu nữ từ khoang thuyền trong bước ra, trách yêu:

-Hai người định lờ đi, không kể gì đến lời kêu gọi của tôi cả à ? Thức ăn nguội lạnh hết rồi, không ai dư công hâm nóng lại đâu ! Nàng vận bộ y phục thùng thình, màu vàng nhạt để chân không, đôi ông chân bày ra trắng nõn nà, tròn lẳn như ngọc chuốt.

Tóc nàng đen nhánh, gióc thành đôi bím nhỏ bỏ lòng thòng hai bên vai, nơi bím tóc có cài mấy hạt châu chớp sáng, màu tóc đen phản nảnh với làn da mặt trắng hồng, ánh chớp hạt châu tranh sáng với đôi mắt đen láy của nàng như hai điểm sao ngời ngời linh động... Nàng cố ý tỏ vẻ giận dỗi, nhưng vừa xuất hiện, trông thấy xác chết vội kêu lên một tiếng hãi hùng, quay mình lại, thụt vào khoang trong, nhanh hơn lúc xuất hiện gấp mấy lần.

Lý Hồng Tụ được dịp cười chế nhạo:

điềm Nhi thừa can đảm làm bất cứ việc gì, nhưng không nhìn nỗi một xác chết, thấy xác chết là nàng xỉu ngay, cho nên tôi thường bảo, người sống đừng hòng dọa cho nàng sợ, chỉ có xác chết là làm cho nàng bạt vía thôi.

Tiểu Phi không lưu ý lắm đến sự xuật hiện của Điềm Nhi và lời bỡn cợt của Lý Hồng Tụ, chàng nhìn xuống mặt biển từ từ thốt:

-Rồi Lý muội xem ! Sẽ còn nhiều xác chết trôi đến nữa, chứ không phải chỉ một mà thôi đâu ! Lý Hồng Tụ chưa kịp nói gì, từ khoang trong, một chiếc mâm to được đưa ra trên mâm có bồ câu rán, có gà hấp, có cá chưng, có thịt, có cơm có rượu bồ đào ! Đúng như Điềm Nhi đã bảo, thức ăn nguội lạnh từ lâu, mở đóng váng theo vành tô bát, điểm lốm đốm như những hạt bạch châu.

Kể về lượng, mâm cơm đó thừa cho mười người ăn, kể về phẩm thức ăn đó chỉ có những gia đình vương hầu, gia dĩ lại là bửa cơm thường lệ suy ra lối sống của Tiểu Phi hiện thời kể cũng phong lưu đúng mức ! Dĩ nhiên, mâm cơm đó do Tống Điềm Nhi đưa ra, nàng đưa ra chứ không dám chường mặt, sợ nhìn thấy xác chết bên cạnh be thuyền.

Nàng đứng nép bên trong, thốt vọng ra :

đấy, mang ra trước khoang thuyền mà ăn đi ! Ăn xong gọi tôi dọn dẹp ! Lý Hồng Tụ cười ròn :

-Tại sao ngươi không đích thân mang đến đây ? Muốn nói gì thì ra đây mà nói, đứng xa quá, giọng lại khó nghe, ai hiểu ngươi muốn nói gì ?

Tống Điềm Nhi xì một tiếng:

-Tiểu quỷ ! Ngươi không hiểu sao ngươi còn bảo ta mang ra cho ngươi ?

Lần này thì nàng không dùng thổ ngữ. Lý Hồng Tụ vỗ tay reo lên:

-A ha ! Tống Điềm Nhi hôm nay lại bỏ cái giọng Nam Quốc rồi đó ! Ai muốn nghe, lại đây mà nghe !

2. Mây Trôi Mặt Biển

Thuyền đã buông neo giữa biển khơi.

Có lẽ Tiểu Phi muốn dừng chuyện lại đó, để chờ xem nhiều xác chết khác trôi đến, như chàng sự đoán vừa rồi với Lý Hồng Tụ.

Chàng vớ lấy một con bồ câu rán, ngoạm miếng, nhai ngấu nghiến đoạn nốc một chén rượu bồ đào.

Vừa khà một hơi dài khoan khoái, chàng bỗng ngẫng mặt nhìn ra. Một thây người nữa từ từ trôi đến.

Thây đó vận chiếc áo màu đỏ, dài đến gối, gương mặt chưa sạm nắng, cở bốn mươi tuổi, nơi cằm có bộ râu thưa, khoé mắt nhăn nheo, bàn tay tả bình thường, bàn tay hữu thì to lớn gấp hai lần gân xương lồi ra, lòng bàn tay đo đỏ như màu áo.

Lý Hồng Tụ kinh hãi kêu lên :

-Xác chết của Sát Thủ Thư Sinh Tây Môn Thiên ! Thật không thể tưởng y lại có cái kết cuộc thê thảm như thế này ! Tiểu Phi than thở :

-Y giết chết Tả Hựu Tranh, chung quy rồi cũng bị người khác giết lại ! Lý Hồng Tụ lẩm nhẩm :

-Ai giết y ? Tay nào hạ nổi y, kể ra cũng không vừa ! Chợt nàng nhìn thấy một vết thương nơi yết hầu Tây Môn Thiên nước biển đã rửa sạch máu, da thịt tím sậm lại, sóng đánh nhấp nhô làm phập phồng lớp da rìa, quanh vết thương.

Lý Hồng Tụ tặc lưỡi:

-Vết thương do mũi kiếm gây nên ?

Tiểu Phi gật đầu :

đúng ! Lý Hồng Tụ tiếp nối:

-Vết thương sâu không quá một tấc, trong thiên hạ võ lâm, chỉ có đệ tử hai phái Hải Nam và Lao Sơn mới xử dụng được kiếm pháp tài tình như vậy, hạ địch thủ với một tấc kiếm, không sâu hơn mà cũng không cạn hơn, trăm lần như một ! Tiểu Phi lại gật đầu :

đúng ! Lý Hồng Tụ đưa ra nhận xét:

-Thực ra, Hải Nam kiếm phái và Lao Sơn kiếm phái cách đây không xa lắm.

Kiếm pháp của Lao Sơn phái thì do Đạo gia chánh tông lưu truyền, dù cấp bách thế nào lối xử dụng cũng bình hòa, trăm tĩnh, quang minh chánh đại. Cứ theo vết thương của Tây Môn Thiên mà luận, thì kẻ hạ thủ có phần nào cấp bách, là chọn yết hầu mà công vào, hành động đó không được cao thượng lắm. Như vậy Tây Môn Thiên chết vì bọn Hải Nam kiếm khách chứ không phải do bọn Lao Sơn phái hạ thủ ! Nhưng nếu vậy thì kỳ quái vô cùng ! Tiểu Phi trố mắt :

-Kỳ quái ?

Lý Hồng Tụ gật đầu :

-Kỳ quái thật đó ! Hải Nam kiếm phái với Chu Sa môn, chẳng những không có oán cừu gì, mà còn liên quan mật thiết với nhau nữa. Tám năm trước đây, Chu sa môn bị Lang Nam Thất Kiếm vây hảm đang hồi nguy kịch thì Hải Nam phái từ nghìn dặm xa kịp đến nơi giải cứu, thế mà giờ đây, cao thủ Hải Nam phái lại hạ thủ trưởng lão Chu sa môn ? Vậy nghĩa là gì ? Điều đó quả thật trên chỗ tưởng tượng của người đời ! Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Tả Hựu Tranh trong Thiên bang vô cớ bị Tây Môn Thiên trong Chu sa môn hạ sát, rồi Tây Thiên Môn lại bị Hải nam phái giết một cách hồ đồ vô lý do ! Có sự tình gì bí mật trong những vụ án này ?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Lưu huynh lại động tính củ rồi phải không ? Định can thiệp vào việc thiên hạ như bao lâu nay chắc ?

Tiểu Phi cũng cười :

-Lý muội mắng khéo ngu huynh lười biếng đó chứ ! Được rồi ngu huynh sẽ tìm một việc gì làm cho Lý muội xem ! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

-Việc gì thì không biết như thế nào, chứ việc này xem ra mênh mông đại đồng quá, chẳng những thế, lại còn nguy hiểm cùng cực đấy ! Nàng mơ màng tiếp nối :

-Hai hôm nay, Dung thơ lại ngọa bịnh, đang lúc mình có việc lo, mà lại đi gánh vác việc người, tiểu muội thiết tưởng không hợp lúc ! Tiểu Phi điểm một nụ cười :

-Việc càng nguy hiểm càng gây nhiều thích thú, càng mênh mông đại đồng, càng có nhiều bí mật cho mình khám phá, với việc như vậy mà mình hành động có kết quả, thì không uổng công phu chứ có sao ? Nếu có ngại ngùng, là tình trạng sức khoẻ của Dung muội thôi ! Lý Hồng Tụ thở dài :

-Tiểu muội biết thế nào rồi Lưu huynh động tính hiếu kỳ, muốn khám phá ra mọi bí mật quanh những vụ án này ! Có lẽ Lưu huynh sinh ra là để gánh vác việc thiên ạh hay sao ấy ! Gặp một việc nào bí mật, chừng như không khám phá được là ăn ngủ không yên vậy ! Bỗng nàng nhoẻn miệng cười, tiếp nối:

-Cũng may là sự việc vừa diễn ra đó, mù mờ vô căn cứ, muốn truy nguyên ra có khác nào mò kim giữa biển sâu ? Dù Lưu huynh có muốn gánh vác cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa ! Tiểu Phi bĩu môi :

-Rồi Lý muội sẽ thấy, tự nhiên sự việc sẽ tự nó phô bày các mội giúp ta phăng lần vào sâu diễn tiến, những mối đó rất nhiều ta chỉ cần chọn lựa mối nào thực tiển nhất mà theo dõi thôi ! Chàng thốt xong, với lấy chiếc đùi gà, dựa lưng vào be thuyền mà nhai, rồi nốc rượu.

Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Thật tiểu muội không hiểu nỗi tại sao Lưu huynh lại có thể ăn, uống ngon lành bên cạnh hai xác chết ! Nàng lại nhìn ra mặt biển ! oOo Không lâu lắm, một thây người thứ ba trôi đến.

Không rõ vì nắng táp hay vì làn da tự nhiên, người đó mặt mày đen như lọ chảo, râu ngắn, vận áo đạo màu xanh, có vóc dáng cao lớn.

Mỗi một xác chết trôi đến, Tiểu Phi đều dùng dây kéo lên thuyền cả.

Tay chân xác thứ ba này lạnh như giá băng, một tay còn nắm chạt nửa đoạn kiếm, thuộc loại kiếm dài, ánh thép chớp ngời dưới bóng dương quang một màu xanh biếc.

Nửa mảng đầu bị chém băng rơi đâu mất.

Lý Hồng Tụ không dám nhìn xác chết lâu hơn.

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Quả nhiên là một môn hạ của Hải nam kiếm phái ! Lý Hồng Tụ trầm giọng :

-Lưu huynh nhận diện được à ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Nạn nhân là Linh Tựu Tử, một nhân vật trong Hải nam Tam kiếm, hắn có thủ pháp tối độc, trong thiên hạ võ lâm ngày nay, kể ra chẳng có mấy người địch nỗi hắn ! Lý Hồng Tụ thở dài :

-Hắn dùng kiếm đâm yết hầu kẻ khác, không ngờ lại bị chém bạt một mảng đầu! Nàng cố nén sự thương tâm, quay lại nhìn xác chết một lúc đoạn thốt:

-Suy qua tình huống, Linh Tựu Tử sau khi tung kiếm đâm vào yết hầu địch, lâm vào tư thế không còn day trở được nữa, do đó hắn bắt buộc phải thu kiếm chém vũ khí kẻ tấn công hắn bất ngờ, nhưng vũ khí của kẻ đó thuộc loại quý, chém sắt như chém bùn, nên thanh kiếm của Linh Tựu Tử bị tiện làm đôi.

Vũõ khí của kẻ đó còn dư lực bay qua đầu hắn, chém bạt đi một mảnh. Vũ khí của bọn Hải Nam phái là trường kiếm, được chế luyện bằng loại thép lạnh tìm tận đáy biển, rắn chắc vô cùng, thế mà vẫn không chịu nỗi một nhát vũ khí của địch, điều đó chứng tỏ vũ khí địch còn rắn chắc hơn mấy phần lại có thủ pháp trầm trọng lắm.

Tiểu Phi hỏi :

-Lý muội đoán vũ khí đó là loại gì ?

Lý Hồng Tụ không do dự :

đao ! Tiểu Phi nhìn sững nàng :

- Do dâu mà Lý muội dám quả quyết như thế ?

Lý Hồng Tụ giải thích :

-Chỉ có đao pháp mới khắc chế nổi kiếm pháp, nhất là khi địch sử dụng trường kiếm. Trong thiên hạ hiện tại nhân vật nào sử dụng đao pháp lợi hại đến độ Linh Tựu Tử không kịp trở tay ? Phải biết cao thủ trong Hải nam phái rất kỵ dùng kiếm đón đỡ vũ khí địch, bị bức bách lắm Linh Tựu Tử không còn cách gì khác hơnnên mới đưa kiếm hứng đao như vậy ! Tiểu Phi gật đầu :

đao pháp có phần linh xảo nhanh nhẹn hơn kiếm pháp nhiều, nếu xáp lại gần địch thì càng lợi hại hơn nữa. Nhưng dùng đao pháp bức bách Linh Tựu Tử không trở tay kể ra cũng là một việc khó khăn tưởng không mấy người làm nổi.

Chàng dừng lại điểm một nụ cười, tiếp nối :

-Tuy nhiên ta phải nhớ đến một người.

Lý Hồng Tụ chớp chớp mắt:

-Lưu huynh muốn nói đến Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp ? Như vậy là Lưu huynh lầm ! Tiểu Phi kinh dị :

-Lầm ?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp nổi danh tay đao đệ nhất khắp Trung thổ, đao pháp nhanh vô tưởng, địch không thể nhận ra đường đao tiến công hướng nào mà đón đỡ hoặc né tránh. Thanh đao của Trác Mộc Hợp có tên là "Đại Phong Đao" một trong mười ba món vũ khí được thần thánh hóa hiện nay. Nếu gặp Trác Mộc Hợp tự nhiên Linh Tựu Tử phải bó tay ! Tiểu Phi hỏi nhanh :

-Nếu vậy Linh Tựu Tử bị Trác Mộc Hợp hạ sát ?

Lý Hồng Tụ lắc đầu :

-Từ ba mươi năm qua, Trác Mộc Hợp tung hoành nơi vùng Đại mạc giang hồ tặng cho y tước hiệu "Sa mạc vương" y can cớ gì lại vượt vạn dặm đường dài từ Đại mạc đến đây ?

Tiểu Phi thong thả điểm một nụ cười :

-Cô nương không biết, thì còn tại hạ biết ! Lý Hồng Tụ chớp chớp đôi mắt đẹp :

-Lưu huynh có muốn đánh cuộc với tôi không ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Ai lại nỡ đánh cuộc khi mình cầm chắc cái được trong tay ? Làm như vậy chẳng hóa ra tôi lừa cô nương à ?

Vừa lúc đó, một giọngnói ngọt ngào từ dưới lòng khoang thuyền vọng lên:

đánh cuộc với nhau đi ! Nên đánh lắm ! Ai thua cuộc thì rửa chén bát hộ tôi trong một tháng ! Lý Hồng Tụ vừa cười vừa mắng :

-Tiểu quỷ ! Ai cho phép ngươi nghe trộm ?

Tống Điểm Nhi bật cười khanh khách :

-Nhìn thì tôi không dám nhìn, nhưng nghe ngóng tự nhiên dám nghe ngóng chứ ! Lý Hồng Tụ day qua Tiểu Phi:

-Lưu huynh nghe tiểu quỷ nói đó ! Đúng là tiểu quỷ, trên thế gian này có cái tiện nghi nào, nàng cũng đều chiếm hết ! Nàng sinh ra để hưởng cổ thiên hạ dọn sẵn ! Tiểu Phi tựa mình vào mành mành thuyền, mơ mơ màng màng không nghe ai nói gì.

Lý Hồng Tụ bước tới gần hơn :

-Lưu huynh chờ gì ? Chờ Trác Mộc Hợp ?

Tiểu Phi đáp bâng quơ :

-Biết đâu... Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Chờ không được ! Sa Mạc Vương không đến đâu !Nếu lão ấy đến Trung nguyên vị tất có tay nào giết nỗi lão ? Mà những tay giết nỗi sẽ không bao giờ giết lão.

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc :

-Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh xưa nay không có oán thù gì với nhau thế tạu sao họ Tây Môn lại giết họ Tả ? Rồi đến Linh Tựu Tử với Tây Môn Thiên kẻ chân trời người góc bể tuy cùng giang hồ xuôi ngược song chẳng bao giờ va chạm quyền lợi tại sao Linh Tựu Tử lại hạ sát Tây Môn Thiên ? Rồi đến Trác Mộc Hợp và Linh Tựu Tử giữa nhau chẳng có một điểm ân oán tình cừu tại sao Trác Mộc Hợp lại hạ sát Linh Tựu Tử ?

Chàng thở dài mấy tiếng rồi tiếp:

-Trên thế gian này, có biết bao nhiêu điều bất ngờ, trí khôn của con người không tưởng tượng nổi ?

Thái dương chếch về tây, từ lúc chiếc thây người đầu tiên xuất hiện thời gian trôi qua đã khá lâu rồi.

Trên sân thuyền, ba xác chết nằm nguyên đó, có lẽ chủ thuyền chưa chịu vất trở lại mặt biển là cốt chờ cho tất cả sưu tầm nghiên cứu kỷ luỡng chăng ?

Rồi chiếc thây thứ tư lại theo sóng đùa trôi tới, đúng như Tiểu Phi dự đoán.

Những chiếc thây trước trồi lên hụp xuống khi trầm khi bỗng, nhưng chiếc thây này lại giống một cái bè, dù gió dồi sóng dập cách nào cũng không hụp khỏi mặt nước.

Những chiếc thây khác Lý Hồng Tụ còn dám thản nhiên mà nhìn, hiếu kỳ mà nhìn song đến chiếc thây này, vừa trông thấy là nàng quay mặt sang hướng khác.

Chiếc thây đó theo sự sình lên trông giống như một người mập mạp ngộ nạn, mà nhìn lỹ mường tượng là một người ốm.

Trong nhất thời Tiểu Phi không có thể nhận xét chắc chắn được.

Chiếc thây đó đã trướng lên gần như nát rữa.

Thây mập ? Thây ốm ? Thây già ? Thây trẻ ? Tiểu Phi phải lắc đầu, không suy đoán nỗi. Họa chăng có thể nhận ra đó là một nam nhân hay nữ nhân mà thôi.

Chàng giương to đôi mắt nhìn trừng trừng vào chiếc thây. Làn da đen vì nắng táp đã biến thành đỏ sậm.

Lý Hồng Tụ rung rung giọng:

-Lợi hại thật ! Ai độc thật ! Để tôi vào gọi Dung thơ thơ ra xem, cóù lẽ chị ấy biết là nạn nhân ngộ độc như thế nào.

Tiểu Phi lắc đầu:

- Dung Dung không nhận nỗi chất độc đó đâu ! Lý Hồng Tụ cười nhẹ :

-Về võ công, không ai chối cãi sở năng của huynh, nhưng về ám khí, vị tất Lưu huynh hơn nổi Tống Điềm Nhi ? Vềà thuật cải sửa dung mạo Lưu huynh lại kém xa Dung thơ thơ ! Tiểu Phi gật đầu :

đành là thế, song người này có phải trúng độc đâu ? Ít nhất, cũng không hoàøn toàn do độc ! Lý Hồng Tụ bật cười khanh khách :

-Nếu không trúng độc thì trúng đường chắc, trúng mật chắc ! Tiểu Phi không nao núng :

-Rất có thể ! Đường ! Nước đường ! Nạn nhân trúng nước đường ! Lý Hồng Tụ trố mắt :

-Nước đường ?

-Tiểu Phi gật đầu :

đó là một sản phẩm do Thiên Nhất Thần Thủy Cung chế luyện, giang hồ gọi là Thiên Nhất Thần Thủy, còn người trong Thủy Cung thì gọi là Trọng Thủy.

Lý Hồng Tụ chớp mắt:

-Thiên Nhất Thần Thủy là một loại độc dược tối lợi hại, hơn tất cả mọi độc dược trêân giang hôà ! Tiểu Phi gật đầu :

đúng vậy rồi ! Nghe nói mỗi một giọt Thiên Nhất Thần Thủy có cái trọng lượng ngang ba trăm thùng nước, điều đó khó tin thật nhưng nhiều người đều công nhận là sự thật mình phải tin là thật. Người thường chỉ uống một giọt thôi, thân thể sẽ nổ tung ra mà chết ngay.

Chàng thở dài mấy tiếng nói tiếp :

-Lợi hại hơn hết là Thiên nhất thần thủy không màu sắc, không mùi vị, dù cho ai nghi ngờ mà nếm thử, vẫn không thể hiểu được cái đặc chất của nó như thế nào ?

Cho nên Sa Mạc Vương phải uống nhầm, điều đó tưởng không có gì phải lấy làm lạ.

Lý Hồng Tụ lại hỏi :

-Nhưng…có chắc người này là Trác Mộc Hợp chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Hồng Tụ chớp mắt :

-Hắn đã biến dạng như thế này, còn nhận làm sao được màdám quả quyết ?

Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười :

-Y phục của hắn tầm thường thật nhưng đặc biệt là đôi giầy của hắn. Đôi giày đó thuộc loại của bọn du mục thường dùng. Thân thể hắn hãy còn làn da tươi mát, nhưng mặt hắn sạm nám như nnhững gương mặt dày dạn phong trần. Ngần ấy điểm, chứng tỏ hắn từng xuôi ngược vùng sa mạc trải nắng dầm sương, chan mưa, hứng gió, nơi hông hắn có cái khoen cài đao. Hiện tại đao và vỏ đao đã mất điều đó chứng tỏ hắn có một thanh đao rất quý, kẻ đã sát hại hắn tự nhiênphải tước đoạt, chứ sao lại để một thanh đao quý mai một theo xác hắn vào lòng biển sâu.

Chàng dừng lại nhìn xác chết môt chút rồi từ từ nói tiếp :

-Với những đặc điểm đó, mình có thể đoán chắc cái xác này là của Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp ! Lý Hồng Tụ tặc lưỡi :

-Tôi xem Lưu huynh nên đổi nghề là phải ! Giá mà Lưu huynh làm cái việc điều tra, tuần sát, thì kết quả mỹ mản vô cùng ! Có thể cái lão Thốc Ưng nào đó, nổi danh vì tài thính tai cũng phải bái phục ! Tiểu Phi bật cười sang sảng :

-Chưa hết ! Hắn có mang một chiếc ngân bài, mặt ngân bài có khắc hình một con lạc đà có đôi cánhdài, chiếc ngân bài đủ nói lên nhân vật mang nó là ai ?

Lý Hồng Tụ bật cười theo :

-Lưu huynh đúng là một nhân tài ! Phục lắm rồi ! Bỗng nàng tắt nụ cười, cau mày nói tiếp :

-Cứ như sự việc này thì Sa Mạc Vương và Thần Thủy cung có gay cấn với nhau làm sao đó, chắc sự gây cấn đó quan hệ không nhỏ đâu. Giờ đây, Sa Mạc Vương đã chết, chứng tỏ… Tiểu Phi hừ một tiếng, chận lời :

-Lý muội muốn bảo ngu huynh đừng tìm hiểu xa hơn ?

Lý Hồng Tụ thở dài :

-Tôi không có ý khuyên Lưu huynh đừng nhúng tay vào cuộc tranh chấp của những người ấy, tôi chỉ mong Lưu huynh nên cẩn thận. dè dặt hơn.

Tiểu Phi ngẫng mặt lên không nhìn mây lờ lữnng trôi qua, cười nhẹ:

-Nghe nói bọn môn đệ Thần Thủy Cung, đều là nữ nhân, tất cả lại là những trang tuyệt sắc, nhưng không rõ hô có đẹp bằng ba vị cô nương trên thuyền này chăng ! Lý Hồng Tụ lắc đầu cười khổ :

-Lưu huynh lại động tính hào hoa rồi đấy hẳn ! oOo Sau một lúc lâu, mặt biển y nhiên với sóng lượn chập chờn, không còn một thi thể nào nổi lên nửa cả.

Lý Hồng Tụ buông một câu :

-Chẳng có gì lạ nữa đâu, Lưu huynh ạ !Chờ mãi vô ích ! Tiểu Phi đưa ra nhận xét :

-Nếu không còn một xác chết nào khác, thì sự việc phải dừng lại với nghi vấn quanh Thần Thủy cung. Nếu động cơ cuộc tranh chấp là một kho tàng báu vật, thì kho tàng báu vật đó hiện do Thần Thủy cung chiếm giữ ! Lý Hồng Tụ trầm giọng :

-Giả sử còn xáùc chết nổi lên kế tiếp ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Thì cứ nghiệm xét xác chết cuối cùng, tìm hiểu nạn nhân là ai, chết vì tay ai, mình sẽ hiểu cái liên hệ của họ, rồi bắt đầu từ đó mà truy nguyên ! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

-Không lý số cao thủ này mất mạng vì cuộc tranh chấp một kho tàng ?

Tiểu Phi cười mỉm :

-Hầu hết những vụ bất đắc kỳ tử trên đời, đều do tranh thủ quyền lợi tinh thần, vật chất, những cao thủ này có chết như thế, cũng không phải là điều lạ ! Lý muội nên hiểu, tham vọng vô lý thì táng mạng vô lý. Mà con người ai lại không tham ?

Khi lòng tham khích động thì còn lý trí gì mà phân biệt phải với trái ?

Lý Hồng Tụ nhìn ra xa mơ màng :

- Dẫn dụ được lòng tham của số cao thủ này, hẳn phải là một miếng mồi lớn ! Mà kẻ gieo mồi hẳn có một tâm cơ kỳ xảo ! Những phát hiện vừa qua gây niềm thích thú phần nào cho nàng, ánh mắt nàng ngời sáng lên, mặt mày tươi lạ.

Đột nhiên từ dưới khoang thuyền, Tống Điềm Nhi vọt miệng gọi vọng lên:

-Có lẽ hai cô cậu không hề biết Dung thơ có một người cô trong hàng môn hạ Thần Thủy cung ?

Tiểu Phi sáng mắt :

-A ! Dung Dung có người cô trong tổ chức ấy sao ?

Chàng tha thiết hơn :

-Không rõ hai năm nay, Dung Dung đã đỡ chưa ? Có còn chảy nước mũi chăng?

Lý Hồng Tụï mỉm cười :

-Lưu huynh muốn cho chị ấy lên sàn thuyền ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Không ! Gió lộng thế này, ai lại để người bệnh ra nơi trống trải.

Một giọng dịu hiền ấm áp, đáp lời chàng :

-Không sao đâ ! Tôi đã đỡ rồi, chỉ cần nghe một câunói như vậy cũng hết bịnh ngay, không cân uống thuốc. Tôi… Tống Điềm Nhi cao giọng :

-Ấy chết ! Dung thơ không khéo lại lầm mưu họ đấy ! Họ đã biết Dung thơ sắp lên đến nơi, nên cố ý tỏ ra thiết tha lo nghĩ cho Dung thơ nghe lọt mà cảm họ đấy thôi.

Giọng nói ấm dịu lại vang lên như gió vờn cành liểu:

- Dù cho họ cố ý, miễn là họ nói ra như vậy, dù giả dối mà nói đi, nghe cũng khoái lắm rồi ! Nghe lời giả dối mà mát ruột lòng cũng hơn chẳng nghe được gì cả! Tiếp theo câu nói, một bóng người hiện ra, yểu điệu diễm kiều trong lớp áo mỏng dài phủ gót.

Ánh tà dương rải vàng trên mái tóc đen huyền của bóng đó, ánh tà dương rọi vào đôimắt xanh biếc chớp ngời, ánh tà dương soi rõ đôimôi mọng đỏ, tất cả những sự kiện đó tạo nàng thiếu nữ vừa xuất hiện thành một người trời từ thượng uyển nhàn bộ xuống trần gian chập chờn trên mặt trùng dương lúc hoàng hôn thu dọn những tia nắng xa vời.

Lý Hồng Tụ dậm chân kêu khổ:

- Dung thơ ! Gió lớn thến này, Dung thơ lên đây làm chi ? Không khéo lại nằm liệt giường ra đấy, khiến cho vị công tử đa tình của chúng ta kia lại phẫn nộ mà hành hạ bọn tôi ! Khổ lắm nhé ! Tô Dung Dung mỉm cười :

-Trên sàn thuyền nhiệt náo quá, tôi làm sao nằm yên được trong cái xó khoang u tối chứ ? Huống chi, tôi mấy cái xác kia xem có đúng là Thần Thủy Cung liên quan đến sự tình hay không vậy mà ! Tay nàng có cầm sẵn một chiếc áo gấm, àng choàng chiếc áo đó lên người Tiểu Phi, dịu giọng gắt yêu:

-Chiều hôm gió lạnh, ai lại để mình trần như thế chứ ! Tiểu Phi vừa cười vừa than :

-Cứ lo nghĩ cho người khác không chịu săn sóc lấy mình, thảo nào mà chẳng đau ốm ! Lý Hồng Tụ cười lớn:

-A ! Dung thơ vì lo cho người ta nên phát bệnh đấy ! Còn bọn tôi suốt đời mạnh khoẻ, chắc tại mình không hề quan tâm đến ai khác. Ha ha ! Tô Dung Dung đưa tay phớt yêu vào má nàng :

-Lại muốn phát cáu rồi đấy phải không ? Đừng ! Đừng ! Người sống được bao lâu, cáu làm chi cho mau già, mau xấu ?

Lý Hồng Tụ Ôm chầm lấy nàng, bật cười kahnh khách :

-Phải ! Tôi hay cáu lắm ! Mà tôi cũng hay ghen lắm ! Tôi xấu như vậy sao Dung thơ còn thích tôi ?

nàng bế Tô Dung Dung lên cao, amng nàng đến tận mạn thuyền.

Vừa lúc đó, một cái xác nữa, xác thứ năm trôi đến.

oOo Nói là một cái xác, không đúng lắm, bởi nó không toàn vẹn.

Trọn bờ vai bên tả, luôn cánh tay bị chém bạt đi, may mà gương mặt vẫn còn nguyên, có lẽ lúc bị địch tấn công, nạn nhân chỉ kịp nhếch đầu qua một bên, còn thân hình không xê dịch đúng lúc, nên bị băng đi mất. Gương mặt đó đẹp vô song, kẻ nào hạ thủ đúng là một tên tàn bạo không hề thương hương tiếc ngọc, bởi nạn nhân là một nữ nhân, là một cân quắc anh thư.

Nàng vận một chiếc áo bằng sa tuyệt đẹp, hông có thắt sợi dây tơ màu bạc, mang đôi giày cũng màu bạc.

Chiếc áo mất đi một phần theo bờ vai và cánh tay, phần còn lại nhuộm máu đỏ loang lỗ như có hoa, nếu không có sợi dây tơ bạc cột chắc vào thân, có lẽ sóng biển đã lột trần rồi.

Tô Dung Dung quay nhìn nơi khác, mắt rướm lệ.

Lý Hồng Tụ cũng quay mặt đi trầm giọng hỏi :

- Dung thơ ! Môn hạ của Thần Thủy Cung phải không ?

Tô Dung Dung nhẹ gật đầu.

Tiểu Phi thở dài :

-Người đẹp như thế này, kẻ nào nhẫn tâm hạ thủ chứ ?

Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Vì quá nhẫn tâm, nên kẻ hạ độc thủ phải đền tội ! kẻ đó cũng đã chết, còn có đâu ! Tiểu Phi trố mắt :

-Chưa biết người, sao lại người đã chết ? Kẻ hạ độc thủ là Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp ?

Lý Hồng Tụ gật đầu :

-Tự nhiên là hắn rồi ! Trừ hắn ra, còn ai có đường đao chớp nhoáng.

Tiểu Phi buột miệng kêu :

-A ! Lý Hồng Tụ dẫn giải:

-Phát giác ra mình bị đầu độc rồi, Trác Mộc Hợp vận dụng lực tàn trước khi tắc thở, tặng nàng một nhát đao. Nhát đao đó, phát xuất với tất cả căm hờn phẫn uất tự nhiên, nó phải nhanh phải mạnh phải chuẩn.

Tiểu Phi lộ vẻ u buồn :

-Cũng có lý như vậy lắm ! Lý Hồng Tụ htở ra ảm đạm :

-Hiện tại, sự việc ngưng đọng tại đây, mình không còn sự kiện nào để tra cứu xa hơn, không còn điều gì nữa đâu ! Tiểu Phi chớp mắt :

-Không còn ?

Lý Hồng Tụ bĩu môi :

-Người đã chết hết, sóng trùng dương đã đưa đến cho ta xác cuối cùng thì còn việc gì nữa chứ ! Tiểu Phi chưa hoàn toàn đồng ý với nhận định của nàng :

-Lý muội cho là nàng này chết vì tay Trác Mộc Hợp ?

Lý Hồng Tụ đảo mắt nhìng cái không toàn vẹn một thoáng :

-Lưu huynh có ý kiến khác chăng ?

Tiểu Phi điểm một nụ cười :

-Lý muội còn quên một việc, Trác Mộc Hợp chết, thanh Đại Phong Đao của hắn cũng mất luôn. Kẻ nào đoạt thanh đao của hắn dùng thanh đao sát hại nàng này, cố ý làm cho người ta phải tin là sự việc kết thúc với hai cái xác cuối cùng, kết thúc bằng một cuộc tương sát giữa nhau, không có kẻ thứ ba.

Lý Hồng Tụ kêu lên :

-A ! Đúng rồi ! Tiểu Phi từ từ tiếp nối :

-Kẻ đó muốn làm cho mọi người tin là sự việc đã kết thúc, nếu thực ra, sự việc tự nó kết thúc thì cần gì hắn muốn ! Vì hắn muốn, nên chưa hẳn đã kết thúc. và nếu tôi không võ đoán thì sự việc chỉ mới bắt đầu thôi ! Bắt đầu từ ý muốn của kẻ sau cùng… Tô Dung Dung vụt hỏi :

-Hắn không muốn có ai khác chen vài vụ này ? Phải vậy chăng ?

Lý Hồng Tụ mơ màng :

-Tại sao hắn không hủy diệt chiếc xác cuối cùng, cho không ai nhận ra được ?

Không nhận ra được thì còn ai can thiệp làm gì ? Mà biết can thiệp như thế nào, bởi nạn nhân là một người lạ ! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Tất cả đều những nhân vật hữu danh trên giang hồ, rất có thể họ là những tay lãnh đạo môn phái, họ chết đi môn đệ của họ sẽ tương cứu. Họ chết mất thây, thì sự biệt tích của họ càng khinh động môn đệ họ hơn ! Tô Dung Dung cau mày:

-Sở dĩ…

3. Thiên Nhất Thần Thủy

Tiểu Phi chận lời nàng :

-Sở dĩ, hắn làm như thế, là để cho thiên hạ tin rằng năm nạn nhân này tự tàn diệt lẫn nhau, ngoài họ ra, không còn ai khác nữa, và họ chết rồi thì sự việc cũng kết thúc với cái chết của họ, dù đệ tử của họ có muốn báo hận cho sư môn, cũng không còn đối tượng nữa. Đã không có đối tượng, thì sự việc kết thúc vĩnh viễn.

Lý Hồng Tụ thở ra:

-Kẻ đó nghĩ như thế rất đúng, nhưng hắn còn quên, quên rằng tr6en đời này vẫn còn có những người chuyên môn gánh vác việc thiên hạ, chuyên môn bới lên những cái gì đáng lý ra phải để vùi lấp muôn đời.

Tiểu Phi cười lớn :

- Dĩ nhiên là kẻ đó không hề tưởng đến ! mà còn nhiều người khác cũng quên như kẻ đó ! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

điều đáng lưu ý là phải biết kẻ đó là ai ? Ai cũng có thể là hắn, hắn có thể là mọi người, bởi hắn là kẻ vô danh...Hiện tại, chúng ta không nắm được một manh mối nào, giúp chúng ta phăng lần ngọn đến gốc.

Nàng cao giọng tiếp:

-Lưu huynh ! Lưu huynh định tìm một mũi kim giữa lòng biển sâu chăng ?

Tiểu Phi thản nhiên :

đúng vậy ! Gnu huynh sẽ làm cái công việc tát biển cạn, cho mũi kim phô bày dưới ánh dương quang.

Đột nhiên, chàng nhảy vút lên không, chênh chênh thân hình, đáp xuống mặt biển.

Lý Hồng Tụ kêu to :

-Lưu huynh làm gì thế ?

Tiểu Phi cười lớn :

-Thử vào lòng biển mò kim, may ra mình khỏi phí công tát cạn ! Bòm ! Nước biển bắn lên tung toé, Tiểu Phi đã chìm lặng dưới biển sâu.

Lý Hồng Tụ dậm chân:

-Trời ! Dung thơ đành lấy mắt mà nhìn Lưu huynh à ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Không nhìn cũng không thể làm gì khác hơn. Trên đời này, còn ai có thể ngăn trở được chàng ta ?

*** Tô Dung Dung tìm một mảnh buồm phủ lên năm xác chết. Đến lúc đó, Tống Điềm Nhi mới dám xuất hiện.

Nàng xuất hiện với một lồng đèn nơi tay tả, một giỏ trái cây nơi tay hữu.

Ánh tà dương dfần dần mờ nhạt, sao trời đã điểm lưa thưa. Mặt biển là một tấm thảm xanh biếc có óng ánh màu vàng. Gió thoảng qua nhẹ quá dù là gió trùng dương, không đủ gợn mặt nước thành sóng to, sóng nhỏ, song thừa gieo mát dịu cho các nữ khách trên du thuyền. Họ cảm thấy tinh thần sảng khoái lạ.

Nhưng họ không tận hưởng niềm sảng khoái, bởi bên cạnh họ có năm chiếc xác lạ. Họ lặng lẽ đợi chờ Tiểu Phi trở lại.

Xa xa, trên mặt biển có ánh đèn ngư thuyền, ánh đèn le lói như một ngôi tinh tú bồng bềnh trên mặt nước.

Lý Hồng Tụ nhìn ánh đèn ngư thuyền điểm một nụ cười:

-Tôi hy vọng chàng ta sẽ lọt vào mẻ lưới của ngư thuyền kia, ngư phủ sẽ phải một phen hãi hùng khi nhận ra mình thu hoạch được một con quái ngư ! Tống Điềm Nhi cười hì hì :

-Nếu ngư thuyền lưới được quái ngư, thì ngư phủ phải là một huynh trưởng của Lý thơ thơ ! Lý Hồng Tụ trừng mắt nhìn nàng Tống:

-Kỳ quái thật ! Thổ ngữ vùng Tô châu có thanh âm dịu lắm chứ, tại sao không dùng mà chỉ nói tiếng Quảng Đông nghe như chimchí choét ? Vậy mà có kẻ nói mãi, không ngại chối tai người nghe ! Tống Điềm Nhi biết mình bị xỏ ngọt, càng cố ý trêu tức:

-không phải là người ta thích cái giọng líu lo như chim đâu. Người ta chỉ thích dùng giọng đó, là vì có thể làm khó chịu cho một vài kẻ nào vậy thôi ! tánh của ta hay làm khó chịu cho kẻ khác, nếu kẻ đó khó chịu mà chết, ta cũng chẳng màng ! Thốt xong, nàng nhảy lùi, hụp xuống, rồi nhảy lên như một trẻ nít thích chí reo hò, nhảy nhót quá mãn nguyện.

Nhưng thoạt đầu, nàng nhảy nhót vì thích miệng nàng còn gắn nụ cười. Sau cùng thì nàng xanh mặt, nàng nhảy nhanh hơn, càng hét vang thay vì reo hò, mồm méo xệch thay vì cười.

Một con cá ác ôn từ dưới nước phóng mình lên, rơi tọt vào tay áo nàng, gây cảm giác nhột nhột, nhớt nhớt, làm nàng sợ cuống cuồng lên.

Đến lượt Lý Hồng Tụ vỗ tay cười lớn:

-Thích quá ! Ta chưa chết tức, đã có kẻ sắp chết hoảng lên rồi ! Ha ha ! Phải chứ ? Ai bảo trêu ta ? Ta không trả đũa, vẫn có người thay ta mà trả.

Không rõ đã lên thuyền từ lúc nào, Tiểu Phi đứng đó, nhìn cục diện mà cười, cười một lúc rồi thò tay vào tay áo Tống Điềm Nhi bắt con cá bỏ ra ngoài.

Tống Điềm Nhi mặt còn trắng nhợt, vừa dậm chân vừa kêu trời, bất thình lình nhào tới đấm chàng.

Tiểu Phi vừa cười vừa né tránh:

-Vừa rồi ta trông thấy một người mà Tống muội hằng mơ tưởng, ta định nói cho Tống nghe đấy, nếu đấm mãi, ta chẳng nói đâu ! Tống Điềm Nhi nghỉ đánh, chồm chân vòng tay qua cổ chàng, đeo cứng hỏi nhanh :

-Ai ? Ai ? Lưu huynh thấy ai ?

Tiểu Phi nheo mắt :

-Người mà Tống muội mơ tưởng, ước ao được trông thấy, là ai ? trong thiên hạ ngày nay, ai giỏi đàn cầm nhất ? trong thiên hạ ngày nay, ai xứng đáng là một nhà danh họa ? Ai tạo những dòng thơ lâm ly tiêu hồn ?

Lý Hồng Tụ vỗ tay reo lên :

-Tôi biết ! Tôi biết ! Diệu Tăng Vô Hóa ! Tống Điềm Nhi buông cổ chàng, nắm hai tay chàng dặt dặt:

-Thật vậy à ? Lưu huynh đã gặp người đó à ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Y ngồi trên thuyền một mình, mường tượng niệm kinh, mường tượng làm thi, ta từ dưới nước vọt lên ! Nếu các người được trông thấy vẻ mặt của y lúc đó ! Tống Điềm Nhi trố mắt :

-Lưu huynh nhận ra y ?

Tiểu Phi tiếp nối :

-Ta chỉ gặp y ba lần. Lần thứ nhất ta cùng y uống rượu suốt ba ngày ba đêm.

Lần thứ hai, ta cùng y gây cuộc cờ suốt năm ngày năm đêm. Lần thứ ba, ta cùng y bàn về giáo lý nhà Phật suốt bảy ngày bảy đêm ! Chàng cười vag một tiếng, tiếp nối :

-Bàn về Phật giáo, tự nhiên ta kém y. Còn uống rượu tự nhiên y kén ta ! Lý Hồng Tụ nheo nheo mắt :

-Còn cờ ?

Tiểu Phi thở dài :

-Ta cho là hòa, nhưng cái lão hòa thượng đó không bằng lòng ! Lý Hồng Tụ bật cười khanh khách:

-Thế nghĩa là bại ! Thì ra, trừ cái việc đấm đá nhau, Lưu huynh kém thiên hạ về các mặt khác ! À quên Lưu huynh còn vô địch về rượu nữa chứ ! Tiểu Phi nghiêm sắc mặt:

đừng khinh thường người ta chứ: Ngu huynh còn giỏi một khoa nữa đấy ! Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Khoa gì ?

Tiểu Phi thản nhiên :

-Ăn ! Khoa ăn của ta cũng có hạng lắm đó ! Lý Hồng Tụ gập lưng lại mà cười.

Tống Điềm Nhi nắm áo chàng giật giật :

-Sao Lưu huynh không mời lão đến đây ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có chứ ! Thoạt đầu thì y muốn đến liền. Nhưng khi nghe ta nói là trên thuyền có mấy nàng tiên nữ, y rùng mình, lè lưỡi lắc đầu y như con thỏ bị tên một lần, giờ nghe nói đến cây cung ! Tống Điềm Nhi vẩu mồm :

đã là hòa thượng, còn sợ nữ nhân là sợ làm sao ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Vì là hòa thượng, nên y sợ nữ nhân ! Nếu không, thì y đến gấp ! Bởi hòa thượng gần sắc đẹp phỏng có thích thú gì nữa ?

Lý Hồng Tụ cười giòn:

-Nếukhông là hòa thượng thì con thỏ đã tỏ cái tài chạy nhanh rồi ?

Tiểu Phi nheo nheo mắt :

-Tự nhiên ! Tự nhiên ! Tô Dung Dung lái câu chuyện sang đề khác:

-Nghe nói cái lão ấy là một danh sĩ trong Phật môn, chẳng những cầm kỳ thi họa đều giỏi, mà võ công của lão cũng cao siêu vô tưởng ! Tiểu Phi thở dài :

-Nếu chỉ có võ công cao tuyệt, thì ai nói làm gì ? lão còn hơn thế, hơn xa ! Lão là bậc tài cao đệ nhất trong hàng đệ tử Thiếu Lâm, rất tiếc, lão thông minnh tuyệt đỉnh, có danh vọng tuyệt đỉnh, vậy mà cái lão Tâm Hồ đại sư trong Thiếu lâm phái, lúc chọn vị Chưởng môn tương lai, lại không chọn Tôn Vô Hoa, mà chọn một đệ tử khác quá tầm thường ! Lý Hồng Tụ mơ màng một lúc:

-Cứ như tư cách của Tôn Hòa thượng thì những sự kiện này tất không làm cho người lưu ý rồi ! Tiểu Phi đồng ý :

-Không ngờ Lý Hồng Tụ lại là tri kỷ của Tôn Vô Hoa ! Tô Dung Dung tiếp nối :

đành là lão hòa thượng đó không liên quan đến những gì ta phát hiện hôm nay, nhưng Lưu huynh còn thấy người nào khác nữa chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Những chiếc xác này từ hướng Đông trôi đến, ta có quan sát tất cả những con thuyền từ hướng đó xuất hiện, phần đông đều là thương thuyền, hoặc ngư thuyền, chỉ có hai chiếc của người trong võ lâm. Một là của Tôn Vô Hoa, còn chiếc kia là của… Tô Dung Dung chận nhanh:

-Ai ?

Tiểu Phi đáp :

-Cái bang. Trên thuyền có bốn vị Đại hộ pháp, bốn vị Đại trưởng lão cùng vị Bang chủ tân nhậm. Vị Bang chủ năm xưa đã chết Cái bang vừa tuyển chọn vị mới. Các người đoán thử xem vị tân Bang chủ Cái bang là ai ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Chịu thôi ! Ai mà đoán được ! Lưu huynh nói gấp cho nghe đi ! Tiểu Phi mỉm cười :

-Tân Bang chủ là một bằng hữu của ta, tửu lượng ngang ta, khoa ăn cũng ngang ta và một ngày nào đó hắn sẽ họa tặng các người một bức truyền thần.

Tô Dung Dung kêu lên :

-A ! Có phải là Nam Cung Linh chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Chính hắn ! Tô Dung Dung trầm ngâm một chút :

-Như Nam Cung Linh mà là Bang chủ Cái bang, thì cái phong khí của giang hồ đã khởi biến cải rồi đó. Cuộc tuyển chọn bậc thủ lãnh không dựa vào căn bản lão thành mà chỉ bằng vào tài nghệ, vào trí thông minh của

mỗi người, dù người đó còn ít tuổi, sự kiện đó đáng mừng cho kiếp vận võ lâm lắm ! Tôi dám chắc giang hồ sẽ khởi sắc từ đây ! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút :

-Tôi tưởng Nam Cung Linh không mảy may liên quan đến sự tình này, sở dĩ… Tiểu Phi lắc đầu cười khổ:

-Sở dĩ, ngu huynh không còn biện pháp nào… Tô Dung Dung chận lời:

-Không biện pháp là một cái lợi, chính tôi mong như thế ! Tại sao mình mãi bận tâm vì những việc viễn vông, những việc chiếm rất nhiều thời gian của hạn định một kiếp người khi mình cần tận hưởng trọn vẹn, không thể phí một giây, một phút?

Tiểu Phi nhìn ra mảnh buồm phủ kín năm chiếc thi hài, mơ màng hỏi :

-các người có nhận ra những kẻ yên nghỉ muôn đời kia có một điểm tương đồng chăng ? Giả như … Lý Hồng Tụ nheo mắt :

-Có ! Cái điểm tương đồng của họ: tất cả đều là con người ! Họ là con người như nhau ! Lưu huynh nhận xét chí lý ! Tiểu Phi phớt qua sự bông đùa của nàng :

-Bỏ cái điểm đó qua một bên, lý muội không nhận ra điểm nào khác nữa chăng ? Hãy cố thử suy nghĩ xem ! Tô Dung Dung uể oải đứng lên :

-Muốn suy nghĩ, hãy xuống khoang thuyền mà suy nghĩ, không nên hứn gmãi gió lộng của trùng dương lúc hoàng hôn rủ bóng. Đi ! Tôi sẽ pha trà thơm cho các người nhấp nháp, rồi cứ suy nghĩ bvao nhiêu lâu bằng thích.

Khoang thuyền là một gian phòng nổi của khách du thủy thừa tiền lắm bạc, chẳng những tiện nghi không thiếu, cách trang trí lại hoa mỹ cầu kỳ.

Từ sàn thuyền xuống khoang, phải do một chiếc thang ngắn, nhỏ hơn một chiếc thang lầu.

Một vài ngọn đèn kính đáo tỏa ánh sáng mát dịu khắp gian phòng một thứ ánh sang khôn ghuy hoàng như cảnh phồn hoa ồ ạt mà là ánh sáng của mộng mơ, gieo cái ấm êm ngây thơ cho những tâm hồn cần lắng dịu sau những sóng gió của cảm hoài.

Tiểu Phi xuống khoang trước hết.

Đến đầu thang, chàng đột nhiên dừng chân lại, rồi đứng đờ ra đó, khôn gkhác nào chân đóng đinh tại chỗ.

Đôi mắt chàng mở to, ánh mắt ngời lên sự kinh dị, hướng thẳng vào gian phòng.

bên trong đã có người ! một người thôi, người đó là một nữ nhân ! Nữ nhân đưa lưng ra cửa, ngôi nơi chiếc ghế của chàng ngồi thường ngày.

Từ phía sau nhìn tới, Tiểu Phi không trông thấy gì khác hơn là mái tóc vấn cao của nàng, một mái tóc chỉ có loại mỹ nhân mới có. Chàng còn thấy được một bàn tay. Bàn tay đó dĩ nhiên phải đẹp, đẹp mới xứng với mái tóc huyền, mới biểu lộ được những ưu điểm mà hóa công riêng dành cho những trang thiên hương quốc sắc.

Bàn tay đó, hiện đang nâng chiếc chén,cũng lại là chiếc chén Tiểu Phi thích dùng nhất, thường dùng nhất những khi cần mềm môi chuốc men nồng.

Và hiện tại, nàng chọn cái ghế của chàng, nàng chọn cái chén của chàng, nàng ung dung ngồi, ung dung uống, không hề khách khí, nàng nghiễm nhiên là chủ nhân của du thuyền ! Tiểu Phi dừng lại, thì Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điểm Nhi cũng dừng lại, chàng kinh dị, ba nàng cũng kinh dị như chàng.

Tất cả đều lặng thinh nhìn vị khách bất ngờ, không rõ từ đâu đến, đến từ lúc nào, nhất là địa điểm của cuộc viếng thăm nằm trên một con thuyền chung quanh là trùng dương sóng nước bao la.

Nàng là ai ? Nàng đến với mục đích gì ? Có phải nàng đến lúc Tiểu Phi nhảy xuống nước chăng ? Có phải Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điểm Nhi không đủ thính giác nhận ra sự xuất hiện của nàng chăng ?

Một giọng nói vừa dịu vừa lạnh vang lên:

-Vào đây chứ ! Vào đi ! có phải là Đạo Soái Lưu Hương đó không ?

Nàng thốt, nàng không quay đầu lại, tay vần còn nâng chén rượu.

Tiểu Phi đã lấy lại bình tỉnh. Chàng thản nhiên đáp:

-Chính tại hạ ! Có lẽ tại hạ lầm phòng rồi ! Nữ nhân vẫn lạnh lùng:

-Không ! Không lầm đâu ! Đây là địa phương, là lãnh thổ của người mà 1 Tiểu Phi mỉm cười :

-Nếu là địa phương. là lãnh thổ của tại hạ, thì sự có mặt của cô nương sẽ được giải thích như thế nào ! Nữ nhân điềm nhiên :

-Rất dễ ! Ngươi hãy coi đây là một cái hứng ngẫu nhiên ! khôn ghơ không kém ! Tiểu Phi cười lớn :

-Hay qua ! Cô nương nói đúng 1 Đúng lắm ! Nữ nhân tiếp :

-Vả lại, nếu ta khôn glầm thì Đạo Soái Lưu Hương xưa nay không hề cự tuyệt nữ nhân.

Đột nhiên nàng xoay chiếc ghế, đối diện với Tiểu Phi đến lúc đó chàng mới nhìn rõ mặt nàng.

Dùng danh từ đẹp, diễn tả nhan sắc nàng, danh từ đó không diễn tả một phần nhỏ nào cái nhan sắc của nàng. Từ người nàng một ma lực bốc hỏa, hút dẫn cái hô hấp của đối tượng, làm cho con timngừng nhịp, cho tâm hồn kết động. Và nếu ánh sáng mắt nàng chơm chớp một chút, thì không gian sẽ bị khuấy mạnh, bão sẽ dậy, giông sẽ nổi.

Từng là một phong lưu công tử nức tiếng hào hoa, mỗi cái vung tay, cầm trên vạn lượng, bình sinh Tiểu Phi chưa hề trông thấy một sắc đẹp nào bằng, cho dù Lâm Tiên Nhi của những ngày xưa củ… Nàng tiếp gọn:

-Lý do đó đủ giải thích chưa hở Đạo soái ?

Đã nhìn mặt nàng rồi tự nhiên Tiểu Phi không thể không quan sát những điểm khác nơi nàng.

Nàng vận chiếc áo bằng sa mỏng, màu tuyết, ngang lưng có thắt sợi dây màu bạc.

Nàng không để Tiểu Phi có qua thừa thì giờ làm một cuộc sưu tầm bằng ánh mắt trên người nàng, ung dung thốt:

-Có lẽ hiện tại ngươi đang tự hỏi ta từ đâu đến.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không đâu 1 Thà tại hạ không biết là hơn ! Vì không muốn biết, nên chẳng cần tự hỏi, cũng như hỏi thẳng nơi người đáng hỏi ! Nữ nhân thoáng kinh dị :

-A ! Tại sao ?

Tiểu Phi lạnh lùng :

-Trên thế gian này, nếu có một nữ nhân nào mà tại hạ không thích giao du thì nữ nhân đó hẳn xuất xứ từ Thần Thủy cung ! Nữ nhân chớp mắt :

-Nghĩa là người không chấp nhận giao tiếp với môn hạ Thần Thủy Cung ! Tiểu Phi thản nhiên :

-Có lẽ thế ! Nữ nhân vụt đứng lên, quay mình, với tay lấy chiếc bình bằng bạc đặt nơi ngăn vách, mở nút, rót đầy chén, cạn.

Tiểu Phi thở dài:

-Biết làm sao hơn, hở cô nương ? Ý chí đã cố định như thế rồi, tại hạ phải giữ lấy nó đến hơi thở cuối cùng ! ch2ng nhìn chén rượu trong tay nàng, tiếp hỏi:

-Cô nương cần làm mấy chén mà đến đây, hay còn mục đích nào khác ?

Chàng bước tới, kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Nữ nhân nghiên đầu, nhìn xéo, gằn từng tiếng:

-Ngạo mạn ! Vô lễ ! Tàn khốc ! Lạnh lùng ! Còn gì nữa ? Nhưng cũng có một vài điểm vớt lại, khiến cho bổn cô nương có thể chịu được ! Đúng như truyền thuyết giang hồ ! Rất đúng ! Tiểu Phi vòng tay:

đa tạ ! Nhưng không rõ trên giang hồ, thiên hạ có quên một điểm khác của tại hạ chăng ?

Nữ nhân rùn vai :

điểm gì ?

Tiểu Phi nhếch một nụ cười:

-Nếu có một nữ nhân xa lạ đến thuyền, ngồi ngay trên chiếc ghế của tại hạ, nâng chén của tại hạ, uống rượu của tại hạ, thì nữ nhân đó sẽ bị tại hạ quăng ngay xuống biển, dù nữ nhân đó là bậc tuyệt thế diễm kiều.

Chàng duỗi hai chân ra, tỏ cái vẻ thoải mái, chàng thở phào tỏ cái khoan khoái sẵn sàng mục kích một cơn giận biểu lộ trên gương mặt đẹp mê hồn.

Quả nhiên, nữ nhân biến sắc mặt trắng nhợt, tay nàng rung rung.

Lý Hồng Tụ vội bước tới, chụp nhanh chén rượu trong tay nữ nhân, điểm một nụ cười:

-Nếu cô nương cần bóp vỡ một vật gì, tôi sẽ tìm cho một chiếc chén bằng sắt, chứ chén này bằng ngọc. Quý lắm ! Mình không nên phí cô nương ạ ! Nữ nhân càng xám mặt hơn. Rồi từ xám, trở về màu trắng để cuối cùng chuyển qua mà hồng, màu của sự thẹn.

Thẹn mà xanh mặt là có sự uất hờn, phẫn nộ chứ thẹn mà đỏ mặt là có sự hòa dịu rồi. Nữ nhân cười mỉm:

-Khá lắm ! Các ngươi toàn là những con người khá, nói năng có ý nhị lắm ! Nhưng giai đoạn bông đùa chấm dứt rồi ! Tiểu Phi nheo mắt :

-Thế là mình không còn cười được nữa ! Mình không cười thì phải khóc hay sao hở cô nương ?

Nữ nhân lạnh lùng :

-Nếu ngươi không trao trả lại cho ta, chỉ sợ muốn khóc cũng không khóc được ?

Tiểu Phi trố mắt :

-Trao trả ? Tại hạ vay gì của cô nương ?

Nữ nhân điềm nhiên :

đúng ! Ngươi không vay ! Tự nhiên là ngươi không vay rồi ! Mọi người đều biết vậy rồi ! Có bao giờ Đạo Soái Lưu Hương mở miệng vay gì nơi ai ?

Nàng cười gằn mấy tiếng, rồi rùn vai ; -Ngươi trộm ! Ngươi lấy trộm ! Tiểu Phi cau mày :

-Trộm ? Cô nương đùa à ? Trộm của cô nương vật gì ?

Nữ nhân buông gọn:

-Một giọt Thiên Nhất Thần Thủy ! Đôi mắt Tiểu Phi trọn tròn, lồi ra như ha hòn đạn, chàng kêu lên thất thanh:

-Cô nương nói sao ?

Nữ nhân gằn mạnh từng tiếng :

-Thiên Nhất Thần Thủy ! Tiểu Phi sững sốt ; -Cô nương muốn nói là có kẻ đột nhập vào cung trộm Thiên Nhất Thần Thủy ! Nữ nhân bĩu môi:

-Không lẽ ta từ ngàn dặm xa vượt trùng dương đến đây để dối ngươi ! Dù sao thì Tiểu Phi cũng cảm thấy khoan khoái tron gòng. Bởi vì, lọt vào Thần Thủy cung là thực hiện được một sự kiện phi thường mà nữ nhân không chịu tìm nơi nào để hỏi, lại tìm đến chàng, như vậy là nàng cho rằng trên đời này chỉ có chàng mới làm nổi việc phi thường đó.

Trộm đành rằng là một việc xấu, nhưng trộm ở những nơi không thể tộm được, mới oai chứ ? Chẳng hạn, vào hoàng thành, trộm chiếc ấn của nhà vua đó mới là một kỳ công ! Chàng lẩm nhẩm :

-Hay lắm 1 Hay lắm ! tất cả mọi chuyện đều gây thích thú ! Những việc hôm nay, những việc chiều nay, ngay trên chiếc thuyền này ! Chàng vụt hỏi :

-Cô nương bảo là mất một giọt Thiên Nhất Thần Thủy ? Hay mất nhiều hơn ?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Tiếng là một giọt, chứ thật sự làm sao trộm được một giọt, duy nhất ? Cần một giọt, chỉ trộm một giọt thì lấy đâu bù vào chỗ hao hụt ? Cho nên phải nói là mất vài giọt mới đúng hơn ! Vài giọt đó có thể hại hơn ba mươi sinh mạng. Nếu sử dụng đúng phương pháp thì hại đúng ba mươi bảy người ! Tô Dung Dung thở dài :

-Cô nương nghĩ là chàng lấy trộm vật đó ?

Nữ nhân cười lạnh:

-Trên đời này, ngoại trừ Đạo Soái Lưu Hương ra, còn ai đủ tài, đủ can đảm vào Thần Thủy cungtrộm một vật gì chứ ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đa tạ cô nương quá khen ! Bây giờ, nếu tại hạ nói rằng, mình chưa làm đến việc đó, chắc chắn cô nương không tin ?

Nữ nhân hừ một tiếng:

-Ngươi lại có thể làm cho ta tin được ngươi không ?

Tiểu Phi gật đầu:

được chứ ! Được chứ ! Chàng vụt đứng lên, chụp lấy bàn tay nữ nhân, thốt:

-Ít nhất, tại hạ cũng phải cho cô nương thấy một cái gì, và tại hạ cam kết là cái đó sẽ gây nhiều thích thú cho cô nương lắm ! Một loại thích thú phi thường ! Bình sinh cô nương không hề gặp ! Nữ nhân lẳng lặng để cho chàng lôi đi.

Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Chàng mà nắm tay một nữ nhân nào chắc chắn nữ nhânđó không hế cự tuyệt ! Tống Điềm Nhi chớp mắt:

-Môn hạ Thần thủy cung, nếu là nam nhân thì… Lý Hồng Tụ chận lời:

-Nữ nhân thì đã sao ? Bất quá, chỉ khá cnhau ở điểm đẹp hay xấu mà thôi ! Tống Điềm Nhi cười mỉa:

-Tôi thì nhận ngay nữ nhân này đẹp lắm ! Lý Hồng Tụ cười vang đại lượng :

-Mà Đạo Soái Lưu Hương cũng không xí trai ! Mảnh buồm được dở tốc ra, bày năm chiếc xác nhăn răng đáng sợ.

Tiểu Phi chỉ xác nữ nhân :

-Cô nương có nhậnra là ai chăng ?

Nữ nhân không biểu lộ một cảm nghĩ nào cả. Nàng nhìn chiếc xác như nhìn một tảng đá bên đường.

Nàng lạnh lùng thốt:

-Không phải là đệ tử Thần Thủy cung ! Tiểu Phi giật mình :

-Không phải ?

Nữ nhân lắc đầu:

-Bình sinh, ta chưa trông thấy nàng lần nào ! Tiểu Phi vuốt vuốt chót mũi, một lúc lâu, chàng điểm một nụ cười khổ:

-Tại hạ chỉ tưởng là chính người trong cung trộm vật đó mang đi. tại hạ tưởng chính nàng này lấy trộm ! Hiện tại thì… Nữ nhân chớp mắt:

-Hiện tại thì cái hứng đã tan biến rồi.

Tiểu Phi mơ màng:

-Không phải là môn hạ Thàn Thủy cung, tại sao nàng lại ăn mặc như thế này ?

Hay là nàng vì "hắn" ? Vì hắn mà nàng ăn mặc như thế, để đánh lạc hướng mọi cuộc theo dõi ! Nữ nhân lấy làm lạ:

đánh lạc hướng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-"Hắn" muốn cho mọi người đều tin là Trác Mộc Hợp bị nàng hạ sát rồi chính nàng cũng bị Trác Mộc Hợp giết hại. Cả hai cùng chết, cả hai chết là sự việc kết thúc, không còn ai truy cứu sự tình chỉ thương hại cho nàng ! Nữ nhân trầm ngâm một chút:

-Theo khẩu khí của ngươi có lẽ ngươi đã biết hắn là ai ! Tiểu Phi lại mơ màng:

-Nếu đã biết được thì nói gì ! Hắn ?

Hắn là ai ? Hắn là kẻ trộm Thiên Nhất Thần Thủy !

4. Một Trăm Mười Ba

Một nụ cười ác hiểm lộ trên vành môi mọng đỏ của nữ nhân, nàng muốn buông một câu theo ý niệm vừa phát sinh trong tâm não, nhưng Tiểu Phi không để cho nàng kịp phát biểu ý kiến, chàng lại chụp tay nàng nhìn thẳng vào mắt nàng tiếp nói:

-Lãnh cô nương ! Nếu cô nương muốn tìm viên ngọc nào trong cát giữa Đại mạc, thiết tưởng cô nương cần phải nghe tại hạ ! Lãnh cô nương ! Bất quá chàng gọi thế là để mỉa nàng trước cái vẻ lạnh lùng muôn đời không nông nổi của nàng.

Chàng thốt lên câu đó với giọng hết sức dịu ấm không khác nào đôi tình nhân tâm sự nhỏ to hoạch định một chương trình kiến tạo tương lai.

Tương lai đdây là cái bí mật đang ẩn mình trong xác chết. Phải tìm cái bí mật đó dù một mình chàng dù có nữ nhân tham gia hành động.

Nữ nhân lại điểm một nụ cười:

-Ta có phải họ Lãnh đâu ! Tiểu Phi chớp mắt:

-Vậy tại hạ phải xưng hô như thế nào ?

Nữ nhân bỗng trầm gương mặt lạnh lùng:

-Thôi được ! Ngươi cứ gọi ta là Lãnh cô nương đi ! Tiểu Phi thở dài mấy tiếng :

-Việc thứ nhất, chúng ta phải nghiên cứu cẩn thận. Thiên nhất thần thủy không thể đổi lấy bạc vàng, châu ngọc. Thiên nhất thần thủy cũng không phải linh dược, thần công, giúp con người tinh tiến võ nghiệp, thì kẻ trộm nó, nhằm vào mục tiêu nào ?

Nữ nhân cười lạnh:

-Câu hỏi đó, chỉ có ngươi mới đủ tư cách giải đáp ! Tiểu Phi không lưu ý đến sự mỉa mai của nàng, thản nhiên tiếp nối:

-Thiên nhất thần thủy có cái công dụng duy nhất là hại người mà hại người thì có biết bao nhiêu phương tiện ? Cần gì phải mạo hiểm vào tận Thần Thủy Cung trộm vật đó ! Phải có một nguyên nhân nào thúc đẩy kẻ vô danh vào tận hang rồng, động rắn, trộm được vật đó, một nguyên nhân quan trọng chứ không thể do sự cầu kỳ… Nữ nhân bĩu môi:

-Thì chúng ta muốn biết cái nguyên nhân đó ! Hay đúng hơn là ta đang muốn biết đây ! Biết được nguyên nhân đó là quá đủ rồi ! Tiểu Phi lại tiếp :

-Qua quan điểm vừa nêu, chúng ta phải tìm hiểu đại khái, con người mà "hắn" muốn hại đó là ai, thuộc thành phần nào trên giang hồ. Chắc chắn là "hắn" không thể dùng một độc dược thông thường nào để hại người đó, nên hắn mới nghĩ đến Thiên Nhất Thàn Thủy, bởi chỉ có Thiên Nhất Thần Thủy mới đủ hiệu năng giết người đó mà thôi ! Nữ nhân đồng tình:

đúng vậy ! Nếu không thì hắn cần gì phải mạo hiểm ?

Tiểu Phi lại giảng giải tiếp :

-Nhưng vào lọt được Thần Thủy Cung, hắn cũng không phải là loại vừa. Với bản lĩnh đó, hắn thừa sức loại trừ bất cứ một cá nhân nào mà hắn không thích thấy sống còn trên cõi đời này ! Tại sao hắn không dùng bản lĩnh đó, có phải đơn giản hơn không ? Tại sao hắn phải tìm Thiên Nhất Thần Thủy ?

Chàng kết một câu:

-Suy ra, hắn chưa phải là một tay có bản lĩnh siêu phàm. Tự sức, hắn khônggiết nỗi người, cũng như tự sức hắn không làm sao lọt được vào Thần Thủy Cung. Nếu hắn đột ngập Thần Thủy Cung, trộm được độc thủy, tất nhiên phải có kẻ bên trong ám trợ ! Nữ nhân chớp mắt :

-Bên trong ? Ngươi ám chỉ ai ?

Tiểu Phi không đáp câu hỏi, chàng hỏi lại :

-Sau vụ trộm, trong cung có người nào mất tích chăng ?

Nữ nhân cười mỉa :

-A ! Thì ra ngươi nghi ngở đệ tử trong cung ám trợ hắn trộm Thần Thủy. Rồi sợ vụ ám trợ đó phát giác ra, khó tránh khỏi tội nên trốn đi.

Tiểu Phi nhìn sững nàng :

-Không đúng như vậy sao ? Rất có thể lắm chứ ?

-Rất có thể lắm chứ ! Song luận cứ của ngươi không đúng là vì từ mấy mươi năm qua, không có một đệ tử nào mất tích, với bất cứ nguyên nhân nào, trong bất cứ trường hợp nào ! Tiểu Phi cau mày, trầm ngâm một chút, đoạn thốt:

-Thế sau vụ trộm, trong cung không có một sự lạ lùng nào xảy ra ? Chẳng hạn, như có người tự sát ?

Lần này thì nữ nhân biến sắc:

-Tại sao ngươi biếùt ?

Tiểu Phi sáng mắt cao giọng :

-Vậy là có người tự sát rồi ! Tại sao người đó tự sát ?

Nữ nhân rùn vai:

-Phàm những việc trong cung, ngươi có tư cách gì mà hỏi đến ?

Tiểu Phi nâng bàn tay nàng lên cao một chút từ từ nói tiếp:

-Lãnh cô nương ! Tại hạ nhận thấy cô nương cần phải nói rõ cho tại hạ biết rõ điều đó ! Vì sự việc rất hệ trọng, có liên quan… Chàng buông lửng câu nói ở chỗ đó, gằn giọng:

-Cô nương tin tại hạ ! Tin đi ! Hệ trọng lắm ! Nữ nhân rút tay về, quay người đưa lưng lại chàng. Lâu lắm, nàng thong thả thốt giọng đượm u buồn :

-Nàng ! Nàng là một thiếu nữ khả ái ! Nàng đẹp nàng đa cảm đa tình ! Tuổi lại trẻ quá trẻ ! Nàng chết rồi ! Ta còn nói gì đến nàng nữa. Nói làm chi cho tủi vong linh nàng ! Tiểu Phi chớp mắt :

-Nàng có thai ! Nàng thẹn thấy người đời, nên tự sát ?

Nữ nhân không đáp. Nàng vân vê tà áo, chốc chốc đôi vai khẽ nhô lên, chứng tỏ nàng đang bị khích động ! Tiểu Phi cao giọng :

-Phải rồi ! Nàng bị hắn lừa tình rồi đến đổi thọ thai, nàng bị hắn cưỡng ép trộm Thần Thủy trao cho hắn, hắn trốn đi, quên cả lời hứa nàng đi cùng. Trong trường hợp đó, nàng đành chọn cái chết ! Nữ nhân run bắn người lên, hét :

-Câm ! Câm ! Ta không muốn nghe ngươi nói nữa ! Tiểu Phi thở dài :

-Từ thiên cổ tới nay, đa tình thì mạng bạc, có nữ nhân nào tránh khỏi công lạ của trời đất ? Cô nương thương tâm vì nàng thì tốt hơn là truy nguyên tung tích kẻ đã gieo khổ cho nàng, mà báo thù trả hận ?

Đột nhiên nữ nhân quay người lại đối diện với chàng, run run giọng hỏi:

-Làm cách nào ? Làm cách nào để truy nguyên tung tích hắn ? Hắn là kẻ vô danh, hắn là con người xa lạ, ta phải làm sao ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Trước khi chết, nàng có nói gì chăng ?

Nữ nhân rướm lệ thần sắc ảm đạm vô cùng :

-Nàng chỉ nói…nàng có tội đối với hài nhi trong bụng ! Tiểu Phi thở dài:

-Chung tình thay cho nàng ! Trong tình cảnh đó nàng vẫn không tiết lộ hắn là đủ biết nàng yêu hắn làm sao ! Nàng sợ hắn bị hại ! Nàng chịu chết để cho hắn sống yên lành ! Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Hắn có ma lực gì ? Hắn là con người như thế nào mà nàng si mê hắn một cách cuồng dại như thế ? Nàng yêu cả đến sự phản bội của hắn được à ?

Nữ nhân lộ hẳn u buồn :

-Không bao giờ nàng tiết lộ gì về hắn. Chẳng những riêng về hắn, không bao giờ nàng đề cập đến nam nhân, sự tình của nàng được phát giác ra, ta có cảm tưởng là mình từ cung trăng rơi xuống ! Tiểu Phi chú ý :

-Không bao giờ nàng đề cập đến nam nhân ?

Nữ nhân gật đầu:

-Gần như nàng tưởng rằng trên đời này không còn một giống người khác với nữ nhân ! Có thể từ lúc sanh ra đến trưởng thành, nàng không gặp một nam nhân nào cả ! Tiểu Phi mơ màng:

-Kỳ thật ! Quái thật ! Tại sao hôm nay tại hạ chỉ gặp toàn những việc kỳ quái ?

Còn bốn nạn nhân kia ? Tại sao họ cùng chết một nơi ? Họ có liên quan gì với nhau? Rồi đến việc Thần Thủy Cung mất trộm ? Rồi đến việc thọ thai của một thiếu phụ không hề quen biết nam nhân ! Những việc kỳ quái đó có liên quan gì với nhau ?

Chàng nhìn sang nữ nhân, hỏi bâng quơ:

-Làm sao giải thích ? Làm sao ? Ai ? Ai giải thích nổi ?

Nữ nhân buông gọn:

-Ngươi ! Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ ?

Nữ nhân lạnh lùng :

-Chứ còn ai ? Nếu ngươi không giải thích nổi thì ngươi khó tránh được cái tiếng chủ động ! Là chúa trộm mà không truy tầm được trộm đạo thì làm sao thanh minh với người đời trừ khi mình muốn che chở, trừ khi chính mình là thủ phạm ! Tiểu Phi lắc đầu :

-Nhưng manh mối…tại hạ chưa nắm được manh mối nào… Nữ nhân lạnh lùng:

-Manh mối, tự nhiên phải có ! Chưa nắm được thì cố tìm cho thấy mà nắm ! Tiểu Phi cười khổ:

-Tìm ở đâu ?

Nữ nhân rùn vai:

-Một Đạo Soái Lưu Hương không thể hỏi một câu như vậy được ! Nàng lại quay mình, đưa lưng về Tiểu Phi buông gọn.

-Ta hạn cho ngươi một tháng ! Quá hạn kỳ nếu ngươi không tìm ra manh mối sự tình, Thần Thủy Cung nói chuyện thẳng với ngươi ! Tiểu Phi không để ý tới lời hăm dọa của nàng:

-Tại sao cô nương lại quay đi ? Hay là đối diện với tại hạ, cô nương không thể thốt thành lời ? Ánh mắt của tại hạ có làm cô nương mất hứng chăng ?

Nữ nhân không đáp, không quay đầu lại, đi dọc theo mành mành thuyền, từ sân mủi đến sân lái.

Sau lái thuyền của Tiểu Phi có một con thuyền nhỏ cực kỳ tinh xảo trong lối trang bị.

Nữ nhân hẹ nhàng nhún chân tung bổng người lên không, vượt qua mành mành, đáp xuống thuyền con.

Chân nàng vừa chạm đến sàn thuyền, thuyền buông dây, tách xa liền.

Tiểu Phi lặng lẻ hìn theo bóng nàng.

Nàng bây giờ mới nhoẻn miệng cười, cao giọng:

-Cung Nam Yến xin tạm biệt Đạo Soái Lưu Hương. Hẹn tái ngộ một tháng sau ! oOo Lý Hồng Tụ cười dài:

-Một tháng sau Lưu huynh sẽ trông thấy nàng đẹp hơn nữa ! Lưu huynh sẽ không nhìn được gương mặt nàng mà chỉ chăm chú vào lưỡi kiếm của nàng cọ sát chiếc cổ cao của Lưu huynh ! Tiểu Phi chữa lại:

-Nàng không sử dụng kiếm ! Lý Hồng Tụ chớp mắt :

-Nàng dùng con dao thái của nhà tù ?

Tiểu Phi chính sắc mặt:

-Nàng dùng tô đựng canh ! Lý Hồng Tụ trố mắt :

-Tô đựng canh ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Phải ! Chỉ có tô đựng canh mới chứa được giấm nồng ! Tống Điềm Nhi bật cười ha hả :

-Không được đâu, Lưu huynh ! Đừng buộc tội chị ấy ! Không ai buộc tội chị ấy nổi ! Chị ấy lợi hại hơn Nam Cung Yến nhiều ! Nếu có một người nuôi giấm thì khôn thể là… nàng không dùng thổ ngữ, nàng dùng quan thoại cho Lý Hồng Tụ nghe lọt, hiểu rõ cái ranh của nàng.

Và, vì muốn trêu tức Lý Hồng Tụ, nàng bỏ lửng câu nói.

Tiểu Phi vờ kinh ngạc:

-A ?

Tống Điềm Nhi gập người xuống, cố nén tràng cười sắp vọt tiếp, nàng buông luôn:

-Cung Nam Yến, bất quá là một đệ tử Thần Thủy Cung, chứ Lý Hồng Tụ cô nương nhà mình, ít nhất cũng ngang cở chưởng môn nhân ! Đệ tử thì sánh sao được với chưởng môn nhân ?

Lý Hồng Tụ chồm tới nghiến răng:

-Con quỷ ! Con tiểu quỷ ! Ngươi không thích sống nữa à ?

Bây giờ, Tống Điềm Nhi mới bật nút, cười ròn, cuộn tròn mình lại mà cười.

- Dung thơ ! Dung thơ ! Cứu mạng ! Chưởng môn nhân Thần Thủy Cung lợi hại ghê ! Nàng chạy, Lý Hồng Tụ đuổi bắt, cả hai xoay quanh chiếc bàn, rồi vọt ra cửa.

Cuộc huyên náo qua rồi, Tô Dung Dung nhìn Tiểu Phi dịu dàng hỏi:

-Giờ thì Lưu huynh liệu làm sao đây ?

Tiểu Phi thở dài:

-Hiện tại, không nắm được chút manh mối nào, thì còn biết liệu làm sao ? Muốn hoạch định một chương trình hành động, cũng phải có một căn bản làm điểm tựa mà căn bản đó ở đâu ? Không có căn bản là không có chương trình được. Chúng ta chỉ biết được một vi6ệc rất mơ hồ là trong sự tình có "hắn" mà hắn là một nam nhân ! Bởi vì nếu hắn là một nữ nhân, thì nàng làm gì si mê đến đổi phải tự sát ?

Chàng lại thở dài thêm mấy tiếng :

-Sự hiểu biết của ta nghèo nàn quá ! Mỉa mai quá ! Tô Dung Dung mỉm cười :

-Theo ý Lưu huynh, hắn phải là con người như thế nào ? Phàm nữ nhân không phải tất cả đều thích những chàng đẹp trai.

Tiểu Phi gật đầu:

- Dung muội cho biết nhận xét đi ! Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Hắn khéo nói chuyện, hắn thông minh, hắn biết chìu chuộng nữ nhân, hắn có đủ vẻ phong lưu, hắn trẻ tuổi, có đủ những điểm đó, không cần hắn phải đẹp, hắn vẫn chinh phục bọn thiếu nữ d6ễ dàng ! -Tôi đồng ý với Dung muội về nhận xét đó. Nhưng, nếu chỉ có những điều đó thôi, hắn làm sao vào lọt Thần Thủy Cung ? Không vào lọt được, thì có những điều ấy cũng bằng thừa ! Tô Dung Dung mỉm cười:

-chính đó là cái mấu chốt của sự tình, biết được hắn lọt vào Thần Thủy Cung bằng cách nào, là mình nắm được một manh mối trong nhiều manh mối khác ! Rồi nàng thở ra:

-Nói chuyện có duyên, thông minh, biết chìu chuộng, lại phong lưu, lại tuổi trẻ, nếu vào lọt được Thần Thủy Cung rồi thì còn sống thế nào được với bọn thiếu nữ mà ra ? Trên thế gian này có bao nhiêu nam nhân vào Thần Thủy Cung rồi mà còn sống sót mong trở ra ? Phỏng có được bao nhiêu ?

Tiểu Phi thở dài :

- Do đó tôi bắt buộc phải nhờ đến Dung muội một việc ! Tô Dung Dung nhìn chàng:

-Lưu huynh muốn tôi vào Thần Thủy Cung ?

Tiểu Phi chớp mắt, ngời niềm tin tưởng:

-Tôi chỉ mong mỏi nơi mỗi một mình Dung muội thôi ! Nhưng tôi ngại Dung muội… Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Lưu huynh ngại tôi yếu đuối, ẻo lả, không tiện đi đứng phải không ?

Tiểu Phi thốt lấp:

-Nếu Dung muội tìm được người biểu cô của Dung muội, thì hay biết bao ! Mình hỏi bà ta, thường thì loại nam nhân nào hay ra vào Thần Thủy Cung, mình sẽ hỏi bà ta, thiếu nữ tự sát đó là con người như thế nào, nàng ấy có những sở thích gì ?

Nếu nhặt được một di vật của nàng thì càng quý, chẳng hạn một phong thư, một vài trang nhật ký… Tô Dung Dung gật đầu:

-Tôi sẽ lên đường sáng mai này ! Tiểu Phi âu yếm nhìn nàng:

-Chỉ vì Dung muội … Nàng đưa tay sang bịt miệng chàng điểm một nụ cười:

-Lưu huynh muốn nói gì, tôi hiểu rồi ! Còn Lưu huynh ? Sau khi tôi đi, Lưu huynh… Tiểu Phi gật đầu:

-Tôi cũng khởi hành liền. Tôi sẽ có mặt bảy hôm sau, bên bờ hồ Đại Minh tại Tế Nam chờ đón Dung muội ! Tô Dung Dung trố mắt:

-Tế nam ! Căn cứ địa của Chu sa môn ! Tiểu Phi gật đầu:

-Hải Nam phái, Thất Tinh Bang đều cách rất xa nơi đây, còn Trác Mộc Hợp thì từ quan ngoại vào, tôi chỉ còn một hy vọng là tìm một điểm sáng nào từ Chu sa môn thôi ! Tô Dung Dung lo ngại:

-Nhưng Lưu huynh cũng phải hết sức dè dặt. Nếu chúng biết được… Tiểu Phi mỉm cười:

-Chúng hận tôi thật đấy, nhưng đó là một việc còn bắt được tôi hay không là một việc khác.

Đột nhiên, chàng xoè bàn tay ra. Trong bàn tay có một chiếc bình nhỏ bằng thủy tinh, chàng mở nút bình một mùi hương lạ bốc ra xông nực cả khoang thuyền. Vật đó, không rõ chàng cầm nó từ lúc nào.

Đoạn chàng thong thả tiếp nối:

- Dạ lưu hương ! Đạo soái có Dạ lưu hương ! Dạ lưu hương sẽ làm tiêu hồn ai ở địa phương nào ! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Lưu huynh muốn cho tôi phải gieo rắc mùi hương đó trên khắp bốn phương trời! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy ! Trên con đường đi qua, Dung muội hãy lưu lại mỗi nơi một chút hương, để cho không ai biết thật sự tôi ở tại địa phươgn nào, để cho người ta không tưởng là tôi có mặt tại Tế Nam ! Tô Dung Dung lại hỏi :

-Lần xuất ngoại này, Lưu huynh muốn gắn cái chiêu bài nào vào người ! Tiểu Phi cười nhẹ:

đa số đệ tử Chu sa môn gồm những người trong phú gia thế tộc, nếu muốn họ tín nhiệm tôi, thì có một biện pháp duy nhất là phải đội lốt phú gia thế tộc như họ, hòa mình vào thành phần của họ.

Chàng uể oải đứng lên, đưa tay đẩy nhẹ cái quầy chất đầy rượu. Quầy dịch sang một bên, bày ra một khung cửa nhỏ.

Bên trong khung cửa là một phòng lục giác, sáu phía vách đều có gắn kính soi, đốt một ngọn đèn, sáu tấm kiến chiếu lại, tăng cường ánh sáng.

Dọc theo vách, kê trọn sáu mặt, kê dài như tủ nhỏ, mỗi tủ có một số hộc, lớn có nhỏ có, hộc nào cũng niêm một nhãn số. Mới nhìn qua, người ta có cảm tưởng đó là một phòng trữ thuốc.

Tô Dung Dung dừng chân ở ngưỡng cửa, điểm một nụ cười:

-Lưu huynh muốn chọn số 63 ? Hay số 113 ?

Cả hai cùng đi tới.

Tiểu Phi bước đến hộc có bảng số sáu mươi ba, kéo ra. trong hộc có một bộ y phục bằng lụa màu lam không còn mới lắm. Ngoài ra, còn có một đôi giày bố, một cái túi bằng da cá ông và một quyển vở mỏng.

Tiểu Phi cau mày:

-Có đúng không ?

Tô Dung Dung gật đầu:

đúng chứ ! Ít nhất cũng đúng, về những nét đại cương ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

-Những trang phục này lại không thích hợp với thành phần phú hào ! Tô Dung Dung mỉm cười :

-Trong tàhnh Tế nam, những tay đại phú thường thường có hai lối trang phục trong số đó lối của Tiền Trang tại Sơn Tây. Bộ y phục này thuộc lối trang phục của Tiền trang tại Sơn Tây đó, mặc vào cũng ra phết lắm rồi ! Tiểu Phi gật đầu:

- Dunh muội nói đúng ! Người Sơn tây làm ra lắm tiền, họ cất kỹ lắm, có lẽ dám dùn nước thuốc rửa từng lượng vàng lượng bạc như sợ có ô uế mà nhiễm bệnh, ốm đi, hao mòn đi ! Chàng cầm quyển vở lên, lật vài trang đọc:

”Tánh danh: Mã Bách Vạn.

”Thân phận: Sơn Tây Tiền trang đại phú thương.

”Niên kỷ: hơn bốn mươi tuổi.

”Thị hiếu: không.

”Đặc tính: Qua sông, hồ, nhất định phải cởi giày. Gặp mưa, nhất dịnh tìm người có dù xin nhờ che. Thân mình thì luôn luô bốc mùi của con người không tắm rửa nhiều ngày tháng.

Tiểu Phi không cần đọc tiếp, bỏ quyển vở xuống, đẩy hộc vào như củ,đoạn thở dài :

- Dung muội mà buộc tôi đội cái lớp Mã Bách Vạn, thì không khác nào bảo tôi phải tự tử ! Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Chính Lưu huynh bảo tôi chọn cho một thân phận thích hợp với công tác sắp thi hành, tôi phải theo kinh nghiệm mà chuẩn bị chứ ! Đã đội lốt ăn mày được, tại sao đội lốt một phú thương như Mã bách Vạn được chứ ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Làm một tên ăn mày, nghĩ còn thích thú hơn, bởi nó ăn mày, nó nghèo, nó không tắm rửa, hôi hám là phải, chứ một tên giàu có lắm tiền mà không tắm gội để thân hôi như chó, chán chết ! Đội cái lốt Mã bách Vạn thì cái chất hào hoa của tôi cũng đội nón ra đi mất ! Tô Dung Dung vỗ vào vai chàng nguýt xéo:

-Vậy bây giờ Lưu huynh xem qua bộ mã của số một trăm mười ba nhé ! Tiểu Phi bước đến chiếc hộc có bảng số một trăm mười ba kéo ra.

Trong hộc đó có một bộ y phục cực kỳ hoa lệ, nột đôi giày da bóng nhoáng, hai trái cầu nhỏ, bằng kim khí, có dây đeo vào cổ cho ra vẻ hào hoa, một con dao nhỏ, loại giắt lưng, bằng ngọc thạch ngoài ra còn có một cái túi, cũng bằng da cá ông, màu đen và một quyển vở mỏng.

Tô Dung Dung thốt:

-Vào thành Tế Nam, nếu không dùng lối trang phục của Tiền Trang Sơn Tây, như Mã Bách Vạn, thì chỉ còn có cách là đội lốt lão thủ lãnh Thái Sâm bang tại dãy Trường bạch Sơn, thuộc vùng quan ngoại thôi ! Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Có lẽ làm lão hái sâm, xem ra thích thú nhiều ! Chàng giở quyển vở ra đọc:

”Tánh danh: Trương Khiếu Lâm.

”Thân phận: Đại thương gia chuyên buôn bán sâm.

”Niên kỷ: ba mươi sáu.

”Thị hiếu: Rượu mạnh, đánh bạc, nữ sắc… Tiểu Phi không cần đọc tiếp, nhưng chàng không đẩy hộc vào như cũ, chàng lại vỗ tay cười lớn:

được lắm ! Được lắm ! Có lẽ là tôi phải chọn số một trăm mười ba này ! Tô Dung Dung hơi trầm gương mặt:

-Tôi biết thế nào Lưu huynh cũng chọn bảng số này ! Nhưng một bảng số không đủ, Lưu huynh cần phải dự phòng thê mấy bảng số nữa mới được vững tâm hơn.

Tôi đã chuẩn bị xong bảng số này, số hai mươi tám và số bốn mươi, cộng lại là bốn bảng số, bốn rương đồ vật dụng ! Tiểu Phi gật đầu:

-Vậy là chu đáo lắm ! Hiện giờ thì tôi có thể là một Trương Khiếu Lâm, một lái sâm rồi ! Chàng mở chiếc túi da. Bên trong có một chiếc mặt nạ da người.

Tô Dung Dung đảo mắt nhìn qua sáu mặt vách mặt nào cũng chiếu một hình bóng Tiểu Phi với nụ cười thích thú.

Nàng mơ màng nghĩ đến những ngày xa cách sắp đến.

oOo Khoái ý Đường ! Ba chữ đó, to lớn màu vàng, khắc trong tấm biển, dĩ nhiên phải to lớn sơn đỏ có nét như rồng bay, phượng múa vừa kiêu hùng vừa bay bướm.

tấm biển treo cạnh mấy chiếc đèn lồng, ánh đèn rọi vào ba chữ vàng, chiếu sáng ngời.

Khoái ý Đường ! Một trường đổ bát to nhất tại Tế Nam thành.

Thời gian vào lúc lên đèn. Khoái ý Đường bắt đầu nhiệt náo. Nói rằng bắt đầu nhiệt náo, nhưng thực ra, nó đã nhiệt náo suốt ngày, cảnh nhiệt náo của ngày, nhất là nhữngnơi đổ bác, uể oải hơn, nghề nghiệp hơn. Nó không có cái hứng của ban đêm, cái hứng của những kẻ chỉ bắt tay với dạ thần mà vung tiền như đất, đỏ đen chán thì yên hoa, yên hoa chán thì trở lại đỏ đen, những kẻ không cần thua, được hơn là cần có dịp vung tiền.

Cho nên cái nhiệt náo ban đêm mới đáng kể ở nhữngnơi đỗ bác bởi ban đêm quy tụ những tay chơi vì thú mà chơi, ban ngày kinh doanh ban đêm tiêu khiển và những tay này mới chơi những canh bạc lớn.

Đèn phố vừa lên, Khoái ý Đường rộn rịp người ồn ào tiếng đủ hạng người, đủ hạng tiếng từ thanh đến thô.

Ba gian nhà rộng lớn, chật những người cả nam lẩn nữ.

Nhưng, đây là chỗ đỗ bác cộng đồng người đông có đủ màu cho họ thử thời vận, có đủ chỗ vừa túi tiền của mọi người.

Nơi đây là mặt ngoài của đỗ trường Khoái ý Đường hổn tạp hơn, ồn ào hơn, không hợp với hạng khá tiền, thích yên tỉnh. Tự nhiên, kẻ sáng lập Khoái ý Đường cũng như bất cứ một trương đỗ bác nào cũng phảinghĩ đến chỗ làm vừa lòng khách chơi cả, và tự nhiên bên trong phải có một sân thượng thu hẹp hơn, khách chơi được họn lọc hơn. Dù thành phần này không nhiều, nhưng số lợi tức mang lại cho chủ nhân không kém phần thu ở ngoài.

Chưa đủ.

Mặt trong này, tuy vậy cũng chưa được kín đáo.

Cho nên chủ nhân phải sắp sếp một nơi đặc biệt chỉ dành riêng cho những tay khanh tướng trong triều đình đỗ bác và chỉ ở nơi này chủ nhân mới có mặt để sẵn sàng thỏa man những đòi hỏi của quí khách những đòi hỏi ngoài lề cuộc sát phạt.

Con số khách chơi ở nơi tối hậu này bất quá độ mươi người trở lại, nhưng họ cung cấp cho chủ nhân một số lợi tức không lồ, có thể ngang hoặc hơn cả số lợi tức hai nơi ngoài cộng lại.

và hiện tại, tại gian phòng tối hậu này, có bảy tám khách chơi, chung quanh có hơn mười thiếu nữ, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì do khách muốn.

Chủ nhân là một thiếu niên, mặt trắng, hơi xanh, vận chiếc áo vải màu lục, luôn luôn có mặt trên sòng bạc, luôn luôn điểm nụ cười, tán cái may của người này, khuyến khích người khác gặp rủi.

Chủ nhân là một đệ tử của Chu sa môn, hắn họ Lãnh tên Thu Hồn, ngoại hiệu Sát Thủ Ngọc lang có người còn gọi hắn là Phấn Diện Mạnh Thường.

5. Ba Mươi Vạn Lượng

Sát Thủ Ngọc Lang Phấn Diện Mạnh Thường Lãnh Thu Hồn đang xoay quanh khách chơi, thi triển tài xã giao, bỗng một trang hán vận y phục hoa lệ, đầu sói, mắt chuột, có vẻ hấp tấp, xuất hiện trên màn cửa, vừa nghiêng mình, vừa điểm một nụ cười, thốt:

-Chào thiếu trang chủ ! Lãnh Thu Hồn thoáng trầm gương mặt, chấp tay sau lưng thủng thẳng bước ra, mày cau lại:

-Trình Tam ! Nơi đây là cho ngươi lai vảng à ?

Trình Tam cúi rạp mình xuống, cực độ cung kính:

-Tiểu nhân nào dám tùy hứng mà đến đây ? Chỉ vì … Hắn tặc lưỡi, gãi tay, cố vẻ một nụ cười duyên dáng, tiếp:

đêm qua, có một vị hào khách, tại Tiểu Túy Lâu trong một cơn hứng bốc lên, dám vung ra ba vạn lượng trong tiệc rượu có cả má đào ! Tiểu nhân đã dọ biết chắc chắn, túi hắn còn nặng lắm, mà tay hắn lại đang

ngứa, hắn lại tìm một canh bạc to. Ta nhận thấy món bở nên đưa hắn đến đây cho thiếu gia ! Lãnh Thu Hồn trố mắt:

-A ! Hắn là ai ?

Trình Tam đáp nhanh:

-Họ Trương tên Khiếu Lâm.

Lãnh Thu Hồn vỗ trán:

-Trương Khiếu Lâm ? Cái tên lạ ? Lạ lắm ! Trình Tam vội tiếp:

-Nghe nói hắn ít khi vào Trung thổ ! Vì vậy mà ... Lãnh Thu Hồn chặn ngang:

-Ngươi biết những người đang tới tại đây là những ai chứ ? Cái qui lệ đã định như vậy rồi, không thể tiếp đón những người không có lai lịch rõ ràng.

Trình Tam nhoẻn miệng cười:

-Thiếu gia cứ yên trí ! Hắn có lai lịch to lắm đấy. Hắn là một tay buôn sâm có uy thế rất lớn tại Trường bạch sơn, vùng Quan ngoại. Đây là một trong những chuyến du hành của hắn vào Tế Nam tìm mua các loại thuốc qúy ! Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Vậy ra hắn là một lái buôn sâm và dược liệu khác ? Được rồi, để ta nhìn qua hắn một tý, rồi sẽ quyết định.

Y đưa tay vẹt tấm màn cửa qua một bên, thò đầu ra ngoài. Trước mặt y hiện ra một đại hán, có vẻ đường hoàng lắm, mặt tím sậm, râu ngắn, tay chấp sau lưng, ung dung đứng nơi xa xa, chốc chốc lắc nhẹ cổ tay, khua vang hai quả cầu bằng sắt đeo lủng lẳng.

Đại hán có cái phong độ siêu phàm, vượt xa mấy bậc những người hiện diện quanh đấy. Có thể, vị đại hán là một con phụng, các người kia là đàn gà con chưa đủ lông dài cánh.

Lãnh Thu Hồn bị dáng dấp bên ngoài của khách hấp dẫn ngay. Hắn đưa tay vẹt rộng bức màn, bước nhanh ra tiến tới trước mặt vòng tay, mỉm cười:

-Trương huynh từ xa đến, tiểu đệ không hay biết thành trể tiếp đón, thật lỗi vô cùng ! Y không đợi khách đáp lại mấy tiếng xã giao, nắm tay thân mật dẫn vào trong liền.

Trương Khiếu Lâm đáng là một tay vung tiền như cát, mỗi một tiếng bạc, kể từ số vạn trở lên, thua cũng như được, thua không chớp mắt, được không reo hò, miệng luôn luôn điểm nụ cười tươi, mượn đen đỏ làm tiêu khiển để qua đêm dài, dài quá với tài sản to quá, to đến độ nếu không vung tay từng mỗi phút giây là chẳng làm sao cho vơi được.

Hắn không cần cầm đến lá bài, đã có những thiếu nữ vây quanh làm hộ cái việc đó cho hắn. Một tay hắn dùng đẩy bạc ra, còn tay kia vòng qua thân hình hết nàng này đến nàng khác, táy máy, mân mê, có thể bảo hắn thích làm những động tác hơn là, chú ý đến lá bài.

Những tay đồng cuộc lác mắt đã đành, mà người ngoại cuộc là Lãnh Thu Hồn cũng vô cùng kinh khiếp trước cái hào sảng của Trương Khiếu Lâm.

Dĩ nhiên, trong canh bạc từ số vạn trở lên, khách chơi không dùng tiền mặt, vào thời gian đó, có cái lối dùng ngân tiêu, như hiện nay người ta dùng chi phiếu.

Khác hơn chi phiếu, ghi số tiền theo ý muốn, ngân tiêu thì có giá trị hữu hạn của nó, nhiều loại, hoặc một vạn, hoặc năm vạn, mười vạn, hoặc hàng mấy mươi vạn.

Cầm ngân phiếu đó, đến nơi phát xuất, lãnh bạc ra, cũng như ngân hàng. Người chi dụng lớn, không thể mang một số bạc khổng lồ theo mình, chỉ dùng loại ngân tiêu đó mà thôi.

Qua vài tiếng bạc thường, Trương Khiếu Lâm lấy ra một ngân tiêu, dằn trước mặt, điểm một nụ cười :

-Ba mươi vạn lượng ! Một tiếng thôi ! Được thua cũng mặc.

Một tiếng ba mươi vạn lượng ! Có lẽ từ ngày khai trương daonh nghiệp đến nay Khoái ý đường mới có một tiếng to như vậy.

Quanh bàn không ai dám bắt tiếng bạc đó.

Do dự một chút, Lãnh Thu Hồn thốt:

-Không ai giúp vui Trương huynh, thì tiểu đệ vậy ! Dù sao, tiểu đệ cũng là chủ nhân của đỗ trường, bổn phận của tiểu đệ phải làm vừa lòng tất cả các quý khách ! Chủ nhân mà vào cuộc là điểu bất đắc dĩ lắm, nếu không vì câu khách cho những lần sau, thì cũng có một sở cậy gì, chổ sở cậy đó sẽ đảm bảo cái được cuộc cho y, bởi một tiếng bạc to vô tưởng không phải mỗi tay mỗi dám liều.

Quân bài chia ra, Lãnh Thu Hồn xem xong, y lật ngữa quân bài lên bàn.

Trương Khiếu Lâm ung dung cầm quân bài lên, liếc qua, đoạn bỏ sấp xuống buông gọn:

-Thua ! Hắn đưa chiếc ngân tiêu sang Lãnh Thu Hồn, đoạn đứng lên, điểm một nụ cười:

-Nghỉ một chút, rồi sẽ gầy lại ! Hắn vươn vai, uốn mình, uể oải vô cùng.

Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn đưa tay hữu, chồm qua rút thanh đao giăt lưng của hắn, lạnh lùng hỏi:

-Thục sự ngươi là ai ? Đến đây có mục đích gì ?

Trương Khiếu Lâm thản nhiên bật cười ha hả:

-Lão đệ định đùa đấy à ? Vào đỗ trường là có mục đích như thế nào, lại cần phải hỏi nữa sao ?

Đốp ! Bàn tay của Lãnh Thu Hồn vụt đấm mạnh xuống mặt bàn. Mấy quân bài của Trương Khiếu Lâm nhảy vọt lên cùng lật nhữa ra thật thẳng lối ngay hàng, như được bàn tay vô hình sắp sếp ! bấn đôi m ắt sáng lạnh nhìn Trương Khiếu Lâm, Lãnh Thu Hồn trầm giọng hỏi:

-Tiếng bạc này ngươi được, sao lại bảo thua ?

-A !… Trương Khiếu Lâm chơm chớp mắt và nối lời:

-Vậy à ! mắt của ta kém mất rồi còn gì ! Lãnh Thu Hồn hét to:

- Dụng ý của ngươi như thế nào ? Tốt hơn nói thiệt cho ta biết.

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên gật đầu:

đúng ! Ta có dụng ý thật sự ! Bất quá một vài canh bạc là cái cớ để dọn đường cho ta thực hiện dụng ý đó ! Ta có việc cần bàn luận với ngươi một việc có lợi cho cả hai chúng ta !… Và bỏ lửng câu nói với một nụ cười bí hiểm, người lái sâm họ Trương hình như cố ý nung đốt thêm độ hiếu kỳ của đối tượng.

Ánh mắt Lãnh Thu Hồn vẫn nhìn thẳng lấy khách lạ không chớp, nhưng tia nhìn đã bớt đi phần nghiêm lạnh lúc đầu.

Cầm thanh đao nhỏ trong tay, xoay qua xoay lại một lúc Lãnh Thu Hồn tra trở vào hông và từ từ cất tiếng:

đã thế sao các hạ không đường hoàng xin yết kiến ta ?

Trương Khiếu Lâm môi điểm một nụ cười :

-Muốn làm việc phi thường phải dùng phương pháp phi thường mới được ! Và đổi sang giọng lể độ hơn, người khách buôn sâm nói tiếp:

-Nếu tại hạ không gây nên một ấn tượng hpi thường cho Lãnh huynh, vị tất Lãnh huynh chịu tin lời tại hạ ?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Gây một ấn tượng với giá ba mươi vạn lượng, thật bằng hữu là một tay khá can đảm đấy ! Trương Khiếu Lâm trầm giọng:

-Nếu cái việc phi thường này thành công, thì ba mươi vạn lượng bạc cầm như một đuôi trâu, trong số lợi to bằng đàn trâu lúc nhúc ! Đôi mắt của Lãnh Thu Hồn chớp ngời, nhưng âm thinh vẫn một mực lạnh băng như cũ:

-Bổn bang từ lúc nào đến giờ, chẳng hề nhúng tay vào những hành động phi pháp ! Trương Khiếu Lâm mỉm cười :

-Tại hạ dù nghèo, nhưng luôn luôn giữ đúng gia phong, tai còn không thích nghe ai bàn đến việc phi pháp, nói gì đến làm những việc đó ! Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn vỗ ạmnh tay xuống mặt bàn, cao giọng:

đã không phi pháp, lại có lợi to, tại sao bằng hữu không tự làm, hoặc tìm kẻ khác tiếp trợ, mà lại đặc biệt tìm bổn bang ?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Nghi vấn đó nêu ra rất đúng, song chỉ đúng một phần, phần của ngoại viện.

Còn nội dung thì sai, bởi các hạ chưa hiểu tầm quan trọng của sự kiện như thế nào !Cân nhắc các yếu tố khả dĩ tạo thành công, tại hạ nhận thấy cần có một vị trưởng lão trong quý bang xuất đầu chủ trì mọi việc mới xong. Bằng không, khó khăn sẽ dồn dập, trở ngại liên miên, nếu không nói là không hy vọng thu hoạch kết quả mong muốn.

Lãnh Thu Hồn đã có vẻ chú ý:

-Bằng hữu định nói đến vị nào ?

Trương Khiếu Lâm buông gọn:

-"Sát Nhân Thư Sinh" Tây Môn Thiên ! Lãnh Thu Hồn không vội đáp, chậm rãi xoay người bước đến chiếc ghế, thong thả ngồi xuống! Trương Khiếu Lâm ánh mắt dõi theo đối phương dò xét từng cử chỉ biểu lộ, từ từ thốt tiếp:

-Chỉ có Tây Môn Thiên tiền bối xuất đầu, thì mới mong thành công được ! Bởi thế, tại hạ trình bày xong mọi việc, quyết chẳng khi nào Tây môn tiền bối cự tuyệt cả.

Lãnh Thu Hồn đáp sau giây phút trầm ngâm:

-Gia sư không khinh xuất tiếp bất cứ ai ! Nếu cần, bằng hữu có thể cho tại hạ biết, tại hạ sẽ trình lại với người ! Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười :

-Không thể được Lãnh huynh ạ ! Tại hạ cần phải gặp Tây môn tiền bối, nếu không thì đành bỏ dịp may vậy ! Sắc mặt đã phớt lên nét giận, Lãnh Thu Hồn nhìn thẳng vào mặt Trương Khiếu Lâm gằn giọng:

-Phải cvhăng bằng hữu đến đây có ý để đùa ta ?

Trương Khiếu Lâm bật cười vang:

đem ba mươi vạn lượng để mua một trò đùa, sợ rằng trên thế gian này chưa có ai làm nổi ! Ánh mắt nhìn chòng chọc vào chàng một giây, Lãnh Thu Hồn nghiêm giọng :

-Bằng hữu đến thật không may, gia sư hiện nay không có ở thành Tế nam này ! Trương Khiếu Lâm tắt ngay nụ cười :

-Thật à ?

Lãnh Thu Hồn lạnh mặt:

-Tại hạ xưa nay không quen nói dối ai cả ! Trương Khiếu Lâm đứng lặng giây lâu, sự thất vọng lộ hẳn ra khuôn, nhìn trời thở dài:

-Thật đáng tiếc ! Ba trăm vạn lượng sắp được vào tay, lại bỗng chốc trở thành không ! Chợt vòng tay thành cử chỉ tạ từ người lái buôn sâm kỳ dị gầm đầu lủi thủi bước ra.

Lãnh Thu Hồn vội kéo tay khách trở lại :

-Bằng hữu bảo là ba trăm vạn lượng ?

Trương Khiếu Lâm mỉm cười chua chát :

-Tại hạ là một con người thương mãi, nếu như chẳng có số lợi gấp mười lần làm động cơ thúc đẩy, tại hạ dễ đâu chịu phí trước ba mươi vạn lượng kia ?

Lãnh Thu Hồn đã hoàn toàn tin tưởng :

-Bằng hữu không thể đợi gia sư trở về à ?

Trương Khiếu Lâm lắc đầu tiếc rẻ :

-Chuyện này không thể đợi được. Trừ phi… Lãnh Thu Hồn hỏi dồn:

-Trừ phi thế nào ?

Trương Khiếu Lâm cố ý dằn rõ từng tiếng:

-Trừ phi Tây Môn tiền bối trước khi đi, có dặn rõ lại là đến nơi nào, để chúng ta cùng tức khắc đi tìm may ra còn kịp ! Trước món lợi quá kếch sù, Lãnh Thu Hồn như quên hẳn mọi dè dặt, dậm chân tiếc rẻ:

-Gia sư mỗi lần đi đâu, đều dặn lại cho biết, chỉ có lần này, sau khi tiếp được phong thư, sáng buổi sau người lập tức lên đường ! Ánh mắt Trương Khiếu Lâm vụt ngời lên:

-Một phong thư ? Phong thư đâu ?

Lãnh Thu Hồn kéo tay khách, hấp tấp :

-Bằng hữu theo ta ! -Nhưng để đâu ?

đến tìm “Lập địa truy hồn thủû” Dương Tùng ! Bằng hữu hẳn đã nghe qua danh hiệu ấy ! Trương Khiếu Lâm hỏi gặn:

-Phong thư ấy hiện ở trong nhà Dương tiền bối ?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải ! Ta nhớ rõ lúc gia sư sắp lên đường đã xếp lá thư ấy bỏ vào phong bì niêm phong lại, trao cho Dương thúc giữ gìn ! Nếu đọc được phong thư ấy chắc có thể biết hướng đi của gia sư ! Trương Khiếu Lâm e ngại:

-Nhưng biết Dương tiền bối có bằng lòng trao thư ra cho chúng ta xem không ?

Lãnh Thu Hồn cười tin tưởng:

-Ba trăm lượng, dù bất cứ với ai, không phải là một số mục nhỏ được ! *** Họ không cần đi xe, chỉ băng qua hai con đường là đến ngôi nhà mà họ định đến ! Lãnh Thu Hồn vừa đi vừa giải thích:

-Gia sư và Dương sư thúc từ trước tới nay ở chung nhau một nơi ! Đến trước một ngôi viện ốc to lớn, gã dừng bước ! Cánh cửa sơn đen bóngnhoáng chỉ khép hờ chứ không đóng ! Lãnh Thu Hồn đẩy cửa bước vào trước, bên trong lặng trang, không một tiếng người.

Ngọn nến to nới đại sảnh đã được ai xén bớt tim. Một căn 9dại sảnh bao la, qua ánh nến bập bùng mờ mờ nữa tối nữa sáng, khiến người có một cảm giác rờn rợn gai gai… Lãnh Thu Hồn chép miệng cất lời:

-Vì thích tĩnh mịch nên gia sư và Dương sư thúc không chịu mướn người phụ việc ! Hai người vượt qua đại sảnh, lướt vào hậu viện. Nơi đ6ay càng vắng lặng hơn ! Xa xa, nơi sương phòng hướng tây của sân viện, có ánh đèn le lói hắt ra.

Trương Khiếu Lâm lẽo đẽo bước theo phía sau, lặng thinh không phát biểu một lời.

Lãnh Thu Hồn chỉ tay về phía ánh đèn, quay đầu lại bảo:

- Dương sư thúc đang còn thức kia chúng ta đến đó ngay ! Vừa định vượt qua khoảng sân trồng đầy ngô đồng, chợt nghe một giọt nước nhễu trên đầu vai lành lạnh… Một giọt nước do sương đêm đẫm ướt lá cành nhễu xuống, 9dâu phải là điều đáng chú ý. Lãnh Thu Hồn đưa tay phủi nhẹ qua, một phản ứng tự nhiên ! Nhưng … kìa ! Máu ! Qua ánh đèn từ cửa sổ chiếu hắt lại bàn tay chàng đỏ lòm màu máu dễ sợ ! Lãnh

Thu Hồn giật bắn mình kinh hãi ngẩng đầu lên… Trên ngọn ngô đồng hình như có bàn tay ai đang vẫy vẫy gọi chàng.

Bỗng một thân pháp cực kỳ thần tốc, Lãnh Thu Hồn nhấc mình vút lên chộp lấy bàn tay kẻ lạ.

-Trời ! Không dằn được hãi hùng Lãnh Thu Hồn buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì cái mà chàng giữ chặt được trong tay chỉ một cánh tay người không hơn không kém, Một cánh tay người mà máu tươi còn đầm đìa nhỏ giọt ! Lãnh Thu Hồn thất thanh kêu lên :

-Sư thúc, Dương sư thúc ! Nhưng trong phòng không một tiếng đáp vọng ra.

Lãnh Thu Hồn nhún chân vọt đi như một là điện chớp … Bình ! Tấm cửa bị ngọn đá của Lãnh Thu Hồn bật tung vào trong, trên giường Dương Tung vẫn nằm im in hình say ngủ.

Chiếc mền bông sang trọng được kéo trùm kín đến đầu, chỉ lộ ra một đốm tóc bạc phơ.

Đáng lạ một điều là mọi vật bày biện tron gphòng bị xáo trộn tung toé dường như có kẻ nào lục phá, cho đến ba chiếc rường cây to bên giường cũng bị bật đáy, đồ vật để ngổn ngang.

Phóng nhanh đến cạnh giường, Lãnh Thu Hồn hất mạnh chiếc mền sang một phía… Máu, toàn là máu ! Dưới chiếc mền là một thi thể bê bết máu tươi, tay chân đều bị chặt mất ! Như một kẻ chợt té nhào xuống băng lạnh ngắt, Lãnh Thu Hồn thân hình lẩy bẩy rung lên:

-Ngủ Quỷ phân thây ? Không lẽ đây là hành động của Ngũ Quỷ phân thây… Và vụt thoát người tuốt ra cửa, quả đúng như dự đoán của gã, một cánh tay thứ hai được treo lủng lẳng dưới hiên nhà, máu vẫn còn ròng ròng nhỏ giọt, chứng tỏ là Dương Tùng nạn phân thây thời gian chưa quá nửa tiếng đồng hồ ! In hình quá sợ hãi, Trương Khiếu Lâm đứng chết dí một nơi ! Lãnh Thu Hồn sau giây phút định thần, quắc mắt rít lên:

-Chu sa môn cùng Ngũ Quỷ Huyết Sát xưa nay không thù hận, tại sao chúng lại hạ độc thủ với Dương sư thúc thế này ?

Trương Khiếu Lâm hỏi lên một câu lãng nhách:

- Do đâu mà…Lãnh huynh biết là Huyết Sát Ngũ Quỷ hạ độc thủ ?

-Xác chết chặt đứt hết chân tay đúng là chiêu bài của lũ chúng.

Trương Khiếu Lâm như lẩm bẩm với chính mình:

-Nhưng biết đâu chiêu bài bị kẻ khác mượn dùng ?

Lãnh Thu Hồn đang sục sạo mọi nơi tìm một vật chi nên không để ý tới lời họ Trương vừa thốt.

Khe khẽ lắc đầu, họ Trương lẩm bẩm tiếp:

-Lãnh huynh còn tìm nữa làm gì, phong thư ấy nhất định là mất đi rồi ! Sắc mặt của Lãnh Thu Hồn càng trắng bệch dễ sợ, bất thần quay lại túm vạt áo họ Trương, gằn gằn quát lớn:

-Ngươi cùng sự kiện này phải chăng có liên quan ?

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên cười lạnh :

-Nếu có liên quan, dể chi tại hạ còn luẩn quẩn nơi đây ! Hầm hầm trừng mắt nhìn đối phương một lúc, Lãnh Thu Hồn dần dần bớt nóng buông lỏng tay ra:

-Nhưng tại sao ngươi đến nhằm lúc thế này ?

Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười :

-Chỉ vì mấy hôm nay tại hạ gặp phải vận xui ?

Ánh mắt thoáng ngời lên chàng nói tiếp:

-Sao Lãnh huynh chẳng vào phòng riêng của lịnh sư xem thử biết đâu lại không khám phá được điều chi khác thường ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Lãnh Thu Hồn gật đầu và cầm đèn đi thẳng về hướng căn phòng ở phía đông.

Cửa chỉ khép hờ không khóa, phía bên trong trừ những vật cần thiết ra, bốn bề trống trơn, không một bài trí chi câu kỳ hay hoa lệ. Vị trưởng lão của Chu sa môn, nếp sống quả cô tịch giản đơn.

Quanh bốn mặt tường. Không một bức tranh hay họa phẩm nào trang trí, ngoài duy nhất một bức tượng bán thân của một mỹ nhân treo nơi phía đầu giường.

Nét họa trên bức tượng linh động như người sống, càng ngắm càng thấy vẻ đẹp tuyệt vời của người trong bức họa, Trương Khiếu Lâm không khỏi đâm ngơ ng6ản bàng hoàng, buột miệng khen ngợi:

-Không ngờ lệnh sư mẫu là một mỹ nhân tuyệt thế ! Lãnh Thu Hồn nhếch môi lạnh lùng:

-Gia sư cho đến hiện giờ vẫn còn độc thân ! Trương Khiếu Lâm thoáng rung động:

-Ồ … thảo nào người cùng Dương tiền bối sống chung nhau một nơi và cũng không có người phụ việc.

Đầu óc hàng đang làm việc dữõ dội:

-Cho đến bây giờ Tây Môn Thiên vẫn còn độc thân, thế tại sao lão ta treo bức tượng ở đầu giường ? Vậy thì người đàn bà ấy cùng lão có liên quan gì ?

Hay chỉ là bức họa thông thường ?

Nhưng nếu là bức hoa. thông thường, tại sao lại là bức họa bán thân. Một lối họa rất hiếm thấy đương thời ?

Giờ đây, Trương Khiếu Lâm đã trở về khách sạn.

Quanh gian phòng trọ của hắn có bảy tám tên đại hán, y phục đen, giây lưng đỏ, đi tới đi lui, canh tuần.

Trương Khiếu Lâm không lạ gì thâm ý của Lãnh Thu Hồn! Đưa thuộc hạ về đây, ngoài thì bảo vệ an ninh cho hắn, trong thì theo dõi hành động của hắn ! Chúng là một đội giám thị hơn là một đội vệ sĩ.

Thực ra, không phải Lãnh Thu Hồn nghi kỵ gì gì chàng trong thảm án tại nhà "lập Địa Truy hồn thủ" Dương Tùng. Y cho thuộc hạ bám sát chàng vì số bạc hơn ba trăm vạn lượng.

Dù sư phụ y vắng mặt, dù Dương sư thúc y bỏ mạng, y vẫn nhớ đến số bạc to.

Y không muốn số bạc đó về tay người khác, bởi rất có thể Trương Khiếu Lâm sẽ đem mối lợi đó hiến ho người khác.

Và Trương Khiếu Lâm thừa hiểu cái thâm ý của Lãnh Thu Hồn nên chàng không hề thắc mắc về sự hiện diện của bọn đại hán có đeo giây lưng đỏ.

Chàng cười thầm, thích thú vô cùng.

Nếu chàng muốn, thì tám chiếc đầu kia khó còn gắn chặt trên tám thân hình chúng. Nếu chàng muốn làm một sự tầm thường mà mỗi khách giang hồ đều có thể làm, đều phải làm, mỗi khi phát hiện có người theo dõi.

Chàng thổi tắt ngọn đèn phòng, cởi phăng y phục, để trần truồng, nằm thẳng cẳng trên giường, thoải mái vô cùng.

Chàng đang miên man với muôn ngàn tạp niệm cuồn cuộn dâng lên, bỗng có tiếng động trên mái ngói.

Một mảnh ngói được tốc ra. Ánh trăng theo lỗ hổng rọi vào, Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười. À ! Khách dạ hành đã đến ! Khá lắm ! khinh công của kẻ đó khá cao ! Động tác của kẻ đó cực kỳ cẩn thận.

Rồi tấm ngói thứ hai được tốc ra, rồi đến tấm ngói thứ ba. Cuối cùng, có một lổ trống vừa cho một người chui qua.

Không lâu lắm, một bóng người từ lổ trống rơi xuống phòng.

Trương Khiếu Lâm bất động.

Bóng người đó, mặt bao vải đen, vận y phục đen. Bóng đó là một nữ nhân. Một thiếu nữ đúng hơn.

Tay thiếu nữ có cầm một thanh liễu diệp đao, thanh đao chớp ngời dưới ánh trăng, đôi mắt sáng quắc.

Nàng nhìn chòng chọc nơi giường.

Nàng xuất hiện như thế này, nàng lại có đao bén trong tay, nếu không làm cái việc của kẻ thích khách, thì nàng còn làm gì khác hơn.

Trương Khiếu Lâm thở đều, thở ra tiếng, chứng tỏ hắn đang say ngủ, nhưng không đến nổi phải ngáy.

Nhưng lạ làm sao, chừng như nàng không có ý giết hắn, nàng mò mò bộ y phục của hắn vừa cởi ra, bỏ dưới nền, nàng lấy ra một tấm ngân phiếu, rồi nhét vội vào y phục.

Nàng không giết người, nàng không trộm vật. Nàng đến đây làm gì ?

Nàng nhìn tả, hữu, chợt thấy chiếc rương, liền rón rén bước tới mở nắp ra !

6. Nhất Điểm Hồng

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm kêu hoảng lên như người giật mình bừng tỉnh sau giấc ngủ say:

-Có người ! Ai ?

Thiếu nữ kinh hoàng, nàng không kinh hoàng vì vị khách trọ giật mình tỉnh giấc, mà vì sợ tiếng kêu của khách làm kinh động bọn áo đen guây lưng đỏ bên ngoài.

Thấy không việc gì xảy ra, nàng nhìn lên giường, điểm một nụ cười, vuông vải che mặt không còn nữa, nàng hiện ra với vẻ đẹptiêu hồn, ánh mắt chiếu ngời trong bóng đêm.

Trương Khiếu Lâm giương tròn đôi mắt, chăm chú nhìn nàng không tiếp nối thêm một tiếng nào.

Nàng lại cười ngọt, ánh mắt của nàng cũngn gọt, rồi bàn tay của nàng lần mở những khuy áo ngực, có lẽ nàng sắp phô bày một bộ phận ngọt dưới ánh mắt của Trương Khiếu Lâm, mà nàng ức đoán là đang thèm ngọt lắm.

Trương Khiếu Lâm lại vang lên:

-Ngươi...ngươi... Thiếu nữ khoát tay ra hiệu cho hắn im rồi nàng uốn mình, để vuột chiếc áo đang mặc. Nàng đã trở thành pho tượng lõa thân, lõa nữa phần trên.

Da nàng trắng nõn, các bộ phận no tròn, đường con tuyệt mỹ.

Trương Khiếu Lâm nghe con tim đập rộn như trống liên hồi, tim đập mạnh làm hắn nghẹt thở.

Hắn càng ngạt thở hơn hơn là mảnh vải che nữa phần dưới thân thể nàng cũng tuột luôn, nàng hoàn toàn lõa thể, lõa đến cả những chỗ kín đáo nhất.

Hắn lại còn ngạt thở tột độ khi pho tượng vệ nữ đo nhích nhích tới gần giường rồi leo lên, dở chiếc hăn chui tọt vào, nằm xuôi, nằm xuôi theo hắn, sát hắn.

làn da nàng mát quá, mùi hương từ khắp người nàng bốc ra, dịu quá ! Trương Khiếu Lâm nghe nóng ran khắp người, làn da mát của nàng không làm dịu nhiệt độ nơi hắn, trái lại còn nung thêm.

Nàng chui vào chăn và nàng quàng tay qua người chàng, thân hình nàng áp thật sát vào người chàng.

Ác ôn hơn, là hôm nay Trương Khiếu Lâm lại để trần truồng mà ngủ, thành haio cái xác thân thử thách nhau, chịu đựngnhau, xác thân nào cũng bị khích động như nhau cả.

Trương Khiếu Lâm phều phào, vì bị nàng bám sát quá:

đêm khuya canh vắng, một thiếu nữ tuyệt sắc, vào phòng người tự cởi trần truồng ra, tự chui vào chăn, tự cọ mình vào người ta, có lẽ từ thiên cổ đến nay, cả về nghìn năm sau, chả hề có một cảnh nào như cảnh đêm nay ! Dù là một văn nhân giàu tưởng tượng đến đâu cũng không thể nghĩ ra cái cảnh này mà tả. Hoang tưởng thật ! Quáit thật ! Thiếu nữ khúc khích, rỉ bên tai hắn :

-Một nam nhân gặp cảnh này, nếu không thích thì còn mơ gì nữa chứ ! Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Nàng là hồ ly ! Nàng là quỷ ! Thiếu nữ vẫn cười khúc khích:

-Ta là hồ ly ! Ta sẽ mê hoặc ngươi, cho ngươi chết ! Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm tốc chăn vùng dậy, tr6àm giọng:

-Sợ ! Ta sợ thật ! Thiếu nữ vuốt ve hắn, kéo hắn nằm xuống:

-Nói vậy chứ đừng sợ. Hồ ly thành tinh vẫn không giấu được cái đuôi kia mà, cứ sờ xem, ta có cái đuôi chăng ! Nàng nắm bàn tay hắn đưa xuống hậu môn.

Trương Khiếu Lâm ngơ ngác:

-Ngươi…ngươi không có đuôi, tức là không phải hồ ly vậy, ngươi là gì ?

Thiếu nữ thản nhiên:

-Lãnh công tử sợ ngươi tịch mịch, nên sai ta tới đây, bầu bạn với ngươi. Ngươi cứ yên trí, ta không là ma quỷ, không là hồ ly, thì ngươi sợ gì chứ ?

Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Lãnh công tử tốt quá ! Ngươi tốt quá ! Ngươi muốn gì, ta sẵn sàng đáp ứng ngươi.

Thiếu nữ tặc lưỡi:

-Kỳ quái ! Xưa nay Lãnh công tử thường tỏ ra là một con người lạnh nhạt bỗng dưng lại vồn vả với ngươi như vậy. Thật ta chẳng hiểu nổi ! Không lẽ công tử có cần nhờ đến ngươi điều gì… Trương Khiếu Lâm lơ lửng:

-Ừ … Thiếu nữ chụp liền:

-Ạ ! Ông bạn tốt ơi ! Cho ta biết đi các người đã nói gì với nhau.

Trương Khiếu Lâm nữa úp nữa mở:

-Ơ… Thiếu nữ chận gọn:

đêm nay chẳng rõ công tử có việc gì mà xem chừng người băn khoăn bối rối vô cùng ! Còn ba vị trưởng lão bận thế nào mà tất cả đều vắng mặt ?

Trương Khiếu Lâm lại lảng ra:

-A… Thiếu nữ nũng nịu:

-Nói chuyện đi chứ gì mà cứ ừ, ơ, a thế còn ai mà hiểu được ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ai lại đi nói chuyện trên trời dưới đất vào giờ này ! Thiếu nữ cười khúc khích:

-Chắc ngươi đã … Đột nhiên, nàng rùng mình, rồi toàn thân bất động, bất giác nàng rú lên :

-Ngươi… ngươi làm gì thế ! Trương Khiếu Lâm bật ngồi dậy, cười lạnh nhìn vào mặt nàng:

-Cho ta biết đi, ngươi là ai ? Rồi muốn gì, ta nói cho nghe.

Thiếu nữ hừ một tiếng:

-Thì ta đã nói rồi ! Lãnh công tử bảo ta đến đây bầu bạn với ngươi ! Trương Khiếu Lâm nheo mắt:

-Người của Lãnh công tử phái đến sao lại do nóc nhà nhảy xuống ?

Thiếu nữ kinh hãi:

-Ngươi…thế ra ngươi đã trông thấy à ?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Rủi cho ta ! Phải chi ta đừng chợt tỉnh, thì ta có thấy gì đâu ? Lỗi quá ! Vì rủi mà thành mang lỗi ! Thiếu nữ nhìn sững hắn :

đã trông thấy, sao ngươi khôn glên tiếng ?

Trương Khiếu Lâm lại cười hì hì :

-Ngươi có bảo ta lên tiếng đâu ! Ta không thích ai tìm hiểu bí mật của ta, song ác thay. Hể tìm hiểu bí mật của ta lại là một thiếu nữ đẹp, mà thiếu nữ đó lại cởi truồng trước mắt ta bảo sao ta không im lặng mà ngắm cho sướng mắt chứ ! Thiếu nữ nghiến răng:

-Ngươi...ngươi là một ác quỷ ! Trương Khiếu Lâm dịu giọng:

-Bây giờ ngươi bằng lòng rồi chứ ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn hắn trong bóng đêm, ánh mắt nàng chớp lên như toé lửa, nàng gằn giọng:

-Ta hận không thể giết ngươi lập tức ! Trương Khiếu Lâm ôn tồn:

-Hận làm gì ? Hãy nói đi ! Nói là có lợi ! Thiếu nữ nghiến răng kèn kẹt :

-Ngươi nên hạ thủ ngay, đừng hỏi lôi thôi gì cả ! Không giết ta bây giờ, sau này ngươi sẽ hối đấy ! Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười :

được lắm ! Ngươi không nói ! Ta không hỏi được sẽ có người hỏi được, sẽ có người hỏi ngươi, chắc chắn là ngươi phải nói ! Đột nhiên, hắn lấy chiếc chăn quan quanh mình nàng, đoạn kêu to lên:

-Có gian tế ! Bắt gian tế ! Một đại hán áo đen giây lưng đỏ từ bên ngoài tung cửa nhảy vào phòng.

Hắn chỉ lên giường:

-Gian tế bị cuộn tròn trong chăn kia ! Hãy mang hắn về cho Lãnh công tử tra hỏi.

Đại hán vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi vì canh gác sơ xuất để cho kẻ gian đột nhập vào phòng, nếu đã xảy ra việc gì không may, thì hắn sẽ chết với chủ.

Mừng rỡ vì gian tế đã bị tóm rồi.

Hắn không đợi Trương Khiếu Lâm giục hắn lần thứ hai, bội bước tới, xốc thiếu nữ lên vai, vác đi liền.

Thiếu nữ bị điểm huyệt, không cử động gì được, chỉ há mồm mắng lớn:

-Súc sanh ! Con chó ! Ngươi đúng là một con chó ! Ngươi sẽ bị bất đắc kỳ tử ! Trương Khiếu Lâm cười mũi khích rịch:

-Kẻ nào bảo ta là một con quỷ háo sắc, ta không giận kẻ đó, nhưng nếu có ai khinh ta là một ngốc tử, nhất định ta phải cho một bài học ! *** Thanh liểu diệp đao, vẫn còn nằm tại giữa phòng.

Trương Khiếu Lâm nhặt lên xem, cau mày, lẩm nhẩm:

-Nàng là môn hạ Thiên tinh bang ? Người trong Thiên tinh bang đến đây làm gì?

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, đoạn mặc y phục vào, giắt thanh liểu diệp đao nơi hông, nhún chân nhảy vọt lên lổ hổng nơi nóc nhà do thiếu nữ đã tạo nên ra ngoài.

Hắn dè dặt, nằm sát mái ngói, nghe ngóng một lúc nữa, thầm nghĩ:

-Nàng từ hướng Đông đến, thì bọn Thiên tinh bang hắn đang đợi nàng ở hướng đó ! Một lúc lâu, hắn giở thuật khinh công lướt trên các nóc nhà chạy về hướng đông, nhẹ nhàng như áng mây bay.

Gió đêm, sương đêm, gieo cái mát dịu trên khắp người hắn, hắn nghe sảng khoái vô cùng.

Chung quanh hắn, trông các ngôi nhà dưới chân hắn, đâu đâu cũng tịch mịch im lìm, chỉ có chốc chốc vài tiếng chó sủa xa xa hoặc tiếng hài nhi dổ giấc ré khóc, rồi thì tiếng mẹ ngái ngủ ru con nhầy nhụa lê thê... Tự nhiên, khắp nơi, không có một ánh đèn.

Nhưng không đúng, những nơi hắn đã vượt qua không có ánh đèn, chiếu trước kia xa xa, trong một ngôi nhà, đèn chiếu sáng đến bên ngoài. Ánh đèn đó tỏa rộng chung quanh qua cái khung cửa mở, qua các khu vách và dĩ nhiên không chiếu được qua nóc, và nhờ đó mà bóng tối trên nóc cô đọng dài hơn nơi khác.

Chừng như có ánh thép chớp chớp, chừng như có bóng người báo động.

Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, lẩm nhẩm:

-Có lẽ là ở đây rồi ! Tìm chổ thuận tiện, hắn nép mình quan sát.

Không lâu lắm, từ trong ngôi nhà có ánh sáng đó, một người bước ra, đằng hắn một tiếng và cằn nhằn:

-Tam cô nương đến giờ này mà vẫn chưa về đến.

Trong nhà, một đại hán đáp vọng ra:

-Thế mới lạ ! Người trước, uốn lưng cho rản gân, tiếp :

-Hay là có điều gì đã xảy ra ?

Người sau với giọng bình tỉnh lại đáp :

-Tam muội cẩn thận thành tính, chắc không đến nổi nào đâu ! Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm rút thanh liễu diệp đao phóng xuống, đồng thời quát lên:

-Tam muội của các ngươi đã rơi vào tay bổn bang rồi, còn đâu mà mong nàng trở về ? Đây ! Hãy nhận lấy vật này của nàng ! Bốp ! Thanh liễu diệp đao đã cắm nhập vào cánh cửa.

Tiếng bốp chưa dứt vang dội, từ trong nhà một bóng người lao mình vượt ra ngoài nhanh hơn một làn điện chớp.

Thoáng nhìn qua, chỉ tưởng đó là một thanh kiếm do kẻ nào đó từ trong nhà phóng ra, bởi chỉ thấy một vệt sáng dài, chớp lên, chứ không thấy bóng người, mà cũng không ai tưởng tượng được có người luyện được thân pháp nhanh đến độ đó.

Nhưng sự thực thì một người cầm kiếm từ trong bay ra, người đó hiện rõ trong tầm mắt của Trương Khiếu Lâm, dưới bộ y phục màu đen.

Trương Khiếu Lâm trông thấy người đó, giựt mình thầm nghĩ:

-Xem ra, võ công của người này còn trên Thất Tinh Đoạt Hồn Tả Hựu Tranh một bậc ! Trong Thiên Tinh bang làm gì có được một cao thủ vào cở đó ?

Hắn vội quay mình chạy đi, người áo đen đuổi theo như gió cuốn.

Trương Khiếu Lâm không cần chạy nhanh, hắn vừa chạy vừa quay đầu nhìn ngược về phía sau, cố nhận diện người đó là ai.

Nhờ luyện được nhãn quan trông đêm như ngày. Trương Khiếu Lâm thấy rõ người đó có gương mặt xác chết, trong ảm đạm vô cùng nhưng trái lại, đôi mắt của y sáng lạ lùng, sáng một màu xanh, còn xanh hơn ánh kiếm trong tay y.

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, xoay người đối diện với y.

Y lướt nhanh người tới.

Soạt ! Soạt ! Soạt ! Thanh kiếm trong tay y chớp lên ba lượt rất nhanh, rất chuẩn, nhắm vào những chỗ yếu nhược của Trương Khiếu Lâm mà đâm vào.

Kiếm pháp của y đã luyện đến mức siêu thần nhập hóa, lối xuất thủ lại kỳ ảo vô tưởng, trong võ lâm không thể có nhân vật nào có thủ pháp tàn độc như y.

Nhìn qua thủ pháp đó, tất phải tưởng ngay là khi y vung kiếm lên nhất định là có người chết với y, y phải giết, và sự giết người là một thị hiếu của y, hơn thế nữa là một mục đích của y, sanh ra chỉ để thực hiện mục đích đó.

Lối vung kiếm của y cũng khác hẳn với những kiếm khách khác trên đời. Chỉ có cổ tay, bàn tay y cử động thôi, còn từ cánh tay trở vào trong trọn thân mình, không một bộ phận nào nhúc nhích cả.

Y lại không đánh bừa bãi, nếu không đúng lúc đúng chỗ chẳng bao giờ y dùng một điểm nhỏ khí lực.

Trương Khiếu Lâm nhìn y chợt liên tưởng đến một người… *** Kiếm pháp của y xảo diệu quá, kiếm quang chớp lên như muôn vạn đóa hoa lạc tung bay, khó phân biệt được sự biến đổi huyền ảo của các chiêu thức phát ra.

Trong chớp mắt, y đã thi triển đúng mười ba chiêu, toàn là chiêu kỳ độc, kiếm ảnh phủ khắp người Trương Khiếu Lâm, tả hửu tiền hậu thượng hạ, không nơi nào bỏ trống dù bằng đường tơ kẻ tóc.

Tuy nhiên, y nhanh tay Trương Khiếu Lâm lại nhanh chân, mười ba nhát kiếm không hề chạm đếm chiếc áo hắn ! Người áo đen đã sử dụng đến chiêu thức mười bốn vẫn thần tốc vẫn ảo diệu như mọi chiêu trước.

Đột nhiên, đà kiếm đi được nửa tầm, lại dừng ngay, kiếm dừng, nhưng tay y không rung, thân hình y không nhích động.

Đánh một nhát kiếm, vừa nhanh, vừa mạnh, bỗng nhiên dừng lại nửa vời, mà toàn thân bất động, không khác nào tượng đồng, người đó quả là ta tuyệt kiếm, công lực vững chắc, chân khí vận chuyển tùy ý, tỏ ra có căn cơ vô cùng thâm hậu trầm ổn.

Mũi kiếm lại chống ngay yết hầu Trương Khiếu Lâm, khoảng cách không hơn nửa thước.

Y dừng tay chống kiếm như thế, đôi mắt ngời lên một ánh sáng xanh biếc, tàn khốc, lạnh lùng, y cất giọng tàn khốc, lạnh lùng:

-Không phải người trong Chu sa môn ! Giọng của y khàn khàn, cộc lốc, trầm trầm, ngắn ngủi, như bất đắc dĩ lắm y mới thốt mấy tiếng, y cố thốt nhanh, thốt gọn, thốt rất ít, cho mau xong câu nói, một giọng nói phải chứng tỏ đủ những ý niệm đang dâng lên hỗn tạp trong não y.

Trương Khiếu Lâm mỉm cười:

-Tại sao ngươi cho là ta không phải người trong Chu sa môn ?

Người áo đen lạnh lùng:

-Những kẻ trong Chu sa môn, không một ai chịu nổi mười ba chiêu kiếm của ta ! Trương Khiếu Lâm vẫn cười:

-Còn ngươi, tự nhiên ngươi cũng không phải là người trong Thiên tinh bang ! Người áo đen buông gọn:

đúng ! Cổ tay y chớp lên, ánh kiếm ngời lên, mũi kiếm lao vút tới.

Nếu y xuất thủ, đối phương nào ở trong khoảng cách độ thước dù nhanh nhẹn đến đâu, cũng không phương tránh kịp. Và mũi kiếm đó sẽ đâm vào yết hầu, trước khi cái ý phản ứng nẩy sanh.

Nhưng, đối thủ của y lại là Trương Khiếu Lâm, thì chiêu kiếm của y dù lợi hại thế nào, cũng cầm như vô dụng.

Bàn tay của y chưa chớp, ánh mắt của y đã chớp tới rồi. Cái chớp mắt của y thừa cảnh cáo Trương Khiếu Lâm, nên khi thanh trường kiếm nhích động Trương Khiếu Lâm đã vọt ra ngoài ba thước về phía hậu.

Hắn không giận người đó cố tâm giết hắn, giết một cách vô lý, hắn vẫn nở nụ cười tươi, ôn tồn hỏi:

-Ngươi không là môn đệ Thiên tinh, ta không là Chu sa nhân vật, chúng ta không quen biết nhau, không cừu, không oán, tại sao ngươi muốn hạ sát ta ?

Câu nói của hắn, gồm không hơn ba mươi tiếng, nhưng khi hắn nói dứt câu, người áo đen đã phát xuất đúng ba mươi sáu chiêu kiếm rồi. Phải nhìn nhận là y có thủ pháp hết sức linh diệu.

Y đúng là con người không thích nói, còn y có thích nghe hay không thì chỉ có y biết mà thôi. Trong khi đối phương nói, y dùng kiếm để thay thế câu đáp và lời đáp của y rất gọn: “chết”. Phải, chỉ một tiếng chết thôi, y dùng đáp lại câu hỏi của không biết bao nhiêu người trên giang hồ nêu lên, nêu về đủ mọi việc.

Đối với y, chỉ có “chết” mà thôi, gặp y là chịu chết, đừng mong nói gì hỏi gì.

Nói gi, hỏi gì, cũng gần như vô ích, bởi sẽ phải chết dưới lưỡi kiếm của y, thì ai hỏi gì, nói gì, mặc ai, y đáp làm chi ?

Trương Khiếu Lâm vẫn giữ nụ cười nữa dịu nữa mĩa:

-Kiếm pháp tuyệt diệu ! Nhanh độc, chuẩn, nhanh mà ổn, độc mà không hấp tấp, chính cái ổn mà không hấp tấp đó bảo đảm cho cái chuẩn ! Khá lắm ! Khá lắm ! Như vậy mới không hổ với danh hiệu Trung Nguyên Đệ Nhất Khoái Kiếm, Sưu Hồn Kiếm Vô Ảnh Nhất Điểm Hồng ! Một tấn công thứ hai, cũng gồm đủ ba mươi sáu nhát kiếm, đã phát xuất trọn vẹn khi Trương Khiếu Lâm chưa tròn câu. Lúc hắn buông xong tiếng cuối, là đợt thứ ba đã diễn đến chiêu thứ ba mươi rồi. Mười sáu chiêu còn lại chỉ là công việc của một cái thoáng mắt.

Trương Khiếu Lâm chỉ tránh né, không hoàn thủ, vẫn nở nụ cười, vẫn bình tỉnh, tiếp nối:

-Nếu muốn giết một người nào, cứ tìm Nhất Điểm Hồng là sẽ được toại nguyện ngay ! Thiên hạ kháo nhau rằng, chỉ cần đưa ra một giá cao là có thể thuê Nhất Điểm Hồng hạ sát ngay vị bằng hữu thân nhất của hắn ! Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng lạnh lùng thốt:

-Ta không có vị bằng hữu nào đáng giết cả ! Trương Khiếu Lâm lại cười, nhưng rồi y thở dài:

-Lời truyền thuyết về ngươi, ta nghe rất nhiều và ta rất thích. Rất tiếc, ngươi lại không ham nói chuyện, nếu không thì ta đã tìm đến ngươi, kết làm một đôi bằng hữu, thú vị biết bao ! Đánh đúng bốn lượt kiếm,mỗi đợt đủ ba mươi sáu chiêu, không kể những chiêu giáo đầu, Nhất Điểm Hồng dừng tay lại, quắc ánh mắt xanh rờn nhìn đối tượng lạnh hơn mắt rắn, rồi y há rộng miệng, bày hai hàm răng trắng dả, ánh mắt đó, trên khuôn mặt xác chết đó biến y thành một ác quỷ hiện trong bóng đêm mờ. Y bậc cười to:

đạo Soái ! Ái Tỏa Hồn ! Nguyệt Dạ Ám Cưu Hương ! ha há ! Ngươi là Lưu Hương Đạo Soái ! Trương Khiếu Lâm giật mình:

-Ngươi nói ai là Lưu Hương Đạo Soái ! Nhất Điểm Hồng lại bật cười lượt nữa:

-Trong thiên hạ, được thoát chết với một trăm bốn mươi bốn chiêu sát thủ của ta, mà lại không phản công, mà lại cười luôn luôn, chỉ có môt người, và ngươi đó không ai khác hơn là nhân vật ta vừa nêu lên ! Trương Khiếu Lâm cười vang :

-Rất có thể ngươi nói đúng ! Nhưng ta không thích võ công, đã không thích thì không dùng, bởi ta cho rằng trong nhân loại, không có hành động nào ngu xuẩn bằng những cuộc chém giết ! Máu ! Máu ! Tại sao lại phải giải quyết với nhau bằng máu chứ ?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt:

-Ngươi chưa từng giết người ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ngươi không tin ?

Nhất Điểm Hồng hừ một tiếng:

-Chưa bao giờ giết người, thì làm gì biết được cái thú giết người ! Trương Khiếu Lâm điềm nhiên:

-Chưa bao giờ bị người giết thì làm gì biết được cái khổ lo sợ bị giết ! Nếu có kẻ nào đó, tìm cái thích thú trên cái thống khổ của đồng loại, thì kẻ đó là một tên vô dụng, không đáng sống trên đời ! Nhất Điểm Hồng trừng đôi mắt xanh rờn, y chưa kịp làm gì nói gì, bỗng có tiếng quát to:

-Nhất Điểm Hồng ! Xuất thủ đi chứ ! Tại sao ngươi bất động ?

Thì ra, bốn năm tên môn đồ Thiên tinh bang đã theo đến nơi. Chúng đứng xa xa, bên dưới đất, chỉ có một tên 9đại hán vận áo gấm phi thân nhảy lên nóc nhà, chỗ Trương Khiếu Lâm và Nhất Điểm Hồng đang đối thoại.

Đại hán áo gấm đến nơi dậm chân kêu to:

-Bọn ta xuất khá nhiều bạc, thỉnh ngươi đến đây, nào phải để cho ngươi trổ tài hùng biện đấu khẩu ? Ngươi phải làm cái việc mà đồng tiền bắt buộc ngươi làm ! Làm đi ! Nhất Điểm Hồng không buồn nhìn đại hán, dĩ nhiên y cũng không muốn thốt tiếng nào ! Trương Khiếu Lâm vụt cười ha hả:

-Với kiếm pháp của y, tất các hạ phải trả giá cao ! Chẳng hay, các hạ đã chịu trả bao nhiêu tiền ?

Đại hán áo gấm cười lạnh:

-Thiên hạ tán tụng Nhất Điểm Hồng là một nhân vật siêu việt lắm ! Song ta xem y như một kẻ thông thường, một kẻ đứng trước mặt người khác thì lại gầm đầu, xuôi tay, như con bệnh trầm kha gặp tử thần ! Người như y, dù mất vài phân bạc để thuê y, cũng chẳng có ma nào phí của ! Tiếng cuối cùng của đại hán vừa buông dứt, ánh kiếm chớp lên đại hán không kịp rú, ngã nhào trên nóc nhà, nơi yết hầu thủng một lổ nhỏ.

Từ lổ nhỏ đó, rỉ ra một giọt máu hồng ! Những thớ thịt trên mặt hắn rút lại, mồ hôi đầu, mồ hôi trán đổ ra, đọng lại thành hạt to, bằng hạt đậu. Đại hán cố gắng mãi, nhưng chung quy không sao phát xuất được tiếng nào, chỉ thở dốc, thở cho hết khí lực để rồi trút luôn linh hồn.

Lợi hại thật ! Một điểm máu hồng, là một mạng người ! Cái tuyệt của thủ pháp Trung Nhất Điểm Hồng là luôn luôn đâm yết hầu, sâu đúng độ, chảy đúng một giọt máu đối phương chết ngay.

Từ xưa đến nay y chưa bao giờ phải đâm hai lần kiếm.

Nhất Điểm Hồng từ từ xuôi tay xuống, nơi mũi kiếm có một điểm máu đỏ rỏ xuống mái nhà, y cuối nhìn điểm máu, từ từ thốt:

-Những kẻ còn sông trên đời này, không phải do mạng số họ còn dài mà chỉ nhờ họ chưa bao giờ dám nặng lời với Nhất Điểm Hồng, chưa bao giờ ! Trương Khiếu Lâm ngẫng mặt lên không, thở dài:

-Tuyệt diệu ! Giết ngườikhông để máu, chỉ để một điểm hồng.

Hắn lấy một vuông khăn trắng trong mình ra, trải rộng đắp lên mặt đại hán.

Đến lúc đó, bọn môn đồ Thiên tinh bang bên dưới mới hét to lên:

-Nhất Điểm Hồng ! Thường ngày, ngươi giảng đạo nghĩa nghe thông lắm, sao đêm nay…đêm nay… Nhất Điểm Hồng lạnh lùng chặn lời chúng:

-Ta bán nhát kiếm, chứ không bán người.Bọn ngươi chi tiền là mua nhát kiếm của ta, chứ nào mua được ta mà hòng sỉ nhục ta ? Sĩ nhục ta là chết.

Môn đồ Thiên tinh bang hét lớn:

đành như thế, bọn ta thuê ngươi giết người, sao ngươi không hạ thủ ?

Nhất Điểm Hồng liếc mắt sang Trương Khiếu Lâm, đoạn thản nhiên thốt:

-Các ngươi thuê ta giết đệ tử Chu sa môn mà người này không ở trong môn phái đó, thì hạ thủ thế nào được ?

Soạt ! Thanh trường kiếm của y đã chui vào vỏ, y nhảy xuống đất thẳng lưng, dài bước, ngang nhiên bỏ đi.

Môn đồ Thiên tinh bang vừa sợ vừa giận, song giận mà làm gì. Bỗng, một tên quát to:

-Gã này đúng là tên tìm Lãnh Thu Hồn lúc đêm hôm đây, chính hắn là người Tam cn đi tìm ! Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Phải, hiện tại nếu các ngươi muốn gặp nàng, cứ đến thẳng Khoái ý đường là gặp… Hắn đã bọt mình trong khi buông câu nói. Lúc bọn môn đồ Thiên tinh bang nhào tới, hắn đã lánh xa ngoài mười trượng.

*** Mười lăn ngọn đèn xếp thành hình chiếc tháp, bên ngoài chiếc tháp, có cái chụp bằng đồng cũng hình tháp, gom trọn số ngọn đèn. Đầu tháp treo trên trần nhà, chân tháp hường xuống nền.

Ánh sáng mười lăm ngọn đèn gom lại, qua chân tháp, chiếu xuống chiếc bàn, thường đêm thì dùng vào các cuộc đỏ đen, nhưng hiện tại thì dùng làm một nơi tra tấn.

Trong vòng tròn ánh sáng từ chân tháp hắt xuống trên mặt bàn, thiếu nữ do Trương Khiếu Lâm trao lại cho bọn đại hán áo đen, thắt giây lưng đỏ, đang nằmbất động.

Đôi mắt nàng mở rộng, thần trí nàng tiêu tán, nàng bất động nhưng miệng nàng cứ lẩm nhẩm mãi:

-Ta họ Trầm tên San Cô. Ta họ Trầm tên San Cô. ta là đệ tử Thiên tinh bang ! Ta là đệ tử Thiên tinh bang ! Lãnh Thu Hồn ngồi ngay chiếc ghế bành kê tại đầu bàn, am85t lạnh như tiền.

Đôi mắt của y chơm chớp, đôi mắt ngời lên một niềm tàn độc vô tưởng ! Vừa lúc đó, Trương Khiếu Lâm đến nơi. hắn nhìn thiếu nữ, khẽ lắc đầu:

-Con sói cái đang trở thành con cừu non rồi đó ! Nàng đã nói gì chưa ?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Phàm nữ nhân nào cũng thế, bên ngoài càng kiên quyết, bên trong càng yếu mềm ! Nếu trên đời này, có kẻ nào đem tâm sự bí mật ký thác nơi mọt nữ nhân, kẻ đó là một ngốc tử ! Trương Khiếu Lâm thở dài:

-Mạo hiểm, đâu phải là phầ việc của nữ nhân ? Địa hạt của họ là nhà bếp là phòng the, sở năng của họ là chăm sóc gia đình, nuôi con, nấu bếp, tại vì họ cho là họ thôngminh, họ tưởng ho siêu việt hơn nam nhân, họ muốn tạo phi thường, thành họ phải mang hoa. ! Họ quá thông minh đến độ không đạo lý ! Họ bị sa chân là phải !

7. Một Việc Trên Sức

Lãnh Thu Hồn nhìn hắn:

-Trương huynh tính hỏi nàng điều gì chăng ?

Y điểm một nụ cười, ánh mắt và nụ cười của y tàn khốc quá, y không đợi Trương Khiếu Lâm đáp, hỏi xong lại tiếp luôn:

-Giả sử, Trương huynh hỏi nàng có bao nhiêu tình nhân nàng sẽ khai hàng tá cho mà xem ! Trương Khiếu Lâm dặng hắng một tiếng bước tới gần bên cúi đầu sát mặt Trầm San Cô hỏi :

-Ngươi có nhận ra ta chăng ?

Trầm San Cô gương mặt thất thần nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên nàng bật cười khan:

-Ta nhận ra ngươi rồi ! Ngươi là tình nhân của ta, một tình nhân làm cho ta mãn nguyện nhất ! Nhưng ngươi là một tên cuồng bạo, một tên súc sanh… Lãnh Thu Hồn cười lạnh:

-Bì nàng sĩ mắng là súc sanh, tức nhiên Trương huynh phải có bản lĩnh ghê gớm lắm ! Hai tiếng súc sanh do thiếu nữ thốt lên Có cái ý nghĩa đặc biệt không nổi ! Trương Khiếu Lâm cười khổ, đưa tay vuốt nhẹ chót mũi từ tốn hỏi:

-Tại sao ngươi muốn tìm hiểu bí mật của ta ?

Trầm San Cô buông cộc lốc:

-Ngươi hỏi tại sao ? Tại vì ngươi và Lãnh Thu Hồn có những hành động kỳ quái lúc đầu hôm, ta muốn biết các ngươi thương lượng những gì ?

Trương Khiếu Lâm tặc lưỡi:

-Nhưng điều đó có liên quan gì đến Thiên tinh bang ?

Trầm San Cô hừ lạnh :

-Không liên quan ? Cho ngươi biết, Thiên tinh bang đến Tế nam lần này với mục đích duy nhất là tìm Chu sa môn đdây ! Mà Lãnh Thu Hồn là một nhân vật quan trọng trong Chu sa môn ! Lãnh Thu Hồn điểm phớt một nụ cười :

-Từ bao lâu nay, Chu sa môn với Thiên tinh bang không hề liên lạc với nhau, thì làm gì phải tìm nhau ngoài vạn dặm chứ ?

Trầm San Cô trầm giọng:

-Chưởng môn nhân Thiên tinh bang là Thất Tinh Đoạt Hồn Tả Hựu Tranh đột nhiên mất tích, lần cuối cùng xuất ngoạiđể rồi mất tích luôn, người có tỏ cho trong bang biết là sẽ đến Chu sa môn tìm gặp Sát Thủ Thư Sinh Tây Môn Thiên ! Trương Khiếu Lâm sáng ngời ánh mắt :

-Ngươi biết chưởng môn tìm Tây Môn Thiên để làm gì chăng ?

-Không ! Trương Khiếu Lâm alị hỏi :

-Ngày thường, Tả Hựu Tranh và Tây Môn Thiên có hay lui tới với nhau chăng ?

Trầm San Cô lắc đầu:

-Chẳng bao giờ ! Trương Khiếu Lâm cau mày:

-Ngươi có biết là hiện tại, Tây Môn Thiên đã mất tích chăng ?

Trầm San Cô lắc đầu :

-Không ! Trương Khiếu Lâm lại cau mày một tý, hắn khôngnói gì nữa. Đôi mắt đăm đăm nhìn một nơi, trầm tư mặc tưởng.

Lãnh Thu Hồn bỗng nhiên cao giọng hỏi:

-Thàm án phát sinh tại bổn môn đêm qua, có liên quan gì đến Thiên tinh bang không ?

Trầm San Cô trố mắt:

-Thảm án gì ? Ta có biết chi đâu ?

Lãnh Thu Hồn lại đưa mắt nhìn sang Trương Khiếu Lâm.

Trương Khiếu Lâm không để ý đến cái nhìn của y, hắn thản nhiên đưa mắt trở lại Trầm San Cô:

-Trước lúc xuất ngoại, tả Hựu Tranh có tiếp nhận một phong thư kín chứ ?

Trầm San Cô khôngngạc nhiên về câu hỏi đột ngột của hắn. nàng suy nghĩ một chút, đoạn đáp:

-Có ! Trương Khiếu Lâm sáng mắt:

-Ngươi biết phong thư đó hiện giờ ở đâu chăng ?

Trầm San Cô lại suy nghĩ một chút:

Chưởng môn nhân của ta trao lại cho nhị sư huynh ta ! Trương Khiếu Lâm nhìn sững nàng:

-Nhị sư huynh của ngươi là ai ?

Trầm San Cô đáp nhanh:

-Thiên Cường Tinh Tống Cang.

Trương Khiếu Lâm hỏi dồn:

-Hiện giờ hắn ở đâu ?

Trầm San Cô không giấu diếm:

-Hiện tại, nhị sư huynh ta ở Từ Châu đang chạy bạc trả tiền thù lao cho Nhất Điểm Hồng. Nội đêm nay, người sẽ có mặt tại Tế Nam.

Lãnh Thu Hồn giựt mình vội chen lời:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ? Có phải tên sát thủ, máu lạnh như giá băng sinh hoạt bằng nghề giết mướn ? Thiên tinh bang các người vì lý do gì lại cung ứng cho hắn một số thù lao trọng đại ?

Trầm San Cô cười mĩa :

-Vì lý do gì ? Hừ ! Mục đích là để đối phó với Chu sa môn các ngươi đó thôi ! Chứ còn lý do gì nữa ? Nếu bọn ta xét ra Chu sa môn các ngươi có một nghi ngờ gì trong mưu toan sát hại chưởng môn nhân của ta,

thì Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng có nhiệm vụ làm cỏ tất cả bọn ngươi ! Lãnh Thu Hồn biến sắc, mặt ái nhợt đến không còn một hạt máu, y không hay biết là tay đã nắm chuôi đao giắt bên cạnh sườn từ lúc nào.

Y trầm giọng nói:

-Số thù lao lên đến bao nhiêu ! Trần San Cô thản nhiên buông một con số, thản nhiên như người mất một sợi lông chân:

-Một vạn lượng ! Đó là tiền ứng trước. Còn như giết người, cứ mỗi nhân mạng thêm một ngàn lượng. Riêng chiếc đầu Lãnh Thu Hồn thì thêm năm ngàn lượng ! Lãnh Thu Hồn đã lấy lại bình tỉnh, bật cười khanh khách:

-Hay quá ! Bây giờ ta mới rõ là chiếc đầu ta có giá cao hơn mọi đầu khác ! Nhưng, năm ngàn lượng phỏng có là bao ! Ta có thể cấp cho Nhất Điểm Hồng một vạn, hai vạn lượng… Trần San Cô lắc đầu:

-Vô ích ! Dù ngươi có chi ra gấp mười số đó, vị tất ngươi được toại nguyện ! Nhất Điểm Hồng là người trọng chữ tín nhất trong thiên hạ, đã nhận lời với giá một vạn, thì dù ngươi có đem trăm vạn dâng hiến y cũng chẳng hề đổi ý.

Lãnh Thu Hồn tắt ngang nụ cười. Bàn tay y nắm chặt chuôi đao hơn, mắt y chuyển hướng về cửa sổ, sợ một sự xuất hiện bất thần.

Y không cười nữa, thì đến lượt Trần San Cô cười. Nàng vừa cười vừa nhìn Trương Khiếu Lâm, hỏi:

-Ngươi tên họ chi ? Đáng lẽ, ngươi nên lấy danh hiệu Thiên Cường Tinh mới đúng ! Nhi sư huynh ta, dù mang danh hiệu đó, nhưng chẳng cường tráng tý nào ! Trương Khiếu Lâm nhẹ tay điểm vào huyệt ngủ của nàng, rồi lẩm nhẩm:

-Là nữ nhân, ngươi không nên lắm mồm lắm miệng. Nếu ngươi lắm mồm lắm miệng, còn ai dám rước ngươi về làm vợ lẽ nữa ! Ngươi không sợ ế chồng à ! Ta thì ta rất ghét cái thứ ế chồng, trên thế gian này, nếu đừng có những gái ế chồng thì đời sống êm dịu làm sao ! Chỉ có thứ ế chồng mới tạo nhiều thị phi nhất ! *** Trần San Cô bị điểm huyệt ngủ say liền.

Lãnh Thu Hồn vẫn còn đăm đăm nhìn qua cửa sổ y lẩm nhẩm:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ! Kiếm pháp của y như thế nào ? Nhanh, ác độc, đúng như lời truyền thuyết trên giang hồ chăng, không lẽ y… Trương Khiếu Lâm bật cười một tiếng:

-Lãnh huynh thắc mắc làm gì ? Trong giây phút đây, y sẽ đến Lãnh huynh sẽ biết y hơn ! Lãnh Thu Hồn vụt đứng lên, tay nắm chặt chuôi đao, kêu khẽ:

-Y sẽ đến đây trong giây phút ! Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Nếu tại hạ đoán không lầm.

Lãnh Thu Hồn bóp mạnh chuôi đao đến độ mấy ngón tay trắng dã không còn một hạt máu.

Đột nhiên, y vỗ tay kia xuống bàn, kêu bốp một tiếng, cao giọng thốt:

được rồi ! Y muốn đến, cứ đến ! Dù cho Đạo Soái Lưu Hương có đến đây, vị tất ta sẽ sợ, sá gì Nhất Điểm Hồng chứ ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

đạo Soái Lưu Hương lợi hại hơn Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng à ?

Lãnh Thu Hồn hừ một tiếng:

-Trên đời này, còn tay nào đáng sợ hơn gã Lưu Hương chứ ?

Trương Khiếu Lâm mơ màng:

-Theo tại hạ nghĩ, gã Lưu Hương lợi hại chứ không đáng sợ. Hắn hòa dịu, lương thiện lắm mà ! Trong thiên hạ, không ai hòa dịu, lương htiện bằng hắn ! Hắn như vậy cóù gì đáng sợ đâu ?

Lãnh Thu Hồn bật cười ha hả:

-Buồn cười thay cho nhận xét của Trương huynh ! Nếu Lưu Hương nghe được câu nói của Trương huynh, hắn sẽ cười vỡ bụng mà chết ! Trương Khiếu Lâm thở dài, cười khổ:

-Con người ! Nghĩ cũng kỳ quái ! Sự thật thì không tin lại tin những điều bịa đặt phao truyền sai sự thật ! Vừa lúc một tiếng "cách" khẽ vang trên mái sảnh có bàn tay vô hình gỡ mất một miếng ngói.

Lãnh Thu Hồn ngưng bặt tiếng cười, đề cao cảnh giác đến cả từ sợi lông quanh mình. Y lao vút thân mình đến cạnh cửa gọi to:

-Vị bằng hữu nào đó đã đến đây, xin cứ vào, cần gì phải lấp ló bên ngoài ?

Trương Khiếu Lâm xô vẹt cánh cửa, bước ra ngoài điềm nhiên điểm một nụ cười:

-Nếu các vị muốn đánh nhau, thì vào trong mà tìm y, còn như muốn gầy một vài canh bạc, thì tại hạ đây ! Thiết tưởng ai đến Khoái ý đường này cũng không ngoài hai mục đích đó ! Dưới ánh sao, có nhiều bóng người dao động lăng xăng, họ đang nhóm tụ một nơi, họ thì thầm bàn luận, sau một lúc có năm người nhảy xuống sân.

Trên mái ngói của gian nhà đối diện, có một người đứng lặng tay chắp sau lưng, thần thái nhàn nhã vô cùng, đôi mắt của người này sáng lạ lùng, chỉ nhìn đôi mắt đó mà không cần nhìn người Trương Khiếu Lâm cũng biết ngay là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Trong bọn năm người, người nhảy xuống trước hết vận y phục bó sát mình, có hàm râu rồng quá rậm, thân hình ốm nhỏ, không cân xứng với bộ râu. Bốn người kia có vóc dáng bình thường, song tất cả đều có thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, chứng tỏ họ đã luyện thuật khinh công đến mức cao tuyệt.

Người đứng đầu nhìn Trương Khiếu Lâm một thoáng, vòng tay lạnh lùng hỏi:

-Các hạ là chủ nhân ngôi nhà này ?

Ngón giữa và một ngón vô danh của bàn tay tả, mỗi ngón có ba ngón bằng đồng đen, rất có thể những chiếc nhẫn đó là tín vật của y.

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Các hạ là Thiên Cường Tinh Tống Cang, vì quyền chưởng môn trong Thiên Tinh Bang ?

Người đó gật đầu:

-Chính tại hạ ! Trương Khiếu Lâm mở rộng cánh cửa, nép mình qua một bên, điềm nhiên chỉ tay vào trong:

-Chủ nhân ngôi nhà này đang chờ các hạ trong ấy, xin mời vào ! *** Lãnh Thu Hồn đã ngồi lại trên chiếc ghế bành, thanh đao sáng loáng vẫn còn nơi tay, nhưng lưỡi đao đặt nơi cổ Trần San Cô, sẵn sàng ấn xuống, nếu cần. Lưỡi đao trông sắc bén vô cùng, tưởng chừng nếu ấn xuống tảng đá dày cũng phải bị chẻ làm hai, huống hồ da thịt con người ?

Y lạnh lùng nhìn Thiên Cường Tinh Tống Cang đang bước đến ngưỡng cửa, thản nhiên thốt:

-Tống nhị tiên sinh đến rất đúng lúc ! Tại hạ vừa tóm được nữa tặc, định thẩm vấn đây ! Nếu tiên sinh thấy hứng, chúng ta cùng làm việc đó cho vui ! Tống Cang đứng tại ngưỡng cửa, cố trầm khí uất không phát tiết ra ngoài, gương mặt biến sang màu tím.

Y đắn đo, không biết nên tiến vào, nên đứng đó, hay phải lui ra về ?

Lãnh Thu Hồn bật cười ha hả:

-Bộ y phục của tiên sinh hơi chật đ6áy, thảo nào mà chẳng khó chịu ! Tiên sinh đặt may ở hiệu nào mà thợ vụng đến thế ? Nếu cần tại hạ sẽ giới thiệu cho một nơi đặc biệt ! bảo đảm sẽ được hài lòng trọn vẹn ! Mấy tên đệ tử Thiên tinh bang đứng bên ngoài biến sắc, cùng hét lên một tiếng, cùng xông vào.

Tống Cang hoành tay ra sau, khoát nhẹ. Những tên đó bị cái khoát của y, bật vội trở lại y như quả bóng dội vào tường.

Đoạn y gượng điểm một nụ cười, vòng tay nhẹ giọng:

-Có lẽ … đây là một sự nhầm lẩn … Lãnh Thu Hồn sờ hai vai:

-Nhầm lẩn ?

Tống Cang gật đầu:

-Kẻ đang nằm dưới lưỡi đao của Lãnh công tử là sư muội của Tống Cang này ! Lãnh Thu Hồn kêu lên:

-A ! Vậy thì tại hạ lỗi quá ! Nếu lệnh sư muội chịu nói ra lai lịch sớm một chút là tại hạ làm gì dám vô lể như thế này ! Nói thì vậy, nhưng Lãnh Thu Hồn không rút đao về trái lại dường như lưỡi đao còn nặng hơn một chút.

Tống Cang dù trầm tỉnh đến đâu cũng phải khẩn trương ra mặt. Tuy nhiên, y vẫn gượng cười tiếp nói :

-Nếu huynh đài rộng lượng giao hoàn sư muội tại hạ, thì tại hạ cảm kích vô cùng! Lãnh Thu Hồn cười lớn:

-Giữa nam nữ, nếu đúng là có sự liên hệ phi thường thì khó mà che giấu được cái liên hệ đó ! Tống Cang biến sắc:

-Lãnh công tử nói sao ?

Lãnh Thu Hồn ngẩng mặt lên không, giọng trầm trầm:

-Tại hạ nói rằng, tiên sinh quá lo cho số phận người sư muội đa tình, mà quên đi hoàn cảnh của vị sư huynh biệt tích ! Tống Cang đỏ mặt, đỏ vì thẹn mà cũng đỏ vì phẫn nộ. Y bật cười cuồng dại:

-Sư muội của ta ! Sư huynh của ta ! Bỗng, Lãnh Thu Hồn đứng lên, cao giọng:

-Người chính không bàn việc tối, ta nên thẳng thắng với ngươi, Tả Hựu Tranh sống hay chết như thế nào, đi về đâu, ở nơi đâu, điều đó không mảy may liên quan đến Chu sa môn. Còn sư muội ngươi, nếu muốn ta phóng thích, thiết tưởng không phải ngươi muốn mà được dễ dàng ! Tống Cang nắm chặt tay quyền rung rung giọng:

-Nghĩa là ngươi muốn đặt điều kiện ?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Ngươi thông minh đó ! Ngươi phải tuyên thệ, vĩnh viễn Thiên tinh bang không bén mảng đến vùng Tế nam, và luôn cả vị đứng trên nóc nhà đối diện, ngươi hãy mời y cùng rời khỏi Tế Nam ngay ! Lãnh Thu Hồn vừa dứt tiếng, một tiếng gió nhẹ rít lên, một bóng người từ cửa sổ bên này, vút vào phòng, rồi vọt trở ra, xuyên qua cửa sổ bên kia. Thoáng mắt, bóng đó đã đứng đúng chỗ cũ trên mái nhà đối diện.

Đương bay của bóng đó vẻ lên như một vệt khói mờ, vừa hiện vừa tan, trong lúc hiện một tiếng leng keng vang khẽ, thanh đao trong tay Lãnh Thu Hồn bắn vọt đi một nơi.

Không cần suy nghĩ, tất cả những người hiện diện cũng dư hiểu bóng đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Nhất Điểm Hồng không thích nói chỉ thích làm. Lãnh Thu Hồn buộc Tống Cang phải đưa lão ra khỏi Tế nam, lão muốn tỏ cho Lãnh Thu Hồn biết, đi hay ở tùy ở lão, cũng như muốn vào nhà là lão vào, muốn ra là lão ra, chẳng ai cưỡng bách lão được ! Lãnh Thu Hồn biến sắc, nhưng lấy ngay bình tỉnh, sửa giọng dịu lại một chút, tiếp nối:

-Tại hạ không mong muốn gì hơn là từ nay huynh đài đừngt bao giờ can dự đến bất cứ việc riêng tư nào của Chu sa môn cả. Thiên tinh bang có những phần việc phải to hơn là phí công can thiệp vào việc người. Tại hạ hứa là nếu Thiên tinh bang có cần phải đến Tế nam, xin cứ báo trước Chu sa môn sẽ làm hướng đạo cung cấp đủ mọi tiện nghi ! Nhất Điểm Hồng thách thức Lãnh Thu Hồn. Lãnh Thu Hồn lờ đi lại hướng sang Tống Cang, Tống Cang không đáp lời Lãnh Thu Hồn lại trách cứ Nhất Điểm Hồng:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ! Ngươi giết chết đệ tử của ta, ta không oán, trái lại, ta còn mắng chúng dám vô lễ với ngươi, thiết nghĩ, ta đối xử với ngươi như vậy còn hơn với cha ta. Tại sao ngươi đã vào nhà, mà không cứu sư muội của ta ?

Nếu ngươi muốn cứu thì có gì khó khăn đâu ?

Nhất Điểm Hồng buông lạnh:

-Ta xưa nay chỉ biết giết người, chứ không biết cứu người ! Tống Cang mấp máy môi định mỉa hắn vài câu cho hả tức, nhưng khi chạm phải tia mắt lạnh hơn ánh thép của hắn, Tống Cang đâm ngán, thụt luôn.

Một lúc sau, gã mới ráng lên nói được một câu:

-Thế … thế sao ngươi không giết hắn cho rồi ?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Ta giết người chứ không ám toán người. Ngươi bảo y bước ra đây, ta sẽ giết y cho ! Lãnh Thu Hồn bật cười sằng sặc:

-Chỉ sợ là tại hạ trước khi bước ra, chiếc đầu của lệnh sư muội đã rơi trước xuống đất rồi ! Tống Cang vô kế xoay sở, đành dậm chân tức tối:

được rồi, ta thuận theo lời mi, bắt đầu từ hôm nay, Thiên tinh bang hứa sẽ không bao giờ đặt nữa bước vào địa phận Tế Nam ! Tuy địa vị của Tống Cang trên giang hồ chẳng mấy cao, nhưng thể diện của toàn bang là điều trọng đại, tất nhiên câu nói của một quyền chưởng môn thốt ra, họ sẽ tuyệt đối giữ gìn, quyết không để mất đi chữ tín ! Lãnh Thu Hồn cười khoan khoái:

đã vậy thì… Nhưng một giọng cười khẽ đã ngắt ngang lời hắn:

-Lãnh huynh đừng quên rằng, bắt vị cô nương này tại hạ cũng có dự một phần công khó nhọc đấy ! Tống Cang quay phắt người, tia mắt như bắn ra lửa chiếu thẳng vào khuôn mặt Trương Khiếu Lâm đang mỉm cười đủng đỉnh tiến vào.

Gã hầm hầm quát lớn:

-Ngươi là cái giống gì, dám vào đây lắm chuyện ?

Nụ cười của Trương Khiếu Lâm vẫn dính trên vành môi:

-Ta không là giống gì cả. Ta là người ! Tống Cang rống lên như cọp điên, một quyền theo đó bung ra, chiếc nhẫn hình cánh sao trên ngón tay, ánh thép chớp ngời, chính những cánh sao bén ngót trên chiếc nhẩn là vật giết người chết trong nháy mắt.

Nhưng ngọn quyền của gã vừa đưa ra mới nữa đà, bóng người trước mặt vụt biến đâu mất.

Nhìn lại, Trương Khiếu Lâm đang ung dung vắt vẻo trên trần nhà, cười ha hả:

-Tại hạ sớm đã có nói, đánh nhau là một chuyện mà tại hạ ghét nhất ! Tống Cang vừa giận lại gờm đối phương, tay khẽ hất hất ra dấu mấy lượt với Nhất Điểm Hồng, nhưng hắn cứ lờ đi như không hề nghe thấy ! Không làm sao hơn, Tống Cang đành lên tiếng giục:

-Hồng huynh, chưa … chưa phải lúc Hồng huynh giết người à ?

Nhất Điểm Hồng ném nhanh tia mắt về phía Trương Khiếu Lâm và chậm rãi lắc đầu:

-Bất kỳ ai trên đời, ta cũng có thể giết hết, nhưng … nhưng người này ngươi chịu khó tìm vị cao nhân nào khác vậy ! Nói xong, hắn ném phịch bao bạc xuống trước mặt Tống Cang và lủi thủi phóng đi, không buồn quay đầu lại ! Tống Cang há hốc mồm sững người ra.

Hắn quả không ngờ một kẻ giết người không gớm tay như Nhất Điểm Hồng, mà lại có lúc chê người, không chịu giết ! Trương Khiếu Lâm nhàn nhã chấp tay, môi điểm nụ cười:

-Thật ra, điều kiện của ta, so ra còn đơn giản hơn Lãnh công tử nhiều ! Tống Cang đành dậm chân tức tối:

-Vậy ngươi muốn gì ? Nói đi ! Trương Khiếu Lâm nói thật chậm và thật rõ:

-Chỉ cần tôn giá chịu đem phong thư, mà lịnh sư huynh trước khi đi đã trao lại tôn giá, cho ta xem một chút, thì chẳng những tại hạ cung kính đưa lịnh sư muộâi ra cửa, mượn một cỗ kiệu thật to, còn đốt một phong pháo thật to nữa.

Tống Cang lại một phen sửng sốt:

điều kiệän của ngươi là chỉ cần xem rõ qua phong thư thôi à ! Trương khiếu Lâm gật đầu :

-Phải ! Xem xong xin hoàn trả lại ngay ! Nhíu mày ngẫm nghĩ một lúc, Tống Cang đáp:

-Phong thơ đó tuy là đã hủy rồi, nhưng nội dung phong thơ ta còn nhớ rõ. Có điều ta hơi thắc mắc là: phong thơ ấy với ngươi có chi quan hệ, tại sao ngươi nhất định đòi xem?

Tia mắt Trương Khiếu Lâm thoáng lộ nét mừng:

-Tôn giá không cần hỏi tôi tại sao. Mà chỉ nên hỏi tôn giá có muốn người sư muội mỹ miều của mình nằm gọn trở lại trong vòng tay mình chăng.

Tống Cang nhíu mày đắn đo, chốc chốc lại nhìn khuôn mặt đẹp như hoa của người sư muội, giờ đây tái nhợt dưới ánh đèn, trông nàng càng ủ rũ đáng thương ….

Máu nóng chợt như bừng lên tim, Tống Can hết còn nghĩ gì đến hậu quả nói lên như hét:

được rồi, ta sẽ nói ! Thật ra phong thơ đó chẳng có gì bí mật cả, chỉ là … Đang nói, Tống Cang vụt rống lên một tiếng đau đớn và ngã sấp xuống đất.

Đệ tử của Thiên tinh bang nhốn nháo kêu lên, cùng xông tới vây quanh họ Tống… Trên người y hầu như chẳng có vết thương nào, nhưng thoáng chốc sau, từ nơi đốt xương sống thứ bảy ri rỉ tươm ra một chấm máu thật nhỏ.

Lãnh Thu Hồn biến sắc kêu lên:

đây là nạn nhân thứ hai chết vì phong thơ đó, Trương huynh à ! Gã chợt ngẩng đầu lên, Trương Khiếu Lâm mới còn vắt vẻo ngồi trên trính nhà, nháy mắt đã biến đi đâu mất ! *** Khi Tống Cang vừa rống lên và ngã chúi xuống, thì từ trong bóng tối âm u của một góc nhà có bóng người nhoáng động ! Cái nhoáng động của bóng bí mật đó thật nhanh, tuy không nột ai nhìn thấy, nhưng không làm sao thoát khỏi mắt Tiểu Phi đang đội lốt Trương Khiếu Lâm hiện thời.

chỉ khẽ nhấn tay lên mái ngói người chàng đã vượt qua không khí mấy trượng ngoài, laomtheo bóng nọ.

Không ngờ, mới vừa thấy đó, bóng người ấy lướt xa ngoài mười trượng. Thuật khinh công của Tiểu Phi hiện thời có thể nói là vô song trong thiên hạ, nhưng thân pháp của kẻ phía trước, hình như chẳng thua gì chàng ! Hai người, một trước một sau, vun vút băng mình giữa bầu đêm khô ráo, hệt như hai đường chỉ thẳng cột lấy hai chiếc diều.

Đôi bên trước sau vẫn giữ mải một khoảng cách như lúc khởi đầu. Kẻ chạy trước dù muốn bức đi xa không sao bức nỗi, kẻ đuổi cố hết sức thu dần khoảng cách vẫn mãi không thu nỗi.

Cứ thế, kẻ chạy người đuổi, thoáng chốc sau đã ra khỏi khung cảnh sóng nước mịt mù : cảnh hồ Đại Minh dưới ánh trăng đêm ! Hồ ! Có hồ nào không đẹp dưới ánh trăng, trong một đêm trời êm gió nhẹ ! Huống chi, Đại Minh hồ là một thắng cảnh của đất Tế Nam, dĩ nhiên nó phải đẹp.

Đành rằng, bóng người đó có thuật khinh công rất cao song dưới gầm trời này, có tay nào dám sánh khinh công với Trương Khiếu Lâm ! Thoạt đầu, người đó còn đầy đủ khí lực, toi61c độ còn tuyệt vời, dần dần khí lực tiêu hao, tốc độ cũng kém giảm theo.

Kẻ chạy kém giảm tốc lực, thì kẻ đuổi dễ dàng thu hẹp khoảng cách, sau cùng thì Trương Khiếu Lâm theo kịp trong vừa đủ đối thoại mà không cần phải cao giọng lắm.

Hắn cười một tiếng, gọi:

-Bằng hữu ơi ! Tại sao bằng hữu không dừng chân nghỉ một lúc chứ ! Tại hạ bảo đảm là không ai động đến một lông chân của bằng hữu ! Dù sao bằng hữu cũng không nên có ý nghĩ nhảy xuống hồ nhé ! Đêm khuya, sương lạnh, trầm mình dưới nước kể cũng khổ đấy ! Người đó bật cười như tiếng chim đêm kêu choai choái:

đạo Soái Lưu Hương ! Ta nhận ra ngươi rồi ! Đột nhiên, một vầng khói tím bốc lên quanh mình người đó, che khuất thân hình y, vầng khói tím lan rộng nhanh chóng bao quanh luôn Trương Khiếu Lâm.

Khói thì phải nhẹ, nhưng loại khói tím này lại nằng nặng, tựa hồ có thể chất, csờ mó được và nặng nên lâu tan, vì nặng nên dày che khuất nhản quang của Trương Khiếu Lâm.

Dù tài giỏi đến đâu, Trương Khiếu Lâm cũng phải lúng túng trong vầng khói tím đặt đó.

Bắt buộc hắn phải ngừng thở, định thần trầm khí, rồi vọt mình ra khỏi vầng khói.

Vô ích ! Chậm mất rồi, đối phương đã mất tăm dạng. Nơi mặt hồ những vòng tròn nước gợn lăn tăn, chơm chớp, mở rộng dần, tan dần.

*** Trương Khiếu Lâm thừ người đứng lặng cạnh bờ hồ, nhìn những vòng tròn sóng nước tản rộng ra dần, cuối cùng tiêu tan từng đợt, từng đợt.

Hắn lẩm nhẩm:

-Hắn là ai ? Hắn là một vũ sĩ thần bí trong phái "Nhẫn thuật" tại Đông doanh ?

Ta chưa từng nghe người Trung Nguyên nói đến một môn công nào gần như tà thuật này ! Cứ theo lời truyền thuyết trên goang hồ, thì trong Võ lâm Trung nguyên có một phái võ sĩ chuyên luyện một môn công có cái tên là Nhẫn thuật, đứng trước mặt địch, họ có phương pháp biến mình tan như mây khói. Muốn luyện "Nhẫn thuật", trước hết phải diệt mọi tình cảm, tuyệt dục, rồi bắt đầu tập nhẫn nại, chịu mọi đau khổ, mọi cực hình thử thách, nhiên hậu tập đến bí quyết của thuật biến mình.

Tại Đông doanh, dân địa phương ví bõn võ sĩ Nhẫn thuật như quỷ, như ma, có hành tung vô cùng kỳ bí.

Không ai biết tường tận về họ, chẳng hạn như họ luyện Nhẫn thuật với mục đích gì. Dù sao, mãi đến bây giờ, họ chưa hề can dự vào sự việc giang hồ. Do đó, người mà Trương Khiếu Lâm cho là một võ sĩ Nhẫn thuật, đấy bất quá là do ức đoán, chứ chưa có thể quả quyết được.

Đột nhiên, có tiếng người thốt lên đâu đây, giọng lạnh lùng:

đạo Soái Lưu Hương ! Cởi kiếm cầm tay đi ! Tiếp theo câu nói, một bóng đen từ trong một tàng cây gần đó, đáp xuống trước mặt Trương Khiếu Lâm.

Bóng đen, chính Nhất Điểm Hồng.

Trương Khiếu Lâm giật mình, kêu lên:

-Ngươi ! Ngươi ở đây ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Phải ! Ta theo dõi ngươi từ Khoái Ý đường đến đây ! Ta tưởng ngươi khôngnên để ta thất vọng ! Trương Khiếu Lâm cười khổ:

-Theo dõi ta ? Để làm gì ?

Nhất Điểm Hồng rùn vai:

-Thọc mũi kiếm này vào yết hầu của ngươi ! Trương Khiếu Lâm giật mình lượt nữa:

-Trời ! Ngươi muốn giết ta ?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

Hay ngược lại, ta bị ngươi giết ! Y gằn giọng, tiếp nối:

-Trong hai chúng ta phải có một chết ! Trương Khiếu Lâm lắc đầu:

-Ngươi biết là ta không thích giết người kia mà ! Bất cứ ai, không phải chỉ một mình ngươi mà thôi ! Nhất Điểm Hồng bật cười ha hả:

-Ngươi không thích giết ta, ta lại thích giết ngươi thì sao ?

Trương Khiếu Lâm trố mắt:

-Vừa rồi, ngươi đã nói với Thiên Cường Tinh Tống Cang… Nhất Điểm Hồng chận lại:

-Ta không thích giết ngươi do ý nguyện kẻ khác, nhưng ta thích giết ngươi do ý nguyện của ta ! Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

Tại sao thế ?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

được cùng Đạo Soái Lưu Hương so kiếm một lần là khoái nhất trong đời ta, nếu phải chết trong tay Đạo Soái Lưu Hương, kể như cũng là một cái chết khoái.

Trương Khiếu Lâm luôn luôn lắc đầu. Hắn chấp tay sau lưng, tỏ lộ rõ rệt cái ý không chịu gaio thủ với Nhất Điểm Hồng. Hắn cười:

-Rất tiếc là ta không thấy khoái như ngươi ! Vì không khoái, ta không thể tuốt kiếm được ! Nếu ngươi muốn khoái, hãy tìm kẻ khác tạo cái khoái cho ! Nhất Điểm Hồng nhấn mạnh:

-Khoái hay không khoái, do ! Ngươi không muốn cũng chẳng được ! Nhất định ngươi phải động thủ !

8. Trăng Sáng Gió Lành

Thanh trường kiếm trong tay y chớp lên, nhưng Trương Khiếu Lâm bất động, trong tư thế chấp tay sau lưng, thần thái an nhàn, vô sự.

Mũi kiếm đã chong ngay yết hầu hắn, khỏang cách độ một tấc, hắn khôngnhúc nhích, không chớp mắt.

Mũi kiếm dí gần quá, ánh thép, ngời lên, dù đang đêm khuya, vẫn sáng như thường, ánh thép chiếu rõ gương mặt thản nhiên của hắn, thần sắc an thường, như đối diện với một hảo hữu, chứ không phải là một địch thủ.

Dù còn cách độ tấc, hàn khí bốc lạnh từ mũi kiếm, tạo một áp lực chận ngang yết hầu hắn, hơi thở từ buồng phổi đưa lên, bị ngăn lại phần nào.

Nhưng hắn vẫn trầm tỉnh, trơ như pho tượng đồng.

Nhất Điểm Hồng nhích mũi kiếm tới một phân. Tay y không rung, mũi kiếm không rung, một cánh tay đưa thẳng ra quá lâu vẫn giữ được không rung quả thật y có một công phu Thốc Ưng vi rất vững.

Y nhìn chằm chặp Trương Khiếu Lâm, mọt lúc lâu, chẳng thấy đối tượng nhích động, gằn giọng hỏi:

-Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi ?

Mũi kiếm hiện tại chỉ cách yết hầu Trương Khiếu Lâm độ hai phân. Hắn vẫn thản nhiên như thường, hắn ung dung thốt:

- Dám lắm chứ ! Ta có tưởng là ngươi không dám đâu ! Có điều, thực sự, ngươi muốn giết ta ! Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

-Ta nhất định giết ngươi, ta quyết ý lắm rồi, tại sao ngươi tưởng là ta không muốn ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ngươi không có lối giết ngươi như thế đó ! Giết dễ dàng, giết ngươi trong khi người bất động, phỏng có gì thú vị ? Chắc chắn ngươi không làm một việc không tạo cho ngươi thích thú nào ! Mũi kiếm đột nhiên rung rung. Mũi kiếm rung rung là có biến chuyển, biếnchuyển từ tâm tư kẻ cầâm kiếm, biếnchuyển phát huy ra tay, tay có rung, kiếm mới rung.

Trấn định tâm thần từ lúc đầu, bỗng lại rung rung tay, rồi giọngnói của y cũng rung rung theo, y hét:

-Khá lắm ! Tự tin như thế là khá lắm ! Bất thình lình, mũi kiếm nhích mạnh.

Trương Khiếu Lâm vẫn bất động. Đầu bất động, tay chân, thân thể bất động, như bị đối phương thôi miên, đứng trơ chờ mũi kiếm đâm tới, hứng trọn, sợ nhích động một chút, mũi kiếm lệch đi, sẽ bị trách cứ nặng. Thà để mũi kiếm đâm đúng yết hầu, có chết cũng còn nhẹ, làm cho mũi kiếm lệch mà bị trách cứ.

Nhưng không ! Mũi kiếm không đâm thẳng yết hầu. Mũi kiếm nhích mạnh, hơi chếch sang một bên , hướng lên một chút, xẹt sát má hắn. Gió kiếm lạnh, khí kiếm lạnh, ánh kiếm chóa mắt, nhưng Trương Khiếu Lâm vẫn trơ trơ như thường.

Luyện được tánh trầm ổn như thế, quả thật Trương Khiếu Lâm đã đạt đến mức ảo diệu của võ thuật rồi ! Nếu mũi kiếm không đi lệch, hẳn yết hầu của hắn bị chọc thủng.

Trương Khiếu Lâm không rung người, nhưng Nhất Điểm Hồng rung mạnh.

Người chịu đâm bình thản như thường, người đâm lại mất bình thường ! Y trố mắt nhìn đối tượng một lúc.

Mặc cho y nhìn, Trương Khiếu Lâm vẫn thản nhiên.

Sau cùng, Nhất Điểm Hồng ấp úng:

-Ngươi … ngươi … thực sự ngươi không muốn động thủ với ta.

Giọng y rung rung, tỏ rõ niềm xúc động chưa hoàn toàn lắng dịu.

Trương Khiếu Lâm thở dài:

đành chịu lỗi với ngươi, ta không thể tạo cho ngươi cái thích thú đó ! Bởi ta không thích còn giao thủ thế nào được ?

Nhất Điểm Hồng ngẩng mặt lên không, bật cười dài:

được ! Ta hãy tạm chấp nhận như vậy đi ! Tràng cười của y có âm thanh thê thảm làm sao, vì lý do gì, chỉ có một y biết. Y thu hồi thanh trường kiếm, không tra vào võ, lại chong thẳng vào yết hầu mình.

Y không giữ cái tư thế đó lâu, mũi kiếm vừa chỉ thẳng yết hầu, bất thình lình, y thọc mạnh lên. Tự nhiên, thủ pháp của y phải nahnh. Tự nhiên, cái chết nằm trong đường tơ kẻ tóc.

Lần này, Trương Khiếu Lâm không còn thản nhiên nữa. Chịu đâm còn bình thản được, chứ ai lại bình thản trước một người định tự sát ! Tự sát vì lý do gì ? Có phải hắn không chịu giao thủ chăng ?

Trời thế thì lạ lùng quá. Trên đời này sao lại có kẻ bức bách người ta đánh nhau với mình, người ta không bằng lòng, lại có thể uất tức mà tự sát ?

Hắn kinh hãi, đưa nhanh tay đoạt thanh trường kiếm, nhưng Nhất Điểm Hồng vẫn giữ chặt đốc kiếm, mũi kiếm vẫn chong thẳng yết hầu y, cách độ tấc.

Trương Khiếu Lâm biết rõ tình thình nghiêm trọng, nếu giật được thanh trường kiếm, hắn phải bị trọng thương nơi bàn tay, rất có thể mất đi mấy ngón.

Dù sao, hắn cũng phải tước thanh kiếm trong tay đối tượng, không chỉ để bảo đảm an toàn cho chính mình, mà còn để ngăn chặn y tự sát.

Một thanh kiếm của Nhất Điểm Hồng, hẳn phải quý báu vô cùng, có như vậy y mới giữ được cái danh Nhất Điểm Hồng, giết người chỉ lưu lại một điểm nhỏ, màu đỏ đúngnơi yết hầu.

Tước một thanh kiếm báu, không phải là một việc d6ễ, Trương Khiếu Lâm tận dụng sở năng, theo đúng phương pháp ta lòn qua vùng kiếm ảnh, cố tìm cách chụp cho kỳ được hoặc cổ tay y, hoặc chuôi kiếm.

Lúc đó, Nhất Điểm Hồng sợ Trương Khiếu Lâm dành mất thanh kiếm, nên vùng vẩy monh thoát khỏi áp lựccủa hắn, để thực hiện ý định quyên sinh, do đó y vung rối thanh kiếm, tìm cách chọt vào yết hầu của mình.

Thế là song phương đã xuất thủ rồi, nhưng xuất thủ không phải để tương tàn, một bên xuất thủ ngăn chặn đối phươgn tự sát, bên kia xuất thủ tìm cách tự sát.

Có lẽ, từ ngàn xưa, mà cũng mãi đến ngàn sau, trong lịch sử võ lâm, chẳng hề ghi nhận một cuộc giao thủ nào quái lạ như thế.

Cả hai soắn tít với nhau như thế một lúc, một đàng chưa tự sát được, đàng kia chưa tước kiếm được, bỗng có tiếng đàn từ lòng hồ sâu văng vẳng vọng lên.

Lắng nghe kỹ, đúng là tiếng đàn cầm, đượm nhiều u oán, căm hờn, tiếng đàn mường tượng lời than khóc, quốc phá gia vong, tính ly, nghĩa đoạn, bi hoài thống thiết, chừng như tủi nặng, sầu dài… Tiếng đàn nổi lên, không gian như u buồn trầm động, cây cỏ như cũng âu sầu, rủ ngọn thê lương, trên không vẫng trăng mờ

nhạt, sao chẳng chớp, mây ngừng trôi, rồi gió vi vu từ xa đưa đến, gió như giục cành là cùng phụ họa với niềm thương do tiếng đàn khêu gợi than thở… Trương Khiếu Lâm vốn là con người phóng túng, không thúc không câu, trên thế gian này chưa có sự việc gì làm cho hắn luyến lưu tha thiết, hắn thản nhiên nghe tiếng đàn trổi lên dịu dặt, hoặc trầm hoặc bổng, hoặc thanh hoặc trược, nhưng Nhất Điểm Hồng lại khác, bình sinh y hứng chịu quá nhiều đau khổ, kiếp sống phiêu bạt trên giang hồ dành cho y nhiều đắng cay hơn ngọt dịu, con tim hơn một lần khích động trước những phũ phàng, hoài bão của ngàyxanh đã đổ lấy uất hận bất bình, nghe tiếng đàn, y xúc động mãnh liệt, máu chảy nhanh hơn, tim đập mạnh hơn, y không còn tự chế nữa, bao nhiêu căm hờn dồn cứa trong những năm tháng qua, bốc dậy trong lòng, y hét lên một tiếng, không còn toan tự sát nữa, mà trái lại quyết tâm hạ sát đối phương, tưởng chừng bao nhiêu bất công, bao nhiêu thống khổ y thọ nhận từ lâu đều do Trương Khiếu Lâm gây ra, nên quay ngọn kiếm đâm thẳng tới.

Dĩ nhiên, đường kiếm đó lấy ttkl làm đích.

Thế kiếm vừa đột ngột lại vừa thần tốc, Trương Khiếu Lâm không còn đâu đủ thì giờ để mà nghĩ thê phân chiêu, chỉ bằng vào bản năng, chàng lạng người thật nhanh, vừa vặn tránh qua đường kiếm.

Dưới màn sao mờ mờ, Trương Khiếu Lâm cũng nhận ra được tia mắt của Nhất Điểm Hồng lọng lên đỏ ngầu, y như là đã nổi điên.

Vừa tránh khỏi đường kiếm thứ nhất, đường kiếm thứ hai của Nhất Điểm Hồng đã vút tới liền theo, Trương Khiếu Lâm giờ đây có muôn nhảy tránh cũng chẳng thể được ! Bởi vì lúc nãy thì chàng có thể ung dung trấn định, nhưng bây giờ đối phó với một con người hầu như đã mất lý trí, dĩ nhiên tình huống đãkhác hẳn, nếu chàng không tránh là tự mình đứng yên chịu chết ! Tiếng đàn càng lúc càng nhặt, ánh kiếm của Nhất Điểm Hồng theo đó mỗi lúc mộ thêm nhan.

Hình như trọn tinh thần, lẫn thể xác của Nhất Điểm Hồng hoàn toàn bị tiếng đàn thao túng, không còn một chút tự chủ nào ! Trương Khiếu Lâm vừa tránh né vừa hết sức lo âu không phải lo vì Nhất Điểm Hồng có thể đả thương mình mà vì nếu tình trạng kéo dài, Nhất Điểm Hồng tất nhiên sẽ thọ hại ! Đường kiếm thần tốc của Nhất Điểm Hồng đã dệt lên trước mặt Trương Khiếu Lâm thành một bức màn nag6n quang lấp lánh, một màn kiếm điên cuồng hung bạo, mà trên đời này ít có kẻ đủ sức chận ngăn.

Trương Khiếu Lâm vụt hét lên:

-Có gan hãy theo ta ! Thân ảnh liền theo câu nói chao nhanh vào không khí, Trương Khiếu Lâm đã buông mình giữa dòng nước sâu.

Nhất Điểm Hồng không một chút đắn đo, khoa kiếm nhảy bổ theo xuống nước.

Tất nhiên, dưới nước khác hẳn trên đất bằng ngọn kiếm trên tay xỉa ra, bất quá chỉ lên một vùng bọt nước trắng ngầu, uy lực của đường kiếm khó mà đã thương được địch.

Trái lại, Trương Khiếu Lâm vẫn trầm tmình trong hồ như giao long vẫy vùng giữa biển cả, chỉ vài lượt lượn tới lượn lui, tựa môt con cá quạt đuôi trong dòng nước, chàng đã khoá được tay Nhất Điểm Hồng, và điểm luôn huyệt đạo, và quăng tuốt hắn trở lên bờ, hắn cười hăn hắc bảo:

-Hồng huynh, tuy hơi khó chịu cho Hồng huynh một chút, nhưng so ra vẫn sướng hơn chết vì phát điên nhiều ! Dứt lời, chàng đã như con thuồng luồng trầm mình trở xuống nước lao nhanh về hướng phát ra tiếng đàn … Giữa màn sương mù trắng xóa, một chiếc thuyền con hiện lên trên mặt hồ.

Trên sạp thuyền, một tăng y trẻ tuổi mặc tăng bào màu nguyệt bạch, ngồi xếp bằng gảy đàn … Mắt ngời ánh sao, môi tựa cánh đào, màu da trắng bóc, phong tư đẹp đẽ, chưa hẳn một thiếu nữ khuê các đã sánh bằng, nhưng vẻ tiêu sái ôn nhu quả là của một đấng nam nhi, không thể nghi ngờ gì được ! Khắp con người tăng nhân đó đã nói lên sự tinh khiết tuyệt cùng, tựa như một con người từ cõi trời giáng hạ nhân gian, dù cho là vị Đường tăng Huyền Trang tái thế cũng chưa chắc đã hơn ! Tiểu Phi không khỏi nhíu mày cười thảm nảo:

-Thì ra là hắn, đáng lý mình phải sớm đoán ra là hắn. Vì trên đời này, ngoài hắn ra, còn ai có được ngón đàn điêu luyện dường ấy ? Dạo đàn dưới trăng, kể ra hắn cũng phong kưu gớm, chỉ là khổ cho mình thôi ! Chàng lặn một hơi đến bên cạnh thuyền mới trổi đầu lên và hỏi:

-trong lòng đại sư, không lẽ có điều chẳng vui ?

Tiếng đàn vụt ngân lỏng lên một tiếng và ngưng bặt.

Nhà sư tuy giật mình, nhưng thần sắc vẫn không mất vẻ hiền hòa của một bậc cao tăng.

Thoáng mắt nhìn Tiểu Phi, nha sư nhoẻn miệng cười:

Lưu Hương huynh mỗi lúc bần tăng đều ướt loi ngoi như thế à ?

Thì vị tăng nhân đó chính là "Diệu Tăng" Vô Hoa, một con người đã lừng danh trong võ giới. Ngày mọ, một thuyền lênh đênh trên biển cả, cũng đã một lần bĩ Đạo Soái Lưu Hương làm cho hết hồn ! *** Trương Khiếu Lâm nhảy vọt lên thuyền, trừng mắt:

-Ai là Lưu Hương chứ ?

Nhà sư Vô Hoa cười ha hả:

-Khắp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể đến sát bên cạnh bần tăng một cách thật êm thấm đến đổi bần tăng không mảy may hay biết như thế ?

Và khắp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể diệu giải âm luật đoán rõ lòng người như thế ?

Trương Khiếu Lâm cươi ha hả:

-Khắp thiên hạ, trừ Đạo Soái Lưu Hương này ra, còn ai có thể từ dưới nước chui lên làm nhà sư ngươi hết hồn được phải không ? Lão thầy chùa Vô Hoa ơi, tên ngươi tuy rằng Vô Hoa nhưng trong lòng lại chứa vô số linh hoa ! Lồng trong tiếng cười, Tiểu Phi đdã thò tay gỡ chiếc mặt nạ quăng tuốt vào dòng nước, để lộ ra khuôn mặt thật của Tiểu Phi, khuôn mặt ngang tàng mà những cô gái gặp qua một lần phải đều mất ngủ ! Vô Hoa tiếc rẻ:

-Chiếc mặt nạ khéo léo dường ấy, sao Lưu Hương huynh lại ném xuống hồ đi, có uổng không ?

Tiểu Phi cười hăn hắc :

-Chiếc mặt nạ đó đã bị ba người nhìn ra, còn tiếc rẻ chi nữa ?

Vô Hoa cười theo:

0Thuật hóa trang của Lưu huynh, xưa nay vốn quán tuyệt thiên hạ, cho dù bần tăng có nhìn ra được còn nhân vật nào lại có nhãn quang ghê gớm dường ấy ?

Tiểu Phi thở phào lắc đầu:

-Bất luận là họ khám phá ra bằng khía cạnh nào, hành tung kể như đã bại lộ rồi còn chi ? Một kẻ đã dị dung sửa dạng mà bị ba người liên tiếp nhận được, thì dù bộ mặt thật của mình có xấu xa bực nào, cũng nên sớm trở về với bộ mặt thật cho rồi ! Vô Hoa lại hỏi:

-Chẳng hay hai vị kia là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ nhất là gã "giết người không vấy máu dưới kiếm, Nhất Điểm Hồng!" Vô Hoa hơi nhíu mày và đột nhiên ném chiếc đàn thất huyền rơi tỏm xuống mặt hồ ! Tiểu Phi lạ lùng:

-Ồ ! Chiếc đàn quý hơn chiếc mặt nạ kia rất nhiều, tại sao nhà sư lại quăng đi như thế ?

Vô Hoa nói:

-Các hạ nhắc đến tên hắn tại đây làm chiếc đàn của ta cũng nhiễm đi mùi máu tanh, không làm sao phát ra những âm thanh tuyệt diệu được nữa, còn tiếc nó làm gì ?

Tiểu Phi sặc cười:

đại sư cho rằng nước hồ sạch lắm hay chăng ? Biết đâu trong đó... Nhà sư vừa cho tay xuống hồ rửa ráy kỳ cọ một lúc, lại móc ra một chiếc khăn tay trắng ngần lau thật khô hai tay rồi mới đáp:

-Người là dơ nước, nước chẳng dơ người, cuồn cuộn ngược xuôi, chất nước vẫn sạch ! Tiểu Phi thở dài nhỏ nhẹ:

-Chẳng trách đại sư đi tu là phải. Một con người tâm tính như đại sư, nếu như chẳng xuất gia, sợ rằng khó mà chịu nổi một ngày nơi trần thế ! Vô Hoa cười dửng dưng hói tiếp:

-Còn kẻ thứ hai là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ hai tuy nhận ra tôi, tôi lại không thấy rõ hắn, chỉ biết là khinh công rất cao, thuật ám khí rất độc, mà còn biết được cả "nhẫn thuật" ! Vô Hoa rúng động:

-Nhẫn thuật ! Tiểu Phi gật đầu:

đại sư là người rất uyên bác xưa nay, có biết là nhẫn thuật lưu nhật Trung Nguyên từ lúc nào không ?

Trầm ngâm một thoáng, nhà sư từ từ đáp:

-Phái Nhẩn thuật truyền từ Y Giá, lấy đảo Đông doanh làm cơ địa, có thể nói là một loại võ công thần bí, nhưng theo mắt bần tăng nhận xét thì, tài nghệ của các hạ, không những hơi giống công phu nhẩn thuật đó, mà có phần xuất sắc hơn nữa là khác ! Tiểu Phi biết nhà sư định xỏ ngọt mình, cười hỏi lại:

đại sư nịnh tôi như thế, phải chăng mong tôi lần sau đánh cờ, sẽ nhường cho vài bàn thắng ?

Vô Hoa nghiêm ngay nét mặt:

-Hai tiếng nhẩn thuật nghe ra tuy huyền diệu , thật ra chỉ là một sự hỗn hợp tạp nhạp của những môn khinh công, ám khí, mê dược, cùng với thuật dị dung mà ra thôi. Chỉ vì bản tánh của đám người Đông doanh rất cao ngạo, lại nhiều địa phương tính, tinh thần dân tộc họ rất cao, cho nên sau khi học được những thuật hay của Trung Nguyên ta, tự mình về điều chế thành một môn võ học riêng biệt cho đảo mình, dựng thêm một vài câu chuyện thần thoại hóa, để nâng cao giá trị cái môn võ học cóp nhóp được đó… Tiểu Phi ngắt ngang:

-Tôi chỉ muốn hỏi đại sư, cái môn võ công nhẩn thuật đó từ khi được địa phương hóa thànhriêng của Đông doanh, phải chăng lưu nhập trở lại Trung thổ, có ai đã học được nó ?

Vô Hoa trầm ngâm một thoáng và đáp:

-Nghe đâu, hai mươi năm trước đây, vị ẩn sĩ Y Giá đó, đã vượt biển sang đây, và có một dạo ngụ tại đất Mân Nam độ ba năm. Nếu như người của võ lâm Trung Nguyên, có học được môn nhẩn thuật đó, tất cũng học ở trong khoảng thời gian ba năm ấy thôi, và chắc phải là nhân vật võ lâm vùng Mân Nam ! Tiểu Phi nhíu mày lẩm bẩm:

-Mân Nam ? Không lẽ người của Lâm, Trần, hai họ võ lâm thế gia bọng tộc ấy ?

Vô Hoa cau mặt gắt :

đênm trăng đẹp thế này, các hạ lại đem những chuyện thế tục ra nói mãi, chẳng sợ làm nhơ cái cảnh gió mát trăng trong đi hay sao ?

Tiểu Phi cười xòa:

-Tôi vốn là một kẻ phàm tục, hơn nữa lúc này ngoài những câu chuyện thế tục đó ra, tôi không còn hứng thú chuyện gì khác ! Và đột nhiên đứng bật dậy, Tiểu Phi mỉm cười nói tiếp:

-Nếu đại sư cần tranh luận giáo lý thiền môn, hay đánh cờ ngâm thơ, chời khi mọi việc xong tôi sẽ đến tìm và bảo đảm là thân tục này sẽ hết sức là sạch sẽ ! Lồng trong tiếng cười, thân ảnh của Tiểu Phi chớp khỏi mặt thuyền rơi nhanh xuống nước, nhẹ nhàng không hề bắn lên một giọt nước.

Vô Hoa cười nói với theo:

-Lời hẹn đánh cờ đừng quên nhé ! Tiểu Phi ló đầu lên khỏi mặt nước:

-Ai mà quên lời hẹn với đại sư Vô Hoa, kẻ đó thật là chẳng biết điều ! Đôi mắt nhìn theo Tiểu Phi như một con rái cá băng băng rẽ nước nhà sư Vô Hoa mỉm cười lẩm nhẩm:

được quen biết với cái gã này, bất luận dù đứng trên phương diện là bạn hay thù, vẫn là một điều rất hứng thú ! *** Tiểu Phi lội trở về bờ, bồng xốc Nhất Điểm Hồng đặt hắn lên một chảng ba cây kín đáo, đoạn một mình nhảy xuống đất vẫy vẫy tay, từ giả:

-Tạm biệt nhé, chỉ độ nửa tiếng đồng hồ sau là bằng hữu tỉnh dậy, ta thừa hiểu là bằng hữu không thích ta nhìn thấy ve xơ xác của bằng hữu khit tỉnh lại ! Chàng đường hoàng bước trở vào thành, lòng chẳng ngớt suy tư… Câu chuyện cho đến bây giờ vẫn rối bung như mớ bòng bong, chưa tìm ra manh mối ! Chàng nhất định không thèm nghĩ ngợi tới, để cho đầu óc mình được thanh thản ngơi nghỉ.

Vì đầu óc con người là một vật hết sức lạ lùng, lâu ngày chẳng dùng đến, nó có thể rỉ sét đi, nhưng nếu vận dụng quá độ, nó sẽ thành chai cứng ! Đặt bước vào cửa thành, trời đã rừng rựng màu tro, trên đường đi đã lác đác người qua kẻ lại.

Quần áo trên người Tiểu Phi đã khô ráo, quanh qua quẹo lại vài khu phố, Khoái Ý Đường đã hiện ra trước mặt.

Thi hài của Tống Cang không còn mà Trần San Cô và đám đệ tử Thiên Tinh bang cũng đã bỏ đi hết.

Vài gã đại hán áo đen đang lui cui quét dọn mọi vật, vừa thấy Tiểu Phi, một tên liền trợn mắt:

-Nhà sòng chưa mở cửa, muốn đánh tối hãy đến, cái chi mà nôn đến thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên cười :

-Ta muốn tìm Lãnh Thu Hồn.

Tên áo đen nọ nạt to:

-Ngươi là cái giống gì, dám gọi sách khoé tên của công tử như thế ?

Tiểu Phi cười cười:

-Ta chẳng là cái giống chi cả, mà chính là bạn của Lãnh Thu Hồn.

Đám đại hán áo đen vội buông chổi quăng thùng, ba chân bốn cẳng chạy vào trong phi báo.

Giây chốc sau, Lãnh Thu Hồn chậm rãi bước ra, ve 3 mặt còn sật sừ vì thiếu ngủ, nhưng ánh mắt vẫn ngời ngời thần quang chiếu thẳng vào người Tiểu Phi:

-Các hạ là ai ? Lãnh mỗ nhớ hình như chưa có người bạn nào giống các hạ cả ! Tiểu Phi vờ đưa mắt nhìn quanh bốn phía và hạ thấp giọng:

-Tại hạ là Trương Khiếu Lâm, vì cố ý tránh tai mắt đối thủ, nên giả trang ra thế này ! Lãnh Thu Hồn thoáng sững sờ, nhưng liền kéo tay chàng:

-Ồ thì ra là Triệu nhị ca, tiểu đệ thật đáng đánh đòn, dám quên đi dung mạo của nhị ca ! Tiểu Phi thầm buồn cười, mặc cho gã lôi tuột mình vào một gian phòng, trần thiết hết sức hoa lệ.

Trên giường, trong chiếc mền gấm thêu hoa sặc sỡ, một cô gái đang cuộn tròn, chỉ lộ ra mái tóc rối xỏa đen, bềnh bồng, chiếc trâm nạm ngọc bích lơi lả rơi bên gối.

Lãnh Thu Hồn giựt tốc chiếc mền lên, xẵng giọng:

-Công việc của ngươi đã xong, còn chưa đi nữa à ?

Cô gái ưỡn ẹo đứng dậy, mặc quần áo vào và lủi thủi bước ra khỏi cửa.

Lãnh Thu Hồn khi đó mới chậm rãi ngồi xuống, hướng sang Tiểu Phi:

-Không ngờ thuật dị dung của huynh đài lại tinh diệu đến thế ! Tiểu Phi xoa tay cười nhẹ:

-Lãnh huynh không nhìn ra chứ ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Sau khi cải trang, tất nhiên không được tự nhiên như trước, giá như huynh đài chịu hóa trang xấu đi một chút ắt khó mà nhìn ra, còn như thế đó ... như thế hơi khơi động sự chú ý của mọi người hơn ! Tiểu Phi cố dằn tiếng cười suýt bể bụng đi được, nhưng ngoài mặt cố buông tiếng thở dài:

Đêm tối lại cải trang quá vội vàng, tất không tránh khỏi đôi phần sơ xuất ! Lãnh Thu Hồn lại đưa mắt ngắm nghía một lúc:

-Kể cũng chẳng đến nổi nào, chỉ cần đắp mũi thấp hơn một chút, mắt cho nhỏ đi chút nữa, thì thật là hoàn toàn.

Tiểu Phi cố nhịn cười:

-Phải đấy lần sau sửa sai lại mới được ! Chàng chợt đảo mắt nhìn quanh, hỏi tiếp:

-Trầm cô nương d::1Ỵ10:: rồi ?

-Tại hạ không th6ẻ nuốt lời hứa của mình, nên đã tha nàng về rồi. Vả lại, Thiên tinh bang, tuy nhân tài sa sút nhưng cũng vẫn là một bang phái thành danh, tại hạ không muốn kết sâu thù oán với họ ! Tiểu Phi gật nhẹ đầu:

-Như thế cũng phải ? Chẳng hay huynh đài đã có phái người ngầm dò xét hành tung những nhân vật võ thuật trong thành Tế nam chưa ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Tại hạ đã cho ngươi dò la rất kỹ, cái đám Ngũ Quỷ đó không có trong thành.

Ngoài ra, tuy có một nhân vật khá nổi danh, nhưng lại không dính dấp gì đến công chuyện của chúng ta ! Tiểu Phi hỏi gặn:

-Nhưng là ai thế ?

Lãnh Thu Hồn chớp mắt như cố ôn lại:

-Lối ăn mặc của người đó, quái dị lắm, lưỡi kiếm lại rất hẹp bề lưỡi, hình như là nhân vật kiếm phái Hải Nam, xem dáng sắc thì cũng là một bậc cao thủ, nếu không là Linh Tuệ Tử tất cũng là Thiên Ưng Tử.

Tiểu Phi đứng bật dậy:

-Là Thiên Ưng Tử rồi, hiện giờ lão ở đâu ?

Lãnh Thu Hồn lạ lùng:

-Ô kìa, sao huynh đài có vẻ nóng nảy thế ?

Tiểu Phi đáp:

-Huynh đài không cần vội hỏi, hãy nói mau lão hiện giờ ở đâu, chậm là không còn kịp nữa ! Lãnh Thu Hồn đành đáp:

-Lão không chịu ở trong chùa chiền, mà ngụ Ở Nghinh Tân Lầu, huynh gấp tìm hắn có chuyện chi ?

Tiểu Phi không buồn đáp, lẩm bẩm như nói lấy một mình:

-Chỉ mong tôi đừng đến quá trể, chỉ mong hắn đừng thành nạn nhân thứ ba vì phong thư quái ác kia ! *** Quy mô của Nghinh Tân Lầu thật vĩ đại, khách trọ chẳng biết là bao nhiêu, nhưng kẻ xuất gia mà đi ngụ khách sạn chỉ có mỗi mình Thiên Ưng Tử mà thôi.

Tiểu Phi chẳng mấy khó khăn lắm đã dò la được chỗ trọ của Thiên Ưng Tử là một căn phòng nhỏ cửa hướng về Đông.

Nhưng bây giờ thì lão đã đi ra ngoài rồi ! Sau khi nghe ngóng thật rõ ràng, Tiểu Phi đánh hai vòng lớn để tránh khỏi đôi mắt cú vọ của tên bồi phòng cứ lom lom nhìn theo chàng y như là canh chừng kẻ trộm.

Gã bồi phòng thấy kẻ ở trước mắt mình, đột nhiên biến đi đâu mất, tưởng là mình vừa gặp phải vị Hồ Tiên, vội quỳ lê dưới đất vập đầu khấn vái liên hồi … Gã có ngờ đâu Tiểu Phi khi ấy đã lướt đến trước cửa phòng của Thiên Ưng Tử, dùng một sợi dây đồng, mở khóa bước trong.

Thiên Ưng Tử tuy là một nhân vật khí phái không nhỏ, nhưng hành trang chẳng nhiều, chỉ có một bọc vải màu vàng, bên trong là một bộ áo lót để thay đổi giặt diệm, hai đôi vớ đen, cùng một quyển kinh bìa bọc lụa vàng.

Quyển kinh được gói trong chiếc áo lót, lại được buộc cẩn thận bên ngoài bằng sợi dây tơ bện, chứng tỏ là Thiên Ưng Tử hết sức quý trọng quyển kinh này.

Tiểu Phi ánh mắt loé lên tia mừng:

-Phong thư bí mật kia, nhất định là giấu ở bên trong ! Cho đến bây giờ, chàng đã nhận ra được tầm quan trọng rộng lớn của phong thư kỳ bí đó, rất có thể nói là chìa khóa giải tỏa cả sự bí mật bao lâu nay, bằng ch8ẳng vậy, không khi nào lại có bao nhiêu người chết vì nó ! Tiểu Phi mở dây lật nhanh quyển kinh ra, quả nhiên một phong thư từ bên trong rơi ra.

Chụp tới phong thư, Tiểu Phi reo khẽ lên một tiếng mừng rỡ lá thư màu hông nhạt, bên trên bốn dòng tơ Đường, nét bút y như là thủ bút của người con gái.

"Trả chàng viên ngọc báu Vạn tạ mảnh tình chung Tặng trao thanh kiếm quý Khuyên chớ đợi hoài công !" Nét gấp đã sờn góc, chứng tỏ là đã được xem đi xem lại chẳng biết bao nhiêu lượt, nhưng tờ giấy vẫnthẳng thớm không nhéo nhó, đủ thấy kẻ nhận được thơ hết sức là quý trọng.

Lời thơ tuy uyển chuyển đậm đà, nhưng đã bộc lộ rõ sự tuyệt tình của kẻ gửi thư, khuyên đối phương đừng tơ tưởng mà uổng công, nói một cách trắng trợn hơn ý của bức thư chỉ là : "Tôi không thích anh, đừng mãi theo đuổi tôi vô ích !" Hiển nhiên là bức thư gửi cho Thiên Ưng Tử, cuối thư chỉ đề hai chữ nhỏ "Linh Tố", có lẽ là khuê danh của cô gái nọ ! Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Gẫm lại sự xuất gia của Thiên Ưng Tử có lẽ cũng vì mối tình tuyệt vọng này, cho đến bây giờ lão vẫn cất giữ bức thư tuyệt tình bên mình, không ngờ, quả là con người rất mực chung tình ! Tình cờ khám phá ra chuyện kín đáo của người, Tiểu Phi không khỏi phần nào áy náy … Rốt cuộc vẫn chưa tìm ra phong thư bí mật nọ, Tiểu Phi thất vọng vô cùng.

*** Bao hành trang được gói lại y như cũ, khó ai khám phá được rằng đã có kẻ lục lọi qua ! Trên đường đi, Tiểu Phi nhíu mày lẩm nhẩm:

-Chẳng biết, lão Thiên Ưng Tử đi đâu ? Từ ngàn dặm lặn lội đến nơi này, hắn để tìm dấu vết sư huynh y Linh Tựu Tử ! đã đến Tế Nam này, tất ít ra cũng tìm đến Chu sa môn mà hỏi thăm ! Nghĩ đến điểm này, Tiểu Phi vội đón một cỗ xe quay trở lại Khoái Ý đường.

Lãnh Thu Hồn đứng nơi ngạch cửa, hình như vừa tiễn khách.

Hắn đón Tiểu Phi bằng ụ cười:

-Huynh đài đã đến chậm một bước ! Tiểu Phi vội hỏi:

-Thiên Ưng Tử vừa đến qua đây ?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải huynh đài đi tìm lão, thì lão trái lại lội đến đây tìm ta. Thật là lạ, Hải Nam phái cũng có người bị mất tích, lạ hơn nữa là lão không đi tìm ai khác, mà lai tìm ngay tại hạ để mà hỏi thăm ! Hải Nam cách tế Nam ngàn dặm, người của Hải Nam phái mất tích, Chu sa môn làm sao biết được chứ ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Huynh đài có biết rời khỏi nơi đây, lão định đi đâu không ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Về Nghinh Tân Lầu. Vì tôi ot6i có hẹn chiều nay sẽ đến thăm trả lễ ! Tiểu Phi chẳng đợi nghe dứt câu đã phóng mình đi mất ! Lần này vì đã quen đường, nên chẳng mấy chốc chàng đã lọt vào bên trong Nghinh

Tân quán ! Cửa sổ phòng được chống lên cao, qua khung cửa sổ Tiểu Phi có thể nhìn thấy một đạo nhân cao ốm, tóc gióc trên đỉnh đầu, đang nâng bình rót trà … Không hiểu lòng đạo nhân đang bận nghĩ chuyện chi, trà trong bình đã không còn giọt nhểu ra chén, thế mà người rót trà vẫn không hay biết, tay vẫn nâng nghiêng bình trút xuống … Tiểu Phi thở phào nhẹ nhỏm:

-Kể ra mình đến cũng khá kịp thời, lần này bất luận thế nào cũng không thể để cho hung thủ giết người trước mũi ta ! Chàng lập tức vòng tay chào hỏi:

-Trong phòng có phải là Thiên Ưng Tử đạo trưởng đó chăng ?

Giọng nói của chàng khá rõ ràng, nhưng Thiên Ưng đạo trưởng dường như suy nghĩ lung lắm nên chẳng hề nghe tiếng.

Tiểu Phi thầm mỉm cười:

-Cái lão nhân đa tình này có lẽ đang tưởng nhớ đến Linh Tố của lão.

Chàng rảo bước đến cạnh khung song và lần nữa cất cao giọng:

-Tại hạ đến đây tìm là vì chuyện của lịnh sư huynh… Vừa nói đến đây, chàng chợt phát hiện ra trong bình không những chẳng phải không còn trà mà chính vì bị lão đổ đến cạn đi, nước trà tràn lan trên mặt bàn vcà chảy ướt cả người lão.

Một ý niệm hãi hùng chợt thoáng lên, Tiểu Phi vội thò tay vỗ nhẹ vai lão … Nào ngờ, qua cái vỗ vai đó Thiên Ưng Tử té lăn đùng trên đất, nhưng hai chân vẫn co lại trong tư thế đang ngồi.

Tiểu Phi càng thêm kinh hãi, nhảy tuốt vào bên trong … Tay chân của Thiên Ưng Tử đều lạnh ngắt, hơi thở chẳng còn, trước ngực loang lổ vết máu ! Hiển nhiên là đã bị người điểm chế huyệt đạo, rồi sau đó mới dùng kiếm đâm thẳng vào tim lão.

Một tay kiếm khách lừng danh của Hải Nam phái, lại bị giết trong khi không mảy may hay biết. Hung thủ sau khi giết lão bằng một lưỡi kiếm xuyên tim, nhưng vẫn không làm rơi bình trà trên tay lão. Thủ pháp ấy, quả là hiếm có trên đời !

9. Tai Họa Và Mỹ Nhân

Càng nghĩ, Tiểu Phi càng thêm hãi hùng, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, không một dấu vết gì khác lạ, chứng tỏ đối phương không những cao diệu về võ công mà hành động cũng thật là khéo léo kỹ càng. Khó tìm ra được người thứ hai như thế ! Nhìn chiếc xác còng queo của Thiên Ưng Tử, Tiểu Phi chép miệng ủ rủ:

-Tuy chẳng phải tôi giết đạo trưởng, nhưng đạo trưởng vì tôi mà bị giết. Giá như kẻ đó không biết là tôi muốn tìm đạo trưởng thì vị tất y đã giết đạo trưởng làm chi ? Tiếc rằng, lúc còn sống đạo trưởng đã nắm cái chìa khóa bí mật đó, nhưng chính đạo trưởng lại không hay biết ! Cho đến bây giờ, chàng chỉ phăng ra được một manh mối duy nhất, đó là sự trùng hợp của Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thien, Lãnh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp.

Nhất định là ho sau khi tiếp được phong thư nọ liền vội vã ra đi. và tất nhiên, bốn phong thư nọ cùng do một người phát ra, đó cũng là đầu mối mà Tiểu Phi cần phăng ra.

Muốn vạch được điều bí mật ấy, Tiểu Phi cần phải biết rõ:

-Kẻ đưa thư là ai ?

-Trên thư đã viết những gì ?

*** Những tảng đá lót đường, bóng nhẵn vì vết chân người mài giũa, dưới ánh trăng giữa trưa, óng ánh đến chói mắt.

Tiểu Phi lững thững trên đường đi, môi tuy vẫn giữ nụ cười, nhưng thật ra lòng chàng hết sức chán nản ! Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, ba kẻ tiếp được phong thư kỳ bí, cũng là ba nhân chứng quan trọng đều trước sau mất tích.

Luôn những kẻ liên hệ mật thiết nhất của họ có thể biết được ít nhiều hành tung bí mật của họ như Tống Cang, Dương Tùng, Thiên Ưng Tử cũng bị giết chết để chết để diệt khẩu. Chỉ còn lại duy nhất là nơi Trác Mộc Hợp, may ra có thể dò phăng được chút ít mối manh.

Nhưng, trước đi, biết rằng Trác Mộc Hợp có thể phong thư lại nhà ?

Mà dù cho có để lại nhà, nhưng làm sao biết là giao cho ai ?

Hay dù cho Tiểu Phi có biết tên được giữ phong thư nhưng giữa vùng sa mạc mênh mông Đai qua Bích đó, một vùng biển cát muôn dặm bao la hầu như không bờ bến đó, làm sao biết được tông tích của hắn ở đâu mà tìm ?

Chàng thở dài sườn sượt, đủng đỉnh bước vào một ngôi tửu lầu tìm hơi rượu giải khuây ! Bất kỳ một gã đàn ông nào sau khi bao tử được dồn đầy những thức ăn ngon, tâm tính sẽ nhờ đó mà thanh thản phần nào.

Vài thức nhắm thật ngon, đôi ba chung rượu ấm lòng, dưới mắt họ, thế giới này sẽ trở nên rực rỡ hơn nhiều, dù là một cây khô bên vệ đường, họ cũng cứ cho là còn nhiều sinh khí ! Tiểu Phi đưa mắt qua khung cửa sổ, hứng thú nhìn kẻ qua người lại tấp nập bên dưới đường … Chàng bất chợt nhìn thấy có mấy tên đại hán dẫn ngựa theo hộ tống một thiếu phụ áo tím, từ bên kia vệ đường băng qua ! Tất nhiên, đám đại hán đó không làm sao gợi được sự hứng thú cho Tiểu Phi, nhưng chính thiếu phụ áo tím nọ đã làm cho ánh mắt chàng vụt sáng rực lên, vì nàng chính là Trần San Cô ! Khuôn mặt trái xoan nàng hiện thời nặng chình chịch, đôi mày liểu nhíu chặt lại như sẵn sàng gây sự với bất cứ kẻ nào.

Và đám đại hán nọ thật là đáng tội, cúi đầu cắm cổ lầm lũi đi… Thiên tinh bang dù sao cũng là một bang lẫy lừng nơi miền nam đất Hoán, thế mà giờ đây bị tống cổ ra khỏi thành Tế Nam, quả là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Đến đầu đường, nơi chổ gốc cây khô, nhóm người đó hình như thương lượng nhau một lúc, nên đám đại hán liền lên ngựa ra hướng đông cửa thành. Trần San Cô trở lại một mình đi về hướng tây.

Một ý nghĩ chợt nhớm lên trong đầu, Tiểu Phi ném một đỉnh bạc lên bàn trả tiền rượu, hấp tấp đuổi theo sau.

Quẹo quanh qua đầu đường, Tiểu Phi đã có thể nhìn thấy chiếc bóng thon thon màu tím đi ở phía trước.

Vóc nàng tuy có hơi mập, nhưng chiếc eo vẫn rất thon, mỗi bước đi cái eo thon ấy núng nính thật đặc biệt khiến đàn ông phải chong mắt nhìn theo thèm thuồng… Tiểu Phi đi xa xa ở phía sau, tha hồ ngắm nghía thật no mắt. Dáng đi của những người đẹp, bao giờ cũng đem lại cho chàng một sự thích thú thưởng thức không biết chán ! Tất nhiên, Trần San Cô không hề lưu ý đến chàng, mà cho dù có nhìn thấy, nàng cũng không sao nhận ra. Vì bây giờ, Tiểu Phi không còn là bộ mặt của Trương Khiếu Lâm nửa.

Thỉnh thoảng, nàng dừng bước lại hỏi thăm những người hai bên hàng phố, hình như nàng đang dò la một chuyện gì.

Đường đi mỗi lúc một thêm hẹp lại dơ, đúng là một xó hẽm tồi tàn của thành phố Tiểu Phi đi theo phía sau chẳng khỏi lạ lùng, không hiểu nàng định tìm ai ?

Một người như Trần San Cô mà đi vào những chốn này tất không tránh khỏi gợi sự tò mò của người quanh xóm … Vài tên vô lại đã tay chỉ chỏ luận bàn, có những tên mất dạy hơn nguýt mắt nhăn mày chòng ghẹo … Trần San Cô vẫn như tuồng chẳng biết, cứ thản nhiên cất bước ai nhìn nàng, nàng lỏ đôi mắt to trừng lại, còn chốc chốc dừng lại hỏi thăm đường.

Người mà nàng tìm đến, hình như ngụ Ở đây rất lâu, cho nên những kẻ chỉ đường cho nàng luôn luôn trỏ tay về hướng một triền núi nhỏ.

Nơi triền núi đó cũng có hai dãy nhà thâm thấp toàn kiến trúc vật liệu bằng cây, ngã nghiêng xiêu vẹo, hiển nhiên là khu bần dân của thành Tế nam.

Tiểu Phi càng thêm lạ lùng:

-Nơi đây lại có kẻ mà nàng cần tìm à ?

Trần San Cô tiến lên triền núi, hỏi thăm nagy một mụ đàn bà mập ú đang núc ních đi xuống.

Bây giờ thì Tiểu Phi đã có thể lắng nghe văng vẳng tiếng của nàng:

-Tôn Học Bổ phải ở bên trên đó chăng, cái lão Tôn tú tài chuyên vẻ vời ấy mà ?

Mụ đàn bà mập lắc đầu tỏ ý không biết. Đứa con mụ vụt nói:

-Má à ! Tôn tú tài mà bà này hỏi chính là Tôn lão đầu ấy ! Mụ đàn bà mập bật cười:

-À, bà định tìm Tôn lão đầu hả ? Lão ở căn nhà thứ bảy cửa bên trên, trước cửa nhà có tấm sao vẽ hình "bát quái" đó, dễ tìm lắm ! *** Một câu hỏi xoáy nhanh trong đầu Tiểu Phi.

Tôn lão đầu là nhân vật thế nào, tại sao Trần San Cô lại đi tìm cho được lão ?

Nơi khu bần dân của thành Tế Nam này, phải chăng là nơi hang rồng ổ cọp của một tổ chức ghê gớm nào ?

Tiểu Phi đã nhanh hơn một bước tiến đến căn nhà thứ bảy nọ.

Theo khung cửa sổ xiêu vẹo nhìn vào, qua ánh sáng tù mù bên trong nhà, chàng nhận ra cạnh chiếc bàn mọt gặm lổ chỗ, một cụ già tóc râu trắng xóa đang ngồi.

Thần sắc cụ già thật trầm mặc thật lạnh lùng, hình như tất cả hứng thú trên đời hoàn toàn mất hẳn trong nếp sống, và hiện giờ, lão ngồi nơi đây để đợi chờ cái chết tiến dần đến mà thôi ! Một cụ già gần đất xa trời như thế, không lẽ có đặc điểm gì khiến Trần San Cô đến độ hứng hkởi phải lặn lội đến tìm ?

Tiểu Phi quả không làm sao nghĩ ra nổi ! Đang lúc phân vân, Trần San Cô đã đẩy phên cửa bước vào. Đôi mắt nhìn quanh bốn phía một thoáng, nàng nhíu mày hỏi:

-Tôn giá là Tôn Học Bổ, tôn tú tài ?

Cụ già vẫn trơ trơ nét mặt:

-Phải, lão chính là Tôn Học Bổ, mỗi quẻ hai phân bạc, đóan vận mạng một tiền đúng ! Trần San Cô càng nhíu đôi mày:

-Tôi chỉ muốn tìm vị họa sư Tôn tú tài, chứ không phải đến xem quẻ ! Tôn Học Bổ dửng dưng:

-Lão chính là họa sư Tôn tú tài đây, chẳng qua hai mươi năm trước đây đã đổi nghề, nếu cô nương muốn họa tượng, tiếc rằng đã đến trể hai mươi năm ! Cho đến bây giờ đôi mày như mực kẻ của Trần San Cô mới trở về vị trí cũ:

-Ông đổi nghề hay chưa, chuyện đó đối với tôi không có gì quan hệ, chỉ cần ông là người hai mươi năm trước đây, đúng là Tôn Học Bổ chuyên họa tượng cho người, người mà tôi tìm đúng là ông là được rồi ! Vừa nói, nàng vừa lôi trong ống tay áo ra một bức họa được cuộn tròn và trải banh ra trên mặt bàn, ánh mắt nhìn xoáy vào khuôn mặt Tôn Học Bổ:

-Tôi muốn hỏi, bức tượng này phải chăng do ông vẽ ? Người trong bức tượng là ai ?

Tiểu Phi rất muốn được nhìn xem bức họa, nhưng khốn nổi ánh sáng trong nhà quá tối, lại thêm bóng của Trần San Cô áng mất bức họa, không làm sao xem được.

Chàng có thể nhìn thấy khuôn mặt của Tôn Học Bổ vẫn một vẻ dửng dưng bất chấp, trơ trơ không một biến đổi cũng không một nét tình cảm, y như một con người chỉ còn lại cái thể xác ở đó, còn linh hồn đã mất đi từ lúc nào.

Ánh mắt không hề rơi lên bức họa mà tựa như hai lổ trống không nhìn thẳng về phía trước, và vẫn một giọng trống không đơn điệu đó, lão nói từng tiếng một:

-Ta không rõ bức họa do ai vẽ, cũng chẳng biết người trên bức họa là ai ?

Trần San Cô túm lấy tà áo lão, giọng giận dữ :

-Tại sao chẳng biết, trên bức họa rõ ràng đề tên của ông ?

Tôn Học Bổ lạnh lùng:

-Buông tay ra, không lẽ cô nương cũng như già này, nên không nhìn rõ lão là một kẻ mù ?

Như vừa bị ai tát phải một tát, Trần San Cô lập tức buông xuôi bàn tay, kêu lên thất thanh:

-Ông … ông không nhìn thấy gì hết ?

Tôn Học Bổ nhếch mép :

-Nếu như đôi mắt lão còn nhìn thấy sự đời, thì dể chi lão lại chịu buông bút vẽ chứ ? Hội họa tức là sinh mạng của lão, bây giờ sinh mạng đã buông mất, ngồi nơi đây, lão chỉ còn là một xác chết biết cử động mà thôi ! Trần San Cô xuất thần, đứng lặng một lúc chậm rãi cuốn lại bức họa, nhưng vừa cuộn được phân nữa, nàng vụt dừng tay lại, ánh mắt loé lên hy vọng:

-Tuy không còn nhìn thấy trên bức họa, nhưng ít ra cũng nhớ được cái tác phẩm do ngòi bút mình tạo nên ! Người trên bức họa là một trang giai nhân tuyệt sắc, chắc ông không thể quên được tên của những kẻ mà mình đã ghi bằng từng nét chấm phá truyền thần ?

Tôn Học Bổ vẫn nhìn đăm đăm vào khoảng trống đáp khác đi câu hỏi:

-Bây giờ, tuy lão là một tên mù nghèo khổ, nhưng trước đây hai mươi năm…Tôn Học Bổ này cũng là một nhân vật tăm tiếng như ai… Khuôn mặt vốn trơ trơ của lão vụt nhuộm lên một ánh nét kiêu kỳ và … chính ánh nét kiêu kỳ đó như một nhiệm màu làm cho toàn con người lão sống dậy, lão phấn khởi nói tiếp một hơi:

-Hai mươi năm trước, thiên hạ tôn sùng ta như danh họa Tào Bất Hưng, như Ngô Đạo Tử … khắp thiên hạ, không một nàng khuê tú danh môn nào mà chẳng mơ cầu được ta vẽ tượng cho nàng, thì những bức tượng mỹ nhân ta đã vẽ quả rất là nhiều ! Trần San Cô dằn giọng:

-Nhưng ở đây lại khác … ông có thể tin tưởng lời của ta, bất luận ông đã họa bao nhiêu là tượng mỹ nhân, nhưng đối với nàng, ông không thể quên được, mà cho dù bất cứ người nào, một khi đã gặp nàng rồi, cũng nhất định không sao quên được ! Tôn Học Bổ thừ đi một lúc, vụt hỏi:

-Cái bức họa mà cô nương nói, phải chăng rộng hai thước dài ba thước, người trên bức họa phải chăng mặc áo xanh, viền màu lam, nằm dưới chân nàng là con mèo mun lông đen … Giọng nói của Tôn Học Bổ đột nhiên rung lên không ai hiểu vì một lẻ gì ! Trần San Cô trái lại mừng rỡ reo lên:

-Phải, chính là bức họa đó, tôi tin chắc là thế nào ông cũng nhớ được, vậy nàng là ai ?

Toàn thân Tôn Học Bổ càng lúc càng run lên lẩy bẩy, khuôn mặt vôn trơ trơ vô cảm giác, bây giờ lộ đầy vẻ kinh hhoàng, giọng nói của lão cũng bắt đầu lạc hẳn:

-Thì ra cô nương định hỏi chính là nàng ấy … thì ra cô nương định hỏi chính là nàng ấy … lão … lão không nhớ được nàng là ai, lão hoàn toàn không biết nàng … không hề gặp qua nàng ! Hai bàn tay lão bấu cứng lấy thành bàn, chiếc bàn theo đó lộp cộp khua lên … Lão chới với đứng phắt dậy và chới với tuôn ra cửa chạy đi … Trần San Cô lôi ngay lão trở lại, ấn lão ngôi trở xuống ghế, quát lớn:

-Ông có gặp nàng, nhớ rõ tên nàng có phải thế không ? Đừng chối vô ích ! Tôn Học Bổ càng rung lên dữ dội:

-Lão van cô nương, cô nương làm ơn tha cho lão, lão chỉ là một tên mù khốn khó đui mù, sống chui rút nơi đây để đợi chuổi ngày tàn cô nương còn nỡ bức bách lão làm chi ?

Trần San Cô rút soạt thanh đao găm cài bên hông ra, dí sát vào yết hầu lão, gằn gằn từng tiếng:

-Ông không chịu nói thật tôi sẽ giết chết ông ! Tôn Học Bổ rung lên một lúc, cuối cùng nói lên y như hét:

được rồi, lão nói, nàng … nàng không phải là người mà là một ma nữ ! *** Rình xem đến đây, Tiểu Phi càng háo hức lạ lùng … Người trên bức họa là ai ? Có liên quan gì đến Trần San Cô ?

Từ phương xa đến đây là để dò la tin tức Tả Hựu Tranh vị đại sư huynh của nàng, tại sao nàng không nề khổ nhọc, lặn lội đến đây tìm lão già đui mù nầy để tra gạn lai lịch người con gái trên bức họa ?

Phải chăng người con gái ấy có nhiều dính líu bí mật với sự mất tích của Tả Hựu Tranh ?

Và cái lão họa sĩ kia dù hai mươi năm trôi qua, vẫn không dám nói lai lịch của cô gái đó ra, tại sao lão lại sợ nàng đến dường ấy ? Không lẽ nàng đúng là một ma nữ như lão vừa mới thốt ?

Bên trong nhà, Trần San Cô nhếch môi cười lạnh:

-Ma nữ à ? Một người con gái diện mạo đẹp thế này mà gọi là ma nữ được sao ?

Tôn Học Bổ giọng vừa sợ hãi vừa pha lẫn niềm phẫn hận:

-Phải, nàng đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc trong đời họa sư của lão, từng ngắm nghía qua không biết bao nhiêu là gái đẹp, nhưng chưa thấy người nào đẹp như nàng, cái đẹp của nàng có thể khiến người phát điên lên được, có thể khiến người dám hy sinh tất cả mọi thứ, luôn cả sinh mạng mình mà không hề tiếc, dù chỉ để đổi lại một nụ cười của nàng ! Một dĩ vãng chợt khởi lên trong tâm khảm, hình ảnh của Lâm Tiên Nhi ngày nào như hiện rõ lên trước mặt mình, Tiểu Phi nhẹ cắn môi thở dài:

-Phải lắm ! Một con người quá đẹp rất đáng sợ, đáng sợ hơn cả rắn rít hùm beo ! Tôn Học Bổ lại nói tiếp:

-Khi lão gặp được nàng, lão điên đảo ngay vì sắc đẹp kinh hồn ấy. Lúc đó, lão không xấu xí già nua như bây giờ, mà có thể nói là một trang mỹ nam tử ít có trên đời, đã từng được bao nhiêu giai nhân ước mơ và sẵn sàng dâng hiến, nhưng lão đều không buồn ngó ngàng đến. Nhưng với nàng … trước mặt nàng, lão hoàn toàn biến thành tên nô lệ của nàng, tự hận mình không thể mang ra tất cả những gì mình có, để hiến dâng dưới chân nàng ! Trần San Cô nhíu mày:

-Trên đời lại có cô gái đẹp đến bực ấy sao ?

Tôn Học Bổ thở dài đáp:

-Người chưa gặp qua nàng, tất không làm sao tin được. Như họa mà cô nương mang đến kia, tuy lão rất tự tin là vẽ không đến đổi kém lắm, nhưng … nhưng làm sao lột được hết cái phong tư làm say đắm lòng người ấy … Thú thật, lão chưa vẽ được hết cái đẹp của nàng trong muôn một … Trần San Cô vụt hỏi :

-Nàng tìm đến ông để họa tượng phải không ?

Tôn Học Bổ đáp:

-Phải ! Nàng vừa gặp lão là đòi lão phải họa cho nàng bốn bức tượng, lão đã phí mất ba tháng trời, vận dụng tất cả tinh thần tài bà của mình mới hoàn thành nổi ! Khoé môi lão hình như ẩn chứa một nụ cười, lão nói tiếp:

-Luôn ba tháng trời ấy, ngày ngày lão đối diện với nàng. Ba tháng đó, quả là một hkoảng thời gian sung sướng nhất trong đời của lão, nhưng ba tháng trôi qua, nàng … nàng … Nụ cười nơi khoé mép vụt tắt mất, trả về cho khuôn mặt lão là một sự hãi hùng tuyệt độ thân hình lại lẩy bẩy phát rung … Trầm San Cô không sao dằn được:

-Sau ba tháng thì thế nào ?

-Ba … ba tháng sau, ngay cái đêm mà lão hoàn thành nốt bức họa cuối cùng, nàng sửa soạn sẵn một màn tiệc rượu thật khéo léo, chính tay nàng chuốc rượu, cùng lão đối ẩm. Lão như một kẻ tục bỗng lọt vào thiên thai, rượu chưa say mà đã say vì sắc trước. Đến khi lão tỉnh dậy thì mới biết là nàng … nàng … Cục xương trong cổ lão chợt nhịp động liên hồi, từng tiếng từng tiếng một như từ trong nóc giọng thoát ra:

-Nàng đã móc mất đôi tròng mắt của lão ! Cả Trầm San Cô trong nhà, cho đến Tiểu Phi núp bên ngoài nghe xong đều giật bắn thân mình … Một lúc khá lâu sau, Trầm San Cô mới thở dài cất tiếng:

-Tại sao lại làm thế ?

Tôn Học Bổ cười chua chát:

-Vì nàng muốn rằng, sau khi ta họa tượng nàng, sẽ không còn họa cho một cô gái nào khác ! Tuy là một kẻ bình thường đã giết người như ngoé nhưng Trầm San Cô nghe xong những hành vi lang độc và tàn nhẫn của nữ nhân trong bức họa, cũng không khỏi nghe da tay tháo mồ hôi, khẽ lẩm bẩm:

đúng là một … ma nữ ! Tôn Học Bổ nói tiếp:

-Ta đã bảo trước, nàng là một ma nữ không hơn không kém, bất luận kẻ nào muốn chiếm hửu nàng, đều không sớm thì muộn sẽ lảnh phải một bất hạnh thảm thương. Còn cô nương … tại sao cô nương muốn hỏi nàng ? Bức họa kia do đâu mà cô nương có được ?

Trầm San Cô đáp:

-Bức họa này là của sư huynh ta tên Tả Hựu Tranh.

Đôi mắt Tiểu Phi vụt sáng lên : Quả nhiên sự suy đoán của ta không sai, cô gái trên bức họa có liên quan đến lão Tả Hựu Tranh ! Tôn Học Bổ gật gù:

đã vậy, tại sao cô nương không hỏi ali lịch của nàng ta ngay với đại sư huynh mình ?

Trầm San Cô đáp:

đại sư huynh ta đã mất tích ! Tôn Học Bổ sắc mặt vùng biến đổi:

-Mất tích … vậy trước khi mất tích ?

-Tất nhiên ta có hỏi qua, nhưng sư huynh ta nhất định không chịu nói ! Tôn Học Bổ sắc diện đã trở lại bình thường :

-Ông ta đã chẳng chịu nói, tại sao cô nương lại cứ phải hỏi ?

Trầm San Cô hậm hực:

đại sư huynh ta suốt đời ở góa, cũng chính vì cái cô gái này ! Trọn đời hạnh phúc của sư huynh ta, có thể nói chôn vùi vì tay của người đàn bà này, đêm ngày y vấn vương nhớ thương, hồn xiêu phách lạc cũng vì ả, mấy mươi năm trời vẫn không hề nguôi ngoai, thế mà ả không một chút gì ngó ngàng đến đại sư huynh ta… chính ả đã đem lại cho đại sư huynh ta toàn là bi thương và thống khổ ! … Tôn Học Bổ ngắt ngang:

- Do đó, cô nương nhất định tìm nàng để mà báo thù cho đại sư huynh ! Trầm San Cô nghiến răng:

-Phải ! Ta hận nàng … hận nàng vô cùng ! Tôn Học Bổ nhẹ thở dài:

-Cô nương hận nàng, chứng tỏ là cô nương đã thầm yêu đại sư huynh mình, vì giá như không có nàng, có thể cô nương sớm đã thành người vợ của đại sư huynh mình, có phải thế không ?

Mặc dù không có mắt, nhưng bằng thính giác nhạy bén, Tôn Học Bổ đã đoán được tâm sự đối phương còn đúng hơn cả kẻ sáng mắt ! Lời nói của Tôn Học Bổ như mũi kiếm chích thẳng vào tâm sự mình, Trầm San Cô ngã ngồi trên mặt đất, tay ôm lấy mặt, nhưng rồi lại đứng lên ngay:

-Giữa ta và nàng, còn có một nguyên nhân thù hận khác ! Tôn Học Bổ nhăn mặt:

-Nguyên nhân gì khác ?

Trầm San Cô đáp:

-Trước một đêm khi đại sư huynh ta xuất môn, người có nhận được một phong thư, và sau đó … như một kẻ ngây dại người ngồi suốt một đêm nhìn sững bức tượng nàng ! Tôn Học Bổ thở dài:

Và y ra đi để không bao giờ quay về ?

Trầm San Cô gật đầu:

-Phải ! Do đó ta nghĩ rằng sự mất tích của đại sư huynh ta nhất định có nhiều dính líu đến nàng. Phong thư kia rất có thể là do nàng cố bày trò ma quái dụ dẫn đại sư huynh ta. Giá có thể tìm được nàng rất có thể tìm đại sư huynh ta ! Trầm ngâm khá lâu, Tôn Học Bổ mới từ từ cất tiếng:

-Ta chỉ biết được tên nàng là Thu Linh Tố.

Ba tiếng Thu Linh Tố không làm cho Trầm San Cô ngạc nhiên, nhưng Tiểu Phi bên ngoài cửa sổ lại rúng động cả đầu óc.

Chàng vụt nhớ đến bức thơ tuyệt tình trong gói hành lý của Thiên ưng tử:

“Trả chàng viên ngọc báu… Vạn tạ thước tơ hồng… Bên dưới bức thư ngắn rõ ràng có đề hai chữ ”Linh Tố”.

Qua câu chuyện này, chàng có ngay một nhận định xác đáng là bức thư tuyệt tình kia không phải gửi cho Thiên Ưng Tử mà là gửi cho Linh Tựu Tử.

Sau khi Linh Tựu Tử mất tích, Thiên Ưng Tử cũng nảy ra ý hoài nghi như Trầm San Cô, đi tìm ngay cái người đàn bà nọ để phăng lần manh mối.

Nghĩ đến điều này, Tiểu Phi không còn chần chờ thêm một phút, theo khung cửa sổ lao mình vào … *** Trầm San Cô thấy trước mắt vừa loa lên bóng người, Tiểu Phi đã hiện sừng sững trước mặt nàng.

Bằng bản năng tự vệ, Trầm San Cô hốt hoảng lui lại một bước, tựa lưng vào tường, quát lớn:

-Ngươi là ai ?

Tiểu Phi cố tạo nụ cười hòa dịu:

-Cô nương đừng nên kinh hãi, tại hạ đến đây cũng không ngoài mục đích như cô nương: tìm cái vị Thu phu nhân Thu Linh Tố này đây ! Nụ cười của Tiểu Phi dù bất cứ cô gái nào cũng bị thu hút ngay. Quả nhiên, Trầm San Cô dịu ngay nét mặt:

-Các hạ tại sao lại muốn tìm nàng ?

Đôi mắt nàng se sẽ ngắm nhìn Tiểu Phi thêm đôi lượt và một chút cảnh giác cuối cùng hầu như cũng lơi lỏng chẳng còn, nhưng đôi mắt to tròn cứ thao láo nhìn chàng trai.

Tiểu Phi thừa hiểu nàng nhìn mình như thế là cố ý để cho đối chú ý đôi mắt rất đẹp rất dễ thương của mình, ngoài ra không có một ác ý nào khác.

Chàng vờ ấp úng đáp:

-Chỉ vì tại hạ và Thu Linh Tố cũng… Cùng theo câu nói, đôi mắt chàng lướt nhanh lên bức họa trên bàn … Nhưng giọng nói của chàng vụt đứt ngang, cả người đứng thừ ra ! Vì trên bức họa, quả là một trang tuyệt thế giai nhân, khoé mắt, nụ cười đều qua nét vẽ tài tình y nnhư một con người bằng xương bàng thịt.

Nhưng điều làm chàng kinh sững lên kia là chính cô gái trên bức họa giống hệt bức họa treo trong phòng của Tây Môn Thiên ! Bốn phía phòng ngủ của Tây Môn Thiên đều trống trơnchỉ treo độc mỗi bức họa kia, đủ thấy rằng Tây Môn Thiên đối với người đàn bà đó ray rức nhớ mãi không quên. Và cho đến bây giờ, lão vẫn sống độc thân cũng không ngoài vì nàng ta ! Chính Linh Tựu Tử cũng vì nàng mà xuất gia ! Bây giờ thì, Tiểu Phi có được một kết luận, trừ lão họa sư Tôn Học Bổ ra, ít nhất cũng có người đàn ông đã vì nàng mà điên đảo thần hồn, Tây MônThiên, Tả Hựu Tranh và Linh Tựu Tử ! Nếu như nàng viết thư bảo ba người đó chết vì nàng chắc chắn là cả ba người không một ai ngần ngừ từ chối ! Và họ đều đã chết hết đúng với ý muốn của nàng ! Trầm San Cô nhìn trừng trừng Tiểu Phi:

-Các hạ biết được nàng ?

Tiểu Phi thở ra:

–Chưa … may là tôi chưa biết được nàng ! Tôn Học Bổ vụt nói:

-Bất luận các người là ai, các người đến đây không ngoài ý tìm biết nàng. Bây giờ thì ta đã nói hết ra rồi, các người có thể rời đi được rồi chứ ?

Trầm San Cô gặn hỏi:

-Hiện giờ nàng ta ở đâu ?

Tôn Học Bổ giọng nói đượm đầy ảm đạm:

-Ngay từ cái đêm đó, ta không còn thấy được nàng, hoặc nói một cách khác hơn, ngay từ cái đêm đó, ta không nghe lại giọng nói của nàng của nàng ! Trầm San Cô dậm chân bực dọc:

-Ông chỉ cho ta biết tên họ của nàng thì có ích lợi gì ?

Tôn Học Bổ đáp:

-Nhưng ta chỉ biết được có từng ấy thôi ! Ánh mắt Tiểu Phi nhìn qoáy vào Tôn Học Bổ:

-Tôn giá nói rằng đã vẽ cho nàng đúng bốn bức họa ?

Tôn Học Bổ gật đầu:

-Phải ! Tiểu Phi nhấn rõ từng tiếng:

-Tôn giá có biết, tại sao nàng phải họa đến bốn bức như thế ?

Tôn Học Bổ đáp :

-Lúc đó ta cũng rất lạ lùng, vì thông thường mỗi người đều họa có một bức thôi, tại sao nàng lại họa luôn bốn bức ? Cho nên, khi họa đến bức thứ ba, ta không dằn được, dùng lời gặn hỏi.

Tiểu Phi nóng nảy chận ngay:

-Nàng có nói rõ với tôn giá ?

Tôn Học Bổ thở dài thật nhẹ:

-Phải ! nàng cho ta biết là: cần bốn bức họa để tặng cho bốn người đàn ông, bốn người đàn ông đó đều cùng nàng trải qua một đoạn … ân tình. Nhưng giờ đây, nàng định tuyệt giao với bọn họ ! Tiểu Phi cười buồn:

-Nàng tìm một danh họa như tôn giá để vẽ tượng cốt ý là được lột tả tất cả cái đẹp của nàng trên mực giấy rồi đem tặng cho bốn người tình kia. Như vậy, dùn nàng córời bỏ họ, bốn người tinh kia cũng không làmsao quên được nàng. Nàng muốn rằng, mỗi khi ngắm bức họa đó, họ sẽ đau khổ vì nàng ! Trầm San Cô nghiến chặt hai hàm răng:

-Quả là con đàn bà độc ác ! Mục đích của nàng quả nhiên đã đạt được, sư huynh ta mỗi lần ngắm bức tượng nàng, đều đau đớn như bị dao bén châm chích vào lòng.

Tiểu Phi vụt nói:

-Vấn đề hiện tại là cần biết tại sao nàng muốn tuyệt giao với bọn họ ?

Trầm San Cô lạnh lùng :

-Khi mộit người con gái đoạn tuyệt một lượt với bốn người đàn yêu thương mình mà không chút tiếc rẻ, luôn luôn phải có một nguyên nhân.

Tiểu Phi chớp mắt:

-Nguyên nhân gì ?

Trầm San Cô đáp:

-Là nàng sắp chính thức trao thân cho một người đàn ông khác tất nhiên, là phải hơn bốn người kia trên mọi phương diện ! Tiểu Phi gật đầu tán thưởng:

-Hay, hay ! Tâm sự của các nàng, chỉ có các nàng mới hiểu rõ nhau thôi ! Trầm San Cô thản nhiên nói tiếp:

-Cái người mà nàng định lấy làm chồng, nếu không phải quyền thế kinh người, thì cũng là võ công tuyệt cao, bằng không nửa cũng là một tay phú gia vạn tỷ ! Nàng vụt d8ưa mắt nhìn Tiểu Phi bằng cái nhìn thật sâu và mỉm cười:

-Bằng không nửa, thì có thể là một người đàn ông dễ làm say lòng các cô gái, tỷ như … mẫu người của các hạ vậy ! Tiểu Phi nhướng mắt cười hỏi lại:

-Vậy bây giờ cô nương lòng đã say chưa ?

Da mặt Trầm San Cô vụt đỏ hồng lên, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Tiểu Phi không nháy, nụ cười khôngnhững ở vành môi, luôn cả trên khoé mắt:

-Rất may là trên đời số đàn ông như các hạ chẳng mấy người, mà tiền tài chưa chắc nàng đã xem trọng, vậy thì người đàn ông mà nàng chọn làm chồng, nhất định là một cao thủ võ lâm tiếng tăm thật hiển hách ! Chúng mình chỉ cần tìm ra cái người đàn ông đó là ai, tất có thể tìm ra được nàng ! Hai tiếng “chúng mình” nàng cố ý nhấn thật rõ, mặc dù chưa hề biết tên tuổi Tiểu Phi gọi là chi ! Tiểu Phi chỉ mỉm cười :

-Phạm vi tuy rằng thu hẹp, nhưng cao thủ trong giang hồ đâu phải ít người ?

Theo tại hạ thấy, chi bằng cô nương trao bức họa ấy cho tại hạ, cứ ở nhà đợi nếu có tin tức chi lạ, tại hạ lập tức tìm đến cho cô nương hay ! Trầm San Cô tia mắt càng long lanh sắc bén như ánh dao:

-Tại sao tôi phải trao cho các hạ ? Tôi làm sao tin nổi các hạ chứ ?

Tiểu Phi chớp nhanh mắt và hơi cúi người xuống rỉ khẽ vào tai nàng mấy câu… Trầm San Cô vụt biến sắc, thối lui hai bước, trừng trừng nhìn chàng lắp bắp:

-Á … Thì ra là ngươi … ngươi đúng là ác quỷ ! Và nàng vụt xoay người lao nhanh ra khỏi cửa y như là phát đei6n.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở dài, cuốn gọn bức họa lại.

Nhưng sau đó, chàng vẫn đứng yên bên cạnh, đôi mắt cứ nhìn xoáy vào khuôn mặt Tôn Học Bổ chẳng nói chẳng rằng.

Dù không còn thấy đường, nhưng ánh mắt sắc bén của Tiểu Phi hình như vẫn làm lão cảm nhận ra được, do đó, lão cứ trăn trở mãi trên chiếc ghế, cuối cùng không thể dằn được, lão lên tiếng hỏi:

-Sao các hạ chưa chịu đi ?

Tiểu Phi đáp:

-Tôi đang đợi ! Tôn Học Bổ hơi nao núng:

đợi ? Mà đợi ai ?

Tiểu Phi cười thật mỏng:

đợi tôn giá nói ra những gì còn giấu diếm với nàng ! Tôn Học Bổ sững một lúc và thở dài:

-Không có chuyện gì giấu nổi các hạ chắc ?

Tiểu Phi nói chậm từng tiếng một:

-Tôi hiểu tôn giá tuy hận nàng, nhưng lại không đành lòng để người khác hại nàng. Nhưng nếu tôn giá không chịu đem sự thật nói ra, sợ rằng nàng sẽ bị người ta hại thật đấy ! Quả nhiên, Tôn Học Bổ rung động đổi sắc:

-Tại sao ?

Tiểu Phi nói thật nhanh:

-Bốn người nhận đượïc bốn bức họa do tôn giá vẽ, đều chết tất cả ! Tôn Học Bổ thất thanh:

-Chết ? Tại sao chết ?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy bây giờ tôi chưa rõ nguyên nhân cái chết của họ, nhưng lại biết là họ đều nhận được một bức thư của Thu Linh Tố phái người đưa đến, sau đó họ ra đi ngay và bị hại.

Tôn Học Bổ kêu lên:

-Các hạ…, các hạ muốn nói là Thu Linh Tố hại bọn họ ?

Tiểu Phi lắc đầu y như nói chuyện với một người sáng mắt:

-Thu Linh Tố đã muốn họ suốt đời nhớ thương mình, tất nhiên, không khi nào có ý hại họ. Sở dĩ, nàng viết thư cho họ, có thể là nàng đang gặp chuyện gì khó khăn, muốn họ đến giúp đỡ ! Tôn Học Bổ gật nhẹ đầu:

đúng lắm ! Một người con gái mỗi khi gặp chuyện khó khăn, kẻ đầu tiên họ mà họ nghĩ đến, tự nhiên là những kẻ đối đãi tốt với nàng, vì chỉ có những người ấy, mới thật tình dám chết vì nàng … Tiểu Phi chận lời:

-Và bây giờ, bốn người ấy đều chết cả ! Hung thủ giết chết họ, lại còn liên tiếp hại thêm mấy người, với mục đích không muốn cho ta biết sự liên hệ giữa bọn họ với nàng, không muốn cho ta nhúng tay vào điều bí mật

đó. Do đó, đủ thấy rằng, sự khó khăn của nàng vẫn chưa được giải quyết, có thể nói, nàng đang trong tình trạng hết sức nguy hiểm ! Tôn Học Bổ rúng động trong thấy rõ:

-Sự tình đã hung hiểm như vậy, tại sao các hạ vẫn muốn nhúng tay ? Không lẽ các hạ muốn cứu nàng ?

Tiểu Phi bật thở dài:

-Nếu như không rõ nàng ở nơi nào, làm sao cứu nàng cho được ?

Trầm ngâm một thoáng, Tôn Học Bổ chậm rãi cất tiếng:

-Lúc nãy, các người quên hỏi ta một việc ! Tiểu Phi tia mắt thoáng ngời lên:

-Việc chi ?

Tôn Học Bổ đáp:

-Các người quên hỏi ta, vẽ tượng nàng tại nơi nào ?

-À ! Tiểu Phi vỗ nhẹ trán và nói tiếp:

điểm đó tất có liên quan đến chổ ngụ của nàng ?

Tôn Học Bổ gật đầu:

-Phải rất nhiều liên quan ! Cứ ra khỏi thành đây độ năm dặm có một chiếc am tên gọi Ô Y chính nơi đó, ta đã vẽ tượng cho nàng. Vị trụ trì am đó là Tố tâm đại sư, vốn là bạn chi giao của nàng rất có thể biết được nơi nàng hạ lạc ! Tiểu Phi hỏi gặn:

-Còn gì nữa chăng ?

Tôn Học Bổ làm thinh không đáp.

Tiểu Phi cuốn gọn bức họa, bước ra khỏi nhà.

Đột nhiên, chàng quay đầu lại nói:

-Mắt tuy mù, nhưng tâm khôn gmù, lấy tâm thay mắt, chẳng lẽ không thể họa được hay sao ? Tôn huynh … mong Tôn huynh suy nghĩ lại ! Tôn Học Bổ thừ ra một lúc, nét mặt vụt sáng lên:

đa tạ sự chỉ giáo, xin cho biết tính danh ! Nhưng Tiểu Phi đã bỏ đi xa lắc.

Từ trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, một giọng nói rờn rợn chợt vang lên:

-Hắn tên là Lưu Hương, biệt danh là Đạo Soái !

10. Bóng Chim Tăm Cá

Tiểu Phi phóng nhanh xuống triền núi, thấy một cỗ xe ngựa mui đen đậu sẵn bên vệ đường.

Loại xe mui đen vốn là một phương tiện di chuyển rất thông dụng của thành Tế Nam, bất kỳ đâu đâu cũng có.

Ban ngày không tiện cho việc thi triển khinh công nên Tiểu Phi mon men đến bên xe ướm hỏi:

-Xe đang đợi khách pjải không ?

Người phu xe có khuôn mặt tròn trịa, cười cầu tài:

-không, đợi khách quan thì đúng hơn ! Tiểu Phi không để ý đến câu trả lời ranh mãnh của hắn, hỏi tiếp:

-Ngươi có biết Ô Y am nơi ngoại thành đây chứ ?

Gã phu xe cười đáp:

-Thưa biết, khách quan chọn xe tiểu nhân thì đúng là ngay chóc và hôm qua tiểu nh6an vừa mới đưa vợ lên dâng hương ! Nhất định là không khi nào lạc đường được ! Tiểu Phi gật đầu bước lên, chiếc xe lắc lư chuyển bánh.

ngồi trong xe, Tiểu Phi nghiền ngẫm câu chuyện lại từ đầu chí đuôi, tuy đã ló được một chút manh mối, nhưng chìa khóa chính là có thể tìm được người đàn bà Thu Linh Tố kia hay không rồi mới có thể quyết định những then mấu kế tiếp, điều đó chàng được biết ở hiện tại, chẳng qua là Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp đều vì nàng mà ra đi.

Nhưng Thu Linh Tố vì sao muốn gặp họ ? Phải chăng định yêu cầu họ giúp sức ?

Một cô gái như nàng lại có thể gặo những việc khó khăn không giải quyết nỗi sao, phải cầu lụy đến người khá cgiúp đỡ ?

Xe tuy không chậm lắm, nhưng am Ô Y cũng chẳng phải gần.

May vỉ Tiểu Phi đang bận vắt óc suy nghĩ, nên không lấy gì làm nôn nóng lắm ! Cuối cùng, gã đánh xe cho đỗ xe lại, thưa:

-Ô Y am ở tại cụm rừng phía trước đó, mời khách quan xuống xe ! Xa xa là một cụm rừng đào, một ngôi miếu nhỏ nằm cạnh dòng suối vắt ngang, màu trời đã xế bóng, trong am văng vẳng tiếng kinh vọng ra, hình như các sư ni đang công phu buổi tối.

Rừng đào, am nhỏ suối reo mơ, quả là một khung cảnh thơ mộng tuyệt vời. Tố Tâm đại sư quả là một sư ni tao nhã, bằng chẳng vậy làm sao kết giao tư kỷ với một nữ nhân như Thu Linh Tố ?

Cửa am rộng mở, Tiểu Phi bước thẳng vào trong.

Trong am chưa lên đèn, tiếng niệm kinh vang vang giữa khung cảnh mờ mờ nửa sáng nửa tối.

Dưới bóng râm của cội ngô đồng, một vị ni cô áo đen váy trắng đứng im lìm bất động, hình như đang hoài cảm cho nỗi sầu khổ của thế nhân.

Đặt bước đến nơi đây, Tiểu Phi dù muốn dù không đôi chân cũng se bước phần nào.

Vừa nhấc bước tiến sang đối phương, Tiểu Phi vừa cất tiếng ướm hỏi:

-Thưa, chẳng hay có Tố Tâm đại sư tại am chăng ?

Vị nữ ni áo đen liếc nhìn chàng và chấp tay cúi đầu:

-Bần ni chính là Tố Tâm, thí chủ từ đâu đến, tìm bần ni có việc chi ?

Tiểu Phi vào đề ngay:

đại sư từ lâu đã xa lánh hồng trần, nhưng hẳn còn nhớ vị bằng hữu ngoài tục Thu Linh Tố chăng ?

Tố Tâm sư thái đáp:

-Nhớ tức là không nhớ, không nhớ tức là nhớ ! Thí chủ hỏi làm gì ? Bần tăng nói để mà chi ?

Tiểu Phi bẻ lại liền:

-Nói tức là khôngnói, không nói tức là nói. Đại sư cố chấp chẳngnói, có phải là thành hữu tướng rồi chăng ?

Tố Tâm sư thái khoé mép đính nụ cười:

-Thí chủ quả là người thông suốt triết lý nhà thiền ! Tiểu Phi cười khiêm nhượng:

-Cũng biết được một vài.

Tố Tâm sư thái chợt thở dài:

-Thí chủ là kẻ cầu giải, bần ni đâu lẽ hẹp bụng chẳng giải ! Thí chủ lặn lội đến đây, tất đã được Tôn Học Bổ nói qua, Thu Linh Tố nhờ họa tượng là để tặng biệt tình nhân mà thôi ! Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Rồi sau đấy ?

Tố Tâm đáp :

-Linh Tố sớm có được huệ căn, sau khi cắt đứt tơ tình, càng một lòng biệt tuyệt cõi trần, hai mươi năm trước đã do sự thế độ của bần ni, thí phát xuất gia rồi ! Tiểu Phi thất thanh kêu lên:

-Xuất gia rồi ? Bây giờ … Tố Tâm cười thật mỏng:

-Một con người huệ căn đĩnh ngộ như nàng, tất nhiên chẳng thể nấn ná lâu nơi chốn hồng trần chịu khổ ! Tiểu Phi rúng động:

-Nàng … nàng đã chết thật à ?

Tố tâm sư thái chấp tay niệm phật:

-Tiêu dao đây đó, chẳng buộc chẳng ràng … A Di Đà Phật … lành thay, lành thay! Kết quả của sự tìm tòi thậtngoài ý liệu của Tiểu Phi. Chàng quả khôngngờ, Thu Linh Tố chẳng hề trao thân về ai mà lại xuất gia theo đạo, lại càng khôngngờ là nàng đã chết ! Toàn thân chàng bỗng nhiên như cứng đơ tại đó, hết thể nhúc nhích.

Tố Tâm sư thái nhếch một nụ cười :

-Thí chủ từ đâu đến tự đến sao chẳng từ đâu tự đi ?

Đối phương đã dùng câu Phật lý để đuổi khéo mình đi, Tiểu Phi nhận thấy không còn gì phải hỏi nữa, đành quay người bước ra cửa, nói lẩm bẩm lấy mình:

-Thu Linh Tố đã chết, vậy những bức thư kia do ai viết ? Không lẽ có người giả mạo tên nàng, không lẽ sự ra đi của Tả Hựu Tranh không hề liên quan đến nàng ?

Thật ra, cho đến bây giờ, chàng cũng chưa có bằng chứng gì xác đáng là những bức thư mà đám người Tả Hựu Tranh đã nhận được chính thực là của Thu Linh Tố viết.

Chàng chỉ có mỗi một bằng chứng là Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử, Tây Môn Thiên, Trác Mộc Hợp hết sức si mê nàng ta mà thôi ! Chàng mỉm cười chua chát với mình:

-Nhưng không thể với bao nhiêu ấy rồi có thể quả quyết là bốn người vì nàng mà chết được. bây giờ Thu Linh Tố đã chết, ta lại phải bắt đầu lại từ mọi việc ! Nhưng vừa bước ra khỏi rừng đào, chàng vụt dậm chân kêu lên:

-Không việc này quả có nhiều mờ ám ! Và Tiểu Phi dừng ngay lại, nghiền ngẫm lại từng khúc mắc của sự tình … Tố Tâm sư thái nếu chẳng ra khỏi cửa, thì tại làm sao biết A Tư đi tìm hỏi Tôn Học Bổ và biết rõ câu trả lời cùa Tôn Học Bổ là Thu Linh Tố mượn vẽ tượng để tặng biệt tình nhân ?

Chàng lập tức quay người xông trở vào am.

Bóng người dưới cội ngô đồng đã biến mất ! Tiếng niệm kinh bên phía trong vẫn còn, Tiểu Phi lập tức xông vào … Đám ni cô đang tụng kinh đều giật mình ngưng iệm, Tiểu Phi ánh má8t đảo thật nhanh từng khuôn mặt của mỗi người, nhưng tuyệt không có vị ni cô áo đen váy trắng khi nãy.

Chàng dằn giọng quát lên:

-Tố Tâm sư thái ở đâu ?

Một vị lão ni hoảng hốt đứng lên:

-trong tiểu am không có ai pháp hiệu Tố Tâm cả ! Tiểu Phi hừ nhẹ:

-Tố Tâm sư thái rõ ràng là trụ trì của Ô Y am này ! Vị lão ni nọ đáp:

-Tiểu am đây là Đào hoa am, Ô Y am từ đây vòng sang phía thành đông mà đi, còn cách vài dặm đường nữa.

Tiểu Phi lại phen chết sững đứng im.

Chốc sau chàng mới lắp bắp:

-Vừa rồi vị sư thái áo đen đứng dưới gốc ngô đồng, không phải là người của quý am sao ?

Vị lão sư đưa mắt nhìn chàng y như nhìn một tên điên và chầm chậm cắt lời:

-Tất cả những người trong am đều công phu tối tại nơi này, vừa rồi, dưới gốc ngô đồng nào có ai đâu ?

*** Tiểu Phi trổ hết thuật khinh công của mình, phóng nhanh về hướng Tây, không ngớt tự trách mình:

-Tại sao ta ngu như thế, xe to trong thành, đâu khi nào đến đợi khách nơi khu bần dân như thế ? Và những khu bần dân làm gì có kẻ đủ tiền ngồi nổi xe to ? Rõ ràng là chúng cố ý đợi mình, để đưa ta vào tròng. Làm như thế, chúng không ngoài ý để ta tin rằng Thu Linh Tố đã chết, đánh lạc hướng theo dõi của ta ! Màn trời đã nhuộm tím hoàng hôn, nơi đây thuộc về ngoại ô, Tiểu Phi tha hồ thi triển khinh công lướt đi vun vút.

Không mấy chốc sau đã nhìn thấy một toà tư viện nằm dưới chân núi.

Từ trong ngôi chùa hoang lương đó, một ánh đèn đơn côi hắt ra chập chờn như lửa quỷ, lá theo hơi gió xào xạc rơi, y như những bước chân lạc lõng của những u hồn vất vưởng.

Gió đêm lướt qua, Tiểu Phi nghe xương sống mình sau gay gay nổi ốc.

Chân vẫn không dừng bước, chàng cứ vùn vụt lao nhanh về hướng ngôi chùa... Cạnh ngọn đèn con, một vị ni cô ngồi đấy xuất thần, chăm khíú hơn trăm miếng, da mặt vàng ngoách, thần sắc ngây dại y như bị quỷ ám ! Tiểu Phi thầm chép miệng:

-Không lẽ Ô Y am lại xơ xác đến thế này ? Giá mà gã xa phu thật sự đưa ta đến đây, chắc gì ta đã tin hẳn đây là Ô Y am ! Chàng dằng hắng cất tiếng:

đây có phải là Ô Y am không ?

Vị ni cô nhìn thoáng qua đôi mắt ngơ ngác:

-Ô Y am, thì hẳn nhiên là Ô Y am rồi, không lẽ nơi đây không phải là Ô Y am ?

Thấy đối phương không có vẻ gì dối trá, Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hay Tố Tâm sư thái có ở đây không ?

Vị ni cô ngẫm nghĩ một thoáng, đột nhiên cười phá lên:

-Có, tất nhiên là ở đây ! Ai dám nói nàng không có ở đây ?

Khung cảnh của ngôi am vốn đã hoang lương kỳ bí, cả người ni cô đối diện cũng kỳ bí trong vẻ dại dại điên điên, thêm giọng cười ngụy dị của nàng, làm Tiểu Phi dù là một con người vốn ngang tàng bạo dạn cũng không khỏi ơn ớn rùng mình.

Chàng cố lấy giọng thản nhiên hỏi tiếp:

-Vậy sư thái có thể đưa tại hạ đến tham kiến Tố Tâm sư thái được chăng ?

Vị nữ ni khật khùng nọ đứng lên :

-Theo ta ! Tay nàng liền vớ theo chiếc đèn lồng với ánh sáng leo heo như lủa quỷ, chập chờn rọi lên bức tường đen sì, rọi lên những tượng Phật phết vàng tróc lổ chổ, rọi lên cả lá rơi cỏ dại, bụi đóng, nhện giăng.

Bước cao bước thấp, nàng lầm lủi đi trước, xuyên qua khung viện lạc hoang lạnh, trong Ô Y am hầu như chẳng có một dạng người.

Và nếu như có thật, hẳn đúng như quỷ ma nép trong bóng tối rình rập khách bên ngoài ! Nơi hậu viện không có đốt đèn, bóng tối trầm trầm phủ khắp.

Dưới cội ngô đồng tiêu sơ, có một ngôi thiền đường nho nhỏ, gió đêm thổi lộng qua những khuôn song long lở tạo thành những âm thanh rờn rợn trên người.

Nữ ni vụt quay đầu cười ngây ngô:

đợi đấy nhé ! Tiểu Phi nhìn lưới nhện giăng giăng ngang dọc trên khung cửa, không sao dằn được, lên tiếng hỏi:

-Tố Tâm sư thái phải chăng đang tọa quan ?

Nữ ni lại cười lên ngây ngô, vẹt lấy màn nhện trên cửa, chui tuốt vào trong.

Tiểu Phi đành phải cứng đợi bên ngoài.

Ngọn đèn duy nhất đã được đối phương xách theo, trong sân đã tối càng thêm tối.

Trên cây, hình như tiếng cú rúc từng hồi mường tượng tiếng quỷ rên rỉ bi thương, một mình đứng dưới cội cây, Tiểu Phi cảm thấy tóc lông trên người cơ hồ đều dựng đứng.

Khá lâu sau, chàng mới nghe tiếng nữ ni nọ vang lên bên trong thiền đường:

-Sư bá, có người muốn đến gặp, sư bác có bằng lòng tiếp y chăng ?

Lại thêm một lúc, nữ ni nọ xách đèn bước trở ra, cười bảo:

-Sư bá tôi gật đầu bằng lòng, ông vào đi ! Tiểu Phi thở phào:

đa tạ ! Bất luận thế nào, chàng cũng phải gặp được mặt Tố Tâm sư thái.

Qua ánh đèn chập chờn từ ngoài cửa hắt vô, Tiểu Phi rảo bước đi vào, miệng gọi:

-Tố Tâm sư thái … sư thái ! Nhưng không có một tiếng trả lời trong khoảng tối sâu bên trong ! Tiểu Phi lại bước lên hai bước.

Một cơn gió vừa vặn lướt qua và theo đó bóng người thấp thoáng dao động … Qua ánh đèn heo hắt như lửa ma đó, Tiểu Phi nhận ngay được ra không phải là người, mà lại là một bộ xương khô ! Bộ xường được treo lên xà nhà, không ngớt lay động theo cơn gió, mùi thịt rửa xương phai vẫn còn vương vất tanh tanh nghe muốn lợm giọng.

Tiểu Phi không khỏi khựng bước sững sờ.

Bên ngoài, giọng cười điên dại của nữ ni nọ vang lên, kèm theo tiếng vỗ tay bôm bốp:

-Người đã gặp bà ta rồi … gặp bà ta rồi ! Tại sao ngươi không nói chuyện ?

Bộ xương khô đó chính là người mà Tiểu Phi nhất quyết muốn tìm, nhưng bây giờ thì bà ta đã treo cổ lên xà nhà tự tận, cho đến da thịt đều tàn rửa, chỉ còn lại có bộ xương.

Người ni cô khật khùng kia không chịu đem thi thể bà ta mai táng, lại còn đem làm trò đùa với Tiểu Phi, một trò đùa điên dại độc ác.

Đúng là một con người điên, lòng đầy ác ý.

Tiếng cười điên cưuồng không ngớt vọng vào, mụ ni cô điên nọ không ngớt vỗ tay nhẩy nhót reo hò, cho đến ngọn đèn con trên tay cũng ném lăn trên ,ặt đất.

Đèn tắt mất, bóng tối càng quỷ quái nặng nề.

Tiểu Phi vụt nghe bàn tay mình mồ hôi ướt lạnh, từng bước từng bước thụt lùi ra phía cửa … Bất thần, bộ xương khô lủng lẳng trên xà nhà vụt chụp bổ lấy chàng.

Tiểu Phi càng toát lạnh mồ hôi, nữa muốn tránh nữa muốn vươn tay chụp … Ngay khi ấy, một ánh kiếm từ trong bộ xương lú ra đâm thẳng vào ngực Tiểu Phi, một thế kiếm cực nhanh mà cũng cực độc ! Tiểu Phi cơ hồ không làm sao tránh kịp, chỉ còn cách thun người ra sau, vừa kịp, "soạt" lên một tiếng khô khốc, mảnh áo trước ngực chàng bị lưỡi kiếm rạch toạt một đường dài.

Liền theo đó, những điểm đen sáng nhấp nháy, nhỏ rức đến độ mắt khó thể phân biệt được, kẹp theo tiếng xé gió lảnh lót bay chụp vào những huyệt đạo trên ngực và yết hầu chàng … Đồng thời, một bóng người từ trên kèo nhà tung bổng người lên tông vỡ mái ngói ra ngoài, để lại một chuỗi cười thê thiết rợn người.

Vừa tránh qua thế kiếm, Tiểu Phi đáon được ngay đối phương còn đòn sát thủ tiếp sau, cho nên thân hình theo đà cúi thun người, uốn gập lại lăn tròn trên mặt đất.

Những điểm đen nhánh nọ vừa vặn rào rào lướt qua bên cạnh mình.

Và Tiểu Phi cũng vừa kịp nhận ra bóng đen nọ y phục toàn đen, thân pháp nhanh nhẹn dị thường, đúng là kẻ giết chết Tống Cang cũng là kẻ dùng "nhẫn thuật" biến mất nơi hồ Đại Minh độ nọ ! Kịp khi chàng chổi người dậy theo lổ hổng trên mái ngói phi thân ra ngoài, bóng đen kỳ bí nọ đã không còn thấy dạng.

Trăng sao vẫn vằng vặc, gió đêm vẫn hiu hắt, nhưng Tiểu Phi tuy đứng trên mái nhà trống trải vẫn nghe mồ hôi tươm ướt da lưng.

Thừ đi một lúc, Tiểu Phi lại nhảy trở lộn xuống am, mụ ni cô khùng nọ vẫn đứng ngây ra ở giữa sân bất động, luôn cả nụ cười cũng ngưng động nửa chừng.

Tiểu Phi lướt đến trước mặt mụ, quát lớn:

-Tên đó là ai ? Mụ có phải là đồng lỏa với hắn không ?

Trong bóng đêm, khuôn mặt mụ ni cô điên như phớt lên một nét cười kỳ bí, nàng nheo nheo mắt nhìn Tiểu Phi vài lượt và cười sặc lên:

-Hắn … ư … ta … Tiếng cười vụt đứt ngang nửa chừng, mụ vặn người liên tiếp và bất thần ngã ngữa trên đất.

Từ trên ngực và yết hầu mụ mấy giọt máu tươi lún phún rỉ ra.

Tiểu Phi vụt hiểu ngay, những mũi ám khí vừa rồi không trúng được chàng vẫn còn đà bay tuốt ra cửa và cùng ghim cả lên mình mụ đi đến ! Chàng vội cúi người xuống thấy những điểm máu tươi nọ sau khi phun ra khỏi cơ thể liền biến thành màu xanh viếc kỳ dị, mắt mũi ngũ quan mụ đều rịn máu tươi.

Tiểu Phi thảng thốt kêu lên:

-Ám khí quả thật độc ! … Nàng vĩnh viễn an giấc nhé ! Một thứ ám khí như thế, bất cứ trúng phải một cao thủ tuyệt đẳng nào, cũng đừng hòng cứu chữa kịp thời.

Giá như lúc nãy, chàng phản ứng hơi chậm một chút thì giờ này kẻ ngã trên mặt đất, nhất định phải là chàng.

Mụ điên hình như còn chút thoi thóp, nên đột nhiên mở choàng mắt ra, ánh mắt nàng trong phút cuối cùng cực kỳ trong sáng, cứ nhìn sững lấy Tiểu Phi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Nàng còn muốn nói ?

Mụ điên vành môi tái nhợt mấp máy một lúc, cuối cùng phều phào thật khẽ:

-Vô … vô … Tiểu Phi hơi cúi xuống:

-Nàng muốn bảo là có nói cũng vô ích phải chăng ?

Sắc mặt mụ đầy vẻ bồn chồn, mồ hôi tươm đẫm hai góc trán, nhưng dù cố vận hết sức tàn, nàng cũng không sao phát ra được thêm một thanh âm nào.

Cái câu nói cuối cùng, nàng đành mang theo với cái chết ! Đôi mắt sắp lìa trần vụt ngời sáng lạ thường, hình như định báo cho Tiểu Phi một mối manh trọng đại.

Tiếc thay, Tiểu Phi lại không biết đến.

11. Canh Bạc Phi Thường

Ra khỏi Ô Y am, màn đêm càng đen sậm, tâm tình Tiểu Phi càng nặng đậm hơn cả màu trời … Cái mối gút mà chàng gửi nhiều hy vọng nhất bây giờ lại đứt mất.

Chàng thở dài sườn sượt:

-Chả trách hung thủ để ta tìm đến Ô y, thì ra chúng sớm biết rõ, Tố Tâm sư thái đã chết. Bằng không dù nơi nhà Tôn Học Bổ ta có hết lòng cảnh giới chúng hạ thủ, nhưng chúng vẫn dư tạo nhiều cơ hội sát hại Tôn Học Bổ để diệt khẩu … Tiểu Phi vụt ạ lên một tiếng và vỗ vỗ vào trán mình lẩm bẩm:

- đúng rồi ! Chúng mượn miệng của Tôn Học Bổ nói ra Ô y am để sau đó giả mạo Tố Tâm sư thái đánh lạc hướng theo dõi của ta, không ngờ ta lại khám phá sự sơ hở của chúng … Do đó, kế thứ nhất của chúng kể như bị hỏng, chúng đoán chắc thế nào ta cũng tìm đến Ô y am, nên núp sẵn trên trần nhà của thiên đường, thừa lúc ta bất phòng, ném bộ xương khô của Tố Tâm xuống cướp đi tinh thần ta, để dể bề hạ thủ.

Tuy rằng hành động không thành công, nhưng kế hoạch của chúng phải đáng khen là chu đáo, thủ đoạn lại cực kỳ tàn độc, chỉ một chút sơ sẩy nhỏ, ta khó mà thoát khỏi độc thủ.

Chúng nhất quyết không cho ta nhún tay vào câu chuyện và để thực hành sự nhất quyết đó, chúng không tiếc sát hại bao nhiêu mạng người, đủ thấy cái việc còn nằm trong vòng bí mật đó, nhất định là câu chuyện kinh thiên động địa ! Là một kẻ trên mình rèn luyện cho mình một ý chí quật cường từ thuở nhỏ trên s mạc hoang vu đói khổ càng khó khăn càng gian nan Tiểu Phi lại càng muốn lăn xả vào.

Những nguy hiểm đã qua không làm cho Tiểu Phi chùn lòng thoái bước mà gián tiếp đối phương đã khêu động chàng một ý chí đối lập quyết cùng hắn so tài đến cùng.

Mạo hiểm, việc làm đó, đối với chàng hầu như đã trở thành thói quen ! Càng nguy hiểm lại càng gây cho chàng nhiều hứng thú … Tiểu Phi vụt ngửa cổ cười to lên:

-Hỡi người bạn nào đó, bất luận bạn là ai, ghê gớm đến bực nào, muốn dọa ta sợ hãi rút lui là một việc làm mò trăng đáy biển. Ta cam đoan là sớm hay muộn cũng vạch trần bí mật của bạn ra trước công luận võ lâm ! Rừng hoang tịch mịch, không một dạng người, lời tuyên chiến của chàng, họa chăng chỉ có núi, có cây chứng kiến.

Khó mà đóan được tên hung thủ hoàn toàn bí mật đó có núp trong bóng tối, có nghe được hay không ?

Tiểu Phi vụt ngưng ngay tiếng cười, trở lại trong dáng sắc trầm tư … Mụ ni cô khật khùng nọ trước khi chết đã thốt lên một tiếng "vô" vậy tiếng vô đó có ý nghĩa gì ?

Là vô ích hay là … hay là … Chàng chợt nhớ ánh mắt của mụ, một ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo và chứa đầy tuyệt vọng … như muốn nói lên một điều gì còn ẩn trong lòng.

Tiểu Phi rúng động lẩm bẩm:

-Hay tiếng vô mà mụ thốt lên là tên hoặc họ của một người ? Và ít ra cái người đó có nhiều liên quan với hung thủ … Sực nhớ ra, khi mụ điên chết, mụ đang nằm dưới cội ngô đồng, Tiểu Phi lại nghĩ:

-Hay "vô" là mụ định nói đến cội ngô đồng, nhưng vì âm thanh hấp hối đã thành ra ngọng ngịu ? … Và phải chăng mụ định cho chàng biết dưới cội ngô đồngđó có chô giấu vật chi rất bí mật ?

Nghĩ đến đây, Tiểu Phi vội xoay người phóng trở lại lối cũ. Nhưng chưa đến nơi, chàng đã thấy từ am Ô y ánh lửa đỏ rực trời … Am Ô y biến thành một biển lửa, thì dưới cội ngô đồng trong sân dù có chôn giấu vật gì cũng đã cháy mất thành tro.

*** Tiểu Phi trở vào đến thành, thì chợ đêm cũng đang hồi náo nhiệt.

Vừa mệt mỏi lại vừa đói khát, nhưng chàng cũng cố quay bước về Khoái ý đường.

Một nhân như Thu Linh Tố, hẳn nhiên không phải là một con người vô danh, và chồng nàng cũng phải là một tay kiệt hiệt khét tiếng, Chu sa môn đệ tử rất đông tai mắt khắp vùng, biết đâu lại chẳng có người nghe nói qua đến Thu Linh Tố ?

Có lẽ vì bao nhiêu công chuyện bấn loạn trong đầu, nên Tiểu Phi đã quên phứt đi một điều: Là con người từng xông xáo gần khắp từ Sa mạc đến Trung Nguyên như chàng, lại không nghe đến Thu Linh Tố, thì cái đám đệ tử Chu sa môn ăn hại kia, lại làm sao mà biết nổi ?

Đang bước lửng thửng trên đại lộ, Tiểu Phi chợt nghe sau lưng có tiếng vó ngựa nện vang … -Tránh ra ! … Tiếng quát của người kỵ sĩ vừa dứt, Tiểu Phi cũng vừa nép sát lên lề đường, bóng ngựa đã vút qua như làn

chớp … Một bóng ngựa đen tuyền, từ gáy cho đến bốn chân, không chen lẩn một sắc lông tạp nhạp nào, đen ngời đến ánh mượt như một viên ngọc quý màu đen.

Người trên ngựa cũng áo choàng đen nhánh, phấp phới theo chiều gió, để lộ ra lớp nhiễu màu đỏ lót phía trong.

Tiểu Phi nếu thiếu nhanh chân một chút, có lẽ đã bị thớt ngựa nọ dẫm qua, nhưng chàng tuyệt nhiên không giận dữ, trái lại buột miệng tán thưởng:

đúng là thần câu ! Đối với ngựa cũng như đối với mỹ nhân, Tiểu Phi có một cảm thức đặc biệt nhạy bén.

Lắm khi ngắm nghía được một thớt ngựa hay, chàng thấy còn thích thú còn hơn là ngắm nghía còn hơn là ngắm nghía một cô gái đẹp.

Cho nên, chỉ thoáng nhìn qua thớt ngựa nọ, Tiểu Phi nhận ra ngay là một hạt ngọc quý, mà trong muôn con chưa hẳn chọn được một ! Biết chọn ra một con ngựa như thế, hẳn nhiên là người cưỡi nó không phải là kẻ tầm thường.

Vậy klẻ đó là ai ? Đến thành Tế Nam này để làm gì ?

Người đẹp lắm lúc có thể chọn nhầm đấng trượng phu ngu xuẩn, nhưng ngựa không khi nào bị kẻ phàm tục chế ngự.

Ngựa chọn chủ so với thiếu nữ chọn chồng, nhãn quang của thú so ra chính xác hơn người nhiều ! Bởi vì, ít ra ngựa không bị những lời ngon tiếng ngọt gạt lừa vì màu bạc trắng ngầm làm chói mắt.

Và mỗi khi đã chọn xong người, ngựa so với thiếu nữ nhân vẫn trung thành hơn nhiều ! Sự so sánh ngộ nghĩnh của mình, khiến Tiểu Phi vụt cười phá lên một mình.

Thỉnh thoảng tìm cơ hội để tự cười lên để tự làm nới giản thần kinh của mình.

Đó cũng là thái độ làm người chàng, và đó cũng có thể là nguyên nhân mà chàng luôn luôn vượt qua khỏi đường ranh của sự chết một cách nhiệm mầu… Vì một người nếu thần kinh quá căng thẳng, gặp phải chuyện hiểm nguy, thường mất đi bình tỉnh để đối phó ! *** Còn cách Khoái ý đường một quảng xa, Tiểu Phi đã nhìn thấy con ngựa nọ đang đứng dưới trụ đèn lồng nơi trước cửa Khoái ý đường và đang ngửng đầu không ngớt hí lên từng tiếng hí khẽ.

Chủ nhân của nó không cần phải buộc cương hình như không sợ ai trộm đi ngựa quý.

Quanh đấy, rải rác vài ba tên đệ tử Chu sa môn, nhưng không một tên nào dám tiến gần.

Một tên khác đang ngồi chồm hổm ôm lấy bụng nét mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Tiểu Phi tiến đến vỗ nhẹ vai hắn:

-Người bạn vừa bị nó đá à ?

Tên nọ hầm hầm chưởi lên:

-Mẹ họ, cái con ngựa quỷ, dữ thấy mồ hè ! Tiểu Phi phì cười :

-Hoa đẹp thì lắm gai, ngựa hay và cái đẹp luôn luôn rất khó trêu vào. Câu nói đó, bằng hữu sau này nên thuộc nằm lòng mới được ! Vì muốn biết chủ nhân của con ngựa tìm đến Khoái ý đường với dụng ý chi, nên Tiểu Phi vừa nói vừa bước lần vào trong.

Thời gian chưa quá nửa đêm, đúng là lúc nhiệt náo nhất của tòa Khoái ý đường, là thời gian mà con bạc đang sát phạt nhau sôi nổi nhất.

Nhưng lạ làm sao, đèn đuốc sáng rực, nhưng đâu đó thật lặng trang. Tiểu Phi linh cảm ngay một việc khác thường, đôi mày chàng cau lại, từng bước tiến êm ái trong một cảnh giác được nâng cao.

Vừa vén màn bước vào, một khung cảnh hay ho đập ngay vào ánh mắt: mười mấy con bạc đang đứng dán sát vào chân tường, sắc mặt lộ đầy sợ sệt.

Những cô gái xinh phục dịch trong sòng bạc, bình thường tung tăng tới lui như én liệng, bây giờ cũng đang đứng mà phát rung.

Và những gã đại hán chuyên môn gác sòng bảo vệ anh ninh cho khách chơi cũng như nhà chứa, đều nằm la liệt trên đất, kẻ không thể ngóc đầu nổi lên mà cũng có kẻ lại chẳng dám ngóc đầu lên … Bao nhiêu ánh mắt sợ hãi đó đều đổ dồn vào một trung tâm điểm: người kỵ sĩ áo choàng đen.

Như một khúc cây dựng thẳng, gã đứng ngay ngắn trước quầy đánh bạc, lưng hướng ra cửa.

Do đó, Tiểu Phi có thể nhìn thấy ngọn roi trên tay gã, ngọn roi cũng đen ngời bóng lộn y như sắc ngựa.

Không thể nhìn thấy khuôn mặt gã áo đen, nhưng Tiểu Phi lại thấy khuôn mặt thảm não của Lãnh Thu Hồn.

Da mặt của Lãnh Thu Hồn y như là không còn chút máu, tia mắt vừa klinh hoàng vừa sợ hãi đang nhìn xoáy vào gã áo đen đầy vẻ thần bí kia.

Sảnh đường lặng trang không một tiếng động nhỏ, lặng trang đến độ làm người ta cảm thấy nặng nề nghẹt thở, một sự im lặng dị thường trước giờ cơn bão táp dữ dằn đổ đến ! không một ai để ý đến sự hiện diện của Tiểu Phi, và chính Tiểu Phi cũng chẳng muốn làm kinh động một ai, im lìm đứng một bên y như một khán giả đang chờ một tuồng hay sắp diễn xuất.

Bây giờ thì chàng đã có thể thấy rõ ràng bộ mặt của người áo đen thần kỳ ấy.

Hắn chỉ là một thiếu niên tuổi không ngoài hai mươi ! Sau chiếc áo choàng đen là một chiếc áo chẽn cũng màu đen, giây lưng, giày ống cho đến bao tay cũng đều một màu đen tuốt chỉ còn có bộ mặt là trắng ngần.

Và vì quá trắng tương phản với màu đen trông càng trắng, đến rợn người.

Tuy nhiên, Tiểu Phi chỉ có thể ngắm nghía đối phương ở một chiều nghiêng, chàng thầy sóng mũi hắn rất thẳng, vành môi mong mỏng mím chặt, biểu lộ một sự kiên cường đến độ lạnh lùng tàn khốc ! Dưới đôi mày hơi xếch, dưới rèm mi đen mượt là một đôi mắt sâu trầm hầu như không chiều đáy. Khó ai mà nhìn thấu nổi tâm sự hắn.

Lãnh Thu Hồn nhìn hắn trừng trừng hình như đang nghiền ngẫm lời đối đáp sắp đưa ra.

Thái độ của người áo đen thật thư thả, không tỏ lộ một sự hối thúc nào, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn trả ! Cuối cùng, Lãnh Thu Hồn chầm chậm cất tiếng:

-Các hạ đã muốn chơi, tại hạ tất nhiên sẵn sàng hầu tiếp, nhưng tại hạ muốn được thỉnh giáo cao danh quí tính, hẳn các hạ không có gì phải từ chối ?

Thiếu niên áo đen đáp gọn :

-Ta không có họ tên ! Giọngnói của gã cũng thật ngắn, thật gọn, thật sắc lạnh, nhưng lại khác hẳngiọng nói của Nhất Điểm Hồng.

Tuy cả hai giọng nói đều sắc như dao, nhưng chiếc dao của Nhất Điểm Hồng là chiếc dao đã sanh rỉ, trái lại chiếc dao của thiếu niên trước mặt là chiếc dao có thể thổi đứt cả cọng lông ! Giọng nói của Nhất Điểm Hồng lanh lảnh mà thâm trầm, thì giọng nói của thiếu niên cao trong mà quyết liệt.

Lãnh Thu Hồn nói tiếp:

-Các hạ đã không chịu cho biết đại danh, thì e rằng … Thiếu niên ngắt ngang:

-E rằng thế nào ?

Lãnh Thu Hồn đáp thật nhanh:

-Vì quy củ ở đây là không ăn thua với những người lạ mặt … Liếc mắt thật nhanh để đo lường phảnm ứng của thiếu niên Lãnh Thu Hồn cười khan nói:

-Nhưng các hạ từ phương xa đến đây, tại hạ không đành để các hạ thất vọng.

Thiếu niên áo đen gật đầu:

-Tốt lắm ! Lãnh Thu Hồn vụt hỏi:

-Nhưng chơi lối nào đây ?

Thiếu niên buông gọn:

đỗ súc sắc ! Lãnh Thu Hồn ướm dò :

-Tiền tụ … Thiếu niên cho tay vào túi móc ra một viên ngọc bích.

Dưới ánh đèn sáng choang, viên ngọc bích càng ánh lên một hào quang dịu mắt, trong ngần, không một tỳ vết,. Cho đến Tiểu Phi là một ay chuyên trộm ngọc đến thành danh, Đạo Soái Lưu Hương cũng chưa từng thấy qua một viên ngọc quý dường ấy, mà cho dù ngọc bích Hòa thị đáng giá liên thành của truyền thuyết chúa vua kia, vị tất đã hơn nổi ! Lãnh Thu Hồn cũng là một tay sành bảo vật, ánh mắt hắn vụt sáng lên, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng :

-Các hạ hạ định dùng viên ngọc bích đó đặt đổi vật gì ?

Giọng đáp của thiếu niên y như băng khối:

đặt ngươi ! Lãnh Thu Hồn đổi sắc, ngửa mặt cười to lên:

đặt tôi ? Không ngờ Lãnh Thu Hồn này lại đáng giá đến thế ! Thiếu niên áo đen vành môi khẽ nhếch lên:

-Nêu ta thắng, ngươi phả theo ta ! Tiếng cười của Lãnh Thu Hồn như bị lưỡi dao cứa ngang nữa chừng, ánh mắt rơi dính lên viên ngọc bích trên mặt bàn loé ngời thèm muốn, rồi lại chầm chậm rời sang sáu hột súc sắc nằm cạnh đấy.

Và họ Lãnh vụt gật đầu:

được rồi, tôi bằng lòng ! *** Câu nói của Lãnh Thu Hồn vừa thoát ra, một không khí sôi động vụt nổi lên khắp sảnh đường.

Nhưng Tiểu Phi trái lại vẫn im lìm, không môt biểu lộ ngạc nhiên. Vì chàng thừa hiểu, Lãnh Thu Hồn đã dám đem sinh mạng mình ra làm vật đánh bạc, thì nhất định trên sáu hột súc sắc kia phải có sự khác thường, hay ít ra cũng có một thủ pháp xảo diệu, nắm chắc cái lẽ tất thắng trong tay ! Lãnh Thu Hồn nắm gọn sáu hột súc sắc bỏ vào trong chiếc đĩa sứ trắng tinh, lại dùng một chiếc đĩa khác đậy lên kín mít và chậm rãi lên tiếng:

-Chơi súc sắc có rất nhiều sách, vậy các hạ… Thiếu niên ngắt ngang:

-Chơi điểm nhỏ, ai điểm ít nhất là thắng ! Lãnh Thu Hồn mỉm cười :

-Chơi điểm nhỏ hay điểm to, cũng chẳng có gì là khác lắm. Mời các hạ … Vừa nói, gã định đẩy chiếc đĩa sứ về phía khách, nhưng thiếu niên gạt đi:

-Ngươi cứ lắc trước ! Lãnh Thu Hồn thoáng ngẫm nghĩ và hỏi:

-Nếu như đồng điểm ?

Thiếu niên đáp nhanh:

đồng điểm kể như hòa ! -Tốt lắm ! Lãnh Thu Hồn đáp xong, bàn tay theo đó vung ra, tiếng hột súc sắc reo lên tinh tong khắp sảnh đường.

Sắc mặt gã trầm lặng khác thường, bao nhiêu tinh thần đều đổ dồn vào sáu hột súc sắc đang khua vang trong chiếc đĩa … Gã lắc thật nhẹ tay và thật đều, chiếc đĩa được kê sát bên vành tai mà lắc, tiếng hột vẫn rộn rã kêu vang vừa như từng giọt âm thanh cứa đứt tim những kẻ bàng quan của canh bạc phi thường đó.

Mọi người cảm thấy ngực mình như nghẹt thở … Một tiếng “bình” bỗng vang lên, Lãnh Thu Hồn đã ngừng lắc đặt mạnh bộ “bảo cai” trên mặt bàn.

Hàng mầy mươi cặp mắt không hẹn cùng đổ dồn lên cánh tay trắng xanh của gã… Chiếc đĩa sứ bên trên được từ từ lật lên, để lộ ra sáu hột của ván bài sinh tử.. Trong sảnh đường vụt rộ lên tiếng xào náo, trầm trồ.

Sáu hột súc sắc cùng phơi lên một mặt "nhứt" đỏ lòm, giữa chiếc đĩa sứ trắng phau, y như sáu điểm màu hồng còn tươi nóng.

Sáu mặt hột chỉ có sáu điểm, tất nhiên không còn cửa bài nào nhỏ hơn nửa. Lãnh Thu Hồn đã tạo cho mình cái thế đứng không bao giờ bị bại, khoé mép không khỏi thoáng dính nụ cười tự kiêu và đắc ý ! Tiểu Phi khẽ gật gù:

-Công phu bàn tay của Lãnh Thu Hồn đáng gọi là tuyệt diệu, chẳng hiểu gã thiếu niên này có cách chi thắng được hắn ?

Thiếu niên mặt không đổi sắc, vẫn cứ lạnh lùng :

-Khá lắm ! Lãnh Thu Hồn mỉm cười chìa tay:

-Không dám ! Đến phần các hạ rồi đấy ! Thiếu niên gật đầu:

-Tốt ! Tiếng "tốt" vừa thốt ra khỏi miệng, ngọn roi đen nhánh trên tay đã vút ra như một con độc xà mổ tới … Lãnh Thu Hồn giật mình, tưởng đâu đối phương lại động võ, nào ngờ làn roi bay ra như chớp xẹt kia vụt ngừng lại trên bộ hột súc sắc và bằng một cái cuốn khéo léo, đầu roi đã cuốn lấy một hột súc sắc rồi hất trở ra … Vù ! … Hột súc sắc bay vù ra cắm sâu vào mặt tường vôi, liền triền y như là được tay thợ khéo léo khảm vào đó.

Và tất nhiên, mặt hột ló ra ngoài chính là mặt "nhất" ! Dùng ngón tay bún hột súc sắc cho cắm vào tường thật liền mí và đưa mặt nhất trở ra ngoài, đã là một chuyện không phải dễ, có thể liệt vào hàng cao thủ nhất nhì của môn ám khí rồi. Nhưng thiếu niên lại còn trên cả một bực, gã có thể điều khiểnngọn roi dài sáu thước cuốn lấy hột súc sắc và bắn ra như ý muốn, thủ pháp tinh luyện, nhãn lực phi thường như thế, quả là một điều khiến người khó tưởng tượng nổi ! Mọi người không khỏi cùn rộ tiếng ngợi khen … Giữa tiếng lao xao reo hò ấy, ngọn roi dài lại cuốn lấy hột thừ hai và lại bắn ra … Hột thứ hai chạm đúng vào mặt hột thứ nhất, lút sâu thêm vô trong, để rồi hột thứ hai trám ngay chổ cũ, tất nhiên mặt hột ló ra vẫn là … một nút ! Cứ thế, ngọn roi dài lại vun vút cuốn vào rồi mở ra, từng hột súc sắc thi nhau bay cắm lên mặt tường, hột thứ ba chồng lên hột thứ hai, hột thứ tư nằm chồng lên hột thứ ba … Thoáng mắt, sáu hột súc sắc đều lút cả vào tường, chỉ chừa lại một hột cuối cùng với mặt nhất ló ra ngoài ! tất cả những kẻ bàng quang, đôi tròng mắt gần như trực thị ! Thiếu niên áo đen mặt không đổi sắc giọng nói cũng thật là chậm rãi:

-Sáu hột của ta chỉ có một điểm, ngươi thua rồi ! Da mặt Lãnh Thu Hồn đã trổ sang màu tro, hắn đột nhiên la lên:

-Như vậy không được, nhất định là không được ! Thiếu niên cười gằn:

-Ngươi định lật lọng à ?

Ngọn roi theo đó bay ra cuốn thẳng vào người Lãnh Thu Hồn.

Nhưng họ Lãnh đâu phải là kẻ kém, trong cơn thảng thốt vẫn kịp tuốt đao ra khỏi võ … Ngờ đâu, ngọn roi đối phương như một vật sống, đường roi cuốn ra nữa chừng vụt đổi hướng đón lấy thanh cương đao.

Ngọn đao của Lãnh Thu Hồn lập tức bị vuột khỏi bàn tay, ghim thẳng lên xà nhà, giải ngù đỏ nơi chuôi đao run run phơ phất, khuôn mặt trắng nhợt của hắn in thêm một vết roi rươm rướm máu … Thiếu niên áo đen cười lạnh ngắt:

-Ngươi thua rồi, theo ta đi ngay ! Lãnh Thu Hồn đứng chết sững một nơivành môi giật giật liên hồi ! Một giọng nói quen quen chợt vang lên:

-Nhị vị khoan đi đã, tại hạ cũng muốn chơi một ván với vị bằng hữu này ! Lúc nãy, khi đường roi vung lên, mảnh áo choàng theo tay phất động, Tiểu Phi kịp nhìn ra trên lớp nhiễu dạ màu đỏ chói bên trong, thêu một con al5 đà bay đang chớp cánh … Giá mà không vì con lạc đà bay đó, chưa chắc Tiểu Phi đã chịu bước ra.

*** Võ công tuyệt cao của thiếu niên đã làm cho mọi người đều rúng động, bây giờ lại còn có kẻ dám ứng tiếng bước ra đòi chơi cùng gã một ván bài.

Bao nhiêu ánh mắt sững sờ đều dồn thẳng về phía Tiểu Phi ! Như gặp được cứu tinh, Lãnh Thu Hồn khuôn mặt tươi lên:

-Trương huynh lại cũng muốn chơi, thật còn gì hay bằng, còn gì hay bằng ! Ánh mắt sâu trầm và sắc lạnh của thiếu niên nhìn xoáy vào Tiểu Phi, một ánh mắt mà bất cứ ai bị nhìn cũng phải nghe da lưng rờn rợn.

Nhưng Tiểu Phi vẫn thản nhiên nhìn trả, điểm đạm cười:

-Các hạ hình như từ sa mạc đến đây ?

Thiếu niên thoáng đổi sắc:

-Ngươi là ai ?

Tiểu Phi cười cười :

-Cũng như các hạ, tôi đã quên mất tên mình ! Nhìn xoáy vào Tiểu Phi thêm một lúc, thiếu niên khẻ hất hàm:

-Ngươi muốn chơi ? Tốt lắm, chơi thứ gì ?

Tiểu Phi đáp:

-Súc sắc, tự nhiên phải là súc sắc, cũng ai nhỏ nhất là thắng ! Câu nói chàng chưa kịp dứt, tất cả mọi người có mặt, đều chung một ý nghĩ là chàng đã phát điên.

Vì sáu hột súc sắc của thiếu niên chỉ có một điểm, Tiểu Phi còn cửa nào thắng đây ?

Thiếu niên hình như bị dẩn khởi niềm hứng thú, ánh mắt ngời lên:

-Tiền chơi … Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu các hạ thua, tất nhiên tại hạ đành mang viên ngọc bích này đi, vị lãnh công tử đây cũng không cần phải theo các hạ, ngoài ra, tại hạ còn được hỏi các hạ vài câu chuyện ! Điều kiện của Tiểu Phi quả là quá tham lam và hà khắc, thiếu niên nhướng mày hỏi tiếp:

-Còn ngươi thua thì sao ?

Tiểu Phi cười mỏng:

-Nếu như tại hạ thua, thì cái câu chuyện mà các hạ đang cần hỏi kia, sẽ được tại hạ nói cho biết.

Thiếu niên lại lần nữa biến sắc:

-Làm sao ngươi biết ta cần hỏi việc gì ?

Tiểu Phi ởm ờ :

-Có thể cũng biết được ! Thật là một điều hơn thua quá chênh lệch, nếu như Tiểu Phi thua, thua có vài câu trả lời, mà là vài câu trả lời lưng khừng có thể biết, chứ không nhất định biết.

Cho dù, thiếu niên có nắm được phần chắc thắng trong tay, cũng không đến đổi điên, mà đi nhận chơi một ván bài quá thiệt thòi như thế ! Khôngn gờ thiếu niên ngẫm nghĩ giây chốc, quyết liệt gật đầu:

được, ta bằng lòng ! Tiểu Phi cười:

-Tôi đoán trước là thế nào các hạ cũng bằng lòng ! Thiếu niên như không buồn nghe đến, chỉ nói:

-Hột ta đã đỗ qua, ngươi có muốn ta đổ lại lần nữa như thế không ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không cần thiết ! Càng theo sâu vào câu chuyện, các con bạc càng cảm thấy đầu óc của Tiểu Phi đúng là mang bịnh nặng, nặng còn hơn cái gã thiếu niên kia ! Vẫn nụ cười dính trên vành môi, Tiểu Phi bước đến cạnh bàn, hốt lấy sáu hột súc sắc vào tay.

Nhìn Tiểu Phi dồi dồi sáu con súc sắc trên bàn tay, Lãnh Thu Hồn nghe như tim mình đang bị dõi bắt theo con hột.

Cái thái độ của Tiểu Phi thật ung dung, trái lại Lãnh Thu Hồn mồ hôi ướt tươm hai góc trán, nôn nao, hồi hộp khác thường.

Không dằn được, gã buột miệng kêu lên:

-Trương huynh đừng quên là vị bằng hữu đây đổ chỉ có một điểm thôi đấy ! Tiểu Phi cười lạt:

-Tôi biết rồi ! bàn tay chàng theo đó chớp lên,. môt con hột liền bay về phía bức tường.

Mọi người cùng nghĩ là Tiểu Phi đang bắt chước phương pháp của thiếu niên, nhưng giỏi lắm, chàng cũng chỉ đổ ra được một điểm. và giỏi lắm chỉ có thể klhông thua, chứ không làm sao thắng nổi.

Huống chi, thiếu niên dùng roi búng ra, chàng lại dùng tay, bao nhiêu đó cũng đủ phân định rõ ràng sự hơn kém, hà tất chường mặt ra mà mang nhục ! nhưng hột súc sắc bay thật là chậm, chậm đến lạ lùng, y như có một sợi chỉ treo lơ lửng, chầm chậm kéo đi … Mọi người hết sức lạ lùng, tại sao sức đi chậm như thế mà con hột không hề rời xuống ?

Tuy họ không hiểu được trong cái chậm đó ẩn tàng bao nhiêu công lực cao thâm, nhưng họ vẫn có thể hiểu cái chậm đó còn khó hơn cái nhanh nhiều ! Cũng ngay khi đó, hột súc sắc thứ hai trên tay Tiểu Phi lại bay ra đuổi theo hột thứ nhất … Một tiếng "bốp" nhè nhẹ vang lên, hột thứ nhất đã bị chạm nát vỡ thành bụi vụn đổ rơi xuống … Tiếng "bốp" vừa vang lên, con hột thứ ba đã bay ra, chạm đúng con hột thứ hai, cũng ngay vị trí con hột thứ nhất, và con hột thứ hai lại vỡ nát, bụi vụn rơi chồng lên hột trước … Cứ thế, hột thứ tư chạm vụn hột thứ ba, và hột thứ năm chạm vụn hột thứ tư, nơi chạm là một vị trí hình như có một sức vô hình ràng định không hề di dịch, bụi vụn theo đó từng lớp chồng lên nhau.

Tất nhiên, thế đi của mỗi hột mỗi lúc càng mạnh nhanh, để tạo đúng trên một vị trí khi biến thành bụi vụn.

Cho đến con hột thứ năm, sau khi chạm nát hột thứ tư, đà bay vẫn không ngừng, để rồi chạm mạnh vào mặt tường, văng ngược trở ra, vừa văng chạm vào con hột thứ sáu bay đến … Bốp … bốp ! Cả hai hột cùng lượt vỡ vụn, phấn rơi chồng đúng lên lớp bụi vỡ của những con hột trước.

Cả hai hột cùng rơi đúng lên một vị trí, tạo thành một đống bụi nhỏ … sự kiện gần như là một ma thuật nhiệm mầu ấy, khiến mọi người không khỏi lác mắt sững sờ … Tiểu Phi xoa xoa tay cười nhẹ:

-Sáu hột của ta không có một điểm, kể như các hạ đã thua rồi đấy ! Lãnh Thu Hồn nhảy cởn lên vỗ tay reo :

-Phải, phải ! Sáu hột không có lấy một điểm ! Hay tuyệt ! Hay tuyệt ! không gì hay cho bằng ! Thiếu niên áo đen khuôn mặt tái nhợt như không còn chút máu.

Phương pháp của Tiểu Phi tuy chỉ là một mẹo hay, nhưng thủ pháp là một thủ pháp hết sức thực tế, không thể gọi là mẹo hay được ! Huống hồ, vừa rồi, phương pháp mà gã thiếu niên dùng để thắng Lãnh Thu Hồn vốn cũng là một mẹo hay thì làm sao mà bài bác người khác cho được ?

Trạng huống của gã hiện thời, thật y hệt Lãnh Thu Hồn lúc nãy, muốn lật lọng không biết lật lọng làm sao ! Bình thường, là gã luôn luôn chơi kèo trên kẻ khác, nhưng bây giờ, chính cái phương thức đó đã hại lấy mình.

Từ đôi mắt to sâu trầm của gã cứ liên tiếp ánh ngời từ phẩn nộ … hối hận … oán hờn đến tán thưởng … khâm phục … Đôi mắt ấy vốn lắng sâu như trùng dương bát ngát, nhưng giờ đây như ráng mây của chân trời, lắm màu lắm dạng, biến đổi khôn lường, đôi mắt vốn lạnh băng như đá, bỗng biến thành một suối cảm tình … Cho đến Tiểu Phi cũng không khỏi cảm thấy thân hình chơi vơi rung động.

Nếu đôi mắt ấy được gắn lên một khuôn mặt của mỹ nhân, thì mỹ nhân đó sẽ biến thành mộ trang tuyệt sắc khuynh thành, chỉ cần một cái liếc của nàng vào một tên đàn ông nào, thì dù có phải chết vì nàng, gã đàn ông đó tất sẵn sàng, không một chút khước từ. Đáng tiếc là đôi mắt đó lại nằm trên mặt của một gã con trai, tạo hóa quả đã đặt không đúng chỗ !

12. Độc Bá Võ Lâm

Mím môi đúng lặng một lúc, thiếu niên vụt huy động ngọn roi, quất túi bụi vào đám đông đứng hai bên đấy.

Trong thoáng mắt đã có hơn mười người vập đầu, sặc mũi, máu me ròng ròng, kinh hãi kêu la, rần rần chạy nhào ra cửa thoát thân.

Thiếu niên vừa huy động ngọn roi vừa lớn tiếng quát:

-Cút, cút đi tất cả, không một tên nào được ở lại đây ! Sảnh đường vụt loạn lên như vỡ chợ, một số thiếu nữ quá sợ té giụi trên đất, run rẩy bò lên ra ngoài.

Lãnh Thu Hồn quắc mắt giận dữ:

-Những người này đâu có làm gí đến các hạ, tại sao các hạ giận cá chém thớt … Nhưng lời hắn chưa dứt, trên mặt đã in lên một vết roi tươm tướm máu … Thiếu niên áo xanh hất hàm như ra lịnh:

-Luôn cả ngươi cũng cút nốt cho ta ! Từng giọt máu chảy dài xuống mặt, Lãnh Thu Hồn cũng chẳng cần lau đi, ánh mắt thâm trầm xoáy thẳng vào mặt thiếu niên gằn gằn nhếch mép:

-Nếu như các hạ không muốn nhận thua trước mặt kẻ khác, ta bằng lòng rời khỏi nơi đây ngay, nhưng … Vút ! … Trên mặt Lãnh Thu Hồn lại in thêm một vết ro rướm máu, nhưng hắn vẫn cứ chậm rãi tiếp lời:

-Nhưng các hạ ghi nhớ cho ba ngọn roi này họ Lãnh sẽ có ngày trả lại gấp đôi ! Bốp ! Đường roi trên tay thiếu niên lại vung lên, chiếu thẳng vào mặt Lãnh Thu Hồn gây thành một tiếng vang ngắn gọn. Giọng của thiếu niên cũng không kém gãy gọn lạnh lùng:

-Bốn roi ! Lãnh Thu Hồn nghiến chặt răng phóng nhanh ra cửa.

Bây giờ thì trong sảnh đường mọi người đã chạy hết, thiếu niên hình như cơn giận vẫn chưa hạ, lại vung roi đập tanh tành những bức tự họa treo bốn phía tường.

Tiểu Phi khoanh tay đứng yên bên cạnh bàn, mỉm cười nhìn gã bằng đôi mắt nhiều thích thú:

-Hiện giờ mọi ngươi đã chạy sạch, các hạ bằng lòng nhận thua rồi chứ ?

Ngọn roi trên tay thiếu niên từ từ buông xuôi xuống, Tiểu Phi không thấy được sắc mặt gã biến đổi như thế nào, chỉ thấy đôi vai gã nhô lên hụp xuống, rồi dần dần bình lặng, cuối cùng gã trầm trầm cất tiếng:

-Ngươi muốn hỏi gì ? Hỏi đi ! Nhíu mày trầm ngâm một thoáng, Tiểu Phi hỏi:

-Phong thư mà lịnh tôn nhận được trước khi vào quan ải chẳng hiểu các hạ có đọc qua chưa ? Bên trong nói những gì ?

Thiếu niên vụt xoay nhanh lại, tia mắt sâu trầm sắc bén nhìn chòng chọc lấy Tiểu Phi:

-Tại sao các hạ biết cha tôi là ai ? Tại sao biết tin người nhập quan lại còn biết trước khi đi, người có nhận được một phong thư ?

Tiểu Phi cười nhắc nhở:

-Các hạ nên nhớ một điều là: Bây giờ là lúc tôi đang hỏi các hạ ?

Thiếu niên lạnh lùng:

-Các hạ đã hỏi xong, bây giờ đến phiên tôi hỏi lại ! Tiểu Phi nhướng mắt :

-Nhưng câu hỏi của tôi, các hạ chưa hề trả lời, đâu thể hỏi trở lại tôi ! Thiếu niên đáp rõ từng tiếng một:

-Tôi chỉ chấp thuận để tôn giá hỏi tôi vài câu, chứ không có hứa là phải trả lời ! Tiểu Phi cứng họng và bật cười:

-Tôi vẫn hằng mong muốn tìm ai là vô lý nhất trên đời, bây giờ thì đã gặp được ! Thiếu niên như không buồn để ý đến :

-Các hạ đã hỏi gì muốn hỏi rồi, viên ngọc bích đó cứ cầm lấy, gã họ Lãnh cũng đã được các hạ tha cho đi, kể như tiền thua bạc tôi đã chung đủ. Bây giờ, đến phần các hạ trả lời câu hỏi của tôi ! Gã nói nhanh một hơi, hình như câu nói đã sắp đặt từ trước, câu trước dính vào câu sau, y như không lộ một kẽ hở để đối phương có thể xen vào.

Tiểu Phi quả không ngờ cái gã thiếu niên bề ngoài lạnh lùng cao ngạo, bên trong linh lợi và quỷ quyệt dường ấy.

Chàng bất giác nhếch môi cười khổ:

-Nếu như tôi không trả lời ! Thiếu niên buông thật gọn:

-Chết ! Âm thanh thật gọn, thật sắc y như một đường đao điêu luyện gọt ngang cổ một tên tử tù ! Nhưng Tiểu Phi vẫn cứ mỉm cười:

-Nếu như tôi không chịu chết ?

Một câu hỏi thật là khéo léo. Quả chưa bao giờ thiếu niên gặp qua một người nào có thái độ như thế đối với mình.

Từ đôi mắt lạnh băng băng vụt như ngời lên ánh lửa, gã nghiến răng rít lên:

-Ngươi không chết, ta chết ! Tiếng chết vừa thoát ra khỏi miệng, ngọn roi dài đã xé gió vút ra … Đầu roi dịu quặc, bổng như biến thành vô số vòng tròn, mỗi vòng tròn đen nhánh đều y như muốn tròng vào cổ của Tiểu Phi… Nhưng trên thật sự diễn tiến, tất nhiên không một vòng nào tròng trúng … Vì Tiểu Phi đã như cơn gió thoảng lòn ra phía sau lưng đối phương, cười hỏi:

-Nếu như ta không bằng lòng để các hạ chết ?

Thiếu niên áo đen bàn tay trái vụt hất lên… Chiếc áo choàng đen y như một vầng mây ám phủ chụp xuống đỉnh đầu Tiểu Phi và trong vầng mây ám đó kẹp theo bảy điểm sáng nhấp nhánh như vần sao… Chiêu "Vân đề phi tinh" là tuyệt kỹ độc đáo mà Đại mạc thần long năm xưa tung hoành trong thiên hạ, đã dùng nó hạ sát vô số cao thủ anh hùng.

Quả đúng như tên "Vân đề phi tinh" của nó, khi chiếc áo choàng đen được dồn theo kình lực như đám mây từ bên trên chụp xuống, bảy điểm ám khí nương theo áp lực, âm thầm dưới vầng mây bay ra, bất luận là ai cũng không làm sao nhìn thấy. đợi khi nghe được tiếng xé gió, hết còn tránh kịp ! Tiểu Phi không ngờ gã luyện được môn công phu độc địa nọ, trước mắt vừa cảm thấy tối om, tiếng ám khí bén nhọn xé gió đã vi veo lao đến lồng ngực.

Muốn tránh đã không còn làm sao tránh kịp nữa, Tiểu Phi chỉ còn cách rụt lồng ngực ra phía sau, thân ảnh như đường tên bật ngược lộn nhanh ra hướng sau.

Thế đi của bảy điểm ám khí như điện chớp, Tiểu Phi trong cái thế tháo lui lại còn nhanh hơn ám khí một bực.

Lộn người lui đến chân tường, tốc độ của ám khí cũng dần dần yếu bớt… Tiểu Phi đột nhiên khoát nhẹ bàn tay chụp lấy bảy điểm ám khí y như là chụp muỗi.

Thiếu niên áo đen rúng động kêu lên:

-Thân pháp thật tuyệt, phép "Phân Quan Tróc Ảnh" thật tuyệt ! Lồng trong tiếng kêu, ngọn roi đã chớp lên đúng bảy lượt.

Thông thường phép roi hoặc như bão táp hoặc tựa mưa sa, nhưng đường roi của thiếu niên rất là đặc biệt, trùng trùng lớp lớp tựa mây đen cuồn cuộn, như mưa mà chưa mưa, như giông mà chưa giông ! Thế roi của người khác hoặc quét ngang hoặc lia thẳng, nhưng đường roi của thiếu niên lại cuôn tròn cuộn tời vòng lớn chụp lấy vòng nhỏ và trong vòng nhỏ lại có những vòng nhỏ hơn … rồi nhỏ hơn.

Cứ thế, những vòng tròn to to nhỏ nhỏ như muôn ngàn như bất tận đó, mường tượng sắp chụp vào đầu vào cổ, hoặc vào chân tay kẻ địch.

Chỉ nhìn vào những vòng tròn đó thôi, một đối thủ tầm thường cũng đủ hoa mắt điên đầu rồi.

Cho đến Tiểu Phi từng bao lần sao sinh ra tử, cũng chưa hề gặp một tiên pháp như thế. Và chàng thưa hiểu là chỉ cần bị một vòng tròn trong số tròng phải, thì đừng hòng vùng vẫy.

Và trong cái biển vòng tròn mênh mông đổ tới, khó mà đoán được cái nào là hư cái nào là thực.

Hư hư thực thực, ngàn muôn vòng tròn tiếp nối nhau như những đường sét dây chuyền dồn tới, muốn tránh cũng khó mà muốn phá cũng khó thể phá.

Tiểu Phi vừa tránh, một mặt vắt óc nghĩ ngợi tìm cách … Chợt thấy trên quầy đánh bạc có mấy ống tre, bên trong đựng những thẻ trúc, chờ cho ngọn roi đuổi tới, chàng lẹ làng ném ra một chiếc thẻ tre vào giữa vòng khoanh tròn của ngọn roi.

Rắc ! Đầu roi thoáng chậm lại một giây, chiếc thẻ tre lập tức gãy thành hai khúc.

Tất nhiên, đầu roi sau khi siết gẫy chiếc thẻ tre, cái vòng khoanh tự biến mất, nhưng thiếu niên cườm tay lại rung lên, lại vô số khoanh tròn đuổi tới … Từng vòng khoanh roi tiếp nối cuộn tròn, những chiếc thẻ tre trên tay Tiểu Phi cũng từng cây, từng câybay ra tới tấp, lại đúng vào giữa vòng khoanh, không sai lệch một cây nào.

Tiếp lốp bốp liên tiếp nổ lên ròn rã như liên châu pháo, từng vòng tròn tiêu mất và từng thẻ trúc gãy 9dôi.

Tiếng nổ đã vui tai mà cảnh tượng cũng cực kỳ đẹp mắt. Phép roi của thiếu niên cố nhiên độc bá võ lâm, mà cách phá của Tiểu Phi cũng tuyệt diệu thiên hạ ! Nên hiểu rằng, ngọn roi sau khi cuốn thành vòng tròn, là sức mạnh đang dồn ứ kia không phát ra cũng chẳng được.

Do đó, khi chiếc thẻ trúc được ném vào, vòng roi nhất định phải siết gãy. Và thẻ trúc sau khi bị siết gãy, lực đạo ngọn roi tiêu tan, vòng tròn tự nhiên biến mất ! Cái ly tuy thật đơn giản, nhưng giữa lúc lâm địch giao thủ, trận đấu đang đến hồi khốc liệt ngửa ngang, nghĩ ra được cái lý ấy không phải là chuyện dễ.

Tiểu Phi là tay võ học kỳ tài, võ công học qua là biết ngay và biết rất tinh tường, mà trí cơ ứng biến lúc lâm địch càng siêu vượt mọi người.

Từ miền sa mạc hoang vu, chàng đã luyện được một môn kiếm pháp quán tuyệt thiên hạ, nhưng sau cái chết của Lâm Tiên Nhi, chính tay chàng đã thọc sâu mũi kiếm vô địch của mình vào yết hầu nàng, Tiểu Phi đã bẻ kiếm từ đấy, quyết không khi nào dùng đến kiếm nữa ! Sau đó, hơn mười năm trời, cùng Lý Tầm Hoan sống bên nhau, bôn tẩu khắp giang hồ, Lý Tầm Hoan đã mang tất cả tuyệt kỹ của mình truyền lại cho người bạn tâm giao, đồng thời tạo cho chàng một cái thú sống phong lưu để vội quên ký ức cũ, cũng như Lý Tầm Hoan đã cố tìm quên … và đã chết ! Bây giờ thì, cái nếp sống phong lưu lãng mạn chàng đã nhiễm, kinh nghiệm về đàn bà cũng đã phong phú lắm rồi, mà trên phương diện võ công cũng khó ai sánh kịp.

Thêm vào đó, bình tỉnh, nhẫn nại và gan lỳ, ba đức tính ấy, đã giúp chàng vượt qua bao nhiêu hiểm nguy, trận chiến. Bởi thế,có lắm kẻ võ công, chàng không thể phá, nhưng đến lúc động thủ thật sự, chỉ trong tích tắc nào đó, chàng liền nghĩ ra cách đối phó hữu hiệu.

Cũng chính vì thế lắm kẻ võ công cao hơn chàng, khi cùng chàng giao đấu, lại bị chàng đánh bại một cách dễ dàng, bại một cách kỳ lạ mà chính kẻ bại không làm sao hiểu nổi.

Và càng không hiểu nổi, họ lại càng phục hắn, đó cũng là nhược chung của tâm lý con người ! Đường roi "Phi Hoàn Thao Nguyệt, Hành Vân Bố Vũ" của thiếu niên đã ngang dọc khắp vùng sa mạc chưa gặp qua địch thủ xứng tay, không ngờ hôm nay chạm phải một lối phá giải cổ quái như thế này ! Càng kéo dài cuộc đấu, lòng gã càng thêm tức tối bồn chồn, thế roi do đó càng nhanh, vòng tròn càng nhặt.

Và tất nhiên vòng roi càng nhiều thì thẻ trúc phải ném ra thêm gấp cho kịp ứng phó … ống tra "trạng nguyên hồng" trên tay Tiểu Phi cũng đã vơi liền.

Thiếu niên áo đen lòng thầm mừng rỡ:

"Thử xem trên tay mi chẳng còn, mi còn chống trả được chăng ?" Cái ý nghĩ vừa hiện lên, thì thẻ trúc cuối cùng trên tay Tiểu Phi cũng vừa bay ra khỏi tầm tay… Thiếu niên chưa kịp tìm ra phương thức nào để hạ liền đối phương, Tiểu Phi đã lợi dụng ngay cái thời gian thoáng mắt của vòng roi siết gãy thẻ trúc, vòng roi có phần chậm lại đó… Bằng một chiêu "Phản Quang Tróc Ảnh" Tiểu Phi đã hốt nhanh những thẻ trúc gãy đôi trở vào lòng bàn tay, số lượng của thẻ trúc bây giờ trên tay chàng đã biến thành gấp đôi.

Thiếu niên vừa tức lại giận, đường roi càng vun vút biến ảo, những vòng tròn cũng chập chờn nhô nhấp khắp nơi hoặc tả hoặc hữu hoặc trước hoặc sau, có lắm lúc như xoắn quanh khắp người Tiểu Phi, hư hư thực thực khó nổi ước lường.

Mặc cho những đường roi với những vòng xoăn nối đuôi, dù bất cứ từ một giác độ cổ quái nào xô đến, Tiểu Phi chỉ cần chớp tay chiếc thẻ trúc lao đúng vào trung tâm điểm của vòng xoắn y như là một trò xiếc điêu luyện.

Thiếu niên là tay bản tánh khá can cường, thủ pháp đối phương càng cao minh gã càng quyết liều tới cùng và nhất định không thèm đổi một phép roi nào khác.

Cuối cùng Tiểu Phi không dằn được cười phá lên:

-Các hạ thắt vòng như thế chưa đủ sao ?

Thiếu niên nghiến chặt răng đáp:

-Không bao giờ đủ cả ! Tiểu Phi lại sặc cười:

đến chừng nào mới đủ ?

Thiếu niên tiếng nói bật qua hai vành môi:

-Cho đến lúc nào mi chết thì thôi ! -Giá như ta không chết ?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng:

-Thì ta cứ thắt mãi.

Tiểu Phi hơi nhíu mày và bật cười:

-Tánh khí của các hạ xem ra chẳng thua gì … trâu ! Thiếu niên vẫn cứ mím môi lạnh lùng:

-Nếu như mi không thể chịu nổi, cứ ngã xuống mà chết đi ! Tiểu Phi ha hả cười:

-Hay … hay ! Câu nói thật là hay … Miệng đối đáp nhau chan chát, vòng roi vẫn cứ dồn tới và thẻ trúc vẫn cứ ném ra không ngừng.

Trong tay Tiểu Phi bây giờ chỉ còn lại khoảng mười mấy chiếc thẻ tre, bổng dưng được chàng ném ra một lúc, nhưng tại làm sao, không thanh nào đúng vào vòng roi.

Thiếu niên áo đen hết sức vui mừng, vòng roi thừa thế thòng lọng vào gáy Tiểu Phi, chót roi lượn vòng ra phía trước, lồng theo một tiếng bốp vang lên, trên má của tp đã in lên một đường roi tướm máu … Tuy nguy mà chẳng loạn, Tiểu Phi thân hình đột nhiên như con cuốn chiếu cuộn tròn, thoát ra khỏi vòng roi quấn chặt và ngữa ngược mình ra phía sau, lui bắn đến chân tường.

Thiếu niên áo đen cười lạnh:

định chạy trốn à ?

Một chiêu vừa đắc thủ, thiếu niên đâu dể bỏ qua, vòng roi lại vù vù cuộn tới… Đột nhiên, một ánh kiếm từ ngoài cửa sổ lao vút vào… Ngọn roi trên tay thiếu niên cuồn cuộn từng vòng tròn lớn nhỏ không làm sao nhìn thấy được thân roi, nhưng mũi kiếm lại có thể vừa vặn ghim đúng vào chót ngọn roi, khiến lực đạo của chiêu roi liền tiêu tan, thân roi rủ xuôi xuống … Có thể ví ngọn roi là con rắn và mũi kiếm nọ vừa vặn ghim ngay cuống họng rắn.

Thiếu niên giật mình quát lớn:

-Ai ?

Âm thanh tiếng quát thoát ra chưa trọn, một bóng người đã theo khung cửa sổ lao vào đứng ngay trước mặt gã … *** Cũng với bộ y phục đen tuyền, gói trọn lấy thân hình nhỏ ốm, nhưng chắc nịch, người mới đến y như một con beo từ rừng rậm vừa chui ra, bất cứ nơi nào trên thân hình hắn, cũng chứa đầy hiểm nguy, cũng chứa đầy sức mạnh.

Và khuôn mặt hắn quả là một khuôn mặt xám xịt trơ lạnh, không hề biểu lộ một cảm giác.

Đôi mắt bén lạnh của hắn, bất cứ nhìn xoáy vào ai y như tên đồ tể nhìn lấy con thịt, ngắm nghía xem nơi nào để hạ thủ cho nhanh ! Thiếu niên tuy không biết gã áo đen đó chính là Nhất Điểm Hồng, tay sát nhân

đệ nhất Trung Nguyên, nhưng cũng không làm sao chịu nổi cái nhìn rờn rợn ấy, hắn xoay qua nhìn Tiểu Phi trừng trừng:

-Thì ra ngươi sớm đã rủ kẻ giúp sức cho mình.

Tiểu Phi xoa xoa vết roi trên má mỉm cười không đáp.

Thiếu niên áo đen gằn gằn nói tiếp:

đánh thua là rủ kẻ giúp tay, nhân vật Trung Nguyên võ lâm đều như thế cả sao?

Nhất Điểm Hồng vụt trầm trầm cất tiếng:

-Ngươi tưởng hắn bại à ?

Thiếu niên áo đen ngửa mặt lên trời cười:

-Có lẽ bị quất một roi kia, tác phẩm đó không phải do ta tạo nên chắc ?

Nhất Điểm Hồng lừ mắt nhìn hắn nửa như khinh miệt nửa như thương hại, đột nhiên gã bước tới vài bước, dùng mũi kiếm vít lên mấy thẻ trúc gãy … Thiếu niên chẳng hiểu gã ta định làm gì, nhếch mép cười lạnh nhạt:

-Sao ? Định bắt chước dùng những cái đó à ?

Nhất Điểm Hồng dửng dưng:

-Ngươi cứ thử xem rồi hãy nói ! Trường theo đó rung lên, những chiếc thẻ tre lao thẳng về phía thiếu niên với một tốc độ thật chậm.

Thiếu niên không dằn được, thò tay đón lấy, trên mỗi mảnh thẻ trúc, chẳng biết từ lúc nào được ghim thêm một mũi ám khí đen óng ánh ! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nói tiếp:

-Nếu như hắn không hứng lấy ngọn roi của ngươi, thì bây giờ ngươi còn sống được chăng ?

Thiếu niên áo đen rúng động:

-Ngươi … ngươi nói là hắn vì cứu ta, mới … Nhất Điểm Hồng nói to như thét:

-Giá như hắn không vì đánh rơi những mũi ám khí đó, thì dù chỉ một chéo áo của hắn thôi, ngươi cũng đừng mong động đến ! Thiếu niên áo đen càng sững sờ, những thẻ trúc trên tay lả tả rơi xuống, nét mặt biến đổi liên hồi, thoạt xanh rồi thoạt hồng, hướng mắt từ từ về phía Tiểu Phi run run giọng:

-Tại … sao vừa rồi … các hạ … các hạ không nói ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Biết đâu những mũi ám khí đó định ném vào tôi ?

Thiếu niên môi vụt mím lại:

-Không ! Ám khí đó từ phía sau tôi xẹt tới, mục tiêu nhất định là thân hình tôi ! Tiểu Phi chớp khẽ mắt:

-Hứng một roi của tôn huynh cũng chẳng đến đổi gì, tại sao tôi lại phải nói ra làm cho tôn huynh khó chịu chứ ?

Thiếu niên đôi chân cơ hồ chôn cứng một chổ, trong đôi mắt to tròn hính như lệ nóng đang long lanh, có lẽ gã đã cố dằn lắm mới không để rơi xuống. Tiểu Phi vờ chẳng trông thấy, quay sang Nhất Điểm Hồng:

-Hồng huynh, cái tên ám toán khi nãy, Hồng huynh có thấy là ai không ?

Nhất Điểm Hồng giọng nói hầm hầm:

-Nếu ta mà nhìn thấy, hắn d6ẽ gì chạy khỏi ! Tiểu Phi thở dài:

đệ cũng biết là hành động của người đó ẩn hiện như ma quỷ, không làm sao đoán ra hắn là ai. Trong võ lâm Trung Nguyên, hạng cao thủ cở như y kể cũng chẳng được mấy người.

Thiếu niên áo đen vụt nói lớn:

-Tôi biết hắn là ai rồi ! Tiểu Phi quay nhanh lại:

-Các hạ biết ? Hắn là ai thế ?

Thiếu niên không vội đáp mà lôi từ trong túi ra một phong thư:

đây là phong thư mà tôn giá đang muốn xem, cầm lấy ! Tiểu Phi sáng mắt lên mừng rỡ:

đa tạ ! Thiếu niên áo đen sau khi đặt phong thư lên mặt bàn, lập tức xoay mình bước nhanh một bước.

Vừa ra khỏi cửa, đầu gã khẽ cúi gầm xuống thấp để giấu đi hạt lệ vừa nhẹ rơi trên mặt đất ! *** Sự vui mừng của Tiểu Phi thật không làm sao mô tả nổi ! Cái bức thư mà chàng lặn lội tìm tòi, dã phí bao nhiêu tâm huyết để cố dò la cho ra, bây giờ đã nằm ở trước mắt.

Tay chàng vừa thò ra định lấy, một ánh kiếm đột nhiên chớp lên, phong thư đã được vít theo trên mũi kiếm.

Tiểu Phi biến sắc, gượng cười :

-Hồng huynh định đùa đấy à ?

Chậm rãi lấy phong thư từ trên mũi kiếm xuống, Nhất Điểm Hồng giọng nói cũng thật chậm rãi:

-Lưu huynh muốn lấy về phong thư, hãy thắng được thanh kiếm của đệ đã ! Tiểu Phi nghiêm mặt:

đệ đã nói qua rồi, không muốn cùng Hồng huynh động thủ, sao cứ bức bách mãi nhau thế ?

Nhất Điểm Hồng vẫn cứ lạnh lùng:

-Tại sao Lưu huynh có thể động thủ với gã thiếu niên, mà không thể động thủ với tôi ?

Tiểu Phi cau mặt một thoáng và đáp:

-Muốn động thủ cũng được, nhưng ít ra phải cho đệ xem phong thư đó nói những gì trước đã ! Nhất Điểm Hồng lắc đầu:

-Cứ động thủ đã, nếu như tôi chết, Lưu huynh cứ lục xác tôi mà lấy, bằng trái lại nếu Lưu huynh chết, tôi cũng chôn bức thư theo với xác Lưu huynh ! Tiểu Phi cười khổ :

-Vừa đi khỏi một gã tánh khí ngang như trâu, không ngờ lại đến một tên khác còn ngang hơn trâu một bực ! Thân hình theo đó chớp lên, tay trái Tiểu Phi xỉa thẳng vào đôi mắt Nhất Điểm Hồng, tay phải lòn nhanh phía dưới để cướp lại phong thư.

Nhất Điểm Hồng quay người nửa vòng, tay kiếm đã chém trái lại ba nhát.

Tiểu Phi đầu hơi rùn thấp, lòn qua dưới ánh kiếm, khuỷu tay trái thừa thế thúc vào nách Nhất Điểm Hồng, tay phải vẫn vươn ra chụp vào bức thư.

Chàng đã dùng một thế đánh nhập nội cực kỳ mạo hiểm, thân thủ ấy thật khó mà tìm ra kẻ thứ hai … Gặp được kình địch xứng tay, Nhất Điểm Hồng càng thêm phấn khởi, kiếm pháp lia ra càng độc càng nhanh.

Bóng kiếm trùng trùng chớp lên, một biến thành mười, thành trăm, không một đường kiếm nào xa khỏi yết hầu của Tiểu Phi ngoài một tấc khoảng cách, mỗi chiêu kiếm là mỗi đòn sát thủ trí mạng ! Đôi tay của Tiểu Phi tuy thoăn thoắt như gió, nhưng mục tiêu vẫn là đoạt lấy phong thư, tuyệt không mảy may thay đổi ! Nhất Điểm Hồng hơi cau mày và bất thần nhét gọn phong thư vào trong túi … Tât nhiên cái động tác vạch áo để nhét thư vào của bàn tay trái đã ảnh hưởng thế công của tay phải cầm kiếm, do đó đường kiếm đang khít khao đã phần nào lộ liểu khoảng hở … Tiểu Phi lập tức y như một cơn gió trốt lướt ập tới, tay trái khóa kín đường kiếm của Nhất Điểm Hồng, tay phải chộp thẳng vào cườm tay đang nắm lấy phong thư.

Chỉ bằng vào mấy động tác chớp nhoáng ấy, Tiểu Phi đã phải liên tiếp biến đổi hơn bảy chiêu … Nhất Điểm Hồng tay phải bị khóa cứng, đành liên tiếp tháo lui, nhưng Tiểu Phi như bóng đuổi hình bám theo sát gót.

Cuối cùng cườm tay trái của gã bị đối phương kềm chặt ! Tiểu Phi rất mừng vừa định khoát tay lấy phong thư, không ngờ Nhất Điểm Hồng vụt búng nhẹ ngón tay làm phong thư bay trớt vào không khí … Tiểu Phi quả không làm sao ngờ đối phương có thể có một phản ứng như thế, vội tung mình nhảy theo chụp lấy …

Nhưng ánh kiếm của Nhất Điểm Hồng đã cùng một lúc lao theo … Rốt cuộc ánh kiếm vẫn nhanh hơn người, phong thư nọ đã được vít gọn trên mũi kiếm.

Nhất Điểm Hồng lập tức thu hồi thế kiếm lấy phong thư xuống, bất ngờ Tiểu Phi từ trên lộn người chúc xuống hai tay chập lại kẹp lấy cả mũi kiếm lẫn cánh thư giữa hai lòng bàn tay ! Quả là bên tám lạng người nửa cân, lối phản đòn của Nhất Điểm Hồng khéo léo bao nhiêu thì sự ứng biến của Tiểu Phi lại càng tuyệt bá6y nhiêu.

Thế kiếm của Nhất Điểm Hồng liên tiếp biến đổi bảy lượt, thân pháp của Tiểu Phi cũng theo đó thay đổi bảy lần, trọng lượng toàn thân chàng đều treo gọn trên đầu kiếm, y như là một con chuồn chuồn đeo trên chót vót ngọn phi lao.

Trong tình trạng đó, tất nhiên Tiểu Phi không làm sao dám lấy phong thư ra, vì chỉ cần tay chàng hơi buông lỏng, đường kiếm còn nhanh hơn cả điện chớp kia đã xuyên lút qua lồng ngực rồi.

Nhất Điểm Hồng thân hình thoăn thoắt chớp động, nhưng dù biến đổi tư thế đủ mọi cách, vẫn không sao hất văng Tiểu Phi khỏi đầu mũi kiếm.

Càng lúc gã thấy thanh kiếm trên tay thêm nặng nề, áp lực do đối phương từ bên trên cố ý tạo nên, làm gã trán ướt đẫm mồ hôi.

Cuối cùng, gã hết nhích động nổi thanh kiếm, đành cứ chổi ngược lên cao chịu đựng … Nhưng thân hình của Tiểu Phi càng lúc như nghìn cân cặng dần dần đè thấp xuống … Hai người, một kẻ ở giữa lừng, một kẻ dưới đất giằng co nhau, tạo thành mô75t trận thật là hi hữu.

Thanh kiếm của Nhất Điểm Hồng giá như chẳng phải là một thanh kiếm báu được rèn đúc bằng gang tốt thép ròng, luyện trui qua trăm lửa, thì có lẽ đã gãy đôi từ lâu ! Nhất Điểm Hồng bất thần quát lên một tiếng to, thân hình theo đó tung bổng lên cao, cắm chúi mũi kiếm trở xuống mặt đất.

Quả là một đòn đánh vừa khéo lại vừa độc, vì khi mũi kiếm được chúc xuống, hết còn cách đeo dính vào mũi kiếm.

Rắc ! … Một âm vang in như cành cây khô gãy, Tiểu Phi là đà bay ra hai thước xa, rơi nhẹ trên mặt đất nơi tay còn kẹp chặt nửa mũi kiếm gãy luôn cả phong thư.

Một thanh kiếm quý trăm trui ngàn luyện, có thể thổi đứt cả sợi lông, thanh kiếm báu mà bình sinh Nhất Điểm Hồng quý ngang bằng sinh mạng mình, giờ đây đã bị gãy thành hai đoạn ! Nhất Điểm Hồng biến sắc, giọng run run:

-Hay, võ công thật hay mà thân pháp cũng rất hay ! Tiểu Phi nhẹ cười:

-Hồng huynh quá lời thôi ! Nhưng nụ cười của chàng vụt tắt ngang nữa chừng, nửa thanhkiếm gãy cũng vuột khỏi tay rơi đánh “coong” xuống đất.

Phong thư trên mũi kiếm giờ đây biến thành từng mảnh vụn như bươm bướm bay, một trận gió từ ngoài cửa sổ lướt qua, cuốn theonhững mảnh giấy vụn bay đi mất.

Trận so tranh vừa qua, Tiểu Phi đã đem nội lực dồn xuống bàn tay cuồn cuộn tuôn ra, đừngnói chi một tờ giấy mong manh, mà cho dù là một mảnh thép rắn cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Nhất Điểm Hồng hốt hoảng kêu lên:

-A…a… Tiểu Phi thở dài, cười như mếu:

đúng là số mạng tôi không sao xem được phong thư đó ! Nhất Điểm Hồng sững đi một lúc và hỏi:

-Bức thư đó quan trọng lắm à ?

Câu hỏi thoát ra xong, gã mới chợt nhận ra mình đã hỏi một câu thừa. Vì nếu như bức thư không quan trọng, một con người như Tiểu Phi làm gì đến phải liều mạng đoạt cho kỳ được, làm gì phải đến ba kẻ vì nó mà chết oan ?

Nhưng Tiểu Phi đã vui vẻ cất tiếng cười:

-Cũng chẳng có gì ! Tôi làm gãy kiếm quý của Hồng huynh vốn phải xin lỗi Hồng huynh mới đúng ! Nhất Điểm Hồng cắn môi một lúc, sườn sượt thở dài:

-Suốt đời tôi, nếu còn tìm Lưu huynh đòi đấu kiếm nữa, sẽ như thanh kiếm này ! Câu nói được kết thúc bằng cái vung tay, nữa thanh kiếm gãy còn lại cắm phập lên xà nhà lút gần tới chuôi !

13. Bạch Ngọc Ma Cái

Thiếu niên áo đen khi nãy, bỗng từ bên ngoài như một trận gió lao nhanh vào.

Sau khi phong thư bị huỷ, Tiểu Phi nghĩ chỉ còn cách đi tìm hỏi lại thiếu niên, không ngờ gã tự ý quay lại, chàng mừng rỡ kêu lên:

-Các hạ trở lại thật đúng lúc, tại hạ đang có điều muốn thỉnh giáo ! Ngờ đâu, thiếu niên hình như không hề nghe thấy, sắc mặt lộ đầy hãi hùng, dao dác nhìn quanh bốn phía, rồi đột nhiên phóng mình nép kín sau bức rèm song.

Tòa Khoái Ý đường được trang trí hết sức hoa lệ mà cũng thật là đạc biệt, trước mỗi khung cửa sổ được treo từng bức rèm rất dài, hình như để cho những con bạc về khuya được thêm phần kín đáo, ánh đèn không lộ ra ngoài.

Thời gian lúc bấy giờ còn rất sớm, rèm cửa được vén sang một phía chứ chưa rủ xuống, thiếu niên nhờ thân hình ốm nhỏ, nên khi lẩn mình vào trong đó xong, khó ai có thể nhìn thấy ! Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng không khỏi đưa mắt nhìn nhau thắc mắc.

Tại sao thiếu niên đi rồi trở lại, trở lại bằng một dáng sắc hết sức kinh hoàng ?

Bàn tính cao ngạo của gã như thế, thì có chuyện gì, kẻ nào có thể làm cho chàng phải sợ hãi dường ấy ?

Một giọng lanh lảnh từ xa chợt vọng lại, thanh âm cao vút bén nhọn, ngắn ngũn, như từng hạt sỏi nối tiếp nơi xa, trong thoáng mắt những thanh âm đó đã vây chặt quanh bốn phía tòa Khoái ý đường.

Tiếp theo đó, mùi tanh thoảng theo hơi gió đưa vào, hơn hai mươi con rắn lớn nhỏ đủ cỡ, da lấm tấm sặc sỡ năm màu, một loại rắn hiếm có và cực độc, từ ngoài cửa lúc nhúc bò vào.

Tiểu Phi đôi mày rậm nhíu chặt, dậm chân phóng lên mặt bàn đánh bạc, xếp bằng ngồi yên.

Nhất Điểm Hồng mím môi cau mặt, thót tuốt lên trính nhà rút thanh kiếm gãy lúc nãy, vung tay phóng xuống.

Một con rắn to nhất trong số, hình như là con đầu đàn, lập tức bị ghim cứng trên mặt đất.

Tuy một khúc mình bị ghim chặt, nhưng con rắn sức mạnh cực cùng, chiếc lưỡi đỏ chót thè ra thụt vào không ngớt, khúc thân còn lại phía sau như một chiếc roi khổng lồ đập chan chát lên mặt đất từng khối gạch rắn chắc bị đập vỡ tung.

Nhưng thủ kình của Nhất Điểm Hồng ném ra đâu phải vừa, nữa chuôi kiếm ghim vào thân rắn và lút sâu dưới mặt đất chỉ còn lại khúc đuôi màu đen buộc nơi chuôi kiếm mặc dù con rắn vặn vẹo thân mình cách nào, cũng không làm bứng nổi thanh kiếm lên.

Những con rắn còn lại lập tức trườn nhanh tới, đua nhau gậm nhấm thân hình đồng bạn không may của mình.

Trong nhoáng mắt, con rắn chỉ còn lại bộ xương và lớp da lấm tấm hoa bên ngoài bao nhiêu máu thịt chui vào bụng bầy rắn đói.

Nhất Điểm Hồng vừa kinh sợ vừa gớm nhờm, treo lủng lẳng người trên xà nhà, cau mặt:

đám rắn này thật đáng gờm, chẳng biết là của ai ?

Tiểu Phi khẽ thở dài:

-Hồng huynh đã gây họa rồi ! Lời chàng vừa dứt, từ bên ngoài cửa có ba người xồng xộc bước vào.

người đi đầu, thân hình khôi vĩ, chiếc áo trên người vá đùm vá đụp chẳng biết bao nhiêu là miếng, nhưng sạch sẽ chẳng ai bằng.

tuy trang phục theo lối ăn mày, nhưng đôi mắt ngời ngời uy vũ. Vẻ mặt hung ác, khí thế nghinh ngang, xem như chẳng có ai trên đời.

Hai kẻ đi sau cũng áo quần vá đùm vá khiếu, diện mạo như ác sát ôn thần, sau lưng bảy tám chiếc túi vải, chứng tỏ địa vị khá cao trong Cái Bang.

Tuy là một bang hội ăn mày, nhưng quy luật của Cái Bang rất nghiêm chặt, ton ty cấp bực phân chia rất rõ ràng.

Nhưng lạ làm sao tên đệ tử Cái bang vạm vỡ đi trước sau lưng không một túi vải, nếu so về địa vị, thì chỉ là một tên đồ đệ trù bị, chưa được gia nhập chánh thức vào Cái bang.

Song le, hai tên đệ tử bảy tám túi đi ở phía sau, qua thái độ thì hình như rất kính nể, sợ hãi tên đệ tử vạm vỡ chẳng túi nào, thật là một chuyện mà dù cho ai thấy cũng không khỏi lạ lùng.

Càng lạ hơn nửa là cái tên ăn mày hung bạo đi trước kia, lý ra trong nếp sống hành khất dạn dày gió bụi, tất phải da dẻ đen đủi, sần sùi mới phải.

Nhưng, trái lại, màu da của gã thật trắng thật mịn, mịn như ngọc, so ra còn tươi hơn, còn mịn hơn cả làn da các thiếu nữ trong lầu son.

Tiểu Phi nhẹ buông tiếng thở dài:

-Phiền phức đến nơi rồi đó ! Lão ăn mày hung ác quét nhanh đôi mắt ba góc ngời ngời hung quang khắp bốn phía sảnh đường một lượt … Và ánh mắt vụt dừng lại trên người Tiểu Phi, lão hầm hầm cất tiếng:

-Ngươi dám giết chết linh xà của bổn bang, còn chưa cúi đầu chịu tội nữa à ?

Nhất Điểm Hồng vừa định lên tiếng, nhưng Tiểu Phi đã cướp lời:

-Bổn bang ? Bổn bang mà các hạ vừa thốt đó, chẳng hay là bang hội nào ?

Lão ăn mày hung ác trừng trừng đôi mắt:

-Hừm ! Mi đui rồi chăng ?cho đến môn hạ Cái bang mà cũng chẳng nhìn ra à ?

Tiểu Phi đáp thật ung dung:

đệ tử của Cái bang, tất nhi6n là tại hạ phải nhìn ra, chỉ vì các hạ hơn mười năm trước đã bị trục xuất Cái bang, bây giờ tại sao lại dám xưng là Cái bang đệ tử ?

Lão ăn mày hung ác liền đổi sắc, ngửa cổ cười to:

-Không ngờ cái tên bé con này lại hiểu rõ lai lịch của ông dữ hé ?

Tiểu Phi vẫn chậm rãi nói tiếp:

-Nếu tại hạ không biết thì còn ai biết đây ? Các hạ vốn họ Bạch, chỉ vì hành động hung ác, lại thêm trời sanh da thịt trắng trẻo, cho nên giang hồ mới gọi các hạ là Bạch Ngọc Ma Cái. Các hạ lại hiu hiu tự đại, bỏ đi tiếng Cái cuối cùng, tự xưng mình là Bạch Ngọc Ma ! Bạch Ngọc Ma rít lên:

-Giỏi lắm ! Còn gì nữa kể nốt đi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mười năm về trước, thú tính các hạ nổi lên, nơi Hổ khẩu tại Từ châu, các hạ liên tiếp cưỡng hiếp một đêm mười bảy cô gái nhà lành. Nhậm bang chủ nổi giận, quyết đưa các hạ rra tổng đàn theo môn quy xử trảm, nhưng các hạ sớm biết trước thời cơ, trốn đi biền biệt, Nhậm bang chủ không sao tìm ra, chỉ còn cách tuyên bố trục xuất các hạ ra khỏi bang … Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

đúng, đúng lắm ! Nhưng hiện giờ lão họ Nhậm đã chết, tân nhiệm Bang chủ không ngoan cố vô trí như lão ta, thấy rõ rằng nếu muốn chấn hưng lại uy danh của bổn bang, cần phải có đôi tay kỳ diệu của ông ra giúp sức, tuy ông chẳng thích lãnh chi cái lớp ăn mày, nhưng vị nể ở hão ý tân bang hcủ, đành miễn cưỡng trở về đó thôi ! Bị đối phương phơi bày cả hành vi bỉ ổi của mình, Bạch Ngọc Ma không một chút gì khó chịu

hổ thẹn, trái lại còn dương dương đắc ý khác thường, quả là một gã hoàn toàn mất hẳn thiên lương, không còn biết chi là sĩ nhục trên đời.

Tiểu Phi thở dài sườn sượt:

-Nam Cung Linh tuy tánh tình khoan đại, nhưng việc làm này đã thiếu phần suy xét ! Bạch Ngọc Ma chưa kịp đáp lời, tên Cái bang bảy túi đứng ở phía sau đã lớn tiếng đáp:

-Kế sách của Bang chủ bổn bang không một ai trên đời dám xía miệng phê bình! Tiểu Phi nhướng mắt:

-Người khác thì quả thật không dám, nhưng có thể là tại hạ lại dám ! Tên đệ tử bảy túi cười gằn:

-Mi là cái giống chi mà nói nghe lớn lối như thế ?

Tiểu Phi lại hùi hụi thở dài:

-Tại sao ở đâu cũng đều gọi ta là cái giống chi ? Ta rõ ràng là người nào phải giống chi đâu ? Cũng tai, mắt, mũi y như các vị. Mà không chừng có phần dễ nhìn hơn là đằng khác. Chả lẽ cho đến điểm đó, các vị cũng không phân biệt được ?

Bạch Ngọc Ma cười rờn rợn:

-Thế thì, lão cần thỉnh giáo các hạ là hạng người nào dám trước mặt lão nói năng như thế, hay là hết muốn sống rồi ?

Tiểu Phi nhếch mép:

-Tại sao lại hết muốn sống chứ ? Tại hạ còn cảm thấy sống thích thú lắm kia mà.

Rượu ở trên thế chỉ đủ cho tại hạ uống cả một đời, huống hồ có được người bạn như Nam Cung Linh rót rượu cho mình ! Gã đệ tử bảy túi hơi biến sắc:

-Ngươi có quen với Nam Cung bang chủ chúng ta ?

Tiểu Phi cười nửa miệng:

-Tuy ta muốn nói là không có quen với hắn, nhưng khổ nỗi là con người ta không nói dối được ! Bạch Ngọc Ma xoáy đôi mắt ba góc nhìn thẳng vào mặt chàng, hình như để ước xem chàng nói dối hay là thật ?

Gã đệ tử tám túi nãy giờ im lìm vụt lên tiếng:

-Không chừng đó là kế hoãn binh của y, để cho tên khốn kia dễ dàng tẩu thoát ?

Bạch Ngọc Ma cười như ma hú :

-Tên khốn đó không chạy đi đâu được, vì nơi đây ta đã sẵn mai phục một thứ giết người … Và nhìn thẳng vào Tiểu Phi lão hất hàm nói tiếp:

-Và chính cả ngươi cũng vậy, trong nhà này đừng hòng một ai sống sót bước ra ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Giá mà Nam Cung Linh nghe được câu nói của các hạ đối với ta như thế, nhất định là y sẽ nổi giận lên ! Bạch Ngọc Ma bật cười lanh lảnh:

đã vậy thì, lão phu sẽ làm cho y giận luôn.

Dứt lời, lão vụt chú môi huýt sáo mấy tiếng, bầy rắn độc hơn hai mươi con đang ngóc đầu phùn mang thở khì khịt kia, lập tức như những đường tên bắn thẳng đến chổ Tiểu Phi … Tiểu Phi vẫn ngồi yên bất động, gật gù cười :

-Tuy ta chẳng ưa giết người, nhưnf đối với việc giết rắn độc, thì … xưa nay không hề từ chối ! Lồng trong tiếng cười của chàng, bầy rắn đã ào ào tủa tới, Nhất Điểm Hồng ngồi vắt vẻo trên xà nhà vốn định chờ xem chàng ra tay, cũng không khỏi phập phồng lo ngại … Mãi đến lúc ấy, Tiểu Phi mới chịu ra tay,. Và bàn tay chàng vừa chớp lên, y như một tay phù thuỷ nuôi rắn lành nghề, chộp thật ngay ngắn nơi dưới mang của con rắn vật mạnh xuống đất. Con vật hết thở nằm im ngay ! Mặc cho bầy rắn từ bốn phía bủa tới, bàn tay Tiểu Phi cứ thoăn thoắt như thoi chuyền, chộp phải vật trái, chộp trái vật phải, bàn tay chớp lênlà y như rằng bốp đúng ngay mang, tay buông ra là con vật hết còn cục cựa ! Trong thoáng mắt, hai mươi con rắn

cực độc to to nhỏ nhỏ nằm lênh láng trên nền gạch, hoặc vỡ đầu, hoặc lọi xương, không một con nào sống sót.

Quét mắt nhìn sơ xác bầy rắn, Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

-Mùa thu đến, đúng là lúc cần phải bổ dương cho cơ thể, đáng tiếc là không có Tống Điềm Nhi ở đây, bằng không thật là vừa đúng lúc nhờ nàng nấu cho một bữa rắn ba món vừa tươi lại vừa mập ! Gân xanh đã nổi vòng đầy trán, đôi mắt Bạch Ngọc Ma cơ hồ túa ra lửa được.

Bầy rắn độc kia, mỗi một con la ø một công trình của lão lặn lội khắp rừng sâu hang thẳm bắt về, đặc chế thêm bao nhiêu độc vật cho ăn, rồi qua bao nhiêu giai đoạn thời gian khó nhọc huấn luyện mới thành.

Lão vốn ý định cậy vào bầy độc vật đó để tung hoành trong giang hồ, không ngờ chỉ trong cái nhấc tay của đối phương là bị giết sạch, không còn một mống, đã thế đối phương lại còn đòi đem nấu ba món rắn để ăn ! Đứng chết sững một lúc, gân cốt châu thân Bạch Ngọc Ma vụt kêu lên răng rắc, chân lão chầm chậm tiến về phía Tiểu Phi, hai hàm răng ken két nghiến vào nhau.

Tiểu Phi vờ trố mắt:

-Ồ, lạ không ! Hình như trong bụng các hạ có ai đổ súc sắc kêu lên lộp bộp đấy, nhưng trên mặt các hạ lộ đầy khí xui, e rằng đổ ra thành mặt "mèo" một, hai ba đấy ! Tuy vẫn nói cười, nhưng Tiểu Phi ngầm hiểu công lực của Bạch Ngọc Ma chẳng phải tầm thường, sự chuyển động gân cốt trong người của lão vừa rồi là một môn công phu đặc biệt đang được tích thể và sẵn sàng phát xuất … Ánh mắt chàng không hề rời từng cử động của Bạch Ngọc Ma và khi đôi bàn tay trắng mịn của lão ta vừa cất lên, Tiểu Phi đã thấy lờ mờ một luồn khí xanh ẩn hiện… Nhất Điểm Hồng cũng vụt kêu lên:

-Trên chưởng đó có độc cẩn thận đấy ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Hồng huynh yên tâm, độc không giết nổi đệ đâu ! Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

-Ai bảo là không giết nổi ngươi ?

Câu nói vừa thoát ra, bàn tay đã hất theo và tới trước … Nhưng Tiểu Phi đã có dự đoán sẵn, câu trả lời của lão chỉ để kềm theo cái động thủ mà thôi, chàng nhếch môi cười chờ đợi ! - Dừng tay lại ! Một giọng quát uy nghi vang lên và một bóng người như chớp xẹt lao vào … Kẻ vừa hiện ra, mặt mày anh tuấn mắt sao mày kiếm, chiếc áo hắn màu xanh và châm mấy miếng, khoác lên một vóc thể thật kiêu hùng.

Vành môi hắn tuy dính nụ cười, nhưng toàn khuôn mặt bốc lên một khí thế không giận mà nghiêm, một khí thế khiếp người mà ít kẻ trang lứa như hắn có được.

Hai tên đệ tử Cái bang vừa nhác thấy hắn, lập tức cúi đầu làm thinh, cho đến Bạch Ngọc Ma cũng lui lại một bên, xuôi tay đứng nghiêm.

Nhất Điểm Hồng tuy chưa gặp qua kẻ mới đến, nhưng bằng vào phong thái của hắn, bằng vào cử chỉ của ba tên đệ tử Cái bang, Nhất Điểm Hồng đoán ra được ngay hắn là vị tân nhiệm Cái bang bang chủ: Nam Cung Linh ! *** Tiểu Phi cười lên ha hả:

-Nam Cung huynh đến thật vừa đúng lúc, giá mà lúc nãy tiểu đệ biến thành món dồi sống cho bầy rắn độc này, chắc là Nam Cung huynh sẽ vĩnh viễn mất đi một người bạn rượu ! Nam Cung Linh chấp tay tươi cười:

-May là tiểu đệ đến sớm một bước, bằng không ba tên đệ tử co mắt không tròng của bổn bang đây, e rằng đã biến thành "người ba món" của Lưu huynh rồi ! Tiểu Phi sặc cười:

-Hừ, nam Cung huynh làm bang chủ mà nói năng chẳng đường hoàng chút nào ! Nam Cung Linh cười đáp lại:

-Với con người như Lưu huynh, nếu mà ăn nói khôn khan thì sau này Lưu huynh để chi chịu làm bạn với đệ ? Nhưng bất luận thế nào, cái tội vô lể của đệ tử bổn bang, dám xin nhị vị dung thứ cho ! Và vị bang chủ Cái bang vụt nghiêm mặt quay sang ba tên đệ tử bổn bang, lớn tiếng trách cứ:

-Các ngươi tuổi đâu phải còn nhỏ nữa, sao lại hành động hồ đồ đến thế ? Chẳng chịu hỏi rõ đối phương là ai, đã hô hào ra tay không lẽ quên đi rồi quy củ của bổn bang ?

Bạch Ngọc Ma thừa hiểu, tuy câu mắng không chỉ đích danh, nhưng rõ ràng Nam Cung Linh có ý mắng mình, lão bật cười khanh khách:

-Bang chủ cần chi phải chỉ chó mắng mèo, hai người họ đâu có ra tay, mà chỉ có lão ra tay thôi ! Đưa đôi mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào lão, Nam Cung Linh trầm giọng:

đã thế, bổn tòa xin hỏi Bạch sư thúc, tại sao chưa hỏi rõ ràng đã ra tay đánh người bừa bãi như vậy ? Phải chăng Bạch sư thúc lại có ý muốn lui ra khỏi bổn bang ?

Tuy gọi Bạch Ngọc Ma bằng sư thúc nhưng cái trừng mắt của Nam Cung Linh đủ làm cho tên Ác cái nức tiếng đất Cô Tô cũng phải tắt mất nụ cười.

Lão ma lúng túng thấy rõ:

-Chúng tôi, thật ra, vì đuổi theo tên ác đồ ấy mà tới đây, nhìn thấy hai vị này ở đây, tất nhiên, phải nghi là hai vị đây đã cố tình giấu mất tên hung đồ ấy ! Nam Cung Linh hỏi gặn:

-Nhưng sư thúc có hỏi rõ qua hai vị chưa ?

Bạch Ngọc Ma ấp úng:

-Chưa … chưa có hỏi ! Nam Cung Linh hầm hầm:

đã chưa hỏi, tại sao biết nhị vị đây đã giấu đi gã ấy ? Huống hồ, gã ấy là một tay cùng hung cực ác, không ai có thể dung tha, thì tại sao nhị vị đây lại che chở cho gã chứ ?

Bạch Ngọc Ma cúi đầu nghẹn họng ! Nam Cung Linh cười lạnh nối lời:

-Vả lại, có Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng và Đạo Soái Lưu Hương ở đây, thì bất luận nhân vật nào trong thiên hạ tới nơi này cũng phải hết sức cung kính và nhã nhặn, còn ba ngươi sao lại dám vô lễ đến thế ?

Tuổi mặc dù còn rất trẻ, nhưng Nam Cung Linh quả chẳng hổ là Bang chủ của một đại bang đệ nhất thiên hạ, chỉ mấy câu vắn tắt, vừa trách mắng đệ tử bổn bang vừa nêu rõ thân phận của Tiểu Phi cùng Nhất Điểm Hồng. Và như thế, cho dù có trách mắng thậm tệ đệ tử của bổn bang, nhưng vẫn không làm mất đi thể diện của Cái bang.

Và khéo hơn nữa, là Nam Cung Linh đã rào trước đón sau, quy tá6t cả những gì hung ác vào gã thiếu niên áo đen, để Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng dù muốn che chở cũng khó mà che chở.

Bị đối phương chỉ rõ ngay lai lịch mình, Nhất Điểm Hồng không khỏi kinh thầm:

-Gã Nam Cung Linh này quả là một nhân vật lợi hại ! Tiểu Phi cũng đang ngầm thắc mắc … Gã thiếu niên áo đen mới chân ướt chân ráo từ miền sa mạc vào Trung nguyên, do đâu lại đắc tội với môn hạ Cái bang, và mối thù hằn kia hình như không phải nhỏ ! *** Hai tên đệ tử Cái bang nọ không khỏi há hốc mồm ra kinh dị … Quả không ngờ cái con người dáng dấp nho nhã trước mắt lại là Đạo Soái Lưu Hương, một nhân vật được mệnh danh là “Hiệp Đạo” mà tiếng tăm rền vang trong thiên hạ.

Đôi mắt chúng trợn tròn nhìn Tiểu Phi hầu như quên nháy.

Bạch Ngọc Ma trái lại ngẫng mặt cười dài :

-Thì ra các hạ là Đạo Soái Lưu Hương ! Bạch Ngọc Ma ta hômnay bại dưới tay vị Đạo soái, quả chẳng có gì oan uổng. Chuyện nơi đây đã có bang chủ lo liệu, không cần đến ta phải ra tay … xin hẹn gặp ai đó có ngày ! Và trừng trừng ánh mắt nhìn Tiểu Phi như thách thức, lão quay mình bước đi một nước chẳng thèm chào ai.

Nam Cung Linh lắc đầu thở dài:

-Gần đây tánh nết lão tuy có phần sữa đổi, nhưng bụng dạ vẫn không tránh khỏi hẹp hòi, hành động vẫn còn ít nhiều thô tháo, mong Lưu huynh chớ trách phiền ! Tiểu Phi cười ha hả:

-Thiên hạ không trách mình, mình đã đủ vui rồi, có đâu lại đi trách thiên hạ chứ?

Nam Cung Linh bật cười theo:

-Không ngờ Lưu huynh cùng Hồng huynh đều đến nơi này, đây tuy không phải là bản sở, nhưng cũng là nơi đệ thường lui tới, có thể kể như nữa phần địa chủ, đợi khi rảnh rỗi, nhất định sẽ cùng nhau túy lúy một tiệc.

Thấy Nam Cung Linh không hề nhắc đến gã thiếu niên áo đen, Tiểu Phi lại càng chẳng đề cập đến, chỉ đáp theo câu chuyện đã xoay chiều:

-Các ngươi suốt năm chuyên xin cơm, không lẽ định xin cả rượu nữa à ? Tốt lắm dù rượu các ngươi xin về hay cướp về, hể có lòngmời là ta ít khi từ chối … mà Hồng huynh cũng đừng từ chối nữa nhé, rượu không phí tiền, mùi vị khác biệt lắm ! Nhất Điểm Hồng vẫn ngồi vắt vẻo trên xà nhà đáp vọng xuống:

-Ta xưa nay không biết uống rượu ! Tiểu Phi chặc chặc lưỡi:

-Chà, chà, cái chất thông ruột thính khẩu như thế, nếu mà không uống, thật là có lỗi với cái bao tử của chính mình ! Nhất Điểm Hồng vẫn cứ lạnh lùng:

-Rượu làm cho tay run, mềm lòng, giết người chẳng được nhanh.

Tiểu Phi thở dài như tiếc rẻ:

-Nếu vì giết người mà không uống rượu, thì có khác nào vì đổ phân mà chẳng ăn cơm, chẳng những vừa hoang đường, lại vừa vô nhân đạo … Hồng huynh … Từ sau khung cửa hậu, chợt có hai tên đệ tử bước ra, tên đi phía bên trái, tiến đến trước mặt Nam Cung Linh rạp mình thi lễ:

-Trình bang chủ, căn nhà phía sau chúng đệ tử đã theo Cát trưởng lão và Chư trưởng lão lục soát qua. Vị họ Lãnh cũng đã trao trả Công tôn Hộ pháp lại, nhưng tuyệt không có bóng dáng tên ác đồ nọ ! Nam Cung Linh chớp chớp mắt và hướng về phía Tiểu Phi cung tay:

đã thế, xin Lưu huynh trao người đó ra vậy ! Tiểu Phi nhướng mày:

-Bang chủ định nói là người nào thế ?

Nam Cung Linh nghiêm mặt:

-Chẳng giấu chi Lưu huynh, tiểu đệ cũng chưa được rõ lai lịch của y thế nào, chỉ biết thân pháp của y cực nhanh, mà võ công cũng rất cao. Hai hôm trước đây, nơi Triệu Quan trấn, gã đã đánh trọng thương mười mấy tên đệ tử của bổn bang, lại còn trộm đi vài vật trọng yếu trong bang. Vừa rồi còn đả thương Tống hộ pháp.

Cho nên, bổn bang không thể nào dung tha gã được ! Tiểu Phi thở ra:

-À … có chuyện như thế thật sao ? Mà có người to gan như thế sao ?

Nam Cung Linh hỏi gặn:

-Lưu huynh quả tình không biết người đó ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

đệ dù tính thích nhiều chuyện, nhưng không khi nào lại can dự đến chuyện trong quý bang.

Nam Cung Linh cũng mỉm cười:

đã thế thì … Cánh tay vị bang chủ Cái bang bất thần chớp lên, từ trong ống tay áo bay vù ra hai mũi đoản kiếm.

*** Hai thanh đoản kiếm của Nam Cung Linh là một loại vũ khí đặc dị có thể dùng điểm huyệt như Phán Quan bút như Phân Thủy Thích được gọi là Như Ý Đã, Cấp Phong Thập Tam Thích, đáng liệt vào hàng khí giới nhất tuyệt võ lâm.

Cho đến Nhậm Từ, vị bang chủ Cái bang quá cố, võ công dường như vẫn kém hơn Nam Cung Linh một bậc.

Bỗng nhiên, Nam Cung Linh phóng thanh vũ khí đó ra khỏi tay, hẳn có một nguyên nhân phi thường thúc đẩy vị bang chủ Cái bang hành động như thế ấy ! Nhất Điểm Hồng từ bên trên nhìn xuống, nên trong thấy thật rõ ràng.

Dưới tấm rèm song ló ra hai chiếc mũi giày màu đen. Và hai tiếng "phụp, phụp" vang lên, hai thanh đoản kiếm nọ như được một bàn tay vô hình ghim đúng đôi mũi giày đính cứng trên đất.

Nam Cung Linh nụ cười vẫn nguyên vẹn trên vành môi:

-Cho đến giờ phút này, các hạ cũng chưa chịu ra nữa sao ?

Nhưng sau rèm vẫn im lìm không một tiếng đáp.

Nam Cung Linh ánh mắt ngời ngời dời sang Tiểu Phi, song đối phương vẫn thản nhiên y như không có chuyện gì xảy ra trước mắt.

Nam Cung Linh nhếch môi cười lạt:

-Khá lắm ! Bàn tay hắn lập tức vẩy lên ra lịnh, hai tên đệ tử Cái bang đao liền tuốt khỏi vỏ lướt tới, khua đao chém xả vào bức rèm … Nhất Điểm Hồng dù quen máu người, tim rắn như đá khối, nhưng cũng không khỏi thót ruột giật mình … Gã thiếu niên áo đen ấy, nếu lãnh phải hai lưỡi đao kia, dù không chết cũng cụt mất đôi chân ! Đường đao lướt qua, nửa bức rèm rơiụp xuống, nhưng không một tia máu bắn ra.

Chiếc cửa sổ mở toan, gió đêm theo đó lộng vào, nửa khúc trên bức rèm động lay trong cơn gió, tuyệt nhiên không một bóng người, chỉ có đôi giày đen nằm trơ trơ ra đó.

Tiểu Phi sặc cười:

-Bức rèm sống đẹp đẽ dường ấy lại bị xả làm đôi, đôi giày bằng da bò hảo hạng như thế lại bị khoét thủng hai lổ, Nam Cung huynh chẳng thấy tiếc à ?

Nam Cung Linh thoáng đổi sắc, mặt hầm hầm:

-Rèm song dứt đi, có thể khâu lại, giày thủng lổ, có thể vá lại, người dù trốn đi nơi nào, đệ tử bổn bang cũng có thể đuổi bắt tới cùng ! Tên đệ tử tám túi buột miệng hỏi:

-Không lẽ hắn để chân trần chạy trốn đi ?

Nam Cung Linh trầm giọng gắt:

đệ tử trực bên ngoài cửa sổ là ai ?

Gã đệ tử tám túi đáp:

-Là đám anh em Thiên quan miếu của Tế Nam ! Nam Cung Linh nói lên như hét:

-Mang họ đến nơi Công Tôn hộ pháp chờ luận tội ! Gã đệ tử tám túi vội rạp mình:

-Tuân lịnh ! Gã vừa lắc mình bay vọt qua cửa sổ, tiếng quát thét liền đó vang lên.

Nam Cung Linh quay sang Tiểu Phi gượng cười, vòng tay:

-Tiểu đệ lắm việc bận bên mình, đành tạm kiếu Lưu huynh ! Tiểu Phi cười kha khả:

-Nam Cung huynh vừa ghẹo cho con sâu rượu trong bụng ta ngọ nguậy lên, bây giờ định bỏ đi đành à ?

Nam Cung Linh cười trả lại:

-Món nợ rượu với Đạo Soái Lưu Hương, mấy ai trên đời mà dám thiếu ? Xin hẹn trong hai ngày, thế nào tiểu đệ cũng đến mời, nhưng Hồng huynh cũng đừng từ chối đấy nhé ! Tay theo đó nhấc lên, hai thanh đoản kiếm liến bay trở vào tay áo, thì ra nơi hai chuôi kiếm, được cột dính vào cườm tay Nam Cung Linh bằng một sợi dây xích đánh bằng đồng đen.

14. Tróc Hồn Như Ý Câu

Nam Cung Linh hấp tấp rời đi, bên ngoài cửa sổ tiếng hò hét nối tiếp vang lên và mỗi lúc xa dần.

Thoáng mắt, không còn dạng một tên ăn mày nào lảng vảng.

Tiểu Phi lẩm nhẩm lấy mình:

-Nam Cung Linh đáng gọi là một nhân tài, Cái bang dưới sự thống lĩnh của hắn, nhất định mỗi ngày thêm hùng mạnh … chỉ sợ rằng thái quá hùng mạnh thôi ! Nhất Điểm Hồng buông mình xuống đất, đôi mắt ngời nhìn quanh:

-Lưu huynh thấy gã thiếu niên đó đi thật à ?

Tiểu Phi cười ởm ờ :

-Nơi đây đâu phải chỉ có một cánh cửa sổ duy nhất đâu ?

-Chỉ đáng tiếc là gã Nam Cung Linh đó không có được nhãn lực như Đạo Soái Lưu Hương ! Một giọng nói lạnh lùng cang lên thay câu đáp cho Nhất Điểm Hồng.

Và tiếng nói vừa dứt, thiếu niên áo đen đã từ sau một bức rèm sống khác lững thững bước ra, hai chiếc vớ trắng tinh đã lấm lem cát đất.

Cho đến bây giờ, Nhất Điểm Hồng mới chợt hiểu : đôi giày đen kia thiếu niên đã cố ý để ló ra. Và sau khi cởi giày đã lòn qua cửa sổ, để rồi từ mái hiên lộn trở vào một khung cửa sổ khác, ẩn sau bức màn.

Tuổi tuy còn rất trẻ, nhưng gã thiếu niên đã khéo lợi dụng nhược điểm của tâm lý con người. Gã đánh lừa Nam Cung Linh, để Nam Cung Linh lầm tưởng rằng gã trốn đi mất rồi, mà không còn nghĩ đến việc lục soát nữa ! Chậm rãi nhấc bước đến trước mặt Tiểu Phi, thiếu niên nhìn xoáy chàng một lúc và vụt hỏi:

-Gã Nam Cung Linh đó là bạn của các hạ, còn giữa tôi và các hạ vốn xưa nay chưa từng quen biết, các hạ lại giúp tôi mà không giúp hắn, là tại làm sao ?

Được người giúp cho, đã chẳng một lời cảm kích, trái lại còn tỏ ý nghi ngờ, gã thiếu niên áo đen quả là kẻ đã mang phải bịnh nghi trầm trọng.

Nhưng Tiểu Phi cũng điềm đạm trả cười:

-Tôi giúp huynh đài mà không chịu giúp hắn, chỉ vì hắn là một kẻ ăn xin quá nghèo, còn huynh đài là kẻ có tiền lắm bạc, tôi nhất định phải nịnh đôi chút vậy mà ! Thiếu niên nhìn xói vào chàng thêm một lúc, khoé môi từ từ thoáng nở nụ cười, nhưng gã cố dằn và vẫn cứ lạnh lùng:

- Dù các hạ giúp tôi, nhưng tôi không bao giờ biết cảm kích một ai.

Tiểu Phi chợt cười to lên:

-Tôi nào có giúp huynh đài chi đâu ? Vả lại người như huynh đài cần gì đến ai giúp cho chứ ? Đám người Cái bang đó, huynh đài xem họ có nhằm nhè gì ! Thiếu niên lộ sắc giận:

-Các hạ tưởng rằng ta sợ họ ?

Tiểu Phi thật thản nhiên:

-Tất nhiên là huynh đài không sợ họ rồi, sở dĩ núp sau rèm cửa là huynh đài cố ý trêu họ đấy thôi ! Da mặt thiếu niên vụt đỏ rần lên, gã bước tới vài bước, to tiếng:

-Các hạ đừng tưởng rằng giúp được ta, rồi có thể mỉa mai ta quá … Đang nói, thiếu vụt thét lên một tiếng và nhảy tuốt lên bàn gọn gàng.

Vì chân thiếu niên vưa dẫm phải xác một con rắn, sợ hãi đến độ thót tuốt lên bàn, cơ hồ ngã vào lòng của Tiểu Phi.

Nhìn dáng sắc của gã, Tiểu Phi cười phá lên:

-Chúng ta là đại anh hùng không sợ trời, không đất, chỉ sợ … rắn mà thôi ! Và bây giờ chàng chợt hiểu ra : Vừa rồi thiếu niên đã phải sợ sệt chạy trối chết như thế, chỉ vì bị bầy rắn đuổi theo ở phía sau, tuyệt không phải sợ hãi vì võ công cao cường của Cái bang đệ tử.

Một con người bề ngoài xem lạnh lùng sắc đá như thế, lại đi sợ rắn hơn cả mnọi vật trên đời, quả là một chuyện khiến người phải suy nghĩ.

Thiếu niên đỏ mặt chống chế:

đâu phải ta sợ, mà ta … ta chỉ gớm thôi. Bất cứ vật gì mềm mềm trơn nhớt là ta đều gớm hết. Các hạ cho đó là chuyện đáng buồn cười lắm à ?

Tiểu Phi vả khẽ vào mặt mình:

-Phải lắm, không nên cười, tự nhiên là không nên cười ! Nữ nhân đều biết sợ rắn, tại sao nam nhân chẳng sợ rắn chứ ? Tại sao nam nhân lại sợ kém nữ nhân đi một vật ?

Câu nói của chàng đã khiến trên khuôn mặt trơ lạnh của Nhất Điểm Hồng cũng phớt qua một nét cười.

Tất nhiên, da mặt của thiếu niên càng thêm đỏ rực như say nắng.

Chợt một giọng nói vang lên rờn rợn:

-Thì ra vị Đạo Soái Lưu Hương danh rền thiên hạ, chẳng những biết nói đùa mà còn biết cả nói láo nửa ! Chẳng biết từ lúc nào, Bạch Ngọc Ma nhàn nhã dựa người nơi vọng cửa, nơi tay cầm thêm một chiếc túi vải màu xam xám, khônghiểu bên trong đựng vật gì ?

Thiếu niên áo đen da mặt đang đỏ rực vụt đổi thành trắng tái.

Tiểu Phi dù ngoài mặt vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng không khỏi rúng động.

Tuy nhiên, giọng nói chàng vẫn thật dửng dưng:

-Khi nãy ta có bảo là gã không có ở đây chăng ? … Ta nhớ là hình như ta không nói gì cả ! Bạch Ngọc Ma nhếch môi:

-Bang chủ của chúng ta đoán chắc gã còn ở quanh quẩn trong phòng này, nhưng vì ngại mặt Đạo Soái Lưu Hương nên tạm thời bỏ đi. Bây giờ gã đã chường mặt, các hạ … Thiếu niên áo đen chợt lên tiếng ngắt ngang:

-Không cần các ngươi phải vị mặt hắn, ta với hắn chẳng liên quan gì cả ! Bạch Ngọc Ma cười gằn:

đã thế, ngươi định bước ra, hay chờ chúng ta xông vào ?

Thiếu niên không kịp chờ lão bnói dứt đã phóng mình lao qua cửa sổ.

Tiếng quát nạt liền đó rộ vang bên ngoài và tiến xa dần.

Tiểu Phi mím miệng thở dài:

-Các người có một vị bang chủ như Nam Cung Linh thật là một điều đại phước.

Gã thiếu niên đó đắc tội với Nam Cung Linh, kể ra cũng còn vận xấu cho gã đấy ! Bạch Ngọc Ma gằn gằn:

đắc tội với Bạch Ngọc Ma ta, cũng vị tất là vận hên đâu ! Từ trong chiếc túi vải xám, Bạch Ngọc Ma lôi ra một thanh vũ khí hình dáng kỳ lạ và hầm hầm tiếp lời:

-Ai có phần nấy, Nam Cung Linh quen biết với các hạ, đó là việc riêng của hắn còn giữa ta và các hạ chỉ có hận thù, và đã là kẻ thù của Bạch Ngọc Ma, các hạ phải chết ! Tiểu Phi nhếch mép:

-Tại sao bao nhiêu người đều muốn ta phải chết ? Ta chết có ích gì cho các người chứ ?

Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

-Nhiều, nhiều lắm ! Lồng theo âm thanh, thanh vũ khí trên tay bủa ra như sét chớp.

Nhất Điểm Hồng đứng im làm kẻ bàng quang, nhìn thấy vũ khí của Bạch Ngọc Ma nữa giống câu liêm, nữa y như cù móc, chiếc cán dài dài đen ngời, nắm trong tay y hệt lang nha bổng với những hàng răng ngược chơm chởm dọc theo biên, nơi chót ngọn là một chiếc quỷ trảo, có thể mở ra cụp vào tùy theo sự phát động.

Những chiếc vuốt nhọn của quỷ trảo đen nhánh ngời ngời trong ánh sáng, chứng tỏ là rất độc.

Là một kẻ từng ngang dọc khắp Trung Nguyên, Nhất Điểm Hồng từng giao thủ ngàn muôn trận đấu, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một loại khí giới kỳ quặc như thế, càng không hiểu những diệu dụng của nó ra sao ! Tâm lý của con người võ học, nhìn thấy một món khí giới tân kỳ, y như trẻ nít ngắm nghía một món đồ chơi đồ chơi mới mẻ, vừa cảm thấy hứng thú mà cũng vừa nao nức háo kỳ.

Tất nhiên, Nhất Điểm Hồng cũng không sao thoát khỏi ngoại lệ đó, nhìn thấy qua thanh vũ khí lạ lùng, gã háo hức muốn xem những thế đặc dị của nó, cũng như háo hức hờ thưởng thức lối phá của Tiểu Phi.

Vẫn nụ cười hình như không bao giờ tắt trên môi, Tiểu Phi ung dung hỏi:

đem cái đồ chơi để bắt rắn đó dùng, đối phó với người à ?

Bạch Ngọc Ma cười như ma rú:

-Tróc Hồn như ý trảo của ta, chẳng những bắt rắn mà còn bắt luôn cả hồn vía ngươi ! Bạch Ngọc Ma đánh tkhỉa luôn bảy tám chiêu tiếp liền theo câu nói, chiêu thế quả nhiên quái dị khó ước lường.

Đang là thế điểm nhẹ nhàng, bổng chợt biến thành như vũ bão quét ngang, đang linh động biến ảo tựa gió thoảng tựa mây vờn, chợt hùng hùng hổ hổ như rừng lay như núi đổ … Lão ma cái đất Cô Tô quả đã tốn một công phu khổ luyện cho môn khí giới độc đáo của mình và chiêu thế chợt cứng chợt mềm đó, thật khiến người khó mà ước lường đối phó, nếu lão ta không thể khống chế được lực trên bàn tay mình như ý, thì không làm sao thi xuất những chiêu thế đặc dị như trên.

Chiêu thế của Bạch Ngọc Ma càng đặc dị, thì thân pháp của Tiểu Phi biến đổi không ngừng, hình như chàng cố ý xem cho tận tường tất cả sự biến hóa của chiêu thức của chiếc quỷ trảo, nên nhất thời chẳng chịu ra tay phản kích.

Kể ra lòng háo võ của chàng còn mạnh hơn bất kỳ một ai, cho nên vừa nhìn thấy món vũ khí đặc biệt ấy, lòng chàng hương thích càng háo kỳ, so ra còn hơn cả Nhất Điểm Hồng.

Chính vì thế mà bất luận một thứ vũ khí đặc dị, cổ quái nào trên đời, chàng cơ hồ đều hiểu rõ cách phá giải cả.

Bây giờ đột nhiên gặp được chiếc "Như Ý Câu" kia, Tiểu Phi làm sao dể bỏ qua trước khi chưa thấu triệt được toàn bộ chiêu thức cổ quái của nó ?

Do đó, trận đấu tuy xem ra quyết liệt, nhưng thật sự chỉ là một trận đấu đơn phương của bên công và một bên cứ tránh. Lắm lúc, Tiểu Phi còn cố ý tạo ra một vài điểm trống trải, cốt dụ cho đối phương đem hết tuyệt chiêu thi thố ra.

Cũng chính vì đó mà đã mấy lần chàng suýt nguy vì chiêu độc, cho đến Nhất Điểm Hồng bên ngoài, cũng thay chàng tháo ướt mồ hôi.

Bạch Ngọc Ma thấy mình chiếm ưu thế, tinh thần thêm phần khởi. Chiếc Như Ý Câu trên bàn tay càng tung ra những đòn sát thủ điệp điệp trùng trùng, bức dồn Tiểu Phi tháo lui từng bước một … Nhưng Tiểu Phi vụt nhướng mắt cười to:

-Chiêu thức Như Ý Câu của ngươi chỉ có thế thôi à ? Dùng để bắt rắn họa nay còn được, muốn đem bắt người còn kém quá nhiều ! Bạch Ngọc Ma cười lạnh:

-Chiêu thức Như ý trảo của lão phu còn nhiều, suốt đời ngươi cũng đừng hòng xem hết ! Hiển nhiên là lão nhìn thấu được tâm ý của Tiểu Phi, trước khi chưa xem được hết toàn bộ võ công của lão, nhất định là Tiểu Phi chưa chịu ra tay.

Đối phương không ra tay, lão càng dể dàng phát huy tận lượng chiêu thức của mình, huống hồ, trên chiếc Như ý trảo của lão vẫn còn một đòn sát thủ lợi hại, cho tới bây giờ lão chưa có dịp thi xuất.

Cái dịp đó, chính là cố làm sao dồn cho đối phương vào tuyệt địa như vậy, đòn sát thủ tung ra mới nắm được hiệu quả trọn vẹn ! Tiểu Phi chỉ còn cách xuôi tay chịu chết mà vô phương tránh né ! Tiểu Phi biết rõ thâm ý của lão, nhưng vẫn cứ cười lạnh, khiêu khích:

-Ta nhắm ngươi chỉ võ vẽ được bao nhiêu tài nghệ đó là cùng còn gì nữa mà khoe khoang ?

Vừa nói chàng vừa cố ý lui sát đến góc tường, một tử địa của kẻ giao tranh trên trận tuyến.

Đảm lược của chàng kể ra thật là quá lớn, dám đem sinh mạng mình ra để làm một canh bài, và canh bài ấy chỉ để được xem tuyệt chiêu cuối cùng của đối thủ ! Đúng là một canh bài thật to mà cũng thật là mạo

hiểm. Nhất Điểm Hồng quả không ngờ trong đời lại có người lấy sự mạo hiểm làm trò đùa hứng thú cho cuộc sống, một trò đùa không biết là dại hay là khôn ?

Câu cá tuy là trò giãi trí của người thông minh, nhưng nếu đem mạng sống của mình làm mồi để câu cá, thì chẳng khác nào cá đang câu người.

Tiểu Phi chờ Bạch Ngọc Ma mắc câu thì chính Bạch Ngọc Ma cũng đang đợi chàng mớm lấy mồi, đợi chàng tự chui vào đất chết. Và lão vụt nhếch môi cười nham hiểm:

-Sát thủ của lão phu, sau khi ngươi xem xong ngươi đừng hòng sống sót ! Trong thoáng mắt lão lại công ra bảy chiêu, đợi cho Tiểu Phi tràn mình tránh qua, ngọn roi Như ý trảo vụt nhắm vào giữa ngực thốc tới.

Tiểu Phi vội rụt người lui ra sau thêm một bước. Với khoảng cách đó, chàng thầm ước lượng tầm trảo lực của đối phương không còn làm sao đâm trúng mình được, Tiểu Phi bật cười cất tiếng:

-Nếu ngươi chưa chịu … Lời chưa kịp trọn, một tiếng soạt chợt vang lên, chiếc vuốt quỷ đen nhánh trên chót đầu Như Ý Trảo vụt tách rời ra và lao thẳng đến ngực chàng.

Tiểu Phi thật không sao ngờ được trong cán của chiếc Như ý trảo đó lại có gắn lò xo. Và Bạch Ngọc Ma chỉ cần ấn nhẹ vào cơ bẩm chổ tay cầm, chiếc vuốt quỷ lập tức được bung thẳng với tốc độ phi thường.

Trên vuốt quỷ lại lủng lẳng theo một dây xích dài độ bốn thước, chiếc Như Ý Trảo đang từ ba thước sáu vụt dài nhằng ra bảy thước có dư.

Lưng Tiểu Phi đã dựa sát vào mặt tường, có muốn luui Tiểu Phi cũng chẳng còn đất để lui thêm. Chàng thừa hiểu rằng, chỉ cần bị chiếc vuốt đó quẹt sơ một đường rớm máu, cũng đủ làm chàng ngã ra tức tốc vì chất độc tẩm bên trên.

*** Bằng vào võ công của Nhất Điểm Hồng đứng lược trận bên ngoài, tất nhiên nhìn thấy phải rõ ràng hơn người trong trận, đòn sát thủ lợi hại của Bạch Ngọc Ma đã làm Nhất Điểm Hồng phải lắc đầu thở dài.

Vì vị trí của Tiểu Phi lúc bấy giờ đã không thể lùi mà cũng không thể tránh.

Giá như trên vuốt quỷ đó không có chất độc, Tiểu Phi may ra có thể dùng thủ pháp "Phân Quang Tróc Ảnh" chụp lấy chiếc vuốt, nhưng trên chiếc vuốt rõ ràng có chất cực độc, độc đến độ không dám chạm tay lên.

Đúng là kẻ câu cá đang sắp hiến mình vào bụng cá ! Tất nhiên, Tiểu Phi không tránh khỏi giật mỉnh kinh mang, nhưng tuy sợ mà chẳng loạn và trong giây phút của cái chết và sự sống cách nhau qua đường tơ mong manh đó, Tiểu Phi đã tìm ra một lối gỡ đòn nhiệm mầu … Chỉ thấy đầu vai chàng thoáng nhích động, trong tay đã thêm một vật tròn tròn, vừa vặn năm chiếc vuốt quỷ vừa mổ đến lồng ngực, Tiểu Phi lập tức ấn ngay vật đó vào trong vuốt.

Một tiếng cạch theo đấy vang lên, chiếc vuốt quỷ được khép chặt lại và rụt nhanh trở về. Và lủng lẳng dính cứng trong chiếc vuốt quỷ là … một bức họa được cuộn tròn.

Đã là một Đạo Soái, tất nhiên thủ pháp của Tiểu Phi nhanh diệu ít ai bằng, dù lấy vật trong túi áo kẻ khác cũng dể như trở bàn tay, huống hồ là vật chính trong túi mình ! Chính nhờ cái thủ pháp nhanh lẹ chuyên luyện đó, chàng mới có thể kịp thời rút bức họa ra nhét vào vuốt quỷ. Nếu đổi vào kẻ khác, với tốc độ của cái chụp hơn cà điện chớp kia thì bức họa chưa kịp lấy ra, ngọn trảo đã cắm sâu vào lồng ngực rồi ! Tuy rằng bức họa rá6t quan trọng, nhưng trong cơn nguy cấp của tính mạng, dù cho một vật quý trọng thế nào cũng có thể vứt bỏ hết, để đổi cho kỳ được lại sự sống ! Bạch Ngọc Ma quả không ngờ đối phương lại còn một đòn lạ như thế. Thế công cuối cùng trở thành vô hiệu, lão ma biến sắc vội tháo lui ngoài bảy bước, đề phòng Tiểu Phi thưa hư xông tới phản kích.

Nhưng Tiểu Phi chỉ mỉm cười đứng im:

-Tuy ngươi cố ý giết A Tư, nhưng ta lại không hứng để giết ngươi, ta đã thưởng thức trọn vẹn, hãy trả vật trên vuốt quỷ lại cho ta, rồi cút đi ngay ! Tuy chưa biết vật dính trên vũ khí của mình là vật gì, nhưng đã là vật được giấu kín trong người của Đạo Soái Lưu Hương, nhất định không phải là đồ tầm thường.

Câu nói của Tiểu Phi càng gợi thêm lão một ý niệm hoài nghi, Bạch Ngọc Ma cất tiếng cười hiểm ác:

-Trả cuộn giấy này lại cho ngươi à ? Đừng nằm mộng ! Tiểu Phi cười châm chọc:

-Vuốt quỷ để bắt hồn, lại đi chụp cuộn giấy rách, chưa đủ ê mặt hay sao ?

Bạch Ngọc Ma trả miếng ngay:

-Nếu là cuộn giấy rách, tại sao ngươi lại đòi ?

Tiểu Phi hơi rúng động, không ngờ đối phương cũng là con cáo già gian hoạt, nhưng ngoài mặt chàng vẫn một vẻ thản nhiên:

-À … nếu như ngươi muốn, ta biếu cho ngươi để dành chậm nước mắt và … lau nước mũi vậy ! Bạch Ngọc Ma cười âm thầm:

-Sợ rằng kẻ chậm nước mắt hiện tại lại là chính là ngươi.

Lão lui lại phía sau hai bước, lấy cuộn giấy xuống và mở ra xem.

Nhưng vừa thoáng nhìn qua, sắc mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên khác thường rồi vụt cười lên sằng sặc.

Tiểu Phi hết sức lạ lùng, vội hỏi:

-Ngươi cười gì thế ?

Bạch Ngọc Ma càng ngửa cổ cười to:

-ngươi giấu bức họa của vợ lão Nhậm Từ ở trong mình chi thế ? Xem tuổi ngươi còn quá trẻ, không lẽ cũng thầm tương tư bà vợ của lão họ Nhậm ?

*** Tiểu Phi nghe như một tiếng sét, một tiếng sét sững sốt và vui mừng vừa nổ lên giữa đỉnh đầu mình.

Cái manh mối ,à chàng đang rả cẳng tìm tòi, bỗng dưng lại được y như từ trên trời rớt xuống ! Chàng buột miệng kêu lên:

-Thì ra Thu Linh Tố đã gá thân với vị Bang chủ Cái bang năm xưa. Quả đúng là địa vị cao quý, thinh danh hiển hách, so với bọn Tây Môn Thiên vượt hơn … hơn nhiều ! Nhìn dáng sắc khác thường của chàng, Bạch Ngọc Ma không dằn được lạ lùng:

-Thu Linh Tố ? Mà Thu Linh Tố là ai ?

Tiểu Phi lại càng sững sốt:

-Thì vừa rồi chẳng phải ngươi đã nói nàng ta là vợ của cựu bang chủ Nhậm Từ đó sao ?

Bạch Ngọc Ma cười lạt:

-Vợ của lão Nhậm Từ họ Điệp, tên là Điệp Thục Trinh … Tiểu Phi lại kêu lên thất thanh:

-Còn người trên bức họa này ?

Bạch Ngọc Ma ngắt ngang:

-Thì người trên bức họa là Điệp Thục Trinh chứ ai, ngươi cất giấu bức tượng bà ta, chẳng lẽ lại không rõ tên họ của bà ?

Tiểu Phi bàng hoàng lẩm bẩm :

-Thảo nào trên giang hồ không một ai biết rỏ nới hạ lạc của Thu Linh Tố, thì ra nàng đã đổi họ sữa tên sau khi gá thân cùng Nhậm bang chủ … Hừ ! Thinh danh của mụ yêu nữ này khi xưa xấu xa, nếu như muốn lấy được tấm chồng trong hàng nhân vật võ lâm hiển hách, tất phải đổi họ sữa tên, điều đó đáng lý ta phải sớm nghĩ ra mới phải ! Bạch Ngọc Ma trừng to mắt quát:

đối với Nhậm lão đầu, nếu ngươi muốn chửi, cứ tha hồ chửi rũa lão ta bằng đủ mọi danh từ xấu xa nào cũng được. Nhưng vợ của lão là một người đàn bà hiền thục đoan trang, khoan hòa với tất cả mọi người, cho đến Bạch Ngọc Ma ta cũng phải ít nhiều khâm hpục, nếu ngươi đối với bà dám buông lời bất kính, toàn thể đệ tử Cái bang từ trên chí dưới, sẽ không một ai buông tha cho ngươi ! Tiểu Phi đoán là Thu Linh Tố sau khi

lấy chồng, có lẽ đã dốc tâm cải hối, lập lại cuộc đời, và đối với hạng người như thế, Tiểu Phi xưa nay rất là ngợi phục.

Do đó, chàng không muốn khơi lên những gì xấu xa đã qua của nàng, chỉ hỏi:

-Vị Nhậm phu nhân đó hiện giờ ở đâu ?

Bạch Ngọc Ma cười nhạt:

-Thấy sắc là híp cả mắt, ngươi đúng là kẻ chẳng tốt. Nghe người ta góa định nhào vô đó chăng ? Người ta là hạng đàn bà rất mực tiết trinh, ngươi đừng hòng chấm mút gì được mà xôm xôm hỏi tới ! Tiểu Phi chớp mắt:

-Nhậm Từ đuổi ngươi ra khỏi Cái bang, hại ngươi trốn chui trốn nhủi suốt mười mấy năm gần như không còn ngày nào thung dung tự tại, ngươi không hận lão à ?

Bạch Ngọc Ma hậm hực đáp :

-Lão đã chết rồi, có hận cũng chẳng làm gì ! Tiểu Phi nói thật chậm:

-Tuy lão đã chết, nhưng vợ của lão vẫn còn sống ! Bạch Ngọc Ma nhìn trừng trừng lấy Tiểu Phi, tay mằm mằm nhổ lấy một sợi râu dưới chiếc cằm hầu như bị trụi lủi vì đã bị lão nhổ đi gần hết:

-Câu nói của mi tuy đáng ghét, nhưng lại rất hợp ý ta ! Tiểu Phi cười đáp lại:

đối với hạng người nào, nên dùng lời lẻ đó. Cái đạo lý trên ta jết sức tận tường! Bạch Ngọc Ma cười sằng sặc:

-Chả trách mà mọi người đều kháo nhau Đạo Soái Lưu Hương là một tên đạo tặc đáng yêu hơn đáng ghét, cho đến ta … hiện giờ cũng dần dần cảm thấy thích ngươi! Tiểu Phi hỏi tới:

-Vậy thì, vợ của lão hiện giờ ở đâu ?

Bạch Ngọc Ma lắc đầu:

đáng tiếc là ta cũng chẳng biết ! Tiểu Phi thất vọng đứng thừ ra một lúc lâu mới nói :

-Xin tạm biệt ! Dứt lời chàng vòng tay quày quả bước đi ngay.

Bạch Ngọc Ma liền gọi lại:

-Tuy ta không biết, nhưng có người lại biết ! Tiểu Phi dừng ngay bước:

-Ai ?

Bạch Ngọc Ma không đáp, hỏi lại:

-Chẳng lẽ ngươi nghĩ chẳng ra ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thê là Nam Cung Linh sẵn sàng cho ta biết nhưng hiện giờ, chắc là không ! Bạch Ngọc Ma cười bí mật:

-Người ta có ngọc, ngươi lại thò tay không ra xin, tất nhiên là không ai cho ngươi, nhưng nếu dùng một viên trân châu ngọc thúy khác quý giá hơn để đổi, không lẽ lại không được ?

Tiểu Phi nhíu mày:

-Vậy viên ngọc phỉ thúy của ta là thứ gì ?

Bạch Ngọc Ma đáp từng tiếng một:

-Lai lịch của thiếu niên áo đen nọ ! *** Tiểu Phi theo sát Bạch Ngọc Ma, Nhất Điểm Hồng bám sát Tiểu Phi, ba người như ba chiếc bóng mờ lướt đi vùn vụt trên mái ngói.

Màu trời đã rất khuya, bốn bề không còn thấy một ánh đèn.

Bạch Ngọc Ma vừa lướt đi vừa trầm giọng bảo:

-Lưu Hương, đây là ngươi tự ý theo ta, chứ không phải ta đưa ngươi đi đâu nhé ! Tiểu Phi cười nhẹ:

điều đó ta hiểu rồi ! Bạch Ngọc Ma nói tiếp:

-Ngươi biết được càng hay ! Tiểu Phi nhại đúng lại lời của Bạch Ngọc Ma:

-Nhất Điểm Hồng đây là ngươi tự ý theo ta, chứ không phải ta đứa ngươi đi đấy nhé ! Nhưng sau lưng không một tiếng trả lời.

Tiểu Phi ngạc nhiên quay lại … Nhất Điểm Hồng đã đi mất tự lúc nào. Tiểu Phi không khỏi cau mày lẩm bẩm:

-Lúc không muốn gã đến, gã lại một hai đến. Lúc muốn gã đừng đi gã một hai cũng đi. Ai làm bạn với con người như gã, thật là nhức đầu ! Bạch Ngọc Ma vụt nói:

-Căn nhà có ánh đèn phía trước là Hương đường của Cái bang, một trọng địa đối với kẻ bên ngoài. Bây giờ ta phải đi đây, ngươi đừng theo ta, nếu như ngươi cũng tìm đến nơi đó, ta không có trách nhiệm gì cả với hành động của ngươi, bắt đầu ngay từ phút này ! Tiểu Phi cười đáp:

-Kể như ta không hề gặp ngươi, ngươi muốn đi đâu tùy ý ta không cần biết đến ! -Tốt lắm ! Bạch Ngọc Ma dứt lời liền khom mình nhảy xuống.

Từ trong bóng tối liền có tiếng quát lên:

-Lên trời xuống đất ! Tiếng của Bạch Ngọc Ma đáp lại:

-Xin cơm đừng đến đây ! Và giọng của lão vụt thấp xuống:

-Tên tiểu tử đó thế nào ?

-Trong đại sảnh ! Bạch Ngọc Ma lại hỏi:

-Bang chủ kềm chế được hắn à ?

Giọng người nọ đáp:

-Hình như gã tự đến, còn đường hoàng tìm ghế ngồi, chẳng hiểu bang chủ tại sao đổi thái độ, đối với gã có vẻ nhã nhặn lắm.

15. Một Bức Thư Tình

Tiểu Phi nằm im trên mái ngói của một căn nhà đối diện.

Chàng thấy Bạch Ngọc Ma đẩy cửa bước vào … Bên trong nhà có đèn, nhưng các cửa sổ đều đóng kín chỉ có thể nhìn thấy bóng người lại qua, ngoài ra không còn nhìn thấy gì khác.

Bốn phía nhà đều có đặt trạm canh ngầm, tuy không nhìn thấy người, nhưng thỉnh thoảng có thể thấy được bóng đao ánh ngời lên từng chập và có thể nghe tiếng thì thào trò chuyện nhau.

Nhẹ như một làn khói, Tiểu Phi thi triển thân pháp đảo quanh một vòng lẻn ra phía sau nhà và ho lên một tiếng khẽ … Quả nhiên trong bóng tối có tiếng người quát khẻ:

-Trên trời dưới đất ! -Xin cơm đừng đến đây ! Từ trong bóng tối một bóng người vụt đứng lên và khi nhìn kỹ Tiểu Phi gã thất thanh kêu lên:

-Ngươi là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Xin gạo mà ! Liền với câu nói, tay phải chàng điểm nhanh vào huyệt đạo, tay trái đưa theo ra đỡ lấy thân hình gã, đặt nhẹ trên mái nhà và thấp giọng bảo:

-Ta không phải là người mà là Hô ly thành tiên, ngươi biết chưa ?

Sắc mặt gã nọ đầy vẻ kinh hoàng định gật đầu nhưng không làm sao nhúc nhích.

Tiểu Phi lướt thật nhẹ đến dưới mái hiên, tìm một khe cửa sổ có ánh đèn chiếu ra, ghé mắt nhìn vào.

Trong đại sảnh sắp hai hàng ghế tơi bằng đàn mộc, mỗi bên có hai lão ăn mày tóc bạc đang ngồi, sau lưng từng chiếc túi chồng lên một lớp dày, Tiểu Phi thầm đoán ít ra cũng chín chiếc túi trở lên.

Và bằng vào thân phận đó, họ phải là trưởng lão Cái bang hoặc Hộ pháp trong Cái bang.

Bạch Ngọc Ma chễm chệ choán một cái ghế nơi đầu tiên. Trên nửa là vị tân bang chủ trẻ tuổi sáng suốt và hào hùng : Nam Cung Linh ! Bao nhiêu cao thủ võ lâm đang ngầm ngầm trong thế vây chặt gã thiếu niên áo đen, nhưng gã không một chút gì tỏ vẻ sợ hãi, đôi mắt to cứ trợn trừng với Nam Cung Linh, hình như sẵn sàng đập lộn nhau bất cứ lúc nào.

Nam Cung Linh trầm trầm cất tiếng:

-Các hạ đã thương đệ tử trong bang, lại còn đả thương cả trưởng lão hộ pháp của bổn bang, nguyên do tất cả rất có thể đều ngộ nhận mà ra, bổn tòa cũng chẳng muốn truy cứu mà chỉ muốn hỏi, các hạ tại sao lại đến đây ?

Thiếu niên áo đen nhướng mắt lạnh lùng:

-Câu đó, các hạ hình như đã hỏi qua nhiều lần, nếu như tôi bằng lòng đáp, đâu đợi đến bây giờ ?

Nam Cung Linh vẫn không lộ vẻ gì tức giận:

-Các hạ đối với bổn bang có mưu định gì ? Nếu các hạ chịu nói ra, rất có thể bổn tòa xin thay mặt mấy vạn đệ tử trong bang mà d0áp ứng được điều đòi hỏi của các hạ ! Thiếu niên áo đen vụt hỏi :

-Nếu ta muốn chiếc đầu của Bang chủ, Bang chủ có khứng không ?

Nam Cung Linh hết thế dằn được, gằn gằn nói lớn:

-Các hạ đừng quênrằng, hiện thời, bất cứ lúc nào bản tòa cũng có thể kết liểu tính mạng các hạ được. Nhưng bổn tòa chỉ muốn hỏi dụng ý của các hạ đến đây thôi, thế mà các hạ vẫn không chịu nói ra, bổn tòa thấy rằng các hạ hơi kém biết điều đấy ! Thiếu niên áo đen cười lạnh:

-Giờ này ta còn ngồi được nơi đây yên lành, chính là nhờ cái không biết điều đó.

Giá mà ta khai rõ lai lịch ra rồi, mục đích của Bang chủ đã đạt, ta còn ngồi nơi này yên lành được chăng ?

Tiểu Phi bên ngoài thầm gật gù:

-Cái gã thiếu niên này xem bề ngoài vừa cương ngạnh vừa kiêu căng, hình như không biết chi cả, không ngờ gã lại sáng suốt hơn cả một ai. Nam Cung Linh chuyến này gặp đối thủ xứng tay rồi đó.

Da mặt Nam Cung Linh vụt đổi màu xanh, chứng tỏ là lửa giận đã phừng lên cực độ, nhưng cuối cùng người bang chủ Cái bang vẫn dằn xuống được và mỉm cười:

-Nếu bổn tòa muốn giết các hạ, thì hà tất hỏi rõ lai lịch để làm gì ? Điểm đó các hạ không lẽ chẳng nghĩ đến ?

Thiếu niên áo đen đáp ngay:

-Tất nhiên là ta nghĩ đến và nghĩ thật thấu đáo ! Bng chủ khi chưa biết rõ ta là ai, phía sau lưng ta còn có bao nhiêu người, càng chẳng biết là ta đã hiểu rõ ít nhiều gì bí mật của các ngươi chưa, tất nhiên Bang chủ vẫn còn nghi ngại chưa yêntâm để mà giết ta ! Nam Cung Linh vụt trầm ngay giọng nói:

đã thế thì, ta càng không thể buông tha các hạ đi ! Thiếu niên áo đen cười lạt:

-khôn gbuông tha ta càng hay, ta sẽ ăn ở đây, ngủ ở đây chỉ sợ rằng đám ăn mày nghèo khổ các ngươi nuôi không nổi ta đó thôi ! Bạch Ngọc Ma vụt nhếch môi cười nham hiểm:

-Mềm gã chẳng nói cứ dùng cứng thử xem gã nói hay là không ?

Thiếu niên áo đen hất hàm thách thức:

-Các người dám động đến ta một sợi lông, nhất định sẽ được đỗi bằng một vài mạng người. Nếu không tin, xin cứ ra tay thử ! Tiểu Phi đứng nghe phía bên ngoài, lòng không khỏi phục thầm. Biết cứng biết mềm thậtđúng lúc, biết tấn biết thoái từng lời nói một, thiếu niên áo đen quả là tay cơ trí phi thường.

Chợt một tiếng "binh" vang lên thệt to rúng động cả tòa sảnh đường, khung cửa sổ đối diện với Tiểu Phi vụt vỡ tung và Nhất Điểm Hồng lao nhanh vào như một trận gió, ánh kiếm trên tay gã lấp lánh ngập ngời … *** Thấy Nhất Điểm Hồng bỗng nhiên xuất hiện, Tiểu Phi nhếch môi cười thầm trong bóng tối:

-Thì ra ngươi vẫn theo ta, sự xuất hiện của ngươi thật là đúng lúc ! Chân vừa chấm đất, thanh kiếm trên tay Nhất Điểm Hồng đã đâm khỉa luôn bảy tám chiêu vài hướng bốn vị Cái bang trưởng lão và Bạch Ngọc Ma.

Được liệt vào hạng cao thủ hạng nhất võ lâm, đường kiếm của Nhất Điểm Hồng chẳng những vừa đột ngột vừa nhanh độclại vừa quái dị khó lường.

Bôn vị trưởng lão Cái bang và Bạch Ngọc Ma dù cũng là bậc nhất nhì võ lâm cao thủ, nhưng trong cơn bất phòng vẫn phải nhảy lui tránh né.

Nam Cung Linh giận dữ rít lên:

-Nhất Điểm Hồng, bổn tòa kính ngươi là bậc thành danh anh hùng, tại sao ngươi dám vô lể như thế trước hương d0ường của bổn bang ?

Nhất Điểm Hồng cười lạt:

-Ta xưa nay dù lục thân cũng chẳng nhận điều đó ngươi vẫnchưa biết à ?

Gã xông thẳng đến cạnh thiếu niên áo đen, trầm giọng:

-Ngươi còn chưa chạy à ?

Chẳng ngờ thiếu niên áo đen trừng mắt sừng sộ lại:

-Tại sao ta phải chạy theo ngươi chứ ?

Nhất Điểm Hồng sau giây sững sốt, cười lạt:

-Ngươi chẳng đi, ta nói toạt lai lịch của ngươi bây giờ ! Đến phiên thiếu niên áo đen sững sốt, nhưng hắn cười lên ngay:

-Khá lắm ! Kể như ta thua đấy ! Nào t a đi thôi ! Nhưng ngay khi ấy, Như ý trả, Phán quan bút, Thanh trúc trượng, Song thiết quẩy … bảy tám món vũ khí cùng nhoáng lên một lúc và chiếu thẳng về phía hai người.

Trong sảnh đường, không một người nào chẳng cao thủ lừng danh, mỗi món vũ khí công ra đều kèm theo tiếng vù vù, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Thiếu niên móc trong người ra một thanh miến đao y như một mảnh sắt dẹp cuốn tròn, vung thẳng vào không khí, vù vù chém luôn ra ba đao … Đao pháp của thiếu niên cực kỳ nhanh độc, đường đao khuấy theo tiềm lực ào ào, Tiểu Phi nhận ra đao pháp của gã thuộc về dương cương.

Đường kiếmcủa Nhất Điểm Hồng được dịp vun vút như sét bủa sao giăng, mỗi lần ánh kiếm chớp lên là địch thủ phải tháo lui một bước.

Hai người một đao một kiếm, sát vai nhau ứng chiến tuy rằng không còn sợ một ai, nhưng muốn đột thoát khỏi vòng vây là cả một ấn đề khó khăn ngoài tài sức ! Nhất Điểm Hồng đâm luôn một hơi mười kiếm và bất thần kêu lên:

-Ngươi còn chưa chịu ra tay ta kêu tên ngươi lên bây giờ ! Tất nhiên, ngoài Bạch Ngọc Ma ra, trong sảnh đường không một ai biết là gã đang réo gọi kẻ nào.

Nhưng ngoài cửa sổ, Tiểu Phi không khỏi lắc đầu cười khổ:

-Cái con trâu điên đó muốn kéo cả mình vào bể rồi ! Thoáng nghĩ một chốc, chàng nhún mình lên mái nhà rút nhẹ hơn mười tấm ngói và theo lổ thủng đó vù vù ném xuống miệng quát to:

-Nếm thử "Ngũ Độc Đồng Bảng" của ta ! Dù chỉ là những tấm ngói thông thường, nhưng qua bàn tay chuyên luyện của Tiểu Phi đã trở thành không tầm thường nửa, hoặc từ trên cao vút xuống, hoặc theo gió rít lượn tròn … Huống chi, mọi người trong cơn hoảng hốt không sao nhận định được là vật chi, chỉ nghe hai tiếng "ngũ độc" là mạnh ai nấy vọt lui tháo tránh, còn đâu nghĩ đến chuyện cản ngăn ?

Nhất Điểm Hồng và thiếu niên áo đen đã thừa cơ vọt thoát ra ngoài.

Nam Cung Linh dán sát người vào tường lướt nhanh đến khung cửa sổ … Bên ngoài bóng tối đen đặc, không sao nhìn thấy kẻ phóng ám khí là ai ! Vị Bang chủ Cái bang lập tức chụp vội chiếc ghế ném tuốt ra ngoài dò đường, thân ảnh theo đó vút nhanh qua khung cửa sổ và quát to:

-Bằng hữu chớ chạy ! Nhưng Tiểu Phi đã biến mất từ lâu.

*** Nhất Điểm Hồng và thiếu niên vượt qua khung cửa sổ, cứ song song vai nhau dùng thuật khinh công vun vút phóng đi.

Thân pháp của hai người không ai kém ai, xem chừng chạy đã khá xa, thiếu niên áo đen vụt dừng bước trừng mắt hỏi:

-Ai mượn ngươi đến cứu ta ?

được người ra tay giải cứu thiếu niên áo đen chẳng mang ơn, trái lại còn buông lời sừng sộ, giá đổi vào kẻ khác thái độ vô ơn của thiếu niên, có thể làm đối phương nổi điên lên tức khắc.

Nhưng Nhất Điểm Hồng không lộ một vẻ chi giận dữ, chỉ cất tính cười âm trầm:

-Ai cần thèm đến cứu ngươi, chết hay sống mặc xác ngươi nào có can hệ gì đến ta ?

Thiếu niên áo đen đổi sang thái độ kinh ngạc:

-Không phải đến cứu ta, tại sao mạo hiểm vào đó làm gì ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng :

-Ta làm hư mất một vật của người ta, mang ngươi đem đi để đền ! Thiếu niên khựng đi một lúc, mặt hầm hầm:

-Ngươi định giở cái trò quỷ gì đấy, ta thật không hiểu nổi ! -Các hạ không hiểu, nhưng ta hiểu ! Một giọng nói lạ hoắc chợt vang lên trong bóng tối.

Bằng vào giọng nói hòa hoãn, bằng cái thân pháp nhẹ nhàng như ma quái đó.

Nhất Điểm Hồng không cần đoán cũng biết cái người vừa phát ra tiếng cười kia chính là Đạo Soái Lưu Hương.

Không một chút tỏ vẻ ngạc nhiên, Nhất Điểm Hồng cười lạnh cất lời:

đây là bức thư của Lưu huynh, ta bắt đền cho đó ! Câu nói vừa buông gọn, người gã đã bắn nhanh đi xa lắc.

Thiếu niên áo đen dõi mắt nhìn bóng lưng gã ở xa xa, lắc đầu lẩm bẩm :

-Cái gã này hình như có vẻ khật khùng ! Tiểu Phi thở dài sườn sượt :

-Cái bịnh khật khùng của gã, chính là cái tật hay gánh vác việc của người. Gã tưởng đâu là giúp được ta, đâu có biết là đã vô tình làm hư đại sự của ta ! Thiếu niên áo đen không dằn được lạ lùng :

-Y làm hỏng chuyện gì của ngươi ?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Ta định dùng ngọc phỉ thúy để đổi lấy viên trân châu, gã lại phá hư bột hư đường hết công chuyện bán buôn của ta ! Thiếu niên áo đen nhìn sững chàng, y như trên mặt chàng vừa mọc lên một đóa hoa, ánh mắt gã đầy vẻ kinh ngạc và hiếu kỳ:

-Ta chỉ tưởng tên kia khật khùng, không ngờ ngươi cũng khật khùng nốt ! Tiểu Phi nhướng nhướng mắt:

đó gọi là đồng bịnh tương lân, bạn sao người vậy mà ! Thiếu niên cau mặt:

-Nhưng ta không có chứng bịnh khật khùng đó xin kiếu ! Gã vừa xoay người nhón chân, Tiểu Phi đã kêu lên:

-Những gì các hạ muốn hỏi ta, bây giờ không định hỏi à ?

Câu nói của chàng y như một lưỡi câu mầu nhiệm, giữ ngay đôi chân thiếu niên.

Gã xoay phắt người lại, mặt lộ đầy nét mừng:

-Bây giờ ngươi bằng lòng nói ra ?

Tiểu Phi đáp ngay, không một chút suy nghĩ :

-Nhìn thấy con lạc đà bay bên trong chiếc áo choàng đen của các hạ, nên ta biết ngay các hạ là con cháu của Sa Mạc Vương, nơi quan nội ta đã gặp qua người nên mới biết là người đã vào quan ! Ánh mắt thiếu niên ngời lên :

-Ngươi có gặp qua cha của ta ?

Tiểu Phi thở nhẹ:

-Nếu các hạ chịu tin ta, thì sự khó khăn của các hạ rất có thể sớm giải quyết được ! Đôi mắt sáng ngời, long lanh của thiếu niên, long lanh hơn cả những vì sao trên đời, nhìn xoáy vào Tiểu Phi một hồi, và thiếu niên vụt cười lên:

được, ta hoàn toàn tín nhiệm ngươi ! Tiểu Phi tựa lưng vào vách ngồi xuống duỗi tay duỗi chân cho thoải mái. Hầu như đó một thói quen, lúc nào có thể nghĩ được y như là không bao giờ chàng từ chối.

Môi nhếch nụ cười, chàng nói tiếp:

-Thế thì, bây giờ ta xin các hạ nói rõ nội dung bức thư đó cho ta biết ! Thiếu niên trố mắt:

-Thư ? Ta đã giao cho ngươi rồi mà ?

Tiểu Phi gượng cười:

-Hình như số tôi không được xem bức thư ấy, thôi thì chỉ nghe được, cũng đủ mãn nguyện lắm rồi ! Thiếu niên hỏi thật chậm:

-Nếu như ta không có đọc qua thì sao ?

Tiểu Phi bật dậy như chiếc lò xo:

-Nếu mà thật tình các hạ không có đọc, chắc là ta … xỉu mất ! Thiếu niên cười lạnh :

-Thì ngươi xỉu đi là vừa ! Tiểu Phi thất thanh kêu lên :

-Thật tình các hạ không có đọc qua ?

Thiếu niên vụt nhoẻn miệng cười:

-Tuy không có đọc qua, nhưng cha ta có đọc cho ta nghe.

Tiểu Phi thở phào nhẹ nhõm:

được thấy các hạ cười, ta dù có bị dọa chết cũng không lấy ân hận ! Thiếu niên da mặt hình như thoáng đỏ lên, đánh lảng đi câu chuyện:

-Nghe đây, trong thư ấy viết là … Tiểu Phi vội xua tay:

-Khoan, khoan ! Để ta rửa sạch tai đã.

Thiếu niên không khỏi sặc cười lên, nói tiếp:

-Trong thư viết là : Một lần giã biệt, thoáng đã bao thu lòng luôn tưởng nhớ, tôn dung hẳn đã hơn xưa nhiều. Thân thiếp giờ đã nhiều tiều tụy, lại đang gặp cảnh rất khổ nguy, mong quân nhớ chút tình ngày củ,

ra tay giải độ phần liểu hèn. Nếu quân chẳng đến, thiếp chỉ còn chờ chết mà chết ! Dưới thư chỉ ký tên có một chữ "Tố".

*** Phí bao nhiêu tâm huyết, cực nhọc, Tiểu Phi cuối cùng kể như đã xem bức thư.

Tuy đã đoán trước những gì nội dung của lá thư, nhưng chính tai được chứng thật, dù sao cũng chắc chắn hơn cái suy luận bằng tư tưởng.

Chỉ đáng tiếc là trong thư không nói rõ điều khổn nguy đó là chuyện gì ? Tiểu Phi không khỏi có phần nào thất vọng.

Thừ người ngẫm nghĩ một lúc, chàng lẩm bẩm:

-Bất luận thế nào, sự nguy hiểm của Thu Linh Tố phải liên quan đến Cái bang.

Thiếu niên áo đen vụt chận lời:

-Chính gia phụ cũng có nghĩ đến điều đó, cho nên, ta mới nghĩ là sự tích của gia phụ, nhất định có liên quan với Cái bang bằng không ta đâu dại gì mà đi chọc đến cái lủ ăn mày đó.

Tiểu Phi nhíu mày hỏi:

-Phong thư này nhận được từ lúc nào ? Do ai đưa đến ?

Thiếu niên áo đen nhếch nụ cười tự đắc :

-Gia phụ du hiệp miền sa mạc hành tung suốt năm bất định nơi nào, hoàn toàn nhờ chim câu đưa thư, liên lạc tin tức cùng thuộc hạ khắp nơi. Tuy bị mọi người gọi là Sa Mạc Chi Vương, nhưng thế lực ăn sâu vào cả mấy tỉnh miền quân đội. Phong thư ấy do chim câu từ trạm thư Lâm Thành mang đến ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhưng do người nào mang thư đó đến trạm Lâm thành gửi đi ? Tại sao y lại biết "Sa Mạc Chi Vương" có thiết lập trạm thư chim câu tại Lâm thành ?

Thiếu niên chợt thở dài:

-Câu hỏi ngươi, chắc là không còn ai trả lời nổi ?

Tiểu Phi rúng động:

-Vì sao ?

Thiếu niên áo đen nói từng tiếng một :

-Vì người phụ trách tại trạm thư Lân thành đều bị giết sạch ! Tiểu Phi cắn môi một lúc và vụt hỏi:

-Lịnh tôn chỉ có xa nhà một thánh hơn, tại sao các hạ lại đoán chắc là người bị mất tích ?

Thiếu niên áo đen khẽ thở dài:

-Sau khi gia phụ vào quan, mỗi ngày đều có chim câu đưa thư liên lạc cùng ta, nhưng trước đây mười ngày, thư tín đột nhiên dứt ngang, nếu có biến cố trọng đại xảy ra cho người, thì quyết nhiên không khi nào quên gửi thơ cho ta ! Tiểu Phi hỏi:

- Do đó các hạ theo vào đây ?

Thiếu niên áo đen đáp:

-Tất nhiên là ta lập tức lên đường, dọc lộ trình đều có đến các trạm thơ câu nghe ngóng tin tức, nhưng tuyệt nhiên không có một tin tức gì của người. Nhân viên nơi trạm thơ Lâm Thành đột nhiên bị chết sạch, do đó ta mới sốt ruột tìm đến Cái bang! Tiểu Phi ánh mắt chớp ngời lên:

-Các hạ đã nghe ngóng gì được nơi Cái bang ?

Thiếu niên lắc đầu lộ sắc buồn :

-Chẳng nghe ngóng được gì cả. Chẳng những người trong Cái bang không biết một tí gì về tin tức của gia phụ, mà gần đây cũng chẳng hề gặp chuyện khó khăn, càng không có chuyện nhờ người giúp sức ! Đôi mắt gã vụt bắn vào người Tiểu Phi trước khi nói tiếp:

-Nhưng càng như thế ta lại càng đâm hoài nghi. Ta cho là cái thái bình phiến diện bên ngoài của họ đó, nhất định ẩn tàng một sự kiện bí mật tày trời. Rõ ràng là gia phụ tiếp được phong thư của vị bang chủ phu nhân họ mà đến thì tất nhiên người phải có tiếp xúc với Cái bang, vậy thì tại sao họ không biết một chút gì ?

Tiểu Phi đáp trong dáng cách trầm tư:

-Biết đâu sự khó khăn của Nhậm phu nhân là một việc riêng mà nàng không muốn cho một ai biết. Cho đến việc hội kiến với lịnh tôn, nàng cũng giấu luôn với người trong Cái bang.

Thiếu niên áo đen gục gặc đầu:

-Cũng có thể là như vậy. Nhưng có hai việc hết sức lạ lùng. Việc thứ nhất là trong Cái bang không một người nào biết vị bang chủ phu nhân họ đi đâu. Việc thứ hai chắc là ngươi không thể quên : cái chết của Nhậm bang chủ xảy ra trong khoảng thời gian. Tuy nói rằng vì bịnh mà chết, nhưng mấy ai trong giang hồ đã tận mắt nhìn thấy ?

Tiểu Phi vụt nhảy dựng lên:

đây mới chính là mấu chốt quan trọng của mọi việc đã xảy ra, nhưng câu nói đó, các hạ đừng bao giờ nhắc lại với một ai bằng không giang hồ sẽ loạn mất. Bởi vì chiếc ghế bang chủ của một đại bang mà thế lực bao trùm thiên hạ đó, dù là đệ tử của Cái bang hay là kẻ bên ngoài, ai ai cũng muốn ngồi lên ! Thiếu niên áo đen xụ mặt:

-Ta chỉ cần tìm cho được cha ta, còn giang hồ loạn hay không mặc họ ! Suy nghĩ một lúc lâu, Tiểu Phi vụt hỏi:

-Các hạ nôn nao tìm tông tích lệnh tôn như thế, thế tại sao họ vẫn không biết lai lịch của các hạ ?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng:

-Cái nguyên nhân đó rất đơn giản … những Cái bang đệ tử được ta hỏi qua, không còn làm sao để thố lộ bí mật của ta nửa được ! Tiểu Phi cười lạt :

-Chuyện giết người các hạ xem y như là một trò chơi.

Thiếu niên áo đen hừ nhẹ, nhếch môi:

-Ta không giết họ, họ sẽ giết ta, giết người tuy rằng một chuyện chẳng vui sướng gì, nhưng vẫn sướng hơn là bị người ta giết ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Tại sao các hạ biết Nam Cung Linh muốn giết các hạ ? Tại sao các hạ không đem chuyện đó ra mà hỏi thẳng với y ?

Thiếu niên áo đen trả lời:

-Vì ta cảm thấy hắn không phải là người tốt ! Tiểu Phi sặc cười:

-Chỉ riêng các hạ cảm thấy, cái lý do đó e rằng chưa đủ đâu ! Thiếu niên ngạo nghễ:

-Nhưng riêng ta, ta cho là cái lý do đó quá đủ rồi ! Ánh mắt gã chợt ngời lên và bắn thẳng vào Tiểu Phi:

-Ngươi cho là … nếu ngươi hỏi thẳng y, y chịu nói ra à ?

Tiểu Phi đáp bằng câu hỏi lại:

-Các hạ cho là … Y vì lý do gì mà không chịu nói ra ?

Thiếu niên gật gù:

-Nếu như y có điều gì mờ ám với lương tâm, tất nhiên không chịu nói ra ! Tiểu Phi cười lên:

-Thế thì nếu như y không chịu nói ra, khác nào tự chứng minh mình có làm chuyện gì trái với lương tâm sao ? Các hạ thử nghĩ, trên đời này lại có ai ngốc như thế không ?

Thiếu niên áo đen trầm ngâm một lúc và hỏi:

-Nếu như y chịu nói với ngươi, ngươi có bằng lòng cho ta biết chăng ?

Tiểu Phi lại cười:

-Ta có lý do gì mà chẳng bằng lòng cho các hạ biết ?

Thiếu niên mỉm cười theo:

Đạo Soái Lưu Hương gẩm lại không đến đổi khó thương như lời giang hồ đồn đãi ! Nụ cười của gã hiện lên trên khuôn mặt băng lạnh, y như là một làn gió xuân mơn vuốt lên khoảnh đất khô khan chết lạnh, băng giá tan dần, ăn sâu vào cả lòng người.

Tiểu Phi chớp chớp mắt thở ra:

-Giá như mà các hạ thường chịu cười, các hạ sẽ khám phá ra rằng, có rất nhiều trên đời không đến đổi khó thương như trong tưởng tượng của các hạ ! Thiếu niên xụ ngay nét mặt :

-Trên đời có nhiều hay ít người khó thương, không quan hệ gì đến ta cả. Ta chỉ hỏi ngươi, bây giờ ngươi đi hỏi Nam Cung Linh chừng nào đến cho ta biết ?

Tiểu Phi đáp:

-Sáng mai … nếu ta biết rõ nơi nào để đến tìm các hạ … Thiếu niên áo đen ngắt ngang :

-Sáng sớm mai, ngươi cứ đánh một vòng quanh bờ hồ Đại Minh, sẽ thấy một con ngựa màu đen, ngươi nói với nó đúng ba lần câu "đưa tay đến gặp Hắc Trân Châu" và kéo lổ tai nó đúng ba lần nó sẽ đưa ngươi đến gặp ta. Nhớ đó, chỉ có thể kéo tai nó đúng ba lần không hơn không kém, không nên nhẹ lắm mà cũng đừng mạnh lắm ! Tiểu Phi cười hỏi:

-Nếu ta kéo tai nó bốn lần và kéo hơi mạnh một chút ?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng :

-Có lẽ nó sẽ đưa ngươi xuống tận đáy hồ Đại Minh đề tìm trân châu thật ! Và gã chào Tiểu Phi bằng một nụ cười, thân ảnh đã lướt đi như cơn gió nhẹ.

Nhìn theo dáng lưng của gã, Tiểu Phi lẩm bẩm một mình:

-Hắc Trân Châu, Hắc Trân Châu. Người ta thường nói Hắc Trân Châu là vậ bất tường. Ta chỉ mong cái viên Hắc Trân Châu sống ngươi có thể đem lại cho ta nhiều may mắn …

16. Diệu Tăng Vô Hoa

Còn lại một mình Tiểu Phi ngước mặt nhìn bầu trời đầy sao sáng trầm ngâm suy nghĩ … Chàng muốn tìm cái êm ả của trăng sao vằng vặc để tìm lấy cái êm ả cho tâm tình, để cho đầu óc mình sáng suốt trở lại.

Bình thường, mỗi khi có nhiều chuyện phải nghĩ ngợi Tiểu Phi cứ nằm ngữa thoải mái trên sạp thuyền, nhìn những vì sao lấp lánh trên cao, như những hạt kim cương đính lên tấm màn nhung đen thẳm là bao nhiêu vấn đề được giải quyết ổn thỏa.

Nhưng ánh sao lấp lánh của đêm nay, không giúp chàng được một chút gì lấy lại quân bình cho cân não. Đầu óc vẫn cứ rối bung bung, không làm sao nghĩ ra một điều gì, chàng lắc đầu cười thảm não:

-Không lẽ bầu trời nơi đây khác hẳn với bầu trời nơi biển cả ?

Chàng vươn vai đứng lên. Và như đã có một sự quyết định, rảo nhanh bước trở lại phía hương đường của Cái bang.

Bên trong đại sảnh, đèn đuốc vẫn sáng choang, Tiểu Phi tung mình nhảy xuống, nhưng không một ai từ trong bóng tối lướt ra để hỏi câu "trên trời dưới đất" nữa … Và Tiểu Phi chỉ còn cách đằng hắng lên một tiếng, cất cao giọng gọi:

-Nam Cung huynh có đấy không ?

Từ trong đại sảnh liền có tiếng đáp :

-Mời vào ! Những chiếc ghế chỏng gọng đã được lật lên, khung cửa sổ bị tung vỡ đã được dán lại, những mảnh ngói bể dưới đất cũng đã được quét dọn sạch sẽ. Gian đại sảnh vẫn gọn gàng tươm tất y như chưa có một chuyện gì xảy ra ! Gian đại sảnh đường rộng thênh thang chỉ có một mình Nam Cung Linh ngồi.

Trên bàn đã bày sẵn mấy đôi đũa chén, dưới bàn cũng để sẵn mấy vò rượu to.

Y như Nam Cung Linh sửa soạn sẵn để đợi Tiểu Phi đến, nên dù thấy chàng tiến vào, hắn không một chút gì tỏ vẻ kinh ngạc trên nét mặt, chỉ đứng dậy vòng tay:

-Quả nhiên, Lưu huynh đến đòi nợ rượu rồi, may là tiểu đệ sớm đã chuẩn bị mấy vò rượu, bằng không, Lưu huynh mà đến, tiểu đệ chỉ còn có nước trốn luôn ! Tiểu Phi cười ha hả:

-Nam Cung huynh biết tôi có thể tìm đến đây à ? Nam Cung huynh không chút nào ngạc nhiên sao ?

Nam Cung Linh cười đáp lại:

-Nếu Lưu huynh muốn đòi nợ rượu, có ai trên đời mà trốn cho khỏi ? Tiểu đệ dù có trốn tận chân trời, Lưu huynh có tìm đến được cũng chẳng có gì lấy làm lạ ! Tiểu Phi vỗ tay cười xòa:

đúng, đúng lắm ! Cái lổ mũi của tiểu đệ có cái tậ, hể nơi đâu có rượu ngon, đệ đánh hơi ra được ngay, huống hồ là bao nhiêu vò Trúc diệp thanh thượng hạng này! Chẳng đợi ai mời ngồi, Tiểu Phi gieo mình chễm chệ ngồi xuống ghế, quét mắt nhìn lên mặt bàn và nói tiếp:

-Chỉ tiếc có rượu mà không có đồ nhắm, đôi với kẻ háo ăn như đệ, bằng như là một điều ngược đãi vậy ! Nam Cung Linh mỉm cười:

đồ nhắm vốn ra có đủ, tiểu đệ có chuẩn bị sẵn mấy con gà béo, một chiếc giò heo bắp thảo, lại còn mấy cân thịt lạp cá khô ! Tiểu Phi lại nhìn quanh :

-Không lẽ gà, cá, thịt lạp lại đều biết phép tàng hình ? Sao tiểu đệ chẳng thấy đâu cả ?

Nam Cung Linh phì cười :

-Lưu huynh chẳng thấy là vì vừa có người đến đem các món nhắm đó đổ xuống lổ cống hết rồi ! Tiểu Phi thở dài hùi hụi:

-Không lẽ người đó có thâm thù đại hận gì với đệ ?

Nam Cung Linh cố dằn tiếng cười :

-Y biết người mà đệ đợi là Lưu huynh, nên mắng cho tiểu đệ một trận là dùng những món ăn xoàng xỉnh thế này để tiếp đãi Lưu huynh, không khỏi quá ngược đãi cái miệng lưỡi của Đạo Soái Lưu Hương quá ! Tiểu Phi cười mếu :

-Lưu Hương này không ăn thịt ăn cá, chẳng lẽ hớp gió để mà nhắm rượu à ?

-Hồng trần khổ nhọc đã khiến linh tính của con người còn lại chẳng bao nhiêu, nếu như cứ ăn mãi gà ngon thịt béo, chút linh tính còn lại e rằng cũng tắt lụn mất ! Liền theo giọng nói từ hóa đó, một người ung dung từ hậu đường bước ra, áo quần tuyền trắng không vương một chút bụi, cho đến nụ cười nhẹ trên vành môi cũng như lâng lâng xuất trần nốt.

Nhận ra là Diệu Tăng Vô Hoa, Tiểu Phi cười to lên:

-Thì ra là cái lão Diệu Tăng không hề nếm chút mùi tanh này, không lẽ ngươi muốn ta cũng bắt chước ngươi làm hòa thượng hay sao ? Mà dù cho ta có làm hòa thượng cũng là hòa thượng thịt chó mà thôi, thấy cá ngon thịt béo, lập tức động ngay lòng trần ! Vô Hoa cười dửng dưng :

-Ăn thịt thét rồi cũng chán, không lẽ ngươi không muốn đổi món à ?

Tiểu Phi sáng mắt lên :

-Hay là ngươi đã chịu xuống nhà bếp ?

Vô Hoa mỉm cười:

-Gẫy đàn cần có tri âm, mỹ vị cũng cần được kẻ trí vị để thưởng thức, trừ phi là kẻ sành ăn như ngươi ra, bần tăng đâu phải khổ nhiễm mình trong lửa củi như thế này ?

Tiểu Phi cười lên:

-Nếu hòa thượng mi mà nhiễm mùi của lửa, chúng ta chắc thành lọ lem hết ! Nam Cung Linh cười phụ họa:

-Kể ra cũng thật là lạ, Vô Hoa đại sư bất luận từ nơi nào chui ra, xem ra cũng sạch sẽ tươm tất hơn chúng ta gấp mười lần. Bụi bậm trên trần th61 này hình nhưđều không nhiễm đến người y, "Thiên nữ tán hoa, duy ma bất nhiễm" phải chăng cũng là nghĩa lý à ?

Châm rượu đầy vào cốc, Nam Cung Linh nâng cốc lên nói tiếp:

-May là rượu vốn là một chất rất thuần, bằng không, nếu cho đến rượu đại sư cũng chẳng uống, tình chúng tôi biết trãi cho ai ?

Tiểu Phi day sang Vô Hoa mỉm cười :

-Nếu mà trong ba người uống rượu, chỉ có mình ngươi không say, ta mới thật tình khâm phục hòa thượng mi đấy ! *** Tửu lượng ba người thật là dễ khiếp.

Giá mà có người thứ tư đứng bên cạnh nhìn xem họ uống, nhất định là phải hoài nghi trong những vò rượu kia chưa toàn nước lả.

Hai vò rượu to đã chui vào bụng, sắc mặt ba người vẫn cứ tỉnh khô.

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nghe đồn trong giang hồ có một người, tửu lượng xưng vô địch thiên hạ, có thể uống ngàn chén chẳng say. Có một hôm uống luôn một hơi ba trăm chén "Nhị Oa Đầu" của miền quan ngoại vẫn có thể đứng dậy đi về vững vàng ! Nam Cung Linh tròn mắt :

-Ghê nhỉ ? Người đó là ai ?

Tiểu Phi đáp:

-Chính là Trác Mộc Hợp được mọi người hiệu xưng là Sa Mạc Chi Vương.

Vừa nói đôi mắt Tiểu Phi vừa nhìn xoáy vào mặt Nam Cung Linh ước lường phản ứng.

Nam Cung Linh cười to lên :

-Nói là ba trăm chén, nhưng thật sự chừng phân nữa số ấy cũng đã là quá cao rồi. Bất kỳ tay ma men nào trong thiên hạ, chẳng một ai khỏi huênh hoang thêm hpần nào tửuu lượng của mình. Theo tiểu đệ thấy, thì chưa chắc y đã uống hơn Lưu huynh ! Ánh mắt Tiểu Phi vụt ngời lên:

-Nam Cung huynh có gặp qua hắn ? Có cùng hắn chung bàn uống rượu không ?

Nam Cung Linh mỉm cười:

-Rất tiếc là tiểu đệ chưa hề gặp y, bằng không cũng quyết uống đua với y xem ai hơn ai kém ! Tiểu Phi vuốt nhẹ chót mũi mình:

-Sợ rằng cơ hội đó không bao giờ có ! Nam Cung Linh nhướng mày:

-Chỉ cần hắn chưa chết, thiếu gì cơ hội sau này ! Tiểu Phi đặt chung rượu xuống bàn, cố ý nói từng tiếng một:

-Ai bảo là y chưa chết ?

Nam Cung Linh rúng động:

-Chết rồi ? Làm sao y chết ? Tại sao giang hồ không một ai hay biết ?

Tiểu Phi hỏi vặn lại:

-Tại sao Nam Cung huynh biết là trong giang hồ không một ai hay biết ?

Vô Hoa nhẹ mỉm cười đỡ lời :

-Tin tức của Cái bang là nhanh nhất nên trong giang hồ có người hay biết tin tức đó, thì Cái bang Bang chủ không lẽ lại chẳng hay ?

Tiểu Phi khẽ thở dài:

đúng thế ! Trong giang hồ quã thật không một ai hay biết hung tin đó. Chỉ vì đệ đã chôn giấu thi hài y, cốt ý không muốn cho giang hồ biết được tin tức cái chết của y ! Nam Cung Linh trợn mắt:

-Tại sao lại làm thế ?

Ánh mắt của Tiểu Phi như những tia dùi nhọn hoắc xoáy vào đối tượng :

-Vì hung thủ giết chết y, cố ý sắp bày nghi trận, muốn làm cho người trong giang hồ ngờ là họ tự tàn sát nhau và cũng chết sạch cả. Nếu tôi chẳng chôn giấu thi hài của bọn họ, lại đem tin tức thấu lộ mọi nơi, có phải là giúp tên hung thủ nọ tha hồ tiêu dao ngoài pháp lý chăng ? Tại sao ta lại để cho hắn an nhiên như thế chứ ?

Nam Cung Linh gật đầu:

đúng thế ! Lưu huynh làm như vậy, đám môn nhân thân thuộc của họ không hay là họ đã chết, tất sẽ cố sức mà đổ xô khắp nơi truy xét tông tích họ, tên hung phạm đó đừng mong được một ngày hưởng an nhàn ! Vô Hoa mỉm cười :

-Bần tăng đã nói qua, bọn hung đồ, mà gặp Đạo Soái Lưu Hương, bằng như là gặp sát tinh, đừng hòng cựa quậy ! Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Linh:

-Nam Cung huynh có khứng giúp đệ tìm ra tên hung đồ đó chăng ?

Nam Cung Linh phì cười :

-Lưu huynh đừng nên quên rằng, đệ tử Cái bang có tiếng là những kẻ rất hay gánh vác việc người nhất, so với Đạo Soái Lưu Hương cũng chẳng kém là bao nhiêu ! Tiểu Phi nói:

đã thế , xin nam Cung huynh cho biết vị phu nhân của Nhậm lão bang chủ hiện giờ ở đâu ?

Nam Cung Linh kinh ngạc:

-Không lẽ Nhậm phu nhân có liên quan đến vụ này ?

Tiểu Phi đáp:

-Ẩn tình bên trong, sau này rồ Nam Cung huynh sẽ hiểu. Bây giờ chỉ cần nam Cung huynh nói ra nơi trú ngụ của Nhậm phu nhân bằng như giúp đệ một chuyện rất to vậy ! Đôi mắt vẫn nhìn thẳng Nam Cung Linh, Tiểu Phi cười hề hề nói tiếp:

-Bằng như Nam Cung huynh chẳng chịu nói, e rằng đệ sẽ cho là Nam Cung huynh có ý che giấu chân hung, đệ mà nói tùm lum bậy bạ ra, thì bang chủ Cái bang khó mà chịu nổi.

Vô Hoa bật cười:

-Chổ đáng mến nhất của Lưu huynh chính là những lúc đâm ra bướng bỉnh chẳng khác chi là … con nít ! Nam Cung Linh thở dài tỏ vẻ khó xử :

-Nhậm lão bang chủ sau khi mất đi, Nhậm phu nhân liền phát nguyện thủ tiết, tiểu đệ thân là Cái bang đệ tử càng chẳng nên dẫn người tới quấy rầy người ! Ngừng lại đưa mắt nhìn Tiểu Phi, Nam Cung Linh gượng cười nói tiếp :

-Với ai thì tiểu đệ cũng chẳng hề sợ, nhưng gặp Lưu huynh thật là vô phương ! Tiểu Phi mừng rỡ:

-Nam Cung huynh đã bằng lòng ?

Nam Cung Linh cười thầm :

-Cái tội danh giấu diếm chân hung, tiểu đệ làm sao mà gánh nổi ?

Tiểu Phi cười hềnh hệch, hỏi nhanh:

-Nhậm phu nhân hiện giờ ở đâu ?

Nam Cung Linh thở một hơi dài :

-Chổ ở của Nhậm phu nhân rất kín đáo, người ngoài khó mà tìm được. Nếu như Lưu huynh chịu khó uống hết hơn nữa vò rượu còn lại nầy, tiểu đệ sẽ đưa Lưu huynh đi gặp ! Vô Hoa cười bảo:

-Bang chủ muốn làm khó Lưu huynh đáng lý nên tìm chuyện gì khác mới được, bắt hắn uống rượu khác nào gải đúng chổ ngứa của hắn ?

Tiểu Phi cười to :

-Rốt cuộc là chỉ có Vô Hoa hiểu hơn hết ! Tay nâng lấy đít vò, Tiểu Phi ngửa cổ ực luôn một hơi sạch cạn, mặt vẫn không đổi sắc:

-Bây giờ đi được rồi chứ ?

Nam Cung Linh nhíu mày trầm ngâm một lúc:

-Lưu huynh có thể nán được chừng nửa tiếng đồng hồ để tiểu đệ lo chút việc trong bang được chăng ?

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nơi chúng ta đến, khoảng hai ngày có thể trở về được không ?

Nam Cung Linh đáp :

-Hai ngày là quá nhiều ! Vô Hoa mỉm cười :

-Lưu huynh nóng trở về như thế, phải chăng có hẹn trước với giai nhân ?

Tiểu Phi cười ha hả :

-Mọi người đều cho là chuyện chi cũng khó giấu nổi được ta, nhưng câu nói ấy nên nhường lại cho hòa thượng ngươi mới phải ! Ngước mắt nhìn khung song dán giấy, bên ngoài trời đã rừng rựng màu trắng xam xám, Tiểu Phi day sang Nam Cung Linh nói tiếp :

được rồi, một tiếng đồng hồ sau, đệ sẽ trở lại tìm Nam Cung huynh ! Chàng vươn vai đứng dậy, lau sơ miệng, thuận tay rờ lấy chung rượu của Vô Hoa Diệu Tăng cầm theo ra ngoài … Giọng cười của chàng từ ngoài cửa sang sảng vọng vào:

-Vô Hoa nấu món ngon, Nam Cung đãi rượu, cứ đến là có ăn, ăn xong là đi, cuộc đời như thế, còn muốn gì hơn nữa. Cơm no, rượu đủ, vui thú thanh nhàn … Câu nói chưa dứt, người đã vút xa, nhưng chung rượu nọ lại từ ngoài cửa sổ là đà bay trở vào, vừa vặn đáp nhẹ xuống trước mặt Vô Hoa, y như là có bàn tay vô hình đặt vào chổ củ.

Rượu trong chung đã uống cạn, nhưng bên trong chung có thêm một vật: viên ngọc như ý nho nhỏ để cài nơi thắt lưng.

Nam Cung Linh rúng động buột miệng:

đạo Soái Lưu Hương thủ pháp quả là nhanh ! Nhưng Vô Hoa dửng dưng cất tiếng:

-Nếu không phải là vật chẳng đáng, bần tăng dễ đâu để cho hắn lấy đi ? Giá mà hắn chịu bớt lộ liểu tài năng, có lẽ hắn sẽ còn sống dai hơn nữa ! *** Buổi sáng bên hồ Đại Minh, sương mù giăng giăng trắng xóa.

Tiểu Phi lanh quanh trên bờ chẳng mấy lâu đã nghe có tiếng ngựa hí vang lên đâu đấy.

Tiếp đó, tiếng vó ngựa nện nhẹ từ ven bờ hồ trước mặt tiến lại.

Tuy trong làn sương mù mù, sắc ngựa vẫn ngời ngời đen nhánh lên, Tiểu Phi lướt tới mỉm cười:

-Ngựa ơi, đáng tiếc ngươi là vật sở hữu của bạn ta, bằng không, ta không làm sao đành để cho người khác cưỡi trên lưng ngươi ! Con vật hình như hiểu được tiếng người, hếch hếch chiếc mũi sát vào má chàng.

Tiểu Phi nói như lẩm bẩm với chính mình:

-Với ngựa sành chỉ cần đối xử tốt cùng nó một lần, nó sẽ mãi không quên cái ý tốt đó, nhưng với con người, dù đối xử tốt cùng họ cách mấy, không mấy chốc là họ quên sạch sành sanh.

Chàng kề bên tai ngựa nói đúng ba câu:

đưa ta đến gặp Hắc Trân Châu ! Sau đó, kéo nhẹ vành tai con vật đúng ba lượt.

Nếu đổi kẻ nào khác, tá6t nhiên thế nào cũng kéo bốn lượt thật mạnh thử xem sao ? Nhưng Tiểu Phi lại là người tuyệt đối giữ chủ trương không khi nào chơi ác với vật, trừ phi kẻ đó đã gần giống như súc vật ! Quả nhiên con ngựa liền quay đầu lửng thửng đi trước dẫn đường.

Tiểu Phi không trèo lên cưỡi ngựa mà đi theo ở phía sau, ngắm nghía từng sự chuyển động thực đều đặn và nhịp nhàng. Tiểu Phi cảm thấy khoan khoái còn hơn là cưỡi trên lưng ngựa.

Cái chuyển động của bắp thịt là cái tiết tấu bất tận của sự sống. Một bức tranh thật đơn giản, nhưng đã được tất cả chân thiện, chân mỹ của cuộc đời.

Một kẻ đã biết hưởng thụ kiếp sống, tất nhiên không bao giờ bỏ qua dù một cơ hội nhỏ, để ngắm ngía một cái đẹp trên đời.

Dưới một rặng liểu dày, một chiếc thuyền nan đang đậu. Thiếu niên áo đen Hắc Trân Châu đang ngồi bó gối trên thuyền nhìn ra mặt hồ bốc trắng hơi sương, nghĩ ngợi đến xuất thần.

Bên ngoài của gã xem ra rất lảnh đạm dửng dưng, dửng dưng đến mức hầu như không một chuyện gì trên đời này có thể làm gã lưu ý đến. Nhưng kỳ thật tâm sự của gã còn nhiều hơn cả một ai ! Tiểu Phi đằng hắng lên tiếng:

-Các hạ đang nghĩ gì thế ?

Hắc Trân Châu quay lại:

-Ta đang nghĩ đến ngươi ! gã tung người nhảy lên bờ, đối diện với Tiểu Phi và hỏi tiếp:

-Nghĩ xem ngươi đã hỏi ra được chưa ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa hỏi ra ! Hắc Trân Châu cười lạt:

-Ta sớm biết là hắn không khi nào chịu nói ra ! Tiểu Phi nói thật chậm :

-Phải tuy hắn không chịu nói ra, nhưng lại bằng lòng đưa ta đi ! Đôi mắt Hắc Trân Châu sáng lên :

-Tốt lắm ! Các người đi phía trước, ta theo ở phía sau vậy ! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Các hạ muốn theo sau Nam Cung Linh mà không bị hắn phát giác, sợ rằng khinh công chưa đủ trình độ ! Hắc Trân Châu hất mặt:

- Dù hắn có phát giác đã làm gì được ta ?

Tiểu Phi thở ra:

-Chẳng làm gì được rồi, nhưng các hạ cũng như tôi, đừng hòng tìm gặp Nhậm phu nhân ! Hắc Trân Châu mím môi, một lúc:

-Vậy ngươi đi độ bao lâu ?

Tiểu Phi đáp :

-Hai ngày ! Hắc Trân Châu gật đầu :

-Tốt lắm, hai ngày sau ta vẫn đợi ngươi tại đây ! Tiểu Phi nghĩ ngợi một thoáng và nói :

-Hai ngày, hoàng hôn sẽ có một thiếu nữ áo trắng đến từ Đại Minh hồ, lúc đó nếu tôi chưa về, xin các hạ bảo nàng hãy đợi tôi ! Hắc Trân Châu vụt cười to lên :

-Cùng giai nhân hò hẹn vào chiều hôm, Đạo Soái Lưu Hương quả là tay phong lưu đáo để, chỉ tiếc là ta không nhận được mặt vị giai nhân đó, làm sao mà chuyển cáo lại lời của ngươi ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Nàng họ Tô, các hạ thấy nàng có thể biết ngay. Đại Minh hồ tuy rằng là nơi địa linh nhân kiệt nhưng các cô gái như nàng cũng chẳng nhiều lắm đâu.

Đôi mắt sâu thẳm, của Hắc Trân Châu vụt nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Nàng đẹp lắm à ?

Tiểu Phi chép miệng :

-Chỉ đơn thuần moat tiếng đẹp, làm sao hình dung nổi được nàng ?

Đôi mắt Hắc Trân Châu càng mở to lên:

-Nàng là người chi của ngươi ?

Tiểu Phi cười cười:

-Các hạ không cảm thấy rằng, hỏi hơi nhiều sao ?

Hắc Trân Châu xụ ngay nét mặt :

-Tốt lắm ! Ngươi đi đi.. nhưng nếu như nàng không chịu đợi ngươi thì sao ?

Tiểu Phi đáp :

-Nếu như nàng không chịu đợi tôi, tôi sẽ nhảy ngay xuống hồ Đại Minh này tự vận.

Hắc Trân Châu đưa mắt nhìn ra mặt hồ đầy hơi sương, nhè nhẹ thou ra:

-Ngươi tự tin quá ! Tiểu Phi cười to:

-Nếu bắt bỏ đi cái tự tin, Lưu Hương này chắc là chỉ còn lại một vũng nước thúi thôi ! Đi được vài bước, chàng vụt quay lại :

-Các hạ có thấy rằng cái tên mình giống con gái lắm không ?

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Nếu ta là con gái, có lẽ ta đã giết ngươi rồi ! Tiểu Phi nheo mắt :

-Nếu các hạ là con gái, chắc không đến đổi hằn học với ta như vậy ! *** Cách Khúc phố, hướng Đông nam mấy dặm, có hòn núi tên gọi Mi Sơn.

Thế núi tuy không cao, nhưng cảnh sắc quả u nhàn, cỏ cây diễm tuyệt, Tiểu Phi mới đặt bước lên núi đã cảm thấy tâm hồn mình phiêu phiêu như thoát tục.

Nắng vàng mới rừng rựng ở chân sơn, bóng lá tàng cây rọi ánh chộp đá suối nguồn thành một màu biên biếc xanh, gió đan kẻ lá, chim hót đầu cành, bước chân của Nam Cung Linh đạp trên những vầng sương sáng vừa bốc lên y như đang cưỡi lên vầng trăng.

Tiểu Phi chợt hỏi:

-Chúng mình đã rời khỏi Tế nam bao lâu rồi ?

Nam Cung Linh cười đáp:

-Mới có một ngày, không lẽ Lưu huynh lại quên ?

Tiểu Phi khẽ thở dài :

-Tuy đệ mới đặt chân đến đây, nhưng nghĩ đến những sự tranh giành tục lụy nơi thành Tế Nam, tưởng chừng như mình đã sống qua kiếp khác. Giá mà được ở mãi nơi đây, thì kẻ tục Lưu Hương ắt sẽ trở thành nhã sĩ ! Nam Cung Linh cũng lây dáng nét mơ màng:

-Lúc Nhậm bang chủ còn sống, thường ước ao đến đây cất lều ẩn cư, tiếc vì suốt đời người bận rộn chẳng lúc nào nhàn, chí nguyện đó, chờ đến lúc chết mới được thực hiện ! Tiểu Phi buông một câu ướm dò :

-Có lẽ Nam Cung huynh rất tưởng nhớ đến người ?

Nam Cung Linh mặt đượm nét buồn :

-Ông là một người rất mực nhân từ, rất mực hòa nhã, mà trong đời tôi chưa thấy có một ai hơn. Tôi vốn là một đứa con mồ côi, không có ông, tôi làm sao có ngày nay ! Tiểu Phi ánh mắt thoáng ngời lên:

-Cùng Nam Cung huynh quen biết đã lâu nhưng đây mới là lần đầu nghe Nam Cung huynh nói lên câu đó ! Nam Cung Linh buồn buồn nói tiếp:

-Trong giang hồ mạnh được yếu thua, tấn tuồng cạnh tranh không lúc nào ngừng. Có lắm chuyện mình không có thì giờ mà nghĩ đến mà cũng chẳng dám nghĩ đến.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Phải làm, có lắm chuyện mà mình nghĩ nhiều quá, lòng có thể biến cải mất. Và những kẻ lòng dạ yếu mềm, khó mà sinh tồn giữa chốn giang hồ đầy lọc lừa man trá.

Nam Cung Linh dửng dưng mỉm cười thay câu đáp.

Hai người một trước,một sau noi theo con đường mòn khúc khuỷu tiến lần lên núi.

Một bên là vách đá cheo leo, một bên vực sâu trùng trùng cảnh sắc tuy thật u nhã, nhưng địa thế cũng cực kỳ hiểm ác.

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhậm phu nhân ở trên đỉnh núi phải chăng ?

Nam Cung Linh đáp:

-Nhậm phu nhân phong tư tuyệt thế, đáng liệt vào hàng đệ nhất mỹ nhân, dễ đâu chịu ở dưới người ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đệ xưa nay vốn không hề nôn nóng một chuyện gì, nhưng nhớ đến mọi lời thiên hạ đồn đãi về sắc lịch của bà ta, lại nghĩ đến chốc nữa đây mình sẽ được gặp, tim của đệ cứ như muốn vọt ra ngoài !

17. Thiên Phong Thập Tứ Lang

Chợt nghe tiếng nước chảy róc rách xa xa, trước mắt hai người dần dần hiện ra một bờ núi cheo leo, bên dưới nước chảy cuồn cuộn bọt tung trắng xóa.

Nối liền khoảng cách mười trượng của hai bờ núi là một chiếc cầu treo lắc lẻo, chiều ngang không quá hai thước.

Trên cầu có một người đang ngôi xếp bằng, gió núi thổi bồng lớp áo, trông như có thể thổi rớt y xuống cầu bất cứ lúc nào. Và một khi ró7t xuống, với chiều sâu thăm thẳm đó, xương thịt dù bằng thép nguội cũng khó nổi vẹn toàn.

Nhưng người ấy, đôi mắt đang khép kín, hình như đã ngủ.

Tiểu Phi tiến đến gần nhìn kỹ người ấy, thấy da mặt gã như sáp vàng, mày rậm mũi khoằm, tuy mắt nhắm lại, nhưng sát khí như vẫn toát ra bừng bừng qua khuôn mặt.

Gã ngồi xếp bằng, để lộ đôi chân trần mốc thếch, phía trước mặt lại để đôi guốc bằng cây đen gót khá cao, trên đôi guốc gác ngang một thanh trường kiếm vỏ cũng màu đen và hình dáng rất kỳ dị.

Gió núi lay tà áo gã kêu lên phần phật, trên chiếc bào đen hình như dùng kim tuyến một hàng chữ thảo, nét bút tung hoành nhưng rồng bay phượng múa:

"Kiếm ra khỏi vỏ, đối phương khó sống" Giữa khung cảnh âm u thanh tú c3a sơn khuê, vụt hiện lên một con người ngụy dị như thế khiến cho cảnh vật bỗng chốc đượm đầy vẻ thần bí.

Tiểu Phi thoáng rùng mình, quay sang Nam Cung Linh thấp giọng hỏi:

-Ai thế ?

Nam Cung Linh lắc đầu.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm phu nhân phải chăng ở bên kia bờ đôi diện ?

Vẫn không lên tiếng Nam Cung Linh lại gật đầu.

Tiểu Phi mạnh dạn bước tới trước vòng tay:

-Xin bằng hữu cho mượn lối một tý được chăng ?

Nhưng người nọ vẫn nhắm mắt ngồi im, hình như không hề nghe tiếng hỏi.

Tiểu Phi đành nhắc lại lần nữa:

-Bằng hữu có thể cho chúng tôi mượn đường một chút được chăng ?

Tiếng nói của chàng đã dồn theo nội lực, lồn glộng vang rền bốn hướng núi, nhưngngười nọ vẫn im lìm bất động.

Tiểu Phi quay sang Nam Cung Linh, cười thảm não:

-Vị bằng hữu này chỉ còn chưa nói là: "núi này do ta mở, rừng này do ta vun, nếu muốn qua đườngnày, phải nạp tiền mãi lộ" đó thôi ! Chàng cố ý nói thật to, hình như định khích người nọ ! Quả nhiên hắn vụt mở mắt ra nhìn chàng.

Tiểu Phi cảm thấy như vừa bị một nhát dao bén lướt qua khuôn mặt, da lưn gkhông khỏi ơn ớn.

Người nọ chầm chậm cất tiếng:

-Mênh mông thế gian, nơi nào chẳng được, tại sao nhị vị cứ nằng nặc đi đường này ?

Thanh âm của gã thật là chậm, thật rõ từng tiếng một mà cũng thật cứng bén xói tai, y như tiếng sắt thép giũa mài, tiếng tre nứa cọ và o nhau ken két.

Tiểu Phi chợt rúng động, buột miệng hỏi:

-Xin các hạ cho biết quý danh ! -Thiên Phong Thập Tứ Lang ! người nọ đáp gọn.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Các hạ không phải là người Trung thổ ?

Người nọ đáp:

-Ta từ Y Gia cốc, nơi Đông doanh châu đến đây ! Tiểu Phi thoáng biến sắc:

-Các hạ là Nhẫn Hiệp Y Giá ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhắm mắt làm thinh.

Tiểu Phi nhớ đến quái nhân đêm nọ đã dùng khói lạ che mắt chàng để biến mất vào đáy hồ, lòng chàng không khỏi tự Ớn ớn lạnh. Phải chăng chính là gã ta ?

Nam Cung Linh cung kính nghiêng mình:

-Y Giá Nhẫn Hiệp vô địch thiến hạ, hai mươi trước đã từng xuất hiện tại vùng Mân Triết, phải chăng là tiền bối đây ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhếch mép lạnh lùng:

-Phải ! Nam Cung Linh lại hỏi :

-Tiền bối lần thứ hai tái nhập trung thổ, bọn trẻ tuổi chúng tôi lại được dịp chiêm ngưỡng tuyệt kỹ của Y Giá quả là một điệu đại phúc. Nhưng chẳng hay tiền bối vượt biển trở lại từ bo lâu rồi ?

Câu hỏi thật trúng ý Tiểu Phi, chàng làm thinh lắng chờ câu đáp.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chậm rãi trả lời:

-Mười hôm trước đây, bỏ thuyền lên bờ, đến nơi đây đã độ năm ngày ! Tiểu Phi buột miệng hỏi:

-Lạ thật, tại sao vãn bối hình như có gặp tiền bối nời hồ Đại Minh ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang lạnh lùng:

-Có lẽ ngươi hoa mắt ! Tiểu Phi còn định hỏi, nhưng Nam Cung Linh đã láy mắt chận lời và rước nói:

-Vãn bôi rất nghe thêm vài lời chỉ giáo hữu ích, nhưng vì có việc gấp bên mình, xin tiền bối vui lòng nhượng lối, chờ khi trở về vãn bối xin được nghe thêm lời vàng ngọc ! Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt trợn mắt quát lớn :

-Các ngươi nhất định đi con đường này, phải chăng định tìm Thu Linh Tố ?

Tiểu Phi một phen giật mình rúng động:

-Tại sao lão Y Giá này cũng biết cả cái tên Thu Linh Tố, phải chăng lại là tình nhân cũ của nàng ?

Nam Cung Linh nhíu mày hỏi gặn:

-Thu Linh Tố ?Phải chăng tiền bối định nói đến Nhậm phu nhân ?

-Ừ ! Thiên Phong Thập Tứ Lang mím miệng lạnh lùng.

Nam Cung Linh giật mình hỏi tiếp:

-Tiền bối có quen với người ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt ngửa cổ cười lên lanh lảnh, giọng cười đượm đầy thê lương oán hờn, lay động cả rừng cây hốc đá, lá xanh lìa cuống lả tả rơi cùng.

Tiểu Phi, Nam Cung Linh không khỏi dưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu đối phương sao lại cười.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chợt ngưng ngay giọng cười, tiếng nói nghe chừng là tiếng rít:

-Ngươi hỏi ta có quen biết nàng không à ? Ta vì nàng mà cam lòng chịu nhục với lão họ Nhậm, ôm hận trở về Đông doanh, thề độc ngày nào Nhậm Từ còn sống, nhất định chẳng bao giờ ta đặt chân lên trung thổ, vì hạnh phúc của nàng, ta đành nhận lấy một hcưởng của Nhậm Từ, mà chẳng đánh lại, vì nàng mà ta đên bây giờ vẫn chịu ở giá, thế mà bây giờ … bây giờngươi lại hỏi ta có quen biết với nàng hay không ?

Tiểu Phi như sững ra một chổ.

Quả thật không ngờ cái lão Y Giá, ngoại danh Nhẫn Hiệp trước mặt lại có một đoạn tình cừu oan trái với vợ chồng Nhậm Từ.

Càng không ngờ hơn nữa, một con người dáng dấp như quái nhân, bề ngoài lnh5 hơn băng khối, lại là một kẻ rất mực si tình, si tình không thua gì bọn Trác Mộc Hợp ! Và dù năm kẻ ở năm phương khác nhau, Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên cũng như lão Y Giánày cùng chung một tâm trạng, tôn thờ mối tình đơn phương, quyết một đời cô độc để ôm lấy mó6i khổ tương tư ! Khác hơn một điều là bốn người kia đều chết, chỉ có Y Giá vẫn sống sờ sờ kia ! Tiếng cười thê thiết vụt dứt ngay, Thiên Phong Thập Tứ Lang gằn gằn nói tiếp:

-Bây giờ Nhậm Từ đã chết, Thu Linh Tố kể như hoàn toàn thuộc về ta, trừ ta ra, khắp thiên hạ đừng hòng ai trông thấy mặt nàng ! Nam Cung Linh vội nói:

-nhưng Nhậm phu nhân … Thiên Phong Thập Tứ Lang chận ngay:

-Chính nàng cũng chẳng muốn thấy mặt ai khác, các ngươi cút đi là vừa ! Nam Cung Linh nhíu mày lên tiếng:

-Tại hạ thân là đệ tử Cái bang vốn ra phải tôn trọng ý kiến của Nhậm phu nhân, chỉ vì bị Lưu huynh đây … Nam Cung Linh vụt bỏ lửng câu nói và day mặt sang hướng Tiểu Phi như nhường lời.

Tiểu Phi nói ngay:

-Nhậm phu nhân có phải chẳng muốn tiếp người ngoài hay không, cần phải nghe chính miệng bà ta thốt ra, tại hạ mới tin được ! Nam Cung Linh chợt kề miệng sát tai chàng:

-Bị lão quái vật đó chận ngang cầu, chúng ta làm sao bước qua đây ?

Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh địa thế, bên dưới chiếc cầulà một vực thẳm mù mù, hai bên bờ vách núi cheo leo từ bên này đến bên kia bờ chiều rộng không dưới mười trượng, dù cho bất cứ một tay khinh công tuyệt thế nào cũng khó mà bay vượt qua.

Nhưng bên ngoài Tiểu Phi vẫn giữ trọn nụ cười:

-Bất luận thế nào, đệ cũng hất quyết vượt qua cho được ! Lời chàng vừa dứt, chợt nghe một tiếng cảng vang lên kèm theo một ánh chớp ngời từ trong ống tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuôn ra, chụp thẳng vào một cội cây to độ miệng tô dựa bên bờ núi.

Tiểu Phi xoay mắt nhìn theo, hình như là mộ chiếc vòng màu bạc lấp lánh khớp trọn lấy vòng thân cây, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, thì vụt "rắc" lên một tiếng thân cây nọ bỗng gãy ngang làm đôi và chiếc vòng bạc nhanh như làn chớp chui gọn trở vào tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Võ lâm Trung nguyên, hình dạng ám khí không dưới muôn ngàn thứ, cũng không thiếu chi hạng cao thủ tuyệt luân nhưng thủ pháp của Thiên Phong Thập Tứ Lang hoàn toàn khá chẳn, chiếc vòng bạc của y có thể lượn vòng lui tới, linh hoạt y như vật sống, càng nói lên một thủ pháp kỳ đặc ngụy dị khác thường.

Tiểu Phi không dằn được tiếng khen:

-Thủ pháp của Y Giá, quả không hổ tiếng đồn ! Thiên Phong Thập Tứ Lang cười hiểm ác:

đây chính là thuật "Tử Uyển Thuật" một trong chín bí thuật của Nhẫn công chúng ta. Giá như ta chẳng nương tay, thân cây kia đã là cần cổ của ngươi ! Thế nào ? Chưa cút đi còn đợi lúc nào ?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Chà ! Cái danh từ Tử Uyển thuật nghe khá khiếp người đấy, nhưng cây là vật chết, còn người là vật sống, không lẽ ta vươn cổ ra để đợi ngươi tròng lấy à ?

Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên:

-Có lẽ ngươi muốn thử ?

Tiếng rít liền theo một ánh sáng chớp thẳng tới trước.

Tiểu Phi chỉ kịp nhận thấy trước mắt bỗng chói lòa lên, một ngân quang hình chiếc móc lao đến như điện chớp, nhanh hơn cả sức tưởng tượng của mình.

Chàgnlập tức xoay người tránh xa bảy thước.

khôn gnơ làn ngân quang ấy như là vật sống, bám sát theo chàng tựa bóng đuổi hình.

Liên tiếp bảy lần dịch người tránh né, làn ngân quang no vẫn chơm chớp bám sát chẳng rời, tạo thành một màn lưới bạc giăng giăng chẳng còn biết đâu để mà tránh.

Vèo … vèo … Từ lòng bàn tay Tiểu Phi vụt bay ra ba điểm đen nhánh, hai điểm bay tuốt ra ngoài, còn lại một điểm lại trúngngay vào vùng ngân quang kêu choang lên một tiếng.

Vừng ngân quang tức khắc biến mất, hai chiếc móc câu khớp lại dính liền nhau biến thành một vòng tròn rơi trên mặt đất, nẩy bật lên một cái và bay nhanh trở về phía chủ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang biến sắc quát to:

-Giỏi lắm ! Dám phá "Tử Uyển Thuật" của ta ! Hãy xem Đơnn Tâm Thuật tiếp nối … Liền với tiếng quát, một lượng khói ùn ùn như sóng biển cuộn tới, trong vầng khói tím hinh như nhấp nháy những hạt nhỏ óng ánh tựa thủy tinh.

Tiểu Phi dừng bước sụt lùi và bất thần nhấc bổng người lên khoảng không.

Ầm ! … Vừa vặn một tiếng nổ vang lên dữ dội như tiếng sét, làn khói tím lả tản bay, cội cây to phía sau lưng Tiểu Phi gẫy đứt làm đôi đoạn đổ ầm xuống đất, thân cây y như một ngọn sét quật ngang, gỗ bên trong cháy nạm, lá úa tả tơi theo chiều gió tung bay … Tiểu Phi không khỏi thầm rúng động:

-Môn nhẫn thuật quả là một tà pháp đáng kể ! Chàng nhấc người lên ba trượng và là đà đáp xuống trên chiếc cầu treo, cách gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đượm đầy thần bí kia không đầy mấy thước.

Nam Cung Linh thất thanh gọi lớn:

-Nhẫn Thuật Y Giá lợi hại phi thường, Lưu huynh phải đề phòng cho lắm ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhẫn thuật tại hạ đã lãnh giáo qua, bây giờ muốn được lãnh giáo lưỡi kiếm vô địch của tôn giá ! Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên từng tiếng một:

-Ngươi định xem tuyệt kỹ Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của ta ?

Tiểu Phi cười cười :

-Bây giờ dù cho tôn giá có bằng lòng cho tôi qua, tôi cũng chẳng qua, cái hứng thú đối với các hạ hiện giờ, còn mạnh hơn đối với Nhậm phu nhân, lãnh giáo xong Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của tôn giá, tôi còn muốn đàmm luận với tôn giá một câu chuyện.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cười rờn rợn:

-Nghịch Vân Nhất Đao Trảm là một sự un đúc của tất cả tinh hoa trong kiếm đạo, kiếm tuốt khỏi vỏ là địch thủ khó sống. Sau khi ngươi xem được rồi, thì đừng hòn còn nói chuyện với ai ?

Miệng nói nhưng đôi mắt cứ nhìn xoáy vào Tiểu Phi trong ánh mắt như bốc lên một tia nhìn yêu hoặc, và trong giọng nói chầm chậm kia cũng mường tượng mang theo hơi ám thôi miên ma quái ! Trên vành môi Tiểu Phi tuy không tắt nụ cười, nhưng toàn thân chàng không một phân tấc nào không tràn đầy cảnh giác, tia mắt chăm chú vào thanh đao chẳng dám rời ! Hình thế thanh đao rất dị kỳ, chiều dài khoảng năm thước, nhưng chiều ngang, nhỏ hẹp in hình thân kiếm.

Lưỡi đao đặc biệt, tất nhiên chiêu thế cũng cực kỳ đặc dị tân kỳ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cánh tay vưa chớp động, người đồng nhấc lên theo, thanh đao đã tức tốc tuốt ra khỏi bao, ánh đao chớp chớp như nước biếc trăng thu, ngập ngời lóe mắt.

Tay trái cầm lấy chuôi đao buông theo bờ hông, tay phải nhấc cao thanh đao ngang tầm mắt, Thiên Phong Thập Tứ Lang cho bề lưỡi hướng ra ngoài, như có thể chém ra bất cứ lúc nào.

Thân hình lão ngay đơ như pho tượng bất động, chỉ có tia mắt yêu quái cứ chập chờn nhìn xoáy vào Tiểu Phi ánh đao và tia mắt hầu như đã chụp tỏa khắp đối thủ.

Thế đao dù chưa nhích động, nhưng Tiểu Phi đã cảm thấy sát khí bức ra bừng bừng, mỗi lúc thêm trầm trọng, chàng càng trụ thần đứng yên không dám nhúc nhích.

Vì chàng thừa hiểu, chỉ một cái di động nhỏ nhặt thôi, sự cảnh giác châu thân khó tránh khỏi sơ hở, thế kiếm "tất sát" của đối phương sẽ lập tức chém tới ! Chàng đã dùng phương thức "lấy tịnh chế động", chính là tinh hoa trong kiếm đạo của Đông doanh.

Địch không động, ta bất động, địch nhích động, ta động trước, không phát là thôi, phát ra tất trúng ! Gió núi vụt như ngừng reo, bốn bề phăng phắc, không khí càng như nặng chìm trong sát khí ! Tiếng nước rì

rào bên dưới cầu cũng nghe như xa vời vợi mơ hồ, chỉ còn lại tiếng thở có tiết tấu của Thiên Phong và Tiểu Phi, mỗi lúc thêm phần nặng nề.

Dùng cái tịnh để giằng co nhau, thật ra còn dể sợ hơn trên phương diện tranh nhau chém giết của cái động.

Vì trong cái tư thế tịnh đó, đầy dẫy nguy cơ, hung hiểm khó lường, cho dù một cao thủ tuyệt đỉnh nào, cũng khó mà ước lượng nổi đường đao của Thiên Phong Thập Tứ Lang từ vị trí nào chém xuống ! *** Tiểu Phi đã cảm thấy chót mũi của mình từng hạt mồ hôi tươm ướt nhưng khuôn mặt vàng nghệch của Thiên Phong Thập Tứ Lang vẫn trơ trơ như mặt người chết.

Đột nhiên, Thiên Phong vung chân đá bay đôi guốc mình xuống khe sâu, từ từ nhích tới … Đã tới giai đoạn phải động vì đối phương đã động, nhưng Tiểu Phi quả thật không biết phải động bằng cách nào ?

Bàn chân không của Thiên Phong Thập Tứ Lang kéo sàn sạt trên mặt cầu treo vang thành một âm ba nặng nề, từng vết máu lốm đốm theo dấu chân chứng tỏ, khí huyết đối phương đã dồn lên tột độ vào chiêu công sắp đến.

Tuy nhiên, thanh đao trên tay gã vẫn vững vàng cửa ngang tầm mắt, cho đến chót mũi đao cũng không hề một chút lay động, hầu như tất cả tinh thần đều trút cả lên thế đao.

Và cũng ngay lúc ấy, một luồng gió nhọn vụt xoáy lên chiếu thẳng vào eo lưng của Tiểu Phi.

Lưỡi đao trên tay Thiên Phong chưa động, nhưng vỏ đao được đưa ra công trước, một thế công xuất kỳ bất ý khó ai ngờ.

Bao nhiêu tinh thần của Tiểu Phi đều đổ dồn lên thanh đao, bất thần bị đối phương dùng vỏ đao tấn công trước, trong cơn kinh hãi chàng chỉ còn cách nhấc người tháo lui.

Dường như chỉ đợi có thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang quát lên một tiếng xé không, đường đao trên tay vút bồi theo như chớp ! Đường đao chém xuống cực kỳ hiểm ác ước lượng chuẩn xác vị trí tháo lui của Tiểu Phi, dồn Tiểu Phi vào cái thế không thể lui cũng không thể tránh, thật đúng danh hiệu chiêu thức Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của Thiên Phong.

Đường đao tuy bề ngoài rất tầm thường, nhưng thật ra là cả một tinh hoa của kiếm thuật, cộng thêm trí tuệ khi lâm địch bao hàm tất cả kết tinh của những võ công trên thế nhân dung hợp lại.

Đôi mắt của Thiên Phong Thập Tứ Lang long lên đỏ ngầu. Y phục trên người qua luồng nội lực phát xuất phồng lên phần phật, quả là một đường đao dốc theo với tất cả công lực trên người ! Đường đao rít gió phạt qua, thân hình Tiểu Phi cũng theo đó lộn nhào xuống dưới … Vì lui đã không đường, tránh cũng không còn chổ tránh, Tiểu Phi chỉ còn buông mình xuống vực.

Nhưng dù tránh khỏi đứt đôi vì thế đao "Nghịch Vân Nhất Đao Trảm", Tiểu Phi cũng khó thoát được nát thây dưới khe sâu. Nam Cung Linh không khỏi nhíu mắt dựng mày, thất thanh suýt rú to lên … Không ngờ tiếng rú chưa kịp phát ra, Tiểu Phi đã từ bên dưới đột ngột tung bổng trở lên … Thì ra tuy lộn nhào xuống bên dưới, nhưng bàn chân của Tiểu Phi vẫn móc dính vào thân cầu, chờ cho đường đao lướt qua, chàng móc chân lấy đà tung người lên cao bốn trượng và như một con ó vồ mồi, Tiểu Phi lộ một vòng, chụp ào xuống đỉnh đầu Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Cố ý đạp chân lên cầu treo, xem ra tuy cực kỳ mạo hiểm, nhưng Tiểu Phi đã nhắm định trước chổ rút lui bằng lối móc chân lộn xuống dạ cầu.

Trước khi đôi bên chưa động thủ, Tiểu Phi sớm đã đoán định chiêu thức của đối phương có thể diễn tiến.

Từ cái móc lộn người xuống dưới cho đến cái lộn mình ngược giữa không trung, không những đơn thuần ở khinh công tuyệt diệu mà còn cả một sự nhanh trí, cả một tài ứng biến thật khéo léo trong cơn lâm địch.

Tuy đôi bên chỉ giao thủ với nhau chỉ có một chiêu, nhưng là một chiêu kết tinh của trí tuệ cùng võ công mỗi người.

Vì quyết đưa đối phương vào chổ tử địa, Thiên Phong Thập Tứ Lang thế đao công ra đã không chừa lại một chút dư lực nào.

lão không ngờ Tiểu Phi khinh công quá cao mà sự ứng biến cực kỳ thần tốc. Lão càng không ngờ chính mình định lợi dụng cái địa thế tuyệt hiểm chủa chiếc cầu treo, bất thần tung ra một đòn sát thủ để đối phương không làm sao kịp trở tay, thì bây giờ thế cờ lại lật ngược, chính lão lại gánh lấy hậu quả của mình … Từ trên cao, Tiểu Phi lộn người chụp xuống, Thiên Phong Thập Tứ Lang bối rối không biết lui đâu trốn đâu ?

Đường đao đi trượt mục tiêu, dư kình không sao thu lại được lưỡi đao chém sả vào sợi xích sắt to bằng nắm tay người, sao lửa bắn tung toé như pháo bông, sợi xích bị vặn cong đi một đoạn, khiến chiếc cầu treo vênh nghiêng một phía, đong đưa như chiếc võng … Giữa lúc nhịp cầu lao chao lay động, thân hình Tiểu Phi cũng vừa hạ thấp túm lấy đầu tóc dài xập xòa của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Tiểu Phi cất tiếng cười:

-Các hạ định chạy … Nhưng vành môi chàng vụt cứng ngay, giọng cười ngưng bặt nửa chừng … Vì trong bàn tay chàng chỉ còn là một nắm tóc giả dính theo cùgn chiếc mặt nạ da người vàng nghệch mà thôi ! nhìn lại Thiên Phong Thập Tứ Lang đang lộn tròn rới nhanh xuông phía dưới và một tiếng "cọc" vụt vang lên, từ trong ống tay áo lão bay vù ra một cái xích nhỏ với chiếc khoanh bạc cắm sâu vào vách đá.

Thình lình lão đong đưa mấy lượt theo đà sợi giây xích, đồng thời tung xuống thật nhanh, an nhàn đáp xuống tận giòng khe, theo giòng nước bơi đi còn buông lại chuỗi cười xóc óc:

đạo Soái Lưu Hương, "Không Thiền Thuật" của Y Giá đáng gọi là diệu tuyệt trong thiên hạ đấy chứ ?

Âm ba tiếng cười chưa dứt, thân hình của Thiên phong đã được dòng nước cuốn đi mút xa … *** Tiểu Phi chỉ còn cách trơ mắt nhìn theo, tay giữ chặt lấy bộ tóc giả với chiếc mặt nạ, đứng thừ ra một chổ.

Chợt nhận ra, từ trong chiếc mặt nạ từng hạt nước rơi xuống lốc bốc, Tiểu Phi bỗng buông tiếng cười to:

- Dù sao, mình cũng làm cho gã phải một phen toát mồ hôi, lúc nãy vì có chiếc mặt nạ này ngăn lại, làm ta cứ tưởng là hắn cứ trơ trơ, cho đến mồ hôi cũng chẳng có.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở phào nhẹ nhõm, tươi cười bước tới:

-Võ công của Y Giá quả nhiên ngụy dị hung hiểm khó lường. Giá mà thuật khinh công của Lưu huynh chẳng độc đáo thiên hạ, thì e rằng hôm nay không thoát khỏi đường đao kinh hồn kia.

Tiểu Phi vụt nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Linh, cười đáp lại:

-Tuy võ công của hắn truyền từ Y Giá, nhưng người hắn không phải từ Y Giá cốc đến ?

Nam Cung Linh sững sốt:

-Lưu huynh làm sao biết được ?

Tiểu Phi nhếch môi:

-Nếu hắn thật sự từ Y Giá đến, thì làm sao biết đúng tên và ngoại hiệu đệ là Đạo Soái Lưu Hương ?

Nam Cung Linh gật đầu và kêu lên:

đúng, đúng lắm ! Vì tiểu đệ từ nãy giờ cũng chẳng có kêu lên tên của Lưu huynh ! Tiểu Phi cười nói tiếp:

-Huống hồ, nếu hắn thật sự từ Y Giá đến, đệ với hắn vốn chẳng hề quen biết nhau, tại sao lại phải mang thâm thứ mặt nạ giả để làm chi ?

Nam Cung Linh gặn lại:

-Nếu không phải Nhẫn Hiệp Y Giá thì là ai ?

Đôi mắt ngời lên như điện lạnh , Tiểu Phi nói rõ từng tiếng:

-Tuy chưa biết đích xác là ai, nhưng đệ có thể quả quyết hắn nhất định biết đệ cũng như đệ biết hắn ! Đôi mắt chàng càng ngời lên qua nụ cười tiếp nối:

-Và như vậy, phạm vi của sự kiện không còn lớn lắm, vì trong thiên hạ võ lâm, có thể biết được mặt thật của đệ cũng chẳng mấy người và võ công cỡ như người đó lại càng không bao nhiêu.

Nam Cung Linh xen lời:

-Theo tiểu đệ biết thì trong số cao thủ võ lâm thiên hạ, tinh thông được “Nhẫn thuật” của Y Giá, chẳng có một người nào ! Tiểu Phi rùn vai cười:

-Tất nhiên Nhẫn thuật không phải là công phu bổn môn của hắn nhưng trong cơn nguy cấp hắn cũng chẳng chịu sử dụng công phu của bản môn ra, chỉ vì y thừa hiểu là một khi giở công phu phu bản môn , thì ta sẻ đoán được ngay hắn là ai ! Nam Cung Linh sáng mắt lên:

-Thế thì kẻ đó là ai, hình như Lưu huynh đã phần nào đoán được rồi thì phải ?

Tiểu Phi cười bí mật :

-Thiên cơ bất khả lậu. Phật dạy rằng: Đừng nên nói đừng nên nói ! Nam Cung Linh phì cười :

-Không ngờ Lưu huynh cũng giỏi cách bắt bí dữ há ?

Tiểu Phi vươn vai uể oải :

-Bất luận thế nào, hôm nay đệ kể như có thể gặp mặt được Nhậm phu nhân rồi vậy ! Nam Cung Linh đành cười theo:

-Nếu mà Lưu huynh không gặp được bà ta, thì chắc là tiểu đệ cũng phải nôn ruột theo mất ! Hai người nhìn nhau cười to lên và Nam Cung Linh tiến lên trước dẫn đường.

Qua khỏi chiếc cầu treo, dốc núi đã hết thẳng đứng, từng dãy rừng xanh bát ngát hiện ra, lấp ló vài mái nhà tranh đơn sơ cô tịch.

Đến trước phên rào trúc của một ngôi nhà tranh Nam Cung Linh dừng lại sang sảng cất tiếng:

đệ tử Nam Cung Linh, xin viếng thăm phu nhân bình an ! Giây lâu sau, từ bên trong nhà có tiếng người chậm rãi cất lên:

-Ngươi đã đến đây, hãy tự xô cửa mà vào ! *** Giọng nói thật êm nhẹ thật dịu dàng, mà cũng thật trong thanh, chỉ nghe qua giọng nói cũng đủ tưởng tượng được hình dáng xinh lịch của chủ nhân ! Tiểu Phi tinh thần vụt nghe phấn chấn, mỉm cười khẽ giọng:

-Không thấy được người, chỉ nghe giọng nói cũng đủ làm tinh thần thư thái rồi ! Nam Cung Linh không đáp, nhè nhẹ mở rào trúc, rón rén bước vào.

Đặt bước đến nơi đây, vị Cái bang Bang chủ từng hét ra lửa bây giờ chẳng khác chi một cậu học trò đi học về trể chỉ nơm nớp sợ thầy rầy, cả đến thở mạnh cũng chẳng dám.

Cánh cửa gổ của gian tịch xé nửa khép nửa hở, một mùi hương từ đó nhè nhẹ thoảng ra.

Trên một cành chót vót ngọn cổ tùng, một con chim sắc lông biên biếc đang đậu, mắt lim dim như ngủ.

Tiểu Phi đang đi trên mặt lối mòng rợp bóng mát, hình như cũng sợ làm vỡ đi khung cảnh đầy an lành tỉnh mịch, chân chàng tự dưng nhè nhẹ nhấc bước y như Nam Cung Linh.

Giọngnói dịu dàng êm ái nọ lại vang lên:

-Cửa mở sẵn đấy, tại sao các ngươi vẫn chưa bước vào ?

*** Một tiếng “két” vang lên khe khẽ, chim xanh tỉnh giấc ngẩng đầu nhìn quanh.

Cánh cửa được mở toang ra quá nửa.

Cảnh vật đập vào mắt Tiểu Phi là vóc dáng mỹ nhân sắc phục đen tuyền, tóc xỏa sau vai, quỳ im lìm trước hương án, như một pho tượng điêu khắc tuyệt mỹ.

Lưng nàng hướng ra phía cửa, cho nên Tiểu Phi không làm sao nhìn được mặt mày.

Nhưng cái tư tháicao sang, cái vóc thể tha thướt qua vòng lưng thon kiađã làm cho Tiểu Phi cơ hồ chết sững … -Lâm Tiên Nhi … Môi chàng vụt giật giật liên hồi và suýt nửa đã kêu lên thành tiếng.

Vì mnái tóc đó chiếc lưng thon thon, bờ vai tròn trĩnh như toát ra nhiều ma lực thu hút cảm quan người đó, đúng làø hình dáng của Lâm Tiên Nhi ngày cũ.

Và nếu không kịp thời sực nhớ rằng, người đàn bà trước mặt lớntuổi hơn Lâm Tiên Nhi và có lẽ lơn hơn tuổi mình, sực nhớ đến mũi kiếm run run của mình ghim lút vào yết hầu của Lâm Tiên Nhi ngày nọ, có lẽ Tiểu Phi đã không sao kềm được lòng mình mà khụy ngay nơi ngưỡng cửa.

Khói hương khói trầm khôngngớt guồn guộn quện vào nhau, Nhậm phu nhân vẫn quỳ im lìm, đầu vẫn không quay lại:

-Nam Cung Linh, ngươi mang ai đến thế ?

Tiểu Phi nghiêng mình lên tiếng:

-Tại hạ là Lưu Hương, đến để bái kiến phu nhân ! Nhậm phu nhân se sẽ lập lại:

-Lưu Hương … Âm thanh của nàng thật bình thản, thật chậm rãi, y như là không mảy may biết gì về những thành tích cực phong lưu, cực lãng mạn và rất nhiều trường kỳ tính qua cái danh từ Lưu Hương mà ai nghe qua cũng phải nể nang đó cả.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Tiểu Phi gặp được một người đã nhắc đến tên mình một cách dửng dưng, hơn nữa người ấy lại là một nữ nhân ! Nam Cung Linh cung kính cúi đầu:

đệ tử vốn chẳng dám mang khách ngoài đến làm rộn phu nhân, nhưng Lưu công tử đây với bổn bang rất nhiều giao tình sâu xa và việc đến đây hôm nay, có nhiều chuyện quan hệ đến bổn bang … Nhậm phu nhân chậm rãi ngắt lời :

-Chuyện trong bang với ta đã không còn quan hệ, tại sao lại đến tìm ta ?

Tiểu Phi đỡ lời:

-Nhưng chuyện này lại có nhiều quan hệ trọng đại với phu nhân ! Nhậm phu nhân hỏi:

-Chuyện gì ?

Liếc mắt nhìn sang Nam Cung Linh một thoáng, Tiểu Phi trả lời thật chậm :

-Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử, Trác Mộc bốn vị tiền bối đó có lẽ phu nhân có biết qua, tại hạ đến đây hôm nay là vì việc liên quan đến bốn vị ấy ! Vừa nói, Tiểu Phi hết sức theo dõi từng trạng thái biến chuyển của thần sắc Nhậm phu nhân.

Tuy không nhìn được mặt mũi, nhưng chàng vẫn thấy được đôi bờ vai của nàng hinh như thoang thoảng rung lên.

Và nàng vụt đứng phắt dậy quay đầu lại … điều ao ước duy nhất của Tiểu Phi hiện thời là mong Nhậm phu nhân sẽ quay đầu lại, mong được nhìn dung mạo diễm tuyệt của nàng đã từng làm điên đảo chúng sanh, cho nên khi thấy nàng quay đầu, Tiểu Phi vụt nghe như tim mình nhịp nhấn thêm mạnh.

Nhưng Tiểu Phi đã hoàn toàn thất vọng ! Vì khuôn mặt này được trùm kín sau lớp ra đen, cho đến đôi mắt cũng bị che mất, hình như nàng rất quý tiếc cái vẻ thiên kiều bá mị của mình, nên không muốn cho bất kỳ người nào trong thấy.

Dù vậy, Tiểu Phi vẫn cảm thấy ánh mắt sáng ngời sắc kia đang xuyên qua lớp sa bắn thẳng vào mặt chàng, tựa hồ có thể thấu suốt vào tim chàng.

Nhưng Tiểu Phi vẫn cứ ngang nhiên ngững đầu, vì trong thiên hạ không có một kẻ nào có thể làm cho Tiểu Phi phải khép nép cúi đầu.

Khá lâu sau, khi đã lấy lại được sự bình tỉnh Nhậm phu nhân trả lời thật chậm và cũng thật dịu dàng:

-Phải, ta nhìn nhận có quen bốn người đó, nhưng là chuyện của hai mươi năm trước, tại sao đem cái chuyện mà ta đã bỏ quên đến làm phiền ta thế ?

Tiểu Phi không một chút nao núng:

-Nhưng gần đây phu nhân có viết thơ cho họ, phải thế không ?

Nhậm phu nhân có vẻ hoang mang:

-Thơ ?

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Phi nhìn thẳng vào đối tượng:

-Phải, thơ ! Trong thơ nói là phu nhân có chuyện khó khăn cần họ đến giúp, tại hạ đến đây không ngoài ý thỉnh giáo phu nhân cho biết chuyện khó khăn đó là chuyện chi ?

Nhậm phu nhân suy nhĩ thật lâu mới trả lời:

-Ta không nhớ là mình có viết bức thơ ấy, túc hạ xem lầm rồi ! Như bị ai nhận vào họng mình một trái thị còn xanh, Tiểu Phi chợt nghe họng mình chát đắng, khó chịu lạ lùng, chàng không hiểu tại sao Nhậm phu nhân chẳng chịu nói ra điều bí mật trong bức thơ ?

Cắn môi một thoáng, chàng lớn tiếng nói :

-Phu nhân quả có viết bức thơ ấy, tại hạ quyết không xem lầm đâu ! Nhậm phu nhân hỏi gặn:

-Tại sao túc hạ biết là không lầm ? Các hạ biết được bút tích của ta à ?

Tiểu Phi nghẹn họng không làm sao đáp được.

Nhậm phu nhân xoay mặt lại phía bàn thờ, quỳ trở xuống:

-Nam Cung Linh, chừng nào ra đi, nhớ khép cửa lại, ta không thể tiễn được.

Kéo nhẹ Tiểu Phi đang còn đứng chết trân ra đó, Nam Cung Linh nói:

-Phu nhân đã nói không có viết bức thơ đó, có lẽ người khác đã mạo danh cũng nên. Chúng ta đi thôi ! Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

-Mạo danh ! Cũng có thể lắm ! Ánh mắt chàng đột nhiên dời lên chiếc lọ sứ xưa đặt trên bàn thờ:

- Di thể của Nhậm bang chủ phải chăng đã hỏa táng ?

Nhậm phu nhân chưa kịp trả lời, Nam Cung Linh đã rước nói:

-Môn hạ Cái bang sau khi chết đều được hỏa táng. Đó là truyền thống xưa nay trong Cái bang.

Tiểu Phi nhếch môi như tiếc rẻ:

-Tiếc thay cho đến nhìn mặt Nhậm bang chủ lần cuối cũng chẳng được, thật là đáng ân hận ! Nhậm phu nhân vụt nói :

-Túc hạ cũng chẳng cần ân hận, tiên phu bịnh hoạn liênmiên bao năm trời, đột nhiên chết đi, được nhìn thấy mặt người lần cuối, cũng chẳng có mấy ai, túc hạ có thể rời đi rồi chứ ?

Đôi mắt Tiểu Phi vụt ánh lên thật nhanh:

đa tạ phu nhân ! Nhậm phu nhân đáp:

-Ta cũng chẳng giúp ích gì cho túc hạ, không cần phải đa tạ làm chi ! -Phải ! Tiểu Phi đáp xong, sẽ bước lui trở ra ngoài, lòng cứ nghiền ngẫm hai câu nói cuối cùng của Nhậm phu nhân.

Tuy là hai câu nói rất bình thường, nhưng linh cảm đã cho Tiểu Phi biết bên trong ẩn ước nhiều ý vị !

18. Kẻ Chết Sống Dậy

Hai người quay trở về Tế Nam thành.

Hình như biết rõ tâm tình ưu tư của Tiểu Phi, dọc đường Nam Cung Linh cứ im lặng đi bên cạnh, không hề khơi chuyện quấy rầy ý nghĩ của người bạn đồng hành.

Về đến thành Tế Nam đã là đêm khuya của ngày thứ ba.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở dài lên tiếng:

-Lưu huynh mắc công một chuyến đi không về rồi, tiểu đệ cũng hết sức là thất vọng ! Tiểu Phi cười ha hả:

-Tại đệ hay gánh bàn đọc mướn, hại Bang chủ một chuyến rả đôi giò, đáng lý phải mời Nam Cung huynh uống vài chung mới phải ! Nam Cung Linh xua tay lia lịa:

-Một lần hầu rượu Lưu huynh, ít nhất cũng phải say khướt ba ngày trời, xin Lưu huynh tha cho ! Thật ra, ý của Tiểu Phi chỉ muốn đuổi gã đi càng sơm càng hay nên chụp ngay cơ hội:

-Lần này thì tha cho, nhưng nếu còn lẩn quẩn ở đó, đệ có thể đổi ý lắm đấy ! Quả nhiên, Nam Cung Linh vội vòng tay cáo từ và cười ha hả phóng đi.

Tiểu Phi chờ hắn đi khuất lập tức đi riết đến bờ hồ Đại Minh.

Lần này, không một chút phí công, chàng đã tìm được ngay chổ của Hắc Trân Châu.

Vừa nhìn thấy chàng, đôi mắt tròn đen nhánh hơn trân châu của gã như sáng hơn thêm.

Hắc Trân Châu thót nhanh lên bờ, hỏi nhanh:

-Có gặp được Thu Linh Tố không ?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy có người cố ý ngăn trở, nhưng cuối cùng ta vẫn gặp được nàng.

Hắc Trân Châu lại hỏi:

-Nàng đẹp lắm phải không ?

Tiểu Phi cười cười:

-Sao các hạ giống y đàn bà thế ? Sao không hỏi ta với nàng nói những chuyện gì, trái lại đi hỏi ta nàng đẹp hay không ? Đáng tiếc là nàng đã che mặt bằng một lớp sa đen, ta không sao nhìn thấy dung mạo nàng thế nào ?

Xem chừng Hắc Trân Châu càng thất vọng hơn cả Tiểu Phi, gã thở dài hỏi tiếp:

-Nàng nói với ngươi những chuyện gì ?

Tiểu Phi cười buồn:

-Nàng nói là không nhớ mình có viết bức thơ ấy.

Hắc Trân Châu sững sốt:

-Không lẽ bức thơ đó không phải nàng viết ?

Tiểu Phi cắn môi:

-Nếu như thật nàng có viết những bức thơ ấy, tất phải biết rõ bọn Tây Môn Thiên đều chết vì nàng, chỉ vì nàng tại sao lại lừa dối ta ? Không lẽ chẳng muốn ta giúp nàng vạch trần cái bí mật đó ?

Hắc Trân Châu suy nghĩ một lúc và lẩm bẩm:

-Phải ! nàng không có lý do gì mà lừa dối ngươi, nhưng … Gã vụt nắm chặt cánh tay của Tiểu Phi, kêu lên:

-Ngươi nói là mặt nàng có trùm sa đen, có phải không ?

Tiểu Phi khe khẽ gật đầu:

-Phải ! Hắc Trân Châu nói tiếp:

-Hay là người gặp ngươi không phải là Thu Linh Tố ? Mà có thể do người khác giả dạng ?

Tiểu Phi quả quyết:

-Quyết không thể do người khác giả dạng ! Hắc Trân Châu nghi ngờ :

-Ngươi chưa hề thấy mặt nàng, tại sao lại biết là không phải do người khác giả dạng ?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy chưa nhìn thấy mặt nàng, nhưng giọng nói ấy, phong độ ấy, trọn đời không một ai bắt chước cho giống được. Huống hồ, nếu nàng là người giả, tất không khi nào cho người đón đường cản trở ta gặp nàng ! Hắc Trân Châu thở dài sườn sượt:

-Như thế thì, sự bí m ật này không còn ai vạch trần nổi rồi sao ?

Tiểu Phi cười tự tin:

-trong mắt Đạo Soái Lưu Hương, không có sự bí mật nào mà không thể vạch trần được ! Hắc Trân Châu cười lạt:

-Trong mắt ngươi có được gì ? Phải chăng chỉ có hai chữ tự kiêu ?

Tiểu Phi không trả lời mà đưa mắt nhìn quanh bốn phía và vụt hỏi:

-Cái người mà ta nhờ các hạ lưu ý giùm, không lẽ vẫn chưa đến ?

Hắc Trân Châu đáp:

đã đến rồi ! Tiểu Phi mừng rỡ:

-Các hạ đã thấy nàng ? Vậy nàng ở đâu ?

Hắc Trân Châu đáp thật tỉnh:

-Chết rồi ! Giọng nói của gã thật thản nhiên thật rõ ràng không lớn lắm mà cũng chẳng nhỏ lắm, nhưng Tiểu Phi nghe như tiếng sét nổ ình trong tai.

Chàng nhảy dựng lên, túmlấy đầu vai của Hắc Trân Châu hỏi gấp:

-Ngươi nói sao ?

Hắc Trân Châu vẫn cứ thản nhiên :

-Ta nói là nàng bị người giết chết rồi ! Tiểu Phi bàn tay rung lên :

-Các hạ … các hạ nhìn thấy ?

Hắc Trân Châu gật đầu :

-Phải ! Ta nhìn thấy.

Khoé mắt của Tiểu Phi gần như toét ra được, chàng trọn tròn đôi mắt, rít lên:

-Các hạ có thể trơ mặt để nhìn nàng bị giết à ? Lòng … lòng dạ các hạ để ở đâu ?

Hắc Trân Châu nghe đầu vai mình đau nhói lên như suýt vỡ ra vì cái bóp của đối phương. Nhưng gã vẫn cắn răng chịu đựng không kêu một tiếng, khoé mắt dù đã ươn ướt long lanh, nhưng giọng nói vẫn cứ lạnh lùng:

-Ta đứng im và mục kích thì sao ? Ngươi đâu có bảo ta phải bảo vệ nàng ?

Huống hồ, ta với nàng có quen biết gì đâu ? Nàng sống hay chết có liên hệ gì đến ta chứ ?

Tiểu Phi đưa mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Trân Châu, bàn tay cũng từ từ buông thõng xuống, thân hình lảo đảo, cuối cùng té ngồi trên chiếc ghế … Tô Dung Dung của chàng chết rồi ! Một người em gái hiền hậu dịu dàng như thế lại chết đi, chết một cách thảm thương. Tiểu Phi thực không thể tin, không làm sao tin được trên đời có kẻ nhẫn tâm xuống tay giết chết nàng.

Đôi mắt to tròn của Hắc Trân Châu theo dõi từng nét biến đổi trên khuôn mặt của Tiểu Phi, cuối cùng gã cắn cắn vành môi, cất tiếng hỏi:

-Cô gái ấy đối với ngươi quan trọng lắm à ?

Tiểu Phi nói như rít lên:

-Các hạ không làm sao lường nổi là sự quan trọng của nàng đối với tôi là thế nào, thà tôi để cho người ta phân thây tôi, hơn là mình thấy nàng bị bất cứ người nào hãm hại ! Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc và y như bị cái gì khích động gã dậm chân nói to:

-Ngươi tha hồ mà bi thương nàng, còn ta không có gì với nàng mà phải bi thương cả, vả lại, ngươi cũng không có quyền gì để bắt ta phải bi thương với một người mà ta không từng quen, có phải thế không ?

Tiểu Phi vụt đứng dậy và lại nắm cứng lấy đầu vai gã :

-Phải ! Các hạ không cần phải tiếc thương nàng, nhưng các hạ cần phải cho ta biết, kẻ giết nàng là ai ?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc lâu mới từ từ đáp:

-Nàng đến đúng vào lúc chạng vạng đêm qua, nàng vào trong ngôi đình kia mắt cứ ngó quanh ngó quất hướng này rồi hướng kia, ta chỉ nhìn qua cũng nhận được ngay là người mà ngươi đã nói vừa định bước sang … Tiểu Phi rít lên:

-Nhưng các hạ chưa bước sang phải không ? Bằng không nàng đâu đến đổi chết?

Hắc Trân Châu vẫn một giọng lạnh lùng :

-Ta chưa kịp bước sang thì thấy có bốn người bước vào đình hình như bốn người đó biết nàng, nói với nàng đôi câu gì đó, ta thấy nàng mỉm cười đáp lại … Tiểu Phi chận hỏi:

-Bốn người đó dáng dấp thế nào ?

Hắc Trân Châu đáp :

-Ta với họ cách nhau một khoảng xa, nên không trông thấy, mà chỉ thấy họ đều mặt trường bào màu lục, trông chói mắt lắm.

Tiểu Phi cười lạnh:

-Muốn hại người, lại mặc thứ y phục màu sắc chói mắt như thế nhất định là phải có dụng ý ! Hắc Trân Châu gật đầu:

đúng lắm ! Bọn chúng cố ý muốn cho người ta chú trọng lên màu sắc phục mà quên đi việc chú ý lên khuôn mặt, y phục có thể cởi bỏ bất cứ lúc nào ! Tiểu Phi đôi mắc quắc lên:

-Các hạ đã biết điểm đó, tại sao chẳng đặc biệt lưu ý ?

Hắc Trân Châu lạnh lùng chận ngang:

điểm đó sau này ta mới nghĩ ra, còn lúc đó, ta đâu phải thần tiên mà biết chúng sắp giết người chứ ? Huống chi, ta thấy cô gái đó có quen biết với đám người kia, thì ta lưu ý làm gì ?

Tiểu Phi mím môi thở dài:

-Vậy họ hạ thủ bằng cách nào ?

Hắc Trân Châu ánh mắt không hề rời khỏi nét mặt của Tiểu Phi :

-Thấy họ chuyện trò một lúc khá thân mật, ta càng chẳng muốn xen vào, ta lại thấy bốn gã áo lục hình như bảo nàng đi theo, và nàng lắc đầu từ chối không muốn đi. Bốn gã nó lại vung tay múa chân hình như cố thuyết phục, nàng cứ mỉm cười và lắc đầu. Bốn gã nọ dường như chẳng biết làm sao, nên cung tay mường tượng định đi … Tiểu Phi không dằn được hỏi nhanh:

-Rồi về sau thế nào ?

Hắc Trân Châu nụ cười như sắc lại:

-Làm gì có chuyện về sau nữa ? Chính trong khi mà họ vòng tay, từ trong ống tay áo bốn người, ám khí cùng lượt bay ra như sao giăng. Ám khí của chúng đã nhiều, lại nhanh, khoảng cách cũng quá gần, thiếu nữ nọ tuy có nhảy vọt lên tránh, nhưng không làm sao kịp. Sau một tiếng rú thảm thiết, nàng chới với, té ùm xuống đáy hồ.

Tiểu Phi giọng nói 9dã lạc hẳn:

-Những … những mũi ám khí đó … Thật ghim cả trên mình nàng à ?

Hắc Trân Châu lộn tròn đôi mắt :

-Không ghim mình nàng, không lẽ ghim mình ta ! Tiểu Phi nói qua hai hàm răng rít chặt:

-Các hạ thấy nàng bị ám toán, không lẽ … không lẽ … Hắc Trân Châu nói to lên:

-Ngươi cho ta là hạng gì ? Không lẽ là gỗ đá ? Thấy nàng bị người ta ám toán, tất nhiên là ta hết sức kinh mang, nhưng khi chạy đến nơi, bốn tên áo lục nọ đã chẳng còn thấy bóng, mặt nước hồ tuy không ngớt nổi lên từng bựng máu hồng, nhưng tuyệt nhiên không còn nhìn thấy xác của nàng ! Chẳng kịp nghe nàng nói dứt, Tiểu Phi đã như con trốt quay phắt người phóng đi.

Nhìn hút theo thân pháp nhẹ hơn cả chim trời của Tiểu Phi, Hắc Trân Châu cắn môi thở dài:

-Không ngờ một con người cứng cỏi lạnh tỉnh như thế, cũng có lúc khích động đau đớn như ai ! Cái người làm cho hắn khích động thương tâm được như thế, kể ra dù chết cũng vẫn còn có phước ! *** Hàng lan can bọc quanh ngôi đình mát đã được tu bổ kỷ càng.

Bên dưới lan can, mặt nước hồ vẫn lặng lờ êm trôi như tự thuở nào.

Gió đêm thổi lướt qua đỉnh mang theo một mùi thơm thoang thoảng mùi hương của một cô gái vừa mới tắm xong.

Ánh sao nhàn nhạt dịu dàng tựa sóng mắt của người tình nhân mỹ lệ.

Tất cả cảnh vật thậ êm đềm, thật thơ mộng không còn lại một dấu vết gì của hung sát vừa xảy ra.

Dùng một cảnh trí nên thơ thế này, để giết chết một cô gái đẹp xinh hiền hậu như Tô Dung Dung hung thủ quả là một con người hết sức nhẫn tâm.

Tiểu Phi hai hàm răng mím chặt lấy vành môi cơ hồ rướm máu chàng định tìm trên lan can một vài vết thủng do ám khí để lại, rất có thể nhờ những dấu vết đó, Tiểu Phi có thjể truy nguyên ra ám khí lẫn chủ nhân của nó.

Nhưng những trụ, thanh lan can đều được đổi mới tất cả, việc làm chu đáo và kỹ lưởng của đối phương y như một cô gái trang điểm thật kỹ trước khi lên kiệu về nhà chồng, chăm chút từng vệt phấn trên mỗi lổ chân lông, quyết không chịu để lộ một chút tì vết khó coi nào trên khuôn mặt. Đối phó với hạng địch thủ như thế, không những phải về trí tuệ và dũng khí, mà còn cần cả một may mắn bất ngờ đưa đến.

Và bây giờ, Tiểu Phi chỉ còn thiếu cái điểm may mắn và chàng cảm thấy mình thiếu rất nhiều ! Tựa mình vào thành lan can, Tiểu Phi cắn môi buồn rầu nhìn ra chân trời thăm thẳm, ánh sao lung linh hình như cũng nhạt mờ cùng ánh mắt … Bầu trời, mặt nước, bóng đêm, đối với Tiểu Phi lúc bấy giờ còn là một khoảng mông lung bát ngát trước mắt … Đột nhiên, giữa khoảng mông lung vô tậm ấy, lờ đờ hiện lên một chiếc thuyền con từ từ tiến đến.

Trên thuyền một cụ già nón trúc áo tơi đang từ từ nâng bầu độc ẩm tay kia nhè nhẹ khuấy mái chèo.

Khi thuyền trôi ngang qua đình, cụ già đưa mắt ngắm nghía từ đầu đến chân vài lượt, đột nhiên cười to:

-Người trẻ nếu cần mượn rượu giải sầu, xin mời lên thuyền cùng già uống chơi vài chén ! Liếc mắt nhìn sơ qua cụ già, dáng dấp khá phong lưu và hào phóng, Tiểu Phi vuốt vuốt nhẹ chót mũi, đắn đo một thoáng và nhảy ngay xuống thuyền.

Vốn là con người không thích màu mè khách sáo, Tiểu Phi vớ lấy bầu rượu tự rót vào chén uống cạn ngay.

Uống luôn mấy chén liền, Tiểu Phi gõ gõ nhẹ tay vào be thuyền khẽ ngâm:

-Chỉ sợ rượu cạn, đêm tàn … sầu chưa phai … Chàng trao bầu trao chén sang lão ngư ông:

-Lão trượng có đủ rượu để tưới bớt niềm sầu trong lòng tại hạ chăng ?

Hình như đã quen với sắc thái phóng túng của đám người tuổi trẻ khí khái, lão ngư phủ môi dưới khoan một hủ rượu nguyên ssớt vào đầy bầu cho Tiểu Phi rồi mới đáp:

đêm đẹp trời trong thế này, túc hạ tại sao lại rơi lệ là gì ?

Nhưng tiếng cười dần dần sượng ngắt chén rượu trên tay cũng đặt mạnh xuống sạp thuyền, hình như cho đến cả rượu là món mà chàng thích nhất, bây giờ cũng không sao nuốt vô, … Lão ngư ông thừ ra nhìn chàng một lúc và vụt thở dài:

được thấy Lưu huynh vì tôi mà thương tâm như thế tôi dù có chết đi cũng chẳng tiếc gì ! Tiểu Phi nhẩy bật dậy như chiếc một lò sao, túm lấy đầu vai lão ngư ông kêu lên thất thanh:

- Dung Dung cô đây mà … Dung Dung thật đây mà ?

Chàng hầu như quên mình ở trên thuyền con, quên đi chiếc thuyền có thể lật úp xuống hồ, Tiểu Phi cứ ôm siết Tô Dung Dung cười to lên:

-Tôi biết là Tô Dung Dung không khi nào chết, tôi biết là không gì có thể nhẫn tâm giết Tô Dung Dung đâu ! Tô Dung Dung cũng bíu chặt lấy gáy chàng vít xuống cười nhẹ bên tai chàng ! -Buông tôi ra, Lưu huynh không sợ bị người ta nhìn thấy à ?

Tiểu Phi cười xòa:

-Bất quá tôi đang ôm một cụ già non thôi, cho dù họ có thấy cũng chăng quan hệ! Chàng dùng tay véo nhẹ chót mũi dọc dừa của nàng cười nói tiếp:

-Một cô Tống Điềm Nhi, một cô Lý Hồng Tụ đủ đã làm tôi nhức đầu rồi, không ngờ cô lại còn liến hơn cả họ một bực, hại tôi lo gần muốn hụt hơi ! Tô Dung Dung dịu dàng:

-Chẳng phải tôi cố ý muốn thế, mà tôi chỉ muốn làm cho đám người đó tưởng là tôi đã chết thiệt, để họ không còn để ý đề phòng đến tôi nửa. Lưu huynh thử nghĩ, tôi làm sao đành lòng để nhìn Lưu huynh âu sầu chứ ?

Đặt nhẹ nàng trở xuống, Tiểu Phi hỏi:

-Chúng có làm cho Dung Dung bị thương không ?

Tô Dung Dung thở dài:

-Bốn người đó ra tay vừa nhanh vừa độc, may là tôi sớm đã nhìn thấy việc không hay bằng chẳng vậy, tôi khó mà tránh thoát khi chúng hè nhau xuất thủ ám toán một lượt.

Tiểu Phi nghiến răng gằn gằn:

-Một con người thùy mị như Dung Dung thế này, chúng lại có thể nhẫn tâm hạ thủ, thật là đáng cắt đầu cả lủ mới được. Dung Dung mau nói cho tôi biết chúng là ai ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Tôi làm sao biết chúng là ai ?

Tiểu Phi lạ lùng:

-Nhưng Dung Dung có trao đổi vài câu gì với chúng phải không ?

Tô Dung Dung gật đầu :

-Phải ! Hôm qua tôi có đợi anh ở trong đình kia, đột nhiên có bốn người đến, hỏi tên tôi có phải là Tô Dung Dung không, họ lại tự xưng là đệ tử của Chu sa bang và nói rằng Lưu huynh sai họ đến đón tôi ! Nàng ngừng lại điểm một nụ cười, lại nói tiếp:

-Nhưng tôi biết là không khi nào Lưu huynh biết tôi đợi mà sai người đi đón, vì Lưu huynh biết rõ tính tôi rất ghét những người đàn ông lạ mặt, cho nên tôi sinh nghi ngay, không chịu đi theo họ. Lại thấy họ kín đáo láy mắt ra dấu cho nhau, tôi liền để ý đề phòng họ có thể ra tay.

Tiểu Phi gật gù:

-May là Tô muội biết được tôi không khi nào làm điều gì mà Tô muội không thích, nhưng tại sao lúc ấy Tô muội chẳng kềm chế ngay họ, bắt buộc họ khai lai lịch ra ?

Tô Dung Dung đáp :

đám người đó thủ đoạn đã âm độc, kế hoạch lại chu đáo, nếu tôi ra tay kiềm chế họ, thế nào phía sau cũng có người đến, biết tôi có đủ sức chống chọi với họ chăng ? Cho nên … Tiểu Phi cười nối ngay lời :

-Cho nên Tô muội vờ trúng phải ám khí của họ, để tránh khỏi lôi thôi ?

Tô Dung Dung cười theo:

-Lưu huynh cũng thừa hiểu là tôi không thích đánh lộn với ai cả ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhưng tại sao trong nước hồ lại có máu hồng được ? Tô muội đã làm cách nào mà hay thế ?

Tô Dung Dung cười xòa:

-Có gì đâu, khi ngang qua Tế nam, tôi mua cho Điểm Nhi một thỏi son để làm quà ! Tiểu Phi vỗ tay cười to:

- Dù giảo quyệt thế nào, nhưng gặp phải Tô cô nương của ta thì tên đó cũng trở thành kẻ ngốc ! Chàng vụt ngưng ngang tiếng cười, trầm giọng hỏi:

-Nhưng không một ai biết tôi đợi Tô muội ở đây, vậy thì kẻ biết được là ai ?

Không lẽ Hắc Trân Châu ? Không, gã không phải là hạng người đó ! Tô Dung Dung lắc lắc đầu :

-Câu chuyện đó gác lại sau này sẽ suy nghĩ ! Tiểu Phi đáp :

-Phải lắm ! Bây giờ chỉ nên hỏi cô, chuyến đi này thu hoạch được những gì ? Có hỏi ra được manh mối người đàn ông nào thường ra vào Thần Thủy Cung chưa ?

Tô Dung Dung lại sặc cười :

-Tôi có đem chuyện đó hỏi nhỏ với người biểu cô tôi, Lưu huynh đoán xem bà ta trả lời thế nào ?

Tiểu Phi nóng nảy:

-Bà ta nói thế nào ?

Tô Dung Dung lại cười sạc lên:

-Cô ấy rằng: đừng nói chi là đàn ông mà dù là một con ruồi đực cũng đừng hòng bay vào Thần Thủy Cung.

Tiểu Phi cũng không dằn được tiếng cười, nhưng chàng lại nhíu mày:

-Nếu không có đàn ông ra vào Thần Thủy Cung, thì cô gái đó tại sao lại có thai ? Bình thường nàng là con người như thế nào ? Có di vật gì để lại chăng ?

Tô Dung Dung thở dài:

-Cô gái ấy tên gọi Tư Đồ Tịnh, người cũng như tên, suốt ngày đằm thằm thanh tịnh, ít nói ít cười, trừ thỉnh thoảng trong thú chơi đàn, nàng không hề thích một thứ gì, không ngờ nàng lại làm chuyện tày trời như thế ?

Tiểu Phi cười chua chát:

-Những côn gái càng đằm thắm dịu dàng, càng ít ăn ít nói, tình cảm lại dồi dào, một khi đã yêu ai là sống chết một lòng cho nên nàng đã thà chịu chết chứ quyết không thố lộ bí mật của người đàn ông ! Tô Dung Dung thở dài buồn buồn:

đối với mọi hạng nữ nhân, Lưu huynh đều hiểu rõ tận tường như thế à ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ chót mũi, lãng nhanh qua vấn đề khác:

-khôn glẽ nàng chẳng có một vật gì lưu lại à ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Không có một món gì cả, chuyến đi này kể như vô công ! Ánh mắt của Tiểu Phi vụt ngời lên:

-Nhưng đám người đó lại sợ Dung muội hỏi ra được manh mối gì, nên dốc tâm giết chết Dung muội để bịt miệng luôn. Như vậy đủ thấy người đó tá6t đã để lại một manh mối gì nơi Thần Thủy Cung rồi, chỉ vì cho đến bây giờ vẫn chưa có ai lưu ý đến. Nhưng những manh mối đó tại sao không dẫn được sự chú ý của mọi người ?

Tô Dung Dung trầm ngâm đi một lúc, rồi chợt hỏi:

-Còn Lưu huynh, mấy ngày nay đã thu hoạch được những gì ?

Tiểu Phi thuật tóm tắt những điều đã gặp và thấy đêm qua ...

19. Một Nước Cờ Cao

Tô Dung Dung nghe đến tính nết tàn khốc và cô tịch của Nhất Điểm Hồng, không khỏi lắc đầu nhăn mặt, nghe đến bức họa cùng sự bí mậ của bức thư, nàng tròn mắt lên chăm chú hoặc sững sờ, nghe đến Thu Linh Tố chính là phu nhân của bang chủ Cái bang quá cố và Tiểu Phi đã được gặp mặt, Tô Dung Dung không làm sao dằn được kêu lên thất thanh.

Tiểu Phi sợ Tô Dung Dung qua 1lo lắng cho mình, nên câu chuyện đấu nhau với quái nhân trên cầu treo, Tiểu Phi chỉ thuật sơ sài vài chi tiết, nhưng Tô Dung Dung cũng đã khẩn trương đến gồng tay rung giọng:

-Cái người đó không những võ công cao cường mà lòng dạ cũng hết sức lang độc, quỷ kế đa đaon. gặp địch thủ như thế, Lưu huynh phải gia tâm cẩn thận mới được.

Tiểu Phi siết nhẹ bàn tay nàng:

-Tô Dung Dung đừng lo, Dung Dung nên biết là mọi người đều nói Đạo Soái Lưu Hương mới là ngươi đáng sợ nhất trên đời, cái gã đó tuy đáng sợ nhưng vẫn còn thua Đạo Soái Lưu Hương xa ! Tô Dung Dung than dài:

đạo Soái Lưu Hương tuy giỏi, nhưn glòng dạ quá mềm, người ta có thể nhẫn tâm giết hắn, nhưng hắn lại không đành lòng giết ai. Lưu huynh bảo sao tôi chẳng lo được ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ lên mu bàn tay nàng:

- Dung Dung yên tâm, giết được Lưu Hương này không phải dễ đâu ! Tô Dung Dung vành môi vừa hé nụ cười, nhưng lại cau mày ngay:

-Lưu huynh có nghĩ rằng kẻ đội lốt Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể là kẻ giết chết Thiên Cường Tinh Tống Cang và đã nhảy xuống hồ Đại Minh đó chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Chính là hắn ! Và nếu tôi đoán không sai thì hung thủ đã giết chết Trác Mộc Hợp , Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, tả Hựu Tranh cùng kẻ lẻn vào Thần Thủy Cung để trộm Thiên Nhất Thần Thủy cũng đều là một mình hắn ! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Hắn một dạ muốn giết Lưu huynh, hết lòng ngăn trở không cho Lưu huynh đi gặp vị Nhậm phu nhân - Thu Linh Tố, không ngờ Thu Linh Tố chẳng thố lộ cho Lưu huynh biết được một việc gì, việc làm của hắn như thế có phải là vô ích chăng?

Tiểu Phi cười đắc ý:

-Nhưng Thu Linh Tố vẫn nói lên một câu thật là quan trọng ! Tô Dung Dung hỏi nhanh:

-Nàng nói câu gì ?

Tiểu Phi nói thật chậm:

- Dung Dung cố mà nghe rõ đây ! Nàng nói: “Các hạ cũng chẳng có gi phải hối hận, tiên phu bịnh hoạn, lây lất bao năm, đột nhiên chết đi, được thấy mặt ông lần chót cũng chẳng có mấy người …” Tô Dung Dung ngẫm nghĩ một lúc và nói:

-Tôi không nhận ra câu nói ấy có chổ nào quan trọng cả.

Tiểu Phi mỉm cười :

- Dung muội cứ nghĩ thật kỹ đi ! Nhất định là sẽ nghĩ ra được.

Tô Dung Dung caumặt nghĩ ngợi thêm một lúc, kêulên:

-A ! Tôi hiểu rồi ! Vị Nhậm bang chủ bịnh hoạn lây lất bao năm, tại sao có chuyện “đột nhiên” mà chết ? đệ tử trong bang đã biết vị bang chủ của mình bệnh nguy, đáng lẽ phải luôn luôn hầu hạ bên cạnh giường, có đâu lại “thấy mặt được người lần chót, chẳng có mấy người” ?

Tiểu Phi vỗ tay khen:

đúng , đúng lắm ! Câu nói bề ngoài nghe rất thông thường, nhưng nghĩ kỹ, bên trong lại có rất nhiều mâu thuẩn. Vị Nhậm phu nhân đó là một kẻ tuyệt thế thông minh, Dung muội thử nghĩ, tại sao nàng nói lên một c6u tự mâu thuẩn như thế ?

Tô Dung Dung chớp chớp ánh mắt trầm ngâm:

-Phải chăng đó là một câu ám thị ngầm cho Lưu huynh biết ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có lẽ là như thế ! Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tại sao có điểu muốn nói, chẳng nói thẳng ra khi có mặt Lưu huynh ? Không lẻ những lời nói đó, nàng không muốn Nam Cung Linh nghe ? Phải chăng Nam Cung Linh cũng là … Tiểu Phi chận lời:

-Bên trong tuy nghi vấn rất nhiều, nhưng chúng ta không nên kết luận quá sớm.

Chỉ vì chuyệ này tầm quan trọng rất to tát, nó không còn đơn giản như điều tiên liệu của chúng ta khi trước.

Tô Dung Dung vụt hỏi:

-Thế thì, bây giờ Lưu huynh định gặp lại vị Nhậm phu nhân đó một lần nửa ?

Tiểu Phi đáp ngay:

-Nhất định là thế ! Tô Dung Dung nắm lấy tay chàng dịu dàng:

-nhưng chuyến đi này, nhất định là rất nhiều nguy hiểm, bọn chúng biết rằng tất cả giềng mối bí mật của mình đều nằm trong tay của Nhậm phu nhân, tất nhiên đâu để cho Lưu huynh một mình nói chuyện với bà ta ?

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Theo tôi nghĩ, bọn chúng tuyệt đối không ngờ tôi có thể trở lại tìm Nhậm phu nhân, cho nên chuyến đi này càng sớm càng hay, càng trể nãi, sự nguy hiểm càng rộng lớn mà thôi ! Tô Dung Dung thở dài:

-Hiện giờ, bọn họ chẳng qua chỉ trong bóng tối ám toán ngăn trở Lưu huynh mà thôi, nhưng đến khi Lưu huynh vạch trần được bí mật của họ, họ sẽ không còn ngại một chuyện gì, mà ra mặt đối phó với Lưu huynh.

Tiểu Phi khẽ cười:

-Muốn câu cá lớn, tất phải móc mồi thật lớn ! Tô Dung Dung nghiêm mặt:

-Và Lưu huynh định dùng sinh mạng mình làm mồi ?

Chợt nghe bàn tay của Tô Dung Dung đang nắm chàng bỗng biến thành lạnh ngắt và lẩy bẩy rung … Tiểu Phi dùng đôi bàn tay rắn rỏi và ấm cúng của mình gói trọn lấy bàn tay nàng và cười thật dịu:

-Miếng mồi ngon này, thật ra quá to, dù con cá lớn cách nào cũng nuốt không vô nổi. Dung Dung nên yên tâm. Bây giờ Dung Dung hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi mau quay về nhà đem vò rượu của treo dưới biển để ướp lạnh và bảo Điểm Nhi sửa soạn sẵn mấy con gà, khoảng trong vòng năm hôm là nhất định tôi sẽ trở về ăn hết cả.

Tô Dung Dung chớp chớp mắt nhìn chàng, ánh mắt còn dịu êm hơn cả ánh sao trời … Và cuối cùng nhoẻn miệng cười lên:

đương nhiên là Lưu huynh sẽ trở về, không một ai có thể cản trở được Lưu huynh.

*** Trên đời, không một sự phấn khởi nào bằng lời cổ võ và niềm tín nhiệm của một cô gái, nhứt là một cô gái tuyệt đẹp.

Khi Tiểu Phi đặt chân lên bờ, chàng cảm thấy tinh thần và sức mạnh mình chưa khi nào dồi dào sung mãn đến thế.

Tô Dung Dung quả là một cô gái rất biết nghe lời, một cô gái vừa đẹp vừa thông minh lại vừa biết nghe lời, càng làm cho người con trai cảm thấy mình thêm nhiều hạnh phúc.

Tiểu Phi thở một hơi dài thỏa mãn, lẩm bẩm lấy mình:

-Thế giới này đối với ta quả không có gì gọi là ngược đãi … -Nhưng tại sao ngươi lại muốn ngược đãi thế giới này ?

Một giọng nói thư thả và rất quaen tai chợt vang lên, và trong tiếng cười dòn dã, nhà sư Vô Hoa lù lù hiện ra, vẫn lớp áo tăng tinh anh không vướng tí bụi, vẫn nụ cười siêu thoát trên môi, dưới ánh sao đêm, trông hắn y như một vị trích tiên giáng thế.

Tiểu Phi cười to đáp lại:

-Ta cứ tưởng chỉ có mình làm cú đêm ở đây, không ngờ lại có lão thầy chùa ngươi.

Vô Hoa cười ha hả:

-Có cả hai người chứ ! Tiểu Phi day đầu nhìn sang nơi đình, một gã sắc phục toàn đen đang đứng, màu áo đen ngời ngời óng ánh dưới màu sao: Hắc Trân Châu.

Không hiểu gã thiếu niên kỳ lạ kia đang nghĩ gì mà đứng thừ ra một chổ nơi đó ! Vô Hoa nói tiếp:

-Thấy y một mình đứng bên bờ hồ, bần tăng tưởng đâu là Lưu huynh, vừa định bước sang hỏi chuyện, không Lưu huynh xuất hiện ở đây ! Tiểu Phi thoáng hé môi:

đêm khuya thế này, nhà sư còn nhã hứng dạo hồ à ?

Vô Hoa đáp:

-Cuộc hẹn rượu với cờ, bần tăng không thể nào quên được, nên đến đây tìm Lưu huynh để trọn lời hẹn.

Tiểu Phi thoáng cau màu, vì giờ phút này chàng còn tâm địa đâu đi uống rượu chơi cờ ?

Nhưng chàng chớp chớp mắt và cười lên:

-Muốn chơi cờ, ta và đại sư hai người thừa đủ, nhưng nếu muốn rượu, phải thêm cả gã Nam Cung Linh mới đủ hứng.

Vô Hoa xoa tay cười:

đã thế thì, ta và ngươi ngại chi mà chẳng làm một chuyến ác khách giữa đêm kêu cửa người ?

Tiểu Phi cười ha hả:

-Tăng kêu cửa dưới trăng đúng là một bức họa nhiều sắc thái phong nhã tuyệt cùng, sao gọi là ác khách được ? Đại sư chịu khó chờ ở đây, để tôi đến đánh thức người bạn đường như đã ngủ quên ở bên kia … Và chẳng đợi Vô Hoa trả lời, Tiểu Phi đã lướt đến đến cạnh đình.

Hắc Trân Châu vẫn đăm đăm nhìn sững vào mặt hồ trên lhuôn mặt nói lên một nổi buồn vô tả.

Tiểu Phi khẽ cười lên tiếng:

-Chỉ có ngựa mới ngủ đứng mà thôi, tội chi Hắc huynh lại bắt chước theo ngựa ?

Hắc Trân Châu quay lại đưa mắt nhìn Tiểu Phi thật nhanh và trong cái liếc thoáng qua ấy, tia mắt nhìn như chưa chất bao nhiêu là xáo trộn của tâm tình, cuối cùng, gã chỉ lạnh lùng nhếch mép:

-Nếu các hạ muốn nói đùa, xin tìm cái lão ngư ông kia mà đùa ! Tiểu Phi đành cười trừ:

-Nhãn lực của các hạ kể ra cũng giỏi đấy ! Hắc Trân Châu ngẩng đầu nhìn trời, không buồn trả lời.

Tiểu Phi vụt cười to, cất cao giọng nói:

đêm nay ta đã hẹn với người khác, không thể thấu ngươi uống rượu, xin khất lại vài hôm nữa ! Và tất nhiên, câu nói đó là chàng nói với Hắc Trân Châu, nhưng lại cố ý để Vô Hoa nghe.

Và câu nói đột ngột của chàng, khiến Hắc Trân Châu lỏ mắt hoang mang sắp sửa có thái độ, thì Tiểu Phi đã hạ thật thấp giọng nói nhanh:

-Mang theo con ngựa của các hạ, đợi tôi tại cửa thành Nam việc này rất quan trọng, có thể vạch trần được bí mật hay không, chỉ ở một chuyến đi này thôi ! Hắc Trân Châu lại thêm lần nữa ngơ ngác, nhưng Tiểu Phi đã cười ha hả bỏ đi.

*** Có một số người, có thể luôn ba ngày liền không cần chợp mắt ngủ mà vẫn tỉnh táo như thường.

Tất nhiên, trong số đó phải có Tiểu Phi, có Vô Hoa và có cả vị Bang chủ trẻ tuổi của Cái bang : Nam Cung Linh ! Vô Hoa không cần phải kêu cửa, vì Nam Cung Linh vẫn còn thức, tự châm rượu nhâm nhi lấy một mình, hình như đang đợi hai người đến.

Cuộc cờ đã bày sẵn, rượu thịt cũng đã chuẩn bị tươm tất.

Vừa thấy hai người bướcvào, Nam Cung Linh cười to lên:

-Hay lắm ! Lần này chúng ta phải quyết thắng bại mới được. Ai chưa ngã, là không được bỏ đi. Vậy ý của Lưu huynh thế nào ?

Tiểu Phi cười to :

-Nam Cung huynh thừa biết tiểu đệ là thứ hủ chìm uống chưa say nhất định chưa về, tại sao không hỏi Vô Hoa mà lại hỏi ta ?

Tiểu Phi vừa chơi cờ vừa nâng chén vừa nhâm nhi, thần sắc cởi mở thật vui thích, hình như dù có dùng roi mà đuổi, chưa chắc chàng đã chịu đi.

Vô Hoa vừa tiến một quân cờ vừa lên tiếng:

-Nam Cung Linh chẳng biết cái thú đánh cờ, thật là một điều đáng tiếc ! Nam Cung Linh đáp:

-Người chơi cờ phải khổ não suy nghĩ, sợ ăn sợ thua, làm sao bì được với sự tiêu dao của kẻ đứng bên ngoài xem cờ ?

Vô Hoa vừa định nói chợt thấy Tiểu Phi tiến một nước cờ vào góc bên.

Một nước cờ hết sức là vô lý có thể là một nước cờ thừa, tuy nhiên dù là một nước cờ thừa nhưng chính tay Tiểu Phi xuất phát, cũng làm người phải rối óc điên đầu.

Vô Hoa nhíu mày nhìn sững lên nước cờ:

-Kỳ phổ xưa nay trong thiên hạ, bần tăng hầu như đều đọc qua, nhưng chưa hề thấy như nước cờ này. Con xa thủ sĩ cung, Lưu huynh định bỏ đi à ?

Tiểu Phi cười to:

-Nước cờ của ta vô cùng kỳ diệu, lão thầy chùa ngươi cố mà nghiệm đi, ta cần thừa rảnh đi ngoài một chút … chổ nào là nhà xí, phiền Nam Cung huynh dẫn đường hộ cho ! Nam Cung Linh tủm tỉm cười đưa tuốt

chàng vào hậu viện, Tiểu Phi y như là đã mắc quýnh lên, vội vã chen mình vào, nhưng lập tức theo lổ thông hơi của nhà cầu, len nhanh ra ngoài.

Chiều rộng của lổ thông hơi vuông vức, không quá một thước, dù chỉ là một đứa bé tóc còn búi trái đào cũng không làm sao chui qua lọt. Nhưng toàn thân gân có6t của Tiểu Phi hình như có thể co giản tùy ý, chàng thoát đi ở những cái lổ mà kẻ khác không thể ngờ nổi ! Lướt đi một hồi ngoài mười trượng, Tiểu Phi nhếch mép cười lẩm bẩm:

-Vô Hoa ơi, nước cờ của ta vừa rồi thật ra là một nước cờ hết sức vô lý, vô lý đến không thể ngửi nổi ! Nếu như trong nước cờ thối đó mà ngươi có thể nghiệm ra được chổ kỳ diệu, chẳng khác nào tìm được cọng xương trong hạt trứng gà. Nhưng nước cờ của ta có chổ kỳ diệu khác, đôi khi các ngươi tưởng ta lọt vào hầm xí, e rằng ta đã đến tận Ni Sơn rồi ! *** Ngoài cửa thành Nam, đâu đâu cũng liễu rủ nên thơ.

Dưới bóng râm dày của tàng liểu rủ, không sao nhìn thấy một vật gì, nhưng có thể nhìn thấy một đôi mắt ngời ngời xuyên qua kẻ lá.

Tiểu Phi lướt nhanh tới y như một tr6ạn gió, khẽ giọng hỏi:

-Ngựa đâu ?

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Ngươi lấm la lấm lét như thế, định đi đâu ?

Tiểu Phi đáp:

-Nếu chẳng là chuyện bí mật, ta đâu có lấm la lấm lét thế này ? Nhưng đã là bí mật, ta làm sao có thể cho các hạ biết ?

Hắc Trân Châu nhếch mép cười gằn:

-Ngươi không tin được ta, ta làm sao tin được ngươi ? Đã không tin nỗi ngươi, tại sao ta phải cho ngươi mượn ngựa ?

Tiểu Phi trả miếng ngay:

-Chỉ có đàn bà mới thích dò xét bí mật của người ta, chỉ có đàn bà mới dùng cái thủ đoạn đó để bức bách người, tại sao các hạ lại có nhiều tính nết của đàn bà quá thế ?

Hắc Trân Châu đứng trân nghẹn họng.

Trong bóng tối, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng lại có thể nhìn thấy tia mắt lạnh lùng ấu gợn lên nhiều biến hóa thật phức tạp.

Cuối cùng, gã vụt huýt sáo lên một tiếng, con ngựa không biết từ hướng nào chạy bay đến, vó ngựa nghe đến độ như cành liểu lay trong gió, cơ hồ chẳng nghe tiếng vó nện khua.

Tiểu Phi sặc cười:

-Ta biết là các hạ tuyệt không muốn ai xem mình là một cô gái giả mạo ! Hắc Trân Châu lạnh lùng quay ngoắc đầu sang phía khác, nhưng rồi quay trở lại hỏi:

-Chừng nào ngươi trả ngựa cho ta, và đợi ngươi tại đâu ?

Tiểu Phi nhảy phóc lên lưng ngựa, trước khi đáp:

-Hiện giờ các hạ đã không có gì nguy hiểm nữa, tha hồ mà dạo chơi nghênh ngang khắp thành Tế Nam này, chẳng còn ai theo làm hại các hạ nửa. Chỉ trong vòng hai ngày, ta sẽ mang ngựa về trả, nếu như ta vẫn còn sống ! Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Ngươi chết hay sống không có gì quan hệ, nhưng tuyệt đối đừng để ngựa ta bị thương ! Nhưng gã chưa kịp dứt, Tiểu Phi đã lồng trong tiếng cười, giục ngựa phóng đi xa lắc.

Quả là một thớt Thiên Lý mã vô song thiên hạ, Tiểu Phi ngồi trên lưng ngựa nghe như gió cuộn bên mang tai, hàng cây hai bên vệ đường y như ngã giật lùi thật nhanh lại phía sau lưng.

Đối với chàng như thế mới đúng là một tốc độ kích thích.

Tất nhiên, không phải vì một nhu cầu kích thích mà Tiểu Phi lên tiếng mượn ngựa, sự thật là chàng cần tiết kiệm khí lực trên dọc đường.

Chàng cần dành khí lực trọn vẹn, đem dùng vào việc cần yếu hơn sắp đến ! Vó ngựa tiến đến ngọn Ni Sơn vừa vặn một đêm dài vừa trôi qua.

Tiểu Phi tìm một nhà tiều phu dưới núi có thể tin cậy được, gửi ngựa cẩn thận, đạp trên ánh nắng ban mai, tiến thẳng lên đỉnh.

Chiếc cầu treo vẫn trơ trơ trên miệng khe sâu, nổi bật giữa ánh triều dương từ dưới mỏm chiếu hắt lên.

Bây giờ thì không còn ai ngồi trên cầu để cản đường Tiểu Phi.

Vẫn tiếng chim kêu, tiếng gió reo, tiếng nước chảy, cảnh vật vẫn thật là im tịnh.

Mái nhà tranh u nhã vẫn an lành lắm dưới ánh nắng ban mai, phen cửa vẫn nửa khép nửa hở, khung song được ai đóng lại nửa bên, tất cả nói lên một cảnh trạng an lành không có điều gì hung hiểm.

Nhưng cái khung cảnh quá an nhàn đến thành vắng lạnh ấy, linh cảm đã báo cho Tiểu Phi một cái gì bất thường đã xay ra … Chàng không kịp gõ cửa, nhún chân lao thẳng vào trong … Thu Linh Tố đã biến mất ! Trên chiếc bồ đoàn màu xám xanh chỉ còn lại một chiếc lược sừng đen mà múi thơm của tóc còn lẳng vảng vương vất … Tiểu Phi kinh hãi kêu lên:

-Nhậm phu nhân … Nhậm phu nhân … Phu nhân ở đâu ?

Nhưng gọi để mà gọi, gọi để cầu may, thực ra thâm tâm chàng không còn hy vọng gì nghe tiếng đáp lại.

Tiểu Phi vừa gọi vừa lục soát khắp ba gian tịnh xá … Trong nhà, mọi vật vẫn ngăn nắp chỉnh tề, không một dấu vết gì rối loạn đổ vỡ của sự giao tranh hay vùng vẫy.

Thế thì Thu Linh Tố ở đâu ?

Y như một con chó săn đánh hơi, Tiểu Phi bắt đầu lục soát từng phòng một trong nhà.

Chàng hy vọng Nhậm phu nhân đã có để lại một dấu vết gì hay một chút ámm thị để chàng do đó mà phăng dò ra … Nhưng đã lục soát gần như không còn sót lấy một xó nhà, tuyệt không tìm ra một dấu vết gì đáng lưu ý.

Chăn mùng được xếp ngay ngắn trên đầu giường, áo quần vẫn thật ngăn nắp trong kệ tủ.

Bàn trang điểm, phấn son lượt là, đâu đấy ngay ngắn sạch sẽ như bạc như ly, trong sóng chén vài cái bát, đôi cái đĩa sứ thật bóng nhẵn thất thứ tự.

Tất cả nói lên một vẻ gọn gàng và ngăn nắp, một sự ngăn nắp hết sức vẹn toàn mà Tiểu Phi chưa khi nào gặp qua ! Và cái ngăn nắp vượt quá tự nhiên đó, làm Tiểu Phi đâm ra nghĩ ngợi. Hình như là một sự cố ý sắp xếp để cho người ta ngắm nhìn.

Tiểu Phi trầm ngâm bước trở ra phòng ngoài, ánh mắt chàng vụt rơi lên chiếc lược bằng sừng đen nọ.

Tấm bồ đoàn là nơi Nhậm phu nhân thường ngồi, thì chiếc lược đen nơi ấy, không có gì lạ lùng đáng phải cho Tiểu Phi lưu ý.

Nhưng giờ đây, chàng nhận thấy mọi vật trong nhà đều ngăn nắp thứ tự đến dị kỳ, thì chiếc lược kia là một vật đập vào mắt nhất.

Vì tất cả mọi vật đều được để đúng vào vị trí của nó, thì chiếc lược kia đáng lý phải nằm ở trên bàn trang điểm, tại sao lại ở trên tấm bồ đoàn ?

Tiểu Phi dùng hai ngón tay kẹp lấy chiếc lược lên, quả nhiên bên dưới còn có cây trâm nhỏ nạm một viên ngọc đen, đầu mũi trâm. Không hiểu vô tình hay cố ý lại chỉ thẳng về phía chiếc cửa hông phía sau nhà.

Khung cửa hông ấy đã được đóng kín và khi Tiểu Phi lướt đến nơi mới nhận ra là khung cửa bị người gài lại ở phía bên ngoài.

Ánh mắt chàng vụt sáng ngời lên.

Không một chút trù trừ Tiểu Phi đá bung cánh cửa lao vọt ra ngoài.

*** Phía sau núi cảnh vật càng hoang lương vắng vẻ.

Y như một con cáo sục mồi, Tiểu Phi băng đi lộn lại giữa vùng gai góc um tùm … Đột nhiên, chàng bắt gặp trên một cành gai phía trái lủng lẳng một mảnh vải đen rách bươm.

Mảnh vải đó chính từ trên y phục của Nhậm phu nhân móc vướng lại.

Tiểu Phi tức tốc theo hướng tả trổ thuật khinh công phóng đi thật nhanh.

Một giọng cười đanh ác vụt đập vào màng tai.:

-Nàng đã không bằng lòng cho ta chạm đến nàng, ta cũng bằng lòng chìu theo, thế bây giờ tại sao nàng chưa nhảy xuống đi ?

Giọng cười đanh ác và đầy vẻ dâm ô kia, nếu Tiểu Phi đoán không lầm, thì chính là của lão ăn mày hung tợn Bạch Ngọc Ma.

Liền theo đó là tiếng của Nhậm phu nhân vang lên:

-Trước sau gì ta cũng sắp chết đến nơi rồi, ngươi hà tất nóng nảy như thế ?

Tiểu Phi rón rén bước lần tới, thấy Nhậm phu nhân với vóc người thon thon đang đứng trên một mỏm đá de ra miệng vực, gió núi thổi phồng tà áo, người n2ng có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Trên mặt nàng vẫn trùm kín lớp sa đen, tay ôm hủ đựng tro cốt của Nhậm bang chủ.

Bạch Ngọc Ma môi đính nụ cười đanh ác đứng ở phía sau lưng nàng khoảng độ bốn thước, tay nghiền vũ khí, nhưng lúc bấy giờ đổi lại là ngọn lang nha bổng, một loại vũ khí khá nặng nề.

Nhìn thấy chỉ có một mình Bạch Ngọc Ma, Tiểu Phi thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Vì chàng đở phải mệt ở vấn đề đối phó.

Chợt nghe Bạch Ngọc Ma quát lên:

-Sớm chết là sớm được đầu thai, nàng đã biết là phải chết không sao tránh được, thì còn chần chờ gì nữa ?

Thu Linh Tố ủ rủ đáp:

-Cái sống dù sao cũng đáng quý, sống thêm một khắc nào càng hay ! Bạch Ngọc Ma nghiến răng trèo trẹo:

-Ta vì muốn tìm Nhậm lão đầu để báo thù, mối thù từ hai chục nămnay ta hằng ôm ấp ! Dù không thể chính tay giết y, nhưng được nhìn thấy tro cốt y bay tứ tán, và bây giờ, được bức tử mi, kể ra, cũng vơi bớt phần nào thù hận.

Thu Linh Tố thở dài:

-Ta biết mi thế nào cũng tìm ta báo thù, nhưng làm thế nào tìm đến nơi đây được?

Bạch Ngọc Ma cười rờn rợn:

-Ngươi tưởng rằng nơi đây bí mật lắm à ?

Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Phải, nơi đây hết sức là bí mật ! Bạch Ngọc Ma bật cười sằng sặc :

-Ai đã đưa ngươi đến một nơi bí mật như thế này, tất nhiên kẻ đó phải biết nơi ngươi ở ! đáng lý ta phải nghĩ đến, sớm muộn gì hắn cũng chẳng buông tha ta ! Bạch Ngọc Ma dửng râu quát lên:

-Ngươi đã hỏi đủ rồi chứ ? Còn đợi gì nữa ?

Thu Linh Tố đáp bằng một giọng thật là buồn :

-Mi đã đợi được hai chục năm d7u, tại sao không thể đợi thêm trong khoảng khắc ?

Bạch Ngọc Ma đôi mắt ngời ngời hung quang:

-Phải chăng định đợi người cứu ? Đừng nuôi mộng uổng công.

Ngẩng đầu lên như để ước lượng thời gian, Thu Linh Tố thở dài thật áo não:

đến bây giờ có lẻ thật không còn hy vọng có ai đến cứu ta nữa rồi … chết ! Chẳng biết mùi vị của nó như thế nào ! Nàng ôm chặt lấy hủ tro cốt, dợm chân định nhảy xuống lòng vực.

Tiểu Phi thấy không còn chần chờ hơn nữa, chàng phóng mình nhảy ra, quát lớn:

-Bạch Ngọc Ma, tuy rằng ta không thích giết người, nhưng cánh tay mi nếu có chút động đậy, ta sẽ giết mi liền.

Thanh lang nha bổng trên tay của Bạch Ngọc Ma vừa nhấc lên, qua tiếng quát của Tiểu Phi bàn tay của Bạch Ngọc Ma như bị treo cứng tại một chổ.

Tiểu Phi chẳng kịp để cho lão có phút giây suy nghĩ, tiếng quát vừa vang lên, thân hình chàng đã vút theo, kẹp lấy Thu Linh Tố kéo nàng xa rời khỏi bờ vực.

Cho đến lúc ấy Bạch Ngọc Ma mới định thần lại được, lão gầm lên :

-Tên trộm chúa kia, tại sao ngươi lại cứ xen vào việc của ta ?

Ngọn lang nha bổng đã kẹp theo tiếng gió rít quét thẳng vào chổ Thu Linh Tố và Tiểu Phi.

Vốn là một vũ khí nặng nề, chuyên dùng trong việc xung phong hãm trận, tung hoành quyết chiến giữa ngàn vạn quân binh, sức mạnh cũng như lực đạo của lang nha bổng, không một vũ khí nào mà hào kiệt giang hồ thường dùng có thể so sánh kịp.

Thêm vào đấy, Bạch Ngọc Ma được một thần lực trời ban, nên ngọn lang nha bổng quét ra y như một cơn gió trốt khổng lồ, tiếng xé không khí ồ ồ nghe tựa một khu rừng đang lay chuyển.

Không ngờ, Tiểu Phi chẳng tránh cũng chẳng đỡ mà lại lăn xả vào … Vì khi bàn tay vừa kéo Thu Linh Tố rời xa bờ vực Tiểu Phi phát giác ngay được vị Nhậm phu nhân chẳng hề biết một tí võ công, tất nhiên, bằng giá nào chàng cũng quyết không để cho nàng bị tổn thương.

Và con đường duy nhất là chàng chỉ còn cách mạo hiểm ! Bằng một thân pháp lạ lùng, chàng đã lòn người vào giữa vòng quang ảnh của bóng gậy giao chuyền như những hàm răng nhọn của sói lang tay đồng thời vươn ra kéo mạnh lấy khuỷu tay của Bạch Ngọc Ma.

Do đó, ngọn lang nha bổng đang quét ngang bỗng mất hẳn tự chủ chổng ngược lên trời. Và bàn tay của Tiểu Phi trong thoáng mắt đã rà xuống dưới nách của Bạch Ngọc Ma phất nhẹ.

Bạch Ngọc Ma lập tức nữa bên người vụt nghe tê nhủn, ngọn lang nha bổng suýt vuột khỏi tay văng bắn lên trời cao, chọc thủng cả nên mây đang là đà trên chóp đỉnh.

Hai động tác kéo và phất của Tiểu Phi vừa rồi thật hết sức bình thường, điều đáng nói là ở phương diện dám mạo hiểm nhập nội và xuất thủ thật chính xác, ước lượng đúng thời gian của cánh tay đối phương xê dịch, chiêu thế tuy tầm thường nhưng lối áp dụng thật tân kỳ, thế đánh do đó trở thành rất đẹp mắt và ảo diệu khó nổi tưởng tượng.

Cho đến Bạch Ngọc Ma cũng phải thừ người ra sửng sốt, lão quả không ngờ chỉ trong một chiêu vỏn vẹn, đối phương đã đánh bay vũ khí của mình, xông xáo trên giang hồ gần suốt nữa đời người, lão chưa bao giờ gặp qua một địch thủ d6ẽ sợ như thế ! Tiểu Phi đã đứng sững trước mặt lão, mỉm cười điềm đạm:

-Còn đợi gì nữa mà chưa đi cho rồi ?

Lão ác cái lại thêm một phen nữa cực kỳ sửng sốt, Tiểu Phi không thừa cơ tấn công mà lại buông tha lão một cách dể dàng.

Vốn là con người quen thói độc ác, lão tuyệt không ngờ trên đời trên lại có những kẻ lòng dạ rộng rãi nhân từ thế ấy.

Trong nhất thời, lão hoang mang chẳng hiểu lòng mình đang mừng, đang sợ hay đang ngạc nhiên, lão chỉ biết là lưỡi của mình vụt như cứng ngắt, lắp bắp chẳng thành câu:

-Ngươi … ngươi, không lẽ … không lẽ … Tiểu Phi lạnh lùng ngắt lời :

-Chỉ cần ngươi thường nghĩ rằng, tại vì sao ngươi chưa chết ? Và cũng cần phải hiểu, sau này nên làm người như thế nào ! Bạch Ngọc Ma xạm mặt làm thinh, quay đầu phóng đi một nước.

Cùng lúc ấy, từ dưới đáy vực vang lên một tiếng binh khá lớn, tiếng vang của thanh lang nha bổng từ trên cao rơi xuống …

20. Hé Dần Bí Mật

Tiểu Phi day sang Thu Linh Tố mỉm cười:

-Tại hạ đến hơi chậm thì phải ?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

-Cũng không đến nổi chậm lắm. và kỳ vọng của tôi đặt vào các hạ cũng không phải là quá uổng … Nàng dừng lại cố nén một tiếng thở dài và nói tiếp:

-Thoáng nhìn qua, tôi biết ngay các hạ là một con người rất thông minh, có thể nghe ra được lời của tôi nói và thế nào rồi các hạ cũng quay lại. Khi Bạch Ngọc Ma tìm đến đây, tôi cố hết sức dần dà, dụ đưa hắn đến chốn này. Nghe tôi muốn nhảy xuống vực tự tử, hắn mới để tôi yên mà không ra tay ! Tiểu Phi mắt nhìn lảng ra xa:

-Nếu không nhờ phong nghi tuyệt thế của phu nhân, thì dễ chi làm cho cái ác Bạch Ngọc Ma háo sắc thành danh kia chẳng dám đụng đến chéo áo của phu nhân ? Và nếu không có chiếc trâm rơi chỉ đường, tại hạ làm sao biết nơi đây mà tìm ?

Vành môi hồng của Thu Linh Tố như thoáng một nụ cười, nhưng thanh âm của nàng vẫn hết sức nghiêm trang:

-Túc hạ cũng nên hiểu rằng, những gì mà ta đã làm đó không phải vì mạng sống của mình, nhưng nếu ta không thể đem những chuyện bí mật giấu kín trong lòng để nói ra, thì cái chết thật là đáng tiếc ! Tiểu Phi đi ngay vào để:

-Vậy những bí mật trong lòng phu nhân, bây giờ có thể nói được rồi chứ ?

Thu Linh Tố chớp đôi mắt:

-Nếu bây giờ không nói ra, sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để mà nói nữa … Đôi mắt vụt nhìn thẳng vào Tiểu Phi, nàng nói tiếp:

-Nhưng câu chuyện đó bao nhiêu là đầu mối, ta biết nói ở khoảng nào đây ?

Tiểu Phi đáp ngay không một chút nghĩ ngợi:

-Thơ ! Phu nhân nên bắt đầu từ bốn phong thơ kia, Trác Mộc Hợp, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh và Linh Tựu Tử, bốn bức thơ mà họ nhận được, phải chăng chính phu nhân đã viết ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Phải, đều do ta viết … và ta đã hại họ ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại sao phu nhân viết bốn phong thơ kia ? Chuyện khó khăn của phu nhân là chuyện gì ?

Thu Linh Tố nét mặt đượm buồn:

-Chắc túc hạ có nghe chuyện Hán Hiến đế xé vạt áo viết chiếu chứ ? Tuy là một hoàng đế nhưng chẳng khác bù nhìn, chẳng những mọi việc không thể làm chủ, mà cho đến tính mạng của riêng mình cũng không thể bảo toàn ! Tiểu Phi rúng động:

-Không lẽ Nhậm lão bang chủ cũng … Thu Linh Tố tiếp lời:

-Ba năm trở lại đây hoàn cảnh của Nhậm Từ cũng không khác gì vị hoàng đế đáng thương kia, danh tuy là Bang chủ của Cái bang, nhưng bất luận làm chuyện gì cũng bị sự kiềm chế của người khác.

Tiểu Phi không sao dằn được:

-Bang chủ đã bị ai kiềm chế ?

Thu Linh Tố nhấn rõ từng tiếng một:

-Nam Cung Linh ! Tiểu Phi "à" khẽ lên một tiếng:

-Quả nhiên là hắn ! Quả nhiên là hắn ! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Hắn vốn là một đứa con côi, Nhậm Từ mang hắn về nuôi từ thuở hắn mới biết đi lủn đủn và truyền thụ cho hắn một thân võ công siêu việt. Hắn cũng khá thông minh, bất luận Nhậm Từ dạy thứ gì, hắn học qua là biết ngay và có phần xuất sắc hơn cả người dạy … Tiểu Phi buột miệng xen vào:

-Nhưng với một thân võ công của Nhậm lão bang chủ … Thu Linh Tố thở dài lắc đầu:

-Nhậm Từ tuy tuổi già nhưng võ công thủy chung không bao giờ thụt lùi và thân thể cũng hết sức tráng kiện. Nhưng ba năm gần đây, chẳng hiểu do đâu mắc một chứng bịnh lạ, thân hình không những dần dần suy nhược, mà tay chân cũng dần dần teo nhỏ lại, không khác nào một phế nhân.

Tiểu Phi thở dài:

-Kẻ anh hùng sợ nhất là bị cơn bịnh dày vò, nhưng từ xưa chí nay, mấy ai thoát khỏi bốn điều: Sinh, lão, bịnh, tử ?

Thu Linh Tố nhếch môi chua chát:

-Nhưng bịnh của y không phải trời sanh ! Tiểu Phi thêm rúng động:

-Ý của phu nhân, phải chăng định nói là do người hạ độc ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Phải ! Tuy đã biết rõ là ai, nhưng Tiểu Phi vẫn cứ hỏi:

-Ai ?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ duy nhất một người có cơ hội hạ độc được thôi ! Đó là Nam Cung Linh ! Trước khi chưa lộ bộ mặt thật, ai cũng biết y là người con hiếu thuận nhất trên đời, không những tất cả việc khó khăn trong bang, đều do một tay y gánh vác, mà cho đến giờ ăn giấc ngủ của Nhậm Từ đều được y chăm sóc từng ly từng tý, ta trái lại thành ra rảnh rang, nên còn cảm kích ở lòng hiếu thuận của hiếm có y. Ngờ đâu, y làm như thế chỉ để tiện bề hạ độc ! Tiểu Phi không dằn được tiếng cười gằn :

-Và vì sợ người ngoàihoài nghi, cho nên y chẳng dám thuốc chết Nhậm lão bang chủ ! Lòng dạ độc hiểm, cũng như hành sự chu mật của y, chính tại hạ cũng không nhìn ra nổi ! Thu Linh Tố thở dài :

đâu ohải chỉ mình túc hạ nhìn không ra lòng dạ thâm độc của y ? Đợi khi phát giác được thì đã muộn rồi, Nhậm Từ không còn làm nổi được y , bất cứ chuyện gì, chỉ còn nghe theo lịnh y. Chẳng những không dám nói toạc kế độc của y ra mà phải hết lời tâng bốc, nịnh bợ, … Giọng nói ôn hòa thanh tao của nàng, khi ckể đến đây đã không còn giữ được bình tỉnh, mà đã phát rung lên.

Vành môi hồng cũng theo đó dần dần nhợt tái, mấp máy không ngừng.

Có lẽ vành môi đẹp đó từ lâu tắt mất nụ cười cũng chỉ vì ngậm đắng nuốt cay quá nhiều, và cũng đã ngầm nuốt bao nhiêu là máu lệ.

Tiểu Phi càng nghe càng cảm thấy máu nóng bốc lên khuôn mặt:

-Y làm như thế, không lẽ đệ tử Cái bang chẳng có người nào để ý đến à ?

Thu Linh Tố đáp:

-Trước mặt mọi người, y đối với Nhậm Từ vẫn hết sức cung kính, hiếu thuận rất mực, thử hỏi còn ai nhìn bộ mặt thật của y ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm lão bang chủ đã mất đi công lực bản thân, tất nhiên trước mặt không tiện khai toạc ra hành vi ác độc của gã, nhưng lúc không có gã tại sao chẳng vạch tỏ cho người khác biết bộ mặt lang sói của y ?

Thu Linh Tố lắc đầu áo não:

-Những ngày sau cùng, ta và Nhậm Từ gần như bị giam lỏng, chẳng được y ưng thuận, không ai được gặp mặt chúng ta. Y mượn cớ là Nhậm Từ bịnh nặng, không cho ai được đến quấy rầy, thử hỏi, ai lại không tin lời y ? Cái bang đệ tử, người chẳng sớm mong cho Nhậm Từ sớm lành bịnh, còn ai dám đến quấy rầy ?

Tiểu Phi vụt hỏi:

đã thế, bốn phong thử của phu nhân, làm sao đưa đi ra ngoài được ?

Thu Linh Tố đáp:

- Do Nam Cung Linh đưa thơ giúp ta ! Tiểu Phi sững sốt:

-Nam Cung Linh ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Muốn đưa thơ đến tay Tây Môn Thiên Và Tả Hựu Tranh, chẳng có gì khó khăn lắm. Nhưng Linh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp, kẻ ở tận ngoài biển, kẻ ở tận sa mạc xa xăm, trừ Nam Cung Linh có thể chỉ huy đệ tử Cái bang khắp thiên hạ mang tới, còn ai có thể đưa thư đến tận tay hai người đó vừa sớm lại vừa nhanh hơn ?

Tiểu Phi vỗ tay buột miệng reo:

-Như thế thì đúng rồi ! Tại hạ vốn hết sức thắc mắc là chổ ở của Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, bốn người, kẻ xa người gần, lộ trình sai biệt quá nhiều, nếu bốn phong thư được đồng lượt đưa đi, thì khi Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh khởi hành đến chốn, sợ rằng Trác Mộc Hợp và Linh Tựu Tử chưa chắc đã nhận được thư, nhưng bốn người lại hình như đến cùng một lúc, thử hói có phải là chuyện lạ không ?

Chàng thở dài nói tiếp:

-Bây giờ thì tại hạ đã hiểu hết. Thì ra Nam Cung Linh sớm đã tính toán thời gian lộ trtình của bốn người, tính đúng cái ngày Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử nhận được thư và lên đường xong y mới cho người mang thư đến Tả Hựu Tranh và Tây Môn Thiên, tính đúng thời gian bốn người sẽ cùng đến, giết chết họ cùng một lúc, ném thây giữa bể sâu ! Càng nghĩ càng thấy lối hành sự hết sức chu đáo hết sức tính toán của Nam Cung Linh, Tiểu Phi không khỏi phục thầm.

Thu Linh Tố lại kể tiếp:

-Sau khi Nhậm Từ ngã bịnh, tá6t cả đệ tử trong Cái bang đều đinh ninh Nam Cung Linh là kẻ duy nhất thừa kế ngôi Bang chủ, chỉ cần một câu ra lịnh của Nam Cung Linh, đừng nói chi việc đưa thư mà dù có phải cày than đạp lửa họ cũng tranh nhau thi hành, cái sức mạnh đó đâu phải là nhỏ ?

Tiểu Phi gặn hỏi:

-Nhưng tại sao Nam Cung Linh lại chịu đưa thư cho phu nhân ?

Thu Linh Tố đáp:

-Trong thời gian đó, Nam Cung Linh vì muốn mua chuộc lòng người cho nên sự chi phí rất lớn lao. Nhưng vì muốn lập tiếng tăm trên giang hồ, y không thể đi tìm tiền tài bằng những hành động bất lương … Tiểu Phi ngắt ngang:

-Y định khảo tiền của phu nhân ?

Thu Linh Tố bật thở dài:

-Về làm vợ Nhậm Từ, tuy ta đã sửa tên đổi họ, nhưng Nam Cung Linh biết rõ cả lai lịch ta, tất nhiên cũng bởi Nhậm Từ quá tín nhiệm y. Sự chi phí quá lớn lao, tiền bạc trong bang lần lần kiệt quệ, nên cuối cùng một hôm y bắt uộc ta phải nghĩ cách giúp y, do đó ta mới viết bốn phong thư nọ ! Tiểu Phi vỗ tay:

-Hay ! Cho nên trên phong thư đó, phu nhân không nói rõ là gặp khó khăn gì.

Mà tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, tiền bạc của họ vào như nước chảy, tài sản của Hải Nam phái cũng chẳng phải nhỏ, Sa Mạc Chi Vương càng không cần nói đến, Nam Cung Linh mới tưởng thật là phu nhân vì y mà định mượn tiền bốn người.

Thu Linh Tố gật đầu:

-Y định lợi dụng ta, ta tương kế tựu kế, lợi dụng lại y đưa thư giùm, chỉ cần gặp được bốn người, thì mọi việc sẽ được giải quyết ! Tiểu Phi không dằn được hỏi ngay:

-Nhưng Nam Cung Linh tại sao vụt đổi ý ? Chẳng cần lấy tiền bạc của họ mà lại lấy tính mạng ?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ vì một người, người đó đến sau một ngày thư được đưa đi. Người ấy đến cùng Nam Cung Linh bí mật bàn luận suốt một đêm và sự tình hoàn toàn biến đổi.

Ánh mắt Tiểu Phi chợt sáng lên, chàng hỏi nhanh:

-Người đó là ai ?

-Ta cũng chẳng nhìn thấy ! Tiểu Phi thở dài thất vọng:

-Phu nhân chỉ biết là hắn đến, thế thôi ?

Thu Linh Tố đáp:

-Vì cần giám thị hai vợ chồng ta, nên Nam Cung Linh ở sát bên gian phòng cách vách. Nam Cung Linh kể chúng ta như cá lọt lưới nên cũng chẳng đề phòng chúng ta cho lắm. Nhờ vậy, mà mọi động tịnh bên phòng y, ta đều nghe được hết. Công phu ta tuy đã mất, nhưng thính giác chưa đến nổi nào.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Phu nhân nghe được họ nói những gì ?

Thu Linh Tố nói:

-Giọngnói của họ thật khẽ, thật trầm thấp. Ta biết họ đang bàn luận một việc rất quan trọng, có lúc hình như có sự tranh chấp với nhau, nhưng rất tiếc không thể nghe họ nói gì ! Tiểu Phi thở dài tiếc rẻ:

-Giá mà phu nhân nghe được thì hay biết mấy. Cái người bí mật đó, có thể là kẻ chủ mưu trong bóng tối ! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Sáng sớm hôm sau là cái người bí mật đó đi liền. Chẳng bao lâu sau, Nam Cung Linh liền bưng lên một chén nước sâm, nói là để bổ dưỡng cho Nhậm Từ.

Tiểu Phi tiamắt ngời ngời chớp động:

-Chén nước sâm đó, tất nhiên chẳng dễ gì uống ?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

đã từ lâu rồi, y không còn ân cần hầu hạ như thế. Cho nên, ta nghi ngay trong chén sâm ẩn giấu nhiều âm mưu, nhưng ta đã dùng luôn ba cách thử, vẫn không thấy chén sâm có gì khác lạ.

Thở dài một tiếng, nàng nói tiếp:

-Tưởng túc hạ cũng biết ta xưa kia cũng là một hảo thủ chuyên dụng độc đấy chứ ? Chỉ cần trong chén sâm có chút chất độc thôi, và bất luận là đột tố của môn phái nào, ta đều có thể thử ra được hết, do đó mà ta nhận là trong chén sâm không có gì đáng phải e ngại.

Tiểu Phi tiếp nối:

-Và vì thế, phu nhân mới yên tâm để cho Nhậm lão bang chủ uống vào ?

Thu Linh Tố nhếch môi thảm não:

-Trong chén nước sâm đã không có độc, tôi chi ta lại phụ lòng thành của Nam Cung Linh ? Huống hồ, mỗi ngày Nhậm Từ chỉ có cháo lòng để đỡ dạ, thực ra cũng cần một chút đồ bổ dưỡng cho cơ thể ! Quả là những ngày thê thảm nhất trong cuộc đời, mỗi khi nghĩ đến đoạn thời gian lắm đắng cay tủi hổ đó, Thu Linh Tố vẫn cảm thấy một cái gì nghèn nghẹn ở tâm tư.

Tiểu Phi vụt nghe rúng động, hỏi to:

-Phải chăng Nhậm lão bang chủ sau khi uống xong chén sâm đó, thân thể bỗng sưng phù lên ?

Câu hỏi của chàng làm Thu Linh Tố trố mắt sững sờ:

-Tại sao túc hạ biết được ?

Tiểu Phi không đáp mà khẽ kêu :

-Thiên Nhất Thần Thủy ! Phu nhân thử không ra chất độc trong chén sâm là vì đó là chất độc của Thiên Nhất Thần Thủy ! Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới có thể xác định là kẻ chủ mưu chuyện này, chính là kẻ từ Thần Thủy Cung trộm đi Thiên Nhất Thần Thủy, tất nhiên cũng là kẻ giết chết Tống Cang và cũng là kẻ giả ra Thiên Phong Thập Tứ Lang ! Nam Cung Linh tuy rằng đáng sợ, nhưng sự gian trá thâm độc của con người đó còn hơn cả Nam Cung Linh một bực ! Tuy hiện giờ đã biết được bề trái của Nam Cung Linh, nhưng nếu không thể truy ra kẻ đó là ai, thì sự mổ lực của chàng cũng bằng như vô ích.

Thu Linh Tố giọng nói càng thêm run rẩy, người nàng cũng run theo:

-Ta không làm sao tin là Nam Cung Linh có thể nhẫn tâm chính tay hạ sát Nhậm Từ, ta cũng không làm sao có thể tin trong chén nước sâm ấy có độc, nhưng bây giờ … Nàng vụt sấn đến trước mặt Tiểu Phi, tiếng nói bật qua hai vành môi mím chặt:

-Ta đã đem moi bí mật nói cho túc hạ biết, túc hạ có thể vì ta mà báo thù chăng ?

Tiểu Phi đáp:

-Cai bí mật này một khi được vạch trần, tại hạ không cần phải động thủ, Nam Cung Linh cũng khó mà sống được. Thảo nào mà hắn đã không tiếc một giá nào, quyết ngăn trở tôi bằng mọi cách để không cho gặp phu nhân ?

Thu Linh Tố gặn hỏi:

-Nhưng tại sao y đưa túc hạ đến đây ?

Tiểu Phi điểm một nụ cười chua chát:

-Y không bao giờ muốn cùng tại hạ chống đối ra mặt, nênbị tại hạ dồn đến không còn cách nào khác, buộc lòng phải đưa tại hạ đến đây. Hắn biết rằng, ngay trước mặt hắn, phu nhân chẳng dám đem bí mật của hắn thố lộ ra … Chàng vụt dừng lại, lẩm bẩm nói với mình:

-Phải rồi ! Cái hôm đó, hắn bảo tại hạ đợi hắn hai tiếng đồng hồ, tất nhiên không phải liệu lý những công việc trong bang mà là để cho cái tên hung thủ bí mật đó, đủ thì giờ đến đây trước giả thành Thiên Phong Thập Tứ Lang chờ sẵn tại hạ nơi chiếc cầu treo, có hắn đi theo cạnh, tất nhiên hắn không còn sợ tại hạ gặp mặt phu nhân, nhưng hắn định lợi dụng cái địa thế hiểm ác đó để loại trừ tại hạ, loại trừ luôn một hiểm họa đáng sợ. Nếu như tại hạ vĩnh viễn không gặp được phu nhân, tất nhiên hắn càng thêm yên trí ! Thu Linh Tố nhếch môi thê thảm:

-Hắn cho người đợi trước ở đây để giết chết túc hạ, nếu như không giết được, hắn sẽ đưa túc hạ đến gặp ta, có hắn bên cạnh tất nhiên ta sẽ không nói gì được ! Dừng lại điểm nhẹ nụ cười buồn, nàng nói tiếp :

-Hắn tưởng việc làm của mình không còn một kẻ hở nào, một giọt nước cũng khó lọt qua. Ngờ đâu, lười trời lồng lộng, ró6t cuộc rồi cũngkhông tha hắn ! Tiểu Phi nói:

-Thật ra, hắn cũng chưa phải là yên tâm, và cũng đã đề phòng tại hạ có thể trở lại, cho nên mới đem chổ ngụ của phu nhân cố ý tiết lộ cho Bạch Ngọc Ma biết, mượn tay của Bạch Ngọc Ma để mà trừ luôn phu nhân. Đợi khi mọi người biết chuyện, hắn vờ như không hay, đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu của Bạch Ngọc Ma … Chàng nhếch nụ cười đắc ý, nói tiếp:

-Nhưng hắn lại không ngờ tại hạ đã quay lại đây rất chóng, chóng hơn thời gian hắn định liệu. Nước cờ của tại hạ không đến đổi vô bổ lắm. Đơi khi hắn nghĩ ra chổ kỳ diệu của thế cờ, thì đã muộn ! Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và vụt hỏi:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang, hình như vừa rồi túc hạ có nhắc đến cái tên đó ?

Tiểu Phi rúng động:

-Phải ! Phu nhân hình như có biết người đó ?

Thu Linh Tố đáp:

-Tuy là không biết mặt người đó, nhưng trước kia thường nghe Nhậm Từ nhắc đến ! Tiểu Phi buột miệng kêu lên:

-không ngờ trong đời lại có con người đó, tại hạ cứ ngờ cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang chỉ là cái tên dựng đứng của họ thôi ! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Nhậm Từ bên ngoài mềm mà trong cứng, bình sanh không hề biết phục ai, nhưng đối với nhân vật Thiên Phong Thập Tứ Lang đó, lại tỏ ra rất mực tôn kính, cứ mỗi khi nhắc đến đều khen hắn là một trang thiết hán anh hùng hiếm có trên đời.

Tiểu Phi cau mày:

-Một người như thế, làm sao lại có thể dính líu tới Nam Cung Linh ? Tại sao Nam Cung Linh lại mượn tên tuổi y mà giả trang ? Phu nhân có biết hiệngiờ y ở đâu không ?

Thu Linh Tố trả lời thật gọn:

-Y đã chết cách đây hai mươi năm ! Tiểu Phi buột miệng:

-Ai giết y ?

Thu Linh Tố dáp từng tiếng một:

-Nhậm Từ giết y ! Tiểu Phi sững người kinh ngạc:

-Nhậm lão bang chủ rất kính trọng y như thế tại sao lại giết y ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt biển đến đây, cốt ý cùng cao thủ võ lâm Trung nguyên tranh phong võ học. Lúc đó Nhậm Từ vừa tiếp nhiệm ngôi bang chủ chẳng bao lâu, đúng là lùc danh tiếng đang nổi lên, Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn nuôi hùng tâm đánh bại tất cả anh hùng thiên hạ, tất nhiên không bỏ qua Nhậm Từ. Đặt bước vào Trung thổ không bao lâu, hắn liền đưa đến một bức thư jhiêu chiến với Nhậm Từ hẹn ngày ước đấu.

Tiểu Phi chép miệng:

-Cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang kể ra cũng quá mức cuồng ngạo, đất đai Trung nguyên rộng lớn, rồng nằm cọp ẩn, những tay võ công minh đâu phải là ít, một mình hắn làm sao đấu cho hết khắp được ?

Thu Linh Tố lại nói:

-Sau khi nhận được thư khiêu chiến của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Nhậm Từ vì thanh danh của Cái bang, tất không thể thoái thác, huống hồ lúc ấy huyết khí đang phương cương, vẫn muốn được cùng tay kiếm khách Đông doanh với môn kiếm thuật kỳ bí quyết phân cao thấp ! Tiểu Phi đổi sắc:

-Trận đấu đặc sắc đó chắc là phải kinh thiên động địa lắm ! Tiếc rằng tại hạ sinh muộn đi hai mươi năm, nên chẳng được mục kích trận kiếm quý báu đó ! Thu Linh Tố lắc đầu chậm rãi:

-Trận đấu đó chẳng có gì là đặc sắc, nếu túc hạ có xem được, cũng chỉ thất vọng thôi ! Tiểu Phi hơi lạ lùng:

-Tại sao lại thế ?

Thu Linh Tố đáp:

-Nhậm Từ vốnc hẳng phải là kẻ háo danh, cho nên sau khi tiếp nhận thư khiêu chiến, chẳng hề tuyên dương ra ngoài. Do đó trong giang hồ ít ai hay được chuyện này. Khi đó cùng đi theo lược trận với người, chỉ duy nhất có Tư Đồ trưởng lão, giờ đây đã khuất núi rồi. Ngoài ra, không một người nào khác biết.

Tiểu Phi hỏi:

địa điểm quyết đấu tại đâu ?

Thu Linh Tố nói:

-Nghe đâu địa điểm ở gần biên giới Mân Nam, là một tòa núi không có danh tiếng gì lắm, tất nhiên không ngoài ý chẳng muốn khơi sự chú ý của người ngoài.

Tiểu Phi gật gù:

-Thế thì cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đó tuy rằng ngông cuồng, nhưng cũng không phải là một kẻ háo danh. Bằng chẳng vậy, dù Nhậm lão bang chủ cố giấu lộ tiếng, thì Thiên Phong Thập Tứ Lang cũng rêu rao với thiên hạ rồi ! Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Trên bức thư khiêu chiến có nói rõ không phảivì danh mà chiến, mà mục đích chỉ muốn giảo định võ học thôi. Nhậm Từ và Tư Đồ trưởng lão vừa đặt chân lên núi, đã thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đợi sẵn ở đó, chẳng nói chẳng rằng, lập tức tiến lên cùng Nhậm Từ động thủ ngay ! Tiểu Phi không sao dằn được:

-Chẳng nói một câu nào à ?

Thu Linh Tố nhíu mày ngẫm nghĩ một thoáng:

-Theo lời Nhậm Từ thuật lại thì khi lên đến núi, thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đang ngồi trên một phiến đá, tay mân mê thanh trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Vừa thấy Nhậm Từ, hắnliến chống kiếm đứng lên và tức khắc thi triển bài kiếm pháp độc đáo của miền Đông doanh , miệng chỉ thốt hai tiếng gọn lỏn … Tiểu Phi nôn nao hỏi:

-Hai tiếng đólà gì ?

Thu Linh Tố đáp:

Y chỉ nói hai tiếng “đến đây” rồi ngậm miệng làm thinh luôn, Nhậm Từ thấy y quá cuồng ngạo như thê, không khỏi nổi giận lên cũng đâm ra không thèm nói chuyện ! Tiểu Phi chận hỏi:

-Nhậm lão bang chủ có dùng vũ khí không ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Khí giới của Nhậm Từ dùng là chiếc gậy trúc truyền thống đời đời của Bang chủ Cái bang tức là “Đả Cẩu Bổng”. Hai người đấu nhau không đến mười chiêu, Nhậm Từ đã đánh văng kiếm của Thiên Phong Thập Tứ Lang, còn điểm ngay một gậy vào ngực y, Thiên Phong Thập Tứ Lang lập tức ói máu té nhào ! Tiểu Phi khẽ cau mặt:

-Tài nghệ của Thiên Phong Thập Tứ Lang tầm thường đến thế à ?

Thu Linh Tố không vội đáp mà nhè nhẹ thở dài:

-Lúc đó, Nhậm Từ cũng thắc mắc y như túc hạ, nhưng sau này mới hiểu rõ, thì ra Thiên Phong Thập Tứ Lang nội hôm đó không phải chỉ khiêu chiến mỗi mình Nhậm Từ, mà đã cùng trong ngày đấu trước một trận với người khác và đã bị nội thương rất nặng … Nếu như hắn chịu nói ra, tự nhiên Nhậm Từ không khi nào thừa nguy của hắn mà động thủ. Nhưng hắn ngại nói ra người khác lầm tưởng là hắn có ý khiếp sợ, cho nên chỉ thốt hai tiếng đến đây, mà tuyệt không đề cập đến việc mình bị trọng thương. Nhậm Từ lại lầm

tưởng hắn quá kiêu căng, nên không thèm nói chuyện với ai cả ! Nàng dừng lại thở dài thêm một tiếng và nói tiếp:

-Hắn đã bị trọng thương rất nặng, lại lảnh thêm một roi của Nhậm Từ, nôi, nogại thương cùng một lượt phát tác dù là người sắt cũng không chịu nổi, cho nên ngay hôm đó nhắm mắt lìa đời. Cho đến khi chết, hắn cũng không thốt ra một tiếng yếu hèn, mà cũng không một lời oán trách Nhậm Từ, chỉ nói là, hắn được chết trên chiến trường, cái chết kể chẳng có gì oan uổng ?

Câu chuyện y như là một cổ tích đầy đủ khí tiết bi tráng, lại được thêm giọng kể dịu êm thanh tao như ngọc của Thu Linh Tố, chuyện càng thêm phần đậm đà đi sâu vào lòng người.

Tiểu Phi không khỏi nghe máu nóng dâng lên hừng hực, chàng ngửa cổ thở dài:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang dù chết cũng chẳng chịu lộ yếu hèn, cũng không chịu thất tín. Biết rõ là mình phải chết, vẫn cứ đợi chờ tại nơi ứng chiến, thực không hổ là một con người hùng ít có trong võ lâm đương kim ! Thu Linh Tố chép miệng:

đấy có lẽ cũng là tinh thần tuẩn đạo làm vinh của nhóm võ sĩ Đông doanh.

Tiểu Phi ánh mắt ngời lên hào khí:

-Bất luận thế nào, hạng người như thế đáng để cho người đời khâm phục. Chả trách Nhậm lão bang chủ cho đến hai mười năm sau vẫn một mực tôn kính ông ta ! Thu Linh Tố nói:

-Cái chết của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuy trách nhiệm không phải ở Nhậm Từ, nhưng Nhậm Từ vẫn cứ mãi áy náy chẳng yên, cứ trách mình phải chi lúc đó cần lưu ý một chút, thì rất dễ tìm ra Thiên Phong Thập Tứ Lang bị thương ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Kẻ đã đánh trọng thương Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm lão bang chủ là ai ?

Thu Linh Tố khẽ lắc đầu:

-Nhậm Từ chẳng hề nhắc đến điều đó ! Tiểu Phi nhíu mày nghĩ ngợi một lúc :

-Người ấy có lẽ cũng giống như Nhậm lão bang chủ, chẳng thích hư danh, cho nên trận giao chiến của y cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang, cho đến bây giờ chẳng có ai hay biết ! Ngừng lại giây chốc chàng tiếp:

-Có thể dùng nội lực đả thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang, đủ thấy võ công người ấy cao diệu thế nào rồi. Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi cùng y quyết chiến và thọ thương vẫn có thể tiến lên núi được, tất nhiên công lực của hắn cũng là tuyệt đỉnh cao nhân, kẻ đánh bại hắn, tất cũng là nhân vật vùng Mân Nam, vậy thì kẻ đó là ai ?

Thu Linh Tố chợt nói:

-Ta đem câu chuyện nói cho túc hạ, chẳng phải là hoàn toàn vô cớ … Tiểu Phi rúng động:

-Phu nhân muốn nói là … Thu Linh Tố ngắt ngang:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết, có gửi gắm cho Nhậm Từ một việc, nhưng bất cứ ta vặn hỏi cách nào Nhậm Từ cũng không chịu hở môi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Tại sao Nhậm lão bang chủ lại xem việc đó bí mật dường ấy ?

Thu Linh Tố cắn nhẹ vành môi:

-Chuyện này ta vống cũng hoang mang khó hiểu, nhưng sau này cũng đoán ra được một vài.

Tiểu Phi kêu lên:

-A ! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Mỗi khi thấy Nam Cung Linh, Nhậm Từ luôn luôn chau mày chắt lưỡi nhớ đến Thiên Phong Thập Tứ Lang, ray rức, hối hận suốt đời. Cho nên, sau này, dù biết rõ Nam Cung Linh hại mình, Nhậm Từ vẫn không có

chút ý nào làm hại Nam Cung Linh, cứ nói là ông vốn không phải với Nam Cung Linh, nhưng ông đã nuôi dưỡng Nam Cung Linh đến thành nhân, có gì mà không phải với Nam Cung Linh chứ ?

Ánh mắt sáng ngời của nàng như xuyên thủng qua lớp sa đen, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi và nói chậm từng tiếng một:

-Cho nên ta nghĩ rằng, Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết phó thác cho Nhậm Từ một chuyện: chính là Nam Cung Linh. Nhậm Từ cho là mình không phải với Thiên Phong Thập Tứ Lang, do đó đối với Nam Cung Linh rất mực là nhẫn nhịn.

Tiểu Phi mặt liền đổi sắc:

-Ý kiến của phu nhân phải chăng định nói, Nam Cung Linh chính là đứa con côi của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Chính thế ! Tiểu Phi ngẫm nghĩ một lúc và xoa tay:

-Phải rồi ! Nhậm lão bang chủ tuyệt nhiên không chịu thố lộ chuyệnấy ra, vì sợ Nam Cung Linh sau khi biết rõ bí mật của thân thế có thể sinh lòng oán hận ! Thu Linh Tố thê thảm gật đầu:

-Kể ra túc hạ đã rất hiểu nổi khổ tâm của Nhậm Từ, khi đó ông đã xem Nam Cung Linh như đứa con ruột của mình, tất nhiên không muốn Nam Cung Linh biết ông chính là kẻ giết cha ruột y. Trong đời ông hành sự vốn rất quang minh lỗi lạc, nhưng vẫn phải mang một sự bí mật không dám nói rõ với người ngoài, nổi khổ tâm của ông chỉ tưởng tượng đến cũng đủ thấy là thế nào rồi! Tiểu Phi cũng không dằn được niềm cảm khái:

-Nhưng dù cố che giấu cách nào, rốt cuộc kẻ giết chết ông vẫn là Nam Cung Linh. Hai mươi năm trước ông đã vô tình làm một chuyện sai lầm, thì hai mươi năm sau, ông đã trả lại bằng sinh mạng của mình ! Nghĩ đến sự an bài ly kỳ và tàn khốc của chốn hư vô, Tiểu Phi không khỏi rùng minh ớn óc.

Thu Linh Tố run run giọng nói tiếp:

-Nếu như đấy là ý muốn của cao xanh bắt ông phải trả vay thì sự trả vay đó quả là thiếu công bình ! Tiểu Phi mím môi trầm ngâm đi một lúc:

-Nhưng Nam Cung Linh phải chăng đã biết rõ chuyện này ? Và tên hung thủ bí mật kia phải chăng có quan hệ với Thiên Phong Thập Tứ Lang ? Bằng không, y làm sao học được môn nhẫn thuật bí mật của võ sĩ Đông doanh ?

Thu Linh Tố đáp thật chậm rãi:

-Những vấn đề bí mật đó còn chờ đợi sự khám phá của túc hạ. Còn những gì bí mật ta biết, ta đã nói hết với túc hạ, túc hạ có thể đi được rồi ! Tia mắt vụt chiếu thẳng vào đối tượng, Tiểu Phi nghiêm trang thốt:

-Tại hạ còn một chuyện muốn thỉnh cầu phu nhân ! Thu Linh Tố hỏi:

-Còn chuyện gì ?

Tiểu Phi nói nhanh:

-Phu nhân có thể vạch lớp sa đen, để tại hạ được chiêm ngưỡng qua phong thái của phu nhân một thoáng ! Thu Linh Tố lặng thinh một lúc và từ từ cất lời:

-Túc hạ muốn nhìn thấy mặt ta lắm à ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ có ý nguyện đó, không phải mới hôm nay.

Vì bản tánh háo kỳ và là một kẻ rất biết thưởng thức cái đẹp, cho nên Tiểu Phi thật sự háo hức được ngắm qua cái vẻ đẹp của bậc mỹ nhân đã từng làm võ lâm điên đảo kia như thế nào, bằng không, có lẽ chàng sẽ hối tiếc suốt đời.

Lòng người luôn luôn là thế, vật gì càng không thấy được, lại càng muốn ngắm nhìn, Tiểu Phi tất nhiên cũng không thoát khỏi thông lệ ấy.

Vốn đã đinh ninh đối tượng là một nữ nhân tuyệt sắc, bức sa đen che trước mặt kia tuy rằng thật mỏng, nhưng đã khơi thêm cho trí óc con người bao nhiêu là ảo tưởng thần kỳ của khuôn mặt giấu sau nó ! Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và nhè nhẹ thở dài:

-Hai mươi nămnay, túc hạ là kẻ thứ hai được nhìn thấy bộ mặt thật của ta ! Tiểu Phi kinh ngạc:

-Thấy mặt thật của phu nhân chỉ có hai người ?

Thu Linh Tố nhấn chậm từng tiếng một:

-Phải ! Chỉ có hai người: Nhậm Từ và túc hạ ! Tiểu Phi kêu lên:

-Tại sao ? Người khác không … Nhưng lời chưa trọn, Tiểu Phi vụt sững ra.

Trong đời tuy gặp qua không biết bao nhiêu chuyện kỳ quái nhưng chưa có lần một chuyện nào có thể làm chàng rúng động như thế này !

21. Khuôn Mặt Mỹ Nhân

Lớp sa mỏng được vén lên cao.

Tiểu Phi tưởng sẽ được ngắm một khuôn mặt rạng rỡ như tiên nữ, không ngờ từ sau lớp sa hiện ra, lại là một khuôn mặt của quỷ ma.

Không một khoảng da nào trên khuôn mặt được vẹn toàn, từng vết sẹo chằng chịt chồng lên nhau, răn rúm nhăn nhíu, y như lớp phún thạch do hỏa diệm sơn phun lên và đông đặc lại.

Không có ngũ quan, chân mày cũng không nốt, trừ vành môi hồng thắm còn nguyên vẹn, tất cả khuôn mặt còn lại chỉ là một khối thịt lồi lõm đỏ hỏn, xấu xa đến dễ sợ với những lổ đen đen sâu hoắm.

Và từ đôi môi hồng còn nguyên ấy, tiếng nói vẫnphát ra thật dịu dàng:

-Bây giờ túc hạ đã mãn nguyện rồi chứ ?

Tiểu Phi không khỏi cảm thấy lúng túng:

-Tại hạ … tại hạ thật không ngờ … Thu Linh Tố không để chàng trọn câu, nói tiếp:

-Bây giờ túc hạ hẳn đã hiểu tại sao chỉ mình Nhậm Từ và túc hạ nhìn thấy khuônmặt ta thôi. Chỉ vì mặt ta sớm đã bị hủy hoại. Theo ta nghĩ, trên đời này tuyệt không một cô gái nào bằng lòng để người khác nhìn bộ mặt đã thành xấu xí của mình, phải thế không ?

Giọng nói của nàng tuy thật bình thản dửng dưng, nhưng sự dửng dưng và bình thản đó càng làm cho Tiểu Phi thêm xa xót.

Chưa bao giờ chàng biết cúi đầu trước một ai, nhưng giờ đây Tiểu Phi phải gục đầu ủ rủ:

-Tại hạ thật đáng chết, tại sao tại hạ lại buộc phu nhân … Thu Linh Tố ngắt ngang:

-Túc hạ chẳng buộc ta, tại ta tự ý muốn cho túc hạ xem ! Sóng mắt nàng ánh lên những tia dịu dàng, nàng nói tiếp:

đáng tiếc là túc hạ đến trễ hai mươi năm, ta không thể cho Đạo Soái Lưu Hương xem dung mạo của ta hai mươi năm về trước. Điều đó cố nhiên là đáng tiếc cho túc hạ, mà ta, ta cũng chẳng khác gí túc hạ ! Tiểu Phi gượng cười:

-Bất luận dung mạo phu nhân biến đổi thế nào, phong tư của phu nhân vẫn là vô song thiên hạ, tại hạ có thể thấy được phong nghi của phu nhân, đã là một điều may mắn tột bực rồi.

Thu Linh Tố điểm nhẹ nụ cười:

-Túc hạ không cần phải an ủi ta, vì ta không có gì khó chịu. Hai mươi năm sau khi dung mạo bị hủy, ta mới có được những ngày sống hạnh phúc nhất trong đời ! Ánh mắt nàng dõi theo cụm mây trôi ở xa xa, nàng buồn buồn nói tiếp:

-Thậm chí ta còn cảm ơn người đã hủy đi dung mạo ta. Nếu không có nàng, ta làm sao hưởng được hai mươi năm dài trong hạnh phúc an nhàn ?

Tiểu Phi không dằn được, hỏi:

-Nhưng người đã hủy hoại dung mạo phu nhân là ai ?

Thu Linh Tố lại dời ánh mắt trở về, nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Túc hạ có nghe nói đến tên Thạch Quan Âm chưa ?

Tiểu Phi thất thanh:

-Thạch Quan Âm ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Túc hạ tự nhiên phải biết cái tên đó. Vì nàng là một người đàn bà võ công rất cao mà tâm địa cũng lạnh nhạt nhất trên đời. Hiện giờ, có thể nói nàng là người đàn bà đẹp nhất trong thiên hạ ! Tiểu Phi vội hỏi:

-Nàng cùng phu nhân có hận thù gì ?

Thu Linh Tố lắc đầu:

-Không có thù hận gì cả. Hơn nữa, cũng chỉ có gặp nhau một lần mà thôi ! Tiểu Phi thắc mắc:

-Thế tại sao nàng … Thu Linh Tố ngắt ngang lời chàng bằng một tiếng thở dài:

-Trong truyền thuyết của giang hồ, thì nghe đâu nàng có một tấm "Kiếng ma" ngày ngày nàng nhìn vào gương hỏi "Ai là người đẹp nhất trong thiên hạ ?" Tiểu Phi chận hỏi:

-không lẽ cái gương đó mỗi ngày đều trả lời nàng là người đẹp nhất thiên hạ à ?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Phải ! Cho đến một ngày, tấm gương ma đó trả lời khác đi. Mặt gương đáp là ta, Thu Linh Tố mới là ngươi đẹp nhất trong thiên hạ, tai họa của ta cũng bắt đầu từ đó mà khởi nguồn.

Câu chuyện y như là một cổ tích thần thoại của người phương Tây, Tiểu Phi không dằn được lòng háo hức:

-Cho nên nàng đã tìm đến phu nhân ?

Thu Linh Tố đáp:

-Phải, khi tìm được ta, nàng đứng im lìm nhìn ta gần suốt hai tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, cơ hồ nàng không hề chớp mắt. Cuối cùng nàng vụt hỏi: "Ngươi muốn ta giết ngươi, hay là ngươi tựhủy hoại dung mạo của mình ?" Tiểu Phi nhếch mép:

-Một câu hỏi thật buồn cười ! Thu Linh Tố thở dài u oán:

-Nhưng lúc ấy ta không buồn cười chút nào, mà chỉ cảm thấy tay chân đều lạnh ngặt, không nói được một câu. nàng nhìn ta một lúc, chợt xây mình ra phía ngoài và nói "Ba tháng sau ta sẽ trở lại đây, nếu lúc đó còn thấy ngươi vẫn như thế này, ta sẽ giết ngươi !". Nói xong nàng để lại trên bàn một chiếc lọ thuốc và nói tiếp:

"Ta cho ngươi thêm ba tháng đễ lưu giữ cái đẹp của mình, tất nhiên ngươi phải biết cách quý trọng nó !" Tiểu Phi chen lời:

-Nàng đã bỏ đi, tại sao phu nhân … Thu Linh Tố cười thảm não:

-Thạch Quan Âm nếu đã muốn giết ai, không một kẻ nào trốn thoát được và ta đã được tận mắt thấy võ công của nàng. Vả lại, lúc đó ta chưa muốn chết sớm.

Tiểu Phi cũng chép miệng ta thán:

đâu có một kẻ nào trên đời muốn chết bao giờ ? Trừ phi là những hạng hèn yếu điên cuồng, tự hủy hoại đời mình, chỉ vì một thất vọng cỏn con ! Thu Linh Tố chớp nhẹ vành mi:

-Lúc đó tuổi ta còn rất trẻ, tất nhiên rất nhiệt ái đời của mình, dù ta không còn đẹp, nhưng vẫn có thể sống hay hơn … Nàng vụt mở mắt ra, khuôn mặt sần sùi dễ sợ như ánh lên một nụ cười :

-Ta lại nghĩ, ít ra mình vẫn còn ba tháng để đẹp, tất nhiên ta phải hết sức quý trọng cái đẹp sắp vĩnh viễn mất đi đó. Vậy thì , trong khoảng thời gian ba tháng trời ngắn ngủi đó, ta nên làm gì đây ?

Tiểu Phi buột miệng:

- Do đó phu nhân tìm cách lưu giữ mãi cái de95p của mình trong thế nhân, trong lòng người. Và phu nhân đã tìm Tôn Học Bổ, một họa sư họa tượng nổi tiếng nhất đương thời ! Thu Linh Tố hơi sững sốt:

-Túc hạ … túc hạ đã biết ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ đã gặp qua Tôn Học Bổ tiên sinh ! Trầm ngâm một lúc, Thu Linh Tố nói tiếp; -Lúc đó ta hành động cũng có phần buông lung … cái đêm mà họa xong, thì cũng là lúc kỳ hạn ba tháng vừa đủ, Thạch Quan Âm đến rất đúng hẹn … Tiểu Phi tiếp lời:

-Cho nên ngay đêm đó, phu nhân hủy đi dung mạo của mình ?

Thu Linh Tố thở dài:

-Cái lọ nhỏ mà Thạch Quan Âm để lại, là một loại thuốc nước, thuốc nóng còn hơn cả lửa đỏ … Giọng nói dịu dàng của nàng, bổng trở thành khích động khác thường, lồng ngực nàng theo đó phập phòng lên xuống, hình như ám ảnh của giây phút hãi hùng đó vẫn còn lưu mãi đến bây giờ.

Tiểu Phi liếm môi hỏi:

-Phu nhân vì không muốn để Tôn Học Bổ, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy dung nhan phu nhân bị hủy nên đã … Thu Linh Tố run run:

-Sau khi đổ chất thuốc lên m85t, thần trí ta cơ hồ loạn cuống, cho nên … cho nên ta mới hành động như thế ta … ta … nàng vụt lấy tay bụm mặt, bờ vai run run thổn thức.

Tiểu Phi thở dài; -Cho đến bây giờ tại hạ mới hiểu vì sao phu nhân nỡ đối hó với Tôn Học Bổ như thế, vì sao họa lên bốn bức tượng … Những ý nghĩ của tại hạ trước đây về phu nhân, hoàn toàn sai hết ! Thu Linh Tố chợt ngước lên:

-Bất luận ta vì hoàn cảnh nào, nhưng ta đã hành động như thế, túc hạ không thể tha thứ ta phải không ?

Lặng thinh một lúc, Tiểu Phi dịu dàng:

-Tại hạ chỉ cần biết vị Nhậm phu nhân hiện tại là một người đàn bà thật dịu dàng, thật nhân từ nhất trong thiên hạ, còn hành vi của nàng Thu Linh Tố trước kia như thế nào, tại hạ không cần biết đến ! Thu Linh Tố cũng trầm tư đi một lúc lâu mới thốt:

-Hai mươi năm nay, quả thật ta đã cải biến rất nhiều tất nhiên túc hạ có thể đoán ra, ai đã làm ta cải biến được ?

Tiểu Phi đáp ngay:

-Nhậm lão bang chủ ! Thu Linh Tố không đáp mà chỉ nói tiếp:

-Trong cơn thần trí điên cuồng ta móc đi đôi mắt của Tôn Học Bổ, rồi chính ta cũng ngất mê luôn. Khi tỉnh dậy, trên đầu ta đều bị băng kín. Sau đó, ta sống trong bóng tối suốt mấy tháng trời. Lúc đó ta thật chẳng biết bao nhiêu là cảm kích đối với Tố Tâm sư thái. Vì nếu chẳng có người, ta khó mà còn sống đến ngày nay ! Giọng nàng dần dần trở lại trạng thái bình thản dịu dàng:

-Nhưng đến khi ta thấy lại ánh mặt trời, ta mới hay rằng, luôn luôn bên cạnh đêmngày chăm sóc cho ta, không phải là Tố Tâm sư thái mà lại là Nhậm Từ ! Tiểu Phi cười thoải mái:

-Thế là phu nhân đem tấm lòng cảm kích Tố Tâm, chuyển sang cả vào Nhậm lão bang chủ ?

Thu Linh Tố lắc đầu :

-Không, lúc đó chẳng những ta không cảm kích mà tráii lại còn hận vô cùng ! Tiểu Phi nhướng mắt.

Thu Linh Tố cười thảm não:

-Khi nhìn thấy Nhậm Từ thì cũng vưa lúc ta nhìn thấy khuôn mặt của ta, một khuôn mặt ghê gớm mà ta không tưởng tượng nổi. Nhìn vào khuôn mặt của mình, ta hết còn ý muốn sống, dung mạo đã mất đi, cũng bằng như sinh mạng mất đi … Nàng thở dài nói tiếp:

-Tấm tình ta lúc bấy giờ vừa bi ai, vừa phẩn nộ, lại càng thú ghét tại sao Nhậm Từ đến đây để gặp ta trong lúc này ? Ta như người điên xua đuổi y di.

Tiểu Phi chép miệng; -Tâm tình của phu nhân lúc đó, tại hạ cũng phần nào cảm thông được.

Thu Linh Tố thoáng phớt nụ cười:

-Túc hạ có lẽ cũng biết, hạng người như Nhậm Từ khó mà đuổi hắn đi. Cho nên sáng hôm sau hắn lại lọ mọ tới và ta lại to tiếng đuổi xua … Tiểu Phi cười nối lời:

-Và sáng sớm ngày thứ hai ông lại mò tới … Thu Linh Tố cuối cùng or62i cũng bật cười:

-Mỗi ngày đều tới, mỗi ngày ta lại đuổi, ta đem hết những câu guyền rủa độc địa nhất để mắng hắn, thậm chí đánh hắn nhưng rồi sáng hôm sau, hắn lại cũng đến … Nhẹ mân mê lấy hủ tro cốt đang ôm chặt trong tay, tuy chỉ là một lọ sành lạnh lẽo vô tri, nhưng Thu Linh Tố hình như cảm thấy một niềm êm ấm lạ lùng … Nàng chớp mắt mơ màng:

-Túc hạ cần nên biết, lúc đó Nhậm Từ đã là Bang chủ Cái bang rồi, vốn ra không cần nhẫn nhịn với một người con gái vừa xấu lại vừa hung dữ như ta. nhìn bộ mặt của ta, hẳn túc hạ cũng hiểu, trừ Nhậm Từ ra, trên đời này tuyệt không một người đàn ông nào chịu nhẫn nhục như thế … Và giọng nàngvụt trờ thành dịu dàng hơn cả lúc nào:

-Trừ phi ta đã là kẻ chết, bằng không làm sao mà không xiêu lòng với một kẻ bền chí như hắn được ?

Tiểu Phi chậm rãi:

đấy chỉ vì cái mà Nhậm lão bang chủ yêu không phải là cái đẹp đã mất đi, mà là tâm hồn của phu nhân. Ông cũng hiểu rằng dung mạo của phu nhân dù cải biến, nhưng tâm hồn không bao giờ cải biến cả ! Thu Linh Tố chép miệng:

đáng tiếc là Nhậm Từ chẳng gặp túc hạ khi ông còn sống. Bằng không, nhất định túc hạ sẽ là bạn thân của ông. Song le túc hạ chưa hiểu thấu về ông, vì túc hạ vẫn đoán không trúng lắm.

Tiểu Phi trố mắt:

-À ! … Thu Linh Tố nói tiếp:

-Từ dạo trước, ta và Nhậm Từ chẳng qua gặp nhau có mấy lần, ông đâu có si tình với ta lắm như túc hạ ưởng. Huống hồ, lúc đó ta chỉ có cái vỏ hào nhoáng bề ngoài, tâm hồn ta trái lại thật thối tha 1 Tiểu Phi mỉm cười :

-Nhưng cũng có lắm người vừa gặp nhau đã một dạ chung tình, yêu đến ghi xương khắc cốt ! Thu Linh Tố nhếch nhẹ nụ cười kín đáo:

-Nhưng bất luậnthế nào, đó cũng không phải là nguyên nhân chính yếu mà sự thật là ông biết rõ niềm đau khổ của một người con gái sau khi bị hủy hoại dung mạo. Và ông còn hiểu chỉ có tình cảm mới xoa dịu nổi vết thương thống khổ đó, cho nên ông đã quyết hy sinh riêng mình để bầu bạn, d8ể an ủi suốt đời ta ! Nàng ngửa mặt nhìn lên cao, giọng thật buồn:

-Ta sớm đã có nói, ông là một con người nhân từ nhất thế gian ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bất luận thế nào, cũng không thể nói là ông hy sinh riêng mình. vì,tuy không được một mỹ nhân đẹp nhất trên đời, nhưng ông đã được một người vợ dịu dàng, cao nhã và tế nhị nhất nhân gian ! Thu Linh Tố dịu dàng đáp:

-Cám ơn túc hạ, cám ơn túc hạ đã khen ta bằng những lời như thế, túc hạ biết chăng nghe xong những lời của túc hạ, lòng ta thật là cởi mở ! Tiểu Phi nói :

-Tại hạ cũng cần phải cám ơn phu nhân đã cho tại hạ biết được một đoạn dĩ vãng của mình. Suốt đời tại hạ có lẽ không bao giơ nghe được một chuyện tình nào vĩ đại và cảm động hơn nữa ! Thu Linh Tố chợt điểm nhẹ nụ cười :

-Túc hạ cũng nên biết, trừ Nhậm Từ ra, túc hạ không những là người đàn duy nhất thấy được mặt ta, mà cũng là người đàn ông duy nhất mà ta cảm mến ! Ánh mắt của nàng đang nhìn Tiểu Phi cũng hình như ấm dịu hơn lên:

-Chỉ vì, Nhậm Từ tuy cho ta hai mươi năm trong nếp sống hạnh phúc êm đềm, nhưng chỉ có túc hạ mới có thể đem lại cho ta một tâm tình êm lặng trong cái chết… Tiểu Phi sững sốt:

-Chết ?

Thu Linh Tố dàu dàu gật đầu:

-Nhậm Từ chết đi, mục đích sống của ta chỉ vì muốn vạch trần bí mật của Nam Cung Linh. bay giờ tâm nguyện ta đã thỏa, túc hạ thử nghĩ : ta còn gì để lưu luyến trên đời nữa chứ ?

22. Phơi Bày Mặt Thật

Tiểu Phi quay về thành Tế nam với một tâm trạng nặng trĩu bi thương.

Chính mắt chàng mục kích thân hình Nhậm phu nhân rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng và chàng đã trơ mắt ra mà nhìn lớp mây sương đùn đục nuốt mất lấy người nàng, muốn cứu cũng không sao cứu kịp.

Tuy chàng nhìn thấy thật rõ ánh mắt của nhậm phu nhân trước khi chết vẫn hết sức bình thản, hết sức êm lặng, không hề gợn một chi nuối tiếc hay bi thương.

và tuy hiểu rằng, đối với một kẻ ê chề, mỏi mệt ở cuộc sống như Nhậm phu nhân, thì cái chết quả là một điều giải thoát một an nghỉ vĩnh viễn, nhưng Tiểu Phi vẫn cứ không làm sao vơi được bi ai cũng như phẩn nộ … Chàng mím chặt vành môi trong những tiếng bước nặng nề, nhất định phải tìm cho được Nam Cung Linh.

Và tìm hắn làm gì ? Tiểu Phi cũng chưa biết mình sẽ phải làm gì khi tìm dược Nam Cung Linh, nhưng chàng vẫn cứ quyết tìm ! *** Đêm dù đã quá khuya, nhưng trong hương đường của Cái bang, đèn đuốc vẫn sáng choang rực rỡ.

Tiểu Phi trở lại nơi đây chỉ là để cầu may, chứ tuyệt không hy vọng tìm gặp Nam Cung Linh.

Chàng chỉ mong vớ được tên đệ tử Cái bang nào đó, hỏi ra chổ Nam Cung Linh mà thôi.

Nhưng dưới ánh nến sáng choang, trên chiếc ghế bằng đàn mộc bệ vệ, rõ ràng ncl vẫn ngồi đó, ngồi im lìm như pho tượng bằng thạch cao.

Tay chống lấy cằm, mắt đăm đăm nhìn vào ánh nến bập bùng, như đang trầm tư mà cũng như đang đợi ai.

Tiểu Phi nằm trên mái nhà đối diện, nên trông thấy hắn thật dễ dàng. Trong óc chàng lập tức đánh lên một dấu hỏi to tướng:

-Hắn đang đợi ai ?

Tất nhiên Bạch Ngọc Ma đã quay về đây, và tất nhiên Nam Cung Linh phải biết Thu Linh Tố đã nói chuyện riêng được cùng Tiểu Phi ! Thế thì, tại sao hắn chưa trốn đi ? Tại sao vẫn ngồi yên nơi đấy ?

Một cái bẫy giương ra để đợi chàng chăng ? … bên trong nhà phải chăng đâu đâu cũng đầy những mai phục giết người, và Nam Cung Linh đã không ngại dùng chính bản thân mình làm miếng mồi ngon để đưa chàng vào bẫy rập ?

Nhưng bên trong sân nhà vẫn im lìm lặng trang, không một dạng người thấp thoáng, cũng không một dấu vết gì của hiểm nguy chết chóc. Ánh sao vẫn lung linh hắt lên những viên đá xanh nhẵn bóng ngời như mặt gương.

Nam Cung Linh chợt ngẩng đầu lên mỉm cười:

-Lưu huynh đã đến đấy chăng ? Tiểu đệ đợi ở đây đã lâu ! Tiểu Phi rúng động chưa kịp đáp, Nam Cung Linh đã nối lời:

-Xin Lưu huynh yên tâm, nơi đây chỉ có một mình tiểu đệ mà thôi, tuyệt không có mai phục chi hết ! Tiểu Phi cười to:

-Nếu quả chẳng có mai phục, ta tất nhiên hết sức an tâm. Tất nhiên Nam Cung huynh không muốn để chuyện này kinh động đến người khác, và tất nhiên Nam Cung huynh cũng hiểu rõ, đơn độc hai ta giải quyết nhau là tốt nhất ! Lồng theo âm thanh, Tiểu Phi đã lướt nhanh vào đại sảnh, ánh mắt ngời ngời nhìn thẳng vào Nam Cung Linh.

Nam Cung Linh cũng đưa tia mắt bén lạnh như mắt sói nhìn trả lại chàng… Khá lâu sau, Nam Cung Linh thở dài cất tiếng :

-Lưu huynh đã biết hết cả rồi phải không ?

Tiểu Phi gật đầu, hỏi lại:

-Nam Cung huynh cũng đã biết là tôi đã biết rồi chứ ?

Nam Cung Linh gật đầu điểm nhẹ nụ cười:

-Nhưng tiểu đệ vẫn chưa đi, vẫn đợi ở nơi đây, hẳn Lưu huynh rất ngạc nhiên ! Tiểu Phi nhếch mép lạnh lùng:

-Nam Cung huynh không đi vì biết có đi cũng không xong ! Nam Cung Linh cười to lên:

đệ không đi, vì đệ không muốn đi thế thôi ! Bằng không trời đất bao la như thế kia, nơi đâu mà chẳng được ?

Tiểu Phi tự kéo ghế ngồi xuống:

-Muốn đi Nam Cung huynh phải vứt bỏ tất cả, sống một cuộc đời như một kẻ bị bỏ đi, nhưng nếu bắt Nam Cung huynh vứt bỏ tất cả thanh danh quyền thế như hiện thời, đối với Nam Cung huynh thật còn thống khổ hơn cả cái chết ! Nam Cung Linh cười càng thêm to:

-Lưu huynh đáng gọi là tri kỷ của tiểu đệ lắm ! Hắn vụt dứt ngay tiếng cười, gằn gằn từng câu một:

-Lưu huynh đã hiểu rõ lòng dạ của đệ như thế, tất Lưu huynh cũng cần nên biết là, đệ dù chết cũng quyết chẳng bỏ những gì mà đệ đã phí cả tâm huyết suốt một đời mới đạt được, không ai có thể buộc đệ phải vứt bỏ cả ! Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Nam Cung huynh nhắm có thể không vứt bỏ được à ?

Nam Cung Linh vụt đứng phắt dậy lớn tiếng:

-Tại sao đệ không thể không vứt bỏ ? Cho dù đệ có giết Nhậm Từ, nhưng đó cũng chẳng qua vì cha mà báo thù. “Thù cha chẳng đội trời chung”, trong giang hồ ai dám nói tiểu đệ là không phải chứ ?

Tiểu Phi thất thanh:

-Nam Cung huynh đã biết rõ điều bí mật đó ?

Nam Cung Linh cười thảm não:

-Nhậm Từ tưởng đâu giấu được tiểu đệ, bây giờ không lẽ Lưu huynh lại cũng có ý nghĩ đó ?

Tiểu Phi thở ra:

-cho dù Nam Cung huynh làm thế thật sự vì báo thù cha, cho dù người trong giang hồ chẳng ai can thiệp đến. Nhưng Cái bang đệ tử, nếu biết chính Nam Cung huynh giết chết Nhậm Từ, họ có thể để yên cho Nam Cung huynh làm Bang chủ à?

Nam Cung Linh rúng động, gieo mình nặng nề trở xuống ghế.

Câu nói của Tiểu Phi y như một nhát đao bén chích thẳng vào tim hắn.

Da mặt của Nam Cung Linh vụt co rúm lại như già đi thêm mấy tuổi, hắn gầm đầu thảm não:

-Lưu huynh, tại làm sao Lưu huynh cứ mãi bức bách tôi ? Tôi nào có ý làm hại Lưu huynh đâu ? Tại sao Lưu huynh cứ hay gánh lấy việc người ?

Tiểu Phi lặng thinh một lúc nhếch môi cười :

-Có lẽ vì trời sinh đệ là một người hay gánh vác việc thiên hạ ! Nam Cung Linh chầm chậm tiếp lời:

-Từ khi mới gặp mặt lần đầu, tiểu đệ đã xem Lưu huynh như người bạn tốt suốt đời mình, Lưu huynh còn nhớ cái lần đầu tiên chúng ta ga95p nhau là nơi nào chăng ?

Tiểu Phi đáp:

-Trên triền Thái Sơn, khi đó Lổ Tề Tứ Hùng không những cướp đi số hàng hóa bảo tiêu của Song Nghĩa Tiêu Cục ở thành Kim Lăng, lại còn bắt cóc cả con gái của Tổâng tiêu đầu là Sa Thiên Nghĩa. Đệ nghe được tin ấy, vụt nổi lên cái tật hay gánh vác việc người, lập tức đến ngay Thái Sơn, không ngờ Nam Cung huynh đã đến trước đệ rồi.

Ánh mắt đang sáng quắc của chàng bỗng từ từ dịu lại, chàng nói tiếp:

-Khi đệ đến nơi, thì Nam Cung huynh đã với một đội nhục chưởng đánh trọng thương Tề Lổ Tứ Hùng rồi. Đệ thấy võ công phi phàm của Nam Cung huynh lại thêm trẻ tuổi mà hào hùng, không khỏi đem lòng mến phục. Giá như lúc ấy, nếu có ai hỏi, ai là đệ nhất thiếu niên anh hùng trong thiên hạ, đệ tất sẽ không chút trù trừ mà chỉ ngay là Nam Cung Linh ! Cho đến bây giờ vành môi của Nam Cung Linh mới thoángnụ cười:

-Rồi từ đấy về sau, Lưu huynh và tôi đã trở thành đôi bạn tâm giao. Mỗi khi rảnh rỗi, đệ đến ngay thuyền của Lưu huynh ở lại đôi ngày. Lưu huynh chắc còn nhớ cái lần mà đệ họa tượng cho Tô Dung Dung… Tiểu Phi khoé môi hiện lên nụ cười:

-Cái lần đó là lần Nam Cung huynh ở lại thuyền đệ lâu nhất, luôn năm ngày hai chúng ta uống cạn tất cả những vò rượu chứa trong thuyền. Có lần đệ uống say mèm, nhào xuống biển định chụp mặt trăng, Nam Cung huynh cũng nhảy theo giúp sức. Trăng tuy không bắt được nhưng lại chụp được con rùa biển thật là to ! Nam Cung Linh khoái trá cười to lên:

-Con rùa biển đó thật là một mỹ vị mà đệ chưa bao giờ thưởng thức qua, chúng ta thi tài ăn với nhau, xem ai ăn được nhiều, một con rùa to chừng ấy, thế mà bị chúng ta ăn mộtngày hết ráo. Nhưng cũng vì đó mà cả hai người bị đau bụng suốt hai ngày ! Hai người nhìn nhau mà cười lên, cười thật cởi mở, hình như đã quên đi tất cả những gì ngăn cách vừa xảy ra, nhưng rồi chẳng hiểu vì sao, giọng cười của họ yếu dần … và bỗng trở thành chai cứng ! Tiểu Phi lẩm bẩm như nói với chính mình:

-Những chuỗi ngày ấy, quả là những chuỗi ngày thật vui vẻ … lắm lúc đệ lạ lùng tự hỏi : tại sao những ngày vui bao giờ cũng rất chóng tàn ?

Nam Cung Linh buồn buồn đáp:

-Chỉ cần Lưu huynh đừng phá hoại nó thì những ngày vui tươi của chúng ta vẫn còn mãi. Chỉ cần Lưu huynh đừng nói ra, thì sự bí mật kia sẽ mãi mãi nằm trong vòng bí mật không một ai biết ! Tiểu Phi mím môi một lúc và thở dài:

-Trên đời nếu nói cái chi làm xiêu lòng Lưu Hương này, thì đó là tình bạn ! Nam Cung Linh sáng mắt lên:

-Lưu huynh bằng lòng … bằng lòng không nói ra ?

Tiểu Phi đáp thật chậm :

đệ không nói … Nam Cung Linh mừng quá ngắt ngang:

-Lưu huynh … đệ biết lắm mà ! Đệ chọn Lưu huynh làm bạn không bao giờ lầm ! Nhưng Tiểu Phi đã trầm giọng:

đệ không nói với điều kiện là Nam Cung huynh phải ưng thuận hai việc ! Nam Cung Linh rúng động:

-Hai việc chi ?

Tiểu Phi đáp rõ từng tiếng:

-Tuy Nam Cung huynh vì cha mà báo thù, nhưng thủ đoạn lý ra không nên tàn khốc như thế, cànggg không nên sát hại nhiều người vô can như thế. Đệ yêu cầu Nam Cung huynh tạm thời từ chức Bang chủ, tìm một nơi thanh vắng đóng cửa sám hối. Nam Cung huynh tuổi vẫn còn rất trẻ, vẫn có thể sau này bắt đầu làm lại tương lai với tài cán như Nam Cung huynh hiện thời, sợ chi mà chẳng được ?

Nam Cung Linh sắc mặt vụt tái xanh, ngửa đầu cười to :

-Lưu Hương … ha ha, người bạn thân của đệ ! Kể ra Lưu huynh chưa nói huỵch tẹt là muốn giết đệ thôi , mà chỉ nói là bắt đầu làm lại tương lai sau này, nhưng sau này là chừng nào ? Mười năm ? Hai mươi năm ?

Vị Bang chủ Cái bang vụt đứng phắt dậy, thân hình rung lên giọng nói cũng rung lên:

-Trong một đời người thử hỏi có được mấy cái hai mươi năm ? Tại sao Lưu huynh lại buộc tôi phải hy sinh cái khoảng thời gian d0ẹp nhât của cuộc đời ? Tại sao Lưu huynh không nói trắng ra là muốn giết tôi ?

Tiểu Phi lắc đầu thở ra:

đệ chỉ muốn Nam Cung huynh chuộc lại những lỗi mình đã làm. Chỉ cần Nam Cung huynh chịu cải hóa, không cần Nam Cung huynh phải chết. Vì chết đâu phải là một phương pháp hay để cho người ta chuộc lỗi được ?

Nam Cung Linh cười nhạt:

-Vậy điều kiện thứ hai của Lưu huynh thế nào ? Đệ cần nghe cho biết luôn.

Tiểu Phi nghiêm giọng:

đệ chỉ cần Nam Cung huynh cho biết hắn là ai ?

Nam Cung Linh nhíu mày:

-Hắn ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Hắn là kẻ giết chết Thiên Ưng Tử, giết chết Tống Cang. Hắn là kẻ mạo trang Thiên Phong Thập Tứ Lang để muốn giết chết đệ, cũng là kẻ trộm Thiên Nhất Thần Thủy nơi Thần Thủy Cung ! Nam Cung Linh lại rúng động nhưng hắn ngậm miệng làm thinh.

Tiểu Phi nói tiếp:

-Tất nhiên Nam Cung huynh phải hiểu, hắn làm như thế, nhất định không phải chỉ vì giết chết Nhậm Từ thôi, mà còn dẫn theo nhiều âm mưu vĩ đại khác. Đệ không thể trơ mắt mà nhìn cái âm mưu của hắn phát triển thêm, đệ nhất định phải ngăn cản tới cùng ! Nam Cung Linh nghiến chặt hai hàm răng, từng tiếng nói thoát qua hai kẽ răng rít chặt:

-Lưu huynh không làm sao ngăn cản nổi hắn, mà cũng không một ai trên đời ngăn cản nổi hắn ! Tiểu Phi nói to lên:

-Cho đến giờ phút này, Nam Cung huynh vẫn còn muốn giữ bí mật cho hắn sao ? Nam Cung huynh cần phải hiểu: Giết chết Nhậm Từ chẳng qua là một nước cờ nằm trong âm mưu của hắn thôi. Và chính Nam Cung huynh bất quá chỉ là một công cụ để hắn lợi dụng giết chết Nhậm Từ thôi, đến lúc cần, hắn có thể giết chết Nam Cung huynh không một chút tiếc tay ! Nam Cung Linh bật cười lanh lảnh:

-Hắn lợi dụng đệ ? Hắn có thể giết đệ ? Ha ha, ha ha ! Lưu huynh có biết hắn là ai chưa ?

Tiểu Phi gằn giọng:

-Vì không biết, nên đệ mới cần hỏi đến Nam Cung huynh ! Khoé môi Nam Cung Linh thoáng nhếch lên lạnh lùng:

-Và Lưu huynh tưởng rằng tôi sẽ nói ra ?

Tiểu Phi đôi mắt vụt quắc lên như dao bén:

-Nam Cung huynh, thật ra tôi không có ý muốn làm hại Nam Cung huynh, đừng buộc tôi phải hành động điều mà tôi không thích ! Nam Cung Linh cũng đưa mắt quắc lại:

-Chính là Lưu huynh buộc tôi, chứ không phải tôi buộc Lưu huynh. Tuy tôi chưa hề có làm hại Lưu huynh, nhưng đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ còn cách phải ra tay thôi ! Tiểu Phi chậm rãi:

-Nam Cung huynh không thể ra tay được vì võ công của Nam Cung huynh không phải là đối thủ của đệ ! Nam Cung Linh nhướng mắt:

-Thật vậy à ?

Lồøng theo câu nói, thânhình của vị Bang chủ Cái bang vẫn không một chút nhúc nhích, nhưng tự dưng nhấc rời khỏi mặt ghế tà tà bay tới.

Và gần như cùng lúc đó, thân hình của Tiểu Phi cũng không hề thấy nhúc nhích, cũng lờ đờ nhấc lên cao … Nhưng khi cả hai đều nhớm rời khỏi mặt đất, Tiểu Phi vẫn trong tư thế ngồi, chiếc ghế tử đàn mộc nặng nề to lớn như bị dán chặt vào mông … Thân hình hai người vừa xoắn vào nhau, tiếng chưởng va chạm liên tiếp bảy lượt… Trong thoáng mắt như vó ngựa lướt qua kẻ hở đó, đôi bên đã trao nhau đúng bảy chưởng và đôi bên lập tức dang ra… Tiểu Phi vẫn với chiếc ghê dính trong người, là đà đáp nhẹ xuống đất gần như đúng vào vị trí cũ, không một chút sai lệch, bốn chiếc chân ghế như được ai nâng đặt nhẹ xuống nền gạch không một âm vang.

Nam Cung Linh cũng lộn người rơi đúng trở lên chiếc ghế của mình, nhưng khi gieo người trở xuống đã khiến chiếc ghế cứng chắc vang lên một tiếng "rắc" khô nặng, sắc mặt cũng biến sang màu tai tái.

Tuy không một ai bị thương, nhưng sự cao thấp đã phân ranh, thời gian giao thủ dù ngắn, nhưng có thể nói là đã quyết định được thế cuộc của cả vòm trời võ lâm đương kim ! Trận đấu xem ra tuy nhẹ nhàng đơn giản, nhưng tính chất trọng yếu của nó, quả thật không thua bất cứ trận đấu nào trong lịch sử võ lâm từ xưa chí nay ! Tiểu Phi nhẹ thở ra:

-Nam Cung huynh, không lẽ còn muốn buộc đệ phải ra tay nữa sao ?

Nhưng hắn vụt đứng lên, quắc mắt:

-Lưu Hương, đừng tưởng như thế rồi đắc ý vội ! Nam Cung Linh dám đợi mi ở đây, tại sao lại không có thủ đoạn khác dự sẵn chứ ?

Tay vị Bang chủ Cái bang phất nhẹ lên ra dấu, từ hậu đường một tên đại hán sói đầu cổi trần trùng trục, chiều cao có hơn tám thước, vạm vỡ lầm lỳ y như con mảnh thú xồng xộc bước ra, trên tay nâng cao một chiếc ghế … *** Ánh đèn rực rỡ của sảnh đường, chiếu diệu lên một con người ngồi trơ như pho tượng gỗ, trên chiếc ghế, sắc mặt tái trắng với đôi mắt diễm kiều như hai khoảng hư vô nhìn sững ra phía trước.

Tiểu Phi giật bắn mình kêu lên:

- Dung Dung … sao Dung Dung lại ở đây ?

Hình như không nghe tiếng chàng gọi, Dung Dung vẫn im lìm như pho tượng đá! Nam Cung Linh cười rợn lạnh:

-Tất nhiên là do ta mời Tô cô nương đến. Trừ ta ra, còn ai mời được nàng đi ?

Tiểu Phi mím môi:

-Trên đình phong vũ nơi bờ hồ Đại Minh, bốn tên đại hán kia phải chăng do ngươi phái đến ?

Nam Cung Linh gật đầu; -Phải ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại sao ngươi biết nàng ở đấy ! Nam Cung Linh cười ha hả:

-Nắng xế hồ Đại minh, dưới trăng đợi người đẹp, Vô Hoa đại sư đã cảnh tỉnh ta bằng câu nói ấy, tất nhiên ta phải đến đó mà xem ! Ta đã chính tay họa tượng cho nàng, thì tại sao ta lại không nhận ra nàng ?

Tiểu Phi đã lấy lại vẻ bình tỉnh cố hửu của mình, gật gù nhếch mép :

-Vì sợ nàng đã dò ra bí mật của Thần Thủy Cung cho nên bất thần hạ độc thủ để diệt nàng. Nhưng do đâu, các ngươi lại biết nàng chưa chết ?

Nam Cung Linh đắc ý cười :

-Ta biết tên thiếu niên đứng mục kích mọi việc xảy ra ở gần đấy, nên cố ý lợi dụng hắn để thuật lại sự tình cho ngươi biết. Nhưng khi ngươi trở lại đây, nét mặt không tỏ lộ chút đau thương nào. Như thế đủ thấy, Tô Dung Dung vị tất đã chết ?

Cho nên, khi ngươi mượn cớ đi tiểu để trốn đi, ta không đuổi theo ngươi mà trái lại đuổi theo nàng. Vì đuổi theo ngươi không dễ, nhưng đuổi theo nàng không khó ! Tiểu Phi lại gật gù :

-Hơn nữa đối với ngươi nàng không chút nghi ngờ, bằng không làm sao lọt vcào tay ngươi được ?

Nam Cung Linh bật cười to:

-Nàng làm sao dám hoài nghi người bạn của Đạo Soái Lưu Hương ?

Chợt nghĩ ra một điều gì, Tiểu Phi quát to lên:

-Không phải ! Khi bốn tên đại hán hạ thủ nàng, thì đang lúc ngươi đưa ta lên tìm Nhậm phu nhân, chuyện này hiển nhiên do một kẻ khác chủ sử ! Hắn là ai ? Tại sao hắn nhận ra Dung muội ?

Nam Cung Linh thoáng biến sắc, nhưng liền nói to:

-Ta đã hạ lịnh còn cần gì phải chính tay mình ra trận ?

Và không để cho Tiểu Phi kịp nói gì, hắn quát lên:

để nàng xuống ! Gã đại hán vóc dáng như mãnh thú kia lập tức từ từ hạ đôi tay, đặt chiếc ghế xuống đất.

Nam Cung Linh nói tiếp:

-Tại sao ngươi không hiển lộng chút sức mạnh của đôi tay, cho ông bạn của ta đây xem chơi ?

Gã đại hán to con chành chiếc miệng ra cười hắc lên một tiếng, hai cánh tay lông lá xù xù vươn ra chụp vào chiếc ghế dựa đặt cạnh đấy, từ từ bóp mạnh … Rắc … rắc, rắc ! Một chuỗi âm thanh khô khốc nối tiếp vang lên, chiếc ghế bằng gổ đàn mộc rắn chắc qua sức bóp của hai bàn tay hắn nát thành bụi vụn.

Sức mạnh đó, quả không phải là sức mạnh của con người, mà là sức mạnh của một loại thú từ đời tiền sử ! Nam Cung Linh lại cười to lên:

-Hay lắm ! Bây giờ, cũng bằng đôi tay đó, ngươi đặt lên trên đầu vị cô nương này, nhưng cẩn thận đấy nhé, đừng đè bẹp mất chiếc đầu xinh xắn của nàng.

Gã đại hán y như con người máy dứo sự điều khiển của chủ nhân, hai bàn tay quả nhiên từ từ đặt lên đầu Tô Dung Dung.

Chỉ vào Tiểu Phi, Nam Cung Linh nói tiếp với gã đại hán:

-Bây giờ, ngươi giương to mắt ra mà nhìn chừng cái người này, bất luận, tay, chân, mình mẩy của hắn có chút gì động đậy, ngươi cứ đập nát vị cô nương đó ra ! Tên đại hán chành chiếc miệng rộng lởm chởm răng nhọn ra cười lên khanh khách, y như được thưởng thức một trò vui thích thú.

Trái lại, Tiểu Phi cảm thấy chân tay đều lạnh ngắt, ngửa mặt thở dài:

-Nam Cung Linh, quả không ngờ ngươi có thể làm được những việc hèn hạ vô liêm sỉ đến thế này, ngươi … ngươi đã làm ta thất vọng về ngươi quá nhiều ! Nam Cung Linh quay ngoắt lại rít lên:

-Thật sự lòng ta không khi nào muốn làm như thế, nhưng tại sao ngươi cứ mãi bắt buộc ta ?

Tiểu Phi chớp mắt:

-Bây giờ … ngươi muốn thế nào ?

Nam Cung Linh gằn gằn đáp:

-Ta muốn ngươi biết rằng, Tô Dung Dung hiện giờ nằm trong tay ta nếu ngươi muốn nàng còn sống, thì đừng bao giờ xen vào công chuyện của ta làm ! Tiểu Phi trầm ngâm giây lúc, mím môi:

-Nếu ta không màng đến tính mạng của nàng và cứ xen vào việc của ngươi thì sao ?

Nam Cung Linh ngoảnh nhìn sang phía Tô Dung Dung nhếch môi như thách đố:

-Ta dám quyết chắc là con người của Lưu Hương không bao giờ như thế cả ! Tiểu Phi liếm mép:

-Và như thế thì … thì phải chăng ngươi giữ Tô Dung Dung mãi ở nơi đây ?

Nam Cung Linh đáp:

- Dù bất cứ nơi nào, ta cũng có thể luôn luôn cho ngươi biết tin là nàng vẫn còn sống được chứ ?

Tiểu Phi nói thật chậm :

-Nhưng ta vẫn còn sống, khi ta vẫn còn sống, các ngươi không làm sao yên tâm, cho nên dù bây giờ ta có ưng thuận, các ngươi cũng quyết dồn ta vào tử địa như thường, có phải thế không ?

Nét mặt của Nam Cung Linh càng lúc càng nặng xuống:

đó là vấn đề khác, sự sống chết của ngươi không liên quan gì đến sự sống chết của nàng. Nếu như ngươi muốn nàng còn sống ngay bây giờ phải hứa một tiếng bằng lòng ! Tiểu Phi không đáp ngay câu hỏi:

-Sau khi ta chết rồi, ngươi vẫn giết nàng như thường ! Nam Cung Linh cười nửa mép:

-Ngươi chết rồi, thì nàng chết hay sống, không còn thành vấn đề với ngươi nữa.

Nhưng ngay bây giờ, ngươi vẫn còn sống tất nhiên ngươi không nỡ nhìn nàng phải chết. Như thế cũng quá đủ rồi ! Tiểu Phi cười buồn:

-Một hòa ước không công bình chút nào cả ! Nam Cung Linh buông tiếng cười to:

-Trong giờ phút này, ngươi còn hy vọng gì một hòa ước công bình chứ ? Huống hồ, trước khi ngươi chưa chết, còn thiếu gì cơ hội để cứu nàng ra ?

Ánh mắt của Tiểu Phi cứ chằm chặp nhìn về phía Tô Dung Dung, đầu ngón tay đã bất giác run run.

Giá như có ai bảo lả Tiểu Phi cũng biết phát run, chắc trên đời không một người nào chịu tin là thật ! Nam Cung Linh lại cười to:

đạo Soái Lưu Hương, ta đã nhìn thấy tim đen của ngươi rồi, ta biết thế nào là ngươi cũng phải ưng thuận, không còn can đảm đâu để mà lựa chọn ! Tiểu Phi hình như liếc thật nhanh ra ngoài phía cửa sổ, và nhè nhẹ thở dài :

-Nam Cung Linh, ngươi đã làm ta quá thất vọng và rất có thể ta cũng sẽ làm cho ngươi phải thất vọng lại ! Một tiếng véo đột nhiên vang lên, kẹp theo một đạo ô quang cuồn cuộn như con độc xà bắn thẳng vào yết hầu của gã đại hán to con.

Gã đại hán rống oên như thú dữ bị thương, hai tay chới với đưa lên … Hai cánh tay gã mới vừa nhấc lên, Tiểu Phi đã như một trận gió nhẹ lướt tới, đẩy nhanh Tô Dung Dung cả người lẩn ghê ra xa.

Nam Cung Linh cả kinh, định phóng tới cứu vãn tình thế, nhưng một đạo kiếm quang lạnh toát đã như một sợi rào thép chọn lấy lối đi của hắn.

Tiểu Phi đẩy Tô Dung Dung đến cuối góc nhà, mới thở phào một hơi, mỉm cười lẩm bẩm:

-Hắc Trân Châu, Nhất Điểm Hồng ! Ta quen được nhị vị quả là một điều may mắn cho ta !

23. Huynh Đệ Tương Tàn

Chiếc roi trên tay của Hắc Trân Châu đã thắt chặt đến độ thẳng băng như đường giây cung.

Hai tay gã đang cố sức kéo chặt lấy đầu roi, tựa như trạo phu kéo thuyền to mắc cạn trên sông dài, thân hình gần như cúi sát mặt đất, bàn tay thon thon gân xanh đã nổi vồng.

Tuy Hắc Trân Châu đã vận toàn sức mạnh, nhưng gã đại hán vẫn trơ trơ một chổ.

Mép roi cơ hồ đã khảm sâu quanh chiếc gáy to như cổ thú rừng của đại hán, đôi mắt man dại hung hăng của hắn gần như trồi lọi ra ngoài.

Thế nhưng gã vẫn đứng im một nơi, cũng chẳng giơ tay lên giật roi lại, cũng chẳng bước về phía Hắc Trân Châu.

Trong cổ gã không ngớt kêu lên khò khè, nhưng gã vẫn cố cười lên hăng hắc:

-Oắt con ơi, kéo không ngã nổi ta đâu ! Chưa bao giờ gặp qua một con người có sức mạnh khủng khiếp như thế, mà cũng thật là quá ngu như thế, Hắc Trân Châu không khỏi vừa kinh hãi vừa lạ lùng ! Đột nhiên hắn nói to lên:

-Kéo không ngã nổi ngươi, nhưng ngươi có thể kéo ngã nổi ta không ?

Gã đại hán chành miệng cười nghô nghê. Và quả nhiên, dùng cần cổ của mình để kéo mạnh giây roi… Cả hai bên kẻ trì người kéo, vận dụng bằng tất cả sức mạnh của mình.

Một tiếng bục vang lên, chiếc bằng thép bị vặn đứt ngang thành hai đoạn.

Hắc Trân Châu mất đà té văng vào chân tường, gã hốt hoảng nhảy phắt ngay dậy và phóng nhanh lên trính nhà ẩn mình.

Nhìn lại xuống phía dưới, thân hình như ngôi tháp của đại hán từ từ đổ xuống, da mặt đã tím bầm, lưỡi le hẳn ra ngoài, hai tròng mắt cũng lộ ra khỏi hố mắt, hình như vẫn cứ trừng trừng nhìn về phía Hắc Trân Châu.

Hắc Trân Châu không khỏi rùng mình ơn ớn, gượng cười :

-Những kẻ tay chân phát đạt, đầu óc tại sao luôn luôn kém như hế ?

Từ trên trính nhà nhìn xuống, Nhất Điểm Hồng và Nam Cung Linh hai người vẫn đứng im một chổ y như hai pho tượng gổ.

Cả hai chưa một ai động đậy hay nhích bước.

Nam Cung Linh ánh mắt cứ dán chặt lên mũi kiếm trên tay Nhất Điểm Hồng, không dám nhìn lảng đi một nơi nào khác.

Tuy vậy, những việc xảy ra xung quanh, Nam Cung Linh vẫn có thể đoán ra được.

Trên trán đã dần dần lấm tấm bóng lưởng mồ hôi, Nam Cung Linh bất chợt cười to lên:

-Nhất Điểm Hồng, nghe đồn ngươi chỉ vì tiền, mới chịu giết người có phải thế không ?

Đôi mắt trơ trơ như băng lạnh của Nhất Điểm Hồng vẫn một mực bắn thẳng vào Nam Cung Linh, vành môi mỏng của gã vẫn mím chặt không đáp.

Nam Cung Linh rít lên:

-Nếu như ngươi chịu giúp ta giết chết Lưu Hương, ta sẽ trả cho ngươi mười vạn lượng bạc ! Nhất Điểm Hồng nhếch nhẹ vành môi mỏng vánh:

-Mười vạn lượng ? Đạo Soái Lưu Hương lại đáng giá đến thế à ?

Nam Cung Linh đánh thêm một đòn tâm lý:

-Ngươi giết được ta, quyết nhiên không có ai trả cho ngươi mười vạn lượng cả, phải thế không ?

Nhất Điểm Hồng cười lạnh :

đúng lắm, chỉ vì mạng của ngươi chẳng đáng một xu nào cả ! Nam Cung Linh thản nhiên:

đã thế, ngươi lại càng không nên giết ta ! Khoé môi băng lạnh của Nhất Điểm Hồng như ánh lên một tia cười:

-Nhưng nên biết, dù là kỷ nữ, nhưng đôi gặp khách, cũng có thể một chuyến hiến không … và ta lần này cũng chỉ để hiến không đó vậy ! Câu nói chưa dứt, thanh kiếm đã nhấn mạnh tới trước… Da mặt của Hắc Trân Châu hình như đỏ rực lên, nhưng gã cũng phải bật cười:

-Câu thí dụ vừa dơ dáng lại vừa thô lổ, nhưng thật là đúng vô cùng ! Trong khoảnh khắc của câu nói Hắc Trân Châu, Nhất Điểm Hồng điểm ra luôn bảy kiếm, bảy kiếm độc đáo của kiếm pháp độc đáo của hắn, từ khuỷu tay trở lên tuyệt nhiên không thấy động đậy, nhưng kiếm quang trải rộng tựa mưa giăng … Nam Cung Linh tháo lui luôn bảy bước, cười gằn gằn:

-Nhất Điểm Hồng, ngươi tưởng ta sợ ngươi à ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ta không cần ngươi sợ, mà chỉ muốn ngươi chết thôi ! Nam Cung Linh vụt quát lên:

-E rằng kẻ chết chính là ngươi ! Tay trái gã sớt nhanh chiếc ghế ném thẳng, ra trước tay phải lẹ như chớp thò vào hông lấy ra thanh đao dẹp … Ánh đao theo đó ngời lên như tuyết trắng, ba đao vèo vèo phản công … Đao pháp của Nam Cung Linh tuyệt không có chút gì huê dạng của bên ngoài, nhưng cái nhanh và cái độc của đường đao được phát huy bằng tất cả hữu hiệu của thực dụng.

Nhất Điểm Hồng bình sinh từng giao thủ không biết bao nhiêu là cao nhân, tât nhiên phải biết chỉ có những võ công như thế mới thật là đáng sợ.

Kẻ nào dại dột cho rằng đao pháp ấy chẳng đẹp mắt chút nào, thì cái y nghĩ đó chưa kịp trọn, lưỡi đao trên tay địch đã đưa hồn hắn qua bên kia bờ thế giới.

Cũng có thể là đao pháp đó không có một ưu điểm nào, cũng chẳng có một ích dụng nào, nhưng thực dụng duy nhất của nó, chính là giết người hết sức hữu hiệu ! Nhất Điểm Hồng ánh mắt ngời lên, phấn khởi:

-Không ngờ hôm nay ta gặp đối thủ cỡ như ngươi, quả không uổng công chuyến đến nơi này ! Ánh đao và ánh kiếm làm cho Hắc Trân Châu lạnh đến phát run.

Đã từng mục kích bao nhiêu trận giao đấu, nhưng chưa bao giờ thưởng thức được trận đấu thế này.

Họ, hai người gần như không còn là cuộc giao thủ của con người mà là trận đấu của hai con cho sói hung hăng, mỗi chiêu xuất thủ, đều lăm le đưa đối phương vào cái chết, ngoài ra tuyệt không có một mong muốn gì khác hơn.

Đao quang, bóng kiếm giao chuyền nhau như mắc cửi, tuy chẳng nghe tiếng binh khí va chạm nhau, nhưng sát khí tỏa ra lạnh căm căm khiến Hắc Trân Châu nặm trên trính nhà cũng không làm sao chịu nổi.

Gã phải lướt xa ngoài ba trượng, buông mình đáp nhẹ trên đất.

Nhìn thấy Tiểu Phi đang xoa bóp huyệt đạo cho Tô Dung Dung, khuôn mặt tái trắng của nàng đã dần dần ửng hồng sắc máu.

Hắc Trân Châu không dằn được, tiến tới vỗ nhẹ vai Tiểu Phi:

-Ngươi có biết là kẻ khác đang vì ngươi mà liều mạng chăng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Biết ! Hắc Trân Châu gằn giọng:

-Ngươi không đếm xỉa à ?

Tiểu Phi vẫn chăm chú xoa bóp huyệt đạo cho Tô Dung Dung :

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng đã ra tay, cần gì đến ai can thiệp ?

Hắc Trân Châu cười lạt:

-Xem ra ngươi tâm dữ ?

Tiểu Phi nhếch môi cười:

-Kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng không làm Hắc huynh yên tâm sao ?

Nhưng đáp lại chàng là một tiếng soạt vang lên, Nhất Điểm Hồng liền theo đó tạt ngang bảy thước, lớp áo trên chả vai, hình như bị lưỡi đao rạch tét một đường, máu tươi đã từ từ phún ra.

Nam Cung Linh cười ha hả đắc ý :

-Nhất Điểm Hồng, ngươi còn chưa sợ à ?

Nhất Điểm Hồng không buồn đáp, nhổ một ngụm nước miếng lên bàn tay, xoa xoa vào vết thương trên vai, và … trường kiếm lập tức nhoáng lên vun vút.

Hắc Trân Châu biến sắc rít lên:

-Bây giờ ngươi còn yên tâm được chăng ?

Tiểu Phi cười thảm não:

-Khi Nhất Điểm Hồng ra tay, nếu kẻ nào đến giúp sức, hắn sẽ xem kẻ đó như thù nghịch. Huống hồ, võ công hai người suýt soát nhau, khó lòng ai giết được ai ! Hắc Trân Châu mím môi:

- Do đó, ngươi nhất quyết không can thiệp phải chăng ?

Tiểu Phi khẽ gật đầu:

-Chưa đầy mười chiêu, Nam Cung Linh sẽ lãnh phải một nhát kiếm của Nhất Điểm Hồng. Và trong vòng ba mươi chiêu nhất định Nam Cung Linh phải lên tiếng cầu hòa. Không phải lúc, dù có muốn can thiệp cũng vô ích ! Hắc Trân Châu cười lạt:

đúng hơn là cả trái tim của ngươi đều trút cả vào vị cô nương này, còn đâu mà lo đến sự sống chết của kẻ khác. Ta quả thật không ngờ, đường đường một Đạo Soái Lưu Hương lại là phường trọng sắc hơn cả tình bạn ! … Nhưng lời gã chưa trọn, lại một tiếng "soạt" vang lên thật gọn, Nam Cung Linh lạong choạng tháo lui ra sau, vạt áo trước rách xả một đường, hình như máu hồng đang phún vọt ra.

Tiểu Phi nheo mắt nhìn Hắc Trân Châu:

-Chưa đầy mười chiêu phải thế không ?

Hắc Trân Châu lặng thinh không đáp, ánh mắt chầm chậm lướt lên khuôn mặt của Tô Dung Dung… Trong đôi mắt sâu thẳm của gã, hình như bao nhiêu là biến đổi phức tạp kiên tiếp diễn ra. Cuối cùng, gã thốt lên một câu thật … lãng nhách:

-Kể ra nàng cũng khá đẹp chứ ?

Tiểu Phi nhếch môi cười:

đâu phải chỉ đẹp mà thôi ! Hắc Trân Châu lạnh lùng :

-Nhưng theo ta thấy, còn rất nhiều cô gái đẹp hơn nàng nhiều ! Tiểu Phi môi vẫn dính nụ cười:

-Có thể là nàng chưa phải đẹp lắm. Nhưng nàng là cô gái thật hiền hậu, thật ôn hòa, thật tế nhị mà cũng thật bao dung. Theo ta biết, thì về cái đẹp của tâm hồn, chưa có một cô gái nào hơn nàng nổi ! Sắc mặt Hắc Trân Châu vụt trắng tái thêm, g4 định nói gì nhưng lại mím môi cố nén, quay ngoắc đầu sang phía khác, hình như chẳng muốn nhìn cảnh thân mật của hai người.

Nam Cung Linh đang giao đấu chợt quát to lên:

-Lưu Hương, chuyện này phải do hai chúng ta đơn độc giải quyết nhau tốt hơn.

Câu nói đó, chính lúc nãy ngươi thốt ra, ngươi còn nhớ đấy chứ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tất nhiên là phải nhớ ! Nam Cung Linh nói tiếp:

-Nếu ngươi muốn biết nhân vật thần bí đó là ai, phải mau gọi cái tên họ Lãnh này ngừng tay ! Tiểu Phi thở ra:

-Tiếc là ta không thể gọi hắn động thủ, lại càng không thể gọi hắn dừng tay … một khi Nhất Điểm Hồng muốn giết người không một ai khiến hắn dừng tay được ! Không ngờ Nhất Điểm Hồng dạt tuốt ra ngoài non một trượng, lạnh lùng lên tiếng:

-Ta dừng tay rồi đấy. Chỉ vì hắn không giết được ta, mà ta cũng không giết nổi hắn. Trận đấu có kéo dài thêm, cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhường lại cho Lưu bằng hữu đó ! Tiểu Phi cười dòn:

-Cám ơn ! Nhất Điểm Hồng nhìn chàng một thoáng, chậm rãi lên tiếng:

-Không cần ngươi phải cám ơn. Chỉ cần ngươi nhớ rằng Nhất Điểm Hồng luôn luôn là bạn của Lưu Hương ! Lời vừa dứt, thân hình đã lộn qua cửa sổ mất dạng.

Tiểu Phi chắc lưỡi:

-Thật là con người tiêu diêu tự tại, muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Nam Cung Linh lúc ấy mới điều hòa được khí kực hét lên:

-Lưu Hương, nếu ngươi định giải quyết chuyện này, phải đi theo ta mới được ! Tiểu Phi đưa mắt nhìn Tô Dung Dung hỏi gặn lại -Theo ngươi ?

Hắc Trân Châu vụt buông tiếng cười to:

đạo Soái Lưu Hương bây giờ không đành đi đâu. Vì người con gái này, hắn không còn đâu lòng dạ để dự vào việc khác.

Nam Cung Linh xoáy tròn ánh mắt, lạnh lùng:

-Nếu ngươi không chịu đi thì đừng trách ta ! Dứt lời, hắn xiay mình chầm chậm cất bước.

Vì biết rằng có muốn chạy trốn cũng chẳng được, hắn cố giữ vẻ bình thản chầm chậm lê bước. Giá mà có thể trốn đi, hắn đã phóng nhanh từ lâu.

Nhưng Tiểu Phi đâu thể trơ mắt để rời đi như thế, chàng thở một hơi dài, quay sang Hắc Trân Châu:

-Hắc huynh, xem chừng chỉ còn cách giao nàng nhờ huynh trông hộ vậy ! Hắc Trân Châu hất mặt nhìn trời lạnh lùng:

-Ngươi yên tâm à ?

Tiểu Phi cười nhưng không đáp vào câu hỏi:

-Nàng bị điểm vào huyệt đạo rất nặng tay, nhưng qua msự xoa bóp của đệ, chỉ chốc sau là có thể tỉnh lại, chỉ cần Hắc huynh cho nàng biết, bảo nàng mau trở về đi, mọi chuyện khác chẳng cần lo đến ! Hắc Trân Châu suy nghĩ một lúc, gật đầu :

được rồi, ngươi đi đi, ta có thể bảo nàng đi được. Nhưng ta vẫn ở đây chờ. Vì ta cần hỏi ngươi một câu chuyện ! *** Nam Cung Linh chờ Tiểu Phi bước hẳn ra ngoài mới thi triển thân pháp vượt đi.

Chạy một khoảng khá xa, Nam Cung Linh chợt lên tiếng:

-Kể ra ngươi quá yên tâm mà đem giao nàng cho người khác ! Tiểu Phi đáp:

-Có chi mà không yên tâm ?

Nam Cung Linh lại hỏi:

-Ngươi làm sao biết được rắng tiểu tử đó không hại nàng ?

Tiểu Phi cười lạt:

-Ngươi ngờ là lòng dạ của ai nấy đều ác độc như ngươi hết sao ?

Nam Cung Linh nhếch môi:

-Ta tưởng ngươi là con người thật cẩn thận, không ngờ ngươi cũng có lúc sơ xuất như ai ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta bao giờ cũng vẫn là người cẩn thận. Nếu ta có thể nghĩ ra một điểm lý do gì Hắc Trân Châu có thể làm hại Tô Dung Dung thì dù cho tình thế bất đắc dĩ thế nào, ta cũng không bao giờ trao nàng cho gã trông nom hộ. Và nếu như ngươi định dựa vào đấy để lung lạc tinh thần ta, cho ta phải trí óc rối loạn, thì ta khuyên ngươi, nên dẹp bỏ cái chủ ý ấy đi là hơn ! Quả nhiên, Nam Cung Linh cười lạt lên mấy tiếng rồi làm thinh luôn.

Phía trước mặt hai người đã hiện lên một vùng nước mây bát ngát: cảnh hồ Đại Minh ! Dưới rặng thùy dương, một chiếc thuyền con bên trong vẫn còn le lói ánh đèn.

Qua phên cửa sổ he hé chống lên, có thể nhìn thấy được bên trong, dưới ánh nến được khơi tỏ ngọn, một cổ tiệc rượu đã bày sẵn trên bàn … Nam Cung Linh chờ Tiểu Phi bước vào khoang xong, lập tức nhổ sào cho thuyền lướt nhanh ra giữa hồ … Bốn bề chỉ còn mù mịt sương trắng tựa khói tựa mây, thuyền theo lượn sóng nhấp nhô trôi dạt, giữa cảnh đất trời mênh mông vắng lặng, một không khí đầy lãng mạn và thần bí phủ trùm, khiến lòng người lâng lâng như say mà lại vừa nghe da lưng rờn rợn.

Trong khoang thuyền, Tiểu Phi lựa một chiếc ghế êm ái nhất ngồi xuống, nhưng lòng chàng thật ra không một chút êm ái nào.

Linh cảm chàng nhận thấy rằng, sự tình càng lúc càng có nhiều hiểm nguy đáng ngại … Tại sao Nam Cung Linh đưa chàng đến chốn này ?

Phải chăng gã hung thủ thần bí kia đang ở trong thuyền này ?

Nhưng trên thuyền trừ Tiểu Phi và Nam Cung Linh ra, nhất định không có một nhân vật thứ ba. Điều này, Tiểu Phi từ lúc đặt chân đầu tiên xuống ván thuyền, chàng đã nhận đoán được ngay.

Trong làn gió đêm mát rười rượi, mang theo hơi hám của mùi rượu, mùi thức ăn, lẫn cả mùi thơm trong lành của liễu xanh, nhưng Tiểu Phi ngửi vào nghe y như nồng cay mùi tử khí.

Trên chiếc thuyền con vốn không người này, phải chăng đã ẩn tàng vô số sát cơ?

Nam Cung Linh cũng đã buông sào, bước vào mui, ngồi xuống đối diện với Tiểu Phi:

-Ngươi có biết tại sao ta đưa ngươi đến đây không ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất nhiên ngươi không có ý nghỉ giết ta ở đây. Vì nếu ngươi thật sự muốn giết ta, tự nhiên càng xa khỏi mặt nước càng hay ! Nam Cung Linh cười to:

-Phải, không ai có thể giết Đạo Soái Lưu Hương ngay trên mặt nước nổi ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, khẽ lẩm bẩm:

-Không lẽ, chính hắn muôn ngươi đưa ta đến đây ?

Nam Cung Linh cười lạnh:

đúng lắm ! Hắn dặn trước ta, chờ khi ta một mình không giải quyết được công việc, phải đưa ngươi đến nơi đây, chờ hắn đến giải quyết ! Tiểu Phi vụt hỏi :

-Ngươi cho là hắn sẽ đến ?

Nam Cung Linh quả quyết:

đương nhiên ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi tưởng là hắn đến đây có thể giải quyết được mọi việc à ?

Nam Cung Linh cười nửa mép:

-Trên đời nếu có một người đối phó nổi Đạo Soái Lưu Hương thì người đó phải là hắn ! Tiểu Phi thở phào một hơi dài:

-Bất luận hắn là ai, ta thật không nghĩ ra là hắn có được phương cách gì ?

Nam Cung Linh nhướng mày tự đắc:

-Phương cách của hắn, không một ai có thể nghĩ ra nổi ! Tiểu Phi lại cười:

-Ngươi kể ra tín nhiệm hắn hơi nhiều đấy ! Nam Cung Linh đáp:

-Nếu trên đời chỉ có một kẻ có thể làm ta tín nhiệm được, thì người đó chính là hắn ! Tiểu Phi chớp mắt, lẩm bẩm :

-Một người như thế là ai nhỉ ? Hắn đã biết rõ muốn giết ta trên mặt nước, còn khó khăn hơn bất cứ nơi nào. Thì tại sao hắn muốn đưa ta đến nơi này ? Hắn làm thế với dụng ý gì ? Phải chăng hắn đã sắp đặt xong một phương pháp tân kỳ, cao diệu để hạ thủ mình ? Hắn làm mình nôn nao không chịu được ! Nghĩ đến sự âm hiểm kỳ bí và tàn độc của hung thủ còn ẩn trong bóng tối, Tiểu Phi dù là một kẻ từng giởn với cái chết, cũng không khỏi rờn rợn sợ thầm.

Đây quả là một địch thủ mà Tiểu Phi phải gớm nhất trên đời.

Nam Cung Linh rót rượu đầy ra hai chung rượu thư thả lên tiếng:

-Nếu ta là ngươi trong trường hợp này, thì tốt hơn hết là hiện giờ uống một chung rượu cho ấm lòng trước đã, vì nghĩ ngợi nhiều cũng chẳng ích chi, huống hồ, thời gian ngươi còn sống được sợ rằng chẳng bao lâu nữa ! Chất rượu màu ngọc bích trong xanh, được đựng trong chung vàng, hình như càng óng ánh thêm lên.

Nam Cung Linh nhấc cao chung rượu uống cạn và nói tiếp:

-Nhưng ta cứ hy vọng cái người phát giác ra bí mật này không phải là ngươi. Vì bất luận là ai trong trường hợp này, muốn giết chết một kẻ đã từng cùng mình uống rượu say mèm, đã từng cùng mình loi ngoi dưới biển bắt rùa, thì thật là một chuyện không thích thú chút nào ! Tiểu Phi không hề chạm tay lên chung rượu:

-Ta cũng rất hy vọng ngươi mãi mãi là gã Nam Cung Linh đã cùng ta bắt rùa dạo nọ ! Nam Cung Linh đang cười chợt nhíu mày :

-Rượu của ngươi … Tiểu Phi cười cười :

-Thời gian ta uống còn dài lắm, bây giờ vội chi ?

Nam Cung Linh cười to:

đạo Soái Lưu Hương mà chê rượu thật là một chuyện hết sức lạ lùng ! Tiểu Phi nheo nheo chuôi mắt:

-Ngươi đừng quên rằng, ta luôn luôn là con người rất cẩn thận ! Nam Cung Linh cũng nhướng mắt đáp trả:

-Chung rượu này cũng trong một bình rót ra, nếu ngươi không yên tâm, thì để ta uống thay vậy ! Và quả nhiên, gã nâng chung của Tiểu Phi rót cạn vào họng mình.

Xem ra kẻ cẩn thận tuy rằng được sống dai thêm một chút, nhưng không tránh khỏi lở đi rất nhiều cơ hội được uống rượu ! Nam Cung Linh cười sằng sặc:

đáng lý ngươi không nên tin là trong rượu có độc, trên đời có ai ngu dại nghĩ rằng một chung rượu độc xoàng xỉnh có thể thuốc chết được Đạo Soái Lưu Hương ? Thì … hắn lẽ đâu bỏ … Tiếng độc chưa kịp thoát ra khỏi miệng, da mặt của Nam Cung Linh vùng đổi sắc, bàn tay, góc trán, cần cổ, gân xanh mọi nơi đều nổi vồng lên.

Tiểu Phi vô cùng kinh hãi:

-Ồ ! Ngươi làm sao thế ?

Nam Cung Linh giọng đã lạc đi:

-Rượu này … Tiểu Phi bật thẳng người dậy:

-Không lẽ trong rượu này quả có độc ?

Chàng chồm người tới trước, vạch mi mắt Nam Cung Linh ra xem, tuyệt nhiên không một triệu chứng bị độc nào trong khoé mắt.

Nhưng làn da Nam Cung Linh lạinóng hừng hực như bị lửa thiêu.

Tiểu Phi chợt kêunlên thảng thốt:

-Thiên Nhất Thần Thủy, trong rượu này có bỏ Thiên Nhất Thần Thủy ! Nam Cung Linh từ từ rủ người xuống, hổn hển:

-Hắn … hắn lẽ đâu bỏ độc vào rượu ? Ta không tin ! Ta … ta không làm sao tin ! Tiểu Phi tức tối nói to:

-Cho đến bây giờ ngươi cũng rõ nữa à ? hắn bỏ độc trong rượu, không phải mục đích để hại ta mà chính là ngươi. Hắn biết rằng ta d8ề phòng đủ khía cạnh, mà ngươi, ngươi tuyệt không có chút gì giới bị hắn ! Chàng vụt ngẩng đầu lên, thở dài tiếc rẻ:

-ta vốn cảm thấy trên chiếc thuyền này ẩn tàng đầy nguy cơ nhưng nghĩ mãi không ra, hắn định dùng phương pháp nào đối phó ta. Bây giờ thì ta đã hiểu: Té ra người mà hắn cần đối phó, không phải là ta, mà là ngươi ! Nam Cung Linh rít lên:

-Nhưng … nhưng tại sao hắn muốn hại ta ?

Tiểu Phi cười gằn:

-Vì, chỉ cần ngươi chết, thì bao nhiêu mối manh kể như bị cắt đứt hết, và một khi ngươi chết rồi, hắn sẽ được thung dung ngoài vòng pháp luật. Vì trừ duy nhất ngươi ra, không một kẻ thứ hai nào biết được hắn là ai ! Nam Cung Linh lại một phen rúng động người ra.

Khắp mình y lúc ấy đều vỡ tung, khoé mắt, mũi, tai và từ những kẽ móng tay máu đã bắt đầu tươm rịn … Tiểu Phi quát lên:

-hắn đã không ngại xuống độc thủ hại ngươi, tại sao ngươi còn giữ gìn bí mật giùm hắn ? Bây giờ ngươi còn chần chờ gì mà chưa nói hắn ra ? Hắn là ai ?

Đôi mắt đã lộ hẳn ra ngoài y như mắt cá chết, Nam Cung Linh hổn hển từng hơi:

-Ngươi bảo là hắn định hại ta … ta không tin … Tiểu Phi quát lên như rít:

-Tất nhiên là hắn muốn hại ngươi. Bằng không, hắn biết rõ là không khi nào ta uống chất rượu đó, tại sao hắn còn bỏ độc trong rượu ? Đã bỏ độc trong rượu, tại sao hắn không nói cho ngươi biết ?

Nam Cung Linh hình như không còn nghe chàng đã nói gì, chỉ cứ lẩm bẩm :

-Ta không tin … ta không tin … Tiểu Phi vụt túm lấy ngực áo y, giật giật:

-Tại sao ngươi không tin … không lẽ … Khoá miệng đã méo xệch của Nam Cung Linh, vụt nhếch lên nụ cười như khóc:

-Ngươi có biết hắn là ai không ?

Tiểu Phi đôi mắt sáng lên:

-Ai ? Hắn là ai ?

Nam Cung Linh cố gắng bật ra những tiếng cuối cùng:

điều bí mật này, không một ai trên đời biết được, ta … ta còn có một người anh ruột thịt. “Hắn” chính là anh ruột của ta ! *** Tiểu Phi cả người như cứng đọng lại ! Chàng xửng vửng bật lùi lại, tay nắm chặt ghế, y như là muốn té.

Một hồi lâu sau, môi chàng mới nhếch nổi nụ cười.

Nhưng là một nụ cười thật thảm não, thật chua chát:

-Chẳng trách ngươi hết sức tin tưởng hắn ! Chẳng trách ngươi mới nghe lời hắn như thế. Nhưng … anh ruột của ngươi là ai ? Cho đến bây giờ sao ngươi cũng chưa chịu nói tên của hắn ra ?

Chiếc miệng của Nam Cung Linh đã há hốc ra, nhưng trong miệng đầy một họng máu, chiếc lưỡi của y cũng đã vỡ tung.

Cho dù có muốn nói, y cũng không còn nói được nữa ! *** Tiểu Phi ngồi im lìm trong chiếc ghế, không biết đã từ bao lâu rồi ! Bây giờ, tất cả mối manh lại đều bị cắt đứt hết. Chàng lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Chàng đã gặp không biết bao nhiêu là hung hiểm, phí không biết bao nhiêu là tâm huyết, mới phát giác được chuyện Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, Trác Mộc Hợp sau khi tiếp nhận phong thư mới đi khỏi nhà … Và qua bao nhiêu gian nan khổ ải, chàng mới tìm ra được chủ nhân của những bức thư kia, vạch tỏ được những bí mật tày trời của Cái bang.

Đoạn gian khổ trải qua đó, nếu không có được một trí tuệ và một dũng khí hơn người, không làm sao chịu đựng nổi.

Bây giờ kết quả còn lại được là cái chết của Nam Cung Linh ! Bao nhiêu tâm huyết của chàng đều trở thành công cốc ! Chàng vẫn chưa tìm ra tên chủ mưu chánh kia là ai ?

Ánh bình minh đã dần dần nhuộm trắng lớp giấy trên khung cửa sổ.

Sương xám trên mặt hồ càng tỏa thêm dày, tất cả cảnh vật đều im lìm, im lìm như những tia mối manh lại vừa được dìm sâu trở vào bí mật.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở ra, lắc đầu lẩm bẩm :

-Bây giờ, những điều ta còn biết được là những gì ?

Quả thật, bây giờ những điều chàng biết được về hắn chỉ có một điểm duy nhất :

Hắn là anh ruột của Nam Cung Linh ! Và chất Thiên Nhất Thần Thủy mà hắn giữ trong mình còn đủ để giết ba mươi ba mạng người nữa.

Nhưng hắn là ai ?

Hắn đã dùng Thiên Nhất Thần Thủy giết chết nt, Nam Cung Linh và Trác Mộc Hợp, đối tượng để hắn hạ thủ kế tiếp đó sẽ là ai ?

Tất nhiên, kẻ đó phải có võ công cực cao, phải là nhân vật siêu vượt trong võ lâm.

Và kẻ đó, nhất định phải liên quan mật thiết với hắn, ít ra không thể hoài nghi hắn muốn hại mình, bằng không, hắn làm gì có thể nhểu Thiên Nhất Thần Thủy vào chung rượu?

24. Đuổi Theo Hung Thủ

Tiểu Phi nhắm mắt trầm ngâm, lẩm bẩm :

-Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn không phải một mình đến Trung thổ, mà đem theo hai đứa con. Trước khi chết, y gởi gấm một đứa con lại cho Nhậm Từ, còn lại một đứa kia y đã trao cho ai ? Trong thiên hạ, ai là người biết vụ này ?

Một bí mật đã được dìm đi suốt hai mươi năm, muốn tìm ra manh mối quả là một điều hết sức khó khăn ! Nhưng Tiểu Phi đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn một mình:

-A ! Ta biết rồi Thiên Phong Thập Tứ Lang đã đem đứa con thứ hai ký thác cho Nhậm Từ, thì đứa con lớn nhất định là đã gửi gấm cho ngươi động thủ đầu tiên với y. Chỉ cần ta tìm ra kẻ đó là ai, ta có thể biết được hắn là ai ! Tuy hiện giờ chàng chưa biết đối thủ cua Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm Từ là ai. Nhưng lòng đã đoán định được vài điểm rất xác đáng.

Thứ nhất: tiếng tăm người đó phải rất cao.

Bởi thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang mới đầu tiên tìm y, rồi mới tìm Nhậm Từ, vậy thì, một kẻ tiếng tăm có thể hơn cả Bang chủ Cái bang là nhân vật nào ? Cái phạm vi của sự kiện đã được thu hẹp rất nhiều ! Thứ nhì: Võ công của nhân vật đó nhất định cũng rất cao, cho nên mới đả thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Thứ ba: Tánh khi của nhânvật đó cũng như Nhậm Từ : rộng rãi, khoan dung, cho nên mới thu nhận và dưỡng nuôi con của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại, hết lòng truyền dạy võ công của bản thân.

Thứ tư: Nhân vật đó tánh nết cũng không thích khoe khoang, cho nên tuy thắng được đao pháp vô song của đất Đông doanh, trong giang hồ vẫn không một ai hay biết ! Thứ năm: Nhân vật đó phải là người của vùng Mân Nam, cho nên Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi bị hắn đánh trọng thương, vẫn có thể kịp thời đến hội kiến với Nhậm Từ.

Tiểu Phi thở phào một hơi dài, khoái trá:

-Bây giờ, những điều ta biết không còn là ít nữa.

Phấn khởi, Tiểu Phi lướt nhanh ra khỏi mui, quơ lấy mái chèo, đưa con thuyền cập trở vào bờ.

Vừa bước lên bờ hồ, chợt nghe có tiếng gió ngựa nện lên vang dội và tiếng của một người từ xa gọi tới:

đạo Soái Lưu Hương đó phải không ?

Tiếng quát dứt, ngựa cũng vừa lướt tới, người trên lưng ngựa vội tung mình nhảy xuống, nhìn kỹ đúng là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hắc huynh quả nhiên tìm đến, còn cô ấy đâu ?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc và lạnh lùng:

-Cô ta quả nhiên biết nghe lời, đã ngoan ngoãn trở về nhà rồi ! Nhưng gã vụt trợn mắt lớn tiếng:

-Nhưng ta cần hỏi ngươi, cha ta hiện giờ ở đâu ? Tại sao ngươi luôn luôn cố ý chẳng muốn nói ra ?

Tiểu Phi khépnhẹ mí mắt, buồn buồn đáp:

-Lịnh tôn đã … đã khuất rồi ! Hắc Trân Châu giật mình biến sắc:

-Ngươi … ngươi nói gì ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tôi đã di thể của lịnh tôn cất giữ rất kỹ lưởng. Tại ghềnh Hồng Trạch, Hắc huynh cứ đến thăm nhà lão gù họ Lý trong một xóm chài cạnh bờ biển, lão sẽ đưa Hắc huynh lên thuyền tôi, và khi gặp được Tô Dung Dung, Hắc huynh sẽ thấy lại di thể của lịnh tôn.

Hắc Trân Châu sấn tới một bước quát lên:

Tại sao thi hài của cha ta lại ở trên thuyền ngươi, phải chăng ngươi đã giết hại ông ?

Tiểu Phi cười thảm :

-Những khúc chiết bên trong, nhất thời khó mà nói hết được, nhưng Tô Dung Dung sẽ nói cho Hắc huynh biết … còn như hung thủ giết chết klịnh tôn, hiện giờ đang ở trên chiếc tiểu thuyền kia ! Chàng chưa nói hết câu, Hắc Trân Châu đã như một trận gió vọt nhanh xuống thuyền.

Tiểu Phi chớp chớp mắt và vụt nói to lên:

-Xin tạm mượn ngựa có chuyện cần, xong việc sẽ hoàn lại … Miệng thốt, người đã vọt lên lưng ngựa ra roi phóng nước đại … *** Tiểu Phi, nơi Ni sơn sau khi gặp mặt được Thu Linh Tố, liền xuống núi vào nhà tiều phu lấy ngựa trở về thành Tế Nam.

Vì quyết tâm tìm ngay Nam Cung Linh, cho nên chàng không vội trả ngựa cho Hắc Trân Châu mà gởi vào một gian khách điếm, kịp khi chàng đến nơi Cái bang hương đường, con ngựa cũng lồng ra khỏi chuồng, theo lối cũ trở về tìm chủ.

Chính nhờ con ngựa đó mà Hắc Trân Châu và Nhất Điểm Hồng biết được sựhiện diện của to tại thành Tế Nam, nên mới kịp thời đến cứu Tô Dung Dung.

Và cũng nhờ vào việc của con ngựa, Tiểu Phi chỉ trong khoảng thời gian ngắn đến được ngay Mân Nam.

Nhưng đến nơi đây, chàng chỉ cảm thấy một nổi thất vọng vô bến bờ ! Một dĩ vãng trôi qua hai mươi năm, mọi người hầu như đã quên mất. Kể cả họ Trần, Lâm là hai họ đại võ lâm thế gia hùng cứ cả cõi Mân Nam bao lâu nay, cũng không một người nào nghe đến cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang ! Hôm ấy Tiểu Phi lẩn ngựa đến miền Tiên Du, phong cảnh tuy rằng rất đẹp, nhưng Tiểu Phi hầu như mất hết mọi hứng thú thưởng ngoạn, cho đến thú uống rượu cũng biến đi đâu mất chàng chỉ gọi một bình trà giải lao.

Mân nam vốn là khu sản xuất trà ngon, cho nên Trấn Tiên Du, đâu đâu cũng trà quán lênh khênh, dụng cụ uống trà cũng that là đặc biệt … Aảm khách người nào cũng mắt khẽ lim dim, chung trà còn nhỏ hơn cả chung rượu từng hớp nhỏ chậm rãi, nhâm nhi … Đến đất Mân Nam, kẻ nào dại dột dùng chung lớn uống trà, tất sẽ bị người dân đất đó xem như là trâu uống ! Tiểu phi cũng gọi một bình trà vừa thơm vừa chát, loại chánh của Thiết Quan Aâm, chát đến muốn quéo cả lưỡi, nhưng khi trôi qua nóc giọng, mùi thơm cứ phảng phất ở kẻ răng và cái hậu ngòn ngọt của nó cú còn trong miệng ! Uống heat hai quận trà, tâm tình xáo trộn của Tiểu Phi qua hơi trà ấm mát đã dần dần bình lặng.

Cho đến bây giờ, chàng mới hiểu ra rằng quy củ uống trà của Mân nam sở dỉ quá phức tạp chính là để cho tâm tình con người bình lặng.

Công phu tu tâm dưỡng tính của người Mân Nam sâu dày hơn người xứ khác, chính nhờ từ trong từng chung trà đậm nho nhỏ đó mà luyện ra.

Aảm khách trong trà quán rất là nhiều, nhưng mỗi người đều nho nhỏ luận bàn, so với lời ồn ào chuyện trò như mổ bò của người phương bắc, that khác xa một trời một vực.

Ngay khi đó, có hai tên đại hán áo gấm, bô bô cười nói bước vào.

Một gã mặt rỗ chằng chịt, sau long mang xeo xéo một chiếc túi bằng vải vàng.

Vừa đi vào gã vừa cười hể hả:

-Tha hương ngộ cố tri that một chuyện vui nhất trên đời tiểu đệ hôm nay nhất định phải đãi Phùng huynh vài bình mới được ! Gã thứ hai râu ria vừa bò quanh hàm, cười vang đáp:

-Tiền huynh ở Mân Nam đã lâu, không lẽ chỉ thích uống trà mà không thích uống rượu ?

Gã mặt rỗ được gọi là Tiền huynh cười đáp:

-Rượu ? Cái đó ngfày nào Phùng huynh lại không có uống ? Nhưng đệ hôm nay muốn mời Phùng huynh thưởng thức là một tiên phẩm trong các loại trà ! Chẳng phải đệ khoác lác, nhưng cái thứ trà này chưa chắc trong đời Phùng huynh có dịp uống được ! Tất cả ẩm khách trong trà quán, đều hướng mắt khó chịu nhìn về phía hai người, nhưng gã mặt rỗ họ Tiền y như chẳng biết có ai, thản nhiên từ trong bao vải vàng, lôi ra, một ống trúc dài dài.

Nắp ống trúc vừa được mở, một mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu đã thoảng vào mũi mọi người.

Gã râu ria họ Phùng hếch mũi hít hít luôn mấy lượt và sặc cười :

-Chà ! Trà thơm quá ! Lâu ngày không gặp, chẳng ngờ Tiền huynh trở nên phong nhã như thế ! Gã mặt rỗ cẩn thận hnón ra một nhúm trà, dặn dò tên “trà bác sĩ” phải dùng nước suối tốt nấu châm cho một bình, đoạn mỉm cười quay sang họ Phùng:

-Thực tình mà nói, tuy trà đệ mang sẵn theo người, nhưng nếu không gặp người bạn cố tri như Phùng huynh, ngày thường một mình đệ, tiếc đến độ không dám lấy ra uống ! Gã râu rồng cười ha hả:

đã tiếc không nở uống, tại sao Tiền huynh cứ đeo kè kè bên mình ?

Gã mặt rỗ nhếch nhẹ nụ cười:t -Chỉ vì có một vị võ lâm tiền bối rất thích uống trà năm xưa tiểu đệ lại có thọ ân của ông ta, nhưng không có gì báo đáp được. Cho nên, cứ mỗi năm, tiểu đệ xoay đủ cách để tìm ra thứ trà này, để dâng tặng người để gọi là tỏ chút lòng thành của mình. Bởi vì, ngoài trà ra, ông không chịu thọ nhận vật gì khác cả ! Gã râu rồng tò mò:

-Vậy vị võ lâm tiền bối đó là ai, mà khiến Tiền huynh kính nể dường ấy ?

Gã mặt rổ thoáng đắc ý:

-Phùng huynh có nghe đến danh Thiên Phong đại sư chứ ?

Gã râu ria thất thanh kêu lên:

-Thiên Phong đại sư ? Phải chăng là vị chưởng môn Thiếu Lâm của Nam chi ?

Là Phương trượng đại sư của Bồ Điền Thiếu Lâm ?

Gã mặt rỗ gật đầu:

-Ông ta đấy ! Tiểu Phi chợt rúng động, rời ghế bước sang tươi cười:

-Tiền Ma Tử, ta là bạn cũ của ngươi đây, sao chẳng mời ta uống trà thế ?

Gã mặt rỗ đảo mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới và cau ngay nét mặt :

-Bằng hữu là ai ? Tại hạ hình như chưa được quen thì phải ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thành Bắc kinh, Thiết sư tử Hồ Đồng với câu chuyện Thần Đao họ Lý, không lẽ Tiền huynh đã quên ?

Vừa nghe dứt lời, gã mặt rỗ vội đứng dậy sững sốt :

-Các hạ đây là … -Tiểu Phi ha hả cười vang, cắt ngang câu nói:

-Biết được là đủ rồi, hà tất đề cập đến tên họ tại hạ ra ! Gã mặt rỗ vụt chấp tay xá dài cung kính:

-Bảy năm trước, nếu chẳng nhờ … công tử tương cứu, họ Tiền đã chết dưới tay Mai Hoa Kiếm Phương Hoàn Hòa va Long Vân trang chủ Long Tiêu Vân còn chi ?

Tiền mổ tuy không phút giây nào quên đại ân của công tử, nhưng tông tích của công tử như hạc nội mây ngàn, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ nơi đây, thật là may mắn cho Tiền mỗ ! Tên râu ria thấy họ Tiềnlà một con người khó ai trêu tới, thế mà trước cái gã trẻ tuổi, lại hết sức cung kính nể nang, khiến hắn không khỏi thầm hoang mang khó hiểu.

Nhưng là kẻ từng trải giang hồ, chỉ thoáng xem qua sắc diện đã biết ngay gã thiếu niên hình như không muốn thấu lộ hành tung nên hắn cũng tuyệt nhiên không đề cập đến tới, chỉ đứn glên tươi cười chắp tay:

-Tại hạ Thùng Thiên Hòa, sau này kính nhờ công tử chỉ ích thêm cho ! Tiểu Phi cười đáp lễ:

đại danh của Dạ du thần, tại hạ từng nghe như sấm dội bên tai ! Hai người nhâm nhi hết hai bình trà, sau một lúc nói chuyện dưới đất trên trời, Tiểu Phi nghiêm mặt xoay thẳng câu chuyện vào chính đề:

-Tiền huynh vừa đề cập đến Thiên Phong đại sư phải chăng là vị lão hòa thượng của Thiếu Lâm mà bốn mươi năm về trước một chưởng hạ ngã Thất Ác, một mình đấu với Thiên Môn tứ lão, danh rền thiên hạ đó chăng ?

Tiền Ma Tử cũng nhẹ cười:

-Năm xưa, khi Tâm Từ đại sư quy Tây thiên, tiếp nhiệm Thiếu Lâm môn hộ, đáng lý ra về phần của ông ta, nhưng ông lại nhường cho nhị sư đệ Tâm Hồ, trái lại mình lại lặn lội đến Mân Nam này, nghe đâu, cũng chỉ vì danh trà ở nơi đây ! Tiểu Phi trầm ngâm:

-Thiên Phong đại sư tiếp nhiệm Phương trượng Bồ ĐIền Thiếu Lâm chẳng biết là được bao năm rồi ?

Tiền Ma Tử đáp:

-Có lẽ cũng trên hai mươi năm ! Tiểu Phi không dằn được, vỗ ghế đứng lên:

đúng lắm ! Chính là ông ta rồi, nhất định là ông ta, lý ra mình phải nghĩ đến ông ta từ trước mới phải ! Tiền Ma Tử ngạc nhiên:

-Công tử cũng có quen biết với Thiên Phong đại sư à ?

Tiểu Phi vẻ mặt lộ nét mừng, không đáp mà vụt hỏi:

-Tiền huynh nhắm thử tiếng tăm của Thiên Phong đại sư năm xưa, so với vị cố Nhậm lão bang chủ của Cái bang, ai hơn ai kém ?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Phi làm Tiền Ma Tử không khỏi ít nhiều hoang mang:

-Thiên Phong đại sư có thể nói là Bắc đẩu Thái sơn của đương kim võ lâm, Nhậm lão tiền bối, tuy cũng tiếng tăm lẫy lừng, nhưng so ra với ông e rằng vẫn kém hơn một bực ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Võ công của ông ta rất cao ?

-Tiền Ma Tử đáp:

-Võ công của ông ta e rằng cho đến công tử … cũng chẳng hơn được nổi ! Tiểu Phi sặc cười:

-Ông là người đạo hạnh thâm sâu, tất nhiên lòng khoan hậu rộng lớn, đâu để tài năng lộ liểu ra ngoài ?

Tiền Ma Tử cũng cười to, cất tiếng:

-Tuy truyền thuyết giang hồ cho rằng ông vì trà mà đến Mân Nam, nhưng theo tại hạ nghĩ, thì ông ta vì quen thú đạm bạc thanh tịnh, cho nên chẳng khứng tiếp nhiệm môn hộ Tung Sơn Thiếu Lâm ! Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Phải rồi kẻ giao thủ với Thiên Phong Thập Tứ Lang trước cả Nhậm Từ, trừ ông ta ra thì còn ai ? Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể ký thác trưởng tử của mình cho ông, dù chết cũng rất yên lòng nhắm mắt ! Tiền Ma Tử không dằn được lạ lùng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang là vị nào thế ?

Tiểu Phi cười buồn :

-Là một con người hết sức lạ lùng, tuy y chết không tăm không tiếng, nhưng có thể khiến vị chưởng môn của một đại phái cùng một đại bang phái lớn nhất trong thiên hạ phải thay y mà nuôi dưỡng hai đứa con thơ ! Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi rúng động kêu to:

-Hắn hướng vào Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ để khiêu chiến, phải chăng với ý định gởi gấm hai đứa con mình cho họ ? Phải chăng hắn mang một tâm sự gì rất đau thương hết còn muốn sống, chi mong sao cho đứa con sau này sẽ vượt bực hơn người. Và do đó, hắn mới quyết chết dưới tay Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ, để hai người vì hắn mà phải tận tâm dạy dỗ cho hai đứa bé thành nhân ?

Càng nghe, Tiền Ma Tử càng hoang mang ngơ ngác:

-Công tử nói là … vị Thiên Phong Thập Tứ Lang đó vì … nên không tiếc hy sinh tính mạng của mình ?

Tiểu Phi như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm nối tiếp những ý nghĩ của mình:

-Hắn biết rõ hạng người như Thiên Phong đại sư và Nhậm lão bang chủ, không khi nào chịu cẩu thả thu dưỡng con của ai, nhưng nếu hắn chết trong tay họ, tất nhiên hai người sẽ khó đành lòng mà chối từ … Tiền Ma Tử càng rúng động, buột miệng hỏi:

-Một người cha như thế thật là vĩ đại, nhưng chẳng biết hai đứa con của y là ai ?

Tiểu Phi ảm đạm :

-Một người là Nam Cung Linh ! Tiền Ma Tử kêu lên:

-Là vị bang chủ của Cái bang đó à ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải ! Tiền Ma Tử trố mắt:

-Còn người con kia ?

Tiểu Phi đáp từng tiếng một :

-Còn người con kia là … là … Nhưng chàng vụt bỏ lửng câu nói, ngửng đầu thở dài áo não:

-Chỉ mong ta đoán trật, chỉ mong là cái tên hung thủ bí mật đó, không phải là hắn ! Tiền Ma Tử lại một phen giật mình:

-Hung thủ ?

Tiểu Phi đáp:

-Theo chỗ tại hạ biết, hắn đã giết chết chín người vô cớ, bây giờ nạn nhân kế tiếp … Chàng vụt nhảy dựng lên, thất thanh:

-Nạn nhân kế tiếp phải chăng là Thiên Phong đại sư ?

Tiền Ma Tử bật cười lên:

điều đó công tử khỏi phải lo xa, bất luận người đó là ai nhưng nếu muốn gia hại Thiên Phong đại sư, sợ rằng giờ chết đã điểm cho hắn vậy. pds đã lâu không dự đến việc đời, nhưng võ công vẫn không bao giờ lụt ! Tiểu Phi cười thảm:

-Nếu Tiền huynh biết hắn là ai rồi, tất sẽ không còn nói lên câu đó, hắn … Tiền Ma Tử không sao dằn được:

-Vậy hắn là ai ?

Hình như chẳng muốn nói ra tên họ của hắn là ai, Tiểu Phi trầm ngâm một thoáng rồi nói lảng đi:

-Tại hạ có chuyện muốn gặp Thiên Phong đại sư, luôn tiện thay Tiềnhuynh mang trà lên biếu cho người, Tiền huynh có tin tưởng được chăng ?

Tiền Ma Tử lập tức tháo cái túi vải trên lưng xuống trao cho Tiểu Phi tươi cười:

đừng nói chi bao trà tầm thường, mà cho đến cả sinh mạng Tiền Ma Tử này có giao cho công tử, Tiền Ma Tử tôi cũng vẫn tin tưởng như thường ! Tiểu Phi mỉm cươi chưa kịp nói gì, chợt thấy tên "trà bác sĩ" vội vã tiến lại, cung kính nghiêng mình thi lễ cùng chàng:

-Thưa công tử, vị khách ngồi nơi bàn góc bên kia có vài lời muốn nói với công tử, chẳng hay công tử có chịu khó bước sang không ?

Tiểu Phi không khỏi đưa mắt nhìn sang phía ấy, có vị khách áo xám đang ngồi ngoảnh mặt vào tường mà cả tiếng đồng hồ rồi chẳng hề thấy hắn động đậy.

Trên đầu hắn đội một chiếc nón rộng vành sùm sụp đến tận mang tai, nhưng bây giờ thì chiếc nón đã trật xuống gáy che lấp mất đầu, chỉ còn lộ ra mái tóc bạc lâm râm.

Vừa bước vào trà quán, Tiểu Phi đã có phần nào hoài nghi người khách lạ lùng ấy, vì mọi động tịnh trong quán, hắn vẫn cứ đâu mặt vào tường, không hề quay lại.

Và từ lúc Tiểu Phi vào quán cho đến bay giờ, hắn cũng chẳng day qua nhìn, cho đến mặt mũi hắn ra sao, Tiểu Phi cũng không thấy thì tại sao bỗng nhiên hắn biết chàng và ngỏ ý mời sang trò chuyện ?

*** Sự lạ lùng khiến Tiểu Phi nhất quyết phải bước sang xem hắn là ai … Tiểu Phi vừa bước tới, người nọ đã rời ghế đứng lên. Tuy không hề quay đầu lại, nhưng sau lưng hắn y như là có mọc thêm đôi mắt.

Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi nhẹ mỉm cười:

-Các hạ phải chăng là Thần ưng Ngô lão bộ đầu ?

Người nọ hình như thoáng giật mình, Tiểu Phi đã tiến đến cạnh hắn, thư thả kéo ghế ngồi xuống, cười to nối lời:

-Khắp trong thiên hạ, trừ Ngô lão bộ đầu ra, còn ai có được nhĩ lực kinh người dường ấy ?

Người nọ gượng cười:

-Khắp thiên hạ quả nhiên không chuyện gì giấu nổi Đạo Soái Lưu Hương.

Cho đến bây giờ Tiểu Phi đã nhìn rõ được khuôn mặt của hắn với đôi gò má nhô cao làm đôi mắt sâu như thụt thêm vào trong, ánh mắt ngời ngời linh động, đôi vành tai màu xám trắng nhấp nhóa phản quang, hình như được chế tạo bằng một chất hợp kim y như bạc, giá mà chẳng có chiếc nón che khuất, chỉ thoáng nhìn qua mọi người cũng có thể nhận ra hắn là ai rồi ! Tiểu Phi ha hả cười đáp:

-Gặp nhau một chuyến tại kinh thành, chẳng ngờ cách mấy tháng trời Ngô lão đầu cũng không quên được tiếng nói của Lưu mổ … À ! Lạ thật ! … Chàng vụt nhìn sững Ngô lão bộ đầu:

-Hình như cái hôm đó, đệ hình như không có nói lên một tiếng nào trước mặt Ngô lão bộ đầu, tại sao Ngô lão bộ đầu nhận được giọng nói của đệ ?

Thần ưng Ngô lão bộ đầu cười vuốt nhẹ hàm râu :

-Người trong thiên hạ, chẳng những tiếng nói mỗi mỗi chẳng giông nhau, cho đến tiếng bước chân cũng khác hẳn. Đạo Soái Lưu Hương khinh công đệ nhất thiên hạ, tiếng bước chân lại càng khác biệt với người thường, tiểu lão nhi tôi nếu chẳng nhận ra được tiếng bước chân của Đạo Soái Lưu Hương, thì đôi vành tai này thật là đáng vứt cho chó gậm ! Tiểu Phi cười ha hả:

-Bạch Y Thần Nhĩ, quả nhiên danh bất hư truyền ! Chàng chợt cúi đầu hạ thấp giọng:

-Ngô lão bộ đầu từ ngàn dặm xa theo dấu tìm đến đây, phải chăng vì vụ Bạch Ngọc Mỹ Nhân ?

Thần ưng tươi cười lắc đầu:

-Tiểu lão nhi dù có gan bằng trời, cũng chẳng dám đòi lại vật gì trong tay Đạo Soái.

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Thế lão Ngô đầu đến đây với mục đích gì ?

Thần Ưng khẽ giọng đáp:

–Tiểu lão nhi vốn đang theo dõi gã Mản Thiên Tinh Tiền ma Tử … Tiểu Phi ngắt ngang:

-Phải chăng vì cái vụ Thiết Sư Tử Hồ Đồng của bảy năm trước ?

Thần Ưng gượng cười:

-Tiểu lão nhi vốn chẳng biết chuyện này có liên quan tới tôn giá, bằng không đâu dám đa sự làm chi. Tất nhiên, tôn giá cũng hiểu cho, một kẻ đã ăn miếng cơm của công, thì suốt đời khó thoát khỏi vòng nha lại. Có lắm chuyện mình không muốn dự vào, nhưng cứ bị dồn buộc phải nhúng tay.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Câu chuyện bảy năm về trước, tuy rằng Tiền Ma Tử chẳng phải, nhưng Mai Hoa Kiếm và Long Vân Trang chủ quá cậy thế hiếp người, thật cũng đáng hận ! Huống hồ, Tiền Ma Tử vì câu chuyện đó sớm đã bỏ nghề, lui khỏi giang hồ, ẩn lánh đến đây, Ngô lão bộ đầu nỡ đâu đi dồn một kẻ đã biết hối lỗi vào bước đường cùng ?

Thần Ưng mỉm cười thư thả :

-Tiểu lão nhi sống đến từng tuổi này, lẽ đâu chẳng biết chuyện thiệt hơn phải trái. Đã biết rõ Đạo Soái Lưu Hương có can dự đến vụ này, còn dám đâu gây ra rắc rối nữa ?

Lão thở phào, đổi ngay lối xưng hô thân mật hơn:

-Lão mời công tử sang đây, là vì một khác ! Tiểu Phi nhíu mày:

-Việc chi thế ?

Thần Ưng trầm ngâm một lúc, mới chậm rãi lên tiếng:

-Cái bang Bang chủ Nam Cung Linh, mười hôm trước chết tại trên hồ Đại Minh của thành Tế Nam, câu chuyện này chẳng hay Đạo Soái Lưu Hương có biết chưa ?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Ngô lão bộ đầu tất không khi nào lại nghĩ tôi là sát nhân chứ ?

Thần Ưng vội sửa ve tươi cười:

-Lão đâu dám nghĩ quấy thế ? Chẳng qua … Tiểu Phi vôi hỏi:

-Chẳng qua thế nào ?

Thần Ưng đáp:

-Chẳng qua Nam Cung Bang chủ chết quá thảm khốc, nghe nói sau khi chết còn bị loạn đao phân thây, cho nên môn hạ Cái bang, trên dưới đều thề quyết tìm ra hung thủ ! Tiểu Phi không khỏi nhíu mày … Vì chàng biết rõ kẻ chém nát thi thể Nam Cung Linh, tất nhiên là cái gã Hắc Trân Châu vì nóng lòng báo thù cha mà làm thế.

Và tất nhiên chàng cũng hiểu là môn hạ Cái bang cho đến bây giờ cũng chưa hiểu rõ âm mưu đen tối của Nam Cung Linh, nhưng chàng không muốn đem việc này nói với bất cứ một ai ! Thần Ưng lại thở dài nói tiếp:

-Cái chuyện mà cao thủ giang hồ thù hằn chém giết nhau, vốn ra Ngô mổ chẳng nên hỏi đến. Nhưng khổ cái là Ngô mổ với mấy vị trưởng lão môn hạ Cái bang có tình thâm giao, tình cờ trên dọc đường lại gặp qua bọn họ ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Không lẽ môn hạ đệ tử Cái bang đều nghi tại hạ là hung thủ giết chết Nam Cung Linh ?

Thần Ưng lắc đầu :

-Họ không hề dám nghĩ là công tử, chẳng qua họ đều cho là công tử phải biết rõ hung thủ sát hại Nam Cung bang chủ là ai. Cho nên họ nhờ lão phu khi gặp công tử giúp họ nói một lời, bất luận Đạo Soái Lưu Hương biết hay không biết, chỉ cần Đạo Soái Lưu Hương lên tiếng là Cái bang môn hạ không dám dị nghị chi khác ! Tia mắt vụt ngời lên như điện loé, Tiểu Phi đáp từng tiếng một:

-Chuyện đó, quả tại hạ có biết ! Thần Ưng rúng động:

-Công tử đã biết, vậy có thể nói ra cho biết được chăng ?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Cho dù tại hạ có nói ra tên hung thủ là ai, Ngô lão bộ đầu cũng vô phương làm gì hắn, chẳng qua … Chàng vụt đứng lên rồi nói tiếp:

-Ba hô sau, tại hoa viên nhà họ Lâm nơi thành Bồ Điền, Ngô lão bộ đầu chịu khó đến đó chờ tại hạ, khi ấy, tại hạ sẽ đem giao hung thủ hạ sát Nam Cung Linh cho !

25. Thiên Phong Đại Sư

Tiểu Phi luôn ngày đêm, ngựa không dừng vó, người chẳng rời yên, phóng thẳng đến thành Bồ Điền.

Màu trời đã sậm, hoàng hôn.

Nhận thấy thời gian quá cấp bách, Tiểu Phi không kịp đợi chờ ai thông báo, tìm nơi gửi ngựa xong,lập tức thừa màu trời xẩm tối, lướt nhanh lên chùa Thiếu Lâm.

Tuy khí thế chẳng hùng vĩ bằng Thiếu Lâm tự Ở Tung sơn, nhưng nét thâm u tịnh vắng của ngôi cổ tự, tạo cho cảnh chùa một cái đẹp thần bí thoát tục.

Lẫn trong tiếng gió rì rào, tiếng tụng kinh, tiếng mõ chuông vang vang, lẫn giữa múi thơm thanh thoát của hoa lá, thoang thoảng mùi trầm hương.

Quả là một cảnh tượng u nhàn trang nghiêm, tuyệt không có một mảy may gì gợi lên sát khí ! Gió thu đã quét bay những lá vàng rụng rơi trên thềm đá, khung cửa sổ cuối bực thềm được mở toang từ ngoài cửa có thể nhìn thấy cây to rậm rạp tăng thêm nét u trầm của đình viện bên trong.

Sâu thêm vào trong chút là ngôi đại hùng bảo điện trang nghiêm với khói hương nghi ngút quanh năm suốt tháng.

Nơi đây ai ai cũng có thể bước vào, nhưng cũng là nơimà không một ai dám sổ sàng đặt chân tới ! Vì uy danh của Thiếu Lâm bao trùm thiên hạ, cho nên, bất cứ một ai đến nơi đây, đều không khỏi sanh lòng kính ngưỡng cửa tuy mở rộng, nhưng có mấy ai dám vọng động vượt qua khỏi Lôi Trì ?

Tiểu Phi chẳng theo cửa cái mà vượt tường lẻn vào, linh cảm báo cho chàng biết có một sự bất tường đang đợi chờ Thiên Phong đại sư, chàng không thể diên trì một phân thời gian nào còn đọng lại ! Ráng chiều hắt lên những tia nắng cuối cùng đỏ rực như màu xám, từng lớp lớp mái tóc thấp cao phơi mình dưới ánh tịch dương, trông hệt như những chóp núi đồi đẫm ướt máu … Tiểu Phi không khỏi nhíu mày hoang mang, chẳng hiểu Thiên Phong đại sư ở chóp núi nào ?

Thân pháp đang lướt đi như én liệng của chàng, khôn gkhỏi vì đó mà chậm lại.

Và chỉ cái thoáng mắt chậm lại đó, một tràng phật hiệu vụt vang lên:

-A Di Đà Phật ! Từ dưới bốn góc hiên nhà, lập tức nhô lên bóng người ! Tất cả đều một sắc phục tăng bào màu xám, tuổi cũng trên bốn mươi, trên khuôn mặt trang nghiêm trầm trọng của họ, tám tia mắt ngời ngời linh động.

Và tám tia mắt ấy đều chiếu bắn vào cả Tiểu Phi.

"Thiếu Lâm tăng nhân quả không thể khinh thường !" Tiểu Phi rúng động nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười:

-Chư vị đều mạnh giỏi chứ ?

Một câu hỏi thăm hết sức thông thường, một câu hỏi thăm giữa những đôi bạn thân gặp nhau, mà cũng là câu hỏi đầu môi chót lưỡi của những kẻ vừa quen biết, bất luận trong trường hợp nào cũng có thể nói lên.

Nhưng câu hỏi ấy, Tiểu Phi đem ra ứng dụng trong hiện đã làm cho bốn vị tăng nhân phải sững sốt nhìn nhau.

Vị tăng nhân phía tả tuổi tác lớn nhất trong số, trầm giọng hỏi:

-Hai mươi năm nay, chưa có một vị khách giang hồ nào dám dẫm lên ngói của chùa Thiếu Lâm, nhưng thí chủ hôm nay đã dám phá lệ, tất nhiên không phải vô cớ mà đến, xin cho biết dụng ý đến đây ! Tiểu Phi vẫn tươi cười :

-bản ý của tại hạ đến đây, dù cho nói ra, chư vị đại sư cũng không tin.

Vị đại sư nọ lớn tiếng:

-Nếu thí chủ không chịu nói ra, thì đừng trách chúng bần tăng kém nhã nhặn ! Tiểu Phi cười buồn:

-Tại hạ bình sinh không bao giờ muốn giao thủ với môn hạ Thiếu Lâm, chư vị đại sư cố buộc làm chi cho tại hạ phải phá lệ ?

Vị đại sư trợn mắt:

-Nếu không muốn động thủ, thì thí chủ phải theo bần tăng mà xuống … Lồng trong tiếng quát, cánh tay áo rộng nhà sư vụt phất lên … Thế phất tuy thật nhẹ nhàng, nhưng tự kình lao ra như điện chớp cuốn trùm lấy mặt, mũi và yết hầu của Tiểu Phi.

Vì kẻ xuất gia đạo hạnh không tiện giắt vũ khí theo người, cho nên đôi tay áo rộng của họ, chính là lợi khí phòng thân thông thường.

Thiên hạ chỉ biết có Lưu Vân Thiết Tụ, môn kỳ công tuyệt kỹ của phái Võ Đang, mà lại quên rằng công phu nơi ống tay áo của tăng đồ Thiếu Lâm phái, còn trên cả Võ Đang một bực.

Luồng kình lực từ ống tay áo của nhà sư phóng ra vừa rồi, trong nhu lại ẩn cương, vừa có thể cuốn đi vũ khí trong tay đối phương, lại vừa có thể chấn đứt tâm mạch.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở dài:

-Thiếu Lâm môn hạ cái chi cũng hay cả, chỉ có tính nóng là hơi quá một chút ! Miệng nói, người của Tiểu Phi đã vút lên tận cao, và đến tiếng cuối cùng thần hình chàng đã lách xa khỏi vị trí bốn trượng.

Đã tung ra một đòn công thật bất ngờ, nhưng đối phương vẫn tránh né hết sức ung dung, nhà sư không khỏi giật mình đổi sắc:

-Khinh công của thí chủ quả cao minh, chả trách dám đến tận Thiếu Lâm tự buông lung quá đáng ! Thân hình bốn nhà sư đồng thời chuyển động, chia nhau đứng thủ bốn góc.

Thầm nghĩ rắng Tiểu Phi thế nào rồi cũng phải đáp xuống đất và một khi đã đáp xuống, tất phải lọt vào trận địa của họ.

Không ngờ, Tiểu Phi không hề đáp xuống, mà thân hình chàng y như một con cá quẩy trong nước, chàng lộn đi một vòng giữa không gian, người đã lướt đi xa thêm bốn trượng, chúi đầu đáp vào một khoảng tối của dãy thiền viện.

Giọng cười của chàng từ phía xa xa đó vọng lại:

-Tại hạ chẳng phải đến đây buôn glung, mà vì việc trọng yếu, chờ khi xong xuôi sẽ đến tạ lỗi với chư đại sư ! Tất cả Thiếu Lâm tăng nhân hiệndiện đều biến sắc nhìn nhau, nhà sư lớn tuổi nhất trong số liền ra lệnh:

-Huyền Pháp đi báo động cho mọi người hay, Huyền Thông, Huyền DIệu hãy theo ta ! Thân hinh ông đồng với âm thanh phát ra, lao thẳng về hướng tiếng nói của Tiểu Phi … Nhưng bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng gió đan cành, trăng sao vằng vặc chiếu soi như mai mỉa, nào thấy bóng dáng Tiểu Phi ở đâu ?

*** Chàng thừa hiểu dù có nói ra ý muốn gặp Thiên Phong đại sư, vị tất đám hòa thượng Thiếu Lâm này, chịu đưa chàng đi gặp, chỉ còn có cách là tự mình tìm lấy là hơn ! Cho nên khi người vừa đáp mình vào một khoảng tối nhất của mái chùa, Tiểu Phi lại tức tốc bắn mình vọt đi nơi khác, chính là vị trí mà bốn tăng nhân đã phát hiện ra chàng.

Tất nhiên, bốn nhà sư kia không làm sao ngờ nổi là chàng lại bạo gan lộn trở về chổ cũ, thẳng hướng trước mặt mà sục sạo tìm tòi.

Tiểu Phi nép kín trên mái hiên, đợi chờ thêm một lúc tai nghe tiếng mõ từng hôi một gióng lên khắp bốn phía nhà chùa và chốc chốc từng bóng người chớp động thật nhanh trong không khí.

Bên ngoài của ngôi cổ tự Thiếu Lâm, bình thường thật an lành thật thanh tịnh, nhưng khi hửu sự lâm địch, lối ứn gbiến nhanh chóng, phòng thủ nghiêm mật, quả không hổ là một cấm địa lừng danh của võ lâm.

Tiểu Phi không khỏi khe khẽ chắc lưỡi thầm, định sớm gặp cho được Thiên Phong đại sư, không ngờ sự tình đã trở thành dục tốc bất đạt ! Nghĩ đến sinh mạng Thiên Phong đại sư đang bị hăm dọa từng giây phút một, nhưng cho đến bây giờ, chàng vẫn chưa biết thiền phòng của ông nằm về hướng nào.

Tiếng mõ báo động quanh chùa ngưng mất từ lâu, ngôi danh tự đã được trả lại một không khí hoàn toàn tử tịch.

nhưng Tiểu Phi cũng thừa hiểu rằng sau cái lớp lặng trang tử tịch đó, quanh chàng đâu đậu cũng ẩn chưa đầy nguy cơ.

Song, thời gian không cho phép chàng thêm chần chờ, khép mắt suy nghĩ một thoáng, Tiểu Phi vụt lao ra khỏi bóng tối, phi thân lên một mái nhà cao nhất.

Y phục trên người theo tốc độ phi thân chao lên trong gió, thân hình Tiểu Phi tựa như chiếc pháo thăng thiên cứ vun vút lên cao, toàn thể ngôi tự viện như nằm cả dưới chân chàng … Quả nhiên không mấy chốc bốn phía quanh chàng, từng mỗi gốc cây, từng mỗi mái chùa, đều có bóng người ló6 nhố lao tới, chỉ riêng có một tòa lạc viện nằm ở hướng tây, lại im lìm không hề thấy động đậy … Tiểu Phi không đợi cho mọi người đến gần đã vội phóng mình lao xuống, buống tiếng cười to:

-Kinh tạng của Thiếu Lâm, danh rền thiên hạ, chư đại sư có thể cho tại hạ mượn xzem qua chăng ?

Tiếng cười vừa dứt, chàng đã ngoặt người đáp lên một tàng cây rậm là ẩn mình, lại nghe đám tăng nhân bên dưới bốn phía xì xào thét quát:

-Quả nhiên gã vì tạng kinh mà đến đây ! -Lưu ý tàng Kinh các.

Và bóng người lố nhố nhoáng động cùng lao thẳng về hướng đông, họ có ngờ đâu rằng, Tiểu Phi đã dùng mẹo "dương đông kích tây" sắp bày nghi trận để gạt họ ! Chàng cứ nằm im trong tàng cây rậm lá, chờ cho bóng người đâu đó lặng trang mới từ từ buông mình xuống đất.

Lần này chàng không phi hành trên mái ngói mà cứ luồn lỏi theo các mái hiên.

Dưới bóng rậm, trong thiền phòng, phần đông chưa kịp lên đèn, trên tàng cây cao hình như thoang thoảng có tiếng ve kêu rả rích.

Sự hoang vắng của cảnh vật, càng tô đậm thê một nét tịch mịch thế lương, Tiểu Phi chợt ngậm ngùi cảm thấy cuộc sống của đám tăng nhân trong cổ tự cùng những năm tháng dài đăng đẳng khó trôi qua… Vì, bằng kinh nghiệm của bản thân mình, bằng những chuỗi ngày ray rức của ngày xưa qua một tình yêu dang dở, Tiểu Phi hiểu hơn ai hết: Trên đời không có gì đáng sợ, không có gì khó chịu đựng hơn là sự tịch mịch ! Chàng xuyên qua từng lớp viện lạc vắng hoe, từng gian thiền phòng đen tối, những phiến đá xanh như trước ánh sao tẩy đến bóng ngời, vùn vụt trôi lui dưới chân chàng.

-Xin thí chủ dừng bước ! Lồng theo tiếng quát, một ngọn quyền phong mảnh liệt đột ngột cuốn tới trước mặt chàng.

Tiểu Phi không tránh né cũng không đỡ đòn, nghiến răng đưa mình tới hứng trọn chiêu "Bách Bộ Thần Quyền", với sức mạnh đủ khai sơn phá thạch kia … Bình ! … Thân hình chàng y như con diều bay tuốt ra ngoài.

Một chiêu đắc thủ quá dễ dàng, vị tăng nhân Thiếu Lâm với hàm râu dài bạc phếu từ trong bóng tối vội bước ra nét mặt không giấu được sững sốt.

Đột nhiên, trước mặt ông nhoáng động bóng người, gã thanh niên vừa bị quyền phong của ông chấn văng ra xa kia đã bay lộn trở lại cười hì hì, đáp nhẹ xuống trước mặt ông.

Dù công lực tu vi thâm hậu, nhưng vị Giám tự đại sư của Thiếu Lâm tự cũng không khỏi kinh ngạc sững người ra, cả buổi không sao thốt lên tiếng.

Vì thân pháp của đối phương cực kỳ cao diệu, đến đi như điện chớp mà môn cách sơn đã ngưu của Thiếu Lâm thần quyền lại không làm sao suy suyễn gì gã.

Thì ra, Tiểu Phi cố ý hứng lấy ngọn quyền vừa qua là để cho đối phương tạm thời không thể nói được, tránh khỏi kinh động đếnhiều người. Bằng chẳng vậy, dù da thịt có bằng sắt đá, hứng lấy ngọn quyền ấy cũng chẳng phải dể chịu gì ! Vị Thiếu Lâm tăng nhân từ từ lên tiếng:

-Thí chủ võ công được như thế, bình sinh lão tăng chưa gặp ai hơn, xin cho biết rõ tính danh được chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu như tại hạ nói tên mình ra, chỉ e đại sư tưởng là tại hạ thật sự đến trộm kinh mà thôi ! Vị lão tăng Thiếu Lâm điềm đạm:

-Nếu như thí chủ định trộm kinh, tất nhiên không khi nào đi về hướng này ! Tiểu Phi nói:

-Tại hạ họ Lưu tên Hương ! Vị lão tăng rúng động:

-Phải chăng là Đạo Soái Lưu Hương ?

Tiểu Phi khoé mép đính nụ cười:

đại sư xa lánh hồng trần, không ngờ cũng biết được ngoại hiệu không đẹp đó của tại hạ.

Khuôn mặt đang nặng trầm của lão tăng hình như chợt loé lên niềm khoái trá, tia mắt sắc bén như cũng thoáng ánh nụ cười:

-Lão tăng tuy dốt nát về những nhân vật hào hiệp trên đương kim giang hồ, nhưng được có người sư điệt giao du rất rộng rãi, mỗi khi y đến đây thường thuật cho lão tăng nghe những chuyện mới mẻ thú vị trên giang hồ, và tánh tình cùng hành động hào hiệp của Đạo Soái Lưu Hương, luôn luôn là những việc tân kỳ và thú vị nhất để làm người nghe mê mẩn nhất ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Người sư điệt mà đại sư nói đó, phải chăng là Vô Hoa ?

Lão tăng gật đầu:

-Mấy trăm năm nay, người đệ tử giao du rộng rải nhất của môn hạ Thiếu Lâm, cũng chỉ có mỗi mình y mà thôi.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Y … y hiện giờ phải chăng có ở đây ?

Vị lão tăng không đáp mà hỏi lại:

-Thí chủ tới đây phải chăng cũng vì tìm y ?

Thiếu Lâm lắc đầu:

-Không ! Chủ ý của tại hạ đến đây hôm nay là cốt để bái kiến Thiên Phong đại sư.

Vị lão tăng thoáng nhíu đôi mày bạc phếu:

-Chưởng môn sư huynh tuy đã từ lâu tránh khách, nhưn gmột nhân vật như thí chủ, nhất định là người rất vui lòng tiếp kiến chỉ tiếc là thí chủ đến không phải lúc.

Tiểu Phi sốt ruột hỏi:

-Phải chăng Thiên Phong đại sư đã … Nhưng vị lão tăng đã mỉm cười nói tiếp:

-Chưởng môn sư huynh tuy vạn niệm đều gạt bỏ ngoài tai, nhưng thú ghiền trà vẫn không làm sao bỏ được. Hiện giờ người đang thưởng thức hương trà, không một ai được tới quấy rầy ! Tiểu Phi thở phào đổi sang nét tươi cười:

-Nếu Thiên Phong đại sư đang một mình thưởng thức thú uống trà, thì tại hạ cũng chẳng có gì phải nóng nảy, chỉ cần có thể gặp trước Vô Hoa sư huynh cũng được ! Vị lão tăng lại cười:

-Hiện giờ thí chủ không thể gặp chưởng môn sư huynh, càng không thể gặp Vô Hoa.

Tiểu Phi rúng động:

-Tại sao ?

Vị lão tăng mỉm cười chậm rãi:

-Môn hạ Thiếu Lâm, tinh thông được trà đạo ở Đông doanh cũng duy nhất c1o Vô Hoa một người. Mỗi khi hắn trở về đây, việc thứ nhất là đem nước nấu trà cho chưởng môn sư huynh.

Tiểu Phi mặt càng đổi sắc, kêu lên:

-Hiện giở Vô Hoa đang châm trà cho Thiên Phong đại sư ?

Vị lão tăng gật đầu, mỉm cười:

-Thí chủ có muốn gặp hai người, chắc là phải đành đợi đến sáng mai ! Tiểu Phi lo âu đến phát điên được, nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ trầm tỉnh hỏi tiếp:

-Có lẻ hai người đang thưởng trà nơi hậu viện ?

Vị lão tăng đáp:

đúng thế ! Tiểu Phi chợt chỉ tay về phía sau lưng nhà sư già:

-nNhưng sau lưng đại sư chẳng phải Vô Hoa thì còn ai ?

đâu ? Đâu ?

Vị lão tăng vội quay lại nhìn, nhưng sau lưnh vắng lạnh nào có dáng một ai ? Và đợi khi quay đầu trở lại, Tiểu Phi đã biến đâu mất ! *** Gạt cho nhà sư vừa quay đầu đi, Tiểu Phi lập tức lao vọt người đi … Thế lao đó chàng đã vận dụng bằng tất cả tốc độ của công lực và đã ngắm trước địa thế nơi mình sẽ đáp xuống … Khi chân vừa chấm đất, chàng lại nhún người lướt xa thêm bốn trượng ngoài, đối phương chưa quay đầu lại, Tiểu Phi đã phóng đi hơn mười trượng ngoài.

Vốn nổi danh về khinh công vô địch thiên hạ, cái tốc độ khinh công được chàng vận dụng ra trong cơn cấp bách, tất nhiên phải là vô tưởng.

Đợi khi lão tăng quay đầu lại, thân hình Tiểu Phi đã khuất sau một bờ tường ngắn tận ngoài xa.

Sau bức tường là một khu viện lạc rừng trúc um sùm, cảnh vật cực kỳ u tịnh.

Thấp thoáng giữa khu rừng trúc, ba gian nhà nho nhỏ thanh u, rèm trúc rủ buông kín đáo.

Qua bức rèm trúc, có thể thấy dàng dạng hai bóng người đang ngồi xếp bằng ngay ngắn, người phía bên phải đúng là Vô Hoa.

Trước mặt Vô Hoa có đặt một chiếc lò nhỏ bằng đất thó, nung một ấm đồng, một chiếc quạt nan, lại thêm một bộ trà nhỏ thật tinh xảo.

Lúc ấy, trong ba chung nhỏ đã được châm đầy trà, hương thơm thoang thoảng của trà thoát qua kẻ sáo, lại thêm mùi thơm của hoa, của trúc, thật khiến người không khỏi ngây ngất.

Ngồi đối diện với Vô Hoa là vị tăng nhân ốm yếu tóc râu đều bạc trắng, lúc ấy ông đang tiếp lấy chung trà của Vô Hoa vừa dâng đến, mắt lim dim như để thưởng thức cái thơm tinh túy của trà ngon trong khi tay nâng chung trà kề lên miệng.

Tiểu Phi như một cơn gió trốt nâng ràm lao nhanh vào quát lớn:

-Chung trà đó uống không được ! Vừa nhìn thấy chàng Vô Hoa liền biến sắc mặt, nhưng thoáng chốc sau đã lấy lại ngay vẻ bình tỉnhnhư thường.

Thiên Phong đại sư cho đến khoé mép cũng chẳng hề rung động, hình như dù trời sập trước mắt, ông cũng vẫn trơ trơ … Tay ông đặt nhẹ chung trà trở xuống, ánh mắt từ từ mở ra … Tiểu Phi vừa chạm phải ánh mắt nhà sư, chàng vụt cảm thấy tay chân như bối rối … Thiên Phong đại sư chầm chậm cất lời:

-Thí chủ xông càng đến đây như thế, chẳng cảm thấy mình lổ mảng lắm sao ?

Tiểu Phi nghiêng mình cung kính:

-Tại hạ vì sự gấp rút nhất thời, dám mong đại sư thứ tội ! Tia mắt nhìn thẳng Tiểu Phi một lúc, nhà sư mới đủng đỉnh tiếp lời:

-Hai mươi năm nay, có thể một mạch xông thẳng vào thiền phòng của lão tăng, kể ra thí chủ là người thứ nhất ! Đã đến được nới đây, hẳn nhiên không phải là hạng tầm thường, vậy xin mời ngồi cùng thưởng trà với lão tăng ! Quả là một vị cao tăng, trình độ tu vi đã đến mức lư hỏa thuần thanh, hình như không một sự kiện gì có thể làm cho nhà sư nổi giận được ! Tiểu Phi không khỏi thầm ngợi phục trong lòng.

Vô Hoa cũng sửa ngay vẻ tươi cười:

-Phải lắm ! Lưu huynh đã đến đây, tại sao không ngồi nán lại thưởng thức chung trà tẩy trần với gia sư ?

Thiên Phong đại sư nhếch môi dửng dưng cười:

-Thì ra đây là Lưu thí chủ, thảo nào khinh công cao diệu, trong thiên hạ khó có kẻ thứ hai.

Tiểu Phi vòng tay khiêm nhượng:

đại sư dạy quá lời ! Thiên Phong đại sư mỉm cười nói tiếp:

-Lão tăng tuy đã dứt chuyện trần thế, nhưng có thể thấy được phong thái của một anh tuấn đương kim, lòng rất hân hoan ! Nơi bản tự không sẵn rượu, xin Lưu thí chủ lấy trà thay rượu vậy ! Vị cao tăng Thiếu Lâm lại nâng chung trà lên định uống, Tiểu Phi không khỏi thất thanh kêu lên:

-Trà đó uống không được ! Thiên Phong đại sư vẫn một giọng cực kỳ điềm đạm :

-Tuy trà này chưa phải là giống tiên, nhưng cũng thuộc loại diệu phẩm, tại sao lại không uống được ?

Tiểu Phi thoáng liếc sang Vô Hoa và cười lên:

-Tại hạ thọ sự ký thác của người, mang đến dâng đại sư một tán trà tuyệt diệu.

Và tại hạ tự tin mình đối với nghệ thuật nấu trà, cũng khá nhiều kinh nghiệm, đại sư có muốn thưởng thức chăng ?

Thiên Phong đại sư nhướng mày:

-Thế à ? Còn gì hân hạnh cho lão tăng bằng ! Tuy đã là một vị cao tăng tu hạnh thâm sâu, đối với mọi việc đều không hề động niệm, nhưng khi nghe đến có diệu thủ trong trà đạo, nét vui mừng không giấu được hiện lên khuôn mặt.

Vô Hoa tuy trong lòng rất giận, nhưng thần sắc vẫn không lộ ra ngoài, vẫn một mực mỉm cười đối đáp:

-Không ngờ Lưu huynh cũng có nhã hứng đun nước quạt lửa này, tuyệt, tuyệt lắm ! Hắn lập tức đứng lên, nhường chổ nấu trà lại cho Tiểu Phi và đem ấm trà lẩn chung trà của mình đã nấu xong khi nãy, đổ cả ra ngoài sân.

Tiểu Phi lại liếc mắt nhìn gã mỉm cười:

-Chất nước quý báu như thế, lại đổ đi không tiếc à ?

Chàng không nói là trà mà cố ý nói là nước, chỉ còn thiếu nước nói huỵch tẹt ra là Thiên Nhất Thần Thủy thôi ! Nhưng Vô Hoa vẫn không hề biến sắc, vẫn cứ cười:

-Nước này là tuyết mới vừa tan, tuy rằng quý báu, nhưng trong khạp ở nội tự vẫn còn nhiều, Lưu huynh nếu cũng có thú ghiền này, xin cứ mang một bình đem về để dành ! Tiểu Phi khẽ thở ra và cung kính ngồi xuống quạt lửa đun trà … Thiên Phong đại sư chợt cười nhẹ cất tiếng:

-Hiện giờ nước chưa sôi, thí chủ có thể đem ý đếnnói ra, khoảng thời gian đợi thưởng thức trà ngon, đúng là lúc tâm tình lão tăng thư thái nhất, Lưu thí chủ có muốn hỏi gì, cũng nên hỏi trong thời gian này là hay nhất ! Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới chợt nhận ra, trong nụ cười bình thản của vị cao tăng, thật ra ẩn chứa một trí huệ vô song và đôi nhãn quang lờ đờ kia là cả một mối dò xét lòng người tinh vi.

Chàng nhẹ thở dài lên tiếng:

-Vãn bối đến đây, chỉ là để nhờ đại sư thuật kại cho nghe một câu chuyện cũ ! Thiên Phong đại sư khẽ nhíu mày:

-Chuyện cũ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hai mươi năm về trước có vị võ sĩ Phù Tang Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt Đong hải đến đây, đã cùng hai vị cao thủ trung thổ giảo lượng qua võ công, một vị trong số là Cái bang Nhậm lão bang chủ, còn một vị nữa, phải chăng là đại sư ?

Thiên Phong đại sư trầm ngâm một lúc mới thở dài áo não:

-Chuyện của hai mươi năm qua, bần tăng cơ hồ đã quên mất, không ngờ bây giờ thí chủ đem ra nhắc lại … quả đúng như vậy, người đó chính là bần tăng đây ! Ánh mắt Tiểu Phi sáng lên:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang từ biển đông vượt sang đây cầu chiến, không vì lòng quyết thắng mà thật vì lòng quyết tử, nếu vãn bối đoán không lầm, thì hình như ông ta có điều gì rất thương tâm ! Thiên Phong đại sư trầm ngâm thêm một lúc:

-Thí chủ đoán rất đúng, hắn quả có chuyện rất thương tâm ! Tiểu Phi giọng thành khẩn:

-Nếu đại sư vui lòng cho biết, vãn bối thật cảm kích chẳng cùng ! Đôi mắt ngập ngời tinh quang của nhà sư nhìn sững Tiểu Phi một lúc và ông nhè nhẹ thở dài:

-Chuyện năm xưa loãng dường như mây khói, bần tăng vốn chẳng muốn nhắc đến, nhưng thí chủ không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, để chỉ hỏi lên chuyện ấy, sự quan hệ bên trong, ắt phải vô cùng trọng đại ?

Tiểu Phi nhẹ cúi đầu:

đại sư minh xét, vãn bối cũng chẳng còn chi dám giấu, chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, và vãn bối cũng xin thành thật mà cam đoan rằng, những điều mà vãn bối muốn hỏi, tuyệt không có chút tư tâm hay ác ý nào ! Thiên Phong đại sư dửng dưng cười:

–Nếu thí chủ có tư tâm hay ác ý, thì đâu còn được ngồi ở đây ! Tiểu Phi rúng động, thái độ càng thêm cung kính:

đa tạ đại sư ! Thiên Phong đại sư như cố ôn lại một dĩ vãng, đôi mắt từ từ khép lại và chầm chậm lên tiếng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang đức kiên nhẫn thật hơn người, mà háo võ cũng lắm, lại không may là giống đa tình ! Hai mươi năm trước giữa hai kiếm phái Hoa sơn và Hoành sơn phát sinh xung đột liên miên mấy năm huyết chiến, cuối cùng Hoành sơn kiếm phái bị thảm bại, chỉ còn sót lại một mình Lý Kỳ.

Tiểu Phi không dằn được, buột miệng hỏi:

-Chuyện ấy có quan hệ chi đến Thiên Phong Thập Tứ Lang ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lý Kỳ cô nương vì để tránh tai họa, nên đã đáp nhờ một chiếc thương thuyền trên biển, vượt Đông hải đến Phù Tang. Lúc ấy, nàng đã bị thương rất nặng, lại thêm thủy trình gian nan, đến được đảo Phù Tang thì sức đã mỏi mòn.

Tiểu Phi vụt xen lời:

-Không lẽ vị Lý Kỳ cô nương đó lại gặp Thiên Phong Thập Tứ Lang ?

Thiên Phong đại sư thở nhẹ:

-Quả đúng như thế !Thiên Phong Thập Tứ Lang vừa gặp Lý Kỳ cô nương đã đem lòng luyến mến. Luôn mấy đêm ngày thức suốt để trị lành thương thế cho Lý Kỳ cô nương, chân tình đó đã làm cho Lý cô nương phải cảm động, do đó sau bốn ngày thương thế lành mạnh, Lý cô nương đã kết tình phu phụ cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cuộc lương duyên trời định nơi hai người đó, quả thật là một đoạn giai thoại hiếm có.

Thiên Phong đại sư trái lại thở dài áo não:

-Tiếc thay hạnh phúc của họ chẳng mấy lâu ! Lý cô nương sau khi sinh cho Thiên Phong Thập Tứ Lang hai người con, liền bỏ đi không nói lời giả biệt, chỉ lưu lại một phong thư … Tiểu Phi không dằn được ngắt lời:

-Phải chăng nàng lại quay về trung thổ ?

Thiên Phong đại sư lại thở dài:

-Chuyện này tuy không thể xác định, nhưng có lẽ là thế ! Chỉ vì khi Lý cô nương xa Thiên Phong Thập Tứ Lang không bao lâu sau, bốn người còn lại trong Hoa Sơn Thất Kiếm, đột nhiên cùng chết thảm. Người trong giang hồ đều đồn ầm lên là Lý Kỳ, người con gái sống sót duy nhất trong Hoành sơn thế gia, đã trở về vì cha anh mà báo thù ! Tiểu Phi nhíu mày suy nghĩ một lúc:

-Nói như thế, thì vị Lý Kỳ cô nương đó nơi đảo Phù Tang nhất định đã học được một võ công kinh người, có thể là do Thiên Phong Thập Tứ Lang truyền thụ cho nàng ! Thiên Phong đại sư lắc đầu :

điểm này thì thí chủ đoán chưa được đúng lắm. Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang không hề truyền thụ võ công cho nàng, mà nhất định có kỳ ngẫu khác, và chuyện đó, nàng trước sau đều giấu biệt Thiên Phong Thập Tứ Lang ! Tiểu Phi gật gật đầu:

-Phải lắm, sự kỳ ngẫu của vị Lý cô nương kia nhất định là rất ly kỳ, bằng không trong mấy năm ngắn ngủi như thế, võ công nàng không làm sao tăng tiến đến mức có thể giết chết Hoa Sơn Tứ Kiếm trong một lần. Nhưng đại thù của nàng sau khi báo xong, nàng hề quay lại Đông doanh thăm hai đứa con của nàng à ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Không ! Lúc đó đứa con thứ của nàng đang còn trong nôi, Thiên Phong Thập Tứ Lang trong cơn đau đớn, liền mang hai đứa con đến Trung thổ ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Không lẽ khi ấy trong giang hồ chẳng có tin tức vị Lý cô nương đó ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lạ lùng chính là ở chổ đó, vị Lý cô nương sau khi làm nên chuyện kinh thiên động địa ấy, đột nhiên im hơi lặng tiếng, hình như biến mất khỏi cái thế gian này, Thiên Phong Thập Tứ Lang khổ công tìm kiếm nàng suốt một năm trời, mới sinh tuyệt vọng … và đến đây ! Tiểu Phi bàng hoàng:

-Thì ra không phải ông ta vừa đến Trung thổ là tìm đến đại sư khiêu chiến ngay! Thiên Phong đại sư thở dài sườn sượt:

-Hắn hết sức tìm đủ cách khiêu chiến, nhưng bần tăng một mực khước từ. Sau đó, hắn mới phóng hỏa đốt Tàng kinh các, bần tăng bắt buộc quá mới chấp nhận cùng hắn đối nhau ba chưởng nào ngờ … nào ngờ khi bần tăng công ra ba chưởng, hắn không tránh né cũng chẳng đối kháng, bần tăng, thu tay chẳng kịp nên đã làm hắn thọ trọng thương ! Tiểu Phi gật gù:

-Sự suy đoán của vãn bối quả không sai. Khi đó hắn đã thối chí, ngã lòng, nên hết còn muốn sống, chỉ mong đem hai đứa con của mình gửi cho người nào thích đáng, cho nên cố ý thọ thương dưới tay của đại sư ! Thiên Phong đại sư buồn bả:

-Sau khi đánh hắn thọ thương, bần tăng bồng hắn đến gian thiền phòng này, không ngờ hắn thừa khi bần tăng đi hái thuốc, lại chẳng từ mà biệt, chỉ lưu lại một phong thư, nói lên đoạn dĩ vãng thương tâm của mình, và yêu cầu bần tăng thu nạp trưởng tử của hắn. Bần tăng vội đến nơi, mà hắn đề cập trong thư để trao đứa con côi lại cho hắn, thì lại gặp vị Nhậm lão bang chủ cũng tại nơi đó, và đồng thời được biết hắn chết dưới tay của Nhậm lão bang chủ ! Câu chuyện xưa vừa đẹp vừa bi tráng ấy, được kể ra từ miệng một vị cao tăng trầm tịnh như phật sống, càng điểm xuyết cho câu chuyện hương vị thần bí và bi thương.

Vô Hoa trước sau vẫn ngồi im lìm không thốt lên một tiếng, sắc mặt trước sau vẫn cứ trơ trơ, mà Thiên Phong đại sư cùng Tiểu Phi cũng không khi nào liếc nhìn về phía gã ! Hình như đối với câu chuyện đó, hắn chỉ là kẻ đương bên ngoài, hoàn toàn không có một chút gì liên quan đến hắn !

26. Pháp Luật Trang Nghiêm

Ba người đều lặng thinh, trong thiền phòng bỗng dưng im lìm kỳ lạ, chỉ còn nghe tiếng nước réo sôi ùng ục trên lửa hồng.

Tiểu Phi nhẹ nhàng và chậm rãi, hình như bao nhiêu tinh thần đều đổ dồn vào việc châm trà.

Mỗi động tác của chàng đều hết sức chính xác, hết sức cẩn thận, hình như chàng định mượn cái động tác chậm rãi đó để thanh lọc những gì hổn loạn trong tư tưởng.

Sau đấy, hai tay trịnh trọng nâng chén trà bốc ngát hương thơm dâng đến trước mặt Thiên Phong đại sư, giọng trầm trầm:

đa tạ những gì đại sư chỉ giáo ! Đón lấy chung trà trên tay chàng, vị đại sư chậm rãi hỏi:

-Những gì thí chủ muốn biết, đã biết hết rồi chứ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Vâng ! Vành môi héo hắt thoáng lên nụ cười, Thiên Phong đại sư nói tiếp:

-Tốt lắm, những gì lão tăng có thể nói, cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi ! Tuyệt nhiên, ông không lên tiếng hỏi vì sao Tiểu Phi lại biết rõ câu chuyện ấy, mà chỉ quay sang công việc thưởng thức phẩm trà.

Và trong khoảng khắc thời gian đó, khuôn mặt vốn trầm nghiêm của ông vụt tươi hẳn lên, nhưng nếu nhìn kỹ ở khoé mắt sẽ thấy mặt trái sâu kín lắng đọng.

Cuối cùng vị cao tăng Thiếu Lâm từ từ khép mắt lại:

-Chung trà này, so với chung trà khi nãy quả ngon hơn nhiều.

Tiểu Phi nhìn sững ông, cuối cùng buột miệng hỏi:

-Không lẽ đại sư chẳng có lời gì để hỏi tại hạ ?

Thiên Phong đại sư làm thinh một lúc mới cất lời:

-Phải chăng Nhậm lão bang chủ đã quá cố ?

Đôi mắt nhà sư vẫn khẽ khép, câu hỏi y như là buột miệng hỏi lên.

Tiểu Phi khẽ thở dài:

-Thưa phải ! Chàng lại dâng lên chung trà thứ hai và nói tiếp:

-Những gì tại hạ đã biết, có lẽ đại sư cũng biết rồi ! Thiên Phong đại sư chỉ gật nhẹ đầu, không đáp.

Tiểu Phi cũng im lặng giây chốc rồi đứng lên:

- Dám xin đại sư cho vãn bối cùng Vô Hoa sư huynh nói riêng vài câu chuyện ! Thiên Phong đại sư thản nhiên gật đầu:

-Những gì muốn nói, nên nói ra cho rồi, các ngươi đi thôi ! Vô Hoa khi ấy mới từ từ đứng lên, vẻ mặt của hắn vẫn thật là ung dung thật là tiêu sái.

Hắn hướng về phía Thiên Phong đại sư cung kính vái chào, xong mới lặng lẽ chui ra ngoài, trước sau vẫn không thốt lên một tiếng.

Đợi cho hắn lui hẳn ra ngoài cửa, Thiên Phong đại sư mới từ từ mở mắt nhìn theo, trong tia mắt như hàm chứa bao nhiêu là phức tạp.

Và ông vẫn cứ làm thinh.

*** Cảnh núi về đêm, càng hoang tịch đến rợn người.

Con đường phía sau núi rất hẹp, ánh sao mờ mờ nhuộm xám lên hai hàng cây lá rậm rạp ven đường. Tất cả vũ trụ như đăm đam chìm trong màn sương đùn đục đầy thần bí và thê lương.

Tiểu Phi và Vô Hoa chen vai nhau bước trên con đường hẹp lồi lỏm quanh co.

Hai người trước sau vẫn giữ mãi cái tư thế im lặng, im lặng như những ngọn núi đen sì trong bóng tối ! Cuối cùng, Vô Hoa cười nhẹ lên tiếng trước; -Tuy Lưu huynh không vạch mặc ta ra trong khi đó, nhưng ta không cảm kích Lưu huynh, bởi vì Lưu huynh chỉ sợ Thiên Phong đại sư đau lòng mà thôi. Phải thế không ?

Tiểu Phi cười buồn:

-Vô Hoa huynh cho rằng trừ việc đó ra, không còn nguyên nhân nào khác à ?

Thí dụ như tình bạn chúng ta … Vô Hoa dửng dưng:

-Tình bạn của ta và Lưu huynh, bây giờ còn sót lại chăng chỉ là những hạt cát trong con mắt … Tiểu Phi ngắt lời :

-Phải lắm, trong mắt mà có cát, thế nào cũng bị chảy nước mắt ! Vô Hoa vụt hỏi:

-Bây giờ Lưu huynh cứ cho ta biết thật, Lưu huynh đã biết được những gì rồi ?

Tiểu Phi trầm giọng lại :

-Tôi biết Vô Hoa huynh chính là trưởng tử của Thiên Phong Thập Tứ Lang, là huynh trưởng của Nam Cung Linh, nhưng tại làm sao Vô Hoa huynh biết được Nam Cung Linh là anh em của mình ? Tất nhiên Thiên Phong đại sư không khi nào nói ra việc đó cho Vô Hoa huynh biết ! Vô Hoa đáp:

-Cái chuyện đó Lưu huynh thừa sức đoán ra được kia mà, khi tiên phụ qua đời, ta đã bảy tuổi rồi, một đứa bé bảy tuổi, tuy chưa biết gì đời, nhưng cũng nhớ được ít nhiều chuyện, và không khi nào quên ! Tiểu Phi thở dài:

-nhưng Vô Hoa huynh hình như lại nhớ và biết rất nhiều chuyện dù khi đó mới bảy tuổi ! Vô Hoa lảng sang câu chuyện khác:

-Lưu huynh tất cũng đã biết Thiên Nhất Thần Thủy chính do ta trộm đi ?

Tiểu Phi đáp:

-Phải ! Thần Thủy cung tuy cấm nam giới ra vào, nhưng một kẻ đã xuất gia và phong nhã như Vô Hoa huynh, tất nhiên không còn là trai hay gái nữa, nhưng thật ra, bằng lối nhìn đó, không tránh khỏi có nhiều tệ đoan. Chỉ tội cho vị cô nương chung tình kia đã vì Vô Hoa huynh mà phải hủy mình … Vô Hoa cười ngắt lời :

-Một người con gái chưa lần nào tiếp xúc với phái nam, rất khó mà tránh khỏi bị quyến rũ. Nàng đã rất bằng lòng với cái chết của chính mình, thì tại sao Lưu huynh còn thắc mắc ?

Tiểu Phi nhìn sững đối phương môi mím chặt:

-Vô Hoa huynh kể ra là con người khá lạ lùng, bất luận là câu chuyện hiền hòa nho nhã hoặc ti tiện bỉ ổi thế nào Vô Hoa huynh cũng nói ra được, bằng một giọng hết sức bình thản hết sức ôn nhu … không một chút thay đổi trên sắc diện, Vô Hoa vẫn cứ mỉm cười:

-Lưu huynh có biết ta phí bao nhiêu tâm huyết để trộm được Thiên Nhất Thần Thủy là để làm gì không ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Vì Nhậm lão bang chủ và Thiên Phong đại sư không phải là những con người mà Vô Hoa huynh dễ dàng hạ thủ được, hơn nữa Vô Hoa huynh cần làm cho họ chết không lưu lại một vết thương tích nào, để mọi người khỏi hoài nghi ! Vô Hoa rắn rỏi gật đầu:

-Lưu huynh nói thật đúng ! Tiểu Phi tiếp lời:

-Nơi cầu treo nọ, người hóa trang làm Thiên Phong Thập Tứ Lang tất nhiên là Vô Hoa huynh, giết chết Thiên Cường Tinh Tống Cang và dùng nhẫn thuật độn vào hồ Đại Minh, tất nhiên cũng là Vô Hoa huynh.

Vô Hoa gật đầu:

-Phải ! Tiểu Phi chớp chớp mắt:

-Ngày nọ gặp Vô Hoa huynh nơi hồ Đại Minh, vốn phải hoài nghi Vô Hoa huynh ngay, nhưng tiếc thay, dù lúc ấy ta có hoài nghi tất cả mọi người trên đời cũng không thể hoài nghi vào một kẻ cho đến tiếng đàn cũng sợ nhuốm phải sát khí như nhà sư Vô Hoa ! Vô Hoa khoé môi thoáng lên nét cười đắc ý :

-Lưu huynh bất tất phải khó chịu, mỗi người trên đời không ai thoát khỏi có lúc hồ đồ sơ sót ! Tiểu Phi gượng cười:

-Nơi am Ô Y, tên đồ đệ khật khùng của Tố Tâm sư thái trước khi chết đã vạch lên bí mật của Vô Hoa huynh, tiếc là nàng chỉ ngọng ngịu nói lên một tiếng "Ngôâ" rồi tắt thở, và đáng tiếc hơn nửa, ta lại lầm tưởng nàng ám chỉ vào hai chử "Ngô đồng" không ngờ tiếng Ngô, nàng đã nói đó để ám chỉ Vô Hoa ! Vô Hoa cắn môi:

-Chính ta cũng không ngờ ả trước khi chết, thần trí vụt trở nên tỉnh táo như thế, bằng không, khi giết Tố Tâm sư thái ta đã giết luôn nàng rồi ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhưng tại sao, Vô Hoa huynh lại giết Tố Tâm sư thái ?

Vô Hoa đáp:

-Vì bất cứ những người náo có quan hệ đến việc này, ta đều bắt buộc không cho họ nói lên được. Lưu huynh cũng biết rằng, ta xưa nay vốn là con người rất cẩn thận trong mọi việc làm ! Ngừng lại một thoáng, Vô Hoa mỉm cười nói tiếp:

-Và ta cũng không hề thích việc làm mạo hiểm ! Tiểu Phi cười buồn:

- Do đó Vô Hoa huynh mấy lần định hạ sát ta ?

Vô Hoa thở dài:

-Thật ra, ta không khi nào muốn cho Lưu huynh dính vào vụ này. Ta thường nói với Nam Cung Linh là nếu trên đời này có kẻ nào có thể vạch trần được những bí mật của chúng ta, thì nhất định kẻ đó chỉ là Đạo Soái Lưu Hương ! Tiểu Phi gật gù:

-Nơi hồ Đại Minh, trong Ô y am, tại cầu treo trên Nê sơn, Vô Hoa huynh đã mấy lần hạ độc thủ. Vô Hoa huynh muốn giết ta, ta không có gì phiền trách cả, nhưng tại sao Vô Hoa lại định giết cả Tô Dung Dung ?

Vô Hoa đáp:

-Ta đoán thế nào Lưu huynh cũng phái nàng đến Thần Thủy cung điều tra hư thực, cho nên ta lập tức nghĩ ra ngay kẻ cùng Lưu huynh hẹn nhau bên bờ hồ Đại Minh, nhất định là nàng. Lưu huynh cũng cần nên hiểu, ta cũng đâu phải là kẻ quá ngu ! Tiểu Phi nhẹ cười:

-Một con người quá thông minh cũng không phải là điều hay ! Vô Hoa hỏi lại:

-Không lẽ Lưu huynh là con người vốn rất ngu ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Cho đến bây giờ, ta mới biết thật ra ta không phải là con người thông minh như trong tưởng tượng. Bằng không, ta sớm phải nghĩ ra rằng, đến lúc cần yếu đó, Vô Hoa huynh cũng có thể giết Nam Cung Linh để mà diệt khẩu.

Gương mặt Vô Hoa đượm ngay một nét buồn sâu đậm:

-Ta cũng không phải là kẻ thông minh như đã tưởng tượng. Ta ngỡ là chỉ cần Nam Cung Linh chết, bao nhiêu manh mối của Lưu huynh cũng hòan toàn bị cắt đứt hết, sẽ không còn liên lụy đến ta, bằng không ta làm sao nhẫn tâm giết hắn ?

Tiểu Phi nói:

-Cái then chốt trọng đại của bên trong là hắn đã nói lên chuyện anh em cốt nhục giữa hai người, bằng chẳng có cái manh mối đó, ta làm sao biết mà tìm đến đây ?

Vô Hoa trầm ngâm nghĩ ngợi, sương từ sườn núi bốc lên càng dày, ngọn núi đã mang theo ít nhiều hơi hám của cái giá rét mùa đông. Vô Hoa cảm thấy thân mình lành lạnh.

Tiểu Phi thở dài:

-Có điểm mà ta không làm sao hiểu nổi: Vô Hoa huynh làm như thế, cốt yếu là vì báo thù hay là vì tranh đoạt võ công ? Đó là chủ ý của Vô Hoa huynh, hay là do di ngôn của lịnh tôn đã thốt lên trước khi sắp chết, bảo Vô Hoa huynh phải làm như thế ?

Vô Hoa nhướng mày:

- Do đâu mà Lưu huynh biết là tiên phụ có di ngôn lại cho ta ?

Tiểu Phi đáp:

-Vô Hoa huynh đến Trung nguyên từ khi tuổi còn bé, nhưng nhẫn thuật và kiếm pháp của Vô Hoa tất nhiên học được từ lịnh tôn, song le, khi linh tôn chết, Vô Hoa huynh mới có bảy tuổi, tuyệt đối không sao học được một trình độ võ công cao thâm như thế trừ phi lịnh tôn có đem võ công mật kíp lưu lại, và Vô Hoa

huynh bí mật cất giấu đi, cho đến Thiên Phong đại sư cũng không biết ! Vô Hoa hừ khẽ lên một tiếng mà không nói gì.

Tiểu Phi lại tiếp:

- Do đó, ta lập tức nghĩ ra, lịnh tôn không tiếc hy sinh tánh mạng mình, cũng chỉ vì muốn anh em Vô Hoa huynh được đầu nhập làm môn hạ Thiếu Lâm và Cái bang, không ngoài hy vọng hai người sau khi khôn lớn, trước tiên chấp chưởng môn hộ của thiên hạ đệ nhất phái và đệ nhất bang, để tiến thêm bước nữa là thôn tính võ lâm thiên hạ, đây cũng là điều ước nguyện ông muốn làm mà không được,nênmuốn hai người thay ông mà hoàn thành. Bằng không, ông có khi nào cam chịu chết như thế chứ ?

Vô Hoa mím môi trầm lặng một lúc và mỉm cười:

-Lưu huynh có biết tại làm sao ta một mực mến chuộng Lưu huynh chăng ? Chỉ vì Lưu huynh có một đầu óc hơn người ! Ta thường nói với Nam Cung Linh là chỉ cần quen được Lưu huynh, thì sau này dù là bạn hay thù cũng đều là một điều thú vị nhất trong đời ! Tiểu Phi mỉm cười đáp:

-Như thế, có nghĩa là ta đều đoán trúng cả ?

Vô Hoa ngước mắt nhìn sâu vào đêm tối:

-Những điều Lưu huynh đoán có thể là đúng mà cũng có thể là sai, sau này tự Lưu huynh biết lấy … Gã vụt dừng bước, quay mặt lại đối diện với Tiểu Phi:

-Và bất luận thế nào, kể như Lưu huynh đã vạch trần hết mọi bí mật của ta rồi, Lưu huynh định thế nào đây ?

Tia mắt như điện lạnh của Tiểu Phi nhìn thẳng vào Vô Hoa một lúc và chàng lắc đầu thở dài:

đã lâu lắm rồi, ta thề không còn giết người nữa, huống chi người đó lại là Vô Hoa huynh ! Vô Hoa cười lanh ngắt :

-Nhưng Lưu huynh cần nên biết, bây giờ Lưu huynh không giết ta, ta cũng phải giết Lưu huynh ! Tiểu Phi cười buồn:

-Phải lắm ! Chỉ cần giết chết được ta, Vô Hoa huynh có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật ! Vì trên đời này có thể biết được bí mật của Vô Hoa huynh chỉ có một mình ta thôi ! Vô Hoa hỏi thật chậm:

-Lưu huynh chờ ta ra tay à ?

Tiểu Phi thở ra:

-Tuy ta không muốn thế, nhưng sợ rằng không còn cách lựa chọn nào khác hơn ! Hai người làm thinh ! Những gì muốn nói họ đã nói hết cả rồi ! Gió núi càng lúc thêm mạnh, y phục, tóc tai hai người đều như múa vờn trong gió.

Thần sắc hai người bên ngoài thật ung dung thật bình thản, nhưng có ai biết được rằng sát cơ đang ngùn ngụt giữa hai khoảng cách nửa bạn nửa thù ?

Một tiếng sét vang rền trong không gian, mưa hình như sắp rơi, cảnh vật càng như nặng nề ảm đạm.

Và giữa tiếng sét vừa vang lên kéo theo làn chớp sáng lòa sơn lâm ấy, song quyền của Vô Hoa cũng phóng ra như điện xẹt, một thế đánh phủ đầu.

Chiêu đầu tay Vô Hoa đã áp dụng ngay Thiếu Lâm Thần Quyền một tuyệt kỹ của bổn môn, ngọn quyền vốn đã hùng hậu kẹp theo trong tiếng sét đầy trời, sức mạnh càng tưởng chừng lệch đất nghiêng trời.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, khó ai mà ngờ nổi, một kẻ văn nhã ôn hòa như Vô Hoa, lại đánh ra được một chiêu thế mãnh liệt dường ấy.

Tiểu Phi chỉ hơi chuyển người, chưởng trái theo đó phạt ngang vào mạch môn của Vô Hoa, thế đánh đem so với ngọn quyền của Vô Hoa thì thật là hết sức tầm thường, nhưng cái tầm thường đó lại hóa giải được tức khắc thế công của Vô Hoa.

Vô Hoa lập tức triển dụng thân pháp, giữa âm ba của tiếng sét còn vang dội, gã đã liên tiếp công ra bốn quyền, nào "Giáng long", nào "Phục hổ" không một quyền nào không phải là tinh hoa của quyền thuật Thiếu Lâm.

Tiểu Phi mỗi mỗi đều hóa giải tất cả và trong mỗi thế giải của chàng ẩn tàng một thế phản công trầm ổn lạ lùng. Nhưng cũng như bao giờ, chiêu thế của chàng đánh ra hình dạng chất phát thật tầm thường, nhưng hiệu lực của nó cũng thật là khó tả ! Vô Hoa đánh luôn ra mười tám quyền, nhưng vẫn không làm sao chiếm được ưu thế, quyền bên phải vừa thu về, lập tức đã đổi thành thế chỉ, kẹp theo một luồng nhuệ phong quét nhanh vào các huyệt "kỳ môn", "Tương đài" nơi dưới nách phải của Tiểu Phi.

Thế chỉ "Đàn chỉ thần thông" vừa rồi, Vô Hoa đã dốc theo một luồng nội gia chân lực, dù chẳng điểm trúng được đối phương mà chỉ cần quét phớt qua cũng đủ làm cho Tiểu Phi tê cứng nửa thân trên và ngọn chưởng thứ hai của Vô Hoa sẽ tức khắc kết liểu tính mạng chàng … Nhưng Tiểu Phi chỉ hơi nghiêng người, một thế nghiêng hết sức là tự nhiên, không vội vàng cũng không chậm quá, thật vừa vặn để cho luồng chỉ phong phớt sát ngoài chéo áo, tả chưởng của chàng chẳng biết từ lúc nào đã tấp đến dưới nách Vô Hoa.

Trong tình thế ấy, ch chỉ còn cách đổi công làm thủ, tay phải thu về, sóng chưởng bên phải dựng đứng như sống đao chém chém xuống "khúc trì" huyệt đối thủ.

Tiểu Phi vội tạt ngang một bước, củi chỏ bên trái thúc ngược ra một thế đánh tầm thường nhưng hết sức đẹp mắt, vừa là thế đỡ đòn lại là một thế phản công ác liệt … Vô Hoa chỉ còn cách triệt chiêu biến thế, trong khoảng chốc chưởng ảnh rợp trời, như cuồng phong như bạo vũ, đúng là tuyệt kỹ "Phong Bình Chưởng" của Thiếu Lâm.

Quả đúng với tên, Phong Bình Chưởng không sở trường về sức mạnh mà chỉ cậy vào sự linh xảo để thủ thắng, do đó chưởng thế biến ảo nguỵ dị, hư thật khó lường.

Nhưng cứ mỗi lúc Vô Hoa dùng thực chiêu công ra, lập tức bị Tiểu Phi phong chết ngay từ trong trứng nước.

Trong thoáng mắt, Vô Hoa đã đổi luôn ba môn công phu, từ Thiếu Lâm Thần Quyền rồi Đàn Chỉ Thần Thông đến Bình Phong Chưởng, mỗi công phu là mỗi lộ số khác nhau, hoặc cương mãnh, hoặc biến ảo, hoặc tinh nhuệ, không một võ công nào là không lừng danh trong thiên hạ.

Nhưng những chiêu thế mà Tiểu Phi dùng toàn là những chiêu thế thật phổ thông, phổ thông đến độ mà muôn ngàn người trong giang hồ ai cũng đều biết.

Tuy nhiên cũng là một chiêu thế đồng dạng ấy, nhưng khi vào tay Tiểu Phi thì uy lực biến khác hẳn.

Vì mỗi động tác của chàng ứng dụng ra chính xác đến độ không thừa một ly và mỗi động tác đó đều nhanh hơn người khác gấp ba lần.

Bình thời nếu đơn độc mà nhìn, có thể những chiêu ấy rất tầm thường, nhưng khi song phương giao thủ nhau, mỗi động tác đều phát huy một lực ngoài sức tưởng tượng.

Cho đến Vô Hoa lắm lúc cũng hết sức lạ lùng, tại sao những chiêu thức kỳ diệu của mình lại bị những động tác hết sức tầm thường của Tiểu Phi hóa giải một cách dễ dàng, không những hóa giải mà còn phản kích là khác ! Lại một tiếng sét nổ ầm lên vang dội, cơn mưa trút xuống như thác lủ.

Gió theo cơn mưa càng lồng lộn thét gầm, đêm tối giữa núi sâu càng đen mù như trong mộ vắng.

Cả hai gần như không còn thấy được mặt nhau, chỉ nghe vào hơi gió chưởng mà tránh né hoặc phản kích lại chiêu thế của đối phương.

Nhưng cuối cùng gió và mưa ầm ầm cả hai không còn làm sao nghe được hơi gió chưởng quyền của nhau nữa.

Lợi dụng trong cái tiếng sét nổ ầm với làn chớp loé lên, thân hình Tiểu Phi vừa hiện rõ ra trong làn chớp, Vô Hoa lập tức bắn người lên cao, và mười mấy điểm ngân quang từ tay gã túa ra như mưa loạn.

Giữa bóng tối căm căm, muốn tránh né khỏi ám khí đối phương không phải là dể, huống hồ ám khí được bàn tay chuyên luyện về ám khí như Vô Hoa phóng ra ?

Chân vừa đáp lên mặt đất, khoé môi Vô Hoa không khỏi thoáng lên nụ cười đắc ý.

Vì trong tiếng sét nổ rền trời vừa rồi, hình như Vô Hoa có nghe tiếng thét hãi hùng của Tiểu Phi.

Lại một làn chớp vạch dài trên nền trời đen thẳm, vạn vật trong khoảng khắc hiện rõ lên dưới tầm mắt, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của Tiểu Phi.

Trong bóng tối, tiếng thở hổn hển của Vô Hoa càng như vang rõ, gã cất tiếng gọi:

-Lưu Hương ! Lưu Hương ! Ngươi ở đâu ?

Một giọng đáp chậm rãi từ sau lưng gã chợt vang lên:

-Ta ở đây này ! Vô Hoa giật bắn mình, tim gã như đứng lại.

Nhưng gã chỉ đứng thừ một chổ không quay lại. Khá lâu sau, gã cúi đầu chậm rãi lên tiếng:

-Tốt lắm, hôm nay ta được một chứng thật ta quả không phải là đối thủ của ngươi ! Giọng nói của gã thật chậm rãi hình như cuộc chứng thật võ công vừa rồi, chỉ là một canh bạc ăn thua không có gì quan trọng khó ai mà đoán ra canh bạc đó đã đặt bằng tất cả tương lai và sinh mạng của gã.

Tiểu Phi khẽ liếm môi:

-Tuy ngươi đã thua, nhưng dù thế nào, cái thua của ngươi vẫn rất có phong độ ! Vô Hoa bật ra một tiếng cười ngắn gọn :

-Giá mà ta thắng, lại càng có phong độ hơn nữa, nhưng tiếc thay cái chuyện đó không còn cơ hội để mà chứng thực nữa ! Tiểu Phi mặt đượm buồn:

đúng thế, ngươi không còn cơ hội nào để mà thắng được ! Vô Hoa lạnh lùng:

-Trên cương vị của một kẻ chiến thắng, phong độ của ngươi quả cũng chẳng tệ, có lẽ vì ngươi đã quen làm kẻ chiến thắng y như là ngươi chưa bao giờ thất bại thì phải ?

Tiểu Phi cười trầm lặng:

-Một kẻ đã đứng về phía bên này của đối phương, nhất định là không khi nào thất bại ! Vô Hoa vụt cười lên lanh lảnh:

-Ta sai rồi chăng, nếu như ta thành công, còn có ai dám nói là ta sai nữa ? … Ầm ! Một tiếng sét nổ vang lưng trời, cắt đứt ngang giọng cười cuồng dại của Vô Hoa.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và chợt hỏi:

-Tại sao ngươi không chạy trốn ?

Vô Hoa ngưng bặt tiếng cười:

-Chạy trốn ? Ta là kẻ biết chạy trốn à ? Một con người nếu muốn hưởng sự thành công, trước tiên phải biết thế nào là tiếp thụ thất bại … Và gã lại cười to lên:

-Bất luận là bao nhiêu thắng lợi, không hề làm ta mừng đến bung đầu, và bất luận là bao nhiêu thất bại, cũng không thể làm ta như con chó hoang cúp đuôi chạy trốn ! … Tiểu Phi mím môi gật gù:

-Ngươi quả không làm ta thất vọng ! Vô Hoa nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Ngươi hiện giờ định làm gì ta ?

Tiểu Phi chậm rãi:

-Ta chỉ có thể vạch trần bí mật của ngươi, nhưng không thể trừng trị ngươi, vì ta không phải là pháp luật, cũng không phải là thần nên ta không có quyền lực chế trị ngươi.

27. Tự Đền Tội Chết

Vô Hoa nhếch nụ cười thật mỏng:

-Bất luận thế nào, cái quan niệm của ngươi cũng khiến người khâm phục. Tự cổ chí kim, trong giang hồ e rằng chưa có ai nghĩ như thế.

Tiểu Phi vẫn một giọng chậm rãi:

-Năm mười năm sau nữa, số người nghĩ như thế sẽ một ngày thêm nhiều. Những người này tự nhiên sẽ hiểu, võ công không sao giải quyết được mọi việc, trên đời không có một người nào có quyền lực đoạt đi sin mạng của kẻ khác ! Vô Hoa lắc lắc đầu:

đó là chuyện về sau, còn hiện giờ … Tiểu Phi đáp:

-Hiện giờ, ta muốn đem ngươi giao cho người có quyền trừng trị ngươi ?

Vô Hoa kêu lên:

-Giao ta cho người khác ?

Tiểu Phi đáp:

-Phải ! Vô Hoa cười lên như điên :

-Ngươi không thể trừng trị ta, thì trên đời này còn ai trừng trị nổi ta ?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Những người này tuy không có gì đáng gọi là cao thượng, nhưng họ là kẻ thay mặt cho pháp luật và trật tự, bất luận là ai cũng bắt buộc phải kính trọng họ ! Vô Hoa cười lạt:

-Có lẽ ngươi xưa nay là người rất tôn kính pháp luật ?

Tiểu Phi đáp:

-Cái quy luật bấy lâu nay giang hồ chúng ta xem thường chỉ vì đó là cái quy luật của thiểu số, tất nhiên cái quy luật đó không đáng được tôn kính lắm, nhưng đạo đức và chính nghĩa bất luận là ai cũng đều không thể xem thường ! Vô Hoa thở dài:

-Ngươi quả thật là một con người hết sức lạ lùng, nhưng bất luận thế nào, ngươi cũng đừng hòng đem giao ta cho những hạng người đó ! Tiểu Phi nghiêm mặt:

-Tại sao ? Ngươi vốn ra là một con người rất cao quý, đám người đó quả thật không đáng chạm đến ngươi, dù là chỉ chạm vào chéo áo, nhưng ai bảo ngươi phạm phải cái tội quá đê tiện ? “Con vua phạm pháp, đồng tội như dân” câu nói đó, không lẽ ngươi không biết ?

Y như là không nghe lời chàng nói, Vô Hoa chỉ lẩm bẩm:

-Lưu Hương, cho dù thế nào, ngươi cũng đừng hòng để cho đám người đó chạm một lóng tay của ta ! Thân hình gã theo câu nói từ từ đổ xuống đất … Một tiếng sấm nổ vang rung chuyển cả đất trời … Tiểu Phi vội đở xốc gã lên, qua cái ánh chớp vừa loé sáng, chàng kịp nhìn thấy khuôn mặt của Vô Hoa, một khuôn mặt vốn tuấn tú dễ nhìn, bây giờ biến thành xanh lè đến phát khiếp.

Tiểu Phi kinh hãi lay gọi:

-Vô Hoa, ngươi … tại sao ngươi ngu như thế ? Chết ! Đó không phải cũng là một lối trốn chạy sao ?

Vô Hoa từ từ mở mắt ra:

-Ta làm như thế không phải là trốn chạy, cũng không phải chẳng dám đối diện với chúng, mà chẳng qua ta không muốn cúi đầu trước đám người ti tiện đó ! Ánh mắt gã vụt sáng lên rực rỡ, gã thều thào nói tiếp:

-Bất luận là ta làm sai thế nào, nhưng ta vẫn là một con người cao quý, cao quý hơn phần đông những người trên đời, Lưu Hương, điều đó ngươi công nhận chứ ?

Tiểu Phi chỉ ảm đạm gật đầu không đáp.

Đôi mắt của Vô Hoa đã lờ đờ mất thần, nhưng gã vẫn phều phào lên tiếng:

-Nhưng … Nhưng cuối cùng ta cũng thắng ngươi được một điểm, ngươi … ngươi không ngờ ta biết rõ ngươi chính là … Tiểu Phi rúng động hỏi:

-Là gì ?

Vô Hoa vành môi tái ngắt như thoáng lên nụ cười:

-Ngươi … ngươi là Tiểu Phi của mười năm về trước ! Tiểu Phi giật mình, hai tay cơ hồ muốn buông ngay Vô Hoa xuống:

-Hả ? Tại sao ngươi biết ?

Vô Hoa không đáp, hình như tiếc từng từng hơi thở cuối cùng:

-Lâm Tiên Nhi … cô ruột ta … Mai Hoa Đạo … Gã đã nấc hơi lên, đôi mắt lạc lỏng vô thần cố nhướng lên nhìn Tiểu Phi lần cuối, hai môi gã mấp máy không ngừng, Tiểu Phi phải cúi thật sát mới nghe được tiếng gã nói:

-Sa mạc … trở về … giữ kín hành tung cũ … nguy hiểm … Đôi mắt Vô Hoa dần dần khép lại.

Dù Tiểu Phi cố lay gọi, nhưng Vô Hoa không còn bao giờ lên tiếng được.

Ánh chớp lại loé lên soi tỏ khắp núi rừng.

Gươnf mặt của Vô Hoa đã khôi phục lại nét bình thản an tường cũ, cho đến vành môi như vẫn đính một nụ cười.

Tiểu Phi vẫn hai tay giữ lấy xác của Vô Hoa ngồi lặng thinh trong mưa gió … Nhiều ý nghĩ xoắn lên, đầu óc chàng như muốn vỡ tung ra … Tại làm sao Vô Hoa khám phá được hành tung của chàng ?

Tại sao Vô Hoa biết rõ tên chàng là Tiểu Phi, trong khi chàng muốn chôn vùi nó theo với một dĩ vãng ?

Phải chăng đây cũng là một sự báo thù cuối cùng của Vô Hoa ?

Phải chăng hắn muốn chàng phải ray rứt suốt đời. Chàng đã giết chết Lâm Tiên Nhi, bây giờ chàng gián tiếp giết chết cả hai người cháu ruột của nàng là Vô Hoa và Nam Cung Linh ! Những việc làm của chàng đó, có đúng hay không ?

Nhưng dù sai hay là đúng, chàng vẫn cảm thấy một nổi ray rức không làm sao nguôi ngoai được, và có lẽ sẽ mãi đeo đẳng trong suốt cuộc đời chàng ! Tiểu Phi cắn môi bật ra một tiếng thở dài áo nảo … Chàng nhớ đến câu nói cuối cùng của Vô Hoa … Tại sao gã lại đề cập đến hai tiếng Sa mạc, và tại sao gã lại dặn dò chàng giữ kín hành tung cũ, kẻo nguy hiểm ?

Phải chăng, gã jhuyên chàng nên trở về Sa mạc và cũng trong cái lốt Đạo Soái Lưu Hương đừng một chút gì lộ ra thực chất Tiểu Phi của miền Sa mạc của mình, kẻo nguy hiểm đến sinh mạng ?

Nhưng về Sa mạc để làm gì ? Không lẽ nơi ấy đang có một âm mưu vĩ đại nào khác định diệt trừ chàng ?

Quả là những câu hỏi hóc búa làm Tiểu Phi điên đầu lênđược.

Chàng lắc đầu như để xô bớt đi những ý nghĩ hắc ám, tay vẫn bồng lấy xác của Vô Hoa, chàng chầm chậm đứng lên.

*** Vườn hoa của nhà họ Lâm cây côi rậm rạp như một khu rừng nhỏ.

Lão danh bộ Thần Ưng đang cùng một vị Cái bang trưởng lão, vẻ mặt hết sức trầm trọng, nôn nao đứng đợi dưới một gốc cây.

Vị Cái bang trưởng lão không ngớt lên tiếng hỏi:

-Lão huynh nhắ, hắn có đến không ?

Thần Ưng mỉm cười:

-Bất kuận con người của Đạo Soái Lưu Hương là tốt hay xấu, là thiện hay ác, nhưng một khi hắn đã hứa là thế nào hắn cũng đến dù bất cứ kẻ nào, hay chuyện gì cũng đừng hòng ngăn trở được hắn.

Một giọng chậm rãi đột nhiên từ trên ngọn cây vang xuống:

đúng lắm ! Bất luận Thần Ưng là xấu hay tốt, là người lành hay kẻ ác, nhưng đối với nhận xét về Lưu Hương đáng gọi là khá lắm … Liền theo câu nói, Tiểu Phi đã từ từ buôn gmình đáp xuống, chàng cười nhẹ tiếp lời:

-Nhưng phải chăng Thần Ưng đã nghe ra ta có ở trên cây nên cố ý nói ra những lời như thế ?

Thần Ưng cười ha hả:

đạo Soái Lưu Hương một lừa hứa tựa ngàn vàng, điều đó tại hạ rất biết rõ ! Cái bang trưởng lão không dằn được, xen tiếng hỏi:

-Còn hung thủ ? Đạo Soái Lưu Hương có mang đến chăng ?

Khuôn mặt Tiểu Phi vụt trở thành ảm đạm:

-Hắn đã chết rồi ! Thần Ưng thất thanh:

-Chết rồi ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải ! Thần Ưng lại hỏi:

-Hắn.. hắn vì sao mà chết ?

Tiểu Phi thở ra:

-Hắn đã chết thì dù bằng cách nào cũng như nhau mà thôi ! Thần Ưng ngập ngừng:

-Nhưng … Tiểu Phi ngắt ngang:

-Ta nói là hắn đã chết, Thần Ưng không lẽ chẳng tin ?

Thần Ưng vội sửa nét mặt tươi cười:

-Lời của Đạo Soái Lưu Hương lão phu đâu dám không tin ? Nhưng … nhưng lão phu muốn biết hắn là ai, thế thôi ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và đáp lên thật chậm:

-Tuy rằng hắn hết sức lang độc, nhưng hắn không hèn, tuy hắn là hung thủ, nhưng hắn không mất đi bản sắc của một quân tử. Bây giờ hắn đã chết, tại sao các người còn nằng nặc hỏi tên họ của hắn làm chi ?

Vị trưởng lão Cái bang vụt nói:

-Thi hài của hắn ở đâu ? Dù hắn đã chết bổn bang đệ tử cũng đem thi hài hắn … Tiểu Phi trợn mắt giận dữ:

-Ông đem thi hài hắn làm gì ? Ngươi định đem đi đối phó trả thù một kẻ đã chết, cái ý nghĩ đó thật hèn hơn cả hung thủ một bậc.

Cho dù gặp phải chuyện gì, chưa bao giờ Tiểu Phi đổi sắc giận dữ như bây giờ.

Nét giận uy nghi của chàng đã làm lão Cái bang trưởng lão phải sợ hãi nín luôn.

Tiểu Phi gằn giọng nói tiếp:

-Ta đã nói rõ là hắn đã chết rồi, cái chết của hắn đã rữa sạch những tội lỗi trong một đời hắn. Nếu các ngươi không tin, hay chưa mãn nguyện, cứ tha hồ mà tìm cách làm theo ý mình, nhưng nếu các người đeo theo làm rộn ta, thì đừng trách sao ta khiếm nhã ! Lời chàng vừa dứt, người đã đi tận xa.

Thần Ưng và vị Cái bang trưởng lão đứng chết sững một nơi không biết phải làm gì ! *** Chính cả Tiểu Phi cũng không hiểu tại sao mình bỗng dưng sanh nóng tánh như thế ! Có lẽ cái chết của Vô Hoa đã làm chàng thương tâm và khó chịu ! Mà cũng có lẽ vì chàng suy nghĩ quá nhiều, mà cũng có lẽ vì quá mệt mỏi

! Cứ mỗi lần trải qua một việc to tát nào, chàng lại nghe nhớ đến chiếc hải thuyền êm ái của mình, chàng muốn trở về ngay nơi đó, giương buồm rời cho thật xa cái đám người xô bồ đáng chán kia.

Chàng nghe nhớ đến lòng biển cả xanh ngắt đáng yêu, đến làn gió biển nhè nhẹ dịu dàng, nhớ cả màu nắng vàng tươi trải dài trên thảm sóng nơi đó sẽ làm chàng cởi mở tất cả mọi ưu phiền, sẽ đem lại cho chàng những phút giây ngơi nghỉ thoải mái.

Chàng sẽ nằm dài bên cạnh Tô Dung Dung vừa nghe Lý Hồng Tụ dí dỏm kể những câu chuyện đời xưa, với một kết cuộc thật là hoàn mỹ, chàng sẽ vừa nhấm nháp những ly rượu bồ đào ngon lành được ướp lạnh từ dưới lòng biển cả và chàng sẽ thưởng thức những món ăn ngon lành do chính Tống Điềm Nhi nấu nướng ... Ảo ảnh của những giờ phút nghỉ ngơi đầy hương vị làm Tiểu Phi không khỏi nhếch môi thích thú, đôi chân cũng vì đấy gia tăng thêm tốc độ phi hành.Hết Huyết Hải Phiêu Hương

28. Bạn Xưa Đất Lạ

Tiểu Phi trở về thuyền, y như trở về ngôi nhà xưa thân mến.

Mùi gió mặn của biển khơi tuy ướt át nhưng thật là ấm dịu, ấm dịu y như tâm tình chàng hiện giờ.

Từ xa thẳm của nền trời tròn xanh như úp trọn lấy vùng biển xanh, một vạt mây trắng lờ đờ trôi lại, thuyền lênh đênh trên sóng biếc nhấp hnô, ánh nắng chói chang chiếu hắt lên ván sạp nhẵn láng, trông càng bóng lộn hơn cả mặt gương.

Tiểu Phi cởi y phục, tháo cả dép giày, hơi nóng của ván sạp bốc lên, như đốt cháy đôi chân trần, đốt cháy cả cảm giác uể oải trong lòng, cả người chàng hình như muốn bay bổng lên cao.

Chàng không dằn được, cất tiếng gọi to lên:

-Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi đâu ? Nếu các cô chưa dọn rượu thịt lên, ta sẽ nuốt luôn chiếc thuyền đấy ! Nhưng không một tiếng đáp lại, cũng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nhỏ. Trên thuyền, hình như không có lấy một người, Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ luôn cả cô bé liến thoắng Tống Điềm Nhi đều đâu mất.

Nhưng cảm giác êm đềm và khoan khoái trong người Tiểu Phi vụt biến nhanh chóng. Y như một con chuột sục sạo đánh hơi, Tiểu Phi lục soát không còn sót một góc nào trên thuyền, thậm chí trong tủ áo cho cả đến thạp gạo chàng cũng không quên tìm qua ! Nhưng tuyệt nhiên, không có một dấu vết gì ba nàng để lại ! Vậy họ đã đi đâu ?

Dẫu rằng, cũng có lúc Lý Hồng Tụ lên bờ mua vài nén nhang trầm, hay Tống Điềm Nhi lên bờ ngông ngống cho đở cuồng chân. Nhưng nhất định là không bao giờ có chuyện ba người cùng rời thuyền một lúc ?

Không lẽ họ lặng lẽ bỏ chàng mà đi ?

Điều đó lại càng vô lý ! Vì bao năm nay, những đêm ngày sống bên nhau, họ cùng Tiểu Phi hầu như đã dính liền nhau thành một khối, gần như là một bộ phận sinh mạng của Tiểu Phi, tất nhiên, không có một sự kiện gì có thể chia lìa nhau được ! Vậy thì, tại sao họ không có trên thuyền ?

Phải chăng họ đều bị độc thủ của địch ?

Tiểu Phi lại xồng xộc tuốt trở vào mui thuyền.

Chàng rất mực tin tưởng võ công và cơ trí của ba nàng dư đủ đối phó bất cứ biến cố nào, huống chi, trên chuyến thuyền của chàng, dáng dấp dù in hệt như muôn ngàn chiếc du thuyền khác, nhưng chàng đã ngầm bố trí khắp nơi bốn mươi chín cơ quan tuyệt xảo.

Những cơ quan đó, có thể chỉ trong khoảng khắc làm cho người mất đi sức phản kháng tạm thời, hoặc có thể khóa cứng tứ chi của người, hoặc có thể hất văng người xuống biển.

Nhưng tất cả cơ quan đều không hề bị chạm tới, trong thuyền cũng không có một chút chi lộn xộn chứng tỏ là có một sự giao tranh hay kháng cự nào ?

Trong gian bếp nhỏ, ba con gà đã được rám vang thậ ngon lành, vò rượu Bồ Đào mà Tiểu Phi rất ưa thích vẫn được treo ngâm dưới lòng biển sâu, chung mà chàng quý trọng, cũng đã được chùi rửa bóng lộn lên.

Trên đầu giường của Lý Hồng Tụ, quyển tiểu thuyết Hội Trân Ký được giở đến đoạn nói về giấc mộng kinh hồn, và trên đầu giường Tô Dung Dung vẫn còn để đôi bít tất nàng còn đang dở.

Bằng bao nhiêu sự kiện đó, chứng tỏ họ đã rời khỏi thuyền một cách an lành, trừ phi có kẻ nào trong khoảng khắc có thể chế phục một lượt ba người và mang họ rời khỏi thuyền.

Nhưng con người ghê gớm như thế ấy, cho đến bây giờ trong võ lâm chưa hề có được một ai ! Càng nghĩ, Tiểu Phi càng cảm điên đầu, càng nôn nóng lo âu ! Y như một con kiến bò trong chảo nóng, Tiểu Phi không ngớt đi tới đi lui từ đầu thuyền đến lái thuyền, chui vào mui rồi lại chui trở ra.

Cuối cùng chàng phát hiện ra một sự kiện lạ: Trên chiếc ghế mà chàng thích ngồi, có một đụn cát vàng óng ánh.

Và trên đống cát vàng đó, lóng lánh một hạt trân châu đen tuyền.

Trên chiếc ghế, vốn là một nơi dễ phát hiện nhất nhưng tâm lý một con người trong cơn lo lắng, bao giờ cũng lơ đểnh đến những nơi dể thấy nhất ! Tiểu Phi tay bụm lấy đụn cát, ánh mắt chàng sáng lên hy vọng … Vì những hạt cát theo kẻ tay chàng chảy mất và cuối cùng để lại một mảnh giấy trắng giấu kín giữa đống cát bên trên vỏn vẹn hai hàng chữ thảo, nét bút tuy rất tung hoành, nhưng bút pháp thật mềm mại tựa như là nét chữ của người con gái:

"Lưu Đạo Soái bên hồ trộm ngựa quý.

Hắc Trân Châu trên biển cướp gia nhân !" *** Giờ đây, Tiểu Phi đã ngồi trên lưng con ngựa của Hắc Trân Châu phi đường dài.

Và, người ngựa đã đến một nơi đèo heo gió hút ! Nơi đây, vẫn được gọi là một thị trấn, dù bé nhỏ thế nào, cũng là một thị trấn bởi ngoài một vài ngôi khách sạn, bởi năm ba ngôi hàng quán, độ mươi cửa hiệu tạphóa, với một số nhà san sát dọc theo vài con đường ! Nơi đây, thái dương thiêu đốt bốn mùa, cây cỏ khô cằn, đất đai nứt nẻ, lúc nào có gió là gió bốc cát vàng, bụi đỏ cuốn lên, xoáy thành trốt lốc lên không có trốt xoắn vào nhà, đồ vật như quét một lượt phấn mỏng nhiều lớp mỏng chồng lên nhau trở nên dày.

Người lớn, áo quần châm vá, trẻ nhỏ, bụng ỏng mặt teo, một thị trấn rất nghèo, dân cư sinh hoạt trong khắc khoải.

Nhưng thị trấn tuy nghèo, mà người ở lại đông, hầu như nơi đây quy tụ trọn nhân số quanh vùng, bởi trong vùng cao nguyên trăm dặm, chỉ có nơi đây là có nược uống ! Và đến nơi đây, Tiểu Phi cho là mình đến thiên đàng ! Mấy hôm liên tiếp vừa qua, ngựa không dừng vó, người chẳng kể ngày đêm, cứ bôn ba, cứ xông lướt, đói đã đành, mà khát cũng phải chịu, bởi chẳng còn làm sao hơn ! Nếu không phải là tuấn mã chở chàng, thì chưa chắc hôm nay chàng đến được nơi đây ! Bên trong một ngôi hàng quán, một người thủ đủ vai trò, vừa là chủ nhân, vừa là thủ quỹ, vừa tiểu nhị, ngồi nơi quầy, trên quầy có mấy đĩa bánh, hắn cứ luôn tay vẫy chiếc quạt, cho bụi cát bay nơi khác, song bụi cát đã bám quá nhiều, biến mất màu bánh nguyên thủy.

Có lẽ màu bánh đó cũng là một màu địa phương, nếu không khoác màu sắc đỏ, thì bánh phải mất cái đặc điểm của nó ! Tiểu Phi vỗ tay nhẹ lên gáy con ngựa, thở dài:

-Hai hôm rồi ! Ngươi cực khổ quá, giờ thì ngươi được quyền nghỉ ngơi, được quyền ăn bằng thích, uống bằng thích, để bù trừ ! Ta cũng thế ! Một cổ xe điêu tàn lướt tới, con ngựa kéo xe như không còn sinh lực chuyền sang nó ! Ngọn roi sản xuất công lực cho nó, một công lực mà chính con vật cũng chẳng biết tại sao nó có được ! Cổ xe vừa đến ngôi hàng quán, một con mèo từ trong quán chạy ra, băng qua đường.

Mèo vô ý, ngựa vô tình, cổ xe lại là vật vô tri, chắc chắn ngựa sẽ đạp dập con mèo, nếu không thì bánh xe cũng nghiền nát xác nó.

Nhưng không, từ trong quán, một bóng người lao vút ra, nhanh hơn mũi tên, người đó ngã sấp trên mặt đường, che lên trên mình con mèo.

Ngựa chạy qua dẫm lên mình y.

Bánh xe qua, lăn trên mình y.

Người đi đường, người trong nhà, đều kêu lên rập một tiếng:

-Trời ! Tiểu Phi cũng biến sắc luôn như mọi người ! Trên đời này, có ai ngu xuẩn lấy thân che chở cho một con mèo ! Vả lại mèo sống mà ngươi chết thì che chở làm gì ?

Có họa chăng đó là một gã điên ! Xa phu thấy mình gây nên án mạng, mặt xanh dờn, cắt không còn hạt máu, cấp tốc giật cương, gò ngựa.

Cổ xe dừng lại, y nhảy xuống đường, chạy đến bên cạnh nạn nhân.

Nạn nhân vẫn nằm nguyên tại chổ, ôm con mèo trong lòng cười hì hì thốt:

-Miêu miêu ! Hú hồn cho ngươi đấy nhé ! Lần sau có băng qua đườngphải trông trước trông sau, nếu không thì mất mạng đấy ! Ngày nay những kẻ đánh xe phần nhiều đều mù mắt cả, ngươi vô ý một chút là chết oan uổng đấy ! Đại hán đánh xe vừa giật mình, vừa giận, quát to:

-Ngươi bảo ai mù ? Ngươi liều mạng như vậy, nếu chết đi có phải là phiền phức cho ta chăng ?

Y giận quá độ, co chân đá mạnh vào người đó.

Người đó ôm con mèo trong tay hửu, mắt không cần nhìn gã đánh xe, tay tả nhẹ khoát ra.

Đại hán đánh xe, bị cái khoát tay đó tung bổng lên nóc nhà đối diện.

Khách bàng quan bật cười rộ.

Đại hán trên nóc nha sợ toát mồ hôi, còn người đó lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng lên, chậm chạp bước vào quán.

Lúc ra, y vọt nhanh như tên, lúc vào, y hầu như giở chân không muốn nổi ! Nhìn y, không ai tưởng là có sự gì vừa phát sinh ra, mà y là điểm cốt yếu của sự việc đó ! Gương mặt của y quá xanh, lại càng xanh hơn dưới ánh dương quang chiếu rực, bộ ria mép làm tăng thêm vẻ thê thảm của màu xanh đó, một màu sắc nói lên cái ảm đạm của một kiếp người hay ít nhất cũng một giai đoạn.

Đôi mắt mường tượng điểm một nụ cười, song nụ cười quá héo hon, như không còn sinh khí để nẩy nở thành hình trọn vẹn.

Chỉ có đôi mắt của y vừa đen vừa sáng, biểu lộ một tinh thần dũng mãnh phi thường.

Tiểu Phi nhìn y một lúc, vụt nhảy xuống ngựa, kêu lên:

-Hồ Thiết Hoa ! Hồ điên ! Làm sao ngươi lại có mặt tại địa phương này ?

Người đó quay đầu nhìn lại, bỗng nhảy dựng lên reo to:

đạo Soái Lưu Hương ! Làm sao ngươi lưu lạc đến đây ?

Y như quên hẳn con mèo trong tay, y vọt mình tới cạnh Tiểu Phi đập mạnh một tay xuống vai Tiểu Phi.

Tiểu Phi để nguyên vai, hứng trọn cái đập đó, đồng thời thọt nắm tay thoi mạnh vào bụng Hồ Thiết Hoa ! Cả hai cùng đau, cùng kêu oái lên, rồi cùng gập lưng lại mà cười, cười đến chảy nước mắt ! Rồi Tiểu Phi cất tiếng trước:

-Thảo nào, mà suốt mấy năm dài, ta không gặp ngươi ở đâu cả ! ta cứ tưởng ngươi chán đời, tự sát từ lâu rồi, thì ra, ngươi chui rúc ở cái chốn hang cùng động cụt này ! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Còn ngươi, bôn ba đến tận nơi này, ắt hẳn đã bị cái bọn đệ tử thần mày trắng đòi nợ lưu niên, không trả nổi nên bỏ trốn ?

Cả hai lại cười.

Họ vừa cười, vừa sóng bước vào quán.

Họ kéo ghế ngồi xuống cạnh chiếc bàn vừa cũ kỹ, vừa sứt mẻ.

Hồ Thiết Hoa đấm tay xuống mặt bàn, kêu ầm lên:

-Chúng ta phải làm mấy chén mới được ! Y gọi to:

-Rượu ! Rượu đâu ? May đem ra đây ! Bằng hữu của ta sắp khô đến nơi rồi ! Phải tưới nước gấp ! Một nữ nhân từ trong nhà bước ra, tay cầm bình rượu, bình bằng sắt, chén bằng sành, nàng đặt bình trà và chén xuống mặt bàn vang côm cốp.

Nàng vừa ốm, vừa đen, dung nhan dưới mức tầm thường, không đáng cho ai lưu ý cả.

Nàng bước ra, rồi nàng trở vào, không hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt ! Nhưng Hồ Thiết Hoa, trái lại, nhìn nàng hau háu, nhìn như một gã háo sắc bỗng gặp một tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Phi cười thầm:

-Có lẽ từ lâu lắm, hắn không trông thấy một đóa hoa nào nên gặp một nụ hoa cỏ dại nơi đèo heo gió hút này, hắn lác mắt đến rõ dãi ! Thực ra, nữ nhân đó cũng chẳng xấu xí lắm, đến độ phải cho nàng là một nữ dạ xoa ! Có điều nàng gầy khô như que củi ! Mà một nữ nhân gầy đét như con cá khô, thì còn vẻ gì hấp dẫn ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, từ lúc nàng vào khuất mình sau khung cửa vách ngăn đôi gian quán, y mới quay đầu lại, rót đầy hai chén rượu, mỉm cười thốt:

-Lưu Hương ! Cẩn thận nhé ! Ngày nay, tửu lượng của Hồ Thiết Hoa không còn kém như ngày xưa nửa đâu ! Ta còn nhớ ngươi đã phục rượu ta say tất cả là tám mươi lần. Bắt đầu từ hôm nay ta báo thù, và mãi mãi báo thù, cho đến khi nào đủ số ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chưa đâu ! Và ngươi phải say luôn lần này, lần thứ tám mươi chín ! Ngươi còn nhớ cái lần ngươi say khướt như thế nào chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Quên làm sao được, Đạo Soái Lưu Hương ! Bất quá, lần đó, ta lén bỏ bả đậu vào rượu của ngươi, còn ngươi thì quăng luôn ta vào hầm rượu, báo hại ta say mất ba ngày mới tỉnh ! Tiểu Phi lại hỏi :

-Những cố sự, ngươi có nhớ xa từ thời gian nào ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Từ lúc ta từ trong bụng mẹ chui ra ! Tiểu Phi gật gù :

-Thế thì cái lần ngươi say đúng ba hôm đó, là vào thời gian nào chăng ?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

-Mười tám năm trước ! Không, mười chín năm đúng hơn ! Vào lúc đó, ta vừa được tám hay chín tuổi, nếu ta không kết giao với người bạn xấu là ngươi, thì làm gì ta biết uống rượu ! Tiểu Phi cười vang:

-Ngươi quên đấy, ta cũng như ngươi lần đó là lần đầu tiên trong đời ta uống rượu! Mà rượu lại là rượu trộm ! Hồ Thiết Hoa tặc lưỡi:

-Thật vậy à ? Điều đó thì ta quên mất ! Rồi y vỗ trán, bật cười, tiếp luôn :

-Thực ra, rượu nào cũng có vị cay nồng, song cái thứ rượu trọ6m, uống vào nghe ngon kỳ lạ ! Bình sanh, ta chưa uống loại nào ngon bằng.

Y ngẫng mặt lên, há miệng, đổ trọn chén rượu vào.

Tiểu Phi cũng nốc một ngụm, rồi nhíu mày hỏi:

-Thế này mà gọi là rượu được sao ?

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Không rượu thì là gì ! Tiểu Phi cười nủa miệng:

-Ta cứ tưởng là sâm ! Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Tại cái qui hương của quỷ này, có rượu để uống là phúc ba mươi đời để lại, còn chê khen nổi gì nữa, Đạo Soái Lưu Hương ?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Xem ra, ngươi chẳng những quên mùi vị của gái đẹp, mà lại còn quên mùi vị của rượu ! Ngày nay đốimvới ngươi, miễn có gái là được rồi ! Miễn có rượu là được rồi ! Không cần giá trị ! Cả hai nốc cạn hơn mười bình rượu.

Nữ nhân xuất hiện hơn mười lần.

Hồ Thiết Hoa nhìn hơn mười lần, nhìn trước khi gọi rượu, nhìn nàng ra, nàng trở vào, đến khuất dạng nàng mới thôi ! Hồ Thiết Hoa càng nhìn càng thích thú, Tiểu Phi càng thấy nàng xuất hiện càng bực dọc ! Tiểu Phi bất giác thở dài:

đáng thương cho ngươi vô cùng ! Bỗng chàng hỏi:

-Ngươi ở đây được bao lâu rồi ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ngươi còn nhớ chúng ta, xa nhau lần cuối, cách đây bao lâu chăng ?

Tiểu Phi nhẩm tính:

-Bảy năm ! Không ngờ chớp mắt đã bảy năm qua rồi ! Hồ Thiết Hoa đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm thốt qua mơ màng:

-Lúc đó, thời gian vào tiết hạ, địa điểm là Mạc Sầu Hồ ! … Sen trên hồ phồn thịnh hơn các năm, chúng ta hái lá sen cuốn lại thành chén, mỗi lần uống, mỗi thay lá mới, chúng ta uống mãi, không lưu ý lá sen đã đầy thuyền ! Bên cạnh ngươi lá sen chồng cao ngang mũi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mùa hạ năm đó ngày rất chóng tàn ! Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

-Ngươi còn nhơ hôm đó, có ai trên thuyền với chúng ta chăng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ta có thể quên bất cứ ai, song không thể quên Cao Á Nam ! Lúc đó nàng vừa từ Hoa Sơn đến, sau khi đã học xong Hồi Phong Vô Liểu kiếm pháp. Cứ mỗi lần uống một chén rượu là mỗi lượt nàng muốn biểu diễn kiếm pháp đó cho chúng ta xem ! Thành ra, người trong võ lâm tại đất Kim Lăng cứ chực chờ quanh hồ suốt ngày, cốt nhìn trộm kiếm pháp của nàng ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Công bình mà luận, ta nhận thấy kiếm pháp của nàng chẳng có gì cao minh cho lắm ! Sau cùng, mỗi lần nàng biểu diễn là ta phải đi tiểu tiện, dù không thấy cần đi cũng phải đi ! Tồi y trầm giọng tiếp:

-Tại sao người đời lại gọi nàng là Thanh Phong Nữ kiếm khách ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi chê kiếm pháp của nàng, trái lại Cơ Băng Nhạn lại khen quá chừng, cho rằng tài nàng cao hơn Từ Thục Chân, chưởng môn phái Hoa Sơn ngày xưa đến ba bậc ! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

đúng ! Con gà trống chết đó, ba ngày không gáy, hể gáy lên là dùng cái giọng vuốt gấu quần nàng ! ta xem, hắn mê tít nàng, mê như điếu đổ ! Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng nàng lại yêu ngươi ! Nếu không thì làm gì nàng tìm gặp chúng ta, tìm cái bọn tửu quỷ này ? Ngươi còn nhớ chứ, hôm đó ngươi say quá, rồi hứa bướng là sẽ lấy nàng làm vợ ! … Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Làm sao ta quên được điều đó ? Cho nên, qua ngày sau, khi ta tỉnh lại rồi, ta thì chưa kịp nhớ lại, nàng thì cứ ghi khắc trong tâm, nàng nhắc, nàng bức bách ta phải lấy ngay nàng, nàng còn trách ta nuốt lời hứa ! Nàng nói, nếu ta bỏ qua vụ đó, nàng sẽ tự tử ! làm cho đêm đó, phải nhảy xuống hồ, lặn vào bờ, trốn đi ! … Tiểu Phi cười đến chảy nước mắt, vừa cười vừa thốt:

-Thảo nào, sáng ra hai người đều vắng bóng ! Ta cứ tưởng là ngươi đưa nàng đi nơi nào đó xây tổ uyên ương ! Báo hại Cơ Băng Nhạn nốc mãi rượu để tiêu sầu ! Hắn uống thế nào lại say vô tưởng suýt chết ! Rồi hắn lại bỏ đi, cho đến ngày nay, thời gian đã bảy năm rồi, ta không gặp lại hắn lần nào ! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Nếu không bị nàng đuổi bắt trí mạng, thì làm gì ta đến tận cái xứ quỷ này ?

Tiểu Phi kêu lên:

-Ngươi ở đây lâu đến bảy năm à ? Ngươi không đi nơinào khác ? Trời ! Ngươi có thể sống tại chốn cùng tận của thế gian suốt bảy năm dài ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

-Bốn năm thôi ! Bốn năm sau cùng ! Còn ba năm đầu ta dành cho sự cút bắt ! Tiểu Phi trố mắt:

-Bốn năm cũng không phải là ít ! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ba năm, thêm mười tháng, nói cho đúng vậy ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Nơi đây có gì hấp dẫn, cầm chân ngươi quá lâu ? Ta không tin là vì đóa hoa héo đó ! Hồ Thiết Hoa ực xong chén rượu, khà một tiếng rồi trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Ngươi muốn nghe không ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Cứ nói ! Hồ Thiết Hoa chồm đầu tới, gần tai Tiểu Phi hơn:

-Ngươi có nhìn kỹ cô hàng rượu chứ ?

Tiểu Phi suýt nhảy dựng lên:

-Vì nàng ? Ngươi vì nàng đó ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Sự thật là vậy ! Tiểu Phi tưởng mình vừa từ cung trời rơi xuống ! Chàng nhìn kỹ Hồ Thiết Hoa, từ chânlên đầu, từ đầu xuống chân tới mười lượt, tìm một điểm nào chứng tỏ con người đối diện là một gã điên.

Sau cùng, chàng rót một chén rượu nốc cạn, từ từ thốt:

-Ta định yêu cầu ngươi một việc ! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Cho biết đi ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Cho ta biết, nàng ấy hơn Cao Á Nam ở những điển nào ?

Hồ Thiết Hoa lại nốc một chén rượu, ung dung đáp:

-Cao Á Nam săn đuổi ta, ta săn đuổi nàng và ta săn đuổi suốt bốn năm dài, nàng không hề nhìn ta nửa mắt. Nàng hơn Cao Á Nam ở điểm đó ! Ngươi hiểu rồi chứ ?

Tiểu Phi giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, nhìn một lúc lâu, rồi bật cười vang, thốt:

-Báo ứng ! Bây giờ ta mới tin là có sự báo ứng ! Hồ Thiết Hoa căm hận:

-Ngươi cười gì ? Ta biết loại cảm tình đó rất vĩ đại, ngươi là một tục tử, hiểu l2m sao nổi ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ đôi má:

-Cao thiên ơi ! Vĩ đại ! Cảm tình vĩ đại ! Ta van ngươi, Hồ Thiết Hoa ! Buông tha ta ! Đừng làm ta chết mất ! Hồ Thiết Hoa không nói gì, uống đúng ba chén rượu nữa, rồi bật cười lớn.

Tiểu Phi cũng cười theo.

Rồi Tiểu Phi hỏi:

-Thế cái mối tình vĩ đại đó, phát sinh như thế nào ? Ngươi thuật lại cho ta xem ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Cấm ngươi cười nhé ! Tiểu Phi cam kết:

-Nhất định không cười đâu, tuyệt đối nín cười ! Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Ta đến đây, suốt ba tháng trời chẳng thấy bóng dáng một nữ nhân ! Ngươi phải hiểu sự thiếu vắng đó giày vò ta như thế nào. Bỗng dưng ta gặp nàng ! Ngươi cho là nàng không đẹp gì đó, nhưng ngươi phải nhìn nhận nàng là hoa khôi cả vùng này ! Ta thách ngươi tìm chung quanh đây, có một nữ nhân nào hơn nàng ! Và ngươi cũng nên hiểu luôn là ta cần ở đây để trốn Cao Á Nam ! Tiểu Phi đáp:

-Ta nhìn nhận nàng là số một tại cái nơi quỷ ở đây ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cho nên, ta muốn cùng nàng đùa cho qua ngày tháng, ngờ đâu nàng chẳng phải là vật vừa tầm tay, đưa tay ra là nắm được ! Nàng xem ta như cái thây chết trôi sông, không nhìn ta đến nửa mắt ! Tiểu Phi ngưng cười thật:

đường đường là một giáo chủ, Phong lưu giáo chủ Hoa Hồ Điệp lại si mê một nữ nhân, bị nữ nhân đó coi như xác chết thối, thế mà ngươi nhẫn nhục được à ?

Chính ta nghe ngươi nói rồi cũng phải tức thay ngươi ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nàng càng phớt tỉnh ta, ta càng thích thú, ta chuẩn bị một tháng công phu, ngờ đâu cái tháng công phu đó chẳng đem lại kết quả nào, ta chuẩn bị thêm một tháng nữa, cũng vẫn không thu nhập kết quả, rồi ta chuẩn bị tháng thứ ba, tháng thứ tư, tháng thứ năm, … Y cười khổ tiếp:

-Ta mất trọn ba năm lẻ mươi tháng đúng, trước con mắt nàng, ta chẳng làm sao biến mình từ cái xác chết trở thành một con người sống, ưa nhìn … Y chép miệng thở dài:

-Nàng không cười với ta nửa nụ, nàng không nói với ta nửa lời, nàng không nhìn nửa mắt ! Dù Hồ Thiết Hoa không cấm, Tiểu Phi lúc đó muốn cười cũng chẳng cười nổi ! Hồ Thiết Hoa lại làm một lúc ba chén rượu, rồi cao giọng:

-Nếu ngươi nói rằng, ta là kẻ đáng thương thì ta sẽ đổ bình rượu này vào mũi ngươi ngay ! Tiểu Phi lắc dầu:

-Ta không nói ngươi đáng thương đâu, ta chỉ nói là ta rất khâm phục ngươi, ta khâm phục ngươi trọn vẹn ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi, làm sao mà ngươi lại luân lạc đến tận nơi này ?

không lẻ cũng có người bức bách ngươi thành thân như ta bị cái nàng Cao Á Nam bức bách ?

Tiểu Phi vụt trầm gương mặt, lâu lắm mới cất tiếng:

-Ngươi chưa quên bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Quên làm sao được ? Ta biết các nàng lúc các nàng còn để chỏm, giờ đây tất cả đều trưởng thành, hay là tất cả các nàng đều muốn lấy ngươi. Và chắc vì chuyện đó nên ngươi chạy vắt chân lên cổ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Thiên hạ cho rằng sự liên hệ của ta với các nàng không được minh bạch, do đo họ hiểu lầm. Họ có hiểu đâu, các nàng đã theo ta ngay từ lúc cả ba vừa tròn mười hai tuổi ? Ba nàng cho ta là một vị đại ca, hoặc xem ta như vị bằng hữu tốt, còn ta thì … ta cứ tin là lúc nào ta cũng xem các nàng như những tiểu muội … Hồ Thiết Hoa chính sắc mặt:

-Thiên hạ không tin ngươi, song ta tin ngươi, ta tin ngươi như ta tin ta ! Ngươi có hai cực đoan, xấu thì đến cả sắc đá cũng phải nhức đầu vì ngươi, mà tốt thì đến cỏ cây cũng phải thốt lời cảm tạ ngươi ! Tiểu Phi lại thở dài:

-Hiện tại, cả ba nàng đều bị cướp mất ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bị người cướp mất ? Kẻ nào to gan dám làm cái việc đó ?

Tiểu Phi hỏi lại:

-Ngươi có nghe đến Sa Mạc Vương Trác Mộc Hợp chứ ?

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Tiểu tử đó dám trêu đến ngươi à ? ta sẽ đâm xác của hắn nát như quả dưa thối ! Tiểu Phi lắc đầu:

-Không phải lão ta, mà thực sự thì chính là con trai lão ta, là Hắc Trân Châu. ta giận hắn nên gọi con ngựa của hắn là Hắc Trân Châu để mãi mãi nhớ đến hắn ! Hồ Thiết Hoa hét lớn:

-Bất chấp hắn là ai, hắn làm gì dám động chạm đến anh em chúng ta chứ ?

Y vỗ tay xuống bàn, chân bàn suýt gãy, y quát lớn:

đi ! Đi ngay, chúng ta tìm hắn, trừng trị cái tội xấc láo của hắn ! Tiểu Phi nhìn sững y :

-Ngươi muốn theo ta ?

Hồ Thiết Hoa phẫn nộ:

-Ngươi khinh ta chăng ? Ngươi đang lúc có việc lo, nếu ta không giúp ngươi, thì còn ai giúp ngươi ?

Y đứng lên liền.

Tiểu Phi cũng đứng lên theo, bật cười ha hả:

-Có ngươi theo ta, nhất định phen này vùng sa mạc sẽ bị một trận cuồng phong quét mạnh, bao nhiêu cát trắng cát vàng sẽ bay luôn ra biển cả ! Bỗng, chàng ngừng cười đưa mắt nhìn nơi khung cửa vách như tìm bóng người bên trong, thấp giọng hỏi:

-Còn nàng ? Ngươi tính sao ?

29. Nhân Gia Phú Quý

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chỉ cần ngươi nói một câu, là đầu này có thể bay, nói gì một nàng như vậy ?

Cả hai cùng cười vang, cùng bước ra cửa.

Ngờ đâu, nữ nhân như sao xẹt, từ bên trong lao vút ra, nắm áo Hồ Thiết Hoa, kêu to:

- đi như vậy à ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Tại hạ không thiếu tiền rượu mà, cô nương ?

Nữ nhân trầm giọng:

-Ta không đòi tiền rượu, mà ta ta chỉ đòi người ! Tiểu Phi cùng Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Thế tại sao … tại sao từ lâu nay … cô nương lạnh nhạt với tại hạ ?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Ta không quan tâm đến ngươi, chỉ vì ta biết ngươi thích ta ở cái chổ ta lạnh nhạt với ngươi ! Hồ Thiết Hoa lại sững sờ.

Một lúc lâu, y cười khổ:

đạo Soái Lưu Hương ! Ngươi có nghe chăng ? Tuyệt đối ngươi không nên cho bất cứ nữ nhân nào là ngốc cả ! Kẻ nào cho nữ nhân ngốc chính là kẻ đó ngốc ! Nữ nhân rơi lệ:

-Ta van ngươi ! Đừơng đi ! Nếu ngươi bằng lòng ở lại, ta chấp nhận lấy ngươi liền! Nghe tiếng "lấy" Hồ Thiết Hoa giật mạnh chéo áo, như giật nó từ miệng một con hổ, đoạn vọt mình nhanh ra cửa.

*** Dù Tiểu Phi có động tác nhanh, dù chàng giục ngựa phi nước đại, cũng phí nhiều lực khí mới đuổi theo kịp Hồ Thiết Hoa chạy đi như chạy chết ! Chàng cười lớn:

-Ngươi đừng quá sợ, nàng không theo kịp đâu, gì thì không rõ, chứ về công lực, quyết chẳng khi nào nàng hơn Cao Á Nam nổi ! Hồ Thiết Hoa lúc đó mới dám chậm chân, thở phào, cười khổ:

-Ngươi xem, hiển nhiên nàng hiểu rõ ta thích nàng vì nàng lãnh đạm với ta, thật khó tin là nàng thông minh đến mức độ đó ! Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng sự thật là vậy ! Nữ nhân ngu ở phương diện nào chứ về phương diện đó nhất định không ngu ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nữ nhân là cái gì khó hiểu nhất trên đời ! Đừng ai tự hào là hiểu nổi nữa nhân ! Ta xin đầu hàng trước họ ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại, họ hiểu nam nhân như lòng bàn tay của họ ! Họ biết đại đa số nam nhân, về phương diện cảm tình, đều là những ngốc tử ! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Ngươi cho ta là một ngốc tử ?

Tiểu Phi bỉu môi:

-Ngươi đã tưởng như vậy là thừa nhận rồi ! Chàng đã xuống ngựa cùng sóng bước với Hồ Thiết Hoa qua một đoạn đường.

Bỗng chàng phát hiện ra con đường do Hồ Thiết Hoa đã chọn không đưa đến Quan ngoại, chàng kinh ngạc hỏi:

-Ngươi muốn đi đâu đây ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Lan Châu ! Tiểu Phi cau mày:

-Lan Châu ? Hắc Trân Châu ở sa mạc, thuộc vùng Quan ngoại, mình đến Lan Châu làm gì ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

-Hai chúng ta cứ như thế mà đi, khi đến sa mạc rồi, ta chỉ sợ giơ tay lên cũng không nổi, đừng nói là đủ sức giao đấu ! Tiểu Phi cau mày:

-Thì ta cũng biết là nơi đó, chúng ta sẽ gặp nhiều nguy hiểm ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nguy hiểm ? Ngươi có thể hình dung được sự nguy hiểm như thế nào chăng ?

Những ai chưa từng đến sa mạc, thì đừng mong tưởng tượng nổi nơi đó có gì đáng sợ ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Ngươi định doa. ta ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Nhìn đuối mắt cũng chẳng thấy sa mạc tận phương trời nào, một con người lạc lỏng tại đó, cầm như bé nhỏ hơn hạt cát ! Mà sanh mạng con người rất quý sanh mạng của Đạo Soái Lưu Hương lại càng quý hơn ! Một Đạo Soái Lưu Hương không thể chết vô lý như vậy ! Tiểu Phi lắc đầu:

-Ngươi đừng mong dọa khiếp ta được ! Hồ Thiết Hoa không lưu ý đến lời chàng nói, tiếp luôn:

-Nơi đó vào ngày, nhiệt độ quá cao, con người lột mấy lớp da cho đỡ nóng, vào đêm, hàn độ lại phi thường, máu như đọng lại trong huyết quản, gò đống chớp mắt biến thành bình địa, bình địa chớp mắt nảy sanh đồi núi. Rồi gió to, rồi mưa rào, trọn một tòa thành có thể bị chôn vùi trong nháy mắt. Không kể những khi thiếu nước uống hằng mấy hôm liền. Mỗi ngày có ít nhất hàng mấy mươi người suýt chết vì khát ! Tiểu Phi thản nhiên:

-Ta từng đi qua những địa phương nguy hiểm hơn nữa … Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trước kia, ngươi đối phó với con người, còn giờ đây, ngươi phải đối phó với đất trời, hà huống, ngươi chưa biết tý gì về sa mạc ! Hắc Trân Châu sanh tại đó, lớn lên tại đó, hắn nắm đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trong khi ấy, ngươi chỉ là một con người lạc lỏng, ngươi chỉ là người mù đi đêm ! Ngươi bằng vào đâu mà dám mơ đến cái sự tất thắng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi nói đúng ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Tổng quát mà nói, ngươi khó tìm gặp hắn, điều đó thì ngươi cũng hiểu tại sao rồi ! Một nơi, đất tiếp trời, trời liền đất, hầu như chẳng phân thấp cao, chẳng phân Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra, ngôn ngữ bất đồng, ngươi nói, người địa phương chẳng nghe, họ nói, ngươi chẳng hiểu, thử hỏi, ngươi sẽ làm được gì, ngươi sẽ đi đâu ? Cuối cùng, ngươi lạc lối, để chết khát một cách oan uổng ! Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi, kêu lên:

-Sao ngươi ngu thế hở Đạo Soái Lưu Hương ? Trước kia, ngươi thông minh lắm mà ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, trầm giọng thốt:

-Ta chẳng phải ngu ! Song tình thế bắt buộc, nhất định phải đi, giả như ngươi … Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi tưởng ta sợ à ?

Tiểu Phi thở ra:

-Chứ cái ý tứ của ngươi … Hồ Thiết Hoa hét:

-Cái ý tứ của ta là nếu muốn đi, chúng ta phải có một kế hoạch, đưa đến thành công chắc chắn, chứ không thể nhắm mắt làm liều, chịu chết một cách vô lý, chết ngu, chết dại ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bây giờ, ngươi trầm tịnh đáng khen đó ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bỗng nhiên, ta thấy ngươi vụt biến đổi thành con người quá nhiệt tình, ta có phần nào bực tức cho ngươi. Ngươi phải biết càng giàu nhiệt tình, thì càng dể bốc đồng, dể liều lĩnh, chúng ta dã lớn cả rồi, mà người lớn hành sự, tất phải trầm tịnh ! Tiểu Phi cười khổ :

-Mấy hôm gần đây, tâm tình ta rối loạn bời bời … Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Ngươi còn biết nóng nảy vì kẻ khác, như vậy là khả ái đó ! Chứ thiên hạ cho ngươi là hồ ly, là độc xà, đáng sợ vô cùng ! Y vụt hét to:

-Ví dù có cứu được người mà chúng ta thành hồ ly thành độc xà cũng chẳng sao ! Có điều, chỉ sợ biến thành hồ ly, độc xà mà không cứu được người, lại còn mất mạng, thì thật là đáng hận ! Tiểu Phi nhìn y, lắc đầu:

đến ta, ta chưa chắc là mình có thể biến thành độc xà, hồ ly, nói gì đến ngươi ! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cho nên, ta cần phải tìm một người, có thể biến thành loại đó giúp chúng ta ! Tiểu Phi hỏi gấp:

-Ai đâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Tử Công Kê ! Tiểu Phi trố mắt:

-Cơ Băng Nhạn ? Lại Miêu Hồ Thiết Hoa cũng biết Tử Công Kê Cơ Băng Nhạn ở đâu à ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Hắn ở tại Lan Châu ! Tiểu Phi cau mày:

-Hắn biết rành sa mạc ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Ngươi biết không ? Hắn phát tài rồi ! Hắn phát tài ngay trên sa mạc đấy ! Sau ngày chia tay với ngươi, hắn đến luôn sa mạc, hành nghề thương mãi. Hiện nay, hắn là một đại phú ông ! Tiểu Phi cười nhẹ:

- Dù sao, hắn cũng là một ngốc tử ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Càng thất bại ở tính trường,c àng thành công ở sự nghiệp ! Tiểu Phi cười vang:

-Và ngược lại, càng thành công ở tình trường, càng tầm thường ở sự nghiệp ! Như ngươi chẳng hạn, suốt đời không có nổi một sự nghiệp con con ! *** Lan Châu, thuộc vùng Tây Bắc là một thành thị rất phồn thịnh, một nơi tập trung mọi tài nguyên, các đại phú thương đều có cơ nghiệp tại đó.

Người tại Lan Châu, đại để chẳng có mấy tay phi thường, nhưng khi trở nên giàu rồi thì nghiễm nhiên thành hạng người đáng kính.

Tại đây, Cơ Băng Nhạn được mọi người kính trọng, không phải do hắn xuất hiện từ võ lâm, mà chỉ vì hắn phát tài.

Hắn không làm gì cố định, hắn làm bất cứ việc gì sanh ra tiền cho hắn.

Tại đây, nếu lợi tức mỗi ngày trong thành thị được mười là hắn có chia phần đến hai, ba.

Hắn tham gia mọi ngành hoạt động sanh ra tiền thì còn ai không biết hắn ?

Cho nên, vào Lan Châu tìm Cơ Băng Nhạn, không phải là một việc khó khăn cho Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Một người có thân hình khôi vĩ như Cự Linh Thần đưa họ từ cửa vào sân đầy cây to hoa lạ. Nơi đây có hai thiếu niên vận y phục trắng đưa họ vào đại sảnh.

Tất cả đều tỏ rõ một lễ độ tròn trịa, từ cử động đến ngôn từ.

Khách sảnh cũng được trang hoàng cho hợp với nếp sống một đại gia ! -Cái khí tượng của hạng phú quý có khác ! Tiểu Phi nhìn quanh, rồi nhìn ra khung cửa bên ngoài, một lúc lâu, kêu khẽ:

-Khó ! Khó lắm ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Cái gì khó ?

Tiểu Phi htở dài:

-Lôi hắn ra khỏi cái khung hoa lệ này, đưa hắn đến sa mạc cho nắng thiêu gió đốt, cho rét cắt da, thiết tưởng không phải là dễ ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ngươi nói đúng ! Hắn là con người tự lập, không chịu nhờ ai nên cũng chẳng thích giúp ai ! Tạo được một sự nghiệp như vậy, khi nào hắn mạo hiểm để có thể chết đi rồi không còn hưởng thụ nữa ? Song, ngươi đừng quên, hắn là bằng hữu rất tốt của chúng ta ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bằng hữu dù tốt đến đâu, cũng chẳng quý bằng bản thân ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

đừng thất vọng ! Ta có biện pháp làm cho hắn phải bằng lòng theo chúng ta ! Chẳng hạn, nếu ta phóng hỏa, hủy diệt cơ nghiệp của hắn, thì liệu hắn còn ở lại Lan Châu làm gì nữa ? Và lúc đó, hắn còn không theo chúng ta thì còn theo ai ?

Có tiếng động dặng hắng bên ngoài mành trúc.

Bốn thiếu nữ vận y phục trắng khiêng một chiếc giường êm vào.

Trên giường, một người nằm nghiêng, miệng điểm một nụ cười, thốt:

đạo Soái Lưu Hương ! Hồ điên điên ! Hai con quỷ rượu vẫn không quên ta à ?

Lười, chậm, đa nghi, nhút nhát dè dặt là những điểm thông thường của hạng thừa tiền, chỉ sống để hưởng thụ, muốn sống mãi mãi để hưởng thụ vô cùng.

Hạng đó là hạng sợ chết nhất trên đời.

Nhưng, Cơ Băng Nhạn tuy giàu vẫn không có những điểm đó.

Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười lớn, đứng lên chào.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ngươi càng ngày càng to xác, nặng cân, gặp bằng hữu rồi mà vẫn không đứng lên nổi đón mừng ! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Nếu ngươi có cách làm cho ta đứng lên, ta hứa sẽ tặng ngươi tất cả những gì ta có ! Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn chiếc chăn gấm che khuất phần dưới của Cơ Băng Nhạn, kêu lên:

đôi chân ngươi ? … Cơ Băng Nhạn thở dài:

đôi chân ta, không còn giúp ta được nữa ! Chúng nó bất tuân lịnh ta từ lâu ! Nói rằng chúng nó ly khai cũng được ! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa biến sắc.

Hồ Thiết Hoa nóng tính, hét lên:

-Sự tình phát sanh từ lúc nào ? Hắn là ai mà dám hạ độc thủ với ngươi như thế ?

Ta sẽ bẻ gãy đôi chân của kẻ đó, nếu làm không được, ta quyết chẳng làm người ! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Ngươi muốn báo thù cho ta ? Chỉ sợ ngươi thất vọng nặng ! Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Nếu ta và Đạo Soái Lưu Hương không báo thù được cho ngươi, thì thế gian này chẳng có tay nào làm nổi việc đó ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trên thế gian này, chẳng có người nào có khả năng báo cừu cho ta ! Hồ Thiết Hoa hét to:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bởi đôi chân của ta bị hủy diệt, chẳng phải do người làm, mà là do sa mạc, thực cũng chẳng phải chính cái tội trực tiếp của sa mạc, mà là vì sa mạc có chứa chấp vầng thái dương tàn khốc, rồi vì thái dương nhả nóng quá độ, không khí bị đảo lộn, cuồng phong phát sanh, rồi vì cuồng phong phát sanh … Hắn nhếch nụ cười thảm, lại tiếp:

-Các ngươi có biết không, ta sống tại sa mạc suốt năm năm dài, trong thời gian đó, ta gặp những gì tại nơi đó, dù các ngươi có giàu tưởng tượng, cũng chẳng nghĩ ra nổi ! Có một hôm, ta bị cát chôn vùi, mãi đến hai ngày sau, ta được một đoàn người cởi lạc đà ngang qua cứu nạn ! Sa mạc cho ta đủ thứ, sa mạc cho ta sự nghiệp, nhưng lại lấy mất quyền sử dụng đôi chân của ta ! Đổi lấy sự nghiệp hôm nay, ta từ bỏ quyền sử dụng đôi chân, vì sa mạc đã tiêm nhiễm vào thân thể của ta cái bịnh phong thấp, cái bịnh đó phát tác tại đôi chân ! Hồ Thiết Hoa sững sờ, lộ vẻ ảm đạm, lẩm nhẩm:

-Cơ Băng Nhạn ! Ta cứ tưởng ngươi là con người bằng thép, trên đời này chẳng có một mãnh lực nào hủy hoại nổi ngươi ! Ngờ đâu … Bỗng y co chân đá bay một chiếc ghế bên cạnh, rồi gầm lên như hổ:

-Sa mạc ! Sa mạc đáng hận ! Tạo hóa sanh ra làm chi cái thứ địa phương như thế chứ ? Đã sanh ra cái thứ địa phương quỷ quái đó rồi còn sắp đặt cho bọn này phải đến đó ! Không đến không được ! Tàn độc thay ! Tàn độc thật ! Cơ Băng Nhạn trố mắt:

-Các ngươi muốn đến sa mạc ?

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc, gật đầu:

đúng vậy ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Các ngươi cần nghe lời khuyên của ta ! Tuyệt đối không nên đến sa mạc ! Tuyệt đối, nếu các ngươi muốn sống lâu dài, sống thư thái ! Giả như muốn du lịch xa, các ngươi nên xuống địa ngục là hơn ! Tin ta đi, bởi ta từng đi sa mạc mà ! Hắn dừng lại một chút, đoạn kết luận:

-Sa mạc chẳng phải là nơi những người sáng suốt tìm đến ! Tiểu Phi cười khổ:

-Hiện tại, ta là ngươi mất cả sáng suốt rồi, ta có thể đi lắm chứ ?

Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Trên thế gian này làm gì có một sự kiện nào làm cho Đạo Soái Lưu Hương mất cả bình tỉnh ?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Chúng ta đến đây là cốt yếu tìm ngươi, rủ ngươi cùng đi sa mạc, chính ta thường nghe thương khách từ sa mạc về cho biết là ngươi rất phát tài, ta cứ tưởng ngươi phát tài là nhờ chinh phục được sa mạc, ngờ đâu … ngờ đâu … Cơ Băng Nhạn tốc chiếc chăn che khuất đôi chân, cất giọng run run thốt:

-Giờ đây, hai chân của ta như thế này, ta chỉ còn có cách là lấy mắt nhìn bằng hữu ra đi … Chừng như hắn xúc độngm, hắn cố cựa mình, định ngồi lên, song hai chân của hắn tê liệt, hắn không làm sao được toại nguyện.

Hồ Thiết Hoa vội bước tới, đỡ hắn, sợ hắn ngã mạnh.

Thấy bằng hữu trong tình trạng đó, đáng lẽ phải khóc mới phải, nhưng Hồ Thiết Hoa cười to:

-Ngươi đừng nên thắc mắc, chẳng có chi đâu, Tử Công Kê ! Có ngươi đi cũng thế, không có ngươi đi cũng thế, nhất định ta và gã trộm chúa này sẽ khuynh đảo sa mạc không còn một hạt cát. Ngươi cứ ở đây, chờ tin. Bọn ta sẽ báo cừu cho ngươi, bọn ta sẽ hủy diệt sa mạc ! Y cười lớn, y nói to, nhưng lệ chảy ròng ròng, mắt nhòa lệ, y lau nhanh, lau khô lệ rồi, y lại cười, cười vang một lúc, lại tiếp:

-Nếu ngươi tưởng rằng không có ngươi cùng theo, bọn ta sẽ bỏ xác tại sa mạc là ngươi lầm to ! Ta và gã trộm chúa kia, chẳng phải cái thứ nhược chất liễu bồ rung như tơ nhện trước gió ! Cơ Băng Nhạn đưa tay che mặt, thân hình rung rung lên.

Tiểu Phi mỉm cười:

đừng rung vô ích ! Nếu ngươi không ra lịnh mang rượu thịt đến đây liền, thì bọn ta sẽ mang ngươi đi sa mạc ngay ! Cơ Băng Nhạn trấn định tinh thần, bật cười:

-Ta thật đáng chết ! Hai tửu quỷ đến nhà mà không cúng rượu cho chúng, thật đáng tội chết ! *** Rượu, hẳn phải ngon, vật dụng, hẳn phải quý, cái đó dĩ nhiên rồi. Rượu càng ngon hơn là rượu do mỹ nhân rót, mỹ nhân mời, mỹ nhân đứng một bên hầu hạ, người mỹ nhân thơm phưng phức … Nhưng Tiểu Phi không sử dụng cái thói quen tầm thường, những nhan sắc mỹ miều, ít nhất cũng trong trường hợp này, chỉ vì các nàng có vẻ thân mật với Cơ Băng Nhạn vô cùng, chàng có đui mù gì mà chẳng thấy được điều đó, và chàng cũng chẳng ngu xuẩn gì uống rượu ngon của chủ nhân rồi cho chủ nhân uống giấm! Hồ Thiết Hoa không hề nhìn các nàng, y chỉ gầm đầu uống, như mượn những chén rượu đè nén một cái gì đang sục sục sôi trào trong lòng, chực bùng lên.

Chốc chốc, y nhìn Cơ Băng Nhạn, y nhận ra, còn người còn ăn được, uống được, vẫn còn yêu đời được, dù đôi chân có tê liệt ! Bỗng y bật cười ha hả rồi thốt:

-Cơ Băng Nhạn ơi ! Yên trí lớn nhé ! Nhất định là ngươi chưa chết gấp đâu ! Ngươi còn ăn no, uống đậm thế kia, ít nhất ngươi cũng còn sống trên ba mươi năm nữa ! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Người ta đâu có uống rượu bằng chân, phải không ?

Hồ Thiết Hoa lại cười lớn:

đúng đó, đôi chân của ngươi dù hỏng, các bộ phận khác trong người chưa hỏng, thì ta có thể yên tâm cho ngươi rồi ! Cơ Băng Nhạn bỗng thở dài:

-Tuy nhiên, ta có chổ không yên tâm ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Việc gì không làm cho ngươi yên tâm ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Việc các ngươi đi sa mạc ! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Bụng ta chứa đầy hành trang cho cuộc diễn xuất này ! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

đi như hai ngươi, ta dám bảo chứng là các ngươi không sống qua mươi hôm ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Thiên hạ sống được bao nhiêu ngày, chúng ta sống được bấy nhiêu ngày. Trừ phi sa mạc toàn là người chết, chứ nếu có một người sống là chúng ta vẫn sống ! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Cái lý là vậy, song việc không phải vậy. Người ta sanh tại sa mạc, lớnlên tại sam mạc, được thiên nhiên rèn luyện thành những pho tượng đồng, cứng rắn phi thường, cứng rắn đến độ các ngươi không tưởng nổi ! Còn các ngươi … Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi cho rằng ta và Lưu Hương kém thiên hạ ?

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Võ công và trí tuệ của các ngươi cao hơn họ nhiều, cao hơn bất cứ người nào trên đời, điều đó ta công nhận. Song còn cái tâm, còn xương thịt da các ngươi hiện có cứng rắn không ? Các ngươi bị rượu, bị các thức ăn, bị gái, bị mọi thứ khoan khoái làm cho mềm nhũn, mất cả dẻo dai, mà lối sinh hoạt tại sa mạc lại không thích ứng với các ngươi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi cho rằng chúng ta sung sướng liên tục, ngày nào cũng như ngày nào ?

Cơ Băng Nhạn từ từ tiếp:

-Ít nhất, cũng sung sướng hơn người tại sa mạc, ít nhất cũng gấp mươi phần. Họ không sợ ướt át, họ có thể câm lặng suốt ngày, họ có thể bất động, các ngươi được vậy không ? Lúc đói, họ có thể ăn rắn rít nướng, các ngươi ăn được chăng ? Lúc khát, họ dùng tay đào cát sâu hơn trượng lấy nước, các ngươi làm được chăng ? Giả như không có nước, họ uống được cả nước tiểu của lạc đà, các ngươi uống được chăng ? Chỉ cần ngửi thôi các ngươi cũng buồn nôn rồi, và tại sa mạc, kẻ nào nôn, là kẻ đó sắp chết ! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Cơ Băng Nhạn tiếp luôn:

-Người tại sa mạc, vì sự sinh tồn, bắt buộc phải làm những việc mà ta chắc chắn các ngươi không tưởng nổi, chứ đừng nói là làm nổi ! Như vậy liệu các ngươi có sinh tồn được chăng ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ít nhất, ta cũng nhìn nhận là không uống nổi nước tiểu của lạc đà ! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Không uống được là chết ! Các ngươi thấy đó, võ công không liên quan mảy may đến vấn đề sinh tồn tại sa mạc ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, từ từ buông từng tiếng:

-Có những việc mình biết làm là đi vào cỏi chết, cũng phải làm ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Ta biết chứ ! Đạo Soái Lưu Hương một khi đã quyết định làm một việc gì, vô luận là ai cũng không cản nổi ! Nhưng các ngươi muốn đi, ít nhất cũng phải biết là không thể để vậy mà đi ! Tiểu Phi cau mày:

-Chứ bọn ta phải làm sao ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Phải chuẩn bị ! Rất nhiều ! Nhiều lắm ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hạn những món gì ?

Cơ Băng Nhạn nghiêm giọng:

-Tối thiểu, năm con lạc đà, kế đó, thức ăn, thức uống, do lạc đà chở, ngoài ra còn lều, còn dụng cụ linh tinh, có những vật xem thì vô ích, nhưng vào sa mạc rồi, mới thấy là rất cần, cần như khí trời. Cuối cùng, một vài kẻ giúp đỡ lặt vặt cũng phải có mặt bên cạnh các ngươi ! Hắn mỉm cười tiếp:

-Các ngươi tự nhiên không phí tâm chuẩn bị những thứ đó, ta bao quản, chiều mai, sẽ có đủ cho các ngươi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi nên nhớ, ra đi, chúng ta không có cái mục đích du sơn ngoạn thủy, không phải đi để hưởng phúc, hưởng lộc ở cuối đường. Cho nên, liệu mà tiềm tiệm, càng đơn giàn càn ghay ! Giả như có được vài vò rượu cho gã Hồ điên, thì đó là một đặc lệ đáng được ghi nhận ! Cơ Băng Nhạn lẩm nhẩm:

-Mười năm qua rồi, ngươi chẳng hề biến đổi ! Tật cũ vẫn còn !

30. Không Thể Cao Hơn

Hồ Thiết Hoa ngồi trên lưng ngựa, ngựa là thứ được tuyển chọn từ ngàn còn trăm còn chục, từ chục còn một, song so với ngựa của Tiểu Phi thì chẳng khác nào chuột sánh mèo.

Vô luận Hồ Thiết Hoa đánh cách nào, nó cũng không dám vượt lên sóng đôi với ngựa Tiểu Phi.

Như vậy, Hồ Thiết Hoa phải lẽo đẽo theo sau, như vậy y không khoái chút nào.

Y cứ càu nhàu mãi.

Tiểu Phi thì thản nhiên như không, bất quá từ lúc tạm biệt Cơ Băng Nhạn, chàng không nói một lời nào.

Chàng trầm lặng, Hồ Thiết Hoa càng bực, y gọi chàng:

đạo Soái Lưu Hương ! Ngươi biết chăng, giờ đây ta bắt đầu hoài nghi ! Ngươi có phải là bằng hữu đúng theo sự tưởng tượng của ta chăng ?

Tiểu Phi khẽ kêu:

-Ạ ! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Cơ Băng Nhạn mang cái khổ tật đó suốt đời, ngươi chẳng tỏ vẻ gì thương xót hắn ! Ngươi không còn là ngươi của ngày trước ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, điểm phớt một nụ cười:

-Ngươi quen Cơ Băng Nhạn được bao lâu rồi ?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Dù không lâu ít nhất cũng được mươi năm ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Có khi nào ngươi nghe hắn nói quá nhiêu chăng ?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

đương nhiên là không ! Muốn cho Tử Công Kê mở miệng kể như làm được một việc khó nhất trên đời, khó hơn bắt buộc một gã keo kiệt phải mở tiệc đãi hàng trăm khách ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Có khi nào ngươi thấy hắn khích động như ngày hôm qua ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta thầy hắn ngã, ta thương quá, tự hận mình không khóc ra được ! Nhưng ngươi thản nhiên như không ! Ngươi còn cười là khác ! Tiểu Phi cũng thở dài:

-Ngươi quen hắn độ mươi năm nay, chẳng lẽ không hiểu được cố tật của hắn ! Nếu thật sự hắn hư đôi chân, thì khi nào hắn lại nói năng quá nhiều lời như vậy ?

Khi nào hắn hiện lộ khích động đến độ đó ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói thế là có ý tứ gì ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Cái ý tứ của ta ngươi chưa biết nữa sao ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Hắn giả vờ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi có lưu ý đến hai nàng hầu rượu chăng ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Thái độ của chúng ?

Tiểu Phi gật đầu:

đối với Cơ Băng Nhạn, chứ chẳng phải đối với chúng ta ! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Rồi ngươi ghen, ngươi tức à ? Đâu phải tất cả những nữ nhân trên đời này đều hướng về tên trộm chúa Lưu Hương ? Ít nhất cũng phải có một vài nàng xem thường ngươi chứ ?

Tiểu Phi cười thảm:

-Ngươi xem cái thái độ của nàng, có thích hợp với một kẻ tàn phế chăng ? Ngươi có thấy những ánh mắt trao đổi giữa các nàng và Cơ Băng Nhạn chăng ?

Hồ Thiết Hoa không còn cười nữa.

Tiểu Phi tiếp:

-Ngươi có nhiều kinh nghiệm về vấn đề nữ nhân, chẳng lẽ ngươi điên đến không thấy điều đó ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

đúng ! Đúng ! Nếu một nam nhân không thể làm cho nữ nhân thỏa mãn, nữ nhân đó sẽ không còn tha thiết đến nam nhân đó nữa ! Huống chi, m ột kẻ tàn phế thì làm gì thỏa mãn sự đòi hỏi của một nữ nhân đang lúc yêu đời ?

Bỗng y kêu lớn:

-Sao ngươi không cho ta biết, ngay lúc đó ?

Tiểu Phi thở dài:

-Hắn không muốn đi, chúng ta bức hắn làm gì ?

Hồ Thiết Hoa mắng vang:

-Tử Công Kên đáng chết ! Lừa ta, ta không bắt tội thoái thoát khỏi đi theo chúng ta, mà bắt tội hắn đã làm cho ta đau thương vì hắn ! Hừ ! Tình bằng hữu hơn mười năm ! Hắn đối xử với ta như vậy ! Tiểu Phi mỉm cười :

-Tuy nhiên, hắn đối với chúng ta cũng tròn trịa lắm ! Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi cho rằng hắn đối xử rất tốt ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hắn nói chuyện rất nhiều, điều đó chứng tỏ hắn có phần nào áy náy trong tâm, gần như hổ thẹn. Hắn chứng tỏ dù sao hắn cũng còn là bằng hữu của chúng ta, chứ chưa hẳn là người xa lạ ! Giả như hắn thẳng thắng bảo với chúng ta rằng, hắn không đi ! Thì chúng ta sẽ làm gì hắn ? Chúng ta trói hắn, mang theo chăng ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Tiểu Phi một lúc:

-Hắn có thái độ như vậy, ngươi không sanh giận à ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Phàm muốn kết giao bằng hữu với một người nào đó, trước hết phải biết cái tật của người đó như thế nào. Bằng hữu mình có khuyết điểm, nên rộng lượng mà thông qua cái khuyết điểm đó, có như vậy mình mới giữ được bằng hữu lâu dài.

Ngay từ lúc gặp hắn lần đầu tiên, ta đã nhận ra con người hắn như thế nào. Nhận được như vậy rồi, thì ta còn sanh giận hắn làm gì ?

Hồ Thiết Hoa căm hờn:

-Nhưng ta lại không có độ lượng rộng lớn như ngươi, ta … Tiểu Phi vẫn cười nhẹ:

-Nói như thế là ngươi tự cho là mình xứng đáng bằng hữu, bất cứ đối với ai à ?

Ngươi xem, ta với ngươi, giao tình thân mật như thế nào, vậy mà ngươi vẫn có thể lặng lẽ bỏ ta đi biền biệt suốt bảy năm trời. Giả như ta sanh giận, ta cũng có cái lý của ta chứ ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Nhưng ta … ta không giống hắn … Tiểu Phi chận lại:

-Phải, ngươi khác hẳn, ngươi chẳng hề bỏ rơi bằng hữu khi biết được bằng hữu gặp cảnh khốn cùng. Tuy nhiên, ngươi tốt một phương diện, lại khuyết điểm ở một phương diện khác, Cơ Băng Nhạn cũng thế thôi. Tóm lại, làm người, ai cũng có điểm tốt, điểm xấu, có điều những điểm đó bất đồng ở mỗi con người, Cơ Băng Nhạn đáng trách, mà cũng đáng ngợi, ngươi cũng thế ! Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ mũi, không nói gì.

Y đúng là một bằng hữu thân thiết nhất của Tiểu Phi, Tiểu Phi có cái tật xoa xoa chót mũi mỗi khi gặp điều gì phải lo nghĩ, thì y cũng nhiễm luôn cái tật đó.

Trưa hôm đó, cả hai tìm một địa phương nghỉ chân.

Tiểu Phi muốn nghiên cứu hành trình rất kỹ, trước khi dấn thân vào vòng mạo hiểm, song khi quay đầu nhìn lại, chẳng thấy bóng dáng Hồ Thiết Hoa đâu cả.

*** Tiểu Phi chỉ còn biết cười khổ và chờ.

Chàng nóng nảy lắm, song nóng để làm gì ?

Chàng nóng Hồ Thiết Hoa còn nóng hơn chàng, chàng còn lạ gì con ngựa hoang đó, khi điên loạn lên còn hoang gấp mấy phần ?

Không cần suy tư nhiều, chàng cũng biết là Hồ Thiết Hoa đi đâu.

Nơi họ dừng chân, bất quá cách Lan Châu độ hai khắc thời gian lộ trình, nếu dùng ngựa tốt, thời gian đó có thể thu hẹp lại phân nửa. Và vừa đi vừa về Hồ Thiết Hoa sẽ có mặt đây trước khi hoàng hôn xuống.

Nếu y trở lại, nhất định chẳng phải trở lại một mình.

Rồi Hồ Thiết Hoa cũng trở lại.

Y cởi một con ngựa tay nắm cương dòng một con thứ hai ở phía sau, trên lưng con ngựa sau, có hai người.

Hai người đo là hai nàng hầu của Cơ Băng Nhạn, là Nghinh Nhạn và bạn Thủy.

Phải nhìn nhận là hai nàng đẹp vô cùng, hiện tại, vẻ đdẹp của họ có ẩn ước niềm sợ hãi, giai nhân nào cũng thế, những lúc biến thái lại là những lúc đẹp hơn, đẹp với cái vẻ kỳ lạ của trạng thái biến đó.

Tiểu Phi đứngnơi cửa nhìn ra đường, trông thấy Hồ Thiết Hoa trở lại, vội vào trong, kéo ghế ngồi, đưa lưng ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa tới cửa, xuống ngựa, dìu hai nàng xuống luôn, rồi vào quán.

Động tác của y nhanh quá, đẹp quá, ngựa lại đẹp, hai nàng lại đẹp, khách đi đường lác mắt nhìn, song chẳng ai dám đến gần, bởi họ hiểu có động tác như vậy hẳn Hồ Thiết Hoa phải là một nhân vật hữu hạng trong võ lâm, mà thường nhân thì có ai dám trêu vào người thuộc võ lâm ?

Tiểu Phi không quay đầu nhìn lại.

Hồ Thiết Hoa lên tiếng:

-Ta trở về đây ! Tiểu Phi vẫn ngồi bất động:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ta có mời về đây hai người khách ! Tiểu Phi đứng lên, kéo ghế cho hai nàng ngồi, sau đó chàng vẫn trầm gương mặt, không quan tâm đến Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa ung dung tìm bình rượu rót ra chén, uống cạn rồi khà khà mấy tiếng, đoạn thốt:

-Ta biết ngươi không cao hứng, nhưng Cơ Băng Nhạn không xứng là bằng hữu, nếu ta không trừng phạt cái tánh đểu của hắn nhất định là ta không ngủ được rồi ! Tiểu Phi thở dài:

-Nhưng tội tình gì đến hai vị cô nương này ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ta chỉ hành động theo một phương pháp ! Tiểu Phi hỏi:

-Lúc ngươi đi, chắc Cơ Băng Nhạn còn ngủ ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Hơn mười năm qua, hắn vẫn còn giữ cái tật nghỉ trưa và khi hắn tỉnh lại rồi, thế nào hắn cũng đến đây ! Y bật cười ha hả, tiếp nối:

-Hắn cũng như ngươi ! Tô Dung Dung bị cướp, ngươi toan mạo hiểm ra sa mạc liều ! Cho ngươi biết, ta mượn Hắc Trân Châu ta hành động như Hắc Trân Châu ! Tiểu Phi thở dài:

-Hành động đó tổn đức quá ! Hồ Thiết Hoa thản nhiên:

đối với mẫu người của Cơ Băng Nhạn, ta có quyền dùng phương pháp tổn đức ! Y đứng lên, hướng sang hai nàng, vái dài cười nhẹ:

-Tuy có lỗi với hai vị thật song nghĩ ra tại hạ làm điều hữu ích cho hai vị đấy ! Một cuộc trắc nghiệm tình cảm của Cơ Băng Nhạn đối với hai vị đó ! Nghinh Nhạn mỉm cười:

-Như vậy là chị em tôi phải cảm kích công tử ! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải cảm kích tại hạ, mới đúng đạo lý ! Bởi, nếu không có tại hạ sắp xếp cuộc trắc nghiệm này, thì vĩnh viễn hai cô nương không hy vọng gì trông thấy Cơ Băng Nhạn bồn chồn ! Y như khoái trá quá, bật cười vang ! Tiểu Phi cũng cười theo:

-Nếu luận về mặt dày, chắc chắn là ta kém ngươi xa ! Bạn Thủy cười duyên:

-Nếu thế, công tử trả tự do cho chị em tôi đi ! Nếu không để cho chị em tôi kính mừng một chén rượu, thì làm sao tỏ được sự cảm kích đối với công tử ?

Họ uống rượu chờ.

*** Họ chờ mãi.

Thời khắc trôi qua, đêm dần dần khuya, trống lần canh đã điểm ba tiếng rồi, Cơ Băng Nhạn vẫn vắng bóng.

Nghinh Nhạn và Bạn Thủy không còn cười được nữa.

Bạn Thủy ảm đạm thốt:

-Hoặc công tử ức độ sai, hoặc y không phải là người như công tử tưởng tượng ! Hồ Thiết Hoa cũng bắt đầu khẩn cấp, tuy nhiên, y cười gượng đáp:

-Cô nương yên trí ! Nhất định là hắn phải đến ! nghinh Nhạn cau mày:

-Nếu y không đến ! Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn sang Tiểu Phi.

Tiểu Phi so vai:

đừng mong nơi ta, đó là việc của ngươi mà ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đương nhiên là việc của ta ! Ngươi tưởng ta lo lắng thực sự à ? Ta chắc chắn hắn phải đến ! Bạn Thủy trầm giọng:

-Nếu y muốn đến, hẳn y đã đến sớm rồi ! Hồ Thiết Hoa lại khẩn trương:

-Có thể … có thể hắn không … đi đúng con đường … Tiểu Phi hỏi:

-Hắn đưa chúng ta ra cửa mà, làm sao không biết hướng chúng ta đi ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

đúng vậy ! Tiểu Phi tiếp:

-Trừ ra hắn không biết ngươi đùa với hắn ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ta cố ý lưu dấu vết cho hắn biết, ai khác thì không nhận ra, nhất định hắn nhận ra ! Tiểu Phi cau mày:

-Nếu vậy, tại sao hắn không đến ?

Bạn Thủy hỏi:

-Nế thực sự hắn không đến, công tử định xử trí bọn tôi làm sao đây ?

Hồ Thiết Hoa khổ sở vô cùng:

-Việc đó … việc đó … tại hạ … Nghinh Nhạn chớp mắt, điểm một nụ cười:

-Y đến cũng tốt, không đến cũng chẳng sao, chi em tôi sẽ theo luôn công tử ! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

-Không được ! Không được ! Nghinh Nhạn trầm giọng:

-Công tử hiềm chị em tôi xấu xí ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Không ! … Tại hạ không có ý đó ! Bất quá … bất quá … Nghinh Nhạn cau mày:

-Chứ công tử nghĩ sao ?

Bạn Thủy tiếp nối:

-Công tử bắt chúng tôi đưa đến đây, rồi buông rơi chúng tôi, từ nay chúng tôi còn dám nhìn mặt ai nữa ?

Đôi mắt nàng đỏ lên, lệ thảm sắp sửa đổ.

Hồ Thiết Hoa gấp giọng:

-Van cầu cô nương đừng khóc ! Đừng khóc, cô nương ! Tại hạ thấy nước mắt là không còn chủ ý gì cả ! Bạn Thủy gằn giọng:

-Tại sao công tử chê chị em tôi ?

Hồ Thiết Hoa hét to:

-Tại hạ chỉ đùa Tử Công Kê, chứ nào phải thực sự cướp vợ hắn đâu ? … Tuy tại hạ rất thích hai cô nương, song … Bạn Thủy vụt cười:

-Nếu công tử thấy thích chị em tôi, thì chị em tôi quyết đi theo công tử ! Nghinh Nhạn phụ họa:

-Người ta không quan tâm đến mình, mình còn tha thiết làm gì nữa ? Đi theo công tử là phải ! Hồ Thiết Hoa như đứng trên đống than hồng.

Tiểu Phi thản nhiên như thường, vừa cười, vừa rót rượu, vừa nhấp nháp.

Hồ Thiết Hoa chồm tới giật chén rượu nơi tay chàng hét:

đạo Soái Lưu Hương ! Ngươi không nghĩ cách gì giúp ta à ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta đã nói rồi, việc của ngươi mà ! Tự ngươi lo lấy ! Huống chi, được hai người đẹp cùng đòi theo ngươi cả, thì còn gì bằng ! Ta cao hứng cho ngươi đấy ! Hồ Thiết Hoa lại hét:

đạo Soái Lưu Hương ! Ngươi đúng là một con quái vật ! Cho ngươi biết, nếu ngươi không cùng đi với ta, trả lại hai cô nương này về cho Cơ Băng Nhạn, ta quyết trí mạng với ngươi đó ! *** Dọc đường Nghinh Nhạn và Bạn Thủy không ngừng cười.

Nghinh Nhạn hỏi:

-Tại sao bắt chị em tôi, mang đi, rồi lại mang trả ?

Bạn Thủy tiếp:

-Nếu không vì công tử khẩn trương quá độ, chi em tôi chắc không về đâu ! Tiểu Phi nhìn gương mặt khổ sở của Hồ Thiết Hoa, không nín cười được:

-Hồ Thiết Hoa, ta hy vọng từ nay, nên nhớ là không phải mỗi nữ nhân đều giống Cao Á Nam cả ! Đừng tưởng là dễ đối phó với họ ! Nếu ngươi hí lộng được Cao Á Nam, chẳng qua vì nàng thích ngươi thôi ! Hồ Thiết Hoa cười thảm:

-Ngươi nói đúng ! Từ nay ta chẳng hề dám nói là có thể đối phó với nữ nhân nữa ! Nếu hiện giờ có Cao Á Nam tại đây, ta sẽ không ngần gại quỳ xuống ôm chân nàng mà hôn ! Tiểu Phi cười lớn:

-Ngươi còn hiểu được cái đạo lý đó thì cũng chưa đến đổi ngốc lắm ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tự cho là mình thông minh, vậy ngươi có biết tại sao Cơ Băng Nhạn không đến chăng ?

Tiểu Phi bỉu môi:

đã biết thế nào ngươi cũng đưa hai cô nương này về trả cho hắn, thì hắn còn đến làm gì ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ thốt:

-Nếu hắn nghĩ như vậy, là hắn lầm ! Trên thế gian này, không phải có rất nhiều ngươi ngu, bất quá, người ta không muốn tỏ ra quá thông minh đó thôi ! Tiểu Phi thở dài:

-Cho nên Cơ Băng Nhạn phát tài, còn ngươi thì suốt đời cùng khổ ! Và nhờ vậy, người ta mới cho rằng ngươi khả ái ! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Thế ra ta là một người khả ái ! Đến bây giờ ta mới biết được điều đó ! Bỗng y ngưng bặt tiếng cười.

Y trông thấy một đoàn người có xe, có ngựa, chừng như có đến bảy tám con lạc đà.

Đêm khuya, người vắng, đoàn người này đi về đâu ?

Hồ Thiết Hoa cau mày.

Y là con người thích gánh vác việc đời, nặng tánh hiếu kỳ, gặp những việc lạ lùng như thế này, khi nào lại chịu bỏ qua mà không truy cứu tường tận ?

Tiểu Phi nhìn y, cười nhẹ:

-Ngươi đang nghĩ gì đó ?

Hồ Thiết Hoa lại cau mày, đưa tay xoa cằm, lẩm bẩm:

đang đêm mà họ đi như vậy là có y tránh tai mắt người đời ! Họ đúng là cường đạo ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi định phỏng tay trên ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Nếu đúng chúng là cường đạo ! Y ra roi, giục ngựa chạy liền.

Xe ngựa, lạc đà rầm rộ, nhưng người thì có hai. Một ngồi trên vành xe, còn một kia, là một đại hán, oai nghi vô cùng.

Đại hán cầm ngọn roi dài độ trượng, mặc chiếc hộ tâm da dê, thân hình đen hơn sắt, gân cốt rắn chắc phi thường.

Đại hán đi sau đoàn, một mình hắn điều khiển đoàn thú, không hề rối loạn hàng ngũ.

Xe đi êm thắm, ngay ngắn, như xe chở quan tài. Cửa xe đóng kín, chẳng rõ bên trong có gì.

Hồ Thiết Hoa càng nhìn càng nghi hoặc.

Y nghĩ, đoàn xe ngựa này, nhất định không phải của bọn cường đạo, mà cũng chẳng phải bọn con buôn.

Cũng chẳng phải một đoàn bảo tiêu ! Y vọt ngựa đến bên đại hán, điểm một nụ cười :

-Bằng hữu đi gấp, đến đêm cũng không ngừng, chắc khổ nhọc lắm ?

Đại hán trừng mắt nhìn y, không đáp.

Hồ Thiết Hoa phát giác ra, đại hán có gương mặt như quả cam phơi khô, chổ lồi, chổ lõm, nhăn nheo quái dị. Gương mặt đó không còn điểm sinh khí nào ! Đôi mắt của đại hán xam xám, không làm sao phân biệt nổi tròng đen và tròng trắng.

Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa trừng trừng, nhưng mường tượng không trông thấy y.

Ánh mắt của hắn bốc ngời tà khí.

Đêm khuya, cảnh vắng, gặp một con người kỳ bí như vậy, thực không thú vị một chút nào.

Hồ Thiết Hoa hết cười nổi.

Nhưng dù sao, y cũng phải truy lai lịch của khách lạ, y lại giục ngựa theo sau đại hán, cao giọng hỏi:

-Chỉ có những người nuôi dưỡng cái tâm quỷ, mới không đáp lại câu hỏi của kẻ khác ! Bằng hữu định biểu diễn trò quỷ gì đây ?

Lần này, đại hán không trừng mắt nhìn y nữa, mà cũng chẳng lưu ý đến y.

31. Đường Về Đại Qua Bích

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Có những kẻ không màng việc khác ngoài việc của mình nhưng tại hạ thì chẳng vậy ! Kẻ đó, có nổi giận, thì chẳng làm gì ai, còn tại hạ nổi giận, chỉ sợ ... Từ trong xe, bỗng có một chiếc đầu thò ra, nhìn Hồ Thiết Hoa, cười nhạt:

-Các hạ không nên nổi giận, hắn không nghe các hạ nói gì đâu ! Bởi hắn điếc ! Hồ Thiết Hoa từ trên mình ngựa lao vút mình xuống, hét to:

-Cơ Băng Nhạn ! Ngươi ! Tử Công Kê ! Ngươi ! Ngươi định giở trò gì đây ?

Người trong xe chính là Cơ Băng Nhạn.

Từ trong xe, hắn đưa tay ra hiệu. Đoàn người lập tức dừng lại.

Sau đó, hắn mở cửa xe, từ từ bước xuống.

Hồ Thiết Hoa tưởng chừng muốn phát điên lên được. Y quát lớn:

-Hai chân của ngươi chẳng việc gì à ? Bây giờ thì ngươi đứng được rồi à ?

Cơ Băng Nhạn như chẳng nghe y nói gì, chỉ hướng về phía Tiểu Phi đang từ từ tiến đến, hắn nghinh đón chàng, hay hắn nghinh đón Nghinh Nhạn và Bạn Thủy cũng thế.

Tiểu Phi vừa trông thấy hắn, vội xuống ngựa, điểm một nụ cười.

Hắn cũng đáp lời, đoạn thốt:

-Ta đến với ngươi đây, Đạo Soái Lưu Hương ! Tiểu Phi gật đầu:

-Tốt quá ! Cơ Băng Nhạn tiếp :

-Vì ta bận chuẩn bị cuộc hành trình xuất quan nên đến chậm một chút đó ! Tiểu Phi nhìn thoáng đoàn xe ngựa gật đầu:

-Rất chỉnh tề, rất chu đáo đấy, Cơ Băng Nhạn ! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Có chu đáo đến đâu, cũng vẫn không đầy đủ được, đối với sinh hoạt ngoài sa mạc ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất cả đều bằng vào kinh nghiệm dồi dào của ngươi ! Mọi sự, ta xin nghe theo ngươi cả ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Cổ xe kia có thể tạm dùng cho chúng ta qua đêm. Sáng ra ngươi kiểm điểm lại, rồi lên đường. Ngươi bằng lòng như vậy chứ ?

Tiểu Phi gật gù:

đương nhiên là bằng lòng gấp ! Cả hai tuyệt nhiên không đề cập đến chân tê liệt của Cơ Băng Nhạn, nhắc lại việc đó, thì cầm như thừa, mà thêm trơ trẽn bẽ bàng.

Trong tình thế này muốn duy trì tình bằng hữu, tất phải lờ đi việc đó.

Hồ Thiết Hoa còn giận đến xanh mặt, dù muốn dù không cũng phải bước tới.

Cơ Băng Nhạn bảo:

-Trong xe, có rượu đấy, nếu ngươi chưa say đúng mức, cứ vào đó mà nốc, nốc đến khoái dạ dày thì thôi nhé, đừng mửa ra lênh láng chẳng có ai dư công quét dọn đâu ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, vụt bật cười ha hả:

-Tốt ! Tuy ngươi lừa được ta, ta vẫn thấy ngươi đáng yêu hơn ta, bởi ta nhận ra mình chưa đúng tư cách một người bằng hữu ! Bây giờ, ta cảm thấy bình tỉnh trở lại rồi, ngươi lên xe với ta, ta sẽ kính ngươi ba chén ! Lên xe rồi, Hồ Thiết Hoa mới hiểu tại sao Cơ Băng Nhạn trang bị cổ xe như quan tài, hay nói đúng hơn, như một cổ quan tài to.

Xe, hình thức bên ngoài là xe, song bên trong thì lại là một gian nhà, không sai biệt mãy may, bất quá là một gian nhà di động được.

Trong xe, có giường rộng, nệm êm, chăn ấm, có màn che, có trướng rủ, lại có đồ dùng, người trang trí ra một gian nhà lưu động này hẳn phải tiêu hao lắm tâm và lực.

Hồ Thiết Hoa định hỏi:

-Rượu đâu ?

Cơ Băng Nhạn đưa tay ấn vào một chiếc nút cạnh chiếc giường từ nơi đó ló nhanh ra một cái mâm, trên mâm có chén rượu, có một chiếc bình vuông, tuy thấp nhưng dung tích lớn.

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ta đã dự trù hơn mười loại rượu, lại có cả thức ăn, có thức dùng ngay, có thức để dành lâu được, nơi Quan ngoại có bán loại rượu sữa dê, mình mua lưu trữ, đừng lo gì chúng ta thiếu rượu suốt hành trình, bởi ít nhất chúng ta cũng có chổ chứa hơn ba mươi cân.

Hồ Thiết Hoa nhìn hắn trừng trừng, lâu lắm, mới thở dài, thốt:

-Ấn một ngón tay, hơn mười thứ rượu xuất hiện liền ! Có con sâu rượu nào không nuôi cái mộng đó ? Cho nên, ai ai cũng mơ ước phát tài, bởi những người phát có cái khoái không tưởng nổi, xa hẳn tầm tay của đa số ! Rồi cả ba uống, ăn một lúc sau, Hồ Thiết Hoa lại thốt:

-Hiện tại, nếu có tôm Giang Bắc và cua Giang Nam là món nhắm đánh chén thì đúng là chúng ta đã tìm được Thiên đàng ! Rất tiếc … Y chưa thốt dứt câu, Cơ Băng Nhạn lại ấn chiếc nút nơi vách xe đối diện.

Một chiếc mâm bằng thủy tinh ló ra, trên mâm có hai thứ di Hồ Thiết Hoa vừa ước, lại được nấu nướng tân kỳ ! Thì ra, Cơ Băng Nhạn đã an bày một đoàn đầu bếp theo hắn trong cuộc hành trình và tấu xảo làm sao Hồ Thiết Hoa ước đúng lúc đầu bếp kín đáo đặt những món ăn đó lên mâm, nếu Hồ Thiết Hoa không nói ra, thì Cơ Băng Nhạn cũng đem đãi bạn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi định diễn kịch gì đây, hở Tử Công Kê ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Giới hạn một kiếp nhân sinh quá ngắn, chúng ta phải hưởng rất vội vàng mới kịp, nếu không thì khi hắt hơi thở cuối cùng, chúng ta vẫn còn tưng tức. Cái ăn, ta cầu kỳ, cái ngủ, ta cũng cầu kỳ luôn, suốt ngày, ta chỉ tìm cách hưởng thụ những cầu kỳ luôn luôn vận dụng sáng kiến để mãi mãi có những tân kỳ mà hưởng thụ ! Tiểu Phi thản nhiên, Hồ Thiết Hoa thì áy náy quá hcừng, áy náy vì cái việc y làm cho Cơ Băng Nhạn rời khỏi vỏ ốc vàng son, dấn thân vào các dặm trường.

Y thở dài:

đáng lý ra, ta không nên bức bách ngươi đến đây … Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi chẳng hề bức ta, bởi có bức mà ta không muốn đến, cũng chẳng bức nổi ! Không một ai bức được ta ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười đột nhiên hỏi:

-Còn hai vị cô nương sao chẳng mời họ ra đây cùng uống rượu với chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Họ đã về Lan Châu rồi ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sao ngươi gấp đuổi họ về sớm thế ? Dù sao thì ta và Đạo Soái Lưu Hương cũng là những kẻ biết điều, chúng ta sẽ tạo cơ hội cho ngươi và hai nàng tiễn biệt nhau… Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Bây giờ, không còn là lúc nói lời tạm biệt nữa. Chúng ta ba người đã hợp đủ mặt rồi, thì ngay từ giờ phút này, tại địa điểm này, khởi hành thẳng đến Đại Qua Bích, không cần phải đợi trời sáng rõ. Từ giờ phút này, cổ xe này chẳng hề dừng bánh, và mỗi ngày chỉ dừng lại ba lần, mỗi lần không quá mấy phút. Ta ức độ, theo công lực của chúng ta, có thể dằn những cơn đại tiện cũng như tiểu tiện ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-không thể xuống xe trong một giây, một phút ?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu :

-Tuyệt đối không nên ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn giải thích:

-Chúng ta chưa có thể đích xác là đối phương có đặt tai mắt hoặc cạm bẫy các nơi dọc theo đường chăng, giả như có bọn trinh sát biết được hành tung của chúng ta, thì làm sao biết được cai nguy đến lúc nào mà đề phòng, mà đối phó ? Người ta nói dè dặt bao giờ cũng có lợi hơn là vậy đó ! Hồ Thiết Hoa tự thị:

-Ngươi lo quá xa ! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Nếu muốn thành công, chúng ta phải có kế hoạch chu đáo, ngươi phải biết, kẻ nào dám trêu vào Đạo Soái Lưu Hương, nhất định kẻ đó chẳng phải tầm thường ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thế chúng ta lại tầm thường à ?

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ta đã nói, những kẻ sinh trưởng tại sa mạc, đều được rèn luyện đến kỳ cùng, cái sức chịu đựng của họ còn trên sức chịu đựng của những con lạc đà, mà họ còn tinh tế hơn những con hồ ly, dữ hơn lang sói. Lạc vào sa mạc, chúng ta chẳng khác nào những con thỏ khờ dại nhu nhược.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ngươi cứ tâng bốc người ngoài, hạ thấp người nhà ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ta không muốn chết tại sa mạc cho chim ưng mổ xác ta, cho lang sói gậm đầu ta. Ta còn phải sống để hưởng thụ ! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Nhưng ta nhận ra … Cơ Băng Nhạn chận lại:

-Ta không muốn biết ý tứ của ngươi, ta chỉ muốn biết một điều là, muốn cho ta đến đây, có phải để ta nghe lời ngươi hay ngươi phải nghe lời ta ?

Tiểu Phi bây giờ mới cười nhẹ, chen vào:

-Ngươi còn sống sót mà mang được tài sản từ sa mạc về đây, tất nhiên lời nói của ngươi phải có lý. Cái gì đúng đạo lý tất ta phải tuân theo ! Cơ Băng Nhạn nhìn Hồ Thiết Hoa:

-Còn ngươi ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta chỉ có thể nói là ta không nên bức ngươi đến đây. Ngươi đã đến rồi, ta còn nói chi nữa ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Tốt ! hắn dẹp mấy đĩa đồ ăn, bình rượu, chén, rồi xoay chiếc mâm trở bề dưới lên trên.

Một bức địa đồ hiện ra trước mặt ba người.

Cơ Băng Nhạn lấy chiếc đũa nhúng rượu vẽ một đường trên bức địa đồ, thốt:

-Chúng ta không nên do ngã này mà xuất quan. Chỉ vì các ngươi không thuộc đường, do đó, chúng ta phải vòng qua ngõ này ! Tiểu Phi hỏi:

-Hoàng hà ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng vậy ! Rồi hắn tiếp:

đây là thượng lưu Hoàng Hà, chúng ta đi dài theo, thẳng đến Ngân Xuyên. Ta biết, thế lực của trác Mộc Hợp ngày trước không lan rộng đến phía Nam vùng Aâm Sơn, cho nên chúng ta không hy vọng gì tìm ra một manh mối nào của chúng trên đoạn lộ trình này. Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải phòng bị tai mắt của chúng ! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa im lặng nghe, không hỏi chận.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Cho nên, ngày mai, đến vịnh Lao Long rồi, ngươi nên gởi ngựa lại, nơi đó ta có đồng bạn ngươi yên tâm ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Con ngựa này ta phải mang theo ! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không được ! Tiểu Phi cau mày:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Tại vì con ngựa lộ liễu quá, nó sẽ làm cho mọi người chú ý và chẳng mấy chốc tin đó sẽ đến tai đối phương. Mang nó theo chẳng khác nào chúng ta tự tiếc lộ hành tung của mình ! Mà chúng ta chỉ cần giữ hành tung bí mật, càng giữ được bí mật càng hay ! Tiểu Phi không đáp.

Cơ Băng Nhạn tiếp :

-Ngươi phải biết, hiện tại đối phương đang nấp trong bóng tối lấy cái khoẻ chờ cái mệt. Chúng lại chiếm trọn thiên thời, địa lợi , nhân hòa. Chúng ta thì chẳng có một điều thuận tiện nào trong tay. Muốn thắng, tất phải đánh bất ngờ, do đó phải giữ hành tung bí mật, trước thời gian tìm được chúng ! Nếu sơ thất một chút, thì chúng ta sẽ bỏ xác tại sa mạc ! Tiểu Phi tr6àm ngâm một lúc lậu, đoạn thở dài:

-Ta nghĩ, chẳng có gì đến đổi, ta … Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Ngươi nên nhớ điều này, ở những nơi nào khác, đối phương không thể giết được ngươi, do đó chúng dẫn dụ ngươi đến sa mạc. Sở dĩ, chúng dụ ngươi đến sa mạc là vì nơi đó chúng có đủ phương tiện giúp chúng thành công. Và cũng phải nhìn nhận cuộc chiến sắp tới đây, tạo cho ngươi rất nhiều gian khổ, bình sanh ngươi chưa hề gặp một cuộc chiến nào gian khổ bằng ! Ngươi có tưởng đến điều đó chăng ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng có sự kiện không cho phép chúng ta tưởng nhiều ! Cơ Băng Nhạn uống một chén rượu:

-Cũng được, hiện tại chúng ta tạm thời không nên tưởng gì cả, chúng ta cứ ngủ, ngủ không được cũng cố gắng mà ngủ. Bởi vì, tuyệt đối chúng ta không nên lãng phí kình lực.

Giường rất rộng, thừa chổ cho ba người ngủ chung.

Hồ Thiết Hoa còn cầm chén rượu trong trong tay, vụt cười lớn:

-Vô luận làm sao, hôm nay ba chúng ta cùng nằm chung, như mười năm trước … Ha ha ! Cái thời gian đó, êm dịu làm sao ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ta chẳng thấy những ngày đó có gì đẹp đẽ cả ! Rượu, chúng ta uống toàn rượu chua, nằm, chúng ta nằm nơi ẩm thấp. Bây giờ thì, uống rượu thơm, nằm êm ấm, lại nằm giường chứ không nằm đất.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lắc đầu:

-Luôn luôn những ngày qua đều là những ngày tốt đẹp cả, rất tiếc việc đó ngươi lại không hiểu ! Bởi ngươi không thấu đáo phong tình, ngươi quá chú trọng về hiện thực, ngươi buôn danh, trục lợi, ngươi chỉ biết … Bỗng, y dừng câu nói, vì y phát hiện ra Cơ Băng Nhạn đã ngủ rồi.

*** Hôm sau, khi hoàng hôn xuống, họ đã đến vịnh Lão Long.

Tiểu Phi gởi ngựa trong một khu nông trại của Cơ Băng Nhạn.

Chàng bỗng phát giác ra là mình quá lưu luyến con ngựa.

Chàng cười thảm, lẩm nhẩm:

-Có lẽ, ta già đi rồi, nên lòng càng ngày càng mềm hơn ! Con ngựa hí nho nhỏ.

Tiểu Phi vỗ tay nhẹ lên lưng nó, dịu dàng hỏi:

-Ngươi không muốn xa ta à ? Ngươi sợ ta đi rồi, sẽ không trở lại phải không ?

Hồ Thiết Hoa có vẻ hứng khởi vô cùng.

Y đang cùng Cơ Băng Nhạn kiểm điểm lại ngựa xe, lạc đà các đồ vật mang theo.

Bây giờ, y mới hiểu cái chân giá trị của đại hán, điếc mà Cơ Băng Nhạn gọi là Thạch Đà.

Y biết luôn tên gã đánh xe là Tiểu Phiên, gã ít nhất cũng được ba mươi tuổi rồi, nhưng trời sanh gã có bộ mặt non choẹt, trước khi nói phải cười, nói rồi phải cười gã chẳng bao giờ giận ai cả.

Hồ Thiết Hoa thích gã quá chừng.

Y hỏi:

-Tiểu Phiên năm nay được ba mươi lăm tuổi rồi chứ ?

Tiểu Phiên cười hì hì:

-Không dám giấu công tử, còn một tháng nữa, tiểu nhân sẽ tròn bốn mươi ba ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bốn mươi ba à ? Không ai tưởng ngươi được bốn mươi, chứ đừng nói quá cái số đó ! Vậy mà vẫn bị gọi là Tiểu Phiên ! Hẳn ngươi hân hoan lắm ! Tiểu Phiên cười hì hì:

- Dù sống đến tám mươi, tiểu nhân vẫn muốn bị gọi là Tiểu Phiên, cũng không hại gì, bất quá hơi mất mặt một chút ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Cơ Băng Nhạn chọn ngươi đi theo, hẳn ngươi phải có cái gì đặc biệt chứ ? Cái đặc biệt đó là cái gì ? Ngươi có thể cho ta biết chăng ?

Tiểu Phiên cười vuốt:

-Tiểu nhân chẳng có tài gì cả, tiểu nhân chẳng biết gì cả, một người sống đến ngoài bốn mươi tuổi, lại chẳng biết gì cả, kể ra cũng không phải dễ chứ, phải không công tử ?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Nói được câu đó ngươi chẳng phải tay vừa ! Y nhận xét đúng, Tiểu Phiên phải là tay phi thường, có điều y chưa được hiểu chổ phi thường của hắn là thế nào ! Dọc theo con sông lớn, hai bên bờ Nam Bắc là Phúc Kiến, là Lãnh Nam, là những vùng Kiểm, Quý, Xuyên, Ngạc, Tiểu Phiên thuộc những vùng này nằm lòng, từ phong tục đến ngôn ngữ, từ con người đến cảnh vật, từ thời tiết đến địa hình. Giao cho hắn làm một việc gì, nhất định là hắn làm tròn sự việc chẳng bao giờ thất bại ! Còn Thạch Đà, bởi điếc, nên không tiếp

với ai song hắn lại có tài nói năng với loài vật, chừng như hắn có một ngôn ngữ thần bí để giao đàm với loài vật.

Hắn hiểu tư tưởng của loài thú, loài thú hiểu tư tưởng của hắn, đôi bên cảm thông nhau như ý hợp tâm đầu.

Do đó, hắn là bạn tâm giao, ý giao của giới lừa, ngựa, lạc đà.

Hồ Thiết Hoa lắm lần tự hỏi tại sao Cơ Băng Nhạn chọn hai người đó theo đoàn.

Bây giờ thì y hiểu rồi, cvà y phải bội phục ! Rồi họ lên đường, không dừng lại, như Cơ Băng Nhạn đã cho biết, dù là một phút, một giây, nếu chưa đến được địa điểm dự định.

Thoạt đầu, thì cao hứng đã đành nhưng qua mấy ngày, hẳn ai ai cũng phải uể oải chứ.

Không, càng đi nhiều, đi mãi không ngừng Tiểu Phiên càng cao hứng, Thạch Đà chẳng hề gục đầu.

Chừng như cả hai không hề biết mệt là gì, chừng như bình sinh cả hai không hề ngủ ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Hai người đó có thể không ngủ mãi mãi như vậy à ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Có những người vừa làm công việc vừa ngủ ! Ngủ mà vẫn làm công việc đều đều ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Kể cả việc đánh xe ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Xe do ngựa kéo, người đánhx e có kéo đâu ? Tại sao không ngủ được ?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Tiểu Phiên đánh xe, được ngồi, ngồi còn ngủ được, chứ Thạch Đà thì sao ? Hắn đứng mãi suốt hành trình, mà lại không đứng yên một chổ nữa kia ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên :

-Thì phải vậy chứ sao ? Hắn vẫn ngủ được như thường ! Hồ Thiết Hoa bực tức :

-Ngươi cho ta là đứa bé lên ba ?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt không nói gì thêm ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hắn không lừa ngươi đâu, bởi sự thật là vậy, có người vừa đi vừ ngủ được như thường, họ đi bằng đôi chân, nhưng tinh thần họ ngủ ! Họ buông tinh thần xa rời xác thịt, họ có thể ngủ như chúng ta nằm, ngồi mà ngủ ! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Nếu thế thì tài quá ! Tài không thể tưởng ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tuy nhiên, cái tài đó không do trời sanh, mà chính là nhờ sự tập luyện ! Một con người bị kẻ khác dùng roi đánh đập, đuổi chạy mãi không ngừng, suốt một năm dài như vậy là có thể quen đi, dù đang chạy trên tuyết, cũng có thể vừa chạy vừa ngủ. Điều cần yếu như ta vừa nói là thói quen, khi quen rồi là không đợi bị roi quất cũng làm được việc như thường ! Cho nên, Thạch Đà vừa chạy vừa ngủ được là vậy ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thạch Đà được rèn luyện với phương pháp đó ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu :

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại sao có người muốn hắn chạy mãi không ngừng và chạy suốt một năm ?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc lâu, bỗng hỏi:

-Ngươi có bao giờ trông thấy một con lừa kéo cối xay chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có chứ ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Hắn bị người ta dùng làm con lừa kéo cối xay, nhưng con lừa thì đương nhiên là chịu được dễ dàng, còn hắn thì dù sao cũng phải khổ sở hơn con thú. Lừa kéo cối xay là do nghề nghiệp, còn hắn bị bắt buộc kéo cối xay là do dụng ý. Do nghề nghiệp, có lúc ngừng để ngơi nghỉ, còn do dụng ý thì khi nào lại ngừng được ?

Hồ Thiết Hoa rùng mình:

-Kẻ nào tàn nhẫn thế ? tại sao y đối đãi với Thạch Đà bằng dụng ý đó ?

Cơ Băng Nhạn chỉ lắc đầu chứ không đáp.

Rồi Hồ Thiết Hoa lại nốc rượu, tuy nhiên y không tin lắm vào lời của Cơ Băng Nhạn.

Làm thế nào y tin được một người vừa chạy vừa ngủ ?

Y nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Cổ xe rất êm, ngồi nằm trên xe, nghe thư thái vô cùng, song nằm ngồi mãi trong xe, suốt mấy đêm liền, thiết tưởng dù cho ai cũng phải khó chịu.

Hồ Thiết Hoa bực bội quá, tưởng chừng có thể điên lên được, y nghĩ, phải có một việc gì làm cho đở bực bội, cho khoan khoái lại phần nào.

Y dán mặt vào song xe, nhìn ra Thạch Đà, y quyết tìm hiểu tại sao một con người vừa chạy lại vừa ngủ được.

Thạch Đà đang mở trừng trừng đôi mắt xám đục, hắn nhìn ra xa xa, mơ màng, chừng như hắn có thấy một cái gì ở nơi xa xôi đó mà người khác không thấy.

Hồ Thiết Hoa cứ chú ý đến hắn.

Một ngày nữa trôi qua. Bỗng, y bật cười lớn:

-Hay cho Tử Công Kê ! ta mắc mưu Tử Công Kê rồi ! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ta lừa ngươi ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Hắn không nhắm mắt, làm sao hắn ngủ chứ ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Hắn ngủ không cần nhắm mắt ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn đáp gọn:

-Hắn đui ! Hồ Thiết Hoa giật bắn người:

đui ? Hắn vừa đui ? Lại vừa câm ?

Cơ Băng Nhạn không đáp.

Bình sinh, hắn không nói lại lần thứ hai những gì đã nói.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thảo nào mà đôi mắt của hắn chẳng kỳ quái ! Nhưng đui sao lại có thứ đui mà đi đường chẳng khác người còn mắt ? Thật ta không hiểu nổi ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Con vật bên cạnh hắn là đôi mắt của hắn ! Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Nếu không có con vật bên cạnh ?

Cơ Băng Nhạn bỉu môi:

-Thì hắn gọi một con đến với hắn ! Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Ngươi càng nói càng làm cho ta mơ hồ quá ! Ta có cảm nghĩ hắn không còn là người nữa, hắn là một dã thú ! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Hắn là cả hai ! Có lúc, hắn như dã thú, bởi hắn hy vọng hắn là dã thú, hắn muốn lẩn lộn với dã thú, hắn cho rằng chung chạ với dã thú còn dể chịu hơn chung chạ với loài người ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu :

-Thế tại sao hắn chịu làm việc cho ngươi ?

Cơ Băng Nhạn im lặng.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang, thấy Cơ Băng Nhạn chẳng những không muốn đáp, mà hắn còn muốn gạt bỏ vấn đề đó, không thích thảo luận xa hơn.

Nhưng, ngờ đâu, sau đó một lúc, Cơ Băng Nhạn lạnh lùng thốt:

-Chỉ vì ta cứu mạng hắn ! Hồ Thiết Hoa lại suy tư một lúc. Rồi y thở dài:

-Cái ý tứ của ngươi như thế nào, lại mang một người vừa điếc vừa câm lại vừa đui đến sa mạc ?

Cơ Băng Nhạn rùn vai:

-Chỉ vì tại sa mạc, hắn làm việc được hơn mười người không điếc, không câm và không đui !

32. Phong Quang Sa Mạc

Sa mạc ! Cuối cùng bọn Tiểu Phi cũng đến sa mạc ! Bên ven sa mạc, có một thị trấn nhỏ, trong thị trấn chỉ có mỗi một khách sạn, tựa cửa khách sạn, có thể nhìn ra vùng sa mạc bao la trải tận đến chân trời.

Tại thị trấn, chỉ có mấy, nóc nhà, vì sinh hoạt mà phải ở tại đây, một nơi chỉ có gió, có nắng, gió lại là gió cát, nắng thì luôn luôn thiêu đốt, về đêm thì khí lạnh như cắt da.

Một thứ rất quý, quý hơn vàng bạc ngọc ngà ở nơi này là một miệng giếng.

Đến đây tìm vàng, tìm bạc, tìm châu báu ngọc ngà, qua nghề nghiệp nào đó, qua sinh hoạt nào đó, tìm một sự nghiệp, muốn sống phải có nước, nước cần hơn lúa, cho nên bạc vàng châu báu không quý bằng nước dù đến đây tìm sự nghiệp chứ chẳng phải tìm nước.

Nhưng, rời khỏi nơi này, ly khai vùng sa mạc, nước phải trả lại ngôi vị độc tôn cho vàng, cho bạc, cho châu báu ngọc ngà.

Tiền mua rượu, Cơ Băng Nhạn tiếc, nhưng mua nước, thì giá bao nhiêu, hắn cũng chẳng hề than, trong xe, trong đoàn, cái gì chứa nước được là hắn cho chứa đầy, và đi sa mạc, vật chứa nước luôn luôn làm bằng da dê, hoặc bằng thứ da nào đó thích hợp.

Có bao nhiêu ngựa, hắn bán hết, lấy tiền mua nước, nước được chứa đựng trong bọc da dê, chất lên mình lạc đà, đồ vật thường dùng cũng được giao cho lạc đà, đoạn hắn nổi lửa đốt chiếc xe.

Hắn không mang xe vào sa mạc, hắn không bán xe, bởi có ai ở đây mua xe ?

Hắn không thể bỏ, cho nên hắn đốt.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta biết tại sao ngươi bán ngựa, tại sao ngươi đốt xe ! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Mang ngựa vào sa mạc, không hơn ba ngày, chúng chết sạch ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Mang đi không được, thì thả chúng cho rồi, chúng là loại thuộc đường nhất định chúng sẽ trở về Lan Châu.

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Nhất định chúng không về đến nơi.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn đáp :

-Lộ trình này có nhiều đạo tặc nhất, hơn nữa, dân cư đói khó quanh năm, nếu ta thả chúng trở về, chúng sẽ bị người chận lại, làm thịt ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngươi cho rằng, người tại tiểu trấn này sẽ ưu đãi chúng ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng vậy ! Người dân tại đây, có tánh cách tiết kiệm và thiện lương, họ rất mến loài vật, nhất là ngựa. Thế nào họ cũng nuôi dưỡng chúng chu đáo ! Nhưng, hắn lại giở giọng trào phúng, tiếp :

-Ngựa mập rồi, họ lại bán, bán với giá cao, họ thu lãi có khi bằng hai bằng ba số vốn bỏ ra. Chứ nếu không thì khi nào họ phí tiền mua ngựa bỏ không ? Và chắc chắn là mua ngựa chẳng phải để làm thịt ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Không thả được, tại sao ngươi chẳng cho quách luôn họ, bán làm chi vậy ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười :

-Ngươi cho ta là keo kiệt à ? Phàm vật gì ngươi mua thì ngươi mới quý, mới giữ gìn, săn sóc, cái giá trị của vật là do đồng tiền bỏ ra, tiếc tiền phải tiếc vật. Chứ không. Có quý, họ mới nuôi đầy đủ.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi thở dài tiếp :

-Không ngờ ngươi tính toán chu đáo đến cả vấn đề các con ngựa ! Ngươi thay đổi rất nhiều ! Cơ Băng Nhạn cười lạnh :

-Ngươi tưởng đó là chủ ý của ta ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Không của ngươi thì của ai ?

Y không đợi Cơ Băng Nhạn đáp, chỉ vì y vừa nhìn ra Thạch Đà, và y đã hiểu sự tình rồi.

Còn ai thương loài vật hơn Thạch Đà thương ?

*** Giờ đây, Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn đã hoàn toàn biến đổi thành những khách thương, giống bất cứ khách thương nào, nhất là những khách thương cần vãng lai sa mạc.

Thạch Đà ăn vận như người Mông Cổ, áo rộng thùng thình, màu trắng toát, đầu vấn khăn trộng vành, khăn không che đầu, mà là che mắt, bởi đầu không sợ ánh nắng thái dương, chỉ có mắt mới cần đến sự bảo vệ.

Còn Tiểu Phi ?

Hắn có thể tùy tiện thay đổi, vô luận cải biến hắn thành mô dạng nào hắn cũng hòa hợp như thường, chẳng chút gì xốn mắt của bất kỳ ai.

Họ vào sa mạc đúng lúc hoàng hôn xuống.

Thái dương đã khuất dưới chân trời, khí nóng vẫn còn nặng đọng trong không gian, nóng đến độ ai ai cũng muốn cởi trần truồng, cởi tất cả những gì đã khoát lên mình, bắt buộc họ phải khoát để phân biệt với loài vật.

Nhưng, vắng bóng thái dương rồi, dú khí nóng nặng đọng, khí nóng đó mau nguội, nguội gấp để cho khí lạnh trở lại, khi khí lạnh xuống rồi, ai ai cũng muốn lấy tất cả y phục mặc vào, có bao nhiêu y phục cũng dấp lên mình, vì cái lạnh cắt da, chít xương … Hồ Thiết Hoa hận không thể nấp sau cái lưng gù của con lạc đà, y ngồi nơi chổ hứng trọn ngọn gió lộng, thân hình chao chao, như chiếc thuyền nhỏ giữa dòng sông, đang hồi sóng vỗ mạnh.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phiên trông thấy Hồ Thiết Hoa lắc lư, khó nín cười được ! Thựa ra, có ai ngồi trên lưng lạc đà mà tạo được cái tư thế đẹp như ngồi trên lưng ngựa đâu.

Thạch Đà không ngồi lạc đà, đi trước, hoặc đi sau cũng thế, đi như thường, bước đi rất ổn, dù là sa mạc, dù là đất bằng, dù là ao vũng, dù nóng dù lạnh, đối với hắn, chẳng có gì gây ảnh hưởng với hắn được ! Giả như trước đó, thì Hồ Thiết Hoa không khỏi không hỏi:

-Tại sao ngươi không cưỡi lạc đà ?

Nhưng bây giờ y không cần hỏi.

Thạch Đà chẳng khi nào cởi lừa, cởi ngựa, cởi lạc đà. Bởi những con thú đó là bằng hữu của hắn.

Đêm càng xuống, khí trời càng lạnh.

Tiểu Phiên đã rung rồi.

Cơ Băng Nhạn tìm chổ khuất gió, sau một gò cát, căng lều, đốt lửa.

Thạch Đà gom lạc đà lại, vây quanh đống lửa.

Lưng lạc đà bao vòng, tạo thành một tấm bình phong vừa che ánh lửa, vừa chắn gió.

Có lửa họ nấu món ăn, họ ăn, họ uống rượu, họ cố nuốt những thứ cay, cho thêm nhiệt độ trong người.

Đến lúc đó, Hồ Thiết Hoa mới khoan khoái.

Thạch Đà vẫn ngồi riêng một góc xa xa, dưới ánh sao bàng bạc, gương mặt hắn hiện ra, lạnh lùng, xấu xí, kỳ dị ... Hắn có vẻ tự ti, mà cũng cao ngạo, chừng như không dám hưởng thụ sự hoan lạc của bọn Tiểu Phi, mà cũng mường tượng không muốn hòa mình với họ.

Tịch mịch ! Hắn ngồi một góc xa xa, qua khung cảnh sa mạc, tỏ rõ cái cô đơn lanh lùng của hắn.

Hắn là một quốc vương lưu vong, nhớ tiếc ngai vàng. Hắn biết định mệnh, âm thầm đau khổ, chịu đựng cái định mệnh đó.

Tiểu Phi cũng hết sức kỳ quái về con người của hắn.

Chàng đành chịu, không thể tìm hiểu nổi mẫu người của hắn.

Nhưng, chàng không hề hỏi Cơ Băng Nhạn về hắn, chàng biết chắc là chẳng khi nào Cơ Băng Nhạn chịu nói.

Rồi cả bọn vào lều ngủ, trừ Thạch Đà lấy một chiếc chăn cuộn tròn nằm bên cạnh lạc đà.

Hắn đưa mặt lên đối chiếu với trời, hắn ngủ, hay hắn thức, chẳng ai biết ! Hồ Thiết Hoa cũng có lưu ý đến hắn, Tiểu Phi không hỏi, song y hỏi.

Y gọi Cơ Băng Nhạn:

-Tại sao hắn không nằm chung với chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn đáp :

-Chỉ vì hắn khinh chúng ta ! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Thực sự hắn khinh ai ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ai hắn cũng khinh cả ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

đến cả ngươi ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

đúng vậy ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Thế tại sao hắn bằng lòng làm việc cho ngươi ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Giả như ngươi làm một việc gì cho ai đó, nhất định không hẳn là vì ngươi jkình nể người đó chứ ?

Hắn mường tượng thở dài, đoạn tiếp:

-Thạch Đà chịu làm việc cho ta, là vì có thiếu nợ ta, một món nợ tình cảm. Khi nào hắn thấy đã làm đủ với món nợ rồi, dù ta có quỳ xuống van cầu hắn, hắn cũng bỏ ta mà đi như thường ! Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y rót một chén rượu lớn, định uống nhiều cho dể ngủ. Nhưng uống rồi, y vẫn lăn lộn, trăn trở mãi, không làm sao ngủ gấp được.

Ta đã ám nặng y. Y tự hỏi:

-Hắn là ai ? Và ai đã hại hắn ra thân thể đó ?

Y thở dài lẩm nhẩm:

Cái xứ quỷ này, thật khó hấp dẫn ta nổi ! Cơ Băng Nhạn đã ngủ rồi, chợt thức giấc lạnh lùng thốt:

-Ngươi đang khó chịu phải không ? Cho ngươi biết, cái khó chịu mới bắt đầu thôi! *** Mới bắt đầu nghĩa là còn nhiều, còn lâu ! Hồ Thiết Hoa rất thích ánh dương quang, y từng ngắm thái dương đủ bốn mùa, đủ tám tiết, ở khắp mọi nơi, bên bờ sông Dương tử, trên lầu Hoàng Hạc tại Thành Sơn, Hoa sơn, Thái sơn.

Nhưng, y chưa từng ngắm thái dương nơi sa mạc.

Y chịu đựng nổi thái dương ở bất cứ nơi nào, nhưng không chịu nổi thái dương tại sa mạc.

Thái dương ở đây là lò lửa, thái dương vẫn ở cao song lửa táp rất gần, gần một bên người, táp suốt ngày, suốt tháng, suốt năm, suốt đời.

Thái dương làm cho y mất cái hứng uống rượu. Mãi đến lúc thái dương mất rồi, cái hứng đó mới dám vươn lên.

Không một ngọn gió, nếu có gió là cát bốc lên, không có gió, đã khổ, có gió rồi càng khổ hơn.

Đang đi, bỗng Hồ Thiết Hoa nghe có tiếng rên rất gần.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng nghe như vậy.

Hồ Thiết Hoa nhìn dáo dác:

-Các ngươi có nghe chứ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Âm thinh như thế nào ?

Tiểu Phi đáp:

-Gần đây, hẳn có người ! Tiếng người rên ! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng là tiếng người rên ! Một người sắp chết đến nơi ! Cơ Băng Nhạn hừ lạnh:

-Sao ngươi biết ?

Hồ Thiết Hoa thốt gấp:

Tuy ta không thích giết người, song ta từng nghe tiếng rên của những người sắp chết. Ta quen thuộc những tiếng rên như vậy quá chừng ! Tiếng rên lại vang lên.

Hồ Thiết Hoa nhận hướng, tiếng vang lên từ phía sau một đồi cát bên tả, cách không xa lắm.

Y nhảy xuống đất, thốt:

-Chúng ta đến đó xem … Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Một người sắp chết có gì đáng xem ?

Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Phải đợi có cái gì đáng xem à ? Người ta sắp chết, ngươi biết dược mà vẫn điềm nhiên à ?

Cơ Băng Nhạn từ từ thốt:

-Ta đã nói với ngươi, tại sa mạc, mỗi ngày, ngươi gặp ít nhất cũng mươi người sắp chết. Nếu ngươi muốn cứu họ, thì đừng mong làm dược gì cả ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chẳng lẽ ngươi thấy có kẻ sắp chết mà không cứu ?

cnm lạnh lùng :

-Chúng ta đến sa mạc để làm cái việc đó à ?

Hồ Thiết Hoa lêu lên:

-Sao ngươi ác quá vậy ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ở những địa phương như thế này, nếu muốn sống, ngươi phải có cái tâm tàn nhẩn. Đành rằng, ngươi không nên giết ai, nếu không ai muốn giết ngươi, song, ai sống chết mặc ai, ngươi không có quyền thương hại ! Ngươi cứu một người sắp chết là ngươi sẽ chết thay, đó là cái chắc ! Giúp cho người một chén nước tại sa mạc, là tự sát đấy ! Ngươi sẽ chết khát sau đó không lâu ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nhưng hiện tại chúng ta thừa nước ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tại sa mạc có hạng người, ngươi cứu họ, họ sống lại, khí lực được khôi phục rồi, họ sẽ ngươi để chiếm đoạt vật ăn, thức uống ! Tiểu Phi lại cười:

-Trên thế gian này có ai giết nổi ba chúng ta ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đúng vậy ! Ai giết nổi chúng ta ?

Y trừng mắt nhìn Cơ Băng Nhạn:

-Xem ra cái tâm của ngươi, càng ngày càng độc, mà cái gan của ngươi càng ngày càng nhỏ. Chỉ vỉ hiện tại, ngươi đã có quá nhiều tiền. Những kẻ nào thu góp quá nhiều tiền trong tay, đều như vậy cả ! Cơ Băng Nhạn trầm lạnh gương mặt, không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhấn mạnh:

-Bất chấp ngươi như thế nào, ta không đi không được.

Tiểu Phi gật đầu:

-Muốn đi tất cả phải cùng đi chứ ! Câu nói đó, dĩ nhiên hướng về Cơ Băng Nhạn.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài, rồi ra lịnh cho đoàn lạc đà chuyển hướng đến đó.

Gò cát không lớn lắm, họ trông thấy dể dàng hai người ở phía sau.

Trông thấy hai người đó, Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa rợn người.

Hai người đó, không còn hình tượng con người nữa, họ khô đét như cát treo trên lửa mà nướng, nhưng họ không ở trên cao, mà lại đóng cứng nơi mặt đất. Cổ tay, cổ chân, trán, bị bịt bằng giây da trâu, giây có nhúng nước, dưới ánh nắng sa mạc giây khô vắt lại, ép sát ào da thịt họ.

Họ trần truồng, nắng đốt cháy da, môi khô bốc khói mắt mở ti hí, tròng mắt trắng đục, lại bủng sâu vào, trông như cái lổ nhỏ.

*** Da trâu được cắt đứt.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa dùng dây vải nhúng nước, nhểu từng giọt nhỏ cho hai người đó thấm giọng, rồi lấy chăn bông bao cả hai.

Có nước, cả hai tỉnh táo hơn, rên ư ử.

-Nước ! … Nước ! … Bây giờ, cả hai kêu cứu rõ hơn, gấp hơn.

Tiểu Phi thừa hiểu, cho họ uống nhiều, họ sẽ chết, vô phương cứu.

Hồ Thiết Hoa thở dài dịu giọng thốt:

-Bằng hữu yên trí ! Nước có thừa, muốn uống bao nhiêu cũng có ! Cả hai lại rên:

-Nước ! Nước ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Bằng hữu không yên trí ?

Y đứng lên, vỗ tay vào chiếc túi da đựng nước, kêu bình bịch thốt:

-Bằng hữu nghe chưa ! Nước có thừa mà ! Cơ Băng Nhạn vụt cao giọng:

-Các vị bị ai cột trói tại đây ? Các vị bị phạm tội gì ?

Cả hai lắc dầu:

-Không …gì hết ! … cường đạo ! … Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Cường đạo ? Ở đâu ?

Họ đưa tay chỉ về hướng đông.

Rồi họ rung người rung đến khiếp.

Cơ Băng Nhạn hỏi tiếp:

-Theo tại hạ hiểu, quanh các vùng phụ cận, không hề có cường đạo, thế các vị có lầm không ?

Hai người đó cùng lắc đầu.

Họ muốn khóc.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Người ta đã khổ lắm rồi, còn bức hỏi người ta làm gì nữa ? Dù cho họ có ngoa, họ đã ra thân thể đó, còn làm gì hại cho chúng ta được ?

Cơ Băng Nhạn không đáp.

Vì Hồ Thiết Hoa nói đúng. Nạn nhân tay không tấc sắt, lại tầm thường, dù họ không bị thương, jọ cũng không thể làm gì cho Cơ Băng Nhạn phải sợ nổi.

Hồ Thiết Hoa quay sang Tiểu Phi:

-Bây giờ, cho họ uống nhiều được chưa ?

Tiểu Phi đáp:

-Một ít thôi ! Chàng vừa bước đến cái túi nước, đột nhiên hai nạn nhân vụt đứng lên.

Cả hai vung tay lên, từ bàn tay bắn ra hơn mười làn hắc quang nhanh hơn điện chớp.

Ám khí ! Bắn bằng ống đồng nhỏ, bắn đạn cũng được mà tên cũng được, giấu trong tóc họ, vừa lấy ra.

Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn vừa trông thấy hắc quang loé lên, cả ba như những con yến, tung bổng người lên không.

Nhưng, cả ba cùng lầm, bởi ám khí không bắn về hường của họ mà lại nhắm vào chiếc túi đựng nước.

Bịch ! Bịch ! Aùm khí trúng túi nước vọt ra thành vòi.

Phóng ám khí xong, hai nạn nhân chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Hai tên khốn kiếp ! Định chạy đi đâu ?

Từ trên không, y vừa đáp xuống vừa nhào theo hai người đó.

Cơ Băng Nhạn không đuổi theo, chỉ có Tiểu Phi tiếp trợ Hồ Thiết Hoa thôi.

Cơ Băng Nhạn đến cạnh các túi đựng nước, hắn thừa hiểu Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa dư sức bắt hai tên đó.

Và, tự nhiên, hai người đó không thể chạy thoát.

Họ chưa đi được mươi trượng, họ ngã nhào xuống liền, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đã phóng chưởng phong hạ họ trước khi cả hai vọt mình đến nơi.

Hồ Thiết Hoa đè lên mình một người, người đó bị y vô hồi vô trận tát tay vào mặt, vừa tát y vừa quát:

-ta cứu các ngươi, sao các ngươi toan hãm hại ta ? Tại sao ? Tại sao chứ ?

Người đó không đáp, vĩnh viễn không đáp, bởi cổ hắn đã đứt lìa như ngọn cỏ non.

Còn người kia bị Tiểu Phi bắt, chàng không làm gì động mạnh đến hắn, bất quá chàng đứng án trước mặt hắn, nhìn hắn không hỏi một tiếng.

Khi thấy đồng bạn của hắn tắt thở rồi co rúm mình lại thành một vòng tròn, hắn rú lên như điên cuồng:

-Giết ta đi ! Giết ! ta chết, chẳng quan hệ gì, song các ngươi cũng chẳng sống lâu hơn, ta sẽ chờ các ngươi nơi tuyền đài ! Tiểu Phi bình tỉnh thốt:

-Tại hạ không giết bằng hữu đâu, chỉ muốn biết người nào sai bằng hữu làm cái việc như thế này ! Người đó bỗng bật cười ha ha hỏi:

-Ngươi muốn biết người ào sai ta đến đây ? Có phải ngươi định tìm người đó chăng ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải đó, nếu biết được y là ai, tại hạ sẽ đi tìm. Tìm một người toan hãm hại mình, có gì đáng cười đâu, sao bằng hữu cười ?

Người đó cười đến chảy nước mắt, vừa cười vừa thốt:

đáng cười chứ ! Bởi, phàm một người chưa đến đổi điên cuồng người đó chẳng hề có ý nghĩ tìm kẻ đã sai ta ! Trừ ra người đó chán sống ! Hồ Thiết Hoa bước tới hét to:

-Có phải là con trai của Trác Mộc Hợp sai ngươi đến đây chăng ?

Người đó vẫn cười vang:

-Trác Mộc Hợp ? Trác Mộc Hợp là cái quái gì ? Tên đó không xứng đáng làm kẻ xách giày cho lão nhân gia của ta ! Tiểu Phi cau mày:

-Không phải cha con Trác Mộc hợp thì là ai ?

Người đó thốt:

-Ngươi yên trí, rồi sẽ biết là ai, nhưng lúc biết được là lúc sắp chết đấy nhé, biết sớm chết sớm, biết muộn chết muộn. Ta dám đánh cuộc với ngươi, dù sao thì các ngươi không sống quá năm hôm nữa ! Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Cho ngươi biết, nếu ngươi không chịu nói, ngươi sẽ chết, chết ngay bây giờ ! Người đó vẫn cười:

-Ta có muốn sống nữa đâu ? Dù ngươi cho ta sống, ta cũng chẳng cần sống.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi chán sống hay ngươi không sợ chết ?

Người đó bật cười vang:

đàng nào cũng thế thôi, đàng nào cũng đưa ta đến cái chết thôi ! Tại sao ta sợ chết chứ ? Chết vì lão nhân gia là một cái chết vinh, chết sướng, đương nhiên ta thích chết ! Bỗng, giọng nói của hắn nhỏ d6àn, rồi ánh mắt của hắn chớp lên kỳ dị.

Tiểu Phi giật mình:

-Không xong ! Hắn có ngậm thuốc độc sẵn trong miệng ! Hồ Thiết Hoa chú ý đến hắn, hắn đã tắt thở rồi.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới day qua Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi từng thấy có người không sợ chết như hắn chăng ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa từng thấy ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Có người bị bắt rồi, lập tức uống độc dượctự sát, chẳng qua lâm vào trường hợp bất khả kháng mà làm như vậy, bởi vô vọng sống sót. Con người này, chưa đến đổi tuyệt vọng mà ! Nhưng hắn vẫnt vui vẻ mà chết, sung sướng mà chết ! … Tiểu Phi thở dài, không nói gì.

Uống độc dược tự tử ! Đ::6Ầ10:: đó làm chàng nhớ đến Vô Hoa. Nhớ đến Vô Hoa, dĩ vãng hiện ra trước mặt, chàng man mác u hoài, nên thở dài.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài như chàng.

Y thốt:

-Gã này cũng có một cái tật gì nặng lắm đây ! Nếu không thì … Bỗng, y nhìn Cơ Băng Nhạn, nhìn rồi đưa tay sờ chót mũi, rồi nín luôn.

Cơ Băng Nhạn đã đến gần, hắn cúi nhìn hai cái xác người, hắn không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa.

Một lúc sau, Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ám khí của chúng giấu trên đầu ! ta nghĩ, chúng bị cột trói như vậy, hẳn phải khổ sở lắm chứ ? Thế tại sao chúng lại còn khí lực để tung ám khí ? không một ai dám cho rằng chúng còn nguyên công lực. Và dù cho một đứa trẻ lên năm cũng biết mà không sợ lầm là chúng dở sống dở chết, chúng hoàn toàn là người vô dụng, chờ chết ! Nhưng chúng lại hành động được ! Cơ Băng Nhạn không đưa ra một cảm nghĩ nào cả, bằng nét mặt hay bằng lời nói.

Hắn tìm hiểu, hắn quan sát chiếc đầu xác chết.

Một vài mảnh da rơi xuống, cùng theo mảnh da, có tóc, rồi vài mảnh da nơi mặt rơi xuống … Cuối cùng thì chiếc đầu, gương mặt, hiện thành đầu và mặt một người thường, chẳng có gì quái dị như trước, hoàn toàn khác hẳn trước.

33. Cứu Nhân, Nhân Trả Oán

Hồ Thiết Hoa giương tròn mắt nhìn xác chết, sững sờ một lúc rồi nhếch môi cười khổ, thốt :

-Thì ra, có cái thuật cải sửa dung mạo trong vụ này ! Và kẻ nào dùng thuật đó, chẳng dưới hạng Đạo Soái Lưu Hương ! Tại sa mạc, lại có một người biết dùng thuật đó, lại tinh vi, thì thật không tưởng nổi.

Y thốt, lời nói đó hướng về Cơ Băng Nhạn, song khi dứt câu rồi, Cơ Băng Nhạn đã đi xa.

Y nhìn lại hơn mười chiếc túi da dê chứa nước, chiếc nào cũng bị ám khí chọc thủng, nhưng nước vẫn còn nguyên, chẳng mất mát một giọt nhỏ nào.

Đúng ra cũng có một phần nào mất chứ, bởi các túi đều đầy nước, nếu có lổ thủng, hẳn nước phải chảy ra, bất quá cho rằng không mất mát, là để tán dương sự phản ứng nhanh nhẹn của Cơ Băng Nhạn thôi.

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đuổi theo hai gã đó, Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phiên khiêng các túi nước xuống đất, chổ nào lủng, đưa lên trên, nước không chảy ra nữa.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ, kêu lên:

-Thì ra, chúng liều mạng đến đây, không phải để sát hại ngay chúng ta, mà hủy diệt số nước dự trữ của chúng ta, để chúng ta chết dần, chết mòn, chúng ức đoán chúng ta không sống quá năm ngày là vì chúng cho rằng phần nước tích trữ đã hao mất quan trọng ! Cơ Băng Nhạn không đáp, lại nghiêng túi da dê, đổ nước ra đất.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, kêu lớn:

-Ngươi làm gì thế ?

Cơ Băng Nhạn vẫn không đáp.

Tiểu Phi bước đến, trầm giọng thốt:

-Ám khí có độc, độc đã vào nước rồi, nước không còn dùng được nữa ! Hồ Thiết Hoa lùi lại hai bước, ngã ngồi xuống đất. Y phải cố gượng mới đứng lên được. Nước không còn, mạng y không còn, mạng của tất cả không còn ! Tiểu Phi tiếp:

-Nhìn thấy mấy đạo hắc quang, ta biết ngay đó là loại châm rỗng ruột có chứa độc dược, độc thủy. Ta nhớ đến loại châm "Cửu Thiên Thập Địa, Thiên Ma Thần Châm" ngày trước, ta cho rằng loại châm này lợi hại không kém. Người xưa đã khuất, tuyệt kỹ cũng thất truyền. Ngày nay, sao lại có người tạo được loại ám khí tuyệt độc đó ? Chính là sự mà ta khó tưởng nổi ! Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ta thấy nơi tay chúng, có một ống đồng nhỏ … Cơ Băng Nhạn liếc xéo chàng, hừ một tiếng:

-Muốn nói gì, hãy đợi chiều xuống, dừng chân rồi hãy nói, giờ thì đi, đi gấp, mất thì giờ quá nhiều rồi ! Hắn chẳng hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt, hắn không nhìn Hồ Thiết Hoa từ lâu ! Hồ Thiết Hoa khi nào chịu nổi sự tình bị bỏ rơi như vậy, y biết lắm, tất cả đều do y mà ra, dù sao thì Cơ Băng Nhạn cũng chẳng nên lảnh đạm quá chừng như vậy.

Y hét to:

-Tại ta ! Tại ta đa sự, ta đui, ta mù, ta ngu xuẩn, ta ngoan cố … Tại ta ! Sao ngươi không mắng ta ? Sao ngươi không nói gì với ta ? Mắng ta đi, đánh cũng còn được ! Thà bị mắng, bị đánh, ta còn dể chịu hơn ! Cơ Băng Nhạn từ từ day qua y, nhìn y, từ từ hỏi:

-Ngươi muốn ta mắng ngươi ?

Hồ Thiết Hoa gầm lên:

-Ngươi không mắng ta, thì ngươi là súc sanh ! Cơ Băng Nhạn không hề biến đổi thần sắc, từ từ ngồi lên lừng lạc đà, điềm nhiên thốt:

-Tại sao ta phải mắng ngươi ? Cứu người là việc tốt, phàm là việc tốt đáng làm, nên làm, hà huống nếu có mù mắt thì chẳng riêng gì một mình ngươi mù. Mắc mưu kẻ kia, chẳng phải chỉ có mỗi mình ngươi ! Hồ Thiết Hoa sững sốt, lâu lắm, chẳng nói được tiếng nào.

Tiểu Phi từ phía sau trờ tới, vỗ tay lên vai y cười nhẹ:

-Tử Công Kê không đến đổi khả ố như tưởng, phải không ?

*** Chiều lại, Hồ Thiết Hoa cũng như Thạch Đà, tìm một góc ngồi im chờ đêm xuống sâu để nhìn sao trời, chờ cho hai cái cuối cùng trả cái nóng lại cho thái dương.

Đoàn người không còn cái gì ăn, cái gì uống phung phí như trong những ngày đầu, và những cái gì còn lại chỉ gồm một dung tích, cái dung tích nhỏ của một chiếc túi, bên cạnh Cơ Băng Nhạn.

Không có nước, thì nấu nướng làm sao ? Dĩ nhiên, không có ăn, không có ăn là không hưởng thụ, là gần chết.

Thạch Đà ngồi cách Hồ Thiết Hoa không xa lắm.

Sự việc đã xảy ra trong ngày, hăn không thấy, không nghe, tức nhiên không biết gì hết.

Nhưng mường tượng là hắn có biến đổi.

Thân hình thẳng dựng của hắn giờ đây uốn cúp xuống, gương mặt trơ như mặt cối đá, giờ đây có vẻ khủng khiếp hiển lộ.

Hắn mất bình tỉnh thấy rõ.

Trước kia, có thể là Hồ Thiết Hoa nhận ra sự thay đổi đó nơi hắn. Nhưng bây giờ, y chẳng còn lưu ý đến hắn nữa.

Bởi, y còn bận lưu ý đến chính y. Y tự giận mình, từ than trách mình.

Trong lều có một ngọn đèn thủy tinh, ánh đèn mát dịu như ánh sao.

Dưới ánh đèn mát dịu, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn đang thảo luận với nhau.

Cuộc thảo luận lại không êm dịu chút nào.

Tiểu Phi nhìn chiếc ống đồng thở dài:

-Một ám khí bình sinh ta sợ nhất ! Ta nghĩ, trên thế gian ngày nay, chỉ có ba người chế tạo được nó mà thôi ! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Ba người ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Người thứ nhất là chưởng môn nhân Đường môn tại Tứ xuyên, người thứ hai là Châu lão tiên sinh trong Cửu Khúc Đường tại Giang Nam, song chắc chắn là hai người đó chẳng khi nào đến vùng sa mạc ! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng như vậy ! Đoạn hắn hỏi:

-Còn người cuối cùng ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Người thứ ba, người cuối cùng là ta ! Nhưng ta không chế ra nó hay đúng hơn, vật này chẳng phải do ta chế ra ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi biết có ba người chế tạo được nó, nhưng ta thì ta lại biết đến bốn người.

Bất quá, người thứ tư là ai, hiện giờ ta chưa biết được.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài:

-Chế tạo được loại ám khí này, người nào đó, chưa hẳn đáng sợ. Điều đáng sợ là việc y làm thế nào cho thủ hạ cam tâm tình nguyện chết vì y, cho y ! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ngươi cho rằng người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu, kẻ thù đối đầu của ngươi ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-không ! Hắc Trân Châu không có thủ đoạn như vậy, hơn nữa, hắn không quá độc ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi tưởng người đó là ai ?

Tiểu Phi suy nghĩ một lúc:

-Có thể là một bằng hữu trong Hắc Đạo, cực kỳ lợi hại, từ Trung Nguyên đến đây ! Cũng có thể là một thủ lãnh của bọn cường khấu vùng sa mạc ! Không phải chỉ vì ta hoặc vì ngươi đến đây. Bất quá, người đó cho rằng chúng ta, cũng như bất cứ ai khác có phong thái đại quy mô như chúng ta, là những con dê béo. Y muốn thịt con dê chứ không vì một mục đích nào khác ! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Cũng có thể như vậy lắm ! Tiểu Phi tiếp:

-Y đoán định chúng ta phải do con đường này mà đi, cho nên đặt cạm bẫy nơi đây chờ ta. Có thể là thoạt đầu, y muốn sát hại chúng ta, song hai gã đó lại thay đổi ý định, khác hơn kế hoạch công tác mà cả hai tiếp nhận, thay vì giết người, lại phá hoại hành trình của người, thay vì giết ngay, lại xoay qua giết dần giết mòn bằng cách phá hoại những vật nhu yếu của chúng ta. Bởi, cả hai nhận ra kịp thời, chúng ta chẳng phải là những người khách thương tầm thường.

Chàng cười khổ tiếp luôn:

-Họ chờ chúng ta kiệt sức vì thiếu nước, sẽ xuất hiện làm nốt cái việc giết người mà họ phân ra làm hai giai đoạn ! Kể ra họ cũng có cơ trí đó ! Cơ Băng Nhạn mơ màng:

Biết đâu, họ chẳng muốn chúng ta chết liền, họ chỉ muôn chúng ta thấm thía từ từ cái khổ, cuối cùng khi quá sức chịu đựng rồi, chúng ta cũng phải chết, mà họ lại khỏi nhọc sức ra tay ?

Tiểu Phi cau mày:

-Tại sao ngươi có ý tưởng đó ? Họ có lợi gì, bắt chúng ta phải chịu khổ ? Ngươi ... Bỗng chàng ngưng câu nói, bởi chàng vừa bắt gặp trong ánh mắt của Cơ Băng Nhạn niềm khủng khiếp lớn lao vừa hiện.

Sự kiện đó, có thể hiện lộ Ở bất cứ người nào, nhưng bình sinh chàng chưa hề thấy nơi Cơ Băng Nhạn.

Và nếu Cơ Băng Nhạn bất an, hẳn sự tình phải quan trọng phi thường.

Chàng bắt đầu lo lắng, như Cơ Băng Nhạn lo lắng.

Nhưng Cơ Băng Nhạn lo lắng về chuyện gì ? Tiểu Phi ướm thử:

-Hay là ngươi đã đoán được người đó là ai rồi ?

Chừng như Cơ Băng Nhạn muốn nói chi đó, nhưng hắn nhìn ra Thạch Đà đang ngồi bên ngoài một thoáng, lập tức thay đổi chủ ý, không nói ra điều muốn nói, hắn chỉ cười thốt:

-Bất chấp người đó là ai, rồi chúng ta sẽ biết, nếu quả thật y muốn bám sát chúng ta ! Nếu y tưởng là có thể làm cho chúng ta chết khát thì y lầm ! Lầm to ! Tiểu Phi không hỏi nữa, Cơ Băng Nhạn lại cười, rồi tiếp:

đúng là y lầm ! Tiểu Phi gật đầu:

đi sa mạc, mà có Cơ Băng Nhạn cùng theo, thì khi nào lại phải chết khát ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Ta biết cách đây độ trăm dặm, có một nơi, nơi đó có một nguồn nước bí mật, ngày mai, trước khi hoàng hôn xuống, chúng ta đến tại địa phương có nguồn nước bí mật đó. Vừa rồi, ta chẳng nói gì, là ta cố ý để cho Hồ Thiết Hoa khẩn cấp, cho đáng đời hắn ! Hắn nằm xuống và giấc ngủ dể đến cho hắn vô cùng.

Tiểu Phi nhẹ bước ra khỏi lều đến ngồi bên cạnh Hồ Thiết Hoa.

Không phải chàng muốn nói chuyện với Hồ Thiết Hoa, chàng muốn mượn cái cớ ngồi đó, để tiện bề quan sát con người thần bí.

Chừng như chàng có linh cảm là Thạch Đà có chứa chấp một sự bí mật gì nơi lòng. Và gã là con người đáng sợ nhất, đáng sợ hơn một mũi độc châm, chạm ào da thịt là máu ngưng đọng nơi yết hầu tắt thở ngay.

*** Hôm sau Cơ Băng Nhạn đem lượng nước còn lại, chia ra năm phần điềm nhiên thốt:

-Nước chỉ còn bao nhiêu đây thôi. Các ngươi có thể uống, mà cũng có thể dành lại, lúc cần thiết. Ta nghĩ, phần còn lại không đủ cho chúng ta chi trì quá ba ngày.

Hồ Thiết Hoa nhìn túi không nước, cao giọng thốt:

-Ngươi hãy giữ đó mà dùng, ta không khát.

Y quay đầu, định bước đi.

Tiểu Phi nắm y, giữ lại, mỉm cười thốt:

-Ngươi không nên đấu nư giận với Cơ Băng Nhạn, càng đấu, ngươi càng thua cuộc chứ chẳng ích gì.

Hồ Thiết Hoa vụt cười to:

-Ta đấu nư giận gì với hắn, chiều hôm qua, ta có nghe hắn nói là hôm nay, trước khi hoàng hôn xuống, hắn sẽ tìm được nước, mà ta thì còn một bình, nếu có khát thì ta cứ nốc thứ cay cay đó, khi nào ta lại chết vì nước mà sợ ! Cơ Băng Nhạn bất giác phì cười.

Tiểu Phiên nhìn ba bằng hữu cùng nắm tay nhau, cùng cười vang, bỗng hắn khích động dũng khí, hắn hứng khởi ra mặt.

Chỉ có Thạch Đà, càng lúc càng âm trầm, chừng như riêng có hắn là thấy được cái gì nguy hiểm, đáng sợ mà những con mắt sáng không thể thấy ! Cơ Băng Nhạn chỉ vẫy tay, Thạch Đà cho đoàn lạc đà dừng lại liền.

Hồ Thiết Hoa từ trên lưng lạc đà nhảy xuống, đến bên cạnh Cơ Băng Nhạn, hỏi liền:

-Ngươi muốn cho Thạch Đà dừng lại, phải không ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngươi chỉ cần vẫy tay là hắn hiểu ý tứ của ngươi ?

Cơ Băng Nhạn lại gật đầu:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Nhưng ngươi nói là hắn đui, hắn điếc, tại sao hắn thấy ngươi vẫy tay ?

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Ta có phương pháp làm cho hắn biết được ý ta, hắn chẳng nhìn thấy gì cả ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi có phương pháp quỷ gì chứ ? Tại sao ngươi không nói cho chúng ta hiểu?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi không thấy à ?

Hồ Thiết Hoa lại hừ:

-Chỉ có quỷ mới trông thấy phương pháp quỷ ! Cơ Băng Nhạn nhìn qua Tiểu Phi:

-Còn ngươi ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ngươi dùng một viên sỏi nhỏ, truyền đạt cái lịnh của ngươi, giả như ngươi muốn Thạch Đà dừng lại, thì ngươi cho viên sỏi chạm vào vai tả của hắn, nếu ra lịnh đi, thì ngươi chọi vào vai hữu của hắn.

Chàng cười nhẹ, nhìn qua Hồ Thiết Hoa:

-Cái phương pháp đó, chỉ có quỷ mới thấy, phải không ? Bởi đó là một phương pháp quỷ, phải không ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay lên trời, cười khổ:

-Ta không biết ta khôn hơn kẻ ngu xuẩn được bao hiêu ? Có lẽ ta còn ngu hơn một kẻ ngu xuẩn ! Nơi họ dừng chân, cát màu vàng, khác hơn các nơi khác, cát màu trắng. Nhưng, địa thê, chẳng có gì khác biệt sánh với mọi nơi. Có khác chăng là một cội cây.

Cội cây dựa bên một khối đá, cây đã khô rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, vụt hỏi:

-Nơi đây có nước à ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa đưa tay vò đầu:

-Trời ! Nước ở đâu sao ta không thấy ? Không lẽ cái đầu này chứa vật vô ích cho ta ? Không lẽ con mắt ta thấy mọi vật trừ ra nước ?

Y chụp Tiểu Phi, hỏi:

-Nói thật cho ta biết, ngươi có thấy nước hay không ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nghe nói tại sa mạc có nhiều nguồn nước bí mật, tất cả đều ở dưới mặt cát.

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

đúng vậy ! Ngươi … Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa, muốn nói gì đó. Những gì hắn muốn nói, hẳn nghịch lổ nhĩ lắm, cho nên hắn do dự.

Trong khi đó, Hồ Thiết Hoa lại đưa hai tay lên:

đừng nói ! ta thừa nhận ta chẳng biết gì cả, ta thừa nhận là ta ngu nhất đời ! Ta chẳng hiểu một việc nhỏ mọn nào cả ! Y lại vò chiếc đầu tiếp:

-Ta cũng thông minh đấy chứ, phải không ? Nhưng chẳng hiểu tại sao, hiệp với hai ngươi một chổ rồi, ta lại hóa ra ngu xuẩn quá chừng như thế này ! Có lẽ ta nhiễm cái bịnh ngốc của kẻ nào đó ! Tiểu Phiên bỗng cười to:

-Nếu đúng là Hồ lão gia nhiễm bịnh ngốc, thì chắc chắn là do tiểu nhân truyền sang ! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi truyền sang cho hắn thế nào được ? Hắn còn ngu hơn ngươi nữa kia mà ! Chính Cơ Băng Nhạn nói xong, không nín được cười, bật cười ầm lên.

Nhưng hắn không thể cười lâu, hắn còn phải đốc thúc mọi người đào hồ lấy nước.

Cơ Băng Nhạn sững sờ.

Hồ Thiết Hoa xuất hạn ướt cả đầu, cả cổ, muốn nói một vài câu xỏ cho hả cơn tức, muốn cười một vài tiếng cho quên mệt, nhưng nhìn thần sắc của Cơ Băng Nhạn, y câm lặng ngay, bởi y đã thấy cái nguy cơ đang đeo bên mình.

Đứng cạnh nguy cơ, còn ai mỉa mai ai được ? Còn ai cười ai được ?

Tiểu Phi cố lấy giọng thản nhiên hỏi:

-Ngươi nghĩ lại xem, mình có lầm địa điểm chăng ?

Cơ Băng Nhạn nhảy dựng lên hét to:

-Ngươi không đủ tín nhiệm ta ?

Tiểu Phi hiểu rõ Cơ Băng Nhạn đang bực dọc phi thường, nên không còn nói gì hơn nữa.

Cơ Băng Nhạn đột nhiên nhũn người lại không còn kiềm vững đôi chân, thân hình phải ngã tựa vào cội cây.

Tiểu Phiên cười vuốt:

-Nước dưới đất, có lúc khô kiệt, có lúc lại xoay chiều đổi mạch, vì tạo hóa thường chơi cái trò trớ trêu, để làm khổ người đời cho vui ! Không ai làm được, khi tạo hóa muốn đùa ! Không ai hiểu được ! Tiểu Phi thốt:

-Ta hiểu ! Cơ Băng Nhạn nhìn chàng, mặt buồn ảm đạm:

-Ngươi đừng trách ta, ta … Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ta biết rõ tâm tình của ngươi, nếu ta là ngươi hẳn ta đã nổi cáu lên rồi, mà nổi cáu cao độ hơn ngươi nữa ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Phải ! Một người gặp sự bực dọc quá cở, lại không phát tiết được sư bực dọc đó lên đầu bằng hữu, thì phát tiết nơi đâu ? Nếu bằng hữu không cam chịu sự phát tiết đó, thì con ai giải tỏa sự bực dọc cho người bực dọc ?

Tiểu Phiên nhìn cả ba một lúc, vụt thốt:

-Tiểu nhân xin mạn phép chen vào một câu ! Ai kết bằng hữu được với hai vị, thì đúng là người có vận đỏ nhất trên đời này ! Vừa lúc đó, có tiếng chân nện rầm rầm trên cát, từ xa vọng đến ! Chân, hẳn nhiên là chân ngựa rồi, chứ còn chân thú nào khác ? Nhưng, làm gì có ngựa chạy trên sa mạc ?

Hồ Thiết Hoa giật mình, toan bước tới, ngăn chặn đoàn người nào đó.

Tiểu Phi vội nắm tay y, giữ lại, trầm giọng thốt:

-Trong hiện cảnh, chúng ta chẳng nên vọng động. Hãy bình tỉnh, chờ xem tình hình, biến chuyển như thế nào.

Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phiên và Thạch Đà dồn lạc đà xuống vùng cát trũng.

Trước khoảng trũng còn có mấy khối đá, che khuất tầm mắt của người ở xa nhìn đến.

Giữa sa mạc, có được một nơi ẩn núp như vậy, kể ra cũng tuyệthảo rồi.

Khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi ẩn mình xong, thì có mấy con ngựa khoẻ xuất hiện trước tầm mắt họ.

Ngựa chạy nhanh, vó ngựa cuốn cát, vần vần quyện thành trốt bám theo đoàn.

Người trên lưng ngựa nằm rạp xuống, như sợ hãi một điều gì, và đang giục ngựa chạy chết, cố tránh sự sợ hãi đó, càng xa càng hay.

Vầng thái dương đã chếch về tây, trời chưa tối, nên còn nhìn rõ mọi sự vật.

Sau lưng đoàn ngựa, chẳng có bóng dáng gì khả nghi, chứng tỏ đoàn người bị đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, kêu khẽ:

-Tại sao thế ? Họ sợ gì mà chạy chết như thế ?

Gương mặt Cơ Băng Nhạn trầm xuống đáng sợ, hắn thốt gấp:

-Tại sa mạc, thường có những sự lạ lùng, nếu chẳng ai chạm đến mình, thì tuyệt đối không nên can thiệp vào bất cứ việc gì xảy ra trước mắt. Chúng ta cầm như chẳng thấy chi hết vậy ! Nhưng ngựa lại chạy ngay về hướng của bọn Cơ Băng Nhạn.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Nếu họ chạm vào chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn chưa kịp đáp, ngựa đã đến nơi Và tấu xảo làm sao, ngựa lại kiệt sức đúng lúc đó, ngã nhào.

Người ngồi trên ngựa, dĩ nhiên phải nhào theo, xuống đến mặt cát rồi lộn mình đứng lên liền.

Ngựa thì năm con, mà người thì chỉ có bốn. Bốn người đó ăn vận giống vũ sư Trung Nguyên, y phục chẽn, mang đao, họ tỏ ra là những tay rất khá.

Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy ai kinh hoàng thất thố như mấy người này.

Cát vấy đầy mình họ, cả bốn đều mở mắt trừng trừng, đều thở hồng hộc, họ nhìn ra xa xa, gương mặt họ hiện rõ niềm sợ hãi cực độ.

Bọn Hồ Thiết Hoa khẩn trương ra mặt thầm nghĩ:

-Họ thấy gì mà họ quá sợ như thế ? Mà họ thấy, có liên quan chi đến họ, làm cho họ sợ quá độ ?

Bỗng một người hét lên cuồng loạn, rồi tất cả bốn người cùng rút đao, cùng múa lên, họ chém họ đâm, họ đánh ra bốn phía tới tấp, họ thi triển tận sở năng.

Nhưng họ múa đao, mà chẳng có đối phương ! Họ đánh vào khoảng không, như giao đấu với quỷ ! Họ đánh như vậy, cho đến lúc tận cùng cuộc đời của họ, cuộc chiến không ngã ngũ thắng bại, bởi là cuộc chiến không đối phương ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, lẩm nhẩm:

-Họ thấy quỷ ? Họ đánh với quỷ ?

Cơ Băng Nhạn vẫn trầm gương mặt, không nói gì ! Tiểu Phiên rung người, lắp bắp thốt:

-Nghe nói tại sa mạc có hạng ác ma, ẩn hình, hạng ác ma đó chuyên ăn gan người. Hay là … Cơ Băng Nhạn gắt:

đừng nói nhảm ! Tiểu Phiên nín ngay, nhưng càng phút càng rung mạnh.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi, Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc nhìn Thạch Đà.

Gã không thấy gì được, không nghe gì được, thế mà gã co người như con trút uốn mình, gã lại rung như Tiểu Phiên.

Tại sao ? Tại sao thế ?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ. Mồ hôi lạnh xuất ra ướt lòng bàn tay.

Bốn người kia đánh tứ tung một lúc, có hai người ngã xuống.

Hai người còn lại nhọc phờ, họ thở như trâu xịt nước. Song họ cứ múa, cứ đánh tứ tung, họ chẳng chịu dừng tay.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng thốt:

đao pháp của nhà họ Bành đấy ! Tiểu Phi thở dài:

-Ta cũng đã nhận ra rồi. Tại sao người trong Bành gia lại biến đổi ra hình dạng đó ?

Hồ Thiết Hoa nhìn kỹ một chút, chợt kêu lên:

đúng vậy ! Ngũ Hổ Môn Đao ! Nhìn đao pháp của mấy người này, ta có thể đoán họ là những tay hữu hạng trong hàng đệ tử Bành Gia ! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao là môn học bí truyền, chẳng bao giờ dạy ra đến người ngoài, bốn người này hẳn là con cháu gì của họ Bành. Trong số Bành Môn Thất Hổ người có bộ ria rậm rạp nhất là Bành Nhất Hổ … Tiểu Phi hỏi:

-Có phải ngày nay, Bành Môn Thất Hổ kế thừa khai thác Tiêu cục của Bành Vân chăng ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải ! Tiểu Phi tiếp:

-Nếu vậy, thì bốn người đang hộ tống một tiêu vụ đây ! Tiểu Phiên thốt:

-Nhất định như vậy rồi ! Tại sa mạc, chỉ có những người hành nghề bảo tiêu dùng ngựa chứ không dùng lạc đà.

Một tiếng hét vang lên, một người nữa ngã xuống.

Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên, cao giọng thốt:

-Lão Bành Vân là con người rất tốt, ta không thể lấy mắt nhìn con cháu lão chết loạn, chết cuồng như thế này ! Ta phải cứu hắn !

34. Cực Lạc Tinh

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi cứu hắn bằng cách nào ?

Hồ Thiết Hoa chuẩn bị vọt đi, toàn thân căng thẳng, nghe cbn hỏi như vậy, bất giác thở phì, như quả cầu xẹp hơi.

Y sững sờ một lúc, chưa nói gì được, người cuối cùng vung tít đao một hồi rồi ngã xuống.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Hắn ngã, cũng như ba người trước ngã là vì kiệt sức, họ chưa đến đổi nguy đến tánh mạng, chỉ sợ … Hồ Thiết Hoa đã bình tỉnh, thốt:

-Vô luận họ chết hay không chết, ít nhất chúng ta cũng phải đến đó xem qua ! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Giờ thì không đến được ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Tại sao ?

Rồi y bĩu môi:

-Chẳng lẽ họ giả vờ ?

Bốn người đó, hẳn không thể giả vờ, bởi chẳng ai giả vờ như vậy được ! Lần này, Hồ Thiết Hoa đã có chủ trương rõ rệt, chỉ chờ Cơ Băng Nhạn cho biết ý kiến là y hành động liền.

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Ngươi có nhận thấy là bốn người đó không phải vô duyên vô cớ mà phát điên chứ ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên là có người hãm hại ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Và đương nhiên là người hãm hại họ không phải không nguyên nhân, có đúng thế không ?

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

đúng vậy ! Biết đâu người đó không có ý đoạt hàng hóa bảo tiêu của họ ?

Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Như vậy bốn người đã ngã rồi, thì chẳng lẽ kẻ kia lại không đến thu dọn chiến quả ? Nếu bây giờ ngươi xuất hiện, là ngươi trở thành đối tượng của kẻ ấy ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng nhìn mút tầm mắt, chúng ta có thấy bóng hình nào đâu ? Không lý kẻ đó có thuật tàng hình ?

Bỗng, một bóng đen vụt qua, ngang trên đầu họ tiếp theo gió gấp thổi mạnh, một con chim ưng xuất hiện, lượn một vòng, quanh đoàn người ngựa.

Đoạn nó khép hai cánh lại, lao mình xuống.

Mỏ nó mở ra, cắn lấy một đường dây cột chiếc rương nơi cổ xe ngựa rồi nó bay lên.

Nó quạt cánh mấy lượt, biến hình trận cát, thoáng mắt nó chỉ còn là một điểm đen, điểm đen nhỏ dần, rồi biến mất.

Động tác của con chim ưng nhanh quá, Hồ Thiết Hoa cơ hồ nhận định không kịp.

Tiểu Phi thở dài:

-Kế hoạch chu đáo và cẩn mật vô cùng ! Thủ đoạn lợi hại phi thường ! Không cần một người nào xuất hiện, chứ đừngnói là xuất thủ ! Thế mà vẫn lấy được chiếc rương do Bành gia thất hổ hộ tống ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi có tưởng là chiếc rương đó đựng châu ngọc chăng ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Không phải châu ngọc thì dễ thường là thịt béo à ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu là thịt béo, thì còn có lý ! Một con chim ưng do kẻ nào đó sai đến, lại có tài nhận thức rương châu ngọc à ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chiếc rương có một dấu hiệu riêng, con chim ưng được huấn luyện kỹ càng, nhận ra dấu hiệu đó. Ngươi chưa hiểu nổi một việc như vậy sao ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Một lúc lâu, y gượng cười thốt:

-Xem ra cái bịnh ngốc của ta, càng ngày càng trầm trọng ! Cơ Băng Nhạn cất tiếng:

-Kẻ đó đã đắt thủ, bấy giờ nếu ngươi còn muốn đến xem có thể đi được rồi ! *** Trong bốn người, đã chết hết ba.

Người còn lại có bộ ria rậm, ngực còn thoi thóp nhưng rất nhẹ, chừng như có thể ngừng bất cứ lúc nào.

Hồ Thiết Hoa banh miệng y, đổ phần rượu còn lại trong bình vào miệng y.

Tim người đó lập túc lại đập mạnh trở lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Các hạ có phải là Bành Nhất Hổ chăng ? Các hạ đã gặp gì ?

Người đó mở mắt ra, Hồ Thiết Hoa nhận ra ánh mắt của y còn hàm ẩn vẻ kinh hãi.

Tiểu Phi thấy tròng mắt của y lớn ra một cách quái dị.

Y thở mạnh, y cựa mình, y muốn đứng lên, nhưng y không cử động nổi bàn tay.

Chẳng những thế, y không còn điều khiển thân thể như y muốn ! Hồ Thiết Hoa lại giục:

-Nói đi ! Nói đi chứ ! Các hạ còn nói được chăng ?

Người đó ục ặc mấy tiếng, yết hầu dao động, cuối cùng phát ra một thứ thanh âm, không giống tiếng người.

Cả bọn cố gắng nghe:

-Ác ma ! … Ác ma ! … Trăm ác ma, ngàn ác ma ! … Giết ! … Giết ! … Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi nặng hạt, cao giọng:

-Ác ma ở nơi nào ? Nơi nào có ác ma ?

Người đó trừng mắt nhìn ra xa xa, rung rung giọng:

-Ngươi đừng tưởng cướp được ! Ngươi … ngươi … Y vụt vọt tới, nhưng chỉ được hai bước thôi, rồi ngã xuống.

Vĩnh viễny không còn động đậy được nữa ! Những giọt rượu của Hồ Thiết Hoa giúp y phục hồi điểm sinh lực cuối cùng, trước khi tiêu tan luôn, tiêu tan vĩnh viễn.

Tiểu Phiên run bắn người, thốt:

-Hắn thấy … hắn thấy ác ma ẩn hình ! Ác ma ở đâu đây, nên hắn định chạy, hắn không còn chạy được nữa ! Nếu chúng ta không chạy thì chỉ sợ không còn kịp nữa ! Hồ Thiết Hoa thừa hiểu hắn hồ đồ, song vẫn rợn người như thường.

Y nhìn qua Thạch Đà, gương mặt của gã đầm đìa mồ hôi ! Cơ Băng Nhạn ngồi xuống cạnh một xác chết quan sát.

Một lúc lâu, hắn đứng lên, nhưng chẳng nói gì.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi tìm được nguyên nhân cái chết của họ chăng ?

Cơ Băng Nhạn thong thả thốt:

-Mất sức, đói, khát mà lại mường tượng có trúng độc, một loại độc kỳ quái, loại độc không giết người, chỉ làm cho người điên thôi ! Tiểu Phi suy nghĩ giây lâu:

-Người hãm hại họ rất có thể cũng là người hãm hại chúng ta ! Dùng một phương pháp làm cho kiệt sức vì khát ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ảo ảnh đeo đuổi họ đến phút cuối cùng ! Tiểu Phi gật đầu:

-Trước khi đến đây, họ đã trúng một loại độc, sanh ra ảo tượng trước mắt họ, nên thấy trăm ác ma, ngàn ác ma, vây quanh họ công kích họ, họ chạy, chạy không thoát, họ kháng cự, đến lúc khí lực tiêu tan, họ ngã gục ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nếu họ không khát nước, thì họ có lâm vào tình trạng đó không ?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhìn cả hai, rồi nhìn xác chết, không nói được tiếng nào nữa.

Nhìn ra xa, cát vàng trải rộng, ngoài tầm mắt. Nơi nào cũng là cát vàng.

Không có nước ! Không có sanh mạng ! Không có hy vọng ! *** Thêm một ngày nóng thiêu, nóng đốt lại qua ! Họ mang ngựa chết, người chết, bỏ vào trủng cát, họ đùa cát cho lấp bên trên.

Sau đó, họ ngồi lên phiến đá, chờ sao hiện.

Không ai nói một tiếng gì.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi một câu:

-Hiện tại chúng ta làm sao ? Đi đến nơi nào tìm nước ?

Nhưng câu hỏi không thoát ra khỏi miệng y, bởi y hiểu, dù y có hỏi, cũng chẳng ai đáp ! Biết đáp làm sao ?

Đói ! Khát ! Mệt nhọc ! Những cảm giác đó vể với họ, khi đêm về.

Tiểu Phiên lấy cơm khô, toan ăn, Cơ Băng Nhạn giật lại gắt:

-Ăn là chết gấp ! Không ăn, ít khát. Ăn vào, sẽ khát kinh khủng đấy ! Hồ Thiết Hoa lại vò đầu, vụt cười thốt:

-Vừa rồi ta sờ vai Bành Nhất Hổ, chạm phải một cái gì vừa tròn, vừa cứng, mường tượng cái trứng gà. Các ngươi nghĩ có ký quái không ?

Y không muốn nói gì, song im lặng thì cảm thấy buồn buồn làm sao ! Cơ Băng Nhạn bỗng nhiên đứng lên, bước đến cạnh Thạch Đà nắm tay gã, ngồi xuống, đối diện với gã một lúc, cả hai bất động trong tư thế đó.

Thần sắc của Thạch Đà càng lúc càng trầm trọng, đáng sợ vô cùng ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Ngươi xem, họ đang làm gì thế ?

Tiểu Phi đáp:

-Ho đang đàm thoại.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

đàm thoại?

Tiểu Phi gật đầu:

đối với kẻ vừa điếc, vừa câm, vừa đui, phải có một phương pháp đặc biệt để giao đàm với kẻ ấy ! Họ đang dùng bàn tay chuyển đạt ý tứ cho nhau đó.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Lúc nào ngươi cũng sáng suốt ! Cái gì ngươi cũng hiểu cả ! Tiểu Phi cười khổ:

-Ta hy vọng muốn biết họ đang nói gì với nhau ! Rồi Cơ Băng Nhạn cũng trở lại với họ, thần sắc trầm trọng hơn trước.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phi, lâu lắm, hắn mới cất tiếng:

-Ngươi hãm hại chúng ta, chính là người hãm hại Thạch Đà ngày trước ! Hồ Thiết Hoa giật mìn, Tiểu Phi điềm nhiên thốt:

-Ta đã thấy như vậy, ngay từ chiều hôm qua ! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Mà người đó là ai ?

Cơ Băng Nhạn thở dài:

- Dù chết, Thạch Đà cũng không chịu nói tên người đó cho chúng ta biết ! Theo ta hiểu, chẳng những người đó có vũ công đáng sợ, mà dưới tay của y luôn luôn có hàng trăm người, sẵn sàng chết cho y ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Võ công cao, thủ hạ đông, lại toàn là những tên cảm tử, hành động lại nguỵ dị, kỳ bí, thủ đoạn lại tàn độc ! Thật sự, ta cũng phải khiếp ! Ta không tưởng tượng nổi trên đời có một người đáng sợ như vậy ? Đáng sợ Ở mọi phương diện ?

Rồi y nhảy dựng lên hét to:

-Ta chưa biết phải đối phó với con người đó như thế nào, ta chưa biết con người đó có hình dạng như thế nào sng nếu ta bị người đó hãm hại thì thật là oan uổng cho ta ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Nếu ngươi biết dằn tánh nóng có thể ngươi khỏi chết oan uổng ! Hồ Thiết Hoa lại ngồi xuống, ôm đầu, rên rĩ:

-Ta điên ? Càng ngày ta càng điên ? Ta điên mất ? Các người đừng để ý đến ta ! Cơ Băng Nhạn suy tư giây lâu, rồi trầm giọng thốt:

-Hiện tại, điều khó khăn nhất cho chúng ta, chẳng phải là việc thiếu nước mà chính là người đó ! Có ta, Thạch Đà, vấn đề nước chẳng còn quan trọng nữa, chỉ còn người đó ! Người đo là vấn đề sống chết của chúng ta ! Hắn thở dài, đoạn tiếp:

-Y đã phát hiện ra chúng ta rồi, tuyệt nhiên chẳng khi nào y buông tha chúng ta! Cục diện đã thành cái thế đối lập, đối lập với tất cả phương tiện cho y, song chúng ta như người đi đêm, chính đó là điều đáng sợ. Bởi y biết chúng ta, mà chúng ta thì chẳng biết y. Y thấy chúng ta, y có thể theo dõi chúng ta từng bước đi, song chúng ta chẳng biết y ở phương trời nào ! Hoặc chúng ta, hoặc y phải có một bên hủy diệt, mà chúng ta thì … có nhiều hy vọng bị hủy diệt hơn y ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thì chúng ta cố tránh y, chúng hãy tìm Hắc Trân Châu trước, sau đó sẽ giải quyết vấn đề của y ! Cơ Băng Nhạn gằn từng tiếng:

-Không một ai có thể trốn tránh y, nếu y quyết tâm tìm. Trước khi gặp y, chúng ta phải dẹp mọi việc làm qua một bên, để tìm cách đối phó với y. Hà huống, rất có thể Hắc Trân Châu thỉnh y đếnđây để đối phó chúng ta ! Tiểu Phi thở dài.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng bật cười lớn mấy tiếng:

-Nếu vậy chúng ta cũng nên liều sống chết với y một phen ! Chẳng có gì phải lo ngại, y chẳng phải là một kẻ bất khả xâm phạm, y chẳng phải là kim cương bất hoại, thì chúng ta sợ gì y chứ ? Chúng ta từng gặp nhiều đối thủ lợi hạ mà ! Các ngươi quên sao ?

Hồ Thiết Hoa ngẫng đầu lên vỗ tay phụ họa:

-Bây giờ ta mới nghe đúng là giọng nói của một Đạo Soái Lưu Hương ! Mấy hôm nay ta tưởng Đạo Soái Lưu Hương đã chết rồi ! … Tiểu Phi cau mày:

-Trường hợp bất khả kháng, Hồ Thiết Hoa ạ ! Cơ Băng Nhạn cũng tiếp:

-Không còn cách nào khác hơn ! Họ ngồi đó, bất động, song cảnh giác đề cao, kiếm đao không nằm nơi tay, nhưng kiếm đao có thể chớp lên liền, đừng ai mong trêu vào họ.

*** Có người đến.

Hơn hai mươi người, từ bốn phía đổ đến. Bước chân của họ nhẹ hơn mèo rình chuột. Họ đi trên cát, lại đông người, không gây tiếng động xào xào nhỏ.

Nhưng họ làm sao qua lọt thính giác của cỡ người như Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phi ?

Cả ba đưa mắt nhìn nhau cùng quyết định:

-Lấy tịnh chế động ! Giữ bình tỉnh chờ biến cố ! Cả ba từng chiến đấu bên cạnh nhau, họ liên kết nhau như một tường đồng vách sắt, họ hiểu nhau và hổ trợ nhau rất chặt chẽ.

Họ là ba, nhưng họ thừa kinh nghiệm chống trăm.

Họ cúi đầu, như đang ngủ gục.

Tới nơi rồi, hơn hai mươi người đó bao vây chung quanh họ liền.

Họ không tỏ lộ điểm gì là có hay biết hay đang bị uy hiếp.

Họ bất động, thành ra số người kỳ quái.

Hai mươi người đó, vận y phục đen, chẹt bó sát mình đầu, vấn khăn đen, thân pháp linh hoạt, người nào cũng tỏ ra là tay hung hãn phi thường.

Chúng vẫy tay ra hiệu với nhau.

Một người cất tiếng:

-Các vị đều là người thông minh, thiết tưởng nên ngồi yên như vậy là có lợi cho các vị, đến tay cũng không nên nhích động. Các vị nên hiểu, bất động là an toàn, nhích động là mất mạng ! Hắn thốt rất chậm, chừng như không muốn giao sự khủng khiếp cho người nghe, nhưng đó lại là một thủ đoạn rất cao trên giang hồ ai ai cũng phải công nhận đó là một phương pháp dọa người rất hiệu nghiệm.

Trong tay chúng, có một vật gìn, đen nhưng sáng.

Hiển nhiên đó là ám khí.

Người vừa thốt dứt câu rồi, liền bước tới, tiếp luôn:

-Như vậy là tốt đó ! Bây giờ, trao những vật đó ra ! Tiểu Phi ngẫng đầu lên, lấp vấp thốt:

-Tất cả mọi vật đều ở trên lưng lạc đà, đại vương muốn lấy chi, xin cứ lấy.

Người đó cười lạnh:

-Ngươi đừng vờ ngây ngô ! Tự nhiên, ngươi biết ta muốn lấy gì chứ ?

Tiểu Phi vẫn run sợ:

-Tôi … thực tôi không biết đâu, đại vương ?

Người đó gằn giọng:

-Ngươi lại vờ ngây ngô nữa đấy ! Hắn đưa tay tát vào mặt Tiểu Phi.

Tiểu Phi theo đà của hắn, ngã qua một bên.

Nhưng chính người đánh mới kinh hãi.

Bàn tay đó, phải trúng đối phương, lại mường tượng đánh vào khoảng không. Rõ ràng là đánh trúng mặt đối phương, lại chẳng nghe một cái chạm nào.

Hồ Thiết Hoa trông thấy hắn kinh dị, y vừa giận, vừa tức cười, nghĩ:

-Ngươi đừng hy vọng đánh trúng Lưu Hương ! Trúng Lưu Hương thì ngươi mất mạng ! Người đó biết ngay có sự chẳng lành, vội lấy giọng hòa dịu thốt:

-Các ngươi nên hiểu, chúng ta có nhiệm vụ đến đây lấy vật, vật về tay là nhiệm vụ hoàn thành, lập tức ly khai, nhất định không làm gì hại đến các ngươi ! Rồi hắn mỉm cười tiếp:

-Các ngươi thấy đó, nếu muốn giết các ngươi, chúng ta đã hạ thủ từ mới đến, đâu đợi lâu như vậy ! Tiểu Phi biết là hắn nói đúng, chúng có mạng lịnh phụ trách việc theo dõi Bành Gia Thất Hổ, chúng không tự chuyên gặp ai giết nấy, và như vậy là bọn chúng không có chi đáng sợ, ít nhất cũng trong lúc này.

Người đó đợi một lúc lâu, chẳng thấy phản ứng gì với bọn Tiểu Phi, lại tiếp:

-Cho nên, chỉ cần các ngươi trao vật đó ra, ta bảo chứng là không ai làm thương tổn các ngươi. Chúng ta chẳng lấy vật gì khác hơn nữa, còn tặng lại các ngươi một bình nước ! Hắn có vẻ quyết tâm lắm. Hắn không uy hiếp, song vẫn ẩn ước có hăm dọa, có dụ dẫn, và cái vật đó, hắn phải quan trọng lắm ! Nếu không lấy được đó, khi trở về, chúng sẽ bị trừng phạt nặng.

Nước là món quý hơn vàng, tại sa mạc nước là vật quyến rũ nhất, phàm ai đi qua sa mạc lại không thích nước ? Càng có nhiều càng tốt ! Giả như bọn Tiểu Phi biêt được đó là vật gì, họ dám lấy mà đổi nước lắm ! Rất tiếc, họ chẳng biết vật gì ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng các vị cũng phải cho chúng tôi biết là vật gì mới được chứ ! Cứ nói đi, nếu có, chúng tôi sẽ trao ra, vô luận là vật gì, chúng tôi cũng trao ra để đổi nước ! Người đó trừng mắt:

-Thật sự ngươi không biết à ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Chúng tôi không biết thật mà ! Nào ai dám dối với các vị ?

Tiểu Phi cười thầm:

-Tiểu tử cũng vờ khéo đấy chứ ! Người đó trầm giọng hỏi:

-Các ngươi không lục soát trên các xác chết kia sao ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời ơi chúng tôi dù đê tiện đến đâu cũng không thể trộm vật của kẻ chết ! Như vậy là mắng khéo người đó rồi ! Mà lại mắng đậm ! Người đó nổi giận, đã hiểu mình bị xỏ, quát lên:

được ! Lại đây mấy tên xem ! Lục soát trong mình của chúng ! Hồ Thiết Hoa toan phát tác, Tiểu Phi ngăn lại thốt:

để họ lục soát. Nhất định họ chẳng tìm được gì đâu ?

Có mấy người bước tới, xét trong mình họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức bực tức, chẳng hiểu Tiểu Phi có ý tứ gì lại bằng lòng cho chúng xét.

Cơ Băng Nhạn nghĩ thầm:

đúng là cái tật cũ của Lưu Hương, hơn nữa, hắn động tính hiếu kỳ đấy ! Nếu không biết rõ ràng sự tình, thì hắn chẳng khi nào hắn xuất thủ gấp ! Vô luận ở đâu, vô luận đối với bất kỳ ai, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, Tiểu Phi chẳng hề xuất thủ.

Chàng không thích đánh nhau, càng tránh được càng hay.

Bọn đó xét xong người, lại xét đến lạc đà, chúng chẳng tìm được vật cần tìm.

Có một người trong bọn, suy nghĩ một chút, vụt thốt:

-Rất có thể vật đó còn trong mình Bành Gia Thất Hổ ! Chúng lại moi xác chết lên, chúng lục soát một lúc.

Hồ Thiết Hoa cắn răng, day đầu nhìn nơi khác.

Một người thốt:

-Vẫn không có gì trên thi thể chúng ?

Người đầu tiên lộ vẻ khẩn trương ra mặt, dậm chân nghe thình thình:

-Không thể không có ! Nhất định là phải có ! Cứ lục soát lại kỹ đi, nếu không có thì làm sao trở về phục lịnh ?

Tất cả đều lộ vẻ kinh hoàng, tất cả đều cố lục soát. Song vẫn không tìm thấy gì.

Chúng càng phút càng khẩn trương, cơ hồ quên hẳn sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Cơ Băng Nhạn chớp mắt, đột nhiên cất tiếng:

-Cái vật các vị muốn tìm đó, thực sự là vật gì ? Cứ cho chúng tôi biết đi, may ra chúng tôi có thể giúp các vị ! Người đầu tiên quá khẩn cấp, buột miệng thốt:

-Cực Lạc Tinh ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Cực Lạc Tinh là cái gì ?

Người đó đáp:

-Ta cũng chẳng biết rõ nữa. Ta chỉ biết trong số hàng hóa do bành Gia Thất Hổ hộ tống, có một vật quý báu vô cùng, vật đó là Cực Lạc Tinh.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tôi cứ tưởng là vật gì, trên thế gian này hiếm có, thì ra cũng chỉ là châu báu.

Người đó tiếp:

-Chúng ta vâng lệnh mà đến, theo kế hoạch mà hành động, lấy chiếc rương, ngờ đâu trong rương vẫn không có Cực lạc tinh ! Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Nếu tôi biết được Cực Lạc Tinh ở đâu, các vị có bằng lòng đổi nước chăng ?

Người đó vừa kinh hãi, vừa gấp mắng, cao giọng:

đương nhiên ! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Thật có nước sẵn ?

Người đó gật đầu:

-Có ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ở đâu ? Cho tôi thấy đi ! Người đó biến sắc mặt:

-Ngươi nghi ngờ đến cả ta nữa à ?

Cơ Băng Nhạn suy nghĩ một chút:

-Tốt ! Tôi tin các vị một lần đi ! Tôi trước hết trao Cực Lạc Tinh cho các vị, còn nước thì … Người đó mừng rỡ:

-Chỉ cần ngươi trao Cực lạc Tinh cho ta, còn nước thì không thành vấn đề ! Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao Cơ Băng Nhạn tin chúng quá dễ dàng như vậy.

Y không rõ Cơ Băng Nhạn phải tìm đâu cho có Cực Lạc Tinh mà trao cho chúng.

Bởi cả ba nào biết Cực Lạc Tinh là vật gì ? Vật đó ở đâu ?

Cơ Băng Nhạn day qua y, ánh mắt ngời niềm tin tưởng rồi nhìn trở lại Tiểu Phi, điểm một nụ cười.

Hắn không hề băn khoăn lo ngại.

Hồ Thiết Hoa vội nhích đến gần hắn hỏi:

-Ngươi biết Cực Lạc Tinh ở đâu ?

Cơ Băng Nhạn thong thả hỏi lại:

-Lúc ngươi còn ôm Bành Nhất Hổ, ngươi chạm tay vào vai hắn trúng phải một vật gì vừa cứng vừa tròn, đúng vậy chứ ?

35. Lục Châu Hoang Mạc

Hồ Thiết Hoa hoang mang:

đúng vậy ! Nhưng … Cơ Băng Nhạn không cần nghe tiếp, chạy đến bên cạnh xác của Bành Nhất Hổ.

Y phục của Bành Nhất Hổ đã bị bọn người kia tháo tung ra gần như lõa lồ. Chỉ nhìn thoáng qua, Cơ Băng Nhạn cũng thấy rõ mọi bộ phận.

Hắn có cần nhìn nơi nào khác hơn là đầu vai của Bành Nhất Hổ ? Nơi đó nào có gì ?

Cái chổ cộm cộm tròn tròn, cứng rắn đó, bây giờ đã lặn xuống mất rồi, đầu vai bằng thẳng như vai người thường.

Song Cơ Băng Nhạn đã có chủ ý, hắn ngồi xuống, nắn nót một lúc dùng móng tay rọc lớp da.

Dưới ánh sao, nơi đó chớp chớp lên, như có vật gì phản chiếu.

Cơ Băng Nhạn lấy móng tay rọc sâu, rọc rộng hơn.

Một viên đá tròn, to bằng quả trứng gà, hiện rõ ràng hơn, Cơ Băng Nhạn moi lấy viên đá đó lập tức.

Thì ra, Cực Lạc Tinh nằm ngay trong da thịt của Bành Nhất Hổ.

Tất cả đều sững sờ.

Trên trời, muôn ngàn sao, lớn có, nhỏ có, muôn ngàn sao đang chiếu sáng, nhưng muôn ngàn vì sao đó mờ hẳn đi, qua ánh sáng của Cực Lạc Tinh.

Chính Cơ Băng Nhạn cũng phải giật mình buột miệng kêu lên:

-Một viên kim cương vô giá ! Thảo nào mà chẳng có nhiều người bỏ mạng vì nó! Người đó như con chó đói vồ mảnh thịt, vội nhảy tới, cướp ngay viên kim cương trong tay Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn như một ngốc tử đứng thừ người ra, nhìn kẻ khác cướp vật trên tay mình.

Người đó không tưởng là sự việc quá dễ dàng như vậy, hắn há rộng miệng cười suýt tét khoé.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, phẩn uất vô cùng, song chưa dám phát tác.

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Cực Lạc Tinh đã có rồi đó, còn nước đâu ?

Người kia bật cười cuồng dại:

-Bọn chúng ta được lịnh là cấp tốc đăng trình, thi hành lịnh làm gì có mang nước theo ? Ngươi cần nước, thì tự tìm lấy mà dùng, bọn ta không hạ thịt các ngươi là phúc bảy mươi hai đời cho các ngươi đó ! Hắn vừa thốt, vừa vẫy tay ra hiệu cho đồng bọn.

Tất cả cùng rộ lên cười lớn, rồi cùng hú vọng một tiếng dài.

Hồ Thiết Hoa tức uất tràn hông, khí uất lồng lên, suýt vỡ buồng ngực.

Y muốn xuất thủ mấy lượt rồi, song Tiểu Phi cứ ngăn chặn y mãi.

Rồi y muốn đuổi theo, Cơ Băng Nhạn lại nắm y giữ lại.

Y chẳng hiểu nổi ý tứ của Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn như thế nào, hầu như y muốn nghi ngờ là hiện tại, hai vị bằng hữu của y đã mất cả can đảm của thuở nào.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn điềm nhiên đưa mắt nhìn bọn người đó chạy đi, không hề nổi giận.

Sau cùng, Hồ Thiết Hoa bật cười, giọng cười lạnh nhưng vang to:

-Buồn cười thật ! Đáng cười thật ! Đường đường là một Đạo Soái Lưu Hương, đường đường ;à một Tử Công Kê, lại có gan nhỏ như gan chuột. Đáng cười thật ! Bây giờ, ta mới biết con người can là sao, con người thông minh là sao ! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ngươi nghĩ sao ?

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Ta nghĩ là càng thông minh càng dễ bị lừa ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ai bị lừa ?

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Ngươi đã biết được Bành Nhất Hổ giấu viên kim cương nơi nào, tại sao ngươi lại chẳng biết chúng không khi nào trao nước cho ngươi ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Thế ngươi cho rằng ta đui, chẳng trông thấy rõ là chúng đến đây với một thân xác gọn lỏn như vậy sao ? Với thân xác đó, chúng giấu nước nơi nào ? Đã biết như vậy, tất nhiên phải biết luôn là chúng khi nào trao nước, vì chúng đâu có nước mà trao ?

Hồ Thiết Hoa nổi giận :

đã biết chúng không có nước, tại sao ngươi lại trao viên Cực Lạc Tinh cho chúng ?

Cơ Băng Nhạn không lưu ý đến y, day qua Tiểu Phi, hỏi:

-Vượt sa mạc, con người không thể thiếu hai món, món thứ nhất là nước, món thứ hai là lạc đà. trong hai món, chỉ thiếu một thôi là khó bảo toàn tánh mạng.

Ngươi có đồng ý chăng ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đúng vậy ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bọn đó, trong mình không có một bnình nước nhỏ, mà chúng lại không dùng đến ngựa, chứ đừng nói là lạc đà, như thế hiển nhiên là chúng ở rất gần đây ! Có ở gần nên không cần mang nước theo, không cần cởi lạc đà. Có đúng vậy không ?

Tiểu Phi mỉm cười:

đúng vậy ! Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Tìm được vật muốn tìm rồi, hẳn chúng chẳng còn thì giờ đâu nghĩ đến bọn ta nữa, chúng hối hả chạy về báo công, có đúng ậy không ?

Lần này Tiểu Phi không cần tán đồng, vì Hồ Thiết Hoa đã vỗ tay reo lên:

đúng ! Đúng ! và bây giờ, chúng ta chỉ còn có việc là theo dõi bọn đó. Tìm ác ma tận ổ, vẫn có lợi hơn ở đây mà chờ ác ma đến. Có phải là ý ngươi như thế đó chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thông minh đó lại Miêu ! Cơ Băng Nhạn định dùng chiến thuật tiên phát chế nhân, hay tien hạ thủ vi cường cũng thế ! Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên:

-Thế thì chúng ta còn chờ gì ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tại sa mạc, đuổi theo người không nên đuổi quá gần. Bởi chúng chẳng làm sao chạy thoát được mà phải gấp ! Hắn lắng tai nghe gió, cười nhẹ tiếp:

-Bây giờ, thì chúng ta có thể khởi sự rồi đó, nếu ngươi thấy ngứa ngáy ! *** Khoảng cách thời gian độ nửa khắc sau khi cả ba rời chổ cũ, họ đã đến một nơi.

Nơi đó có mấy gian nhà gỗ, khi xưa dùng làm nơi ẩn náu của toán quân tuần thú, nơi đó có thể gọi là một cửa ải, dù quanh ải vắng bóng dân cư.

Giờ đây, nơi đó biến thành sào huyệt của lục lâm cường bạo hay một trạm dừng chân của ác bà cường hào vùng sa mạc.

Nhà bằng gỗ, gỗ quá cũ, có một vài vọng cửa không đóng, đèn bên trong chiếu ra, từ xa có thể thấy rõ ánh sáng.

Nhà có đèn, hẳn phải có người.

Nơi có nhà, hẳn có cây.

Còn cách nhà độ mười trượng, bọn Cơ Băng Nhạn dừng chân dưới cội cây.

Tàng cây khô trụi lá, khó ẩn nấp, mỗi người nép mình sau một thân cây.

Bọn đại hán áo đen về đến đó, hò reo cuồng dại vào nhà.

Nhưng vào nhà rồi chúng im bặt tiếng reo hò.

Đứng bên ngoài, nhìn qua cửa sổ bọn Cơ Băng Nhạn thấy tất cả đều ngưng trọng thần sắc, cung cung kính kính, tất cả đều cúi thấp đầu.

Hồ Thiết Hoa mừng, thốt khẽ:

đầu lĩnh của chúng có mặt ! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Chúng ta vào đi chứ ! vào xem ác ma sẽ có biến đổi gì chăng ?

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Chờ một chút nữa ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Tình thế chưa thuận tiện ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chủ ý đến đây là do người mà ? tại sao bây giờ ngươi cho là bất lợi ?

Cơ Băng Nhạn từ từ giải thích:

-Chỉ vì vừa thấy ngôi nhà này, ta liền có một suy tưởng mới mẻ ! Ngươi phải biết, thế lực ác ma rất lớn, chẳng một nhân vật quan trọng nào lại có một căn cứ đơn giản như thế này ? làm gì hắn lại có mặt một nơi quá nghèo nàn ?

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Vừa lúc đó, tiếng nhạc từ trong nhà vang lên, vọng ra, tiếng nhạc uyển chuyển du dương, nghe ra phải mê mẩn tâm hồn ! Tiếng nhạc vang lên, hai mươi đại hán áo đen rung chuyển thân hình, chừng như tiếng nhạc có mãnh lực khích động chúng sắp sửa múa lên.

Nhưng chúng không múa, trái lại tất cả cùng nhào xuống.

Nhạc vẫn còn vang, song nhỏ tiếng lại.

Chúng ngã đã lâu chưa có tên nào đứng lên.

Hồ Thiết Hoa nghe tiếng nhạc, tim đập mạnh, mặt nóng bừng.

Y trố mắt nhìn, vừa kinh ngạc, vừa kỳ quái, hấp tấp hỏi:

-Cái gì kỳ lạ thế ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng không thốt tiếng nào.

Bỗng Tiểu Phi biến sắc mặt kêu lên:

-Không xong ! Chàng phi thân đến ngôi nhà cổ liền.

Hồ Thiết Hoa chẳng chậm trễ một phút giây vọt theo.

Tiểu Phi còn đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, Hồ Thiết Hoa đã tung cửa, hét to:

-Ngươi đừng tưởng … Chỉ hét được ba tiếng, y nghe cổ họng nghẹn lại.

Trong nhà, không còn một bóng người.

Thực sự mà nói, trong nhà không có một người sống ! Hai mươi đại hán vừa rồi, đã ngã chết ! Lúc thân hình chúng rung lên, thì gương mặt chúng chớp ngời kỳ dị.

Chúng chết đột ngột không đau đớn, mà chừng như chúng chết vui chết sung sướng.

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, rồi thở dài:

điên ! Một lũ điên ! Tiểu Phi dậm chân:

-Ta nên nghĩ ra sớm là chúng có thể tự sát ! Ngôi nhà, chẳng còn gì nữa, chỉ có một bụt thờ, trên bụt có tượng phật, cảnh ngụy dị càng thêm huyền bí.

Gió đêm lộng về, rung động bức màn vàng trước bụt thờ, gió rợn người, khung cảnh rợn người, Hồ Thiết Hoa rung giọng kêu lên:

-Nhưng … nhưng tại sao chúng tự sát ?

Tiểu Phi thở ra:

-Ác ma đã phát giác ra hành tung của chúng đã bị bọn ta phát hiện, và chúng bị theo dõi đến đây. có lẽ chúng còn đi nơi nào nữa, cho nên y bức tử chúng, cho cuộc theo dõi của bọn ta dừng lại nơi này.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

đã bị bức tử như vậy, tại sao chúng vui vẻ mà chết ?

Chừng như niềm sợ hãi hiện lên trong mắt Tiểu Phi, chàng lẩm nhẩm:

-Có một nguyên nhân thần bí, mà chúng ta không hiểu được ! Như tiếng nhạc tiêu hồn kia … như … Vừa lúc đó, có tiếng Tiểu Phiên kêu lên cuồng loạn.

-Thạch Đà nổi điên ! Thạch Đà nổi điên rồi ! Tiếng kêu của gã co vẻ hãi hùng quá, làm cho ai cũng rợn người ! Hồ Thiết Hoa biến sắc, cùng Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn nhảy vọt ra ngoài.

Tiểu Phiên run bần bật, mồ hôi đẩm ướt đầu.

Gã vẫn kêu mãi mấy tiếng:

-Thạch Đà nổi điên ! Thạch Đà nổi điên ! Cơ Băng Nhạn vung tay tát mạnh vào mặt gã, cao giọng hỏi:

-Việc gì đã xảy ra ! Thế ngươi cũng điên luôn nữa phải không ?

Tiểu Phiên sững sờ, mất mấy phút gã mới hoàn hồn run giọng đáp:

-Các vị vào nhà rồi, tôi cũng muốn đi theo các vị xem có gì lạ chăng, sợ Thạch Đà còn lại một mình tại chổ, tôi không yên tâm chút nào nên kéo hắn theo … Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi nói rằng không yên tâm cho hắn, nhưng thực ra ngươi lôi hắn theo cho thêm can đảm ?

Tiểu Phiên cúi đầu, lúng túng:

-Ngờ đâu, đến trước nhà hắn làm như gặp quỷ, hắn quay mình lại, chạy đi.

Trông hắn lúc đó đáng sợ quá, tôi thì chẳng thấy gì cả, nhưng hắn làm như vậy, tự nhiên tôi phải sợ, rồi tôi mới kêu lên… Người có mắt chẳng trông thấy gì, người đui làm sao thấy được gì ! Bọn Tiểu Phi không còn thì giờ nghiên cứu sự tình nữa, Tiểu Phiên chưa nói dứt câu, họ đã phi thân chạy đuổi theo Thạch Đà.

Gió thổi vù vù. Cát cuốn theo gió rào rào.

Đêm sa mạc có nhiều điều đáng sợ hơn đêm trùng dương có gió lớn ! Họ đã thấy Thạch Đà đang chạy chết.

Đã đui, đã điếc, đã câm, Thạch Đà thấy gì, nghe gì ? tại sao hắn chạy bất kể chết trong đêm sa mạc ?

Kỳ bí thật ! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn lướt tới, mỗi người một bên kềm hắn lại.

Song hắn như con thú bị thương, vùng thoát được, chạy đi.

Hắn chạy điên, đến Tiểu Phi cũng không theo kịp.

Hồ Thiết Hoa ở phía sau vọt lên, ôm ngang hông hắn ! Cả hai cùng ngã nhào.

Cơ Băng Nhạn nhanh tay, chụp xuống đầu vai hắn, hắn còn toan vùng vẫy, song Cơ Băng Nhạn nắm ta hắn, hắn mới chịu yên lặng, và hắn thở mạnh.

Vẻ kinh hoàng còn hiện rỏ nơi mặt hắn.

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Hỏi gấp hắn, xem hắn đã thấy gì ! Mặt Thạch Đà ướt đẫm mồ hôi. Hắn kinh hãi phi thường. Bình sinh, Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy một người nào quá sợ như hắn sợ.

Một lúc lâu, Cơ Băng Nhạn ngẫng đầu lên, thốt:

-Ta đã hỏi hắn ! Hắn không chịu cho biết gì cả ! Tiểu Phi nhìn ra xa xa, trong bóng đêm dày, từ từ thốt:

-Hay là hắn có một xúc giác đặc biệt, hắn linh cảm là ác ma ở trong ngôi nhà cổ! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Nhưng trong nhà không có người sống ! Ngôi nhà chẳng có gì cả ! Ác ma muốn ẩn nấp tại đó cũng không có chổ nấp ! Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Chẳng có chi cả trong nhà à ?

Hồ Thiết Hoa chữa lại:

-Bất quá, một vài chiếc bàn ghế gãy, một bụt thờ … Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi có nhận rõ trên bụt thờ có những gì chăng ?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Một pho tượng Quan Âm Bồ Tát bằng đá, rất lớn.

Bỗng y ngưng đọng thần sắc.

Rồi y vút mình đi, trở lại ngôi nhà.

Trong gian nhà, chẳng có gì thay đổi.

Gió vẫn lay động bức màn màu vàng trước bụt thờ.

Nhưng bụt thờ bây giờ trống trải, tượng phật Quan âm biến mất.

Mồ hôi to bằng hạt đậu rơi từ đầu Hồ Thiết Hoa xuống, y sững người tại chổ rất lâu.

Sau đó, y mới phát giác ra, trên mặt bàn, có một chiếc nồi bằng sắt.

Hơi nóng từ chiếc nồi bốc lên, thoang thoảng có mùi thịt trong không khí.

Dưới chiếc nồi có mảnh giấy. Giấy có mấy hàng chữ:

-Các vị quân tử, từ ngàn dặm đến đây, đáng lẽ tiện thiếp phải tự tay lau chén sạch để hầu rượu các vị, song tiện thiếp thì bận việc, còn bọn thuộc hạ quá lười, quá dốt, quá ngu, không nhận thức ra những bậc phi

phàm, dù sao thì sự sơ sót này, thiếp phải chịu trách nhiệm. Vậy có món thịt mọn dành đây, chờ quý khách, mong các vị không đến đổi xem khinh ! Bên dưới có, hàng chữ:

-Người trong bụt kính bái ! Người trong bụt ?

Người trong bụt là ai ?

Hồ Thiết Hoa quay mình lại thấy Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn dán mắt vào mảnh giấy ! Cả hai có vẻ xuất thần.

Lâu lắm, Cơ Băng Nhạn nhếch nụ cười khổ thốt:

-Hành tung của chúng ta đã bị khám phá rồi ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng người trong bụt là ai ? Chúng ta không thấy bóng ra sao đừng nói là thấy người ! Tiểu Phi nhìn bụt thờ một lúc, trầm giọng buông từng tiếng:

-Thạch Quan Âm ! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Thạch Quan Âm ! Có phải là nữ nhân năm xưa, dược giang hồ cho cái xưng "tối" chăng ? Tối mỹ lệ, tối cay độc, tối vô tình, tối tài ba ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ngoài bà ấy ra, còn ai có loại ám khí tinh xảo như vậy chứ ? Còn ai xử dụng thuật cải sửa dung mạo một cách cao minh như vậy chứ ! Còn ai hành sự chu đáo cẩn mật như vậy chứ ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Trừ bà ta, còn ai biết ngưng tinh, tụ khí, hóa thân thành cổ đá, biến nên pho tượng phật man trá chúng ta ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y chưa từng trông thấy Thạch Quan Âm, song y nghe quá nhiều về bà.

Bỗng y cười lớn:

-Giang hồ truyền thuyết về bà không sai một điểm nhỏ ? bà hại người rất cẩn mật. Bà không lưu lại chi cả, bà chỉ lưu một nồi thịt, nhìn rỏ dãi, song chẳng dám động đến ! Một con chó vàng từ ngoài ngoắc đuôi tiến vào, nhảy lên bàn đầu vào rồi, đưa lưỡi liếm.

Nó ngoạm một mảnh xương lớn.

Hồ Thiết Hoa vừa cười vừa mắng:

-Ngươi đói đến điên à ? Không sợ trúng độc sao ?

Con chó vàng nuốt trọn mảnh xương.

Bọn Tiểu Phi trố mắt nhìn con chó chờ biến, qua một lúc lâu, Cơ Băng Nhạn nhìn mắt nó, rồi quan sát đến lưỡi của nó, đoạn từ từ thốt:

-Nồi thịt không có độc ! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

-Bà ấy thừa hiểu chúng ta không dám ăn nồi thịt nên dàn cảnh cho con chó đến ăn, để chọc tức chúng ta. Bà muốn cho chúng ta ăn đồ dư của con chó ! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Cho ăn trong nồi, chẳng lẽ người ăn không được à ?

Hắn nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi chẳng nói gì.

Hồ Thiết Hoa bưng chiếc nồi quăng ngang cửa sổ, hét lớn:

-Chúng ta tuyệt đối không ăn đồ thừa của chó ! Thà đói mà chết, chứ không thể quá đê hèn ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Nếu ta còn sống trở về Trung nguyên, nhất định ta lập miếu thờ ngươi, thờ một bậc đầy tiết tháo, trung trinh, ta sẽ khắc một tấm biển ghi tánh khí cao vời của ngươi ! Đói là việc nhỏ, mất mặt là việc lớn ! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Nếu ta còn sống trở về, ta sẽ … ta sẽ … Y muốn nói một câu, đáp lễ Cơ Băng Nhạn, song trong nhất thời không tìm ra lời.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Như ngươi, mường tượng một con gấu chó, lại có lắm tật, tâm tánh kỳ lạ, làm gì ngươi sống được để trở về mà ham ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Nào ai biết được … Bỗng, một tiếng kêu thảm vang lên bên ngoài, nhà gổ, vọng vào.

Cả ba cùng vọt mình ra, thấy Thạch Đà và Tiểu Phiên đã nhào xuống đất.

Nồi thịt bên cạnh họ, miệng họ còn vấy mỡ, gương mặt đã tím bầm.

Họ nhào xuống, họ còn kêu:

-Thịt … độc … Nồi thịt văng ra, thịt đổ, rơi rải mất hết, chỉ còn chút nước, họ uống nước đó.

Thực ra, chỉ có Tiểu Phiên uống thôi.

Tiểu Phi bước đến, quan sát độc chế.

Tiểu Phiên co rút thân mình, gân giật từng hồi.

Tại sa mạc sanh mạng con người nhỏ mọn quá, chết dễ dàng hơn lá rụng.

Tiểu Phi thở dài:

-Loại độc lợi hại phi thường ! Cầm như vô cứu ! Cơ Băng Nhạn suy tư mọ6t lúc:

-Lợi hại thật ! Đặt viên độc dược tan trong mỏm chó đến ăn viên độc dược rơi trong nồi, chó ăn trong khi độc chưa tan trong nồi thịt, chó không việc gì, viên độc dược gặp nóng, sáp bọc bên ngoài chảy ra thuốc loảng trong thịt. Nồi thịt nhiễm độc ngay ! Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Thế con chó đã được huấn luyện ?

Cơ Băng Nhạn gật đầu :

-Ừ ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Xem ra, con gấu chó lắm tật, lám tánh đã cứu chúng ta khỏi chết vì nồi thịt ! Đúng là một cái kế liên hoàn ! hạ độc như Thạch Quan Âm, còn ai không lầm ?

Cả ba lạnh mình.

*** Hôm sau, ngày thứ hai, không nước ! Họ không dám đi ban ngày, sợ sức nóng sa mạc làm tan biến phần nước trong cơ thể.

Khi thái dương ngã về tây, họ mới bắt đầu hoạt động.

Thạch Đà không trúng độc, vì không uống nước trong nồi thịt.

Người dù có võ công cao, võ công đó chỉ có thể mang ra xử dụng với đồng loại, chứ trước oai lực thiên nhiên, con người vẫn còn là hạt cát.

Thạch Đà ngồi thu hình nơi một chổ, chốc chốc đưa mũi ngửi cát.

Khi đoàn người vắng một lên đường, gã cũng ngửi cát như thế.

Gã làm như con chó ngửi đường, như con hồ ly tìm dấu vết … Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, hỏi:

-Hắn làm gì thế ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Hắn tìm mạch nước.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Hắn nghe được nước chảy ? Hắn đánh hơi được nước ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Bên dưới có nước thì bên trên ấm và dịu hơn các nơi khác, hắn tìm cái ấm dịu đó.

Hồ Thiết Hoa muốn nói nữa, song chẳng ai để ý đến y, y đành nín lặng.

Không phải các bạn khinh y, chỉ vì càng nói nhiều, càng tiêu hao khí lực, họ dành khí lực đó, chống lại cái khát.

Mãi đến chiều, bỗng Thạch Đà như điên cuồng lên, dùng hai tay moi cát gấp.

Hồ Thiết Hoa mừng quá cũng suýt điên luôn, kêu lên:

-Có nước ! Tất cả ba người nhảy xuống đất, tiếp sức với Thạch Đà, moi nhanh.

Nhưng họ phí công một lúc lâu, cuối cùng rồi cũng thất vọng. Bởi chẳng có nước.

Hồ Thiết Hoa cười thảm:

-Lổ mũi của Thạch Đà chỉ sợ hết linh rồi.

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt, không đáp.

Ba người dừng tay, nhưng Thạch Đà cứ moi.

Bỗng gã tung mình lên trong tay gã có một vốc cát gã mang vốc cát đến trước mặt Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn lấy cát bỏ vcào miệng, một lúc lâu, mặt lộ vẻ mừng.

Theo kinh nghiệm sa mạc, làm như vậy là có thể biết nơi đó có cát ấm như cát này là bên dưới phải có nước.

Nói nước kể ra cũng không đúng, bởi chỉ có cát ươn ướt thôi và đang lúc khát, gặp được cái gì ươn ướt sạch sẽ là quý lắm rồi.

Cơ Băng Nhạn từng nói, có người vượt sa mạc, khát quá dám uống cả nước tiểu lạc đà, dám nhấp nháp phân lạc đà, vì phân là chất ươn ướt … Đêm đó, họ nằm nơi trủng cát, họ đưa lưỡi kiếm mãi cát ướt.

Cơ Băng Nhạn ức đoán:

-Thạch Đà theo mạch nước, từ nơi nhỏ đến nơi lớn, nếu theo cái đà này, chúng ta đi tới nữa, chắc chắn sẽ có nội nước thực sự.

Họ nằm đó, liếm một lúc, rồi đứng lên, tiếp tục hành trình. Họ cần đi ban đêm, mà cũng gấp tìm mạch nước, như Cơ Băng Nhạn vừa nêu hy vọng.

36. Tỳ Bà Công Chúa

Hồ Thiết Hoa chà tay nơi mắt kêu lên:

-Không lẽ ta hoa mắt ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Lầu mộng hiện lên đó, nơi sa mạc là mộng, tại trùng dương là thuyền mộng, chẳng phải ngươi hoa mắt đâu ! Nhưng đã có lầu mộng, tất phải có nơi nào đó, phản ánh lại thành hình, và nơi đó cáo cái tên là Lục Châu, có rừng có cây, trong một giới hạn thu hẹp.

Họ đã trông thấy Lục Châu rồi.

Từ nơi đó, tiếng nhạc du dương vọng đến tai họ.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thạch Quan Âm ở nơi đó sao ? Tại sa mạc, làm gì có sự tiêu dao khoái lạc như thế ?

Y thốt, chẳng nghe ai đáp lại, rồi y tiếp luôn:

-Hai hôm nay, Thạch Quan Âm chẳng hề cho người theo dõi chúng ta, có thể là bà ta đoán chắc thế nào chúng ta cũng đi ngang qua đây ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn vươn mình :

-Các ngươi ở đây chờ, để ta đến đó xem qua cho biết ! Hồ Thiết Hoa cũng vươn mình :

-Ta đi với ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Khinh công của người có sánh được với Đạo Soái Lưu Hương chăng ?

Hồ Thiết Hoa khựng lại, không nói gì nữa.

*** Thế là chỉ có một mình Tiểu Phi đi.

Tại sa mạc, có một địa phương như Lục Châu, kể ra cũng là cảnh thiên đàng rồi vậy.

Địa phương không hẹp lắm, lại rất mỹ lệ, cây mọc xanh rờn, trong vùng cây xinh tươi đó, văng vẳng tiếng nhạc vang lên.

Lục Châu một ảo ảnh trong thần thoại.

Và nơi đó, hiện giờ, một nữ yêu từng ăn thịt hàng ngàn hàng vạn người đang thụ hưởng cảnh an nhàn ?

Đói khát hai hôm liền có làm giảm đi phần nào công lực của Tiểu Phi, song dù sao thì chàng cũng còn giữ được phong độ ngày cũ và thuật khinh công của chàng vẫn linh diệu như thường.

Chàng len mình vào địa phương đó.

Nấp trong tàng cành lá rậm rạp, chàng nhìn ra, thấy một cảnh tượng đầu tiên, cảnh tượng làm cho bất cứ khách lữ hành nào ngang qua sa mạc cũng đều ham muốn, và xem trọng hơn sanh mạng mình.

Hai ao nước ! Hai ao nước trong xanh, thoáng nhìn qua là mắt mát ngay, và lòng cũng mát theo luôn, mặc dù chưa giọt nước nào rơi vào lòng.

Hai ao, một lớn, một nhỏ.

Bên cạnh ao lớn, có ba ngôi lều, nói là lều vì nó không có hình thức một ngôi nhà, nhưng vẻ hoa lệ của nó làm chóa mắt người nhìn.

Trước lều, có mấy võ sĩ vận áo giáp rực rỡ, cầm vũ khí ánh ngời màu vàng, đứng túc trực như các pho tượng uy nghiêm.

Vòng quanh ao nhỏ, có mấy lượt sa mỏng, bao bọc, che khuất ánh mắt hiếu kỳ, bên trong bức tường sa mỏng đó, một thiếu nữ đang tắm.

Tiểu Phi cơ hô ngừng thở.

Trong hiện cảnh, chàng còn tâm sự đâu để thưởng thức nữ sắc ? Song trước pho tượng vệ nữ kia, chàng không làm sao kềm hãm được nguồn lòng và bao nhiêu máu phát xuất từ tim theo huyết quản như cô đọng lại mà không chịu trở về xuất xứ, thành quả tim chàng muốn ngưng đập hẳn.

Thân vóc thiếu nữ với nhưng đường cong mê hồn đã hấp dẫn phi thường rồi, ánh tà dương lại tạo thêm cái huyền bí, bao trùm bởi một lượt sa mông lung, mờ mờ ảo ảo, ai nhìn vào mà chẳng cảm thấy mình chơi vơi từng không ?

Nàng ngồi đó, quanh nàng có mấy thiếu nữ khác buông thỏng tóc thề, dùng khăn bông chà xát cho nàng.

Trong khi đó thì nàng đưa tay mềm mại, cánh tay tròn lẳn, đương nhiên phải trắng nõn nà, đập nhẹ trên mặt nước, nước bắn lên, nàng cười với nước, nước phảnh ánh tà dương, chớp vàng chớp đỏ.

Bỗng thiếu nữ đưa mắt về hướng Tiểu Phi.

Tiểu Phi biết ngay, nàng đã phát hiện ra chàng, có điều phát hiện từ lâu hay vừa mới đó, thì chàng không rõ.

Bất cứ một th::6À10:: nữ nào, khi tắm, bị người rình xem, đều cấp tốc che đậy thân hình, nhưng nàng này lại ung dung đứng lên.

Nàng không thẹn, Tiểu Phi lại thẹn, chàng đỏ mặt.

Nàng thong thả khoác lên người chiếc áo choàng bằng sa mỏng, rồi hnìn Tiểu Phi, từ từ hỏi:

đã no mắt chưa, hỡi người rình xem ta tắm ?

Giọng nói của nàng là giọng oanh vàng, bất quá trài trại như giọng người Ngô học nói tiếng Kinh.

Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ, rồi từ tàng cây, nhảy xuống đất bối rối thấy rõ.

Bình sanh, chàng chưa hề bối rối một lần nào.

Chàng không muốn cho ai nhận lầm chàng đến đây cốt để xem trộm người tắm.

Và chàng cũng không muốn trong tình huống hiện tại, gặp những giai nhân.

Nhưng bị phát hiện rồi, chẳng lẽ chàng lại chạy đi ?

Bắt buộc chàng phải đến đó.

Thiếu nữ nhìn chàng từ đầu đến chân, đáng lý thì nàng phải phẩn nộ, song thần thái nàng vẫn từ hòa như thường, bất quá nàng hơi trừng nghiêm đôi mắt một chút:

-Gan lắm đó ! Đã bị phát hiện mà vẫn không chạy đi ! Tiểu Phi cười ngượng:

-Tại hạ không cố ý, nếu chạy trốn thì hèn ! Thiếu nữ chớp mắt:

-Thế là ngươi nhận tội ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Phải ! Miệng không cười, thiếu nữ cười qua ánh mắt:

-Có dũng khí, biết nhận tội, vậy là ngươi đáng mặt nam nhân. Nhưng ngươi có biết là mình phạm tội gì không ?

Tiểu Phi thở dài:

đáng lý ra, cô nương nên che nhiều lớp sa dày hơn một chút về phía này … Thiếu nữ sôi giận:

-Ngươi đã nhìn trộm ta tắm, lại còn trách ta nữa à ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ vô ý đến đây, nào biết được là có giai nhân đang tắm ?

Thiếu nữ hừ một tiếng:

-Giả như ngươi biết ?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Nếu sớm biết có giai nhân tắm, nếu biết được có một phía không che màn … Thiếu nữ trầm giọng:

-Thì ngươi không đến ?

to mím môi:

-Nếu đôi chân bị tiện mất đi, tại hạ cũng cố bò, cố lết tới đó, cô nương ! Thiếu nữ giật mình, nhìn sững chàng ! Cái gã thanh niên đáng hận kia, sao mà dạn mày dày mặt thế ? hắn cũng to gan đấy chứ ! Nàng nằm mộng cũng không tưởng nổi một nam nhân dám nói với nàng như vậy?

Nàng muốn giận, song khí giận quá chừng ! nàng muốn cười song lại cố dằn.

Bọn thiếu nữ buông tóc thề đứng cạnh đó, không dằn được như nàng ,cùng bật cười sằng sặc.

Cười mấy tiếng chợt thức ngộ ra là không nên cười, chúng nghiêm mặt lại, rồi trầm giọng:

-Nam nhân kia, to gan lắm đấy nhé ! Trước mặt công chúa lại ăn nói suồng sã như vậy à ?

Công chúa ?

Nghe hai tiếng đó, Tiểu Phi kinh ngạc.

Chàng vội nghiêng mình, làm lễ:

-Thực ra, tại hạ không nên nói như vậy, song, đã là nam nhân tất phải nói cảm nghĩ của mình, nghĩ làm sao, nói làm vậy, chẳng dám nói ngoa ! Công chúa đảo ánh mắt thu ba, từ từ thốt:

-Không ngờ nam nhân người hán dám nói sự thật ! Ta chỉ nghe tại địa phương các ngươi, kẻ nào nói sự thật, là kẻ đó bị thiên hạ khinh miệt liền ! Tiểu Phi thầm than, người đời phần đông thà nói ngoa, nói hoang đường, thà làm một giả quân tử và chẳng còn ai biết kinh trọng người nói thật, ai mà nói thật, sẽ bị đồng loại chê là tiểu nhân.

Chàng cười nhạt, hỏi:

-Tại địa phương của công chúa, người nào dám nòi sự thật, người đó được kính trọng à ?

Công chúa gật đầu:

-Ừ ! Tiểu Phi lại cười:

-Vậy thì công chúa nên tha tội tại hạ, nếu công chúa cho là tại hạ có tội ! Công chúa lại nhìn sững chàng một lúc.

Lâu lắm, lâu lắm, nàng bỗng cười tươi, thốt:

-Có thể ta tha tội cho ngươi, và còn xem ngươi như thượng khách, nhưng ít ra, ngoài cái việc gan lỳ đó, ngươi phải có một cái gì khác biệt ! Nàng đưa bàn tay ngọc vén gọn tóc, quay mình hỏi:

-Ngươi có gan không chạy trốn, vậy ngươi có gan theo ta chăng ?

*** Tiếng nhạc từ trong lều, chốc lại vọng ra, du dương êm dịu, chen trong tiếng nhạc, có tiếng cười.

Bọn võ sĩ túc trực trước lều, trừng đôi mắt chim ưng nhìn Tiểu Phi.

Công chúa đã vào lều rồi, và đưa tay vẫy chàng.

Tiểu Phi vừa cười vừa vỗ tay lên vai hai võ sĩ có cái dáng hung dữ như ma thần, rồi bước vào lều.

Chàng ngang nhiên vào như vậy là phải chuẩn bị rồi.

Vô luận trong lều hung hiểm thế nào, chàng cũng không hề sợ hãi, vùng sa mạc, chàng có thể làm một người bại hoại nhất đời, mà không ngại thẹn với lương tâm.

Ở tại cái đất quỷ, con người phải biến thành quỷ mới mong sống sót.

Nhưng trong lều, chẳng có cái gì chứng tỏ là hung hiểm cả.

Có thể nơi đó có vẻ an tịnh nhất, so với các nơi từng nổi tiếng là an tịnh.

Bên ngoài lều, là một nền cỏ xanh mượt, cỏ cây tốt, bên trong lều lại mỹ lệ phi thường. Nền lều là một lớp thảm êm ấm nhất trần gian ! Trên tấm thảm đó, có mấy ghế thấp, loại để đồ chứ chẳng phải ghế, trên ghế có trái cây, có rượu.

Có mấy người mặt y phục rực rỡ, ngó quanh các chiếc ghế đó, uống rượu, họ hân hoan vô cùng.

Người hân hoan nhiều hơn hết, có hàm râu ngắn, xoắn tít vào nhau như râu rồng, vận áo rộng đỏ, đội mão vàng.

Lão ngồi nơi trung tâm, tay tả cầm chén vàng, tay hữu ôm ngang hông một mỹ nữ, cười lên ha hả:

-Các vị xem đó, có phải là sau khi tắm xong Tỳ Bà Công Chúa của chúng ta đẹp hơn trước nhiều chăng ?

Lão đưa ánh mắt sáng ngời sang Tiểu Phi, rồi tiếp:

-Nhưng, con gái cưng của ta, con đưa ai đến đây làm khách đó ? Nếu ta nhớ không lầm, trong vùng phụ cận trăm dặm trở lại, chẳng có một nam nhân anh tuấn! Tỳ Bà Công Chúa von đôi mắt thành nụ cười nũng nịu, bước đến cạnh gia gia nàng, cúi xuống, thì thầm bên tai lão mấy tiếng.

Nàng nói, người áo đỏ gật đầu, đôi mặt lại đăm đăm Tiểu Phi, miệng lão điểm nhẹ nụ cười, nhưng ánh mắt thì oai nghiêm đến lạnh lùng.

Tiểu Phi cười trả lại, chàng thực sự cũng hân hoan lắm ! Chàng nghe mùi rượu rất thơm, còn thức nhăm thì hấp dẫn vô cùng.

Một con người, chịu đói, chịu khát luôn hai ngày qua, trước những vật đ1, tự nhiên phải cao hứng, nhất là biết chắc thế nào mình cũng được mời ! Huống chi chàng còn là một con sâu rượu ?

Hơn thế, lão nhân áo đỏ kia, xem ra không phải là con người bại hoại ?

Vừa lúc đó, bốn thanh mâu vàng chớp lên, từ phía sau lưng chàng xẹt tới.

Bốn thanh, hai trên hai dưới, tất cả đều dài, mỗi thanh độ hai trượng.

Võ sĩ, dù võ công không cao, song lực đạo không yếu, mâu đâm tới như rắn vọt ra khỏi miệng hang.

Một người kiệt sức vì đói khát mấy hôm liền, muốn tránh khỏi chẳng phải là việc dễ dàng.

Và nếu Tiểu Phi không tránh khỏi, máu sẽ chảy ra, xác chết sẽ nằm cạnh mấy vò rượu.

Vậy mà người hiện diện chẳng một ai buồn đưa mắt nhìn, chẳng một ai hãi hùng, hoặc kinh ngạc trước viễn ảnh một thảm cảnh.

Chừng như trên thế gian này, chẳng có sự việc gì làm cho họ động tâm.

Tỳ Bà Công Chúa mở mắt to hơn, thấy bốn thanh mâu đã đến rất gần Tiểu Phi, nhưng chàng không phản ứng.

Nàng kinh hãi hối tiếc, niềm khích động bừng lên, cơ hồ đôi chân không còn đủ sức chống chỏi cho thân hình nàng.

Bỗng một tiếng coong vang lên, tiếng vang của những vật bằng thép chạm vào nhau.

Tiểu Phi không nhúc nhích không quay đầu, song chẳng biết tại sao bốn thanh mâu đều bị chàng kẹp dưới nách.

Bốn võ sĩ giáp vàng cùng nhào hớt tới, bàn tay đau nhói, cánh tay tê dại, không cò giở lên nổi.

Bây giờ, năm người ngồi uống rượu, mới nhìn đến Tiểu Phi.

Tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lão nhân áo đỏ vỗ tay cười lớn:

-Tuyệt ! Công phu luyện được như thế là tuyệt ! Quả nhiên con gái ta không nhận xét lầm ! Tiểu Phi d0iềm nhiên:

-Nhưng tại hạ nhận xét lầm ! Tại hạ không tưởng là các hạ cũng thích ám toán khách ! Lão nhân áo đỏ lại cười vang:

-Ngươi đừng trách lão phu ! Điều đó không liên quan gì đến lão phu cả ! lão năm tay Tỳ Bà Công Chúa cười nhẹ tiếp:

-Con lão phu muốn thực nghiệm vậy mà ! Nó nói nếu ngươi tránh được ám toán, thì nó mới chấp nhận ngươi là người khách quý của nó ! Tiểu Phi cười nhạt:

-Giả như tại hạ không tránh kịp ?

Tỳ Bà Công Chúa cười duyên:

-Vô luận làm sao, ngươi đã tránh được rồi, ngươi trở thành khách của ta, khách không nên nổi cáu đối với chủ nhân ! Tiểu Phi thở dài, cười khổ:

-Muốn được làm khách của công chúa, phải đi qua bàn tay lông là của tử thần ! Người ngồi bên tả, có gương mặt trắng xanh, mũi quặp như mỏ chim ưng, vận chiếc áo màu xanh bỗng nhiên cười lạnh mấy tiếng hỏi:

-Võ công của bằng hữu do vị thần thánh nào truyền cho ?

Tiểu Phi đưa tay sờ mũi, mỉm cười :

-Tại hạ là một tên bất tài, bởi bất tài nên chẳng ai biết đến tên hèn mọn Lưu Hương là cái quái gì ! Người áo xanh buông gọn:

-Ạ ! Y lại cúi mặt xuống, từ đó không nhìn chàng nữa.

Lưu Hương ! Tên đó chẳng nói một cái gì đặc biệt cả, và y khi nào lại chịu giao đàm với kẻ tầmthường ?

Nhưng Tỳ Bà Công Chúa vẫn nhìn sững chàng.

Lúc đo, nàng vụt cười lên, hỏi:

-Ngươi đã trở thành khách nhân của ta, sao ngươi không ngồi xuống ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Những lúc đứng, tại hạ thấy mình có gan hơn lúc ngồi ! Tỳ Bà Công Chúa lại cười:

-Giả như ngươi còn kinh hãi việc vừa rồi, thì ta sẽ giúp ngươi giải tỏa niềm kinh hãi đó, ngươi có bằng lòng ta trấn an ngươi chăng ?

Nàng ngồi xuống.

Một thiếu nữ mang đến cho nàng một chiếc đàn tỳ bà nàng đặt lên dùng tay dạo giây liền.

Tiếng đàn ngân lên, nghe như tiếng ngọc reo.

Người nghe nhạc, nghe được tiếng đàn tỳ bà này rồi, không còn muốn nghe âm thinh một nhạc khí nào khác.

Tiểu Phi là con người phong lưu, dù là một nhân vật trong giới giang hồ, vẫn thích cầm, kỳ, thi, tửu, chàng từng nghe bao nhiêu tay đàn nổi tiếng, song phải nhìn nhận ngón đàn Tỳ bà công chúa tuyệt diệu quá chừng, có thể là khắp Trung Nguyên, chẳng có một danh đàn nào sánh được nàng.

Chàng nghe say sưa ngây ngất nghe, quên đói, quên khát quên luôn hiện cảnh.

Tiếng đàn dứt chàng còn xuất thần.

Tỳ Bà Công Chúa mỉm cười:

-Thế nào ?

Tiểu Phi thở dài:

-Một nơi tuyệt địa như thế này, nghe được tiếng đàn tuyệt diệu, thú thật tại hạ nằm mộng cũng chẳng tưởng nổi ! Lão nhân áo đỏ cười vang:

-Chẳng có chi lạ. Tỳ bà là loại đàn do xứ sở của lão phu truyền vào đất hán mà ! Tiểu Phi chớp chớp:

-Ạ ! Lão nhân áo đỏ tiếp:

-Ngươi có nghe nói đến Tô Kỳ Bà chăng ?

Tiểu Phi nhóng cao thân hình một chút, trố mắt hỏi:

-Các hạ là Quy Tư vương ?

Lão nhân áo đỏ chớp ngời ánh mắt, xoa xoa hàm râu quắn, điểm một nụ cười:

-Chung cuộc rồi cũng nghĩ ra ! Tiểu Phi tiếp:

-Thời Ngũ Đại, nhằm vương triều Bắc Châu Võ, Quy Tư quốc vương là Tô Kỳ Bà đưa tay đàn tỳ bà hữu hạng cùng Đột Quyết Hoàng Hậu vào đất hán, từ đó tiếng đàn tỳ bà làm say mê mọi tầng lớp dân chúng. Cái giai thoại đó còn lưu truyền đến nay, tại hạ may mắn được nghe ít nhiều … Quy Tư Vương vỗ tay bôm bốp:

-Người Tây vực cjỉ có những nghề mọn, để khoa trương với đời, không ngờ hôm nay lại gặp tri âm ! Ngồi xuống đi, lão phu sẽ đãi ba chén ! Bỗng có người gọi vang lên:

-Lão xú trùn ở đâu ?

Tiếp theo đó, là một tràng tiếng mắng, tiếng nguyền rủa, rồi có tiếng đẩy đùng đùng trong nước.

Tiểu Phi biết ngay là có người nào đó, vừa bị Hồ Thiết Hoa quăng xuống ao.

Lão áo xanh, có gương mặt trắng nhợt, vụt đứng lên, cau mày:

-Kẻ nào dám hoành hành tại đây như thế chứ ? Ta ra đó xem cho biết việc gì ! Tiểu Phi cười khổ:

-Xin thứ cho vậy, chính là bằng hữu của tại hạ.

Người áo xanh nhìn chàng từ chân lên đầu, rồi ngồi xuống.

Quy Tư Vương lại cười:

-Tuấn mã không bao giờ chịu vào hàng ngũ với loại kéo xe, ngươi đã vậy thì bằng hữu của ngươi chẳng phải tay tầm thường. Có bao nhiêu người, cứ thỉnh hết vào đây ! Thì ra, mấy tiếng lão Xú trùn là của Hồ Thiết Hoa gọi chàng.

Tỳ Bà Công Chúa đưa tay che miệng cười:

-Nhất định sau này, ngươi phải giải thích tại sao người ta gọi ngươi là xú trùn.

*** Chẳng những Hồ Thiết Hoa quăng hai võ sĩ xuống ao, y còn đánh sưng mặt mày ba tên khác.

Đã thế, y vẫn chưa nguôi cơn giận.

Y giận Tiểu Phi, cho rằng chàng ta chẳng xứng đáng một người bằng hữu, trong khi tất cả nhịn đói nhịn khát, thì chàng ung dung ở đây ăn uống.

Điều đó chẳng nói làm chi, chàng càng ở đây lâu, thì Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn càng lo sợ cho tánh mạng của chàng.

Chàng không nghĩ đến sự lo lắng của bạn, lại cứ ở lỳ tại đây ăn uống như thế thì có xứng là bạn đâu ?

Đến khi nốc vào mấy chén rượu rồi, y mới khoan khoái và sự giận dữ tiêu tan ngay.

Càng khoan khoái hơn nữa là chính các mỹ nữ dâng rượi cho y.

Và bây giờ thì Tiểu Phi đã biết những người ngồi quanh ghế rượu là những ai rồi.

Họ là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, người nào cũng có những thành tích kiêu hùng.

Ba người ngồi bên tả là anh em nhà họ Ngô, ngoại hiệu Long Du Kiếm và vị Độc Hành Đại Đạo họ Tư Đồ, tên Lưu Tinh thinh danh chấn động cả vùng Lưỡng hà.

Còn vị mặt trắng xanh, vận áo xanh, là Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoan, ngươi trong hai phái chính tà nghe đến tên là cảm thấy nhức đầu.

Đỗ Hoan giết người không đếm và từ lâu y vẫn giữ cái kỷ lục sát nhân, chưa bị ai phá cái kỷ lục đó.

Thiên hạ càng sợ y, y càng đắc ý.

Tiểu Phi biết được y rồi, lại cau mày, chứ chẳng tỏ ra vẻ gì là sợ hãi.

Chỉ có người ngồi cạnh Đỗ Hoan là làm cho Tiểu Phi lưu ý nhiều nhất. Người đó tên Vương Xung, có gương mặt bệnh hoạn, một gương mặt không còn điểm sinh khí nhỏ.

Thần thái không làm ai ngán mà cái tên cũng quá tầm thường.

Nhưng Tiểu Phi lại rất hợp nhãn.

Quy Tư Vương giới thiệu xong rồi, đưa cao chén rượu lên, mỉm cười thốt:

-Tiểu Vương chẳng có chi gọi là quý, chỉ có rượu này, Tiểu Vương cũng chẳng thích chi hơn là bằng hữu, các vị đây, do Tiểu vương thỉnh từ bốn phương trời đến, tuy mỗi vị một nơi, song người nào cũng có chút thinh danh … Lão nhìn bọn Tiểu Phi tiếp:

-Chắc tam vị cũng nghe nói đến các người ấy chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tại hạ ngưỡng mộ Oai vọng của năm vị ấy từ lâu, và hằng ước mong được gặp mặt, nay hân hạnh được gặp tại đây rồi, thì phải mừng một chén ! Thực ra, y chẳng ngưỡng mộ tý nào cả, bất quá y dùng hai tiếng đó để có dịp nốc thêm một chén rượu, mà chẳng ai chỉ trích là y tham uống được.

Quy Tư Vương nhìn sang Cơ Băng Nhạn, thốt:

-Bây giờ, chỉ còn cái danh lớn của các hạ là lão phu chưa thỉnh giáo mà thôi ! Cơ Băng Nhạn không hề ngẫng mặt lên, buông gọn:

-Cơ ! cau mày:

-Cơ ? Cơ Nữ thần ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Phải ! Cơ Băng Nhạn đáp như vậy nghĩa là gì ?

Quy Tư Vương vừa hỏi lại, vừa trố mắt nhìn y, như dùng mắt tìm hiểu hơn là phải hỏi, càng hỏi thì y càng đáp mơ hồ, khó hiểu.

Nhưng thay vì đáp, Cơ Băng Nhạn lại vẽ vẽ lên không, như phù thủy vẽ bùa, trảm ếm, chẳng ai biết y làm gì.

Quy Tư Vương sững sờ một lúc, rồi bật cười lớn:

-Các hạ trầm mặt quá, bình tịnh quá ! Hồ Thiết Hoa cười lên ha hả:

-Cái tài của hắn là ngậm miệng, cái tài đó, trên đời này, chẳng có ai được như hắn ! Quy Tư Vương nhìn Hồ Thiết Hoa, hỏi:

-Còn các hạ, các hạ có tài gì ?

Lão tiếp:

-Bằng hữu của các hạ, ai cũng cho biết tài riêng rồi, chỉ còn các hạ đó, các hạ có tài gì, xin tỏ ra cho tất cả được biết ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Uống rượu của Vương gia, đương nhiên phải diễn trò gì cho Vương gia tiêu khiển chứ ! Rất tiếc là tại hạ trừ các việc uống rượu ra, chẳng biết làm cái gì cả ! Y dừng lại một chút, lại tiếp:

-Nói là không biết chi cả, thì không đúng, e thất lễ với vương gia chăng ? Thực sự thì tại hạ có chút ít khí lực, chút ít thôi ! Quy Tư Vương lộ vẻ mừng:

-Hay ! Hay lắm ! Thì ra, các hạ là một lực sĩ ! Lão vỗ tay reo lên tỏ vẻ thích thú.

Nhưng qua tiếng vỗ tay của lão, từ bên trong bức màn, một đại hán bước ra.

Đại hán để mình trần, chiếc đầu nhẵn bóng, chẳng có một sợi tóc nào. Đôi chân mang giày, loại giày có móng như móng thú.

Đại hán trông dũng mảnh phi thường, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn giật mình, không tưởng là trên thế gian lại có một người kiêu hùng như vậy.

Hồ Thiết Hoa có thân vóc khá cao, song so với đại hán đó, y chỉ là một đứa bé con, đứng cạnh một người trưởng thành ! Trên đời này, chẳng có một người sống nào to lớn bằng đại hán đó ! Nếu đem đại hán đặt bên cạnh các pho tượng Tứ Đại Kim Cương trong những ngôi chùa, thì đại hán có phần to lớn hơn là khác.

37. Quy Tư Quốc Vương

Quy Tư Quốc Vương mỉm cười thốt:

-Hắn tên là Côn Di, ngoài một vài điểm khí lực, hắn chẳng biết mảy may võ công. Các hạ nên nương tay cho hắn ! Nhìn Côn Di, Hồ Thiết Hoa tưởng chừng gã là con người bằng thép, y bất giác rợn mình cao giọng hỏi:

-Vương gia muốn tại hạ so khí lực với gã ?

Quy Tư Vương gật đầu.

Rồi dùng thổ ngữ, lão dặn dò Côn Di mấy câu.

Côn Di nhìn ra Hồ Thiết Hoa, điểm một nụ cười, từ từ bước tới, dềnh dàng huênh hoang.

Hồ Thiết Hoa thở dài, nhìn Tiểu Phi, cười khổ:

-Nếu biết được có chuyện như thế này, thì thà đừng uống rượu cho xong ! Y vừa thốt dứt câu, Côn Di đã đưa hai bàn tay to như hai chiếc quạt nan bồ, hai bàn tay đó hướng sang Hồ Thiết Hoa.

Đỗ Hoàn ngồi gần đó, bật cười khanh khách.

Chỉ cần có người giết người là hắn khoái trá.

Anh em họ Ngô và những người kia cũng lộ vẻ thích thú ra mặt.

Riêng Cơ Băng Nhạn cứ ăn, cứ uống, không hề ngẫng nhìn. Hắn ăn rất chậm, nhưng miếng nào đáng miếng nấy, hắn nốc đều đều cạn chén này đến chén khác.

Hắn ăn uống không ngừng.

Người khổng lồ Côn Di như con chim ưng, to lớn, vờn vờn con gà, từ từ chụp tay xuống hai đầu vai đối phương.

Hồ Thiết Hoa còn đưa tay tả cầm chén rượu bên miệng, y nhấp nháp một ngụm, rồi lẩm bẩm:

-Các người muốn cho tại hạ phải mang xấu ! Được rồi chừng nào có xấu hẳn hay, bây giờ, phải uống, uống cho đáng cái xấu mới được ! Côn Di đã hạ thấp hai hai bàn tay đó sắp sửa ấn xuống.

Người ngoài nghĩ là hai bàn tay đó ấn xuống rồi, thì xương vai của Hồ Thiết Hoa phải gãy vụn, và ít nhất cũng phải rùn thấp xuống nửa phân.

Nhưng … Một tiếng bình vàng lên, tiếp theo đó, có mấy tiếng loảng xoảng nối liền.

Tiếng bình là do người ngã gây nên, và tiếng loảng xoảng do những vật đổ vở phát ra.

Người ngã không phải là Hồ Thiết Hoa.

Người ngã chính là Côn Di.

Thì ra, khi hai bàn tay của gã ấn xuống, hai bàn tay không chạm một vật gì.

Hồ Thiết Hoa đã đảo bộ ra phía sau gã, đưa bàn tay thừa thải đẩy nhẹ gã, tay kia vẫn cầm chén rượu.

Cái đẩy của y rất nhẹ, nhưng thân hình hơn ba trăm cân nặng nề của Côn Di ngã nhào tới, thân hình gã chạm đất, kêu bình một tiếng, hai bàn tay vớ phải chiếc ghế của Quy Tư Vương, ghế ngã nhào, mâm đồ ăn văng lên, bát bắn tứ tung, rời xuống, đổ vỡ loảng xoảng.

Đương nhiên, chẳng phải Hồ Thiết Hoa thực sự đẩy ngã Côn Di.

Chính cái đà chụp của gã hại gã, gã chụp hụt, ngã chúi xuống, bất quá, Hồ Thiết Hoa tiếp trợ gã một phần nhỏ thôi.

Cái việc lừa cho Côn Di ngã, nói thì dễ, mà làm được thì kho.

Phải đoán định thời gian rất chuẩn mới được.

Nếu Hồ Thiết Hoa thoát ra ngoài trước một phút giây, thì cái đà tay của Côn Di không xuống sâu, như vậy gã khó thể mất thăng bằng, gã còn đứng vững, Hồ Thiết Hoa không làm sao xô gã chúi tới được.

Còn như Hồ Thiết Hoa thoát ra sau phút giây, thì làm gì thoát kịp ? Và như vậy là y phải bị Côn Di chụp trúng, bẹp y xuống, làm sao y vòng ra phía hậu xô gã ! Quy Tư Vương nhìn sững y một lúc, rồi hỏi Tỳ Bà công chúa :

-Như thế có được gọi là công phu chăng ?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười :

được chứ ! Nếu không thì làm sao cho Côn Di ngã được ? Đúng là chân công phu đó ! Quy Tư Vương vỗ tay cười lớn:

-Tráng sĩ ! Quả nhiên là một tráng sĩ ! Tiểu vương phải kính tráng sĩ một chén ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Một chén thôi à ? Phải ba chén mới được chứ ! Y bước tới ung dung như không hay biết là có Côn Di bò từ phía sau đến gần y.

Hồ Thiết Hoa thản nhiên tiếp lấy chén rượu nơi tay Quy Tư Vương, Côn Di vụt đứng lên, chụp tay vào hông y, giở y lên hỏng cao khỏi đất, như một người cử đảnh.

Quy Tư Vương nhìn không chớp mắt, cao giọng thốt:

-Chén rượu đó quý lắm, uống đi, rồi muốn gì hãy muốn ! Hồ Thiết Hoa bị kẹp trong bàn tay Côn Di, lơ lửng trên không, tay còn giữ chén rượu, miệng cười hì hì tiếp:

-Gã khổng lồ ! Ngươi có nghe Vương gia nói gì đó không ? Rượu của Vương gia quý lắm đấy, ngươi có đập nát xác ta cũng chẳng sao, song đừng làm đổ chén rượu, uổng vô cùng ! Côn Di đắc ý phi thường, đưa Hồ Thiết Hoa lên cao, quay nửa vòng.

Gã không gấp, Hồ Thiết Hoa không khẩn trương, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng không khẩn trương.

Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn chớp mắt, thở dài:

-Thế là xong ! Nắm như vậy đó, quật từ trên xuống, đầu phải nát, xác phải tan ! Dù sao thì cũng chẳng quan hệ gì ! Y sát nhân thành tính, không giết được người, ngứa ngáy phải nhìn người giết người, mới đở ngứa ngáy.

Y càng thở dài là niềm cao hứng càng dâng cao ! Côn Di trở lại trước mặt Quy Tư Vương, đột nhiên hét một tiếng lớn.

Hai cánh tay của gã từ trên cao chuyển mạnh.

Gã định quật ngược đầu Hồ Thiết Hoa đập xuống.

Quy Tư Vương bịt tai, nhắm mắt, không muốn nghe tiếng rú của Hồ Thiết Hoa, không muốn nhìn máu chảy, kêu to:

-Nhẹ nhẹ vậy ! Đừng làm bổn vương sợ hãi ! Một tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi một tiếng bình tiếp theo, nền lều chuyển động mạnh.

Chiếc đầu Hồ Thiết Hoa còn nguyên, y đứng thẳng người tay còn chén rượu, rượu không đổ ra ngoài một giọt nhỏ ! Gã khổng lồ Côn Di nằm dài trên mặt nền, bất động.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn gã đến nửa mắt, cười hì hì thốt:

-Bây giờ thì tại hạ uống được rượu này rồi ! Y nốc cạn chén rượu, rồi tặc lưỡi:

-Ngon ! Ngon tuyệt rất tiếc là ít quá ! Quy Tư Vương trừng mắt nhìn y, lại hỏi Tỳ Bà công chúa:

-Sự tình làm sao ? Tiểu tử có ma thuật à ?

Tỳ Bà công chúa cười khúc khích:

-Không phải ma thuật đâu ! Chân công phu đấy ! Quy Tư Vương trố mắt :

-Chân công phu ? Công phu gì ?

Tỳ Bà công chúa giải thích:

-Côn Di đang dùng lực quật hắn xuống đất, hắn nhẹ tay chạm vào cổ tay Côn Di làm cho lực khí của Côn Di không phát ra được, lại trở vào người gã. Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa nhảy hắn vừa đảo mình vòng ra sau lưng Côn Di, đẩy gã tới. Hắn động tác nhanh quá, cho nên chẳn ai nhìn rõ tại sao Côn di ngã như vậy ! Nàng thốt rất khẽ, vừa đủ cho Quy Tư Vương nghe, song Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Hồ Thiết Hoa vẫn nghe lọt.

Hồ Thiết Hoa bước tới trước mặt nàng, nghiêng mình cười nhẹ:

đa tạ công chúa quá khen ! Công chúa có nhãn lực tinh vi đáng phục ! Quy Tư Vương cười lớn, nắm tay Tỳ Bà công chúa:

-Con đã nhận xét tráng sĩ là bậc anh hùng, sao chẳng kính người một chén rượu?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười, rót đầy chén rượu, đưa đến trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Công chúa ban rượu, đừng nói một chén, dù là một vò, tại hạ cũng uống một hơi cạn ! Y toan đưa tay tiếp lấy chén rượu, bỗng một người lạnh lùng thốt:

-Rượu đó, tại hạ muốn uống.

Một người bước tới.

Người đó là Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn.

Hồ Thiết Hoa nhìn y, mỉm cười:

-Các hạ muốn rượu, thì kia, còn chán mà ?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ muốn uống chén rượu này thôi ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chén rượu này có mùi vị đặc biệt lắm sao ?

Đỗ Hoàn gật đầu:

đúng vậy ! Rượu từ tay công chúa rót phải có mùi vị đặc biệt ! Hồ Thiết Hoa nhìn Đỗ Hoàn một lúc, bật cười khanh khách:

-Tại hạ minh bạch rồi ! Các hạ không phải muốn uống rượu, các hạ chỉ muốn tỏ ra khinh người ! Đỗ Hoàn trừng mắt nhìn y, nhìn như vậy là mặc nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Chúng ta đều muốn uống chung rượu này, các hạ nghĩ phải làm như thế nào ?

Đỗ Hoàn vẫn giữ giọng lạnh lùng:

-Nếu các hạ có thể làm cho tại hạ nhảy một bước thôi, chẳng những chén rượu đó, tại hạ nhường cho các hạ uống, mà lại còn quỳ xuống gọi các hạ là tổ tông đúng ba lượt !Bằng không làm nổi việc đó, các hạ phải gọi tại hạ là gia gia ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

Người ta uống rượu sao an nhàn đạt lạc quá ! Còn tại hạ uống được một chén, phải suýt chết lên chết xuống ! Thôi được ! Chúng cứ thử xem sao ! Tuy nhiên, bắt các hạ gọi là tổ tông, tại hạ thấy áy náy quá chừng ! *** Bầu không khí trong lều bỗng nhiên ngưng đọng. Tình hình không giống như lúc Hồ Thiết Hoa và Côn Di đùa nhau.

Chỉ vì ai ai cũng thấy rõ sát cơ đã hiện ra trên gương mặt Đỗ Hoàn.

Ai ai cũng biết là cục diện sắp iễn ra, không còn đáng xem nữa.

Cơ Băng Nhạn nhìn sang Tiểu Phi, bảo:

-Ta từng nghe Sát Thủ Đỗ Hoàn có thủ đoạn tàn độc lắm ! Hắn lại nham hiểm, sợ Hồ Thiết Hoa lầm mưu hắn. Ngươi hảy chiếu cố Hồ Thiết Hoa mới được ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Không sao đâu ! Tuy con quỷ rượu mấy lúc sau này cứ nốc mai loại nước cay đó, hắn vẫn luyện tập thường xuyên ! Ta nhất định là hắn chẳng việc gì đâu ! Đỗ Hoàn chắp tay sau lưng, đứng thẳng người, ánh mắt hung quang sáng hơn đèn, nhưng miệng vẫn cười, dù là cười lạnh:

-Tại hạ đứng đây, bất động. Các hạ có dám bước tới chăng ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Các hạ muốn tại hạ làm sao cho các hạ nhảy một bước ? Các hạ muốn nhảy tới hay nhảy lùi ?

Đỗ Hoàn sôi giận:

-Cứ làm cho tại hạ cong người, lui tới bất cần. Được vậy là các hạ thắng ! htht lại hỏi:

-Các hạ không hoàn thủ ?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ không tưởng phải xuất thủ, nếu các hạ xô ngã tại hạ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vậy là tuyệt diệu ! Y từ từ bước tới.Anh em Du Long Kiếm Ngô gia và Tư Đồ Lưu Tinh đều lộ vẻ thương tiếc ra mặt.

Họ đinh ninh là Hồ Thiết Hoa đang bước vào tử cảnh.

Chỉ có Vương Xung thản nhiên như thường, chừng như y lười nhìn cuộc đấu.

Hồ Thiết Hoa vừa bước tới vừa càu nhàu:

-Tự mình đứng một chổ, chờ người bước đến xô cho ngã ! Một việc hay ! Trên thế gian này, những việc như thế rất hiếm có, chắc chắn là chén rượu này ta phải được uống ! Có điều hơi chậm mấy giây ! Chậm, rượu mất ngon ! Rồi y từ từ vén ống tay áo, từ từ đưa tay ra, đặt lên vai Đỗ Hoàn.

Tư thế đó, giống như tư thế của Côn Di vừa rồi, có điều Côn Di quá cao, từ trên áp xuống, còn Hồ Thiết Hoa lại thấp hơn Đỗ Hoàn nên phải đưa lên.

Một nười chồm hai tay là phải để lộ trọn vẹn phần ngực.

Đỗ Hoàn cười ợn:

-Ta đứng bất động cho ngươi xô, trên đời này làm gì có việc quái lạ như thế ! Ngươi đừng nuôi … Tay hữu của y từ sau lưng bổng hoành trở ra phía trước, nhanh như con độc xà vọt khỏi hang, bàn tay đã chiếu vào ngực Hồ Thiết Hoa ! Bàn tay có năm ngòn, mỗi ngón có một chiếc nhẫn, nhẫn thì phải chiếu sáng, trắng hoặc vàng, nhưng nhẫn của y lại chớp xanh đen.

Còn ai không hiểu là nhẫn có tẩm độc dược ?

Thủ pháp đã độc lại nhanh, gia dĩ Hồ Thiết Hoa lại bỏ trống trải phần ngực, chắc chắn là Hồ Thiết Hoa phải lãnh đủ thế công của Đỗ Hoàn.

Anh em Du Long Kiếm họ Ngô, Tư Đồ Lưu Tinh đồng một nhận xét:

Hồ Thiết Hoa khó tránh được bàn tay dó ! Họ là nhân vật hữu hạng trong võ lâm, khi nào họ nhận xét lầm ?

Tiểu Phi dù bình tỉnh đếnđâu, cũn gphải lo sợ kêu lên:

đề phòng bàn tay của hắn ! Chàng chưa kịp buông dứt câu bàn tay của Hồ Thiết Hoa thay vì áp trên vai Đỗ Hoàn, bất thình lình y rụt lại độ tấc, rồi nhanh như chớp hạ xuống nơi trung gian.

Y hạ tay rất nhẹ, như để phẩy một con ruồi, nhưng rất nhanh, như sợ con ruồi bay mất.

Tuy y hạ xuống, hai bàn tay cùng hạ, một bàn phẩy ra, bàn kia quạt vào, hai bàn tay chạm vào nhau.

Con mồi nằm chính giữa hai bàn tay.

Và con mồi là ban tay của Đỗ Hoàn.

Rắc ! Rắc ! Rắc ! Nhiều tiếng rắc vang khẽ, đồng thời, nghe như một tiếng rốp ! bàn tay của Đỗ Hoàn nát bét, nát đến cổ tay.

Hồ Thiết Hoa lùi lại, bật cười lớn:

-Bàn tay của ngươi giết người đã mỏi, cho nó hưu trí đi là vừa, kẻo tội cho nó lắm ! Đỗ Hoàn cắn răng, không kêu đau, song gương mặt xanh dờn, thân hình chao chao, cuối cùng ngã xuống.

Mọi người đều biến sắc.

Mọi người đều biết Hồ Thiết Hoa có võ công cao, song rất ít người hiểu y xuất thủ như thế nào.

Anh em họ Ngô thấy được thủ pháp của y, nhưng lại chẳng biết xuất xứ của thủ pháp đó.

Vương Xung từ lúc đầu, ngồi lặng một chổ, không hề hòa đồng với ai cả vụt đứng lên, gương mặt hiện rõ niềm khích động, y buột miệng tán:

-Hay quá ! Cái chiêu Điệp Song Phi hay vô cùng ! Các hạ có lẽ là người mà mười năm trước đây cùng Đạo Soái Lưu Hương nổi danh là Tiêu Tương Hiệp Đạo, và giang hồ thường nhắc nhở qua ngoại hiệu Thể Dực Mãn Hoa Gian Hoa Hồ Điệp?

Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn sang Vương Xung một lúc lâu, rồi điểm một nụ cười:

-Cái gã Hoa Hồ Điệp ngâm mình trong hủ rượu mười năm rồi không các hạ vẫn chưa quên ! Anh em Du Long Kiếm họ Ngô và Tư Đồ Lưu Tinh bất giác biến sắc.

Vương Xung thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Hồ Thiết Hoa ! Hoa Hồ Điệp ! Đáng lý ra tại hạ phải nhận ra các hạ sớm hơn ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nhưng tại hạ không thể nhận ra các hạ là ai ! Vương Xung lại cười, y cười thì gương mặt của y trông càng thảm hơn lúc chưa cười.

Rồi y buông nhạt lạnh:

-Cái tên hèn mọn có nói ra cũng chẳng đáng cho ai để lọt vào tai ! Bất quá … Y đưa ánh mắt sang Tiểu Phi, tiếp:

-Nếu vị này đúng là Đạo Soái Lưu Hương, thinh danh chấn đọ6ng giang hồ, thì thật là đối mắt của tại hạ chỉ còn tròng trắng, mất hẳn tròng đen ! Mọi người lại dao động một lượt nữa.

Tiểu Phi điềm nhiên nở một nụ cười:

-Nếu ở bên cạnh Hoa Hồ Điệp, chẳng lẽ lại biến thành Đạo Soái Lưu Hương ?

Vương Xung chớp mắt:

-Tuy kiến thức của tại hạ cạn hẹp, nhưng tại hạ cũng hiểu được cái câu:

Nhạn Điệp vi song song dực Hoa Hương, mãn nhân gian ! Năm xưa, Đạo Soái Lưu Hương bên hữu có Thể Điệp bên tả có Phi Nhạn, bộ ba thung dung tiếu ngạo giang hồ, tung hoành thiên hạ … Bổng y cười lên mấy tiếng rồi đổi giọng:

-Các hạ nói đúng đấym hơn mười năm qua, bộ ba đó chừng như đã tản mác mỗi người riêng một phương trời, các hạ vị tất là Đạo Soái Lưu Hương ngày nào, mà vị bằng hữu kia cũng vị tất là Cơ Băng Nhạn tiên sinh ?

Tiểu Phi lại cười:

-Không ngờ các hạ đối với ba người đó, lại thiết tha đến độ biết rõ họ như bàn tay ! Chắc các hạ nhận thức được ít nhất cũng một người trong ba người đó ?

Vương Xung thở dài:

-Hạ đẳng cùng lưu làm gì có hân hạnh với cao mà biết người danh vọng ?

Quy Tư Vương trố mắt, hết nhìn người này, đến nhìn người kia, tai luôn luôn vểnh ra, cố nghe rõ ràng, không bỏ sót một tiếng nào.

Đến lúc đó, lão bật cười ha hả, thốt:

-Vô luận các vị là ai, thuộc tông phái nào, trước đây đã làm gì, võ công của các vị đã làm cho tiểu vương hết sức khâm phục. Hôm nay các vị quy tụ cùng tiểu vương một chổ, tiểu vương cao hứng vô cùng, nhất định phải uống cạn ba chén lớn! Uống để kính mừng hạnh ngộ này ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Chén rượu của công chúa ban cho còn đó, tại hạ phải uống, cho khoan khoái con người mới được ! Tỳ Bà công chúa điểm nụ cười duyên, toan nói gì đó, song chưa kịp mở miệng, từ bên ngoài một võ sĩ vận giáp vàng, chạy bay vào đến bên cạnh Quy Tư Vương, thì thầm mấy câu.

Võ sĩ mang thần sắc kinh hoàng vào lều, quên mất cái lể quân thần, đủ biết sự tình rất trọng đại, hấn gấp cho quốc vương biết hơn là phải trì hoãn làm trọn lể bề tôi rồi mới trình tấu.

Quy Tư Vương nghe hấn thốt xong, biến sắc mặt.

Cơ Băng Nhạn dặng hắng một tiếng, đứng lên:

-Bọn tại hạ đã trải qua mấy hôm điêu đứng, giờ đây được Vương gia chiếu cố, khổ nổi rượu và thịt vào dạ dày là mắt nhắm lại nhướng chẳng lên. Vương gia có nơi nào yên tỉnh, cho bọn tại hạ nằm ngủ một giấc chăng ?

Quy Tư Vương tức khắc cười đáp:

-Tự nhiên là phải ! Dù tam vị có muốn đi, tiểu vương cũng phải tận dụng mọi biện pháp cầm ba vị Ở lại ! Nụ cười của lão có vẻ miễn cưỡng quá, còn giọng nói thì chừng như có ngụ ý xa xăm … Cả ba nằm trong một túp lều, Hồ Thiết Hoa còn đưa cao chén rượu y nghe tay chân thoải mái phi thường, y thở phào mấy hơi, rồi cười hì hì, thốt:

-Sự đời vô cùng kỳ quái. Hôm qua, còn nằm như một con mèo ướt trên lớp cát dưới trủng sâu, giờ đây thì nằm trên nệm ấm, chăn êm, lại có rượu có thịt ! Chúng ta đã trở thành thần tiên mất rồi ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng :

-Ngươi cho rằng nơi đây rất an tịnh ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nếu ngươi tìm được một nơi nào an tịnh hơn ở đây, sung sướng hơn ở đây, ta phục ngươi suốt đời ! Cơ Băng Nhạn hừ lạnh:

-Ta xem, chính nơi đây chúng ta sẽ gặp nhiều phiền lụy hơn bất cứ nơi nào ! Đừng tưởng sung sướng mà lầm ! Hồ Thiết Hoa vụt ngồi lên, trừng mắt:

-Phiền kụy như thế nào ? Do ai ? Do việc gì ?

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Trước hết, ta hỏi ngươi, tại sao Quy Tư Vương lại bỏ nước mà đi như thế ? Trên thế gian này, làm gì có người chán cung vàng điện ngọc, chán lộc lớn phước to đến đổi thích phiêu lưu nơi xứ lạ quê người ? Đã thế còn mang theo một lũ người hầu hạ mà điều quái dị nhất lại chọn cái nơi trong vòng phụ cận trăm dặm chẳng có một bóng người, một bóng cỏ cây ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ, lâu lắm, y ấp úng :

-Biết đâu … người ta chẳng xuất du … cho thư thả tâm tư ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Là quốc chủ, lão đâu có thể hành động tùy ý ? Lão còn quần thần, lão còn dân tộc, dù lão có lười đến đâu, cũng phải ngó ngàng đến quốc chánh chứ ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, nhếch nụ cười khổ:

đúng vậy, bên trong sự tình hẳn có điều kỳ quái ! Nhưng điều đó có quan hệ gì đến chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn thản nhiên tiếp:

-Ta hỏi ngươi thêm một điều này, dù Quy Tư là một tiểu quốc lão vẫn có thân phận một Quốc vương lão ở ngôi vị chí tôn, tại sao lão lại hạ mình kết giao với những nhân vật giang hồ ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ngươi có lý ! Sự tình đáng cho ta suy nghĩ ! Lão dùng trăm phương ngàn kế, thỉnh những nhân vật trên giang hồ từ bốn phương đến tụ họp quanh lão. Lão không hỏi đến thân phận họ, lão không truy lai lịch họ, lão bất chấp họ thuộc chánh phái hay hắc đạo, miễn họ có võ công cao là lão sẵn sàng tiếp nạp. Tại sao ?

Tại sao lão làm thế ? Lão có chủ ý gì ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cái đạo lý quá rõ ràng, ngươi còn chưa thấy à ? Nhất định Quy Tư Vương đang gặp đại nạn. Và đại nạn của lão, chỉ có người trong võ lâm mới giải tỏa được ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Lão kết giao với bọn ta là có ý nhờ bọn ta giúp lão ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy ! Cho nên, rượu này tuy ngon, song chúng ta đừng uống mới phải ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Ta nghĩ chẳng có gì quan hệ cả, con người của lão, kể ra cũng tốt, lão tỏ rõ thái độ chiêu hiền đãi sĩ, nếu lão cần đến chúng ta, thì chúng ta nên giúp lão ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng :

-Xem ra, ngươi là một trang hảo hán, một bậc anh hùng, trọng nghĩa khí, đáng ngợi lắm lắm ! Rất tiếc, hiện tại, chúng ta tự cố chưa hẳn đã được an toàn, còn nói đến sự chiếu cố ai khác ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Song chúng ta không thể ăn uống của người lại chẳng giúp người ! Cơ Băng Nhạn cười nửa miệng:

-Chắc ngươi chưa quên Thạch Quan Âm có mời chúng ta ăn một nồi thịt ?

Nghe nhắc đến Thạch Quan Âm, Hồ Thiết Hoa đã tỉnh nửa phần rượu rồi.

Y nghe luồng điện lạnh chuyền quanh cơ thể, sững sờ một lúc, rồi hỏi gấp:

-Theo ý ngươi, mình phải làm sao ?

cbntừ từ thốt:

-Chúng ta ngơi nghỉ tại đây một khắc rồi đi ngay. Trước khi đi, chúng ta có thể lấy mấy vò rượu, mấy túi nước. Cái bọn võ sĩ kia không ngăn chặn nổi chúng ta đâu ! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tiểu tử nói nghe hay quá ! Người ta đãi mình là khách quý, mình lại hành động như kẻ trộm ! Cơ Băng Nhạn rùn vai:

-Làm kẻ trộm mà sống, làm quý khách mà chết, ngươi chọn cái nào ?

Hồ Thiết Hoa nín lặng.

Cơ Băng Nhạn không nói gì thêm nữa ! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ta không tranh biện thắng nổi ngươi ! Bởi dù sao thì chúng ta đến đây, chẳng phải để làm khách quý cho người khác ! Tiểu Phi bổng thốt:

-Chúng ta không thể đi ! Hồ Thiết Hoa lộ vẻ mừng rỡ.

Cơ Băng Nhạn cau mày, hỏi:

-Tại sao ?

Tiểu Phi từ từ đáp:

-Chúng ta đi tìm Thạch Quan Âm, nên mới lạc bước đến đây ! Cơ Băng Nhạn vụt biến sắc mặt.

Hồ Thiết Hoa mất hẳn nụ cười, hấp tấp hỏi:

-Thạch Quan Âm ở đây ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chính bà ta thì vắng mặt, cò thuộc hạ của bà ta, hẳn phải có trà trộn trong số người tại đây ! Hồ Thiết Hoa lạnh mình:

-Tại sao ngươi biết ?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Các ngươi có biết anh em họ Bành mang viên Cực Lạc Tinh đưa đến đâu chăng?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Chẳng lẽ đưa đến đây ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại đây.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Tại sao ngươi biết ?

Tiểu Phi đáp:

-Vừa rồi, gã võ sĩ giáp vàng vào lều, báo cáo với Quy Tư Vương, ta có nghe mấy tiếng.

Cơ Băng Nhạn hỏi gấp:

-Gã nói gì ?

Tiểu Phi tiếp:

-Gã nói ngôn ngữ Quy Tư, ta không hiểu nổi, song ta nghe gã nói đến tên người, ta hiểu, bởi gã dùng Hán ngữ nói đến những tên người. Gã nói Bành Nhất Hỏ, Thạch Quan Âm, Cực Lạc Tinh, … Quy Tư Vương nghe gã nói, vụt biến sắc mặt ! Rồi chàng từ từ tiếp:

-Cho nên ta suy luận, Cực Lạc Tinh quan hệ đặc biệt với Quy Tư Vương, và biết đâu, kẻ đối đầu của Quy Tư Vương lại chẳng phải là Thạch Quan Âm ?

Hồ Thiết Hoa vỗ đùi đánh đét một tiếng:

-Hay ! Nếu lão là kẻ đối đầu của Thạch Quan Âm thì chúng ta nên giúp lão ! Giúp lão là ta giúp ta ! Nhất cử lưỡng tiện ! Chúng ta nên làm lắm chứ ! Tiểu Phi lại tiếp:

-Hà huống, chúng ta ở lại đây, có nhiều phương tiện như lấy khỏe chờ mệt, ngoài ra, còn có cái ăn, cái uống … Cơ Băng Nhạn trầm ngâm lâu lắm, đoạn thốt:

-Nếu đúng là Thạch Quan Âm muốn Quy Tư Vương để tạo nên phiền lụy, thì tự nhiên có cho người trà trộn trong số thuộc hạ của Quy Tư Vương chẳng phải là Ngô gia huynh đệ, hay Tư Đồ Lưu Tinh … Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao chúng ta không thể nghi ngờ họ ?

Tiểu Phi đáp thay Cơ Băng Nhạn:

-Bởi vì kẻ từ ngoài vào, phải bị người chú ý còn bọn nội gian không dể gì bị phát giác. Hà huống, bọn Ngô gia huynh đệ và Tư Đồ Lưu Tinh vừa từ Trung nguyên đến ?

38. Cao Xanh Xuống Phước

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Chúng ta nên để ý đến Vương Xung ! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng rồi ! Và nhất định cái tên Vương Xung không phải là tên thật của hắn ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Chẳng những hành tung của hắn bí mật mà võ công của hắn cũng được giấu diếm luôn. Hắn cố che giấu thân thế và tài năng, chắc chắn là do một mưu đồ gì đó… Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi cho rằng hắn là người có võ công cao nhất trong bọn ?

Cơ Băng Nhạn chớp mắt:

-Không lẽ ta lầm ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Theo ta nghĩ hắn còn kém một người ! Cơ Băng Nhạn hỏi gấp:

-Ai ?

Tiểu Phi buông từng tiếng:

-Tỳ Bà Công Chúa ! Hồ Thiết Hoa vỗ đùi kêu bép một tiếng:

-Phải ! Nếu nàng chẳng biết võ công thì chẳng bao giờ có nhãn lực cao minh như vậy ! Tiểu Phi lại tiếp:

-Hơn Vương Xung, nàng che giấu kín đáo tài năng của nàng, tỏ ra yếu đuối, gió thổi cũng bay, nếu không luyện được nội công đến mực hỏa hầu, thì chẳng khi nào nàng dồn ép kình khí được như vậy.

Hồ Thiết Hoa nhìn quanh ngôi lều, bỗng cười lên mấy tiếng, rồi lẩm nhẩm:

-Một nàng công chúa ở tại quan ải xa xôi, có võ công cao tuyệt đúng là một sự kiện thích thú đấy ! Y đưa cao chén rượu lên, nhìn bọn Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phi, đoạn nốc một hơi cạn.

Bổng có tiếng hắng dặng vang lên bên ngoài lều. Rồi có tiếng cười, tiếp theo là một câu nói:

-Tam vị chưa ngủ à ? May quá ! Tại hạ đến đây bái kiến đấy ! Người vừa đến là Ngô Thanh Thiên, ngoại hiệu Thanh Thiên Kiếm Khách, người anh cả trong cặp Gnô thị Song Hiệp Du Long Kiếm.

Y cười luôn, chừng như y có niềm hân hoan to lớn lắm.

Tiểu Phi cũng như hai người bạn, tự hỏi họ Ngô đến đây với mục đích gì.

Ngô Thanh Thiên không để cho cả ba thắc mắc lâu thốt:

-Chắc các vị không tưởng nổi nguyên do khiến tại hạ đến đây ?

Hồ Thiết Hoa tỏ vẻ hoang mang:

-Các hạ nói đúng ! Bọn tại hạ đang tìm hiểu đây ! Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Thực ra thì có người ủy thác tại hạ một việc ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Có người ủy thác ? Ai ? Và ủy thác việc gì ?

Ngô Thanh Thiên tỏ vẻ thần bí, đáp:

-Quy Tư Vương nhờ tại hạ đến đây cầu thân ! Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Cầu thân ?

Hồ Thiết Hoa cười đến chảy nước mắt:

-Thích thú quá ! Cái vị Vương gia đó thế mà đáng yêu đấy ! Chẳng hay, trong ba anh em tại hạ, người nào được chọn làm phò mã ?

Ngô Thanh Thiên cũng cười theo:

-Cái việc cầu thân này, thực sự thì không do ý của Vương gia mà chính là do nơi tâm hướng của công chúa, con đã muốn thì cha cũng thuận theo ! Cơ Băng Nhạn lui về một góc ngồi riêng ra.

Hắn biết, chẳng bao giờ Tỳ Bà Công Chúa chọn hắn làm chồng.

Hồ Thiết Hoa thì lộ vẻ khẩn trương ra mặt.

Tiểu Phi sáng mắt lên, tuy chẳng biểu hiện một cảm nghĩ nào ngoài mặt, chàng cũng khẩn trương như Hồ Thiết Hoa.

Cơ Băng Nhạn nhìn cả hai, cười thầm.

Ngô Thanh Thiên lại dần dà chưa chịu tiếp.

Hồ Thiết Hoa sau cùng không đè nén được bồn chồn, buột miệng hỏi:

-Chẳng hay … vị công chúa đó đã … đã … để ý đến ai ?

Chẳng phải y tha thiết mong mỏi được làm phò mã, song nếu y không được mắt xanh nhìn đến thì thật là bẻ mặt.

Bình sinh, y cho là một điều mất sĩ diện nhất nếu bị một nữ nhân chê.

Ngô Thanh Thiên cười nhẹ, nhìn y:

-Người được mắt xanh nhìn đến chính là các hạ ! Tiểu Phi cười hì hì:

-Hay quá ! Vị công chúa đó biết chọn bậc anh hùng ! Nhãn lực của nàng tinh vi lắm lắm ! Giọng nói của chàng có hơi chua chua, chàng cười song nụ cười nhạt nhẽo quá chừng.

Không phải chàng ganh với Hồ Thiết Hoa.

Nhưng Hồ Thiết Hoa được chọn, trong khi chàng có mặt thì điều đó làm cho chàng mất mặt rõ ràng.

Bởi chàng đinh ninh là trong ba người, chàng có hy vọng nhất.

Nếu bảo là chàng tin tưởng cũng chẳng sai sự thật ! Hồ Thiết Hoa đang cầm chén rượu đầy, chén rượu đó nghiêng lúc nào y cũng chẳng hay biết, rượu đổ lên mình y, y cũng không hay biết.

Y quá mừng, quá vui đến độ ngây người.

Lâu lắm, y cao giọng hỏi:

-Vô lý ! Tại sao nàng lại chọn tại hạ ? Các hạ có lầm chăng ?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Việc là việc quan trọng, tại hạ lầm thế nào được ! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng sang Tiểu Phi, chừng như để thị Oai, đoạn cao giọng tiếp:

-Nhất định là các hạ lầm ! Các hạ nên về hỏi lại cho kỹ đi ! Ngô Thanh Thiên lắc đầu:

-Không cần phải hỏi lại. Bây giờ tại hạ chỉ chờ nghe các hạ đáp ứng hay khước từ, tại hạ về phục lịnh với Vương gia thôi.

Hồ Thiết Hoa đưa chén rượu lên môi, mới hay là chén cạn.

Cơ Băng Nhạn cười khanh khách:

-Một việc quan trọng như vậy, các hạ lại bảo hắn quyết định nhanh, làm sao hắn quyết định được ? Các hạ hãy để cho hắn suy nghĩ chứ ?

Ngô Thanh Thiên trầm ngâm một lúc:

-Nếu thế, tại hạ xin cáo từ, sau nửa khắc thời gian, tại hạ sẽ trở lại ! Tam vị nên biết cho, chẳng phải tại hạ gấp, bởi việc này có liên quan gì đến mình mà gấp ?

Chính cái vị công chúa đó gấp muốn biết đấy ! Y kết thúc câu nói bằng tiếng cười ha hả, rồi y đứng lên, nghiêng mình chào biệt, lui ra khỏi lều.

Tiểu Phi nhìn sang Hồ Thiết Hoa, điểm phớt một nụ cười:

-Mừng cho ngươi ! Mừng cho ngươi đó ! Bao nhiêu năm qua, sống cuộc đời du đảng, vô gia cư, cuối cùng rồi phúc phần lại đến, làm phò mã như ai ! Thật ta không tưởng nổi, tạo hóa vẻ vời những cảnh oái oăm kể ra cũng thích thú cho người được may mắn ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tử Công Kê ơi, ngươi có nghe hắn nói đó không ? Ha ha ! Một nữ nhân lại để ý đến ta, xem thường hắn, hắn ghen ! Hắn ghen Tử Công Kê ơi ! Y cười, gập lưng cười, cười bò lăn trên giường.

Y chực dịp hạ Cơ Băng Nhạn, y cũng chực dịp hạ luôn Tiểu Phi, bởi luôn luôn y bại trong bất cứ cuộc tranh biện nào.

Bây giờ y đánh bại được Tiểu Phi, vì công chúa chọn y, bỏ rơi to, y không thích thú sao được ! Phải chứ ! Ít nhất y cũng phải thắng được một lần, có như vậy lòng mới hả ! Tiểu Phi đưa tay vuốt mũi, hừ một tiếng:

-Ta ghen ?

Cơ Băng Nhạn phì cười:

-Ta biết, chẳng phải ngươi ghen, bất quá, ngươi tức thôi ! Ngươi đang bất bình, bất bình nặng ! Tiểu Phi vụt cười vang.

Rồi cả ba cùng cười vang, họ cười vì câu chuyện thật là hoang đường. Mà hoang đường. Mà hoang đường một cách thích thú. Tuy hoang đường, song lại là sự thật ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Tại sao lại có trường hợp này ? Bỗng nhiên, một đùi dê béo từ ngang trời rơi xuống, đáp đúng miệng ta ?

Đoạn y hỏi tiếp:

-Một nữ nhân khô đét, cằn cỗi, ở cái đất địa cũng khô đét, cằn cỗi trong ngôi cổ quán xiêu vẹo, tồi tàn, mà không buồn nhìn ta nửa mắt, đột nhiên nàng công chúa diễm lệ lại đòi lấy ta làm chồng ! Lại bức ta phải ưng thuận gấp ! Ta làm sao hiểu được, cái số của ta rồi đưa ta đến đâu ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cơ Băng Nhạn, ngươi xem kìa, xem hắn đắc ý như thế nào ! Bây giờ chúng ta nên đi tìm ngay Ngô Thanh Thiên bảo cho họ Ngô biết là phò mã đang chờ, nhờ Ngô Thanh Thiên đưa đi gặp ngay công chúa ! Chậm một chút là hắn điên loạn lên cho mà xem ! Hồ Thiết Hoa bỗng nhiên ngẩy dựng lên, hét:

-Không được ! Không thể được ! Tiểu Phi giật mình:

-Tại sao không được ? Ngươi từ khước cái mối lương duyên này à ?

Hồ Thiết Hoa không cười nữa, trừng mắt nhìn chàng:

đương nhiên là ta khước từ ! Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Ta thấy ngươi hân hoan quá, giả như bảo ngươi quỳ mọp trước gối công chúa, ngươi cũng dám làm như thường ! Nhưng tại sao ngươi lại đổi ý thình lình ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Thực sự thì ta cũng thích cái nàng công chúa đó lắm. Giả như nàng chọn ngươi, không chọn ta thì ta cũng khó chịu vậy. Song nàng muốn lấy ta, nhất định việc đó không thể thành, ta chẳng bao giờ đáp ứng.

Tiểu Phi cau mày:

-Mà tại sao chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Không đáp ứng là không đáp ứng, chứ còn tại sao nữa ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ta chỉ sợ hắn nổi chứng như ngày nào ! Người ta thích hắn, hắn không thích người ta. Trái lại khi người ta không thích hắn, hắn lại bám dính như đỉa đeo chân trâu ! Hồ Thiết Hoa hấp tấp chận lời:

-Ta làm gì có ý tứ đó ? Chẳng qua … chẳng qua.. chỉ vì … Y không làm sao thốt thành câu, y hấp tấp, lúng túng trông thảm quá.

Cơ Băng Nhạn rùn vai:

-Chẳng qua làm sao ?

Hồ Thiết Hoa xuất hạn, ướt đầu, ướt trán:

-Các ngươi nghĩ, người như ta, làm gì trở thành chồng một vị công chúa được ?

Liệu ta có nuôi nổi nàng chăng ? Mà dù sự thể đó có thành tựu đi nữa, lẽ nào ta lại theo nàng làm phò mã, bỏ các ngươi, bỏ cuộc sống tự do này sao ?

Tiểu Phi cười lớn:

đừng nghĩ đến việc chưa xảy ra, ngươi hãy nghĩ đến hiện tại.

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải đó, người ta dành ý tốt cho mình, nếu mình không đáp ứng thì chẳng những mình không thu hoạch lợi ích gì, lại còn chọc giận người ta. Ngươi đừng quên cái kế hoạch của bọn ta, vô luận làm sao, ngươi cũng phải đáp ứng để có thời gian mình thực hiện kế hoạch ! Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Nếu các ngươi bức ta quá, ta sẽ trốn đi ?

Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

-Có ta và Lưu Hương ở đây, ngươi trốn mà thoát được chăng ?

Hồ Thiết Hoa lại nhảy dựng lên:

-Hôn nhân là việc lớn của một đời người, tại sao các ngươi bức ta làm cái việc không thể làm ? Các ngươi hành động như vậy, thử hỏi có còn xứng đáng là bằng hữu của ta chăng ? Các ngươi … các ngươi là những tên bán bạn cầu vinh, để thủ lợi! Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn đưa mắt nhìn nhau, rồi Tiểu Phi đứng dậy thốt:

-Nếu vậy, ta đi tìm họ, tỏ rõ cái ý từ hôn cho họ biết sớm ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Chúng ta gồm ba người, chúng ta đang có việc lo chung, mà hắn thì chỉ nghĩ đến riêng mình, không nghĩ đến bằng hữu, ta và ngươi còn biết nói sao bây giờ ?

Thôi thì đành vậy, bất quá ngủ kỹ đêm nay, rồi sáng ra, chuẩn bị sẵn sàng, chờ người ta đuổi đi khỏi nơi này ! Tiểu Phi cũng nhẹ thở ra:

-Ta thấy tiếc cho hắn, một nàng công chúa, có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, lại có võ công cao, sẵn sàng làm vợ hắn, hắn lại không nhận ! Nếu say này, hắn không hối tiếc, thì ta phải lấy làm lạ trên thế gian này có một người phi thường! Cả hai một đưa qua, một đẩy lại, một khởi đầu, một kết thúc, họ hòa dịu nhau, họ làm cho Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Rồi Tiểu Phi khệnh khạng, bước đi, xem chừng uể oải, cái uể oải do sự nuối tiếc mà có, chậm bước chừng nào, thì cái hối tiếc ít thấm thía, bởi bước chân càng nhanh, thì sự việc sẽ dứt khoát nhanh, sự việc còn kéo dài, họ chưa hẳn tuyệt vọng.

Chàng chậm chạp bước đi, chàng cũng chậm chạp thốt:

đáng thương nàng công chúa đa tình, thật đáng thương nàng ! Biết được từ hôn, nàng sẽ đau đớn làm sao ! Bỗng Hồ Thiết Hoa cao giọng gọi:

-Ngươi khoan đi ! Tiểu Phi tặc lưỡi:

-Tại sao khoan đi ? Cho nàng hay sớm, càng gián tiếp giúp nàng đở khổ, kéo dài thời gian nàng nuôi thêm hy vọng, thì nàng khổ thêm. Ngươi không thương hại nàng, chứ ta thì ta rất thương hại nàng ! Hồ Thiết Hoa vỗ ngực thình thịch:

-Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta quyết định phải hy sinh cho bằng hữu, tình bằng hữu của chúng ta đã già tuổi quá rồi, ta không thể bỏ rơi các ngươi ! Tiểu Phi nhìn Cơ Băng Nhạn rồi lắc đầu cao giọng:

-Không được ! Không được ! Hôn nhân là việc trọng đại của đời người, chúng ta là bằng hữu, khi nào lại để ngươi hy sinh ! Ta phải đi tìm họ từ hôn, cho người đừng mong mỏi nữa ! Chàng lại bước đi.

Hồ Thiết Hoa nắm chàng, giữ lại, cười tươi, thốt:

-Trừ cái việc đó ra, còn … Tiểu Phi cau mày:

-Còn gì nữa ?

Hồ Thiết Hoa vò đầu soạt soạt, lấp vấp tiếp:

-Ta nghĩ, ưng lấy công chúa, là tự chuốc điều phiền lụy, nhưng so với cảnh phiêu bồng giữa sa mạc, thì cũng còn dể chịu hơn. Hà huống, ta thật không nỡ để cho ai phải thương tâm vì ta ! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Ta đã biết cái chứng của ngươi, rượu mời không uống, lại đòi uống rượu phạt ! Người ta van xin lại ngoảnh mặt, khi người ta lời đi, lại tha thiết khẩn cầu.

Có tiếng nói bên ngoài vọng vào, tiếp theo một tràng cười:

-Cái chi mà là rượu mời rượu phạt ? Hãy chuẩn bị uống rượu mừng là vừa ! *** Đêm đã xuống sâu, song đèn còn cháy sáng trong cá chiếc lều.

Thạch Đà vẫn ở bên cạnh lạc đà, người và thú tụ lại một chổ, gã đặc biệt chiếu cố đến các con thú, chỉ khi nào gã chiếu cố đến chúng, gã mới mất vẻ thống khổ.

Giờ đây, lạc đà đã ngủ, nhưng gã còn ngồi đó với chúng.

Sao càng sáng càng chiếu rõ sự đơn độc của gã.

Gã tịch mịch vô cùng ! Gã càng tịch mịch giữa cảnh thê lương cực độ.

Còn cảnh nào thê lương hơn sa mạc giữa đêm trường ?

Thực ra hiện tại gã không đến đổi quá cô độc, vì cách gã xa xa có một người âm thầm theo dỏi gã.

Người đó chăm chú nhìn gã rất lâu.

Tự nhiên, Thạch Đà không biết được điều đó. Gã không thấy, Tiểu Phi thấy.

Và người nhìn Thạch Đà chăm chú chính là Vương Xung.

Vương Xung là một nhân vật thần bí giữa nhóm người này.

Tại sao y quan tâm đến con người tàn phế ?

Tiểu Phi cau mày toan bước đến đó, Vương Xung đã phát hiện ra chàng. Y rời chổ ngồi bỏ đi.

Tiểu Phi bước theo y định hỏi nguyên do.

Nhưng vừa bước được vài bước, chàng nghe một tràng cười trong trẻo vang lên.

Rồi giọng oanh vàng nối tiếp:

-Ngươi vừa thức giấc đó phải không ? Tại sao biến thành một Dạ Du thần ?

Chàng miễn cưỡng điểm một nụ cười:

-Nơi đây chẳng phải chỉ có tại hạ là Dạ Du thần ! Tỳ Bà Công Chúa bật cười khanh khách:

- Du Dạ thần nào khác, ta không quan tâm đến. Ta chỉ quan tâm đến ngươi ! Đêm sâu, canh vắng, ngươi không ngủ, có phải muốn rình xem ta tắm nữa chăng ?

Tiểu Phi dặng hắng một tiếng:

-Thực ra tại hạ cũng có ý đó. Nhưng hiện tại thì có rất nhiều Dạ Du thần, cho nên tại hạ không thiết tha nữa. Tại hạ đi ngủ thôi ! Trước sau, chàng không quay đầu. Và thốt xong, chàng bước đi luôn.

Tỳ Bà Công Chúa gọi:

-Ngươi trở lại ! Tiểu Phi thở dài, dừng chân, rồi từ từ quay mình.

Nàng hiện ra dưới ánh sao, đẹp quá, gương mặt có đượm vẻ dỗi hờn. Nàng trừng mắt nhìn chàng, hỏi:

-Tại sao ngươi không chú ý đến ta ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại sao tại hạ không chú ý đến công chúa ? Bất quá, chẳng có sự gì tại hạ nghĩ nên đi ngủ là hơn ! Tỳ Bà Công Chúa lại mở mắt to hơn:

Ai nói với ngươi là ta không có việc gì cần tìm ngươi ?

Lượt áo sa mỏng của nàng dưới ánh sao lại xem như mỏng hơn toàn thân nàng trong sáng quá … Gió sa mạc nổi danh vô tình đến tàn nhẫn lúc đó cũng dịu lại quanh nàng, chỉ mơn man tà áo mỏng, chứ không thổi đùa như đã vận chuyển bao nhiêu hòn núi cát.

Nàng trong sáng như thủy tinh, một àng tiên bằng thủy tinh vừa từ cung trời đáp xuống.

Con tim Tiểu Phi dồn gấp nhịp, chàng cố gắng chế ngự cho dìu dịu cái độ phập phồng, nhưng chàng không sao ngừng liên tưởng được cái cảnh tắm mát của nàng lúc hoàng hôn.

Chàng lại dặng hắng một tiếng.

Phải khó khăn lắm mới dặng hắng được, bởi trào lòng đang dâng mạnh, chừng như ngăn chặn nơi yết hầu.

Để trấn áp niềm khích động, chàng cao giọng hỏi:

-Công chúa tìm tại hạ để dạy bảo điều chi ?

Tỳ Bà Công Chúa cắn môi, rồi đột nhiên nở một nụ cười.

Nàng cười không gian rạng rỡ lên như bình minh chợt về, dù đêm chưa dài quá nữa.

Nàng cười, sao trời tiếp nhận cái rạng rỡ của nụ cười để sáng lên huy hoàng, chói lọi.

Rồi nàng thốt:

-Ta muốn hỏi ngươi một câu ! nàng tiếp luôn:

-Tại sao bằng hữu ngươi lại gọi ngươi là lão Xú trùn ?

Tiểu Phi cố gắng chống trả lại sức quyến rũ bốc mạnh từ người nàng, dù sao thì nàng cũng đã đính ước hôn nhân với bằng hữu chàng, chàng không không thể vượt cái giới hạn lễ nghi.

Chàng đưa tay vuốt chót mũi không đáp.

Đôi mắt Tỳ Bà Công Chúa không rời chàng.

Tiểu Phi cúi đầu, tránh ánh mắt đó. Nhưng tránh ánh mắt của nàng chàng al5i trông thấy đôi chân nàng.

Công chúa vẫn giọng oanh vàng:

-Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi không đáp ?

Tiểu Phi bắt buộc phải điểm một nụ cười:

-Câu đó đáng lý ra, công chúa không nên hỏi tại hạ, có phải vậy không ? Người gọi mới có lý do đáp lời, chứ người bị gọi, làm sao giải đáp ? Người bị gọi không thể hiểu được tâm tư của người gọi, do đó, không diễn tả đúng cái ngụ ý của người gọi ! Tỳ Bà Công Chúa ngẫng mặt nhìn trời, suy nghĩ một lúc, chừng như nàng chưa thấu đáo thâm ý của Tiểu Phi.

Vừa lúc đó, mai nhân Ngô Thanh Thiên bước đến.

Tiểu Phi thở phào, bật cười lớn:

-Ngô huynh đã thành công rồi chứ ?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Tại hạ đã phục lịnh Vương gia rồi. Vương gia hết sức hân hoan, Vương gia thừa hiểu tam vị rất nhọc nhằn bôn tẩu trong ngày, đáng lý ra, phải để cho tam vị nghỉ ngơi, song lại muốn cùng tam vị đàm đạo ! Tiểu Phi đáp nhanh:

-Chẳng sao ! Trong ngày vui lớn, bọn tại hạ chẳng dể chi tìm giấc ngủ ! Chẳng rõ vô tình hay cố ý, chàng liếc mắt sang Tỳ Bà Công Chúa. Cái ý tứ đó, biểu lộ rõ cái ý tứ của chàng.

Song Tỳ Bà Công Chúa hình như không hiểu.

Nàng cười với chàng thốt:

-Vô luận ngươi nói thế nào, câu đó ta phải hỏi, hỏi đến khi nào ngươi bằng lòng giải đáp, ta mới buông tha ! Tiểu Phi thoáng giật mình, tự hỏi nàng có ý tứ gì ?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười, cất tiếng:

-Nếu vậy càng hay ! Vương gia đã chuẩn bị mấy vò rượu ngon trong lều, chờ tam vị đến ! Mai nhân đã mỏi rụng gối rồi, phải uống mấy chén mới lấy lại sức ! Y bước đi liền.

Tiểu Phi cùng Tỳ Bà Công Chúa cũng đi.

*** Trong lều, đèn đốt thêm mấy ngọn.

Tỳ Bà Công Chúa tựa mình vào gia gia nàng, để chực chờ chén cạn, rót đầy, rót cho gia gia, rót cho khách.

Thấy Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn và Hồ Thiết Hoa tiến vào, nàng nhoẻn miệng cười duyên.

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt.

Y không tưởng là sắp lấy chồng mà nàng còn dám chường mặt, y không tưởng là nàng còn tự nhiên hơn mấy phần.

Quy Tư Vương cười lớn:

-Các vị vào đây ! Tốt lắm ! Thức ăn còn nóng, hãy ngồi xuống uống ngay một chén đi thôi ! Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Thư thả hãy ngồi ! Chàng rể tương lai muốn ngồi cũng phải bái kiến nhạc gia trước, mới phải đạo chứ ?

Tỳ Bà Công Chúa cười tươi:

-Phải đó ! Quỳ xuống gấp ! Cúi xuống gấo ! Hồ Thiết Hoa nằm mộng cũng không tưởng nổi là nàng có thể đùa được ! Từ bao lâu, y tự hào là da mặt y dày hơn bức tường, hiện tại, thì bức tường đó cũng phải đỏ lên, dù tường là vô tri giác ! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn trao đổi nhau một ánh mắt, rồi cả hai đưa tay đẩy nhẹ Hồ Thiết Hoa trờ tới.

Hồ Thiết Hoa không còn làm gì khác hơn được, đành quỳ xuống, y nghe da mặt chai lại như vỏ cam khô.

Quy Tư Vương cười vang:

-Tốt ! Tốt quá ! Lão thốt luôn tiếng tốt tốt đến bảy tám lượt, rồi lấy trong mình ra một viên đá báu, tròn và to bằng quả trứng gà, trao về hướng Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Thiên Phong Thạch đó ! Mang vào người, sẽ gặp nhiều may mắn ! Ngươi cầm lấy ! Bây giờ lão không cần gọi Hồ Thiết Hoa với hai tiếng tráng sĩ nữa ! Viên đá rất quý, luôn luôn chớp sáng dưới ánh đèn.

Hồ Thiết Hoa rất sành xem ngọc, biết viên đá có giá trị liên thành lẩm nhẩm:

-Ban một vật quý phi thường, làm sao dám nhận ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhạc gia đã cho vật, nếu không bái nhận thì mang tiếng bất kính đấy ! Hãy tiếp thu đi ! Chàng cũng biết xem ngọc, cho rằng tại Trung nguyên rất hiếm, giá trị không kém Cực Lạc Tinh.

Một vật quý như vậy, Quy Tư Vương tặng Hồ Thiết Hoa, lão thản nhiên trao ra, như trao một vật tầm thường.

Thì tại sao, lão lại tha thiết về viên Cực Lạc Tinh.

Tuy ngoài mặt, Tiểu Phi giữ vẻ tươi vui, trong tâm chàng bắt đầu nghi ngờ.

Bỗng một thiếu nữ từ phía hậu bước ra, mắt sáng miệng tươi, dáng yểu điệu, quỳ lạy, rồi lí nhí những gì chẳng ai hiểu được, song thanh âm êm dịu vô cùng.

Quy Tư Vương vuốt râu cười nhẹ thốt:

-Vương phi ngọa bịnh từ lâu, hôm nay nghe trong mình được khoẻ, muốn ra đây góp mặt cho vui ! Bạch Vân Kiếm Khách Ngô Bạch Vân, người thứ hai của cặp Ngô Gia Huynh Đệ Du Long Kiếm, điểm nhẹ một nụ cười:

-Hay là Vương phi muốn thấy mặt chàng rể ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải đó ! Không ngờ hôm nay có việc vui mừng, bà ấy khoan khoái đi đứng được. Chắc là người Trung thổ có cái mầu nhiệm mà dân Hán gọi là xung hỉ ! Trong lúc lão cười, có mấy thiếu nữ vận áo gấm, dìu một nữ nhân bước ra.

Nữ nhân có nghi thái cao quý phi thường, tóc hơi rối quăn dài phết đất.

Nữ nhân đẹp trên chổ tưởng tượng của bọn Tiểu Phi.

Chừng như ánh mắt có phần nào mỏi mệt, gương mặt còn phảng phất vẻ bịnh hoạn.

Tuổi nữ nhân hơi cao, ở cái khoảng tưừ thiếu phụ trở lên.

Tất cả đều cúi đầu trước sự xuất hiện của nữ nhân.

Chỉ có Tiểu Phi là nhìn bà. Chàng nghĩ, trời sanh ra một nhan sắc, chàng phải nhìn nếu không nhìn là vô lể với trời, là phủ nhận công trình sáng tạo của trời ! Tỳ Bà Công Chúa cười tươi bước đến nghinh đón.

Quy Tư Vương cũng đứng lên, lấp vấp như người có tật cà lăm nói:

-Sao không đỡ Vương phi ngồi xuống ? Sao không kéo màn bên ngoài ? Nhanh lên đi chứ ! Lão tỏ vẻ rất yêu chiều Vương phi, lão sợ gió bên ngoài lộng, gió cuốn mất Vương phi của lão ! Vương phi ngồi xuống,

bất động, song ánh mắt, chớp ngời như hồ thu gợn mặt ao xanh biếc, phản ánh dương quang, dù vẻ nhọc vì bệnh hoạn vẫn còn.

Dáng dấp phong lưu, ánh mắt trữ tình, nhan sắc tuyệt vời, nam nhân nào lại không tha thiết tiếp cận con người như thế ?

Tỳ Bà Công Chúa vừa cười, vừa đưa tay chỉ Hồ Thiết Hoa, thốt:

-Hắn đấy ! Hồ Thiết Hoa nghe máu vọt lên đỉnh đầu, xương sọ suýt vỡ bùng.

Quy Tư Vương phi điềm nhiên:

-Khá lắm ! Được lắm ! Bà đưa bàn tay đẹp lên, vẫy nhẹ.

Một thiếu nữ đứng phía sau, mang chiếc mâm ngọc đến. Báu ngọc trên mâm chớp sáng.

Không thể phân biệt được đó là những vật gì. Bởi ai nhìn vào cũng hoa cả mắt.

Tỳ Bà Công Chúa mỉm cười:

-Mẹ ta tặng ngươi đó ? Bước tới mà nhận ! Hồ Thiết Hoa lần này chẳng dám khước từ, chẳng những thế, y cũng không mở miệng thốt nổi một lời khách sáo hay cảm tạ ….

39. Dây Tự Đáy Lòng

Quy Tư Vương đưa cao chén rượu cười lớn:

-Trước mặt toàn là những bậc cao minh, quanh mình là không khí của một ngày đại hỷ, các lạc thú nhân sanh thiết tưởng như gom tụ cả lại dưới mái lều này ! Nào, các vị nâng chén, uống mừng cho công chúa đi ! Rượu là loại rượu ngon, ai thấy mà không uống ? Huống hồ tại lều, những người hiện diện đều là sâu rượu ?

Rượu ngon lại được mời, mà chủ nhân mời lại là bậc Vương giả cái vinh dự cộng với hương vị rượu, càng làm cho cái hứng uống rượu dâng cao.

Tất cả cùng nâng chén, tất cả cùng cạn chén qua một hơi ! Khung cảnh đã vui, rượu lại gợi hứng, cái vui tăng gia gấp và tăng gia mạnh.

Nhưng tất cả vui, chỉ có Hồ Thiết Hoa khổ ! Một con người hào phóng thánh tính, trong hiện tình, nhìn chén rượu như tân nương lúc động phòng nhìn tân lang„ bẽn lẽn, sượng sùng, ngẫng đầu không nổi, thì nói chi đến việc nâng chén uống cạn ?

Mẹ vợ, ngày đầu tiên, có mẹ vợ nào chẳng chú ý đến chàng rể ? Chú ý để tự tán thưởng lấy mình chọn được một người xứng đáng cho con gái gửi phận trao thân, càng tán thưởng lại càng thích thú, càng thương mến chàng rể, bởi từ đây, rủi may trọn đời người con gái nằm trọn trong tay thanh niên kia.

Và khi biết chắc con gái sẽ được hạnh phúc bên cạnh con người xứng đáng, thì còn gì thích thú bằng ?

Nhưng Quy Tư Vương phi chỉ nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, ban cho y một mâm châu ngọc, rồi lờ đi, chẳng ngó ngàng gì đến y nữa.

Giờ đây, bà chăm chú nhìn Tiểu Phi.

Bà nhìn một lúc rồi, nâng chén, nhấp nháp một tý rượu, đoạn đứng lên, thốt:

-Các vị cứ tận tình vui vẻ với nhau, già còn bệnh, trong người chẳng được khoẻ lắm, không ngồi lâu với các vị nổi, già xin cáo từ.

Tiểu Phi đưa mắt nhìn theo bóng bà khuất dần bên sau màn, tâm thần như phiêu phưởng xa xa … Cơ Băng Nhạn thấp giọng thốt:

-nghĩ vơ nghĩ vẩn, là cái quyền của mọi người, song ngươi nên nghĩ vơ vẩn khi tao ngộ bất cứ một nữ nhân nào khác, tuyệt đối không nên xao trộn tâm thần đối với bà này, vì người ta là một Vương phi, chồng người ta đang đãi rượu ngon ! Tiểu Phi mỉm cười.

Chừng như chàng muốn tranh biện với Cơ Băng Nhạn, song nghĩ sao chẳng rõ, lại thôi.

Ngô Thanh Thiên bỗng hỏi:

-Còn vị đại hiệp họ Đỗ ở đâu ?

Quy Tư Vương thở dài :

-Có lẽ y mất hẳn cái thú góp vui qua men rượu với chúng ta. Công chúa đã mấy lượt cầm y ở lại, y vẫn khăng khăng từ khước, đi ngay trong đêm. Còn Tư Đồ Lưu Tinh thì đột nhiên cũng biến mất, lão phu cho tìm khắp nơi, chẳng ai thấy bóng dáng ở đâu cả.

Quy Tư Vương có cái lối tự xưng bất nhất, lúc xưng là bổn vương lúc thí tại hạ, lúc lại lão phu.

Tiểu Phi hỏi:

-Còn vị nhân huynh họ Vương ?

Ngô Bạch Vân cười khổ:

-Con người đó có cái tật lạ lùng. Tại hạ đã mời y tha thiết, y chẳng mảy may quan tâm đến tại hạ ! Quy Tư Vương trầm gương mặt:

-Y không nên đến đây là phải hơn ! Bổn vương cầu tài như người khát nước, y đến đây rồi, lại có thái độ lững lờ, làm ra vẻ thần bí, thật tình bổn vương không thể tin tưởng được ! Lão dặng hắng mấy tiếng cho thông cổ, rồi điểm một nục cười đổi giọng vui:

-Nhưng, hiện đây, toàn là người nhà cả, có nói gì cũng chẳng sao, bổn vương có một việc, muốn nhân không khí vui tươi này, tỏ bày cho các vị hiểu, sau khi nghe rồi, các vị hãy giữ bí mật cho.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn thoáng đưa mắt cho nhau một ánh mắt, trong tâm người nào cũng nghĩ:

đúng rồi ! Lão phải có một âm mưu gì chứ, nếu không thì khi nào lão lại phí rượu thịt vô lối như thế này ? Mình biết trước mà thứ rượu này thật là khó uống trôi! Ngô gia song hiệp đồng thanh đáp:

-Vương gia cứ cho biết, anh em tại hạ từ bao giờ chưa hề bị đồng đạo võ lâm cho là mất tín nhiệm ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu của phò mã, lẻ nào lại phản bội Vương gia ?

Chàng vừa bắt gặp ánh mắt của Quy Tư Vương, chàng không đợi lão ta hỏi lên tiếng trước, lên tiếng như vậy để trả lại cái ý cao kỳ của nah em họ Ngô.

Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải đó ! Phải đó ! Bổn vương thức ngộ làm mình quá lo xa ! Bỗng lão ngưng bặt tiếng cười, rồi lão trầm giọng tiếp:

-Mong các vị lượng thứ cho bổn vương, cái cảnh huống của bổn vương đáng thương hại lắm, cho nên đi đến đâu, gặp người nào, bổn vương không làm sao tránh khỏi sự hoài nghi, bổn vương còn hoài nghi đến cả cỏ cây mây gió … Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn trao nhau một ánh mắt, cả hai cùng có một ý nghĩ:

-Thì ra bọn mình đoán đúng ! Ngai vàng đã bị cướp mất, lão phải xuất bôn, lão giao nạp nhân vật giang hồ, chẳng khác nào tìm một đoàn bảo tiêu hùng hậu ! Quy Tư Vương thở dài tiếp:

-Bổn vương phiêu lảng quốc ngoại, nhưng lòng luôn vọng về cố thổ. Bọn phản loạn thừa hiểu bổn vương tha thiết với cái ý hồi quy, cho nên tìm mọi cách diệt bổn vương, dứt trừ hậu hoạn. Một năm qua, bổn vương thoát hiểm biết bao lần. Những kẻ mưu toan hành thích bổn vương, chẳng phải là người Quy Tư Vương đến, mà toàn là những danh thủ trong võ lâm Trung nguyên, do bọn phản thần tung tiền mua chuộc ! Ngô Thanh Thiên khẩn trương ra mặt:

-Họ là những ai ? Vương gia biết chứ ?

Quy Tư Vương trầm buồn đáp:

-Bổn vương không được rõ lắm ! Bất quá, chỉ biết là trong số đó, có một người, mà thiên hạ gọi là Thần Đao Vô Địch, còn một người nữa có ngoại hiệu là Bát Tý Na Tra ! Ngô Thanh Thiên thở phào, vẻ cao ngạo hiện lên trên gương mặt:

-Vương gia cứ yên trí. Đừng nói chi có sự trợ giúp của ba vị nhân huynh của Hồ phò mã, chỉ bằng vào sức lực của hai anh em tại hạ, Vương gia cũng được an toàn ! Bọn tại hạ bảo đảm điều đó ! Quy Tư Vương tiếp:

-Theo bổn vương biết, thì gần đây, phản thần có thỉnh được bốn năm người giúp chúng, trong số đó, có một người, kiếmp pháp rất cao, có thể cho là vô địch trong thiên hạ ! Ngô Thanh Thiên lại khẩn trương:

-Vương gia có biết tên hiệu của những người đó chứ ?

Quy Tư Vương lắc đầu:

-Bổn vương chưa được rõ, tuy nhiên, theo tin tức nhận được thì bảy hôm trước đây, bốn người đã xuất hiện trong các vùng phụ cận. Con người lợi hại nhất thì hành tung chưa bị lộ ! Ngô Bạch Vân hỏi:

-Ai cho tin tức đó ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Trong cảnh lưu vong, bổn vương may mắn được một vài tôi thần còn giữ trung thành, xuất bôn phò tá. Ngoài ra, cũng có mấy người ở lại quốc thổ, âm thầm liên lạc với bổn vương.

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng:

-Vô luận bọn người đó lợi hại như thế nào, nếu chúng dám đến đây hành thích, nhất định chúng không thể sống sót mà trở về ! Tỳ Bà Công Chúa nhìn y, điểm nụ cười duyên.

Hồ Thiết Hoa thêm một lần đỏ mặt ! Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải ! Có các vị tại đây bổn vương còn sợ gì nữa ? Bất quá … bổn vương còn hoài nghi … họ Vương kia, biết đâu chẳng phải là một người thuộc quyền sau sử của bọn phản thần ?

Ngô Bạch Vân trầm giọng:

-Có thể vậy lắm ! Người ấy luôn luôn tỏ ra thần bí hành tung của y rất đáng ngờ… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu là một tay thích khách lành nghề, len lỏi trong hàng ngũ thân cận vương gia, thì tất phải làm vẻ quang minh, thác lạc, cho mọi người đừng hoài nghi, cho mọi người đặt trọn niềm tin tưởng nơi mình. Nếu một người vào đây, mà tất cả đều nghi ngờ, thì còn hành động được gì nữa ? Giả như họ Vương đó, ai ai cũng nghi ngờ y, ai ai cũng lưu ý đến y, thì làm thế nào y hạ thủ được ?

Quy Tư Vương vỗ tay tán thưởng:

-Lập luận của các hạ rất xác đáng ! Bổn vương cơ hồ trách oan một người tốt rồi! Bất quá … Lão trầm ngâm một chút rồi thở dài:

-Ngoài cái việc đó ra, bổn vương còn điều này … Ngô Thanh Thiên thốt:

-Vương gia cứ nói ! Quy Tư Vương hỏi:

-Các vị từng nghe nói đến Cực Lạc Tinh chăng ?

Bọn Tiểu Phi thoáng giật mình, dù đó là sự việc mà cả ba đã nghĩ đến trước đây không đầy một khắc thời gian.

Ngô Thanh Thiên lắc đầu:

-Tại hạ chưa từng nghe.

Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh là một viên đá báu, có giá trị liên thành, bổn vương đã nhờ anh em họ Bành hộ tống.

Ngô Bạch Vân thoáng sững sốt:

-Anh em họ Bành ? Có phải là truyền nhân của Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao củ Bành lão tiền bối ?

Quy Tư Vương gật đầu:

đúng vậy ! Ngô Bạch Vân mỉm cười:

-Bành gia Ngũ Hổ kể ra, cũng là những cao thủ nhất lưu trong võ lâm Trung nguyên, tiêu cục của họ Bành rất có uy tín trên giang hồ. Từ bao lâu nay, chưa lần nào họ thất bại trong công cuộc làm ăn. Nếu Vương gia nhờ họ hộ tống bảo vật, thì cầm chắc báu vật sẽ đến nơi đến chốn an toàn. Vương gia còn lo ngại gì chứ ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Bổn vương thừa hiểu, họ là những người đáng tin cậy, do đó, mới nhờ đến họ đảm đương một việc trọng đại. Ngờ đâu, Bành gia Ngũ Hổ đều bị hại, và viên Cực Lạc Tinh lại về tay người khác ! Ngô Thanh Thiên kinh hãi:

-Cái tin đó có đúng chăng ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Không thể sai ! Thuộc hạ của bổn vương chính mắt trông thấy thi thể của họ.

Ngô thị song hiệp đưa mắt nhìn nhau, cùng trầm lặng một lúc lâu.

Giết được năm anh em họ Bành cùng một lúc, cùng một chổ, thì quả thật đó là một điều không ai tưởng trên thế gian này lại có kẻ làm được ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Có phải Vương gia định nhờ bọn tại hạ tìm Cực Lạc Tinh mang trở về đây ?

Quy Tư Vương cười khổ:

-Bổn vương không có ý đó ! Tiểu Phi thoáng giật mình, trầm giọng:

-Ý tứ của Vương gia … Quy Tư Vương thở ra:

-Chẳng giấu chi các vị người cướp viên Cực Lạc Tinh vừa đưa tin đến bổn vương.

Tiểu Phi giật mình thật sự:

-Người đưa tin hiện giờ ở đâu ?

Quy Tư Vương đáp:

-Theo lời báo cáo của thuộc hạ bổn vương, thì người đó có thuật khinh công rất cao, sau khi trao phong thơ rồi lập tức phóng mình đi như bay, chớp mắt đã mất dạng.

Tiểu Phi nhìn xuống đất, thở dài:

-Người đã đi, nhưng phong thư còn lại chứ ?

Quy Tư Vương gật đầu:

đương nhiên ! Phong thư đây này ! Trên tờ thơ chỉ có mấy hàng chữ:

-Cực Lạc Tinh đã về tay ta. Chủ nhân muốn thu hồi, ta hạn trong ba hôm, đúng giờ ngọ, mang theo vàng ròng năm ngàn lượng, châu sáng năm trăm viên, ngọc trong năm mươi thẻ, theo hướng tây mà đi, độ năm mươi dặm, nơi đó sẽ có người chực chờ, đổi vật lấy vật. Nếu đến mà châu không sáng, ngọc không trong, lòng không thành, thì không hy vọng thu hồi Cực Lạc Tinh. Vĩnh viễn nó sẽ ly khai chủ nhân ! Thơ là những lời bày tỏ cái ý của người gởi, không cần ghi người nhận bởi thơ tới tay người nhận nhưng thơ lại không ghi người gởi.

Thế thì người gởi là ai ? Quy Tư Vương có biết chăng ?

Ngô Thanh Thiên kêu lên:

-Một viên đá, dù là đá báu, song đâu có thể đánh đổi với bao nhiêu vàng, bao nhiêu châu ngọc như vậy ? Người nào đó có điên chăng ! Quy Tư Vương thở dài:

-Người đó không điên ! Ngô Thanh Thiên kinh ngạc:

-Và Vương gia đã đáp ứng ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải ! Ngô Thanh Thiên hớp một hơi dài không khí:

-Thực ra thì bọn tại hạ có thể đoạt hồi viên đá quý đó mang về cho Vương gia ! Phần thưởng nếu trọng hậu, rất có lòng phụ hứng nhân công tác, giả như, anh em họ Ngô đoạt hồi được viên Cực Lạc Tinh, thì đương nhiên số vàng và châu ngọc đó sẽ thuộc về anh em họ.

Mà, số vàng và ngọc đó là cả một sự nghiệp to lớ, chính họ đã thừa nhận như vậy, và họ tỏ ý tiếc rẻ.

Quy Tư Vương lại thở dài:

-Chẳng phải bổn vương không đủ tin nơi các vị có thể đoạt hồi viên đá quý, song ngại vì, nếu kẻ kia hay được điều đó tức khắc mang vật báu mà chạy đi nơi khác, trời đất bao la, biết họ đến phương trời nào mà hòng theo dõi ? Thế là phải mất viến đá … Lão điểm nụ cười khổ, rồi tiếp luôn:

-Cho nên, bổn vương thà hy sinh một số tài sản, để thu hồi viên đá quý. Hành sự, phải chọn lối chắc, không nên liều lỉnh bởi các vị đành là thừa sức đánh thắng kẻ kia, song thắng là một việc, đoạt hồi được viên đá là một việc khác, mà bổn vương thì không nhắm váo cái thắng, chỉ mong thu hồi vật mất mà thôi.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

-Vương gia muốn sai phái bọn tại hạ, ba hôm sau hộ tống số vàng và châu ngọc đến đó đúng giờ hẹn để đổi vật phải không ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải ! Bổn vương nhất tâm thủ ước, lại sợ họ tiếp thu số vàng ngọc này rồi, lại bội tín, cho nên nhờ các vi đi theo, vạn nhất có bất trắc, thì các vị can thiệp … Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không có lý gì để từ chối ! Vương gia yên trí ! Cơ Băng Nhạn bỗng thốt:

=Theo ý tại hạ, chỉ sợ kẻ nào đó, không chịu trao đổi ! Quy Tư Vương biến sắc:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Vương gia chấp nhận điều kiện nhanh như vậy, có khác nào tố cáo với chúng cái giá trị vô biên của viên Cực Lạc Tinh ?

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

–Cực Lạc Tinh xem ra, cũng chẳng quý báu gì hơn những vật này, song chúng bằng vào những vàng ngọc của Vương gia, cho rằng Vương gia quá thiết tha với Cực Lạc Tinh, chúng sẽ gia tăng điều kiện ! Quy Tư Vương ngưng trọng thần sắc, trầm ngâm một lúc lâu, cười gượng thốt:

-Chắc không đến đổi nào đâu ! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Ạ ! Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh đối với bổn vương, có giá trị vô thượng, người đời không ai nhận thức được cái quý của nó. Cho nên, đối với bọn ấy, bất quá nó chỉ có cái giá ngang tầm năm ngàn lượng vàng. Bỗng nhiên, mà được số vàng đó, kèm thêm năm trăm châu, năm mươi ngọc, chúng sẽ thỏa mãn lắm rồi. Chúng còn đòi hơn nữa làm chi ? Đòi nhiều quá người ta không đủ sức cung ứng cho chúng, người ta bỏ luôn thì chúng sẽ được gì chứ ?

Cơ Băng Nhạn chớp mắt:

-Tại sao Vương gia lại xem trọng Cực Lạc Tinh ?

Quy Tư Vương lại trầm ngâm một lúc nữa.

Sau cùng, lão từ từ thốt:

-Phải có một nguyên do ! Và nguyên do đó là cả một sự bí mật ! Điều bí mật đó, trên đời này, chỉ có mỗi một mình bổn vương biết mà thôi ! Bên ngoài lều, lúc đó có tiếng lạc đà kêu, tiếng ngựa hí, vang lên, nghe thê thảm vô cùng.

Cơ Băng Nhạn vụt đứng dậy thốt:

-Tại hạ bước ra xem cho biết việc gì thế ! Nghe tiếng lạc đà, tiếng ngựa ai ai cũng trầm trọng tâm tình.

Quy Tư Vương nâng cao chén rượu, nhưng chén rượu không gần môi.

Ngô bạch vân nóng nảy, cũng đứng lên, cau mày thốt:

-Lạc đà, ngựa đang đêm kêu la, hay là có biến chăng ?

Y bước ra liền, lại chạmmặt Cơ Băng Nhạn đi vào.

Ngô Bạch Vân hỏi:

-Có sự gì chăng ?

Gương mặt Cơ Băng Nhạn biến xanh, song hắn đáp:

-Chẳng có gì cả ! Ngô Bạch Vân lại hỏi:

-Thế tại sao lạc đà và ngựa lêu la ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên :

-Bất quá, chúng mất một bằng hữu ! Ngô Bạch Vân giật mình:

-bằng hữu ? Loài vật cũng có bằng hữu ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Con người có kẻ không bằng loại súc sanh, kẻ đó vẫn có bằng hữu như thường ! Có đúng như vậy không chứ ?

Hắn bỏ mặt Ngô Bạch Vân tại đó, bước vào trong, ngồi xuống chổ cũ.

Hắn chẳng lưu ý đến ai, ngoại trừ Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa. Huống chi, hiện tại tâm tình của hắn không thư thái ?

Tiểu Phi hỏi nhỏ:

-Phải Thạch Đà không ?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt:

-Ừ ! Tiểu Phi lộ vẻ khẩn trương:

-Việc gì ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Gã trốn rồi ! Tiểu Phi trố mắt:

-Sao ngươi không đuổi theo ?

Cơ Băng Nhạn buông gọn :

-Không cần thiết ! Tiểu Phi lấy làm kỳ:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm mấy phút mới thốt:

-Gã bằng lòng đi theo Vương Xung, bên trong hẳn có duyên cớ. Bọn ta có đuổi theo vị tất gã chịu trở lại ? Hà huống, ta có hứa với gã, đi hay ở do gã, ta không hề ngăn trở, hoặc lưu gã ở lại.

Tiểu Phi thở dài:

-Kỳ quái ! Cho đến phút giây này, ngươi cũng không biết được lai lịch gã ?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không hiểu gì cả ! Tiểu Phi nhớ lại, vừa rồi Vương Xung chú ý đến Thạch Đà. Chàng cau mày hỏi:

-Lai lịch của Vương Xung rất bí mật, ngươi nghĩ cả hai có nhận thức ra nhau chăng ?

Cơ Băng Nhạn quay đầu qua hướng khác, như không nghe chàng hỏi gì.

Tiểu Phi lại thở dài.

Cơ Băng Nhạn làm như vậy là ngầm bảo chàng kết thúc cuộc đàm thoại giữa nhau.

Trong lúc cả hai nói chuyện với nhau Quy Tư Vương hỏi Hồ Thiết Hoa đủ chuyện.

Còn Tỳ Bà Công Chúa thì nhìn chăm chú Tiểu Phi.

Tiểu Phi dặng hắng một tiếng, rồi cười nhẹ thốt:

-Bọn tại hạ, rượu đã say, cơm đã no, xin Vương gia nghĩ sớm cho khoẻ ! Chàng muốn kết thúc gấp bữa tiệc trong đêm dài này.

Nào hay lúc đó, bên ngoài, cảnh náo loạn diễn ra, ngựa hí, ngựa hét, rồi có tiếng chân chạy rầm rập.

Tiếng người la hoảng lên:

-Lửa ! … Lửa ! … Quy Tư Vương biến sắc, hấp tấp kêu to:

-Có thích khách chăng ? Xin các vị bước ra xem sao ?

Hồ Thiết Hoa đã bước ra trước rồi.

Tiểu Phi cau mày, định thốt:

đừng để mắc kế điệu hổ ly sơn đấy ! Nhưng Cơ Băng Nhạn đã nắm tay chàng, lôi ra ngoài.

Bên ngoài, trái với sự tu73ng tượng của mọi người, tuy có tiếng la hét, song người không loạn.

Bọn võ sĩ Quy Tư Vương, kể ra cũng là những tay khá. Họ la hét, song họ vẫn giữ vị trí , chẳng đến nổi mất hàng ngũ.

Lửa cháy khắp nơi, cháy mạnh.

Lửa cháy cây, lủa cháy lều, cháy chuồng lạc đà, chuồng ngựa, có mấy con đã thoát chuông chạy đi.

Mãi đến lúc đó, bọn võ sĩ mới phân nhau, số lớn chữa lửa, số nhỏ đuổi bắt ngựa và lạc đà.

Không còn một võ sĩ nào phòng vệ ngôi lều của Quy Tư Vương.

Cơ Băng Nhạn chụp một người, quát:

-Những ai phòng vệ bên ngoài lều Vương gia ? Họ chạy đi hết rồi ?

Người bị hắn chụp ngơ ngác, không nghe được tiếng Trung thổ.

May thay lúc đó có kẻ chạy đến cung kính thốt:

-Chúng tôi chạy đi vì thấy trong lều có các vị hào kiệt võ lâm thừa sức bảo vệ Vương gia ! Cơ Băng Nhạn buông tay cười lạnh:

-Cái kế điệu hổ ly sơn khá đấy ! Tiểu Phi căm hờn:

đã biết vậy sao ngươi còn lôi ta ra ngoài ?

Cơ Băng Nhạn điểm nụ cười bí mật:

-Ta lôi ngươi đi là nhường chổ cho chúng diễn kịch ! Tiểu Phi kêu lên thất thanh:

-Anh em họ Ngô ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Các ngươi nhìn Vương phi, nhìn công chúa, còn ta thì không ! Tiểu Phi cau mày:

-Bây giờ … Cơ Băng Nhạn chận lại:

-Ta chạy đi gọi lão Hồ, ngươi vào lều xem kịch ! Hắn vọt đi liền.

Tiểu Phi nhìn theo hắn thở dài nghĩ:

-Con người đó nếu mềm lòng hơn chút nữa thì thật là khả ái ! Chàng nhanh chân đi một vòng, trở về lều Quy Tư Vương. Chàng do phía hậu từ bên ngoài, nhảy vút lên nóc, hé một mí lều, nhìn xuống.

Quy Tư Vương còn cầm chén rượu, song rượu đã hết rồi chẳng rõ lão uống hay đổ.

Tỳ Bà Công Chúa ở cạnh lão.

Anh em họ Ngô một người đứng tại cửa nhìn xa xa, một người đứng gần chổ ngồi của Quy Tư Vương.

Bỗng Ngô Bạch Vân, người đứng tại cửa lều quay đầu lại thốt:

-Chạy xa hết rồi ! Ngô Thanh Thiên cười nhẹ, rút thanh trường kiếm khỏi vỏ kêu soạt một tiếng.

Quy Tư Vương run giọng kêu lên:

-Xi hai vị đừng xuất thủ ! Bổn vương … Ánh kiếm chớp lên, mũi kiếm chong ngay mũi Quy Tư Vương.

40. Hộ Giá Quá Chậm

Quy Tư Vương kinh hãi thất sắc, hỏi gấp:

-Tráng sĩ … tráng sĩ muốn gì ? … Ngô Thanh Thiên cười rợn:

-Chẳng có gì quan trọng ! Bất quá ta cần chiếc đầu lâu của Vương gia thôi ! Quy Tư Vương khiếp quá, lấp vấp hỏi tiếp:

-Bổn vương tốn hao bao nhiêu bạc vàng, thỉnh hai vị từ Trương Gia Khẩu tới đây, tại sao hai vị lại trở kiếm đâm lại bổn vương ?

Ngô Thanh Thiên hừ một tiếng không dùng danh từ Vương gia nữa :

-Bao nhiêu bạc vàng ? Ngươi thử nói cho anh ta xem ?

Quy Tư Vương đáp gấp:

-Một vạn lạng bạc ! Ngô Thanh Thiên cười ha hả :

-Kẻ đối đầu của ngươi lại hiến cho ta hai vạn lượng ! Quy Tư Vương trầm giọng:

-Hai vị là những trang hiệp sĩ, biết đạo nghĩa, sao lại vì cái lợi nhỏ mà quên lời hứa trọng đại ?

Ngô Thanh Thiên cười vang:

-Hiệp sĩ ! Hiệp sĩ ! Mấy tiếng đó trị giá được bao nhiêu đồng tiền ?

Rồi y ngưng cười tiếp nối:

-Ngươi sắp chết, chết gấp, ta cần phải giáo huấn ngươi. Phàm đã ham tiền, tức nhiên không phải là hiệp sĩ ! Ta đã nhận tiền của ngươi là ta cũng có thể nhận tiền của người khác. Món tiền của người nào trọng là ta phải hành động cho người đó ! Quy Tư Vương cười khổ :

-Như vậy là bổn vương mù cả mắt ! Ngô Thanh Thiên gật đầu:

đúng là ngươi mù ! Không hơn không kém ! Cho ngươi biết cái tin ngươi vừa nêu ra, không chính xác lắm ! Chúng ta đến chẳng phải bốn người mà là sáu ! Quy Tư Vương trố mắt:

-Còn hai người nữa ?

Ngô Thanh Thiên đáp:

-Bây giờ thì đã có mặt rồi. Ngươi có biết ai đi gọi họ chăng ?

Tỳ Bà công chúa vọt miệng hỏi:

-Có phải Đỗ Hoàn không ?

Ngô Thanh Thiên cười lớn:

-Chứ còn ai nữa ? Ngươi thông minh đó ! Tuy nhiên ngươi vẫn phải chết, chết theo cha của ngươi ! ta không thể tha thứ ! Ngô Bạch Vân cau mày:

-Thời cơ khẩn bách, đại ca cứ nói dông dài mãi làm gì. Nếu có kẻ nào đến đây, thì cái công lao của chúng ta cầmnhư bỏ trôi theo nước cuốn ! Ngô Thanh Thiên bật cười khanh khách:

-Phải đó ! Ta quên mất ! Y nhìn thẳng vào mặt Quy Tư Vương, gằn từng tiếng:

-Chiếc đầu của ngươi trị giá năm trăm lượng ! Thanh trường kiếm trong tay y chớp lên.

Tiểu Phi chưa xuất thủ.

Chàng biết rõ chưa cần xuất thủ. Chiếc đầu của Quy Tư Vương nếu có rụng cũng còn lâu.

Một tiếng coong vang lên ! Thanh trường kiếm của Ngô Thanh Thiên chạm phải đầu chiếc đàn tỳ bà, bị tung ngược trở lại ! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Nếu đầu phụ vương dễ cắt thì đã bị cắt tướng từ lâu, đâu lại đến tay ngươi ! Ngươi là cái quái gì mà nuôi mộng đó ?

Ngô Bạch Vân thoáng giật mình:

-Con tiểu nha đầu thúi nầy khá đấy. Những kẻ đến đây trước bọn ta hẳn đều bị một tay ngươi sát hại ! Ngô Thanh Thiên nghiến răng:

-Ngươi cứ lo thủ nơi cửa ! Để mặc ta ! Y đảo thanh kiếm bước tới.

Tỳ Bà công chúa cười tươi:

-Ngươi liệu đối phó nổi chăng ?

Chiếc đàn trong tay nàng không động đậy.

Nhưng, nàng vừa buông dứt tiếng cuối, từ đầu chiếc đàn bắn ra một châm bạc, châm bay rào rào.

Ngô Thanh Thiên kinh hãi loang nhanh kiếm một vòng, tạo bình phong che trước mặt.

Đường kiếm Du Long gồm sáu mươi bốn chiêu, kín đáo vô cùng vầng ngân châm bay đi, cũng kín đáo không kém, chừng như còn kín đáo hơn một phần.

Một tiếng rú vang lên.

Thanh trường kiếm bay vút lên không. Ngô Thanh Thiên đưa tay che mặt, máu từ mặt hắn bắn ra qua các kẻ tay, máu bắn không kịp chạm lòng bàn tay dội lại chảy xuống ròng ròng.

Y rít lên:

độc ! Tuyệt độc ! Ám khí lợi hại phi thường ! Tiếng cuối cùng vừa dứt âm vang, y ngã nhào xuống nền.

Tỳ Bà công chúa thở dài, thốt:

-Ám khí lợi hại tới đâu, chỉ để dùng với hạng người tối độc ! Tạo hóa đã đặt ra cái luật cân đối, con người phải áp dụng luật đó.

Ngô Bạch Vân đã chụp một chiếc cẩm đôn, đôi mắt y đỏ ngầu, y nhào tới dùng cẩm đôn làm cái thuẫn phòng ngăn chặn ám khí.

Bàn tay tả đồng thời vung lên, trường kiếm bay ra, trong thoáng mắt, y phát xuất đúng bảy chiêu.

Tỳ Bà công chúa như không ngăn chận nổi áp lực của địch, cứ lùi, lùi lùi mãi.

Ngô Bạch Vân rít lên:

-Con liễu đầu hôi thúi, ngươi còn độc chiêu gì, sao chẳng mang ra thi thố ?

Tỳ Bà công chúa bị bức dồn đến tận vách lều, không còn lùi được nữa.

Tuy nhiên, nàng luôn luôn điểm nụ cười tươi, không tỏ lộ vẻ gì chứng tỏ nàng khẩn cấp.

Quy Tư Vương thu hình trong một góc, cao giọng giục :

-Xuất thủ gấp đi chứ ! Con có gan, chứ cha thì nhát lắm ! Tỳ Bà công chúa cười ròn như pha lê vỡ :

-Bất quá, con muốn xem Du Long kiếm pháp của chúng như thế nào vậy thôi, phụ vương ạ ! Phụ vương muốn con xuất thủ, con xin vâng ! Hai bàn tay nàng nâng chiếc đàn, đưa lên.

Coong ! Lửa bắn tung tóe, thanh trường kiếm cơ hồ vuột khỏi tay Ngô Bạch Vân.

Ngô Bạch Vân không nao núng, cười vang:

-Khá lắm ! Chiếc đàn mường tượng đá sắt tạo thành ! Đúng vậy.

Chiếc đàn bằng loại thép tốt, rất nặng, người có sức mạnh cũng khó múa lên tùy ý.

Tỳ Bà công chúa cầm nổi, mà lại cầm hai tay đánh lên, lực đạo phải mạnh gấp đôi.

Ngô Bạch Vân đã nhận thấy rõ điiều đó, y hiểu Tỳ Bà công chúa không thể xử dụng một vật nặng nề như vậy, linh hoạt theo ý muốn cho nên y không sợ, trái lại y còn nhào tới.

Bất quá, y tránh chạm kiếm vào chiếc đàn là Tỳ Bà công chúa sẽ không làm gì y được.

Tỳ Bà công chúa múa chiếc đàn vun vút, đánh ra toàn là những chiêu cổ quái ngụy bí.

Trái với sự suy đoán của Ngô Bạch Vân, nàng đánh không chậm tý nào.

Chỉ có một điều lạ là nàng chỉ thủ chứ không công.

Chiếc đàn to lớn, nàng chỉ đưa nó ra án trước mặt, rồi tay nàng nhích động khẽ, chiếc đàn lắc qua lắc lại, hoặc lên hoặc xuống dể dàng lại vừa tạo được một diện tích phòng vệ rất rộng.

Bởi cầm một chiếc đàn quá to, muốn đánh trúng một người, chẳng phải là việc dể làm.

Giao đấu mà Tỳ Bà công chúa lại thủ cái thế bất thắng rồi, thì còn giao thủ làm gì ?

Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ. Bình sinh, chàng chưa thấy ai có đấu pháp như nàng.

Dùng đấu pháp đó, có khác nào chờ bại ?

Ngô Bạch Vân xuất phát được mấy chiêu, can đảm tăng lên, y nhập nội liền.

Y định mạo hiểm tạo nhanh cái thắng lợi.

Ngờ đâu, một đạo ngân quang chớp lên.

Hai tay công chúa vốn chập lại vụt phân khai, cổ chiếc đàn bật lên từ nơi cổ đàn, một mũi nhọn bay ra, bắn thẳng vào bụng Ngô Bạch Vân.

Ngô Bạch Vân lỏng tay buông kiếm chập choạng lùi lại.

Gương mặt hắn hiện rõ nét kinh nghi. Sắp chết đến nơi vì thương thế đó, y cũng chưa nhận thức nỗi tại sao mình lại bị đối phương sát hại.

Tỳ Bà công chúa nhìn y từ từ lùi lại, nàng thở dài rồi lẩm nhẩm:

-Vũ khí của ta, vừa kỳ quái, vừa tàn độc, tại sao ngươi lại bức ta phải dùng đến nó ! Tiểu Phi nhận ra công lực của Tỳ Bà công chúa tựa hồ không cao thâm lắm, gia dĩ, nàng lại không am tường bao nhiêu chiêu thức.

Nhưng nàng đánh ra chiêu nào là chiêu đó rất chuẩn, nhất định phải công hiệu.

Chàng tự hỏi, nàng được ai truyền cho những chiêu thức cổ quái như thế.

Một tiểu cô nương, học những chiêu thức như vậy, hẳn không phải là một điều tốt ! Quy Tư Vương vừa đứng lên, vừa tìm chén rượu, vừa kêu lớn:

-Các ngươi đâu, vào dọn hai xác chết nhanh lên, bổn vương sợ máu lắm ! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Giết người xong, con cảm thấy tay mềm nhũn như bất lực ! Nàng còn tựa mình vào vách lều, tay nàng buông thõng, đột nhiên, hai bàn tay nào đó, từ bên ngoài xuyên thủng vách, mỗi bên một tay, nắm cứng hai cánh tay nàng.

Quy Tư Vương kinh hãi, chén rượu trong tay rơi ngay xuống nền.

Hai tiếng sạt sạt vang lên, hai bóng người phá vách lều bước vào.

*** Hai người đó, có gương mặt trắng xanh, vận y phục đen tuyền.

Người bên hữu là Sát thủ vô tình Đỗ Hoàn, tay tả nắm tay Tỳ Bà công chúa, tay hữu treo trên đầu dây cột nơi cổ.

Người bên tả, gầy đét, đầu rụt xuống như chui tọt vào khoảng giữa đôi vai đôi mắt chớp vàng vàng, mường tượng đôi mắt lửa tròng vàng của một con vượn.

Tỳ Bà công chúa bị nắm cứng, như gọng kềm kẹp mạnh, đau đến chảy nước mắt.

Nhưng nàng cắng răn cố chịu đựng, không hề rên la nửa tiếng.

Quy Tư Vương run run giọng:

-Các vị … muốn chiếc đầu lâu của bổn vương, cũng được ! Song các vị hãy buông tha con gái bổn vương đi ! Đỗ Hoàn bật cười khanh khách:

-Ngươi chưa từng nghe qua cái ác danh của ta sao ? Bình sanh, ta giết người, thường giết mỗi lượt hai mạng, nếu chỉ giết một mạng thì chán quá ! Người gầy đét, giống như con vượn cau mày:

-Muốn giết thì cứ giết, còn lải nhải gì nữa chứ ?

Đỗ Hoàn có vẻ kinh sợ người đó, cười khan:

-Tôn huynh động thủ hay tiểu đệ động thủ ?

Người đó lạnh lùng :

-Ngươi ngứa ngáy giết người, ta nhường cho ngươi đó ! Đỗ Hoàn cười lớn:

đa tạ ! Đa tạ ! Bỗng một người thốt:

-Hai vị đó các bằng hữu không giết được đâu ! Câu nói từ nóc lều vọng xuống, một bóng người cũng xuống liền theo câu nói.

Người đó đáp xuống ung dung, như chiếc lá vàng rơi, không chuẩn bị một tư thế nào cả.

Chân chạm đất không gây một âm vang nào.

trừ Tiểu Phi ra, còn ai có thuật khinh công cao đến mức độ đó ?

Người gầy đét đang tự tôn, tự đại xem trước mắt như bãi hoang dưới gầm trời này chỉ có một y, lúc đó khiếp hãi đến sững sờ, bàn tay đang nắm cánh tay Tỳ Bà công chúa, buông thỏng xuống liền, chẳng khác nào bao nhiêu khí lực trong người bỗng tan biến mất.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tôn hầu tử ! Ngươi còn nhận ra ta chăng ?

Người đó là truyền nhân duy nhất của Trường Bạch hầu quân, một con người ngang ngạnh vô tưởng, đến kiếm phái Trường Bạch nghe tên cũng phải nhức đầu.

Người đó là Tôn Không ngoại hiệu Hắn hầu.

Nhưng giờ đây, người nhức đầu chẳng phải là Tiểu Phi, mà chính là y.

Y không thốt được tiếng nào.

Đỗ Hoàn toan thị Oai, song thấy Tôn Không như vậy, đành câm miệng.

Tiểu Phi lại cười hỏi:

-Cở người như ngươi mà cũng học đòi làm thích khách, ngươi không thấy thẹn sao ?

Hắc Hầu Tôn Không đột nhiên dậm chân kêu lên:

-Nếu ta biết sớm có ngươi tại đây, dù giết chết ta, ta cũng không đến ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Thế là ngươi còn lương tâm đấy ! Tôn Không trầm ngâm một lúc, rồi thở dài, rồi quay mình bước đi.

Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn kêu to:

-Tôn huynh bỏ đi như vậy sao ?

Tôn Không lạnh lùng:

-Thế ta không đi được à ? Ai cấm ta ?

Đỗ Hoàn hừ một tiếng:

-Tiểu tử đó là ai ? Tại sao Tôn huynh sợ hắn ?

Tôn Không trừng mắt nhìn Đỗ Hoàn như nhìn quái vật, bật cười ghê rợn:

-Ngươi có tư cách gì dám gọi y là tiểu tử ? Ngươi có tư cách gì dám hỏi tên họ y ? Hừ ! Một bàn tay đen như sắt chớp lên, nhanh hơn điện xẹt, Đỗ Hoàn không kịp né tránh rú lên một tiếng thảm, chập choạng lùi lại.

Nơi ngực Đỗ Hoàn có một lổ hổng.

Tôn Không lau tay máu vào áo, rồi tung một ngọn cước, bắn Đỗ Hoàn bay tuốt khỏi lều, đoạn lạnh lùng thốt:

-Ta biết ngươi không thích giết người. Song đển hắn sống ngươi sẽ còngặp nhiều phiền phức. Ta cao hứng làm cái việc dứt hậu hoạn thay ngươi ! Y thốt xong, bước đi liền, không quay đầu nhìn lại.

Quy Tư Vương muốn nhờ oai lực của Tiểu Phi bắt Tôn Không, song y đã đi rồi thôi. Lão thở dài nhắm mắt gọi hộ vệ:

- Dọn các tử thi nhanh lên, ta không thể nhìn máu ghê tởm lâu được ! Bỗng Tôn Không trở lại, thò đầu qua cửa lều, gọi Tiểu Phi:

-Ta quên cho ngươi biết một việc. Tuy ta còn thiếu ngươi một món nợ tình cảm, song từ nay gặp ngươi ở đâu là ta chạy đi liền, biết ngươi ở nơi nào là ta tránh xuất hiện nơi đó. Nhung còn có một nhân vật lợi hại hơn ta gấp mười lần. Nhân vật đó sẽ đến đây trong phút giây, ngươi phải cẩn thận đấy ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bình sinh, ta có tánh cẩn thận, ta cẩn thận quen rồi. Bất quá, ta muốn biết nhân vật đó là ai, chắc ngươi có thể nói cho ta biết chứ ?

Tôn Không nhếch môi điểm phớt một nụ cười:

-Hỏi làm chi nghe đến tên người đó, ngươi sẽ nhức đầu, chứ có ích gì ? Ta không nói ra là phải hơn. Rất tiếc là ta có việc gấp cần phải đi, nếu không thì ta cũng cố ở lại xem các ngươi đánh nhau, chắc chắn là ta sẽ chứng kiến một cuộc đấu vô tiền khoáng hậu. Nhất định là thú vị lắm ! Lần này thì y thoát đi rất nhanh và đi luôn.

Tỳ Bà công chúa bỗng vọt đến trước mặt Tiểu Phi, nắmlấy tay chàng hỏi:

-Thực sự ngươi là ai ? Không lẽ ngay với ta mà ngươi cũng chẳng nói ?

Tiểu Phi từ từ rút nhẹ tay khỏi tay nàng, điểm nụ cười nhạt:

-Tại hạ chẳng là ai cả, bất quá chỉ là một lão xú trùn, như công chúa đã biết ! Vừa lúc đó có tiếng hò hét của Hồ Thiết Hoa vang dội ở bên ngoài. Y gọi oang oang lên:

-Lão Xú trùn, có gì lạ về phía đó chăng ?

Tỳ Bà công chúa còn bám sát bên cạnh Tiểu Phi, nhoẻn nụ cười duyên thốt:

-Thế nào ta cũng phải hỏi ngươi, hỏi đến khi nào ngươi bằng lòng giải thích cho ta hiểu, tại sao bằng hữu ngươi gọi ngươi là lão Xú trùn ! Từ thuở nào đến giờ, Tiểu Phi không hề làm phật ý một nữ nhân nào, nhất là hạng nữ nhân còn trong giai đoạn thanh xuân, bởi cái tính hào hoa của chàng đã tạo cho chàng một tế nhị bên cạnh họ.

Song hiện tại thì lại khác, thiếu nữ trước mặt chàng là vị hôn thê của bằng hữu, thì đương nhiên chàng không thể buông thả cái hào hoa, do đó, dù nàng có giận một tý cũng chẳng sao, nàng giận một tý song bằng hữu sẽ cảm mến chàng hơn, chính sự cảm mến của bằng hữu mớ đáng quý.

Chàng đáp gọn:

-Vị hôn phu của công chúa quen mồm gọi như thế thì công chúa còn hỏi tại hạ làm gì ? sao chẳng hỏi thẳng nơi hắn ?

Tỳ Bà công chúa giật mình, chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn lướt vào như hai luồng gió cuốn.

Cơ Băng Nhạn đảo nhanh mắt nhìn quanh ngôi lều, đoạn cười nhẹ hỏi:

-Sao ? Tấn kịch vui nhộn chăng ?

Tiểu Phi thở dài:

-Hai ngươi thung dung tự tại quá chừng ! Ở bên ngoài bay nhảy theo bọn tặc, đành để ta ở đây chết muộn chết phiền … Hồ Thiết Hoa bật cười lớn, tràng cười của y khuất lấp câu nói của Tiểu Phi, làm chàng phải bỏ dở đoạn cuối.

Chàng cau mày hỏi:

-Ngươi thích thú lắm à ? Có cái gì khiến cho ngươi cười chết như thế ?

Hồ Thiết Hoa cười một lúc rồi thốt:

-Lần này thì ngươi mắc lừa Cơ Băng Nhạn rồi ! Phải có trả có vay mới hợp công đạo chứ ! Tiểu Phi sững sốt:

-Mắc lừa ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ngươi tưởng ta và Cơ Băng Nhạn không thấy hai kẻ đó hay sao ?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

đã thấy chúng, sao các ngươi còn để chúng chạy vào đây ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tử Công Kê nhận ra Tôn Không, hắn biết con vượn Tôn Không bình sanh rất phục ngươi, hắn sợ Ở lại trong lều, chẳng có việc gì làm, cho nên để Tôn Không chạy vào đây ! Tiểu Phi bật cười vang:

-Ta cứ nghĩ, hết sức kỳ quái, dù Tôn Không có thuật khinh công cao tuyệt, song làm sao gã lọt qua được con mắt của hai ngươi. Ngờ đâu, chính các ngươi thả lỏng gã, để gã vào đây chạm mặt ta ! Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Còn một điều này nữa, nếu Tôn Không là con người 9dáng chết thì ta chẳng khi nào để cho gã thoát đi, cho nên ta để cho gã chạm mặt ngươi thêm một lần nữa, gã sẽ phục ngươi suốt đời. Giả như gã đáng tội chết, thì khi nào ta để gã chạy đi như vậy ? Gã làm gì thoát lọt được tay ta hay Hồ Lại Miêu cũng thế ! Nói đến việc hiểm nguy, nói đếnviệc sinhtử, trên thế gian này, còn ai không xanh mặt ?

Thế mà cả ba nói như đùa, như thuật lại cho nhau một diễn kịch, họ thuật đoạn nào không nguy hiểm thì họ bực dọc, họ thuật đến đoạn nào hiểm nguy, họ thích thú phi thường.

Họ thuật việc vào nguy ra tử, như nói đến một bữa ăn điềm nhiên, phóng túng.

Quy Tư Vương đã trấn định tâm thần, bỗng nhiên bước tới, hỏi:

-Bọn chúng gồm tất cả sáu người, bốn đã đến đây, thế thì còn hai nữa phải không ?

Cơ Băng Nhạn nhìn lão:

-Vương gia ước vọng gặp họ ?

Quy Tư Vương sợ hãi, khoát tay mấy lượt:

-Không ! Bổn vương không mong họ đến ! Tiểu Phi thở dài:

-Hai người cuối cùng đó, giả như gặp bọn này, thì vĩnh viễn chẳng đến đây cho vương gia thấy mặt.

Chàng chỉ tay về phía Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn.

Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Còn như gặp ngươi ?

Tiểu Phi vờ không nghe, chàng không nhìn qua nàng.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Gặp hắn thì còn khổ hơn ! Tuy nhiên, hắn còn nhân đạo hơn bọn này, hắn đã ba lần tha chết cho Tôn Không, cho nên gặp hắn ở đâu là Tôn Không chẳng hề dám thở, dám đánh rắm, chứ đừng nói là làm gì khác ! Rồi y mỉm cười tiếp:

-Thực ra, Tôn Không còn giỏi hơn năm người kia, dù cả năm người hợp sức lại cũng không thủ thắng nổi trước gã ! Quy Tư Vương khẩn trương ra mặt:

-Nhưng … Tôn Hầu Tử có nói, còn một người nữa lợi hại gấp mười lần hơn y, người đó sẽ đến đây trong giây phút … Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ạ ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Hơn Tôn Hầu Tử gấp mười lần, thiết tưởng trên thế gian chẳng có mấy tay ! Hay là con vượn gầy đó muốn dọa khiếp chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Bình sanh, Tôn Không chẳng hề đùa với ai ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thế thì người mà gã đề cập đến đó là ai ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Vô luận người đó là ai, cứ để y đến đây rồi sẽ biết, cần chi phải tìm hiểu sớm ?

Các vị có thói quen thức trắng đêm, tại hạ thú thật, hiện giờ đôi mí mắt nặng quá rồi ! Tại hạ thấy cần phải nằm một lúc.

Hắn quay mình định bước đi.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt tìm bình rượu, tính uống mấy chén, bỗng thây gương mặt Tỳ Bà công chúa biếnđổi lạ thường, y mất liền cái hứng uống rượu, rồi y ngáo, ngáp mấy lầnlại bước đi.

Tiểu Phi không còn việc gì phải lưu lại, cũng bước theo luôn.

Song Tỳ Bà công chúa gọi lại:

-Ngươi khoan đi ! Quy Tư Vương cũng gọi:

-Các hạ dừng lại một chút ! Tỳ Bà công chúa gọi to tiếng một chút, Tiểu Phi như không nghe nhưng Quy Tư Vương gọi rất khẽ, chàng lại nghe, nghe rồi quay mình lại hỏi:

-Vương gia còn điều chi phân phó ?

Quy Tư Vương ngần ngư một lúc, rồi cười vuốt hỏi:

-Về việc hôn nhân của tiểu nữ và lịnh hữu, các hạ nghĩ nên ấn định vào ngày nào ?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Ý tứ của Vương gia … Quy Tư Vương chưa nói gì, Tỳ Bà công chúa cất tiếng:

-Tự nhiên càng gấp càng tốt ! Tiểu Phi bình sanh từng thấy nhiều người có can đảm làm đủ mọi việc, kể cả những việc vô sĩ, đê tiện nhất, chàng từng biết nhiều người mặt dạn mày dày, nhưng thực sự mà nói, chàng chưa hề thấy một nữ nhân nào muốn lấy chồng gấp như nàng này, hơn nữa, lại trắng trợn tỏ bày cái ý đó trước mặt người xa lạ.

Chàng giật mình, đoạn nhếch nụ cười khổ :

-Hôn ước đã xong, thì hôn lễ càng đước củ h2nh gấo càng tốt ! Tỳ Bà công chúa sáng mắt:

-Nếu vậy nên định vào ngày mai ! *** Vừa đi về lều, Tiểu Phi vừa nghĩ:

-Ta không tưởng nổi, trên thế gian này, lại có một tân nương nóng nảy động phòng như thế ! Bước vào lều, chàng thấy Hồ Thiết Hoa đang nghiêng bình rượu nốc một hơi, chừng như bình rượu đã vơi nửa phần rồi.

Gã khà lên mấy tiếng, đoạn mỉm cười thốt:

-Vừa rồi, ta thấy hai ngươi cứ châm, cứ nốc, ngươi một chén, lão Xú trùn một chén, hai người uống như sợ rượu của Vương gia bị người khác uống hết đi, hai người để dành phần, dù rượu hết, song hai người cũng chưa được nốc no ! Thật ta tứ vô chừng, ta tức như Tôn Ngộ Không bị chiếc kim cô bóp mạnh đầu đến tá hỏa tam tinh mà không làm sao cởi vuột ! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Làn da mặt củ angươi từ lâu đã dày quá rồi mà ! Có trơ ra đó cho bọn ta được dịp uống rượu cũng chẳng sao ! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Tất cả cười, ta bất cần. Chỉ có nàng … nàng cười ta ! Các ngươi có thấy là đáng tức chết được chăng ?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Bây giờ ngươi sợ nàng, thì ngày sau, chắc là ngươi sẽ mãi mãi dưới váy nàng ! Trông mong gì ngươi dám ngẫng mặt nhìn nàng.

Tiểu Phi cười nhẹ tiếp nối:

-Tức chết hay không tức chết, ngày mai này ngươi sẽ bước sang đoạn mới của cuộc đời ngươi, ngươi sẽ trở thành một người chồng, tân nương gấp động phòng với ngươi đó. Chính nàng nhất định hôn lễ sẽ cử hành trong ngày mai.

Hồ Thiết Hoa kêu thất thanh:

-Ngày mai ?

Tiểu Phi đáp gọn:

-Ngày mai ! Hồ Thiết Hoa chụp tay Tiểu Phi cao giọng:

-Ngươi … ngươi đã đáp ứng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chức vị phò mã chắc chắn về tay ngươi rồi, thì nhận sớm hay nhận muộn cũng thế thôi, chậm sớm lại có quan hệ gì mà ngươi lo ngại ?

Hồ Thiết Hoa nhảy chồm chồm lên:

-Trời ơi ! Ta có chuẩn bị chi đâu ? Ta chưa nghĩ đến việc đó nữa là khác ! Ngươi làm cho ta chết gấp mất đi thôi , Đạo Soái Lưu Hương ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tân lang chẳng cần chuẩn bị chi cả, giả như ngươi không rành một việc gì đó, thì ta và Lưu Hương sẽ chỉ điển cho ngươi … Hồ Thiết Hoa rút một chiếc gối vụt sang hắn, rồi nhảy xuống giường tìm bình rượu, ngậm miệng bình nốc một hơi, đoạn thốt:

-khổ như chó ! Trong trường hợp này mà bình rượu chỉ còn mấy giọt nhỏ có chán không ! Nếu không có rượu đè xuống thì quả tim của ta sẽ lồng lộn lê, phá vỡ buồng ngực mà bay đi.

Tiểu Phi mặc xác y, day qua Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi có biết tại sao họ đòi cử hành hôn lễ gấp chăng ?

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Bao nhiêu sự việc vừa qua biến Quy Tư Vương thành một con chim bị tên, lão chẳng còn dám tin tưởng nơi ai nữa, ngoài chàng rể tương lai của lão. Nếu không … Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Các ngươi lại đây gấp ! lại mà xem cái này ! Cái đó là một mảnh giấy, đặt nơi bàn, chiếc bình bông dằn bên trên.

Mảnh giấy có mấy hàng chữ, nét chữ rất xinh đẹp:

-Các vị từ xa đến, lo việc mình, chưa chắc đã xong, tại sao tìm cái khổ gánh vác việc người ? Nếu thừa lúc còn đêm ly khai gấp nơi này đi. Đó là thượng sách. Nếu không, các vị sẽ phải hối hận ! Giả như các vị biết nghe lời khuyên tốt, thì thiếp tôi sẽ dành cho các vị một nồi thịt thơm, ngon, bảo đảm ngon hơn nồi thịt vừa qua ! Bên dưới mảnh giấy có ghi:

-Người trong bụt thờ cẩn bái thư ! Tiểu Phi sững sờ.

41. Phong Vân Sa Mạc

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Hai lần lưu giấy lại, bút tích như nhau! Đồ đảng của Thạch Quan Âm quả thật có trà trộn trong đám người Quy Tư Vương, vậy… Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi tưởng kẻ nào đáng nghi ngờ nhất?

Cơ Băng Nhan thở dài:

-Người nào cũng khả nghi cả! Người nào cũng có thể là đồ đảng của bà ấy cả! Hoặc bọn vệ sĩ mặc giáp vàng, hoặc các bà phi, các nàng thiếp, hoặc chính Quy Tư Vương, hoặc con gái lão ta… Hồ Thiết Hoa trố mắt, nhìn sững hắn một lúc lâu, sau cùng cười lớn:

-Các ngươi đừng vì ta mà quan tâm, cái chức vị phò mã đó, lợi thì ta nhận lãnh, bất lợi thì thôi, không làm phò mã cũng chẳng quan hệ gì. Giả như bây giờ, các ngươi có muốn đi, ta sẵn sàng đi theo các ngươi mà không hề luyến tiếc mảy may, kể cả những vò rượu! Dù rằng giữa sa mạc không có nước uống chứ đừng nói là rượu, ta cũng chẳng màng! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mấy hàng chữ đen, trên mảnh giấy trắng, có thể làm chúng ta sợ hãi mà chạy chết thì quả thật chúng ta cũng chẳng nên sống thêm một phút giây nào nữa! Chúng ta không còn cái thú làm người nữa! Hồ Thiết Hoa sáng mặt lên, xoa xoa hai tay, cao giọng:

-Thế là nhất định chúng ta phải chạm trán với bà ta! Tiểu Phi trầm gương mặt:

-CHắc chắn là bà sẽ tìm chúng mình, như vậy chúng ta không cần phải khẩn cấp, cứ lưu lại đây chờ bà ta, tuỳ bà muốn đến lúc nào cũng được, chúng ta sẵn sàng nghinh đón. Ngày mai, là lễ thành hôn của ngươi, hai hôm sau nữa, chúng ta sẽ thi hành kế hoạch của Quy Tư Vương, đem vàng và châu ngọc đổi lấy Cực lạc Tinh.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi tưởng bà ấy thực tâm làm cuộc đổi chác?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất nhiên là bà không đổi rồi! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

đã không có ý làm cuộc đổi chác đó, tại sao lại dàn cảnh như vậy?

Tiểu Phi từ từ giải thích:

-Quy Tư Vương bằng lòng đánh đổi viên Cực lạc Tinh với số châu ngọc và vàng như vậy, đủ biết Cực lạc Tinh có ẩn chứa một bí mật phi thường, có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên! Tiểu Phi tiếp:

-Thạch Quan Âm dàn cảnh đó, là có ý muốn hiểu điều bí mật quanh viên Cực lạc Tinh. Bằng vào sự bí mật đó, Cực lạc Tinh trị giá đến mức độ nào, chính Thạch Quan Âm cần hiểu cái chân giá trị của viên đá quý.

Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Quy Tư Vương đã xem trọng CCự lạc Tinh, tại sao lão ta lại uỷ thác bọn Bành gia ngũ hổ mang đi?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Uỷ thác mang đi, đi giấu một nơi nào khác, hay mang về cho lão? Chúng ta gặp Bành gia ngũ hổ dọc đường, làm sao biết chắc bọn chúng từ đâu đến Quy Tư Vương, hay từ Quy Tư Vương đi nơi khác?

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Thế nghĩa là ngươi cho viên Cực lạc Tinh không ơt nơi tay Quy Tư Vương, và từ trước nó được một ngươi trong quan nội giữ gìn. Rồi Quy Tư Vương cần dùng đến nó, nên nhờ anh em họ Bành hộ tống từ quan nội ra sa mạc?

Tiểu Phi gật dầu:

-Ta nghĩ như vậy đó. Ngươi thấy có lý chăng?

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Không hẳn đúng, bởi một vật trân quý như thế lẽ nào Quy Tư Vương lại ký gởi nơi người ngoài? Phàm ai giữ gìn viên đá ấy, tất không chịu giao hoàn về chủ nhân đâu, nhất là chủ nhân ở tận phương trời xa thẳm?

Tiểu Phi thở dài:

-Người ta chịu giao hoàn là vì người ta không hiểu được điều bí mật của nó, người ta không hiểu cái chân giá trị của nó. Và trên đời này, có thể chỉ có mỗi một Quy Tư Vương biết được mà thôi. Chnúng ta có tìm hiểu cũng vô ích, bởi chẳng làm sao hiểu nổi. Bất quá ta tưởng… Chàng mỉm cười, tiếp:

đến lúc tất yếu rồi, dù chúng ta không hỏi, Quy Tư Vương cũng tiết lộ cho chúng ta biết.

Một ngày trôi qua, một đếm trôi qua, tâm tư của họ trải qua biết bao lần xáo trộn, tuy nhiên, họ vẫn phải ngủ, song giấc ngủ của họ quá chập chờn, và mãi khi đến lúc đêm tàn họ mới chợp mắt.

Không rõ họ ngủ được bao nhiêu phút giấy, bỗng có tiếng y phục phạt gió kêu rạt lên, một bóng người lao vút vào lều.

Người đó là một tay hiệp đạo Trung Nguyên, là Tư Đồ Lưu Tinh.

Thuật khinh công của y rất cao, giả dĩ y tưởng những người trong lều phải ngủ ngon, cho nên y ngang nhiên tiến vào, ngờ đâu y vừa xuất hiện đã bị bao vây liền.

Dường như bọn Tiểu Phi suốt đời chẳng bao giờ ngủ.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng hỏi:

-Các hạ không từ biệt mà đi, rồi các hạ trở lại cũng chảng báo trước cho ai biết, như vậy là có vẻ thần bí, chắc các hạ cũng biết như thế chứ?

Tư Đồ Lưu Tinh vừa lau mồ hôi trán, vừa miễn cưỡng thốt:

-Tại ha có việc gấp, muốn cáo từ tam vị, xin tam vị thứ cho các tội đường đột xâm nhập nơi ngọa sở của tam vị.

Cơ Băng Nhạn bình tĩnh nhìn y một lúc lâu, thần sắc dịu lại phần nào.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Các hạ có điều gì khẩn cấp, xin ngồi xuống, ngồi rồi thư thả nói cho bọn tại hạ nghe.

Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Trong đêm rồi, sở dĩ tại hạ không cáo từ mà bỏ đi là vì gấp theo dõi Sát thủ vô tình Đồ Hoàn, bởi tại hạ nghi ngờ con người đó có một âm mưu gì, và lòng dạ của hắn, chẳng ai lường được… Hồ Thiết Hoa gật gù:

đã là tay lão luyện giang hồ, các hạ tự nhiên có nhãn lực hơn người! Tư Đồ Lưu Tinh lại tiếp:

-Y có vẻ hấp tấp, tại hạ theo dõ y, song y chẳng hề hay biết. Y chạy về hướng Bắc. Qua nửa khắc thời gian, tại hạ thấy phía sau một gò cát có ngôi lều, nhô lên đen đen giữa đêm đêm trường.

Cơ Băng Nhạn điểm nụ cười lạnh:

-Trong ngôi lều đó, đừng nói chi là có nhiều người, chỉ một gã Hắc Hầu Tôn Không thôi, các hạ cũng khó lòng làm cái việc do thám! Giả như các hạ đến đó, mà đúng là do thám, thì đừng hòng trở lại an toàn với Tôn Không! Tư Đồ Lưu Tinh cười khổ:

-Tự nhiên tại hạ phải biết là trong ngôi lềuđó có rất nhiêu cao thủ, khi nào lại dám khinh xuất trong hành động? Thấy Đồ Hoàn chui vào lều, tại ha chẳng biết phải làm sao, ngờ đâu vừa lúc đó, một con ngựa từ xa phi nước đại đến, người trên ngựa bắn vào lều một mũi tên. Ngựa chạy luôn chứ không dừng hoặc chậm lại.

Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Hắc Hầu Tôn Không có thính giác nhạy lắm, vó ngựa ngoài trăm trượng xa, gã vẫn nghe lọt như thường, huống chi vó ngựa giữa đêm khuya thanh vắng? Làm gì có người phi ngựa đến sát bên lều bắn tên vào? Mà trong lều chẳng một ai phát giác ra từ phút giây trước?

Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Ngựa thuộc giống quý, móng ngựa lại không đóng thép, vó nện trên cát chẳng gây tiếng vang, ngựa chạy đi nhẹ nhàng như mọt tay khinh công thượng thặng.

Hồ Thiết Hoa đưa mắt sang Tiểu Phi một thoáng, đoạn cười nhạt:

-Con ngựa chắc chẳng kém Hắc Trân Châu bao nhiêu! Tư Đồ Lưu Tinh cũng cười:

-Tại sa mạc, nếu con ngựa nào được dùng là con ngựa đó phải quý! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy. Các hạ cứ kể tiếp! Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Con ngựa chạy qua rồi, từ trong lều, ba bóng người vọt ra ngoài đuổi theo. Tại hạ nghĩ, nếu không thừa dịp đó, mạo hiểm mà mà vào thì chẳng còn cơ hội nào tốt hơn.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Cái gan của các hạ quả không nhỏ vậy! Tư Đồ Lưu Tinh không lưu ý đến lời mỉa mai, cứ tiếp:

-Tại hạ rón rén vòng ra phía hậu lều, thấy nơi đó có mấy con ngựa, ngựa hí nhỏ, hí to, che lấp tiếng bước chân của tại hạ.

Hồ Thiét Hoa vỗ tay:

-Quả nhiên danh bất hư truyền, một hiệp đạo Trung Nguyên bao giờ cũng có hành động chu đáo hơn người! Tư Đồ Lưu Tinh thoáng đỏ mặt tiếp:

-Tại hạ nằm sát mặt đất, nhè nhẹ nâng vách lều lên, thấy rõ bên trong, ngoài Đồ Hoàn ra, còn có hai vị đội mão vàng, vận áo gấm đúng là người thuộc hạng lá ngọc cành vàng, và có một vị nữa gương mặt âm trầm. Người sau cùng là một Hán nhân.

Cơ Băng Nhạn nhìn thoáng qua Tiểu Phi.

Tiểu Phi cau mày hỏi:

-Không lẽ trong cái vụ soán nghịch tại Quy Tư quốc, có người Hán tham dự vào?

Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Trên mặt bàn, trước mặt ba người đó, có cắm mũi tên, chuôi tên có một mảnh giấy, hai người Quy Tư nhặt mảnh giấy, nhìn. Chừng như họ nói được tiếng Hán nhưng không đọc được chữ, họ trao mảnh giấy cho người Hán, nhờ vị lão nhân này đọc hộ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nếu không nhờ người đó đọc to lên, thì các hạ làm sao hiểu được trên mảnh giấy có những chữ gì? Xem ra, các hạ đến rất đúng lúc và cũng là một cái may cho các hạ là hai người Quy Tư đó không biết chữ Hán.

Tư Đồ Lưu Tinh cứ thuật tiếp:

-Mảnh giấy đó ghi những chữ này:

Cực lạc Tinh ở trong tay ta, nếu các ngươi muốn có vật đó thì phải lo đủ số năm ngàn lương vàng, năm trăm hạt minh châu, năm mươi thẻ ngọc mang về hương Đông Bắc, cách đây độ năm mươi dặmh, đổi lấy vật đó. Nếu các ngươi không thành tâm trong cuộc đổi chác thì viên Cực lạc Tinh sẽ về tay Quy Tư Vương.

Bọn Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ, họ bắt đầu chú ý đến câu chuyện mà từ lâu, họ chỉ lững lờ nghe để xem đối phương muốn gì.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tiểu tử khá lắm. Muốn bắt cá hai tay, không lẽ cái viên Cực lạc Tinh lại có liên quan hệ trọng với Quy Tư quốc?

Cơ Băng Nhạn đưa mắt ra hiệu cho y đừng nói lộ ra sự tình cần giấu, rồi lạnh lùng hỏi:

-Sau khi nghe đọc mảnh giấy xon, hai người Quy Tư đó có biểu lộ ý tứ gì chăng?

Tư Đồ Lưu Tinh đáp:

-Cả hai biến sắc mặt, chưa kịp nói gì, ba người đuổi theo con ngựa trở lại. Ba người trong lều chẳng những không đề cập tiếp đến mảnh giấy, mà lại còn giấu luôn, không cho ba người vừa về biết được.

Hồ Thiết Hoa hoi:

-Ba người đó có đuổi theo kịp con ngựa chăng?

Tư Đồ Lưu Tinh mỉm cười:

-Không. Trong ba người đó, có một người mặt giống vượn, luôn miệng mắng oang oang, hắn nói rằng đó là một con ngựa quỷ chứ nếu không thì dù hắn nhắm mắt lại cũng chạy theo kịp.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tôn Hầu Tử thường tự hào là một tay khinh công cao tuyệt, lần này chạy theo một con ngựa không kịp, đương nhiên là phải tức đến điên được đó! Tư Đồ Lưu Tinh lại tiếp:

-Tại ha biết, người đó là một cao thủ, nên trong bụng bắt đầu lo sợ hắn phát giác ra mình nghe trộm câu chuyện. May thay họ thương lượng với nhaumột lúc rồi Tôn Hầu Tử cùng Đò Hoan và một người nữa, rời lều đi hành thích! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Các hạ đã biết họ đi hành thích, tại sao các hạ không trở về ngay báo động?

Tư Đồ Lưu Tinh lại cười:

-Tại hạ biết có ba vị tại đây dù họ đông gấp mấy lần, cũng không hy vọng thành công, cho nên lưu lại đó, nghe họ nói gì về viên Cực lạc Tinh. Tại hạ muốn biết viên đá đó lai lịch như thế nào lại giá trị quá trọng như vậy! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Các hạ quá tin tưởng nơi bọn tại hạ! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Bọn Tôn Hầu Tử đi rồi, hai người Quy Tư và người Hán lại tiếp tục tranh luận.

Một người bàn nên lo liệu đủ số vàng và châu ngọc, chuẩn bị cuộc đổi chác. Một người lại cho là giá đổi chắc quá cao bởi viên Cực lạc Tinh chưa hẳn là cao quý tuyệt đối, y bàn nên bình lặng, chờ xem diễn biến như thế nào rồi sẽ liệu cách đối phó.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng đưa ánh mắt cho nhau.

Cả hai thừa hiểu, hai người Quy Tư và người Hán chưa biết giá trị của Cực lạc Tinh, cho nên họ còn do dự, hơn nữa họ lại sợ bị lừa. Mà nếu tiếc vàng, tiếc châu ngọc, giả như viên Cực lạc Tinh về tay Quy Tư Vương có lợi cho lão nhiều thì họ lại hối hận.

Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Tại ha hết sức kỳ quái, tự hỏi viên Cực lạc Tinh có chi là quí mà ai ai cũng thiết tha chiếm đoạt? Vừa lúc đó, có người vỗ nhẹ lên đầu tại ha… Thốt đến đây, y lộ vẻ sợ hãi. Y lại đưa tay lau mồ hôi trá. Rồi y thở dài tiếp -Tại hạ học võ công từ thơ ấu, dù tài nghệ không cao lắm, song làm cái việc do thám vừa rồi, đương nhiên tại hạ phải hết sức dè dặt. Thế mà có người đến sát một bên, tại hạ lại không hay biết! Tiểu Phi giật mình:

-Không ngờ ngoài Tôn Hầu Tử ra, nơi đây còn có cao thủ khác nữa! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Lúc đó tại hạ kinh hãi phi thường. Tại hạ vụt quay đầu nhìn lại, thì người vừa vỗ đầu tại hạ đã cách xa hơn mười trượng. Y đưa tay vẫy tại hạ. Tại hạ biết là không đến với y không được, bắt buộc tại hạ phải rời chỗ nấp… Mồ hôi lại đượm ướt trán y.

Y cười kể tiếp:

-Khi nhận diện người đó rồi, tại hạ mới có hy vọng là mình không đến nỗi phải chết! Hồ Thiết Hoa chưa kịp hỏi, Cơ Băng Nhạn đã cất tiếng:

-Nói thế nghĩa là thế nào?

Tư Đồ Lưu Tinh thở dài:

-Nếu ngày trước tại hạ không may mắn tiếp xúc với y một lần thì… tại hạ vĩnh viễn không trở về đây, gặp lại các vị.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Y buông tha các hạ ?

Tư Đồ Lưu Tinh dài giọng hơn:

-Không giấu tam vị, hai năm trước đây nhân hành tại Lạc Dương, tại hạ gặp y.

Lúc đó tại hạ cứu nạn cho một gia đình cô nhi quả phụ, y buông tha tại hạ. Y là con người quái dị phi thường, tha chết cho ai một lần là vĩnh viễn tha thứ cho người ấy luôn dù sau này người ấy có phạm tội với y.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Tiểu tử đó đáng mặt hảo hán lắm! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Người đó chẳng là một nhân vật do bọn phản thần Quy Tư quốc thỉnh dặn làm cái việc hành thích?

Tư Đồ Lưu Tinh gật đầu:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Người đó là ai?

Tư Đồ Lưu Tinh cúi đầu:

-Tại hạ đã thề nặng, không bao giờ tiết lộ danh hiệu người đó. Tại hạ chỉ có thể cho các vị biết trước đêm nay, y sẽ đến đây hành thích. Võ công người đó cao không tưởng nổi! Tam vị hãy lưu ý! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Y làm ơn cho các hạ lại đến đây báo động với bọn tại ha?

Tư Đồ Lưu Tinh thở dài:

-Một năm trước đây, gia huynh bỗng nhiên phát tài, anh em tại hạ định rửa sạch tay, ly khai giang hồ, sống cuộc đời ẩn dật, ngờ đâu bang chủ Cái Bang là Nam Cung Linh biết được gia huynh vừa có được số tài sản lớn, lão cướp đoạt tài sản đó, đồng thời dùng đao chém nát thấn thể của gia huynh. Tại hạ biết rõ ai hạ độc thủ song… song… Y đưa tay áo lau mấy hạt lệ vừa cài mi, rồi tiếp với giọng ầm đạm:

-Tại ha chưa phải là đối thủ của Nam Cung Linh, mà thanh danh của hắn lạ vang dội khắp giang hồ, nếu tại hạ đem sự việc tuyên dương khắp nơi, thì người trong võ lâm khi nào chịu tin là có thật?

Tiểu Phi thở dài:

đúng vậy! Lúc đó, Nam Cung Linh rất cần tiền, nếu không có gấp một số bạc to thì nguy mất, cho nên hắn dùng thủ đoạn để thoa? mãn nhu cầu khẩn thiế đó! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Món nợ máu đó, tại hạ cảm thấy vô vọng đòi hỏi nơi Nam Cung Linh, ngờ đâu Lưu Hương Đạo Soai lại khám phá ra hành động đê tiện của hắn. Đạo Soái làm như thế, chẳng khác nào thay tại hạ báo phục mối huyết hải thâm cừu. Việc làm đó gây chấn động giang hồ, chẳng ai không biết. Dĩ nhiên, tại hạ phải cảm kích, xem Đạo Soái Lưu Hương là một bậc đại ân nhân, song Đạo Soái như một con rồng thiêng, ẩn hiện bất thường, suốt mấy năm dài, tại hạ đi tìm khắp nơi, không gặp mặt người để bái tạ cái ơn trọng đại.

Y vụt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Tiểu Phi, tỏ vẻ cung cung kính kính, tiếp:

-Tại hạ biết rõ Đạo Soái Lưu Hương thích du hí hồng trần, nay đây mai đó, tìm đâu cho gặp mặt người? Hôm nay… hôm nay… nếu tại hạ không nhìn lầm, thì đúng là dịp may to lớn phi thường đã đến, tại hạ được diện kiến bậc tài cao, đại đức… Y sụp lạy.

Tiểu Phi vội vàng nâng y lên, cười nhẹ thốt:

-Vô luận tại hạ có phải là Đạo Soái Lưu Hương hay không, cái tâm thành ý thật cỷa các hạ làm cho tại hạ vô cùng xúc động! Tư Đồ Lưu Tinh nhếch nụ cười thảm:

-Trong sự việc ngày nay, tại hạ đứng giữa hai ân nhân, không thể theo bên nào, bỏ hẳn bên nào, và cũng không còn mặt mũi nào ở lại đây, nhìn song phượng tranh đấu. Tại hạ nghĩ, các vị là những người đại lượng, hẳn lượng tình cho tại hạ! Y nghiêng mình tiếp:

-Tại hạ xin cáo biệt, và mong rằng sau này ta còn gặp nhau.

THốt xong, y quay mình, bước ra khỏi lều.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới thở dài cất tiếng:

-Phàm người ta, có xuôi ngược giang hồ, tất phải có cừu nhân khắp trong nước, song riêng về Đạo Soái Lưu Hương thì lại khác, đi đến đâu cũng có kẻ sẵn sàng báo ơn đáp nghĩa. Xem ra, càng tránh cái việc giết người, lại càng có lợi! Cơ Bang Nhạn cau mày:

-Tư Đồ Lưu Tinh đã biết ngươi là Đạo Soái Lưu Hương, lại còn đặc biệt lưu ý ngươi về người sắp đến đây, thì hẳn người đó có vỗ công không kém ngươi đâu! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói đung. Từ bao lâu nay, ta chưa thấy có kẻ nào dám tự xưng là đối thủ của Lưu Hương. Giả như người nào đó, nếu có tài đáng kể thì cuộc đấu sắp tới đây giữa y và Lưu Hương, hẳn phải ngoạn mục lắm! Gặp một người khá đi nghinh chiến với bọn ta qua một thời gian lâu, kể ra cũng là một điều thích thú vậy! Tiểu Phi cười to:

-Ngươi đừng quên, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi, vô luận là chúng đến đây nhiều hay ít, chỉ có ta và Cơ Băng Nhạn đối phó mà thôi, còn ngươi thì… hãy chuyên chú đối phó với tân nương! Ta tưởng cuộc giao đấu giữa ngươi và tân nương phải gay go vô cùng! Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chóp mũi:

-Chúng đến ít thì thôi, nếu chúng đến nhiều, các ngươi cũng liệu mà chia cho ta một phần chứ, phải biết ta ngứa ngáy lắm rồi đấy. Mấy hôm nay, chẳng có trò gì vui để gãi ngứa cả! Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

-Có ngứa ngáy, thì hướng về tân nương mà đòi hỏi, sao lại đòi hỏi bọn ta? Thiết tưởng tân nương cũng đủ sức gãi ngứa cho ngươi mà! Hồ Thiết Hoa toan giật một chiếc gối quăng vào mình Cơ Bang Nhạn, song vừa lúc đó, có năm, sáu người mang y phục, giày, mão đến cho Hồ Thiết Hoa. Họ vừa cười vừa nói:

đại lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi đó, phò mã! Xin phò mã thay y phục đại kiết này đi, để kịp giờ hành lễ! Tiểu Phi bật cười vang:

-Các vị tiên liệu sự việc nhanh quá, đáng phục thật! Hồ Thiết Hoa nhìn mãi chiếc mão cao, một lúc lâu, y nhào lên giừn, nằm thẳng chân, cao giọng:

-Các ngươi muốn cho ta đội chiếc mão này, thì thà cho ta một dao ta còn dễ chịu hơn! Tuy nhiên, dù đội chiếc mão nặng nề, chật hẹp đến đâu, vẫn hơn là nhận một nhát dao. Huống chi mặc y phục mới, đội mão cao, lại uống rượu bằng thích, rượu say rồi còn gái để ôm ấp suốt đêm dài, mà tỉ tê, mà rỉ rả?

Tân nương cũng vận y phục đại kiết, nơi mặt có vuông lụa hồng che kín, chẳng ai trông rõ dung nhan như thế nào.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang tân nương thầm nghĩ:

-Hôm nay thì nhất định là ngươi không còn hí lộng ta nữa được rồi đấy nhé! Ngày đại lễ ngươi đùa là có rong mản đời đấy, biết chưa?

Chiếc lều của vương gia trang bị hết sức huy hoàng, cho đúng phong cách một quốc vương tuyển nạp phò mã.

Có lẽ vì Vương phi vắng mặt trong cuộc lễ, nên tại lều chẳng có bóng một nữ nhân.

Tân nương làm lễ rồi, lập tức có người đưa vào hậu phòng.

Theo phong tục Quy Tư quốc, trong buổi tiệc tân hôn, nữ nhân không có mặt, từ thân bằng quyến thuộc, đến tân khách luôn cả tân nương, không được góp vui chung với nam nhân.

Tân nương chui vào động phòng, ở lỳ lại đó, chờ tân lang chuốc chén với tân khách, mãi đến khi nào say bét nhè mới được vào phòng hội diện với tân nương.

Tại sa mạc về đêm, gió lạnh buốt xương, phàm những ai chưa cuộn mình trong chăn dày, tất phải chuẩn bị một số lửa, thứ lửa bằng nước mới thức trắng nổi mấy canh.

Và còn gì thích thú hơn, một bữa tiệc tân hôn, tân khách đông vầy, rượu ngon, thức ăn thơm. Tại sa mạc có một bữa ăn thịnh soạn, là tưởng như nằm mộng đến thiên đàng.

Ai ai cũng mặc tình ăn, mặc tình uống, ăn uống bằng thích, ăn uống hơn ngày thường, ăn uống không vô nữa cũng cố mà nốc, mà nuốt.

Hồ Thiết Hoa, trọn đời chỉ có một nỗi lo lớn, đứng đầu trong tất cả các nỗi lo, kể cả nỗi lo cho sống chết.

Nỗi lo đó là rượu thiếu. Trước cái chết, y chẳng bao giờ nao núng, song thiếu rượu là chẳng khác nào treo bản án tử hình nơi cổ y.

Đương nhiên Quy Tư Vương khai mạc bữa tiệc, và lịnh khai ban ra rồi, thì tiếng khua chạm đũa chén, nghe tiếng nốc ừng ực, tiếng nhai nhách nhách, tiếng nuốt on ót vang lên, hoà lẫn với tiếng cười, tiếng nói ồn ào, vui nhộn.

Một con dê nướng đặt trong một cái mâm to, được bốn đại hán mang ra.

Quy Tư Vương cầm chiếc dao bằng bạc đưa lên, toan xẻo một miếng để dẫn đầu cho tân khách lần lượt khai dao.

Tiểu Phi đang cười tươi bỗng biến sắc mặt. Chàng nhận ra mũi dao bạc trong tay Quy Tư vVương dưới ánh hoa chúc, chơm chớp màu đen.

Nhưng chàngg không nói năng gì.

Rồi thịt được cắt xén ra, chia cho từng người. Ai ai cũng tưởng là chàng ăn hết, song thực ra chàng đã đút phần thịt vào tay áo.

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trong thiên hạ, quả thật có nhiều điếu kỳ quái! Gã họ Hồ bỗng nhiên lại được làm phò mã. Ngươi nghĩ, có đúng là một điều kỳ quái chăng? Riêng ta, ta không tưởng nổi! Tiểu Phi mỉm cười:

-Con ngưa hoang đó cuối cùng rồi họ cũng đưa về chuồng! Chúng ta nên cao hứng cho gã lắm chứ! Bất quá, đem nay, ta với ngươi phải hết sức cẩn thận, dù rượu ngon, dù thức ăn thơm, chúng ta tuyệt đối chẳng nên no say! Cơ Băng Nhạn bật cười:

-Ngươi xem cho biết cái gì đây! Hắn trao nhanh cho Tiểu Phi một mảnh giấy nhỏ, giấy thấm mỡ dầu, những chữ trên giấy mơ hồ quá. Có chữ còn rõ, có chữ đã mờ tuy nhiên cố gắng lắm cũng đọc được:

-Hôm nay, là ngày vui của con gái ngươi, vậy chiêc đầu của ngươi được lưu lại cổ thêm một ngày, đến chiểu mai thì ta sẽ đến cắt lấy, ngươi phải giữ gìn chiếc đầu nhá, đừng để mất mà rồi ta đến phải lại phải thất vọng! Tiểu Phi giật mình.

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Văn từ thì không tao nhã lắm, song khẩu khí chẳng kém ngươi. Xem ra cái lối đòi cắt đầu thiên hạ, của người nào đó, còn hách hơn cái lối doa. khiếp người của ngươi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Ngươi nhặt mảnh giấy này ở đâu vậyt?

Cơ Băng Nhạn đáp" -Ngay trên con dê nướng. Vừa rồi ngẫu nhiên ta bước ra trong khi bọn gia nhân khiêng nó vào, ta nhìn thấy, chụp liền, ngay tại dọc đờng.

Lời nói thì thản nhiên song thần sắc hơi biến đổi. Hiện tại thì hắn đề cao cảnh giác cực độ.

Tiểu Phi cười khổ:

-Cũng may, mảnh giấy lọt vào ánh mắt của ngươi! Chứ nếu lão vương kia trông thấy, chắc lão phải khiếp đến chết được! Như vậy thì cuộc lễ này mất cái vui nhộn rồi! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Gã Hồ mấy thuở mà được hân hoan như hôm nay! Dù sao chúng ta cũng phải giúp gã được vui trọn tí nhất cũng một ngày. Có vui gã mới có hứng mà động phòng. Mất đêm động phòng này đối với gã, cũng bằng lấy dây thắt họng gã! Tiểu Phi trầm giọng:

- Dù người đó không đến hôm nay, song chẳng phải vắng y rồi mà chẳng còn nguy hiểm. Ta với ngươi tuyệt đối không nên xem thường sự tình này. Ai trao món ăn, đưa thức uống, chúng ta không nên tống vào miệng.

Cơ Băng Nhạn cau mày trầm ngâm một chút:

-Trong con dê nướng có độc?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, có bảy tám người đến dâng rượu.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng nói:

-Ta chuồn ra ngoài xem có gì lạ chăng. Khi nào ngươi ra được thì tìm gặp ta! Mặc ai đưa rượu, Cơ Băng Nhạn ngoảnh mặt bước đi luôn.

Đương nhiên, Tiểu Phi không uống, và chung quy trong ba anh em chỉ có Hồ Thiết Hoa là nốc mãi, nốc đến rượu bừng lên đỏ mặt.

Có bằng hữu như Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, thì Hồ Thiết Hoa còn sợ chết làm sao?

42. Phúc Từ Đâu Đến

Đêm xuống sâu.

Rượu vẫn uống thơm, tiếng cười tiếng nói vẫn ồn ào, song một nhóm người dù đông, cũng quá ít giữa sa mạc mênh mang, không lam sao lấn át được cái lạnh lùng tịch mịch của bao la.

Hơn nữa, cái lạnh lùng tịch mịch đó lại nặng đọng sát khí.

Cơ Băng Nhạn quấn chiếc chăn quanh mình, ngồi nơi cội cây dựa bờ ao nhìn không chớp những ánh sao đêm.

Và sao đã bắt đầu nhạt sáng, thưa dần.

Hắn ngồi đó bất động, chừng như hắn định thi gan cùng tuế nguyệt, hắn sẽ ngồi đến ngày cuối cùng của vũ trụ, nếu hắn có thể sống bằng vũ trụ.

Hắn không bao giờ ngán tịch mịch, không bao giờ biết sợ.

Bỗng một bình rượu từ đâu quăng đến, có thể là người quăng bình rượu nhắm ngay đầu Cơ Băng Nhạn mà lao tới.

Hắn vẫn ngồi bất động, song chiếc bình lại nằm gọn trong tay hắn.

Tiểu Phi bước tới liền.

Chàng nhìn lên không, rồi thở dài:

-Ở đây, cái lạnh rất lạ kỳ, một cái lạnh đượm nặng tà khí… Chợt y vừa thấy tóc của Cơ Băng Nhạn như có đóng một lớp băng mỏng cau mày tiếp:

-Ngươi không uống rượu, lại không đứng lên, bước tới bước lui, vận động cơ thể, cứ ngồi ỳ một chỗ, không khéo lại bị rét cóng người đấy! Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Cái lạnh không làm chết nổi ta! Rồi hắn mở nút bình, nốc một hơi rượu, đoạn từ từ tiếp:

-Ta ngồi đây, bất động như vậy, mới có thể phát giác ra một xuất hiện bất ngờ.

Nếu ta đứng lên, đi tới đi lui thì không thể nào quan sát đủ mọi phía.

Tiểu Phi nhìn hắn, thở dài:

-Trên thế gian này, có ai thấy được ngươi vì bằng hữu mà chịu đói, chịu lạnh?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt lạnh lùng:

-Ta chỉ làm những việc ta thích làm, ai xem ta như thế nào, mặc kẻ ấy bởi điều đó chẳng quan hệ gì đến ta! Tiểu Phi mỉm cười không nói gì cả. Chàng biết cái tính của Cơ Băng Nhạn, khi hắn trầm gương mặt rồi thì đừng hòng ai nói gì cho hắn nghe.

Một lúc sau, hắn hỏi:

-Gã Hồ?

Tiểu Phi đáp:

-Vào động phòng! Cơ Băng Nhạn lại hỏi:

-Khiêng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Như con lợn, có điều không la hét! Cơ Băng Nhạn cười một tiếng, rồi lẩm nhẩm:

-Có được những lúc say đến bất tỉnh nhân sự, kể ra cũngdày phúc đức đấy! Tiểu Phi với tay lấy chiếc bình, nốc một ngụm, rồi hỏi:

-Ngoài này, động tĩnh như thế nào?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Có lẽ kẻ đó đi rồi? Giữa chốn đông người, hắn dám lưu lại một mảnh giấy như vậy, kể ra hắn cũng có tài đấy! Chính ta cũng muốn gặp hắn một lần! Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi bị kích thích từ lúc nào thế? Hiếm có lắm lắm?

Cơ Băng Nhạn ngẩng mặt lên:

-Thế ngươi cho ta là một người chết?

Tiểu Phi không đáp, chỉ thốt:

-Vô luận thế nào, người đó vẫn là của ta. Các ngươi không được giao thủ với y.

Cơ Băng Nhạn cười lạnhk:

-Ngươi sợ hắn làm thịt ta?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại thì có. Mẫu người đó có chết đi thì thực là đáng tiếc! Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Hừ! Hắn chụp bình rượu, tu một hơi, vụt hỏi:

-Cục thịt đâu?

Tiểu Phi lấy cục thịt trong tay áo ra, thịt bị lạnh đông lại rắn như đá.

Chàng thốt:

-Mũi dao đâm sâu độ nửa tấc, dấu đâm to bằng hạt gạo, chỉ có chỗ đó vàng vàng, còn các nơi khác vẫn trắng. Ta nghĩ chỗ mà vàng có độc, các nơi còn lại thì không.

Cơ Băng Nhạn cầm cục thịt một lúc rồi lấy một con dao nhỏ bằng bạc giấu trong tóc rạch cục thịt làm nhiều đường.

Bên trong cục thịt, có một mũi châm to bằng sợi râu. Hắn lấy con dao nhỏ khều mũi châm, đầu thanh dao biến màu đen liền.

Tiểu Phi thở dài, cười nhẹ:

-Lợi hại thật! Cơ Băng Nhạn cũng cười:

-Nhưng ngươi phát giác được thì ngươi còn lợi hại hơn hắn! Bỗng hắn trầm gương mặt hỏi:

-Chính Quy Tư Vương trao cho ngươi! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn lại hỏi:

-Chẳng lẽ chính lão ta hạ độc? Bởi trừ lão ra, còn ai biết được phần thịt đó lão sẽ cắt và trao cho ngươi?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Nếu là lão, thì lão cần gì đến mũi dao đẩy cục thịt sang qua ta?

Chàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

-Chỉ có những tên đầu bếp mới có cơ hội hạ độc! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không phải bọn đầu bếp! Tiểu Phi trố mắt:

-Ngươi có hỏi chúng?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi cau mày:

-Sao ngươi dám chắc là chúng không nói ngoa?

Cơ băng Nhạn buông gọn:

-Ta dám chắc! Tiểu Phi không hỏi nữa. Chàng biết nếu Cơ Băng Nhạn khẳng định, là sự việc không thành vấn đề nữa.

Hắn có cách làm cho đối phương tiết lộ những gì bí mật nhất, dù tiết lộ mà mất mạng cũng tiết lộ như thường.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Không hẳn chỉ co bọn đầu bếp mới có cơ hội hạ độc. Mà những kẻ khác vẫn làm được như thường. Bất quá, người hạ độc phải là kẻ thường thân cận Quy Tư Vương… Hắn bỗng trừng mắt hỏi:

-Ngươi đoán xem, người đó là ai?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu:

-Hiện tại ta không thể nghi ai cả. Bây giờ ngươi cứ đi ngủ đi.

Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi?

Tiểu Phi gật dầu:

-Ngươi canh nửa đêm, phần đêm còn lại để cho ta! oOo Nửa đêm sau, trời lạnh hơn nửa đêm trước.

Cơ Băng Nhạn ngồi bất động trong nửa đêm đầu, dễ chịu hơn Tiểu Phi ngồi bất động nửa đêm còn lại.

Nơi chàng ngồi cách ngôi lều cũng khá xa, ánh đèn không chiếu đến. Không ai trông thấy chàng, song chàng trông thấy rõ mọi người.

Người trong lều thưa dần.

Thỉnh thoảng có vài người dìu nhau bước ra. Ai còn lại vẫn ăn mạnh uống đậm.

Cái huyên náo dịu dần, rồi tiếng ca hát, tiếng nhạc im bặt. Tĩnh mịch của sa mạc xâm chiếm trở lại các ngôi lều.

Gió đêm lộng mạnh.

Đương nhiên, ngồi một mình giữa cảnh vắng lạnh, chàng không tránh khỏi xúc động bao nỗi niềm.

Và chàng nhớ đến Tô Dung Dung, Lý Hồng Xuân, Tống Điềm Nhi, chàng lo lắng cho các nàng… Chàng nghĩ đến Thạch Quan Âcm, con người lợi hại, kỳ bí. Chàng nghĩ đến số phận chàng, có thể nào chàng vùi thân dưới lớp cát trắng này chăng?

Chàng nốc một ngụm rượu, đoạn cười nhẹ, rồi nghĩ thầm:

-Hồ Thiết Hoa tốt phúc quá chừng! Bỗng chàng phát hiện có người tiến về phía chàng. Người đó quấn quanh mình một chiếc chăn dày.

Chàng hỏi khẽ song rất oai nghiêm:

-Ai?

Người đó không đáp, chỉ cười sằng sặc mấy tiếng.

Người đó là Tỳ Bà Công Chúa, tân nương, rời động phòng ra đây.

Tiểu Phi nghiêm sắc mặt hỏi gấp:

-Công chúa ra đây làm gì?

Tỳ Bà Công Chúa cười khanh khách:

-Ngươi ra đây được, sao ta không ra được?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Nơi đây không phải là nơi công chúa nên đến, ít nhất cũng trong phút giây này.

Tỳ Bà Công Chúa chớp mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi gằn tưnừng tiếng:

-Nếu công chúa không trở về động phòng, tại hạ… Tỳ Bà Công Chúa bật cười:

-Ngươi muốn ta về để làm gì?

Tiểu Phi thốt gấp:

-Về động phòng để mà… để mà… Chàng làm sao nói rõ được cái gì nàng phải làm tại động phòng?

Chẳng lẽ một tân nương không biết biết sẽ làm gì trong đêm động phòng à?

Tỳ Bà Công Chúa nhìn chàng, cười nhẹ:

-Nói đi chứ? Ta đến động phòng để làm gì?

Tiểu Phi càng bối rối.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười tiếp:

-Nếu ta đến đó, sẽ bị tân nương đuổi chạy vắt chân lên cổ đấy! Tiểu Phi cơ hồ thốt không thành tiếng:

-Tân nương? Tân nương nào nữa? Công chúa không phải là tân nương sao?

Tỳ Bà Công Chúa cười hì hì:

-Ai nói ta là tân nương Tiểu Phi trố mắt:

-Rõ ràng… Tỳ Bà Công Chúa chặn lại:

-Công chúa của Quy Tư Vương, nào chỉ có mỗi một mình ta? Lấy Hồ Thiết Hoa, chính là thơ thơ ta đó! Ngươi ngốc quá! Tiểu Phi kêu lên:

-Thơ thơ của công chúa? Tại sao không ai nói trước cho biết điều đó?

Tỳ Bà Công Chúa chớp chớp ánh mắt sáng như sao, cắn môi rồi đáp:

-Tại sao lại phải nói trước? Ta muốn cho ngươi phẫn nộ, ta muốn cho ngươi khẩn cấp… Rồi nàng bật cười ròn, cười rất lâu… Cười một lúc, nàng đưa tay ra khỏi chiếc chăn. Nơi tay có một bình rượu.

Nàng trao bình rượu qua chàng vừa cười, vừa nói:

-Ngốc tử chưa chịu tiếp nhận à? Đứng đó mà vuốt mặt, vuốt mà gãy chóp mũi ra đấy.

Tiểu Phi nhìn nàng từ từ thốt:

-Công chúa lì quá! Đã lì lại thích đùa dai! Tại hạ không tưởng tượng nổi! Ác lắm! Ác lắm! Chàng vừa thốt, vừa đứng lên, vừa đưa tay.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười ròn:

-Ngươi… ngươi muốn gì?

Tiểu Phi trừng mắt:

-Công chúa đoán thử xem! Tỳ Bà Công Chúa thốt:

-Ta không sợ ngươi! Ta không sợ đâu! Ta không… Nàng muốn lùi lại, nhưng nàng không lùi.

Bất thình lình, Tiểu Phi chụp tay nàng. Nàng ngã trọn thân hình vào người chàng.

Chiếc chăn như muốn rơi tuột xuống đất. Chiếc chăn tuột xuống một chút, bày hai bờ vai nàng. Làn da hiện ra, trắng mịn.

Rời chiếc khăc tuột xuống một chút nữa. Phần trên bộ ngực lộ rõ.

Thì ra, nàng trần như nhộng, chẳng biết bên dưới có trần truồng không, bởi chăn chưa tuột trọn vẹn, chăn còn che giấu.

Nhưng chiếc chăn tuột dần dần… Tiểu Phi nghe con tim đứng lại. Tay chàng không còn cử động được nữa, tay như nhũn lại… Tỳ Bà Công Chúa run run giọng:

-Ngốc tử muốn cho ta chết lạnh à?

Nàng dang hai tay ra, chiếc chăn cũng mở rộng theo tay nàng.

Bây giờ thì trên cái hình hài trắng mịn với những đường cong tuyệt mỹ, chẳng còn một cái gì nhỏ nhặt che khuất một bộ phận nhỏ nhặt nữa.

Rồi, hai tay nàng khép lại.

Toà thiên nhiên đúc kết với trọn vẹn những tinh tuý của đất trời hiện ra trước mắt Tiểu Phi trong một giây, lại trở vào lòng chiếc chăn.

Quanh nàng, giờ đây là một chiếc chăn cuộn tròn, chặn cuộn lại nhưng Tiểu Phi còn mơ màng với hình ảnh vừa qua. Hình ảnh đó giờ đây chỉ là ảo ảnh… Rồi cả hai ngã xuống, đúng là họ cũng ngã chứ không phải tự động ngồi.

Họ ngã ngay trên chiếc chăn của Tiểu Phi, chiếc chăn bất thần hứng lấy hai thân hình… Chung quanh, không gian đọng lại… Thời gian như ngưng lại với nhịp tim ngừng đập của họ… Từ trong chăn, Tỳ Bà Công Chúa cười khúc khích, vừa cười vừa thốt:

-Ta không sợ ngươi! Ngươi lại sợ ta à?

Tiểu Phi thở dài:

–Lì ơi là lì! Bại hoại ơi là bại hoại! Tỳ Bà Công Chúa hỏi:

-Ngươi có thấy trên thế gian này, có thiếu nữ nào lì lợm, bại hoại mà đẹp như ta chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Không.

Tỳ Bà Công Chúa bật cười khanh khách:

-Còn ta, ta cũng chưa từng thấy trên thế gian này, một ngốc tử đáng yêu như ngươi! Ngốc tử ơi… ngốc tử ơi… đáng yêu quá đi… Giọng nàng nhỏ dần, cuối cùng nàng vẫn còn nói, nhưng chỉ là những tiếng thều thào chẳng nghe rõ chi cả… Lâu lắm, từ trong chăn, một chiếc bình rượu bay vụt ra ngoài. Rồi một chiếc bình nữa cũng bị quăng ra, dù bình rượu sau còn nửa phần rượu chứ chiếc bình trước thì cạn khô.

Nếu còn vật gì trong chăn, họ cũng liệng phăng ra ngoài cho trống chỗ.

Dọn sạch đất chiến rồi, cả hai nhấp nhô trong chăn như những lượng sóng thần ngầm làm dọn mặt biển.

Rồi đôi chân no tròn, trắng mịn của Tỳ Bà Công Chúa choi choi ló ra ngoài mép chăn, nàng rút vào để ló ra lại rút vào.

Mỗi lần co rút, nàng dao động mạnh chiếc chăn, Tiểu Phi cũng dao động mạnh chiếc chăn… Ở trong chăn, họ lạnh lắm sao mà cả hai rung lên như bị điện chạm?

oOo Đêm rồi cũng tàn, lâu bao nhiêu, dài bao nhiêu rồi cũng tàn.

Thái dương đã lặn.

Không có gì ấm dịu, rạng rỡ bằng ánh thái dương vừa lên.

Tiểu Phi thốt văng vẳng trong chăn:

-Trời sáng rồi? Nhanh quá! Tỳ Bà Công Chúa gắt:

-Không! Không! Dù sao trời sáng cũng chẳng quan hệ gì. Đem vừa qua, ai cũng uống say chắc giờ có xốc họ dậy họ cũng chẳng mở mắt nổi! Nàng thốt, giọng nàng như rên rỉ. Có ai đánh đập nàng đâu mà nàng rên rỉ?

Tiểu Phi không đáp, mà chẳng nói gì.

Tỳ Bà Công Chúa lại hỏi:

-Ta đối xử với ngươi nhe vậy đó, ngươi có biết tại làm sao chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ làm sao biết được? Bất quá tại hạ nghĩ rằng sở dĩ một nữ nhân làm như thế vì thích nam nhân mà thôi… Tỳ Bà Công Chúa lộ vẻ u buồn:

-Tự nhiên ta thích ngươi, thích ngay từ lúc đầu. Nhưng nếu không do một nguyên nhân khác thì ta chưa đến vơi ngươi như vậy đâu! Tiểu Phi hỏi:

-Công chúa còn động cơ nào khác nữa?

Tỳ Bà Công Chúa thở dài:

-Chỉ vì… ta không thể trở thành vợ ngươi! Tiểu Phi kêu lên:

-A! Tỳ Bà Công Chúa tiếp:

-Chẳng những chúng ta không thể lấy nhau, mà từ nay chúng ta sẽ không còn nhiều cơ hội gặp nhau! Tiểu Phi kêu lên:

-A! Bỗng công chúa kêu lên:

-A! A! Không lẽ ngươi chỉ nói được có một tiếng đó thôi ư, ngươi không biết một tiếng nào khác?

Tiểu Phi thở dài:

-Công chúa muốn tại hạ nói gì?

Tỳ Bà Công Chúa rít khẽ:

-Ngươi… ít nhất ngươi cũng hỏi ta, hỏi tại sao ta không thể trở thành vợ ngươi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Giả như tại hạ hoi, công chúa có chịu nói hay không?

Tỳ Bà Công Chúa giật mình, lâu lắm nàng lại thở dài thốt:

-Ta không thể nói, đúng vậy! Tiểu Phi cười buồn:

-Bởi biết công chúa không thể nói, nên tại hạ không hỏi.

Tỳ Bà Công Chúa lại hừ mọt tiếng:

-Thế ngươi cũng không biết tỏ ra đau khổ nữa à? Dù cái tâm không đau khổ, cái miệng cũng phải nói gì chứ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ đã nói với công chúa rồi, tại hạ không thích nói ngoa! Tỳ Bà Công Chúa run giọng:

-Ngươi… ngươi là một tên côn đồ! Một tên du đãng, thực sự ngươi không đau khổ à?

Tiểu Phi thở dài:

-Nói thực với công chúa, dù vương gia có gả công chúa cho tại hạ, dù công chúa có thiết tha làm vợ của tại hạ, đó là một việc. Còn như tại hạ có ưng thuận hay không, đó là một vấn đề khác.

Bỗng một tiếng tét vang lên, tiếng một bàn tay tát vào vật gì đó.

Một người từ trong chăn vọt ra.

Thoạt nhiên, nhìn thì mường tượng là Tiểu Phi, nhưng sao Tiểu Phi lại có tóc dài? Nếu tóc dài thì là Tỳ Bà Công Chúa. Nhưng sao công chúa lại vận y phục Tiểu Phi?

Nàng vựa chạy vừa mắng:

- Dồ du côn! Đồ du đãng! Lưu manh! Dù trên đời này nam nhân chết hết, dù ta Không gian im lặng quá, chẳng có một bóng người, chẳng có một tiếng động.

Tiểu Phi cuộn chiếc chăn hồn quanh mình, chạy nhanh bvề lều.

Cũng may, Cơ Băng Nhạn còn say ngủ, nếu không thì chàng phải một phen bị hắn hỏi cung.

Hắn cuộn tròn mình trong chiếc chăn, hắn ngủ say quá, say đến quên cái ngột ngạt, hơi thở nghe có phần khó khăn.

Tiểu Phi tìm y phục mặc vào. Chàng lục đục sột soạt như vậy mà Cơ Băng Nhạn vẫn chẳng hay biết chi cả, cứ ngủ như chết.

Tiểu Phi mỉm cười thốt:

-Ta biết ngươi đã thức rồi. Thôi đi, đừng giả vờ nữa, Tử Công Kê. Ta làm việc chi nào có giấu ngươi đâu! Ta chuẩn bị giấu ngươi thì ngươi cũng đừng vờ, bởi việc đó nào phải việc làm mất mặt ta? Hồ Thiết Hoa cũng đang làm cái việc đó, rất tiếc là chẳng có một nàng nào thừa cho ngươi! Cơ băng Nhạn vẫn lặng thinh.

Tiểu Phi cười khổ:

-Một nam nhân chân chánh và một nữ nhân chân chánh, gặp nhau tại một nơi vắng vẻ, nơi đó lại lạnh, tự nhiên rồi cũng phải xảy ra việc đó, ngươi nghĩ chẳng phải vậy sao?

Cơ Băng Nhạn vẫn im lặng.

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nghĩ cho cùng, chỉ khổ cho lão Hồ! Bị lừa hôn! Tân nương tử của y, giấu đầu giấu đuôi chẳng dám chường mặt nhìn ai, chẳng dám cho ai thấy mặt mày. Nếu không là một nữ doa. xoa, thì là gì?

Vừa lúc đó, một người từ bên ngoài lao vút vào. Người đó là Hồ Thiết Hoa.

Tiểu Phi đinh ninh là nếu y không phẫn nộ cùng cực, ít nhất y cũng biến sắc.

Ngờ đâu gương mặt y sáng rỡ, sáng như hoa mùa xuân nở sớm lúc bình minh vừa lên, hoa đón ánh thái dương ban mai, tươi không thể tưởng.

Miệng y điểm nụ cười, cũng tươi như hoa.

Tiểu Phi giật mình, không hiểu nổi người lão bằng hữu này là người hay quái vật! Trên thế gian này, có ai bị lừa hôn mà không tức, không giận? Có ai chấp nhận khi cưới vợ thì cưới tiên, khi động phòng lại nằm với quỷ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì, ngồi xuống, đối diện với Tiểu Phi, y vừa cười vừa nhìn chàng.

Niềm cao hứng đang bốc từ thân thể y, bốc khắp nơi, toa? ra, lan rộng quanh y.

43. Máu Nhuộm Động Phòng

Tiểu Phi hừ nhẹ một tiếng, ướm hỏi:

-Ngươi… Khoái chứ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Khoái là cái chắc! Tiểu Phi lại hừ một tiếng nữa:

-Ngươi… ngươi có thấy tân nương tử rồi chứ! Hồ Thiết Hoa cười lớn hơn một chút:

-Ngươi cho ta là một chàng rể ngốc? Ngay trong đêm tân hôn không nhìn mặt vợ lại bỏ đi à?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi:

-Ngươi… ngươi không phát cáu?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Phát cáu? Tại sao ta phải phát cáu? Cho ngươi biết, chưa co lúc nào ta hân hoan bằng lúc này! Tiểu Phi trố mắt nhìn y:

-Ngươi tỉnh rượu chưa?

Hồ Thiết Hoa cười ròn:

-Tỉnh rượu? Chưa lúc nào ta tỉnh như lúc này! Tiểu Phi sững sờ. Chàng không thể mở miệng hỏi gì nữa! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

đương nhiên ngươi biết rõ, tân nương tử chẳng phải là Tỳ Bà Công Chúa! Tiểu Phi mơ màng:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cho nên ngươi nghĩ tân nương chẳng dám xuất đầu lộ diện là vì mặt rỗ chằng, mặt đầy nốt ruồi, mặt nám đen, xấu xí như ma lem, tởm như nữ dạ xoa! Có đúng vậy không?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Có thể không xấu, bất quá… Hồ Thiết Hoa cười vang:

đừng tưởng ta khó chịu! Đừng an ủi ta! Không! Ta không hề khó chịu, ta không cần ai an ủi ta! Vợ ta chẳng những không xấu xí, mà trái lại, so với Tỳ Bà Công Chúa, còn có phần hơn! Tiểu Phi sững sờ.

Nếu nàng đại công chúa mỹ lệ như vậy, tại sao lại không dám chường mặt! Chàng không tin nổi, Hồ Thiết Hoa rồi! Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Ngươi không tin à?

Tiểu Phi lại vuốt chóp mũi:

-Việc đó… có thể… có thể… Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên:

được rồi! Ngươi không tin, ta dẫn ngươi đi, đi gặp nàng cho biết! Tiểu Phi chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa nắm tay chàng lôi ra khỏi lều.

Bên ngoài êm tịnh lạ không một bóng người thấp thoáng.

Tiểu Phi cười khổ:

-Còn sớm thế này, ngươi lại kéo ta đến động phòng! Như vậy làm sao ổn tiện chứ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Sao lại không ổn? Ngươi là huynh đệ của ta, có gì quan hệ đâu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chẳng quan hệ gì vơi ngươi, song đối với tân nương tử thì… Hồ Thiết Hoa lại cười:

-Cho ngươi biết, vợ của ta chẳng những đẹp kinh khủng, mà cái tánh của nàng cũng đáng yêu lắm. Nàng ôn nhu hiền dịu, lại không… ngươi không tưởng nổi! Ta không biết nói sao cho đủ… Tiểu Phi bất giác cũng vui lây, chàng cười khà:

-Xem ra, ngươi ccó diễm phúc thật! Cả hai đã đến động phòng.

Động phòng là một chiếc lều, được dựng lên ngay hôm tân hôn.

Bên trong trang hoàng như thiên cung.

Tân nương tử chừng như quá mệt mỏi, nằm y trong chăn, chăn đáp kín, chỉ còn mớ tóc đen dài lộ bên ngoài.

Hồ Thiết Hoa đứng trước cửa gọi:

-Có khách đến! Dậy, dậy! Khách là bằng hữu chí thân, chí thiết của tại hạ! Chẳng khác nào anh em ruột thịt! Dậy! Chẳng việc gì mà phải thẹn! Vợ chồng người ta kết hôn rồi, ba tháng sau nhin nhau còn bẽn lẽn, y kết hôn chưa tròn một đêm ngày, lại làm như đôi vợ chồng già.

Tiểu Phi cười thầm. Nhưng, chàng cũng mừng cho Hồ Thiết Hoa, nếu tân nương không đồng thanh khí, thì làm gì y dám hành động như vậy?

Nhưng tân nương không bước ra.

Nàng không ra, thì Hồ Thiết Hoa vào. Y cười thốt:

đã muốn gặp hắn lại còn… Bỗng y biến sắc mặt. Rồi y nhìn xuống chân.

Máu! Y dã dẫm chân lên máu! Máu vấy dưới nền, máu vấy nơi chăn.

Hồ Thiết Hoa chụp chiếc chăn quăng đi một nơi, trên giường có một xác chết! Xác của một nữ nhân! Hồ Thiết Hoa như một toà lâu đài cao sụp nền, đổ xuống, y nghe đôi chân nhũn lại như bún dầm nước, toàn thân sụp xuống lại một chỗ.

Tiểu Phi cấp tốc bước tới nâng y đứng lên, biến sắc hỏi:

-Ngươi rời phòng từ lúc nào.

Hồ Thiết hoa lắp bắp đáp:

-Ta vừa ra khỏi lều, chạy đi tìm ngươi… Tiểu Phi trầm giọng:

-Trong thời gian ngắn đó, lại có người vào đây hạ thủ. Người đó là ai? Ngươi có cừu oán gì với hắn? Tại sao ngay trong đêm tân hôn, tại sát hại tân nương tử của ngươi?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi cho ta là thủ phạm? Ta giết vợ ta à?

-Thế không phải ngươi?

Hồ Thiết Hoa hừ nặng:

-Phải làm sao được?

Rồi y trầm giọng tiếp:

-Còn nàng này là ai? Ta chưa hề gặp mặt nàng! Tiểu Phi lại giật mình:

-Còn… tân nương tử… Ở đâu?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu rồi kêu lên:

-Phải rồi! Nàng đi đâu? Rõ ràng là nàng nằm ngủ tại đây mà! Nàng ngủ trong lúc ta đi tìm ngươi mà! Y lúc soát khắp nơi, góc lều, gầm giường, y đảo ngược bàn ghế, chăn màn, nhưng tân nương tử mất dạng.

Vợ y biến mất, chỉ còn một nữ nhân lạ, chỉ còn lại xác chết trên giường.

Nữ nhân này là ai? Tại sao nàng đến đây? Ai giết nàng? Tân nương tử đi đâu?

Bất quá, Hồ Thiết Hoa chạy ra ngoài, ní mấy câu rồi về đây, lều của y với lều của Tiểu Phi cách nhau không xa. Thế mà trong thơi gian ngắn đó, lại do diễn biến kinh hồn ngay trong động phòng! Bình sanh, Tiểu Phi chưa từng thấy sự lạ như vậy! Xác chết sưng mặt mày, lúc sống hẳn xấu xí đến khiếp người, hiện tại nằm đó, nươi ngực có một lỗ hổng, máu vấy chúng quanh, trông đáng sợ.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Việc gì chứ? Việc gì lạ thế này? Sao nữ nhân lại trần truồng. Nàng đến đây lúc nào? Tại sao vợ ta không hay biết gì cả?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Không phải nàng tự động đến đây đâu! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Sao ngươi biết?

Tiểu Phi đáp:

-Chăn vấy máu, giường không vấy máu, điều đó chứng tỏ nữ nhân bị giết rồi mới được mang đến đây! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Kẻ nào đó, giết người rồi lại mang xác chết đén đây làm gì?

Tiểu Phi không đáp hỏi lại:

-Có đúng là lúc ngươi đi ra tân nương tử còn nằm trên giường không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng chứ! Nàng ngủ say lắm mà! Hiện tại… hiện tại nàng đi đâu?

Tiểu Phi cau mày, không hiểu nổi sự tình. Một bí mật to lớn! Hồ Thiết Hoa chạy ra ngoài gọi to:

-Các ngươi đâu? Đến đây! Đến gấp. Trong lều có xác chết. Các ngươi lại nhìn xem cho biết ai đã chết! Người đầu tiên chạy đến, Quy Tư Vương! Rồi đến Tỳ Bà Công Chúa.

Quy Tư Vương chưa tỉnh hẳn rượu.

Cả hai nhìn xác chết cùng biến sắc.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nữ nhân này là ai? Hai vị… Quy Tư Vương chụp chiếc áo y, nắm chắc gào lên:

-Tại sao ngươi giết nó?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Tại hạ giết nàng? Vương gia gặp quỷ giữa ban ngày à? Tại hạ có biết nàng là ai đâu? Tại sao lại giết nàng?

Quy Tư Vương hét ầm ĩ:

- Dù có xấu xí như thế nào đi nữa, nó cũng là vợ ngươi, tại sao ngươi nỡ xuống tay sát vợ?.,.. Ngươi không phải là con người, ngươi là con vật, loài súc sanh! Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Vương gia nói gì! Nữ nhân này… là vợ của tại hạ?

Quy Tư Vương khóc to:

-Nó xấu xí thật đấy, song nó vẫn là lá ngọc cành vàng, nó không xứng đáng làm vợ một gã côn đồ như ngươi sao? Nếu ngươi không muốn lấy nó, thì không nên… Hồ Thiết Hoa giận quá, vung ta hất Quy Tư Vương ngã nhào xuống nền rồi hét lên:

-Lão này điên! Lão điên mất rồi! Quy Tư Vương mắng trả:

-Ngươi điên! Ngươi điên! Súc sanh điên! Tiểu Phi hết sức kinh ngạc, bước tới vừa nâng Quy Tư Vương lên vừa trầm giọng hỏi:

-Vị cô nương trên giường đó là ai? Vương gia nhận ra nàng à?

Quy Tư Vương sừng sộ:

-Con gái ta, ta lại không nhận ra à?

Tiểu Phi giật mình:

-Tân nương trong đêm vừa rồi, chính là cô nương này?

Quy Tư Vương hừ một tiếng:

-Tự nhiên là nó! Hồ Thiết Hoa tét to:

-Không phải nàng! Không! Tuyệt đối không phải nàng! Tại hạ trông thấy rõ ràng vợ tại hạ xinh đẹp phi thường, làm gì xấu xí như con quỷ lọ lem? Không! Nhất định không phải nữ dạ xoa này đâu?

Quy Tư Vương nổi giận cực độ:

-Ta đem gả con gái cho ngươi, dễ thường ta chẳng biết chi hết à?

Tân lang nhất định là không phải. Nhạc gia quả quyết là phải. Cả hai cãi vã với nhau, hăng say quá chừng, tưởng nóc lều có thể tung bay do khí uất của song phương bốc lên.

Tiểu Phi thừ người ra đó, chẳng biết trời đất nào nữa.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Nếu vương gia nói rằng nữ dạ xoa này là tân nương tử, thì đêm rồi, tại hạ thấy nàng nào thế? Không lẽ người mạo nhận là tân nương tử?

Quy Tư Vương quát:

-Ngươi giết nó, lại còn bịa chuyện chạy tội nưa sao! Ngươi lừa ai được chứ, đừng hòng! Hồ Thiết Hoa cũng hét:

đừng hồ đồ! Tại hạ xin hỏi?

Tỳ Bà Công Chúa cao giọng:

-Câm ngay, ta hỏi ngươi, nếu ngươi nói là không phải tân nương tử, vậy tân nương tử ở đâu? Ngươi cứ đem nàng ra đây đối chứng, tức khắc ta tin ngươi! Hồ Thiết Hoa lúng túng:

-Tại… tại hạ… Y còn biết tân nương tử đi đâu? Bất quá, y dời dộng phòng mấy giây phút thôi.

Và lúc đó thì nàng còn nằm ngủ trên giường rõ ràng! Tỳ Bà Công Chúa cười lạnh:

-Ta cũng cho rằng người mà ngươi thấy trong đêm rồi, chẳng phải thơ thơ của ta, nhưng tại sao thơ thơ ta bị giết ngay trên giường chứ? Ngươi không giết, thì ai vào đây hạ thủ? Ai hạ thủ trước mắt ngươi được?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Biết đâu các vị không đưa tân nương đi nơi khác, rồi đem xác chết vào đây, buộc tội oan tại hạ?

Quy Tư Vương lại hét:

-Câm! Câm! Không lẽ ta giết con gái của ta?

Hồ Thiết Hoa không biết làm sao cho Quy Tư Vương tin được.

Y bước tới nắm tay Tiểu Phi khẩn trương hỏi:

-Ngươi không giúp ta một tiếng nào à? Ngươi cũng không tin ta nữa sao?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi muốn ta nói gì?

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

được! Được lắm! Không ai tin ta hết. Đến ngươi cũng chẳng tin ta. Ngươi lại còn giúp kẻ khác tạo oan uổng cho ta. Giả như ta có biết nàng đi nữa, thì sao chứ! Ai bảo các ngươi lừa ta? Ta có cưới một nữ dạ xoa đâu?

Tỳ Bà Công Chúa hét:

-Ngươi giết người tất phải thường mạng! Hai bên tay nàng xoè ra, mười ngón tay chụp tới, nhắm ngay yết hầu Hồ Thiết Hoa. Thủ pháp của nàng nhanh lợi hại, song đối vưới người nào khác chứ đối với Hồ Thiết Hoa chẳng khác nào một trò đùa.

Y sôi giận quát:

- Dừng ngay! Ta không muốn đánh ngươi mang thương tích, song ít nhất cũng phải biết khôn đừng trêu vào ta! Y vẩy tay, Tỳ Bà Công Chúa bị bắn nhào trở lại.

Quy Tư Vương gầm lên:

-Ngươi định trốn?

Hồ Thiết Hoa bật cười cuồng dại:

-Ta trốn rồi sao? Ai dám ngăn chặn ta?

Quy Tư Vương hét vang:

-Ngươi không trốn được! Bảy tám ngọn kim mâu từ bên ngoài đâm vào.

Hồ Thiết Hoa không cần nhìn, với tay về phía sau, hai ngọn mâu đã nằm gọn trong tay y.

Y giật nhẹ. Hai võ sĩ nhào tới, ngã dài trên nền lều. Võ sĩ cũng hét lên, bảy tám ngọn kim mâu khác lại đâm vào. Hồ Thiết Hoa vung tay nhanh như điện.

Tiếng bịch, tiếng hự, tiếng ối vang lên, lẫn lộn. Tất cả số võ sĩ đó đều nhào lăn như hai gã trước.

Rốp! Rốp. Bảy tám ngọn mâu gẫy vụn như cành khô.

Quy Tư Vương bình sanh chưa hề thấy ai có thần lực và oai khí như thế.

Lão biến sắc mặt xanh rờn, lặng ngòi như tượng gỗ.

Hồ Thiết Hoa bước những bước dài, nang nhiên ra khỏi lều.

Y vừa đi, vừa cao giọng thốt:

-Kẻ nào tự hào có chiếc đầu cứng, cứ ra mà ngăn chặn ta! Bao nhiêu võ sĩ bên ngoài lều, đã đứng xa, thấy y ra càng bước tránh xa hơn.

Bỗng một bóng người lao vút tới, chặn trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa biến sắc, nhưng chỉ một thoáng thôi, y bật cười cuồng dại:

-Tốt! Tốt lắm! Ngươi đến à? Chúng ta hôm nay lại được dịp phân hơn kém.

Người đó là Tiểu Phi Tiểu Phi thở dài:

-Ta làm sao giao thủ với ngươi được?

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Nếu thế chúng ta cùng đi! Tiểu Phi lắc dầu:

-Chưa đi được?

Hồ Thiết Hoa troó mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nếu bây giờ đi, thì niềm oan không giải toa? nổi! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Nổi hay không nổi rồi sao? Ta vấn tâm không thấy thẹn là được rồi! Ai nghĩ gì mặc họ! Ta bất chấp! Tiểu Phi mỉm cười:

-Việc gì khác thì được việc này thì không! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Ta biết! Ngươi làm sao đành lòng bỏ đi! Ngươi không muốn đi! Cứ ở lại, ta đi! Y bước tới. Tiểu Phi ngăn chặn.

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Ngươi thật sự không cho ta đi?

Tiểu Phi trầm giọng:

đi đâu?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đâu mà chẳng được! Tiểu Phi thỏ dài:

đại mạc khác, Trung Nguyên khác, ngươi đừng quên điều đó. Một ngươi, không làm sao rời sa mạc được! Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi đã không bằng lòng theo ta, thì chết sống mặc ta, ngươi đừng quan tâm nữa! Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi nên biết, người hãm hại ngươi có cái ý muốn cho ngươi không cố dằn gì cả để bỏ đi, ngươi đi rồi là người đó sẽ khoan khoái.

Chàng gật đầu trầm giọng tiếp:

-Phải! Bà ta sẽ khoan khoái! Hồ Thiết Hoa hét:

-Thế ngươi muốn ta phải làm sao?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Ta chỉ muốn ngươi lưu lại đây! Ta hứa trong vòng ba ngày, sẽ tìm ra người đó.

Giá như ngươi nhất quyết ra đi, thì ta cũng nhất quyết nhăn chặn! Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt lên không thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ.

-Kẻ nào khác nói với ta như vậy, kẻ đó phải chết với ta, hay ngược lại ta chết vì kẻ đó! Nhưng ngươi… ta đành chịu! Ta nhượng bộ lão xú trùn! Rồi y dậm chân tiếp:

được? Ta nghe ngươi! Ta ở lại. Nếu ngươi muốn chiếc đầu của ta, ta sẽ cắt hai tay dâng cho ngươi! Quy Tư Vương đứng xa xa, nghe ngóng cuộc đối thoại, can đảm lên quát:

-Các ngươi đâu? Bắt hắn! Võ sĩ cũng can đảm, tiếng xoảng, tiếp rốp vang lên. Kim mâu gẫy vụn, ngươi ngã nhào.

Tiểu Phi chỉ phất nhẹ một vòng tay thôi.

Quy Tư Vương biến sắc:

-Ngươi… ngươi làm gì thế?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hắn nói, hắn ở lại, là hắn không chạy trốn đi đâu. Trong vòng ba hôm, tại ha sẽ đưa thủ phạm đến đây! Giao cho Vương gia biết, không được một ai chạm đến lông chân của hắn! Quy Tư Vương hấp tấp hỏi:

-Nếu hắn bỏ đi?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Tại hạ sẽ thường mạng con gái Vương gia! Quy Tư Vương lại hỏi:

-Nếu trong ba hôm, ngươi không tìm ra thủ phạm?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Thì ta sẵn sàng đền mạng con gái ngươi. Đừng lôi thôi! Kể ra bằng hữu xử sự với nhau như họ, thật hiếm có! Quy Tư Vương giật mình, trầm ngâm một lúc:

được, ta tin các ngươi! Không tin thì lão làm gì họ chứ?

Tiểu Phi lôi Hồ Thiết Hoa về ngôi lều dành cho họ.

Tỳ Bà Công Chúa thở dài:

-Hai người đó, nếu muốn bỏ đi, ai ngăn chặn họ nổi? Song họ tình nguyện ở lại, họ lại long trọng phát thệ như vậy, thế là nghĩa làm sao? Người giết thơ thơ ta không lẽ chẳng phải Hồ Thiết Hoa?

Quy Tư Vương nhìn con gái nghe nàng tự lẩm nhẩm như vậy, hừ một tiếng:

-Hắn không hạ thủ, thì còn ai vào đó mà hạ thủ? Làm gì có kẻ cao hứng đến độ mạo hiểm đóng vai tân nương? Lợi gì chứ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thực ra, ta đâu có ý muốn bỏ đi ngang như vậy? Cái việc này nếu không truy cứu cho minh bạch, thì chẳng yên tâm vậy? Nếu nữ nhân xấu số đó đúng là con gái của Quy Tư Vương thì nữ nhân ta gặp trong đêm tân hôn là ai? Nàng mạo nhân là tân nương tử, để làm gì, có ích lợi gì?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi chưa hiểu à?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ta không tưởng nổi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Trước hết, ngươi nên tin tưởng điều này, là nữ nhân chết đó chính là con gái Quy Tư Vương, là tân nương tử chính thức! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tại sao ta phải tin như vậy:

Tiểu Phi cười khổ:

-Chỉ vì nàng xấu xí quá, Quy Tư Vương mới giấu ngươi, chứ nếu không thì Tỳ Bà Công Chúa xuất hiện như chim sơn ca sao nàng ẩn mặt mãi! Hồ Thiết Hoa thở ra. Y không đáp.

Tiểu Phi tiếp:

-Ta còn nhận ra, nàng ấy đã chết ít nhất cũng được mấy khắc thơii gian rồi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Mấy khắc thời gian? Không lẽ nàng chết trước khi ta vào động phòng?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Nàng bị giết trước khi ngươi về phòng! Hồ Thiết Hoa sửng sốt:

-Thế các xác của nàng… Tiểu Phi đáp:

- Dưới giường, có dấu máu. Kẻ nào đó giết nàng xong, giấu xác nàng dưới giường. Rồi chính kẻ đó, đóng vai tân nương, lên ngủ trên giường.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi nói sao? Lúc ta và tân nương trên giường, thì bên dưới đã có xác chết rồi?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nàng… tân nương… tân nương giả biết là có xác chết dưới giường, lại dám… dám nằm trên giường với ta… và và…

44. Mưu Thâm Kế Độc

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nàng làm thế để làm gì?

Tiểu Phi giải thích:

-Nếu chúng ta liên kết với Quy Tư Vương thì đương nhiên trở thành đối lập của nàng, và như vậy là đại bất lợi cho nàng. Cho nên nàng làm thế là để ly gián chúng ta với Quy Tư Vương biến chúng ta thành cừu nhân của Quy Tư Vương. Nàng biết dù ngươi biện minh cách nào cũng chẳng ai tin cho ngươi và nếu ngươi giận quá bỏ đi, thì chắc chắn là ngươi phải chết giữa sa mạc.

Hồ Thiết Hoa lắp bắp:

-Thế thì… nàng là… là… Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Rất có thể là Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nghe điện lạnh chạm vào mình.

Tiểu Phi tiếp:

-Nghe nói bà ấy là con người đẹp nhất trên thế gian, tuổi đã cao nhưng nhờ có bí thuật, nên bà ấy giữ được nhan sắc như lúc thanh xuân. Hà huống trong đêm tối, mà ngươi thì say khướt, lám sao phân biệt được già với trẻ! Hồ Thiết Hoa đưa tay ôm mặt kêu lên:

-Trời ơi! Ta lấy phải một bà già! Rồi y ngất xỉu.

Họ đã vào lều, và Hồ Thiết Hoa ngã đúng trên giường, đè lên mình Cơ Băng Nhạn vẫn còn ngủ say như chết trong chăn.

Cơ Băng Nhạn không hề thức dậy, mặc dù Hồ Thiết Hoa đè nặng.

Tiểu Phi biến sắc.

Chàng vội kéo Hồ Thiết Hoa đứng lên, rồi cả hai nhìn nhau, lại nhìn chiếc giường.

Bỗng Hồ Thiết Hoa giật mạnh chiếc chăn quăng vào một góc.

Nào có phải Cơ Băng Nhạn nằm đó! Cơ Băng Nhạn di đâu?

Kẻ đang nằm đây, là một võ sĩ của Quy Tư Vương, hắn còn vận bộ y phục mới của đêm rồi, bộ y phục dự lễ.

Hồ Thiết Hoa chụp hắn, lên cao giọng hỏi:

-Ngươi nói mau, tại sao ngươi lại nằm đây?

Võ sĩ như không có xương, thân thể hắn mềm nhũn. Hắn không đạp, không mở mắt.

Tiểu Phi cau mày:

-Hắn bị điểm huyệt ngủ! Hồ Thiết Hoa đưa tay kia điểm khai huyệt đạo.

Đoạn y tiếp tục hỏi:

-Tại sao ngươi nằm đây?

Võ sĩ mở mắt không đáp mà lại kêu lên thát thanh:

-Tại sao tôi lại ở đây? Việc gì lạ thế?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Việc gì? Việc gì thì ngươi biết láy, chứ hỏi ai?

Võ sĩ lắc đầu. Hắn còn say, nghe đầu nặng nhức. Hắn đưa tay cốc cốc lên đầu năm bảy lượt.

Sau cùng, như đã tỉnh, hắn bèn to tiếng thốt:

-Tôi nhớ rồi! Đêm qua uống rượu quá nhiều, rồi đi tiểu tiện, xong rồi định về lều ngủ luôn. Bất ngờ đi ngang qua đây, bỗng có người đẩy tôi vào lều. Từ đó tôi không còn biết chi nữa! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ai đẩy ngươi vào đây?

Võ sĩ đáp:

-Người đó xuất thủ nhanh quá, tôi lại say nên vô phương nhận diện! Hồ Thiết Hoa lại hét:

-Vô lý! Vô lý! Y đưa tay lên, định tát vào mặt võ sĩ.

Tiểu Phi ngăn lại:

-Cho hắn đi đi! Hồ Thiết Hoa không muốn buông tha võ sĩ ngay, song phải chiều theo ý của Tiểu Phi.

Võ sĩ rơi xuống đất, vụt đứng dậy, chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Tiểu tử đó đồng mưu với Thạch Quan Âm! Chẳng biết Tử Công Kê… Bỗng y nhận ra, trong phút giây này, nói đến tiếng tử e bất thường nên y vội chữa:

-Lão Cơ đã sa vào tay kẻ nào đó rồi! Kẻ đó cho võ sĩ vào đây, trám lỗ trống cho chúng ta đừng ngờ sớm! Tiểu Phi lắc đầu:

-Gã võ sĩ bị điểm huyệt, vừa được giải cứu là tỉnh liền, như vậy người điểm huyệt hắn có thủ pháp không làm thương tổn tinh thần của đối phương. Thủ pháp đó, chỉ có một Cơ Băng Nhạn biết mà thôi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ngươi nói… ngươi nói tiểu tử dó bị lão Cơ điểm huyệt?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Tại sao Tử Công Kê làm như thế? Trong tình thế này, hắn còn lòng dạ đùa cợt à? Còn hắn, hắn đi đâu?

Bây giờ, y không còn cố kỵ cái tiếng tử nữa.

Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Ngươi tưởng lão Cơ trầm tịnh lắm sao? Thực ra, hắn là con người mặt lạnh mà lòng nóng, hắn nóng nảy không kém ngươi đâu! Đêm rồi, ta bảo hắn để cái tên đối đầu lợi hại đó cho ta, hắn không nói gì, song ta biết là hắn không phục. Ta đoán là hắn đi tìm tên đó để so tài! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Song biết tên đó ở đâu mà hắn đi tìm?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tư đồ Lưu Tinh đã chỉ rõ phương hướng, tự nhiên Cơ Băng Nhạn phải tìm ra! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, vội quay mình lchạy ra ngoài.

Tiểu Phi nbắm y lại hỏi:

-Ngươi địnhk làm gì?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Chắc gì Cơ Băng Nhạn là đối thủ của tiểu tử đó? Ta phải tiếp trợ hắn! Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Ngươi quên những gì dã hứa vừa rồi với người ta à?

Hồ Thiết Hoa lại dậm chân:

-Thế thì ta phải làm sao?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Còn làm sao? Ngươi phải ở đây, để ta đi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ba chúng ta, phân tán mỗi người một nơi, nếu Thạch Quan Âm bất thần… Tiểu Phi mỉm cười:

-Một đêm chồng vợ bằng ân nghĩa ba năm! Lẽ nào bà ta sát hại ngươi ngay sau đêm tân hôn?

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt hét lên:

-Lão xú trùn, nếu ngươi muốn đùa, trước hết hãy để ta thí mạng với ngươi.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Cái ý của bà ta như thế này:

bà ấy không tiếc gì mang thân xác đến hiến cho ngươi, chẳng qua để thực hiện cái kế ly gián giữa chúng ta và Quy Tư Vương, chứ chẳng muốn xuất hiện đối đầu với chúng ta, bà ấy biết rõ chúng ta không phải là những người dễ chạm! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Hừ! Tiểu Phi vỗ nhẹ tay lên đầu vai y:

-Ngươi cứ ở đây, buồn thì uống rượu, ta đi một chốc trở lại liền! Tiểu Phi đi rồi, người khổng lồ Côn Di bước vào.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Ngươi đến đây làm gì?

Côn Di đưa tay che ngực trừng mắt lại không đáp.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Ngươi đến để canh chừng ta?

Côn Di buông gọn:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nói không đi là không đi. Ta muốn đi, liệu ngươi giữ nổi ta chăng?

Câu nói vừa buông dứt, tay y đánh tới. Côn Di đưa bàn tay to bằng cánh quạt, chụp tay y. Hồ Thiết Hoa đảo bàn tay, lòn dưới nách gã.

Côn Di xem thì như thép dúc thành người, tưởng chừng búa đập cũng chẳng đau, thế mà bị tay Hồ Thiết Hoa thọt vào phải nhột.

Hồ Thiết Hoa bật cười sằng sặc, gập lưng mà cười. Côn Di ngột quá, cũng bật cười, uốn mình lại mà cười.

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai, ủi tới. Thân hình hơn hai trăm cân của Côn Di bị bắn tung ra ngoài lều.

Rồi Hồ Thiết Hoa vỗ tay bôm bốp, hét to:

-Rượu! Mang đến đây cho ta! Các ngươi muốn ta ở lại, tất phải cung cấp đầy đủ cho ta, ăn ngon, uống ngon, không ngon là ta đi liền, thiếu thốn là ta đi liền! oOo Tuy đối thoại với Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười vui, song ra đi rồi một mình trên dặm đường, chàng lo nghĩ nặng nề.

Dù rằng chàng đã khám phá ra âm mưu của Thạch Quân Âm, nhưng chàng không sao giải toa? được sự nghi ngờ nơi tâm tư của lão Vương gia, chàng không nắm được một chứng minh cụ thể nào.

Chàng cũng biết là Thạch Quan Âm đang có mặt trong vùng phụ cận, song làm sao biết được bà ta thực sự Ở tại địa điểm nào? Hà huống, kế đầu tiên thất bại, bà ta sẽ thực hiện kế thứ hai, bà cứ ở trong bóng tối, hành động, bà còn trăm ngàn kế khác, như vậy chàng làm sao phòng bị kịp?

Trừ ra, chàng và hai bằng hữu rời sa mạc, trở lại Trung Nguyên thì mọi việc đều êm. Nhưng chàng làm sao trốn tránh bà ta được? Mà chàng sợ gì đến nỗi phải trốn tránh?

Tiểu Phiên đã chết rồi, Thách Đà thì mất tung, Hồ Thiết Hoa mang oan uổng nặng nề, Cơ Băng Nhạn đang liều thân xâm nhập vào hang cọp, rồi còn cái việc quan trọng, mục đích của chuyến viễn hành tận sa mạc này, là cứu nạn Lý Hồng Xuân, Tống Điểm Nhi, Tô Dung Dung! Ra đi tất cả năm ngươi, nay một chết, một mất, một oan, một nguy, ba còn thọ nạn thì không kể, chàng có thể nào nhận bại mà bỏ cuộc chăng?

Hiện tại, bầu tâm sự của chàng to như biển, nặng như núi. Thêm vào đó, chẳng những chàng phải tự bảo vệ, phải cứu nạn mọi người, phải ứng phó cho mọi người, chàng còn bảo vệ sanh mạng cho cha con Quy Tư Vương.

Bọn vệ sĩ của lão Vương gia, chung quy chỉ là lũ vô dụng, có giúp ích gì cho Vương gia đâu?

Dù sao chàng cũng không thể để cha con Quy Tư Vương chết nơi tay đối phương.

Lại còn cái việc Tỳ Bà Công Chúa nửa đêm ra tận cội cây tìm chàng, làm cái trò trong dâu trần bộc, nàng có ý tứ gì? Nàng có âm mưu gì chăng, nên đinh dụ chàng với sắc dục? Nàng muốn cầm chân chang, không cho chàng dòm ngó đến sự việc gì khác?

Những sự việc trong đêm rồi, hay những sự việc trong tương lại?

Tiểu Phi thở dài, quyết định không hề suy nghĩ vẩn vơ gì đến việc nào khác ngoài việc đi tìm Cơ băng Nhạn, tiếp tay hắn.

Hắc Hầu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh đã nói thế, cả hai chừng như nói sự thật, thì đối phương phải là tay đại tài.

Đành rằng Cơ Băng Nhạn có tính thâm trầm, ứng biến nhanh, mưu mô linh diệu, song luận về võ công, hắn còn kém Hồ Thiết Hoa một bậc.

Tìm một người giữa sa mạc mênh mông, nhìn tận mắt chẳng thấy một chướng ngại như cỏ cây, đồi núi thì dễ chăng?

Tiểu Phi không dám khinh thường, sợ sai lệch phương hướng, chàng dè dặt tiến tới, thẳng đường mà tiến.

Nơi đây, chẳng có vật gì giúp định hướng cho khách lữ hành, ngoài tâm trí của mình, sai lệch một chút là xa rời đích.

ánh dương lên cao, không khí chưa nóng, vì cái lạnh còn vương khắp nơi, thái dương phải mất một thời gian mới làm tiêu tan cái lạnh để bắt đầu thiêu đốt như hàng ngày.

Nơi đây không có vạn vật nên cát trắng hứng trọn nhiệt độ biến thành một lò lửa vô hình, nhưng hơn lửa hữu hình.

Tiểu Phi thi triển thuật khinh công thượng thặng của chàng, chạy đi hơn mấy dặm đường, quan sát bốn phía, ánh mắt chàng không bỏ sót đến một hòn sỏi nhỏ.

Bỗng có tiếng vo vo vọng đến tai chàng.

Chàng giật mình đảo mắt nhìn về hướng có tiếng động, nhận ra một chiếc nồi từ đâu bay tới.

Giữa sa mạc chung quanh lại không ngươi, nồi đâu mà bay theo gió như thế?

Nồi từ xa bay đến, rồi đáp xuống cát, lăn tròn, gió lùa đi chạm cát kêu soạt soạt.

Tiểu Phi lướt theo, dừng chân chặn chiếc nồi lại, chàng xem một lúc rồi chạy ngược chiều gió cuốn chiếc nồi đến chàng.

Lần này, chàng hết sức lưu ý, đảo mắt nhìn ra bốn phía, chạy đi một lúc, bằng thời gian thổi chín nồi cơm, thấy trước mặt có đá, có cây.

Tại sa mạc, vùng nào có đá, có cây dù ít, cũng là một cảnh thiên đàng cả. Có đá là ít cát, có cây là có nước.

Tại sa mạc, không có cát là ít nóng, có nước là không sợ ánh thái dương thiêu đốt đến khô người.

Nơi đây là bản dinh của bọn phản thần Quy Tư quốc?

Nhưng chàng nhìn mãi chẳng thấy nóc lều.

Tiểu Phi càng thêm nghi hoặc. Chàng mọp người sát nền cát, như con chó săn dùng tai mắt mũi quan sát, tìm tòi, nghe ngóng.

Bỗng chàng lấy ngón tay moi cát.

Dù tay không, chàng cũng moi được sâu như thường nhờ công lực quá mạnh.

Chỉ mấy phút sau, chàng nhặt lên mấy thanh củi, những thanh củi cháy dở, được dập tắt vì nấu nướng đã xong.

Chàng nhặt được nồi, chàng tìm được củi, chứng tỏ nơi đây có người ở. Mà người thì hẳn là bọn phản thần của Quy Tư quốc, có lẽ hành tung bại lộ nên chúng tản cư vội vàng đi nươi khác.

Chúng đi, lều cuốn, đồ vật dọn, chẳng còn lưu lại một dấu vết nào.

Cơ Băng Nhạn có tìm ra nơi này chăng? Hắn có chạm mặt bọn này chăng? Nếu chạm mặt rồi, hắn đơn độc, chúng lại đông, hắn có bị chúng hãm hại chăng?

Tiểu Phi khẩn trương vô cùng.

Chợt chàng nhận ra hai dấu chân.

Tại sa mạc, dấu chân in trên cát chỉ trong một thời gian ngắn bị xoá mất, vì gió lùa cát mới, khoa? lấp nhanh chóng.

Nhưng hai dấu chân này lại in ngay trên đó, tuy không sâu lắm cũng thấy được rõ ràng.

Ấn chân trên đá, lưu dấu lại, người nào đó hẳn có công lực phi thường. Nhưng người đó vì mục địch gì lại cố ý lưu dấu chân?

Bởi, có cố ý mới ấn chân lưu dấu trên đá, chứ nếu không thì làm chi cho phí công?

Tiểu Phi nghĩ thầm:

-Có phải Cơ Băng Nhạn chăng? Ta ước đoán như thế này, hắn đến đây, nấp mình nơi tảng đá do thám, bất ngờ cao thủ trong cánh đối lập phát hiện ra hắn. Hắn chợt nghĩ ra hắn đơn thân độc mã không tránh khỏi động thủ. Hắn bèn ấn chân ghi dấu cho ta biết là hắn có đến đây.

Chàng đngs lên bước đến xim, thấy đôi chân chỉ về hướng Tây.

Tiểu Phi lại nghĩ:

đúng là ldấu chân của Cơ Băng Nhạn. Hắn đang chuyên chú giao đấu, tinh thần khẩn trương, néu không ấn mạnh chân, dấu lưu lại rất cạn, dấu chỉ về hương Tây, điều đó chứng tỏ hắn và địch đi về hương Tây.

Lập tức chàng theo hướng Tây chạy đi.

Nhưng vừa chạy được vài mươi trượng, chàng dừng chân lại kêu khẽ:

-Không phải! Cơ Băng Nhạn cũng có cái tật rất nặng như Hồ Thiết Hoa. Khi hắn quyết tử chiến với ai, thì không muốn bằng hữu tiếp sức, một mình hắn giao đấu, thắng bại mặc hắn. Hắn mượn tên võ sĩ của Quy Tư Vương thay thế trên giường là không muốn cho Tiểu Phi phát giác ra sự vắng mặt của hắn sớm, và như vậy là hắn không muốn Tiểu Phi can thiệp vào việc làm của hắn. Thì làm gì hắn lưu dấu chân lại chỉ dẫn phương hướng cho chàng chạy theo hắn?

Tiểu Phi thở dài, quay mình trở lại chỗ cũ.

Chàng đặt chân lên dai dấu chân, mặt hướng về phía Tây, nghĩ ngợi mông lung.

Cơ Băng Nhạn thừa hiểu thế nào ta cũng tìm đến đây nên lưu dấu chân để ngầm cho ta biết là hắn có mặt tại nơi đây. Nhưng hắn không muốn ta can thiệp vào hành động của hắn. Do đó, hắn cố ý lưu dấu chân để làm sai lệch sự truy tìm của ta. Như thế, hắn và tên cao thủ thích khách kia đưa nhau đến nơi nào?

Phía Nam, đương nhiên chàng không thể đi về phía đó bởi chàng từ phía đó đến đây. Phía Tây, đương nhiên cũng chẳng phải. Chỉ còn hương Đông và hướng Bắc.

Trong hai hướng đó, chàng phải chọn hướng nào?

Bỗng chàng nghĩ đến một việc. Bình sinh, Cơ Băng Nhạn rất sợ ánh thái dương chiếu vào mắt. Tại nhà hắn có tật ngủ quá trưa, càng trưa càng tốt, cốt tránh dương quang. Có khi hắn còn thức tròn đêm, để ngủ trừ vào ngày, như vậy hắn tránh được ánh nắng làm xốn mắt.

Và hiện tại, ngày vừa lên, dương quang từ hướng Đông chiếu tới, hiển nhiên Cơ Băng Nhạn không thể chạy về hướng Đông. Chỉ còn hướng Bắc thôi.

Tuy sự suy luận đó không hoàn toàn đúng, ong ít ra cũng hợp lý và Tiểu Phi phải thử xem.

Chàng liền giở thuật khinh công phóng mình về hướng Bắc.

Mấy hôm nay, chàng đã biết cái khổ thiếu nước tại sa mạc như thế nào, nên dù ở tại lều của Quy Tư Vương, chàng vẫn đeo bên mình một chiếc bầu bằng da dê chứa đầy nước.

Chàng vừa ngụm mấy hơi nước, vừa chạy đi.

Độ hai dặm đường, chàng trông thấy mấy bụi cây xương rồng. Những bụi cây đó bị dập, bị quật ngã nhiều đoạn văng ra xa xa.

Tiểu Phi nhặt một đoạn, cầm lên xem.

Chỗ đứt trơn tru chứng tỏ vật gì sắc bén chém phớt qua. Nhìn một lúc, chàng thở dài thốt với mình:

-Kiếm! Một nhát kiếm tuyệt diệu! Kẻ nào chém ra một nhát kiếm này, hắn phải là một kiếm khách kỳ tài, một đối thủ đáng sợ cho Cơ Băng Nhạn! Chàng đâm lo cho Cơ Băng Nhạn.

Chàng nhặt một đoạn xương rồng khác, cầm lên xem. Chỗ đứt bầy nhầy, chứng tỏ một vật gì thô, to hơn kiếm quật ngang, mà Cơ Băng Nhạn lại sử dụng phán quan bút.

Chàng quan sát một lúc, rồi thở phào tự thốt:

đánh nhau nửa ngày mà Cơ Băng Nhạn không mảy may giảm sút công lực. Thì ra trong mấy năm nay hắn vẫn luyện tập không ngừng. Ta cứ tưởng hắn giàu rồi, lo hưởng hơn lo luyện võ! Họ đang cơn ác đấu với nhau, vô tình chạm phải mấy bụi xương rồng. Hay là họ quật ngã xương rồng với mục đích khác? Có lẽ họ tìm nước uống? Nước trong xương rồng uống được sao?

Tiểu Phi không cần biết việc đó, chàng chỉ mong là mình chọn hướng không sai.

Chàng lại ngụm mấy hơi nước, chàng uống dự phòng chứ không phải quá khát vì mới uống cách không lâu.

Chàng đoán là sẽ gặp Cơ băng Nhạn trong phút giây và rất có thể chàng thay thế Cơ Băng Nhạn, giao đấu với thích khách cao thủ đó, nên uống nước trước cho thoa? người, và chịu đựng lâu hơn nếu cuộc đấu kéo dài.

Rồi chàng chạy đi, dĩ nhiên vẫn theo hướng Bắc.

Không lâu lắm, chàng thấy trước mặt một gò cát cao chừng mười lăm trượng.

Tại sa mạc, trò thương hải lang điền luôn khai diễn, mỗi ngày mỗi có, có nhiều ở klhắp nơi.

Gió trước lùa cát tạo thành gò, gió sau xoá nhoà tạo nên gò khác. Gò cát như cố chân du lịch khắp sa mạc, gò cát nhe có phép hoá thân, lúc to, lúc nhỏ, lúc hiện thành đoàn, lúc một đứng trơ trơ… Gò cát nơi sa mạc biến đổi nhanh chóng hơn bọt bể.

Đương nhiên những gò cát đó rất bở, ai đứng trên gò, nếu không theo cát lún mà chìm sâu trong cát, thì cũng phải rơi chuồi.

Mà bị rơi chuồi như thế, là có nhiều khả năng bị cát chôn vùi. Một cái nguy trong muôn ngàn cái nguy khác, cho nên khách lữ hành về vùng quan ngoại xem sa mạc như cảnh chết.

Cảnh tự nó, chết đã đành, mà người lạc lõng trong cảnh đó cũng chết luôn.

Nó có nhiều sát cơ, chứ không như vùng mộ địa trầm trầm tử khí.

Vận khí đề thân, Tiểu Phi bay mình lên ngọn đồi, đáp xuống nhẹ hơn chiếc là rơi.

Từ nơi đó, chàng nhìn ra xa xa khắp bốn phía.

Trong tầm mắt chàng có vô số gò cát nhỏ to nhô lên. Trong số đó, có một gò có đá, có cây, như địa điểm chàng khám phá vừa rồi.

Đúng ra tại sa mạc, chẳng phải là mọi cây cỏ không phát sanh được, có điều những cây cỏ mọc tại đây, thuộc một vài loại khác thường, và cây cỏ nào mọc được, dĩ nhiên không nảy nở cao lớn nổi.

Bỗng, một tiếng coong ngân lên, rồi một ánh bạc chớp lên nơi phía sau mấy tảng đá, chớp lên rồi tắt liền. Một làn kiếm chớp.

Tiểu Phi như con én liệng, bay vút xuống đồi cát rồi vọt mình chạy tới.

Chàng không dám cất tiếng gọi, bởi khi cao thủ giao đấu, điều tối kỵ là một sự phân tâm. Nếu chàng lên tiếng là Cơ Băng Nhạn sẽ bị kinh động mạnh, tâm thần mất ngưng trọng là lộ sơ hở liền.

Như vậy là không tránh được nguy hiểm! Nhưng lạ lùng thay, chạy đến nơi, Tiểu Phi không thấy một bóng người nào cả.

Ở tại đó mọc lưa thưa, bị kiếm chém ta đầu một khoảng rộng.

Tiểu Phi phải thán phục kiếm pháp của người nào đó. Và chàng nhìn nhận Hắc Hầu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh không khoa trương chút nào.

Bỗng một tiếng coong nữa vang lên. Tiếng vang của hai vật bằng thép chạm vào nhau.

Tiểu Phi vọt mình về phía có tiếng vang.

Nơi đó, vẫn không có một bóng người. Đá vỡ vụn lỏng chỏng rợp mặt đất.

Có lẽ một tảng đát đã bị phán quan bút của Cơ Băng Nhạn đập trúng mới vỡ vụn như vậy, chứ kiếm thì chỉ lát tảng đá thôi, không vỡ vụn được.

Đoán như vậy, Tiểu Phi đỡ lo, bởi khí lực của Cơ Băng Nhạn vẫn còn dồi dào.

Và chàng cũng nhận ra là công lực của Cơ Băng Nhạn vượt tiến xa hơn mức độ ngày trước.

Dù chàng chưa thấy người cũng đoán ra là cuộc chiến ác liệt phi thường.

Họ vừa đánh vừa di chuyển trận địa, họ đã đi qua mấy dặm đường, trong khoảng đường đó, họ vẫn không ngừng giao thủ. Hơn nữa họ đánh nhau quá hăng, trận địa càng di động, thời gian càng trôi qua, họ càng đánh nhau càng hăng say, qua mỗi nơi, họ đều lưu dấu những xuất lực phi thường.

Họ đã giao đấu hơn nửa ngày rồi, từ lúc bình minh chưa lên, mãi đến bây giờ.

Và họ như đồng tài, đồng sức, chưa bận nào chiếm được thế thượng phong.

Tiểu Phi không còn khẩn cấp nữa, bởi chàng có khẩn cấp cũng vô ích. Đã không tìm ra họ ngay, mà dù có tìm ra, chàng cũng chẳng làm được gì hơn là bàng quan toa. thị.

Cơ Băng Nhạn có khi nào chấp nhận cho chàng tiếp sức? Hơn nữa hắn sợ chàng tiếp sức, rồi bực dọc, rồi lo ngại, đâm ra hoang mang... Cho nên Tiểu Phi trầm tĩnh lại, lặng lẽ nghe ngóng, một lúc sau chàng lại nghe tiếng thép chạm nhau, từ phí ảt vọng lại.

Lần này, chàng không vọt đến nữa, mà chỉ qua phía hữu đi vòng qua, chàng định xuất hiện thình lình ngăn chặn, bắt buộc họ phải dừng tay.

Nhưng, cũng như hai lần trước, chàng chẳng thấy một bóng người nào.

Cả hai đã di chuyển mặt trận đến một nơi khác.

Tiểu Phi cười khổ lắc đầu.

Đột nhiên chàng biến sắc mặt, trên mặt cát có mấy dấu máu, máu đã biến màu.

Nếu là Hồ Thiết Hoa, thì y không khẩn cấp như Tiểu Phi, chỉ vì y cho những dấu máu đó là của thích khách.

Nhưng Tiểu Phi lại nghĩ khác.

Chàng cho rằng phán quan bút của Cơ Băng Nhạn chạm trúng địch, thì địch phải ngã, ngã rồi thì đứng lên không nổi mà chạy đi.

Như vậy nếu máu là của địch, thì máu phải đọng lại một chỗ, chẳng khi nào rơi rải khắp nơi, kéo thành một đường dài.

Chàng chàng khẩn cấp, song không dám hô hoán lên, bởi hiện tại Cơ Băng Nhạn đã thọ thương, và biết đâu thương thế lại không nặng? Nếu hắn phân tâm thì tức khắc hắn phải bị đối phương hạ.

Chàng đang quan sát những dấu máu, chợt hai bóng người từ phía sau đồi cát phía trước mặt vọt ra.

Cả hai vũ lộng binh khí như bão lùa gió cuốn. Vũ khí của họ tạo thành bức tường dày, bao bọc quanh họ một giọt nước không lọt vào nổi.

Tuy vậy, vũ khí không chạm vào nhau chẳng có một tiếng động nào vang lên ngoài tiếng gió vù vù.

Họ giao đấu với nhau hơn nửa ngày, họ đã hiểu chiêu thức của nhau. Đối phương vừa chớp tay là đấu thủ biết ngay chiêu gì sẽ được phát xuất, nên cả hai hoá giải chiêu công của nhau rất dễ dàng.

Do đó muốn chiếm phần thắng, họ phải xuất thủ nhanh và muốn giữ khỏi bại, họ phải hoá giải nhanh.

Họ đánh nhau toàn dùng chiêu độc.

Tiểu Phi nhận ra, cả hai có phần cào hoảng loạn, họ quá hăng say, nên không còn giữ đúng quy củ.

Y phục của họ xốc xếch trông thảm vô cùng. Đầu mình, mặt nũi, nơi nào cũng có cát bám, cát quyện mồ hôi đóng bệt lại làm cả hai mất cả oai phong của cao thủ võ lâm.

Họ như hai con chó nhứng nước lăn mình trên cát cho mau khô mình, nhưng họ là người nên giống hai con quỷ hơn là chó.

Nếu không nhận ra chiếc phán quan bút, thì Tiểu Phi không thể nhìn được người nào Cơ băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn xé chéo áo rịt vết thương, nơi đầu vai chiếc áo đẫm ướt máu.

Đúng là hắn bị đối phương chém trúng một nhát kiếm.

Nhưng, đang lúc giao đấu, hắn làm sao rịt vết thương? Chẳng lẽ đối phương dừng tay, chờ hắn băng bó xong mới tiếp tục cuộc chiến?

Họ đánh nhau hơn nửa ngày, rồi họ mến tài nhau, họ tiếc thương nhau? Thành ra một người thọ thương, người kia không thừa thế hạ thủ.

Nhìn vào cuộc đấu, Tiểu Phi lại thấy họ trí mạng với nhau, rõ ràng chẳng bên nào chịu nhượng bên nào, họ không có vẻ gì gọi là nương tình cho nhau cả. Như vậy nghĩa là sao?

Tiểu Phi hết sức kỳ quái.

Chàng nhận ra Cơ Băng Nhạn thừa sức cầm cự một lúc nữa, nếu chàng ra mặt tiếp trợ, hắn sẽ cự nự.

Chàng quan sát kiếm pháp của người kia, thấy y chỉ dùng hai cổ tay và bàn tay vung kiếm, còn thì từ khuỷu tay trở vào, không nhúc nhích.

Kiếm pháp đó, tại Trung Nguyên chỉ có một người sở trường, người đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng. Bất quá y không có tuyệt chiêu Nhất kiếm phong hầu như Nhất Điểm Hồng.

Ngày trước chàng từng thấy Nhất Điểm Hồng giết người chỉ bằng một chiêu duy nhất, mũi kiếm đâm vào yết hầu, không sai lệch một ly, không sâu hay cạn hơn một ly. Và kẻ bị giết chỉ chảy một giọt máu thôi.

Tiểu Phi hết sức hoài nghi. Chàng tự hỏi người này cóquan hệ chi chăng với Nhất Điểm Hồng! Dù không là đồng môn của Nhất Điểm Hồng, ít ra cả hai cùng có một tương quan nào đó.

Vừa lúc đó, chàng bắt gặp ánh mắt của y.

Ánh mắt vừa lạnh lùng, vừa tàn khốc, đôi tròng trắng dã chẳng có một điểm đen.

ánh mắt đó ngoài Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ra, chẳng một ai khác có được.

Tiểu Phi vừa mừng vừa sợ.

Chàng suýt buộc miệng kêu lên.

Bỗng Nhất Điểm Hồng chong kiếm nơi ngực, rồi từ ngực đâm tới. Cơ Băng Nhạn lập tức chắp song bút thành chữ thập. Đó là chiêu Thập tự phong môn.

Chiêu đó là một chiêu chuyên về thủ, song Cơ Băng Nhạn phát xuất thì nó lại khác, gồm cả thủ lẫn công.

Tiểu Phi thấy Cơ Băng Nhạn phát xuất một chiêu kỳ diệu như vậy, thay vì mừng, chàng lại sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh bởi thế công của Nhất Điểm Hồng là một thế dụ địch. Kiếm pháp của y khác hẳn các loại kiếm pháp khác trên giang hồ.

Y dùng cổ tay vung kiếm, chứ không dùng trọn cánh tay nên những nhát kiếm đánh ra, tuỳ thời tuỳ thế mà biến hoá hết sức nhanh chóng, y chỉ cần nhích cổ tay một chút là thanh kiếm chuyển mình, đương nhiên phải nhanh hơn một người nhấc động trọn cánh tay.

Cái chiêu của Cơ Băng Nhạn vốn là một chiêu thủ, mà hắn lại kiêm luôn công, diệu thì có diệu thật, song công lực của hắn không tập trung vào một thế thủ trọn vẹn, trái lại phải phân chia cho thế công phần nào, do đó công thì yếu mà thủ cũng không đủ.

Đem chiêu Thập tự phong môn đối phó với tay kiếm nào khác thì có thể thủ thắng, bởi kiếm pháp xuất trọn cái đà và hai chiếc phán quan bút nhấp lại đúng lúc như hai lưỡi kéo kẹp cứng thanh kiếm. Song Nhất Điểm Hồng khi nào lại để cho thanh kiếm đi trọn đà. Y đâm ra nửa chừng là nhích cổ tay, chuyển hướng mũi kiếm, thay vì đâm thẳng, y lại lách kiếm qua một bên rồi từ đó đâm thốc lên.

Như vậy chiêu thức của Cơ Băng Nhạn gần như vô dụng, gọng kéo có nhấp lại cũng chỉ nhấp trong khoảng không, còn mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng lại đâm thẳng vào yết hầu Cơ Băng Nhạn.

45. Mến Tiếc Chân Tài

Nhất Điểm Hồng quả là tay kiếm phi phàm.

Y đã thấy Cơ Băng Nhạn sử dụng chiêu Thập tự phong môn một lần rồi, nên y cố dụ hắn sử dụng chiêu đó một lần nữa. Và đúng như ý của y, Cơ Băng Nhạn đã phát xuất chiêu đó ngay khi thấy y chong kiếm.

Tiểu Phi hết sức khẩn trương, song làm sao chàng can thiệp được? Bởi kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng nhanh hơn gió, chàng dù có tài cao cũng không làm cách nào ngăn chặn kịp lúc.

Ngờ đâu, thay vì đâm thốc lên, Nhất Điểm Hồng đảo kiếm thành một vòng tròn quanh đôi bút. Rồi y đổi hướng đâm, thay vì đâm vào yết hầu thì y lại đâm vào cánh tay Cơ Băng Nhạn. Mũi kiếm rạch một đường dài, chừng như chỉ phớt qua thôi. Rõ ràng là y đã hạ được Cơ Băng Nhạn, song y lại biến chiêu.

Tại sao y buông tha Cơ băng Nhạn?

Tiểu Phi thấy hết sức mừng. Mà rồi chàng cũng kinh hãi vô cùng.

Từ bao lâu rồi, Nhất Điểm Hồng không hề có thái độ nhân đạo như vậy. Sao bây giờ y lại đổi tính?

Chính Cơ Băng Nhạn cũng biết là mình thất cơ, cầm chắc cái chết rồi. Hắn hết sức kỳ quái, chẳng biết tại sao đối phương bỏ cái cơ tất thắng để đánh lại bằng chiêu khác, mà cái chiêu sau này lại lộ sơ hở rất nhiều.

Song Cơ Băng Nhạn có cần gì suy nghĩ lâu hơn, lập tức phân đôi phán quan bút rồi bất thình lình đâm tới.

Đôi phán quan bút chạm vào hai huyệt kiên linh trên vai Nhất Điểm Hồng, y ngã xuống, mặt ngẩng lên.

Ngã xuống rồi, Nhất Điểm Hồng giương đôi mắt trắng nhìn hắn lạnh lùng, ánh mắt không biểu lộ một ý tứ nào chứng tỏ y chịu bại.

Trái lại, ánh mắt đó ngời lên ý chí cao ngạo phi thường.

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Kiếm pháp của ngươi, tuy hi hữu trong thiên hạ, song dù sao thì cái chiêu vừa rồi của ngươi còn trống quá trải quá, vô luận là ai sử dụng chiêu đó tất phải bại.

Ngươi… Hắn quên mất là vừa rồi hắn lấy làm lạ tại sao đối phương đang nắm cái cơ tất thắng lại bỏ đi để đến đỗi phải bại! Bỗng hắn biến sắc.

Hắn thấy nơi mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng có một con rết.

Tại sa mạc không khí khô khan, loài rết vẫn sinh sống được. Rết ở đây vừa to lớn, vừa độc. Vô luận là ai, bị nó cắn rồi là chỉ còn chờ chết… Nhất Điểm Hồng bỏ hắn, cái cơ tất thắng để hạ sát con rết cứu mạng y?

Kỳ quái! Đánh ra chiêu kiếm là cốt giết đối phương, sắp giết được rồi lại không giết, để giết con rết cứu mạng đối phương.

Con rết bám nơi tay Cơ Băng Nhạn, thay vì đâm vào yết hầu, y đảo kiếm đâm phớt qua cánh tay trúng con rết, ai cũng tưởng là y rọc mũi kiếm theo cánh tay Cơ Băng Nhạn, qua cái phớt đó.

Y hất con rết khỏi cánh tay Cơ Băng Nhạn, mũi kiếm mang theo con rết, y ngã xuống, con rết còn dính nơi mũi kiếm.

Tiểu Phi cũng thấy rõ như vậy.

Chàng thở dài, nhận ra Nhất Điểm Hồng là một con người quá tốt! Tâm địa của y tốt như vậy còn Cơ Băng Nhạn thì sao? Có phải hắn muốn hạ sát Nhất Điểm Hồng để diệtkhẩu?

Tiểu Phi nảy sinh cái ý chờ xem Cơ Băng Nhạn sẽ hành động như thế nào… Chàng nhặt sẵn một viên sỏi, thủ nơi tay, nếu Cơ Băng Nhạn hạ thủ, chàng can thiệp liền.

Cơ Băng Nhạn ngây người một lúc, đoạn từ từ nói:

-Tại sao ngươi làm thế? Ngươi không cố ý giết ta?

Nhất Điểm Hồng tuy không cử động được, vẫn còn nói được như thường.

Y lạnh lùng thốt:

-Ta có muốn giết ngươi, cũng không nỡ để ngươi chết vì con rết.

Cơ Băng Nhạn ngẩng mặt lên không, bật cười ròn:

-Tốt! Tốt! Tốt! Hắn thốt luôn một lúc hằng mươi tiếng.

Hắn lấy chân hất thanh kiếm lên, đưa tay hứng rồi quành mũi kiếm như đâm vào đùi. Hắn không chịu hàm ơn ai, hắn tự đâm vào đùi để trả lại cảm tình của Nhất Điểm Hồng dành cho hắn.

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng là thế, vẫn phải giật mình kêu lên thất thanh:

-Ngươi điên à?

Đúng lúc đó, một tiếng rẹt vang lên, một đạo kình phong từ xa lao vút đến, rồi một tiếng coong tiếp nối, kình phong chạm trúng thanh kiếm nơi tay Cơ Băng Nhạn.

Lửa bắn tung toé, thanh kiếm vuột khỏi tay Cơ Băng Nhạn văng ra xa.

Cơ Băng Nhạn biến sắc lùi lại một bước, cấp tốc lấy phán quan bút do một tay cầm chung lại, mỗi tay thủ sẵn một chiếc đồng thời hét lớn:

-Ai?

Một người từ từ cười, rồi từ từ thốt:

-Cái tính khí như lửa của hai ngươi, quả thật đáng khiếp! Tiểu Phi xuất hiện nhặt thanh kiếm, rồi bước tới giải huyệt cho Nhất Điểm Hồng.

Cơ Băng Nhạn dậm chân kêu lên:

-Cuối cùng rồi ngươi cũng đến! Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Cuối cùng rồi ngươi cũng đến! Cả hai mỗi người buông một câu như nhau, bất quá câu nói của Cơ Băng Nhạn hợp lý hơn, bởi hắn đoán định là thế nào Tiểu Phi cũng tìm hắn.

Nhưng Nhất Điểm Hồng cũng nói như vậy, thế là nghĩa gì?

Tiểu Phi lấy làm lạ chưa kịp nói gì, Cơ Băng Nhạn lại kêu lên:

-Ngươi quen hắn?

Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Ngươi quen hắn?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cả hai ta đều quen! Cả hai đều là bằng hữu của ta. Cho nên ngươi đừng lấy làm khó chịu khi hắn dành cho ngươi một cái tình qua nhát kiếm đó. Trái lại, hắn sẽ có nhiều cơ hội bị thiên hạ làm thịt hắn, ngươi nên tìm cách cứu nạn hắn, hơn là tìm cách hạ sát hắn.

Câu đó đương nhiên hướng về Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn sững sờ một lúc đoạn buông gọn:

-Ừ ! Tiểu Phi tiếp:

-Còn ngươi, làm sao ngươi lại đến đây?

Câu đó đương nhiên hướng về Nhất Điểm Hồng, và đến đây là đến sa mạc.

Nhất Điểm Hồng lộ vẻ kinh dị, hỏi lại:

-Tại sao ta đến đây? Chứ không phải ngươi gọi ta đến à?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng kinh hãi.

Tiểu Phi đưa tay vuốt vuốt chóp mũi nhếch một nụ cười khổ:

-Ta gọi ngươi đến đây? Ta gọi ngươi để làm gì?

Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

để giết Quy Tư Vương chứ làm gì?

Thay vì kinh ngạc, Tiểu Phi trầm tụ khí giữ bình tịnh như thường.

Chàng thấy rõ chẳng phải là một sự nhầm lẫn mà chắc chắn là bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc. Tất cả nói lên một âm mưu, một âm mưu vô cùng thâm độc.

Chàng ngồi xuống một phiến đá bảo:

-Ngồi xuống đi, Nhất Điểm Hồng! Chúng ta thong thả nói chuyện. Sự việc này có nhiều uẩn khúc lắm?

Rồi chàng tiếp:

-Ta biết ngươi không thích nói, vậy để ta cứ hỏi ngươi, hỏi đến đâu, ngươi đáp đến đó, ngươi tránh được nói nhiều! Nhất Điểm Hồng biến sắc:

-Uẩn khúc?… Hỏi ta?… Không lẽ ngươi… Tiểu Phi mỉm cười:

-Trước hết, ta hỏi ngươi, ai đến tìm ngươi nói rằng chính ta nhờ ngươi làm việc ám sát Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Từ sau ngày ta cùng ngươi chia tay, ta cảm thấy đất Trung Nguyên không còn hấp dẫn ta nữa, ta không còn lý do gì lưu luyến lại một lãnh thổ mà đi đến đâu ta cũng thấy chán quá, cho nên ta nảy sanh cái ý ra tận vùng Quan Ngoại, kiếm khung trời xa lạ mong khuây khoa? sự lòng... Tiểu Phi biết rõ y là con người cao ngạo, sau hai lần so kiếm với chàng đều thất bại, do đó nản chí, không còn muốn lưu lại Trung thổ nên tìm ra Quan Ngoại sống cái kiếp phiêu lãng cho quên đi những chán chường trên trường tranh đấu.

Chàng nghĩ vậy song không nói ra, chỉ mỉm cười hỏi tiếp:

-Như vậy là ngươi rời Trung Nguyên từ lâu và mới đến đây trước ta?

Nhất Điểm Hồng không đáp làm sao, chỉ tiếp nói chuyện của y:

-Ta đến đây rồi, mấy hôm sau ta phát giác ra có người theo dõi ta, ta đi đến đâu, người ấy đi đến đó, hắn bám theo ta như bóng với hình.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Gã đó hẳn đui mù mới lầm ngươi là một người để trêu vào. Gã đó hình dáng ra sao?

Tiểu Phi có cái chỗ hơn ngươi là bất cứ trong cảnh nguy nan nào, chàng cũng giữ được bình tĩnh, chàng tỏ ra thái độ phóng khoáng, thản nhiên, nhưng chàng cũng biết rõ là người khác đâu có được như chàng?

Trong khi chàng thản nhiên thì Nhất Điểm Hồng lại khẩn trương. Để xóa nhoà sự khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng, chàng nói một vài câu qua loa, sau đó mới đi vào đề chính.

Quả đúng như chàng toan tính, nỗi khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng tan biến, y điểm một nụ cười thốt:

-Người đó rất tầm thường, chẳng có một đặc điểm gì đáng cho ta lưu ý. Hắn tầm thường đến độ thấy hắn rồi là chúng ta quên hắn ngay, mẫu người đó đi đến đâu mà ta chẳng gặp?

Tiểu Phi thầm than, rồi nhếch nụ cười khổ:

- Diện mạo càng tầm thường thì càng dễ hành động bại hoại. Những người như thế đáng sợ lắm chứ? Nếu như ta cần đồng loã thì chắc chắn là ta chọn mẫu người đó, dễ làm cộng sự viên trong âm mưu bí hiểm.

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Lúc đó ta không muốn sanh sự, nhưng hắn cứ bám theo ta mãi, cuối cùng ta cũng phải bực. Sau hai ngày bị theo sát như vậy, ta không chịu nổi nữa định chạm mặt hắn để hỏi lý do. Ngờ đâu ta chưa tìm đến hắn, hắn lại tìm đến ta trước.

Tiểu Phi kêu lên:

-A! Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Hắn hỏi ta:

Các hạ là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng? Ta không biết hắn có ý tứ gì, chỉ gật đầu. Hắn bảo hắn là bằng hữu của ngươi, hắn cần tìm gặp ta.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hắn cũng bảo luôn là ta chờ ngươi hành thích Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

đúng vậy! Hắn nói:

Quy Tư Vương hại dân hại nước, Đạo Soái Lưu Hương có ý diệt trừ lão, song vì bận việc nên không thể ra tay, nên cần nhờ ta giúp việc đó.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi tin ngay bằng lời?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Ta không tin ngay, hắn nói thêm một câu ta không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Phi trố mắt:

-Hắn nói như thế nào?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút từ từ thốt:

-Hắn nói:

Đạo Soái Lưu Hương xem các hạ như một bằng hữu tốt, cho nên mới nhờ các hạ làm việc đó. Hà huống đại trượng phu ân oán phải phân minh, các hạ lẽ nào lại quên cái ơn tha chết cho các hạ ngày nào?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ngươi có thể tin được là ta nói một câu như vậy à?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Ta biết là ngươi chẳng bao giờ đem sự việc giữa chúng ta truyền bá khắp nơi, nhưng ta nghĩ có thể là ngươi có nói như vậy, chứ nếu không thì làm sao hắn biết?

Tiểu Phi giật mình:

-Ngươi nói đúng đấy! Trên giang hồ không mấy ai biết được sự việc giữa chúng ta. Mà cũng chẳng ai biết được là chúng ta vì có đánh nhau mới trở thành bằng hữu! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Chính ta đây mà chẳng biết được gì cả! Nhất Điểm Hồng lại tiếp:

-Hà huống các chức nghiệp của ta là giết người. Nếu hắn cần kẻ giết người thì hắn cứ mang vàng bạc đến thuê ta, cần gì phải lừa ta? Trừ ra, hắn biết được là ta đã đổi nghề. Nhưng… Tiểu Phi chặn lời:

-Trên thế gian biết được ngươi đổi nghề, thiết tưởng chẳng có mấy người! Nhất Điểm Hồng gật đầu:

đúng vậy! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta ở vào địa vị ngươi chắc chắn là ta cũng tin như ngươi.

Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Thực sự có bao nhiêu ngươi biết được mối quan hệ của các ngươi?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nam Cung Linh, Vô Hoa, Dung Nhi và Hắc Trân Châu. Bốn người thôi! Cơ Băng Nhạn mơ màng:

-Nam Cung Linh và Vô Hoa đã chết. Dung Nhi thì không thể làm một việc như vậy. Cho nên… Hắn ngưng câu nói, nhìn sững Tiểu Phi.

Tiểu Phi lại thở dài mấy lượt:

-Suy ra, chỉ còn một Hắc Trân Châu. Không lẽ Hắc Trân Châu có nhúng ta vào vụ phản thần Quy Tư quốc mưu sát Quy Tư Vương. Không lẽ hắn là người chủ sự?

Cơ Băng Nhạn từ từ thốt:

-Chúng ta đều biết là có người Hán tiếp tay bọn phản thần Quy Tư quốc, nhưng người Hán lại dám phát động một sự soán nghịch một quốc gia lạ, thì việc làm đó chẳng phải dễ dàng gì. Trừ ra người Hán đó rất có thế lực tại đây, nếu không thì dù sự giúp sức của y có mang lại kết quả hoàn toàn, cũng không làm sao y sống sót nổi sau lúc thành công! Hắn không nói nữa, song Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng cũng hiểu là hắn muốn nói gì.

Bởi tại sa mạc, còn ai có thế lực hơn Sa Mạc Vương? Và con trai của Sa Mạc Vương là Hắc Trân Châu lại là người đang được họ chú ý, thì nếu đúng là Hắc Trân Châu có nhúng tay vào vụ, kể ra cũng chẳng phải là việc lạ lùng gì! Một lúc sau, Tiểu Phi hỏi:

-Người ấy hiện giờ ở đâu?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Hắn cùng ta rời Trung Thổ ra đến Quan Ngoại rồi hắn lập tức ly khai ta, hắn nói hắn đi tìm ngươi. Từ phút giây đó, ta luôn luôn được người hộ tống ở mỗi chặng đường, cuối cùng rồi ta đến nơi này. Những người hộ tống ta là sứ giả của Quy Tư quốc.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại nơi đây, ngươi đã gặp những ai?

Nhất Điểm Hồng suy nghĩ một chút:

-Hai đại thần xứ Quy Tư có chức phận cực cao, họ là người phụ trách giúp ân vương chăm dân trị nước.

Tiểu Phi cau mày:

-Có một người Hán chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Phải. Song người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Người đó là ai? Hoặc y có hình dáng như thế nào?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Y tên là Ngô Cúc Hiên, nghe nói là một bậc văn võ kiêm toàn, mưu trí hơn người, nhưng theo ta nhận xét thì y là người khó chịu nhất, đầu thì đầu lang, mắt thì mắt chuột, không ai thích gần y dù chỉ trong một phút giây nếu không bị bắt buộc.

Tiểu Phi thở dài:

-Chính y muốn làm như vậy đó, khi người ta không thích gần y thì y đỡ phải giữ mình quá độ, đỡ phải dè dặt từng phút từng giây. Có như vậy y mới che dấu được hành tung dễ dàng, không phí công lắm. Cái vẻ khó chịu của y là lá bùa hộ mạng của y đó.

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Phải! Người ta cảm thấy khó chịu khi gần y, thì đương nhiên chẳng ai chịu nhìn y lâu, và biết đâu y không dùng thuật cải sửa dung mạo? Cũng nhờ thế mà chưa ai khám phá ra dung mạo giả của y chăng?

Tiểu Phi hỏi:

-Ngôi lều của y đã được dời đi trong đêm rồi phải không?

Nhất Điểm Hồng cùng Cơ băng Nhạn đồng đáp:

-Phải! Tiểu Phi lại hỏi:

-Biết họ đi đâu chăng?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Họ đến một nơi không cách đây xa lắm, nơi đó là một khách sạn tại sa mạc, do một đại đạo khai thác. Gã đại đạo đó có ngoại hiệu là Bán Thiên Phong, chừng như có cấu kết với họ.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Chắc là trong vòng một vài ngày chúng vẫn còn ở đó chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Có thể là vậy. Và bây giờ chúng ta đến đó, làm thịt chúng đã! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Giết chúng là điều rất dễ, song nếu chúng không phải là những tay đầu não, thì mình làm vậy e bất lợi, bởi đầu sỏ sẽ hoảng sợ, càng chạy xa hơn! Tiểu Phi tiếp:

-Hà huống chúng có thể hiểu là sự tình đã bị khám phá ra rồi! Sở dĩ chúng dám để cho ngươi đến gặp chúng là vì chúng có chỗ dựa mạnh mẽ, chúng không ngán.

Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Có chỗ dựa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Cái chỗ dựa của chúng có liên quan đến ta. Ngươi biết không, ba vị bằng hữu của ta hiện ở trong tay chúng! Rồi chàng mỉm cười tiếp:

-Ta đến sa mạc, là vì ba vị bằng hữu do chúng quản thúc, ngờ đâu đến đây rồi, việc chồng việc, ngoài công việc riêng của ta, lại còn cái việc của Quy Tư quốc.

Đúng là một cái vạ gió. Thành ra, ta luôn luôn phải cẩn thận.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Biết đâu, người đó thỉnh vị nhân huynh này đến sa mạc, để gián tiếp cảnh cáo ngươi, giả như ngươi lờ đi việc của họ thì họ cũng nương tay cho ngươi.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Giả như họ muốn cảnh cáo ta, thì họ cứ bảo Dung Nhi gởi cho ta một phong thơ, như vậy rất tiện, cớ sao họ phải dùng tâm cơ dàn cảnh phiền phức như thế này?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một chút:

-Ngươi có lý. Ta chẳng hiểu họ dàn cảnh với Nhất Điểm Hồng để làm gì, bởi một khi ngươi và Nhất Điểm Hồng gặp nhau rồi thì cái do họ đưa ra phải bị khám phá, và như vậy họ có thu hoạch được gì thiết thực đâu?

Tiểu Phi suy nghĩ rất lâu:

-Có lẽ họ chưa biết mình đang làm cái việc bảo vệ Quy Tư Vương. Thì chính chúng ta đây, ba hôm trước cũng có biết đâu là mình sẽ gặp Quy Tư Vương?

Cơ băng Nhạn lặng thinh.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Người ta nói rằng dù mạnh, cũng phải ngán sợ con rồng khi rồng lọt vào địa phương của rồng. Đối phương nắm được cả thiên thời, địa lợi, còn chúng ta chẳng có một phương tiện nhỏ mọn, bất quá… Cơ Băng Nhạn chặn lời:

-Bất quá, chúng ta nhận ra được chúng, trong khi chúng chưa nhận ra chúng ta! Tiểu Phi gật đầu:

-Y chúng chưa biết mặt bọn mình, chưa biết hành tung của mình, nên chúng đã thất bại một lần rồi. Bây giờ mình chỉ còn có cách là lợi dụng gấp cái lợi đó, để hành động trước khi Hắc Trân Châu đến nơi. Nếu chần chờ mai hắn đến kịp thời, thì mọi việc gần như vô vọng.

Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi định thừa lúc Hắc Trân Châu chưa đến, mình làm một cuộc do thám tại sa mạc khách sạn?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Nhất Điểm Hồng thở dài:

-Có dịp là phải chụp liền, đi được là nên đi gấp, bất quá… Chàng dừng lại một chút, trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta chẳng những phải đối phó với họ, mà lại còn lo đương đầu với Thạch Quan Âcm, chúng ta chẳng khác nào hai đầu đều bị địch chặn, nếu không thận trọng thì sẽ mất mạng đấy.

Cơ Băng Nhạn thừa hiểu tâm tánh của người bằng hữu, nên chẳng lấy làm lạ về sự lo ngại của Tiểu Phi.

Nhưng Nhất Điểm Hồng thì chẳng hiểu chàng có ý tứ gì nên do dự vội hỏi:

-Ngươi muốn… Tiểu Phi thốt:

- Dù họ không biết mặt bọn mình, song bỗng nhiên có hai người lạ mặt xuất hiện bên cạnh họ, họ phải nghi ngờ, họ theo dõi. Và như vậy mình làm sao hoạt động được, không nói là rất có thể họ tìm cách hại ngầm bọn mình! Chàng lại thở dài mấy tiếng, tiếp:

-Tuy nhiên, nếu hai người lạ mặt đó là… Nhất Điểm Hồng chặn lời:

-Là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng? Chúng biết vậy sẽ không dám độngthủ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng xưa nay là con người thích đơn độc, đi đứng một mình, hành sự một mình, có lẽ nào bỗng nhiên vừa đến sa mạc, một nơi vắng vẻ hoang dại, lại có ngay hai bằng hữu?

Nhát Điểm Hồng sững sờ.

Lâu lắm y thốt:

đúng vậy. Ở tại quê nhà, người đông như biển ta còn không có lấy một bằng hữu thì làm sao tại vùng cát trắng bao la này lại có một lúc đến hai bằng hữu.

Trước kia, khi còn tại Trung Nguyên, y nói câu đó với vẻ cao ngạo, vì y nghĩ rằng trên thế gian chẳng có ai xứng đáng cho y kết giao bằng hữu.

Giờ đây y nói câu đó với giọng buồn thảm làm sao! Thì ra con người dù tâm tánh cao ngạo thế nào cũng không chịu nổi cảnh đơn độc lâu dài.

Cơ Băng Nhạn nhìn y một thoáng, đoạn thốt:

-Bằng hữu càng ít càng có lợi chứ! Mà dù chẳng có bằng hữu thiết tưởng chẳng sao! Nhất Điểm Hồng nhìn sang Cơ băng Nhạn, miệng không cười song mắt cười.

Tiểu Phi vỗ tay reo lên:

-Với cái tật của hai ngươi, ta đoán chắc chắn trước sau gì hai ngươi cũng trở thành đôi bằng hữu tử sanh. Dù các ngươi có chui xuống đất mà trốn nhau, cái tình bằng hữu cũng vẫn buộc chặt các ngươi như thường.

Chàng vỗ tay lên vai cả hai trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta không thể mạo hiểm đến tận sa mạc khách sạn, mà cũng chẳng dám mạo nhận là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng thì… Giọng nói vẫn còn tiếp tục nhưng từ từ nhỏ đến độ không nghe rõ, bất quá chỉ thấy đôi môi mấp máy.

Chánh ngọ.

Tại sa mạc vào giờ ngọ, con người như hấp hối.

Ai ai cũng sợ giờ đó, nhưng lạ làm sao có mấy con lạc đà đủng đỉnh bước đi dưới ánh nắng như thiêu đốt.

Lạc đà được gọi là những con thuyền sa mạc, chẳng mệt nhọc gì, song người trên mình lạc đà đâu có cái sức chịu đựng của con vật phải ngất ngư dưới ánh nắng đó.

Những người ngồi trên lưng lạc đà, môi khô, mắt đỏ, họ gần như mất hết trí giác, họ chỉ mơ có một điều là:

nước! Bỗng từ xa xa, một đợt khói cuộn lên không trung.

Bọn ngươi đó vụt sáng mắt lên, niềm hân hoan trở lại nhanh chóng nơi gương mặt.

Có khói, là có ngươi, mà nơi nào có ngươi lại chẳng có nước?

46. Nhát Kiếm Thận Trọng

Đoàn người mừng rỡ phi thường, giục lạc đà chạy đi nhanh về phía đó. Nhưng, lão nhân lãnh đạo đoàn người gương mặt hằn rõ nét phong sương, quát lớn:

-Không đi được! Không đến nơi đó được! Đoàn người dừng lại ngay.

Và ai ai cũng lộ vẻ háo hức, dù không dám cãi lịnh lão nhân có giọng nói khàn khàn.

Lão nhân tỏ vẻ sợ sệt, rung rung giọng, hỏi:

-Các ngươi có biết nơi đó là địa phương nào chăng?

Các ngươi kia lắc đầu.

Một người cất tiếng:

địa phương nào thì sao? Chúng ta chỉ cần một địa phương có nước… Tiếng nước được buông ra, tất cả đều sáng mắt lên.

Rồi tất cả như cuồng loạn, cùng gào lên, với cái giọngkhào khào của người nhịn khát từ lâu:

-Nước, nước, nước… Chính lão nhân cũng đưa lưỡi khô quét quanh vành môi. Lão thở dài:

-Nước! Nơi đó, hẳn có nước thật, song trước khi được uống nước, các ngươi sẽ thấy đao, đao bén chực chờ chặt ngang cổ các ngươi. Chưa uống được nước mà đầu lìa khỏi cổ rồi, còn tìm nước làm chi. Ở đây, dù chết khát, cái chết đến chậm. Đến đó, chẳng những không uống được nước mà còn chết ngay. Ở đây còn hi vọng sống, đến đó không tránh khỏi chết! Tất cả đều nhìn nhau, rồi đều hỏi:

-Tại sao?… Tại sao?… Lão nhân đáp:

-Chỉ vì nơi đó… Bán Thiên Phong… Hai người từ trên lạc đà rơi xuống.

Rồi hai người nữa rơi theo, hai người này nằm bất động.

Cái oai danh của Bán Thiên Phong quả thật làm khiếp người.

Bỗng một người rung giọng kêu lên:

-Tôi bất chấp! Tôi muốn đến đó, có chết cũng cam! Tôi không chịu nổi hình phạt này! Hắn còn ngồi trên lạc đà, hắn giục lạc đà chạy đi.

Tất cả đều sợ hãi, tất cả đều đinh ninh là hắn đi rồi là vĩnh viễn không trở lại.

Và lúc đó, từ trong những cơn gió cát, ba bóng người xuất hiện.

Một người ốm quá, một chết sắc, tay cầm hai đường dây, nơi mỗi đầu dây có một người, y kéo hai người đó như kéo chó.

Cả ba cùng chạy nhanh.

Hai người bị kéo, một thì vừa ốm vừa cao, mặt đầy sẹo rỗ, sẹo bằng đồng tiền, môi vểnh lên như mõm lợn.

Nhìn người đó, người ta còn buồn nôn đến ba hôm sau.

Người kia cũng chẳng đẹp gì hơn, bởi có chiếc lưng gù, mà người gù lưng nào chẳng xấu dáng dấp.

Cả hai chạy theo, chốc chốc lại vấp chân, ngã chúi tới.

Người áo đen chạy trước, có vẻ cao ngạo lắm, chân bước vừa nhẹ vừa nhanh, chừng như gió và cát tại sa mạc đối với y chẳng phải là một trở ngại lớn.

Đoàn người sắp chết khát nhìn cả ba sững sờ.

Bỗng có kẻ kêul ên, giọng rung rung:

-Bán Thiên Phong… Bàn Thiên Phong… Tại sa mạc, bắt người rồi cột người như cột chó, rồi kéo đi, trừ Bán Thiên Phong và bọn thuộc hạ ra thì còn ai khác?

Tất cả đều sợ hãi.

Trong thoáng mắt, tất cả chạy mất dạng. Tất cả không dám chạm mặt Bán Thiên Phong.

Người gù lưng thở dài:

-Không ngờ họ quá sợ Bán Thiên Phong đến mức độ đó. Thà chịu chết khát chứ không dám đến! Giọng nói của người gù vừa thấp, vừa trầm trầm, nhưng lại rất rõ. Giọng nói có một oai lực phi thường, tương phản hẳn với thân hình tầm thường của y. Chừng như là giọng nói của Tiểu Phi.

Người mặt sẹo tiếp:

-Như vậy đủ biết nơi đây là một địa phương hung hiểm phi thường, chẳng rõ vùng ảnh hưởng của Bán Thiên Phong lan rộng đến đâu?

Giọng nói mường tượng như giọng nói của Cơ Băng Nhạn.

Thì ra, họ muốn do thám sự tình, để tránh sự nghi ngờ, họ phải làm người có tội, bị Nhất Điểm Hồng bắt mang đi.

Chứ nếu không thì một đường dây làm gì chế ngự họ nổi?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc rồi thốt:

-Ta còn nửa bầu nước đây, có thể gọi họ lại, tặng họ.

Họ chạy mãi song nếu cả ba muốn đuổi theo họ tặng nước chẳng phải khó khăn chi.

Tiểu Phi cải trang giống người gù lưng quá, nếu Nhất Điểm Hồng không chính mắt trông thấy, hắn không thể nào khám phá nổi sự giả mạo.

Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

đừng quá lo cho họ! Có lão già đó dẫn đường, họ không thể chết khát đâu! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi nhận ra lão?

Cơ Băng Nhạn đáp:

- Dù lão ta có tài ba gì, song lão xuôi ngược trên sa mạc như con đường đi chợ, lão rành sa mạc hơn hồ ly rành, hạng lão còn đánh hơi được cả sự nguy hiểm, thì có gì mà lão chẳng biết? Nếu bọn khách thương được lão làm hướng đạo, thì đúng là họ có một lá bùa hộ mạng rất thiêng! Hắn cười rồi tiếp:

-Mười năm trước, ta cógặp lão, lúc đó lão đã tích tụ được một số tài sản thừa nuôi sống một đàn cháu. Ta cứ tưởng lão rửa tay để ngồi một chỗ an hưởng thanh nhàn, ngờ đâu hôm nay còn gặp lão tại đây, lão vẫn còn làm cái nghề năm cũ! Xem ra lão thích nghề hơn thích sự nghiệp.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Con ngựa thường đi ngàn dặm, chân quan đường dài, khi nào chịu đứng yên trong bốn bức tường. Ngồi trên một đống bạc thì có khác nào bảo lão chui vào quan tài để vĩnh viễn không trở ra?

Phía trước ngoài hai dặm đường có một hòn núi đá, núi không cao lắm, nhưng tại sa mạc, có một hòn núi hẳn là một điều phi thường, cho nên dù nó không cao, nó cũng có vẻ hùng dũng ở một nơi gần như bằng phẳng, cả bốn bề bao la chỉ thấy chân trời.

Núi chơm chởm những đá, nhô lên như răng chó, không một ngọn cỏ nào mọc được nơi đó.

Hình thế núi xem ra cực kỳ hiểm trở.

Chính tại nơi đó, Bán Thiên Phong dựng lên ngôi khách sạn.

Tuy có núi chắn gió, gió không đưa cát thành vầng đến nơi để chôn vùi những gì nơi đó, như cát đã chôn vùi hàng ngàn, hàng vạn lạc đà và người từ bao nhiêu năm qua trên sa mạc dùng tỵ nạn.

Bởi nó hiểm trở vô cùng, lên núi cũng là một cách tìm chết, mà lại chết thảm hơn chết với gió cát.

Bởi, hòn núi đã có người chiếm, và người chiếm là một hung thần.

Do đó, dù nơi đó, gió cát không làm gì khách thương, chẳng một ai dám bén mảng đến.

Tòa khách sạn dựng lên, kiên cố vô cùng.

Chung quanh khách sạn, là bức tường rào, tường không xây bằng đá, mà lại bằng những thân gỗ to bằng hai người ôm, ghép thành.

Gỗ được chôn sâu dưới đất bốn năm trượng, phần ló lên khỏi mặt đất chỉ độ hai trượng thôi.

Bằng thân gỗ ghép lại, dĩ nhiên vòng tường rào phải có sơ hở, nơi sơ hở lại được độn bằng những mũi châm bàng thép cứng, giả như ai bị giam trong vuông rào, dù có muốn thoát đi cũng chẳng làm sao thoát lọt.

Chẳng rõ Bán Thiên Phong tìm đâu ra số gỗ đủ dựng lên vòng rào, giữa một nơi bát ngát lợp toàn cát trắng, cát vàng?

Trong vòng rào, có nhiều ngôi nhà, cửa rất hẹp, nơi mỗi cửa có rèm che, bên trong cửa, ánh đèn chiếu ra ngoài làm chớp chớp nước sơn dâu của những tấm rèm đó.

Nếu là ban ngày, thì những tấm rèm có vẻ bằng sắt cứng. Rèm che cửa mà bằng sắt, hẳn cũng là sự kiện hi hữu nhưng chưa biết rõ có đúng là bằng sắt chăng?

Không có chiêu bài khách sạn, chỉ có mấy chữ trên một tấm biển:

"Rượu tốt, nước trong, giường ấm, bếp ngon" Cần gì chiêu bài? Mấy chữ đó cũng đủ nói lên cái tính cách của ngôi nhà. Có điều, con người có đủ một tính cách bước vào ngôi nhà đó không?

Tính cách của một người, là biết ứng phó với chủ nhân, mà chủ nhân là con hùm tại sa mạc.

Ứng phó được người, còn rồi phải ứng phó chi phí. Phải biết vượt sa mạc và có một nơi ăn nơi ở đầy đủ mọi tiện nghi như thế này, hẳn là một điều trên mong đợi, và muốn hưởng những cái trên mong đợi tất phải trả nhiều tiền.

Ngôi nhà dành tiếp khách, không rộng lớn lắm.

Vẹt tấm rèm che cửa, bước vào là thấy bên trong có bốn năm chiếc bàn, vài mươi chiếc ghế thấp.

Lúc đó có bảy tám người, đang ngôi quanh một chiếc bàn đánh bạc.

Phía sau quầy, có một người mặt hình tam giác, râu dê lưa thưa, tuổi khá cao, gọi là lão nhân cũng không quá đáng.

Lão lim dim đôi mắt, chừng như đang ngủ gà ngủ gật. Nơi môi một ống điếu còn gắn đó, song lửa thuốc đã tắt mất từ lâu.

Những con bạc đang sát phạt nhau, gây nên tiếng ồn ào, nhưng dường như những tiếng ồn ào đó không chui vào tai lão.

Lão ngủ say hay lão quá quen với những tiếng động như thế thành ra không còn ảnh hưởng nơi tai lão nữa?

Bỗng có tiếng chân thú chạy rầm rập, vọng đến ngôi khách sạn rồi một người như bị gió lùa vào, đồng thời kêu to lên:

-Nước!... Nước!... Người có gương mặt tam giác vẫn ngủ.

Bọn đánh bạc vẫn ghì đầu xuống canh bạc.

Người đó chạy đến trước quầy, cao giọng gọi:

-Chưởng quỷ ơi, bán cho tôi một tý nước. Tôi có tiền đây.

Chưởng quỷ không mở mắt, song miệng điểm một nụ cười, hỏi lại:

đã có tiền thì sợ gì chúng ta không bán nước? Thần tài gõ cửa có ai ngu dại mà tống khứ thần tài bao giờ.

Người đó cả mừng:

-Phải!… Tốt quá!… Hắn có vẻ hàm hồ quá, hàm hồ vì hấp tấp, vì cần có nước gấp, hắn mò tay trong mình, lấy bạc ra hắn bỏ lên mặt quầy, bật thành một tiếng cốp.

Khối bạc quá nặng, phỏng có vài mươi lượng.

Bây giờ chưởng quỷ mới mở mắt ra, chỉ đủ thời gian nhìn khối bạc, rồi y nhắm mắt lại liền.

Người đó giật mình:

-Không… không đủ sao?… Chưởng quỷ vẫn nhắm mắt, khẽ thở dài rồi lắc đầu.

Người đó cắn răng, rồi lấy ra thêm hai mươi lượng nữa.

Chưởng quỷ mở mắt, rồi nhắm mắt, rồi thở dài cuối cùng lại lắc đầu.

Người đó đỏ mắt lên, ánh mắt ngời tia lửa, nhưng hắn nhìn qua đại hán bên cạnh một thoáng, niềm phẫn nộ tan biến ngay, đoạn hắn mò tay vào mình lượt nữa.

Mồ hôi vã ra như tắm, mồ hôi đó nếu uống được, hắn uống ngay, vẫn đỡ khát mà lại khỏi mất tiền.

Chợt hắn kêu lên:

-Một trăm sáu mươi lượng đồng, chẳng lẽ không đủ?… Chưởng quỷ cười hì hì:

-Nếu khách quan chi một trăm sáu mươi lượng thì đương nhiên là phải đủ! Người đó mừng ra mặt:

được! Được! Tôi mua nước, trọn với số bạc đó! Chưởng quỷ đặng hắng, đoạn gọi:

-Lão Nghiêm! Mang cho vị khách quan này một trăm sáu mươi lượng bạc nước.

Lão Nghiêm đang đánh bạc, bị gọi đúng lúc thua một canh rất cay, lão hằn học:

-Ôn quỷ ở đâu ra, đến bất ngờ, mang cái xui cho ta như vậy chứ. Thua canh bạc này, ta trút sạch tiền túi rồi! Được! Được! Rồi ngươi sẽ biết tay ta.

Tuy mắng như vậy, y vẫn chạy đi lấy một bình trà mang đến cho khách.

Bình trà cũng khá lớn, người khách mừng rỡ, thốt rối rít:

đa tạ!… Đa tạ!… Bình trà thì lớn, lớn hơn cỡ thường, song nước trong bình rất ít, ít quá, chỉ vài giọt nhỏ thôi.

Hắn rung giọng, kêu lên:

-Bình… không có nước?… Lão Nghiêm trừng mắt:

-Ai nói không có nước? Chứ ngươi vừa uống cái chi đó? Bọn ta mua bán có quy có củ, bọn ta quỵt tiền của ngươi sao? Đừng vờ vĩnh, mua bao nhiêu, ta bán bấy nhiêu, lôi thôi thì mất mạng đó.

Người khách vừa sợ vừa giận cãi:

-Nhưng chỉ có mấy giọt nước thôi! Lão Nghiêm hét:

-Một trăm sáu mươi lượng bạc đổi lấy một giọt, ngươi chưa cho là đủ sao? Ngươi tưởng chúng ta lập ra khách sạn này để cung cấp nước ho các ngươi uống bằng với số tiền nhỏ mọn đó à? Thế người muốn có bao nhiêu nước với số tiền đó?

Người khách tức quá, không còn dè dặt nữa, quát lên:

-Trời ơi! Mua một giọt nước với một trăm sáu mươi lượng bạc! Như vậy gọi là sanh ý được à?

Lão Nghiêm bĩu môi:

-Không sanh ý thì là gì? Ngươi trao tiền, ta trao nước, sòng phẳng quá chừng, mà ngươi còn léo nhéo gì nữa chứ? Ngươi phải biết, ngôi hàng của bọn ta, ba năm chưa khai trương, song nếu khai trương một lần là có thể đóng cửa ba năm, hưởng lợi tức đấy. Nếu ngươi cho rằng ta bán nước rất mắc thì sao ngươi không đi nơi khác mà mua?

Đi đâu mà mua? Vùng sa mạc nào phải là một cảnh phố phường, không mua nơi này thì đi nơi khác?

Bỗng, y giật chiếc bình trên tay người khách, rồi bật cười ghê rợn:

-Biết đâu trong bình lại chẳng còn nước? Để ta thay ngươi rót ra xem có còn nước hay không.

Y bóp bóp chiếc bình. Bình bằng thép, y dùng sức thế nào mà chiếc bình móp méo lại, mường tượng một vật bằng giấy, Thoáng mắt, chiếc bình bị y vo tròn thành một cục thép.

Không thấy nước chảy ra, nhưng người khách thì cảm thấy ướt đầu, hắn còn dám nói gì nữa?

Chưởng quỷ mỉm cười hỏi:

-Khách quan cho rằng nước không đủ uống, vậy có muốn mua nữa chăng.

Người khách rung rung môi, lắp bắp thốt:

-Tôi… tôi… không còn tiền… Chưởng quỷ thở dài:

-Thế thì đành vậy.

Bỗng y tiếp nốt:

-Không có tiền, thì có món gì khác cũng được, cứ thế tại đây lấy nước uống, khi nào có tiền trở lại chuộc. Chứ không tiền, không đồ vật mà muốn có nước uống thì đúng là khách quan nuôi mộng vậy.

Người khách cắn răng vụt quay mình chạy ra ngoài.

Nhưng hắn chưa đến cửa, một bàn tay vươn theo hắn chụp hắn giữ lại.

Bàn tay kia mò mò trong người hắn. Bàn tay đó như mang bao da.

Lão Nghiêm mỉm cười thốt:

-Tiểu tử này cũng béo bở đấy chứ?

Người khách rung rung giọng kêu lên:

-Tôi… tôi không mua. Tôi không mua nước của các vị nữa.

Lão Nghiêm nổi giận:

-Ngươi không mua thì đến đây làm gì? Chẳng lẽ bọn ta dựng lên ngôi hàng này để làm chỗ ngươi du ngoạn?

Người khách sững sờ một lúc rồi bật khóc:

-Nếu vậy… xin các vị đem nước đến đi.

Lão Nghiêm cười khanh khách:

-Túi ngươi cạn tiền rồi, ta đem nước cho ngươi, ngươi lấy gì mà trả cho ta?

Không có nước đâu. Cút đi, hãy tìm nước đái lạc đà mà uống.

Lão nhấc động hai bàn tay cùng một lượt. Người khách đã bị lão tung ra ngoài cửa.

Lão bật cười lớn:

-Thiên đàng có nẻo ngươi không đến, địa ngục không đường lại dấn thân.

Đột nhiên một tiếng soạt vang lên, tấm màn che cửa bị bật tung trở vào, người khách từ bên ngoài bay đến chiếc quầy, ngồi trên đó.

Lão Nghiêm biến sắc mặt, lùi lại mấy bước:

-Không ngờ các hạ lại giả vờ! Chưởng quỷ lạnh lùng:

-Ngươi đừng tưởng là tất cả mọi người đều quáng manh, ngươi quáng manh thì có.

Y cao giọng tiếp:

đứng lấy làm lạ về hắn. Kẻ đáng được ngươi chú ý còn ở bên ngoài kia.

Lão Nghiêm nhìn kỹ, con người đang ngồi trên quầy kia trợn trắng đôi mắt, sửng sốt đến ngây ra như chết.

Thì ra lão Nghiêm quăng hắn ra ngoài, bên ngoài có người chực sẵn đó, hứng hắn quăng hắn trở lại vào trong, quăng thế nào mà hắn rơi đúng trên quầy, trong tư thế ngồi, hắn lại không hề bị thương tổn.

Nhận xét ra sự phi thường đó, lão Nghiêm xám mặt, lùi thêm mấy bước, đồng thời hét to:

-Tiểu tử nào ở bên ngoài đó, hãy vào đây xem nào. Vào để… Lão muốn nói vào để chịu chết, song thốt đến đó, lão vội nín bặt. Bởi người bước vào trừng mắt nhìn lão.

ánh mắt của người đó, chẳng có gì khác thường, song lão Nghiêm chạm ánh mắt toàn thân phát lạnh, lưỡi líu lại không nói được nữa.

Bên ngoài, ánh nắng như thiêu đốt. Bên trong, không khí thâm trầm.

Bên ngoài sáng loá mắt. Bên trong tối mờ mờ vì cửa thép, lại có màn che khuất.

Người mới vào, trong bóng tối mờ mờ hiện ra với gương mặt trắng xanh, một gương mặt không hề biểu lộ một cảm tình. Chừng như mọi biến cố trên đời này không thể làm sao động tâm tư y nổi.

Toàn thân y chẳng có gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt sắc lạnh cực độ.

Y hiện ra trong gian nhà, không gian như ngưng đọng. Những người đánh bạc ngưng tay cdâm miệng, chưởng quỷ bây giờ mới chịu mở to mắt.

Tất cả đều nghe gió lạnh phớt qua người từng cơn, họ cũng run rẩy từng cơn, từng cơn.

Họ sợ nhưng họ chẳng hiểu tại sao họ sợ.

Người đó từ từ bước vào, thẳng đứng người không hề nhìn ai.

Tay y cầm hai đường dây, dây được kéo thẳng. Nơi đầu dây bên ngoài còn có hai người. Hai người sau bước một bước lại ngã xuống một lần, chừng như bị kéo hơn là họ bước.

Lão Nghiêm hít một hơi dài, lấ can đảm hỏi:

-Bằng hữu… bằng hữu đến đây để làm gì?

Lão can đảm lắm mới hỏi được một câu, dù vậy giọng lão vẫn run như thường.

Người áo đen lạnh lùng hỏi lại:

-Ở đây ngươi làm gì?

Lão Nghiêm giật mình ấp úng:

đây là… đây là… một khách sạn… tại hạ… Người áo đen ngồi xuống một chiếc ghế, rồi vỗ tay xuống bàn kêu bốp một tiếng:

-Nếu là một khách sạn, sao chẳng có trà đãi khách?

Lão Nghiêm đảo ánh mắt.

Lão bắt gặp ánh mắt của bọn người đánh bạc hướng về lão. Lão thầm nghĩ:

-Ta sợ gì chứ? Hắn chỉ có một mình, hắn làm gì thủ thắng nổi?

Lão can đstm lên, bật cười lạnh:

-Ở đây có cái quy củ, thu tiền trước cung cấp thức ăn sau. Các hạ muốn uống trà, xin trao tiền cho tại hạ.

Người áo đen lạnh lùng:

-Ta không có tiền! Lão Nghiêm giật mình, định nói mấy tiếng rất chua, bỗng người áo đen trừng mắt nhìn mặt lão.

Lão phát lạnh, lưỡi líu lại, không nói được gì.

Chưởng quỷ đặng hắng một tiếng, điểm một nụ cười:

-Vị khách quan đó muốn uống trà, sao không mang ra gấp?

Lão Nghiêm cúi đầu quay đi liền.

Người bị quăng trên chiếc quầy hết sức kinh dị. Hắn cũng khoái trá vô cùng, thầm nghĩ:

-Thế ra cường đạo cũng biết sợ ác nhân! Trà được mang ra gấp.

Người áo đen cầm bình trà lên kê vào miệng tu một hơi, bỗng y phun ra, phun vào mặt lão Nghiêm, rồi lộ vẻ giận dữ quát:

-Trà này chó uống cũng không vô, sao ngươi mang cho ta? Có đổi trà khác nhanh lên không?

Lão Nghiêm có thân vóc cao hơn bảy thước, bị phun trà vào mặt bật ngã nhào.

Lão nghe mặt nóng phừng phừng và đau đớn kinh khủng. Lão không dằn được nữa, bật đứng lên, vừa hét vừa vọt tới. Bảy tám người đánh bạc thấy lão động thủ, cùng một loạt đứng lên, cùng hét:

đánh! Có người chụp ghế, có người xắn tay áo.

Người áo đen áp hai tay xuống mặt bàn, hớp một hơi dài, luôn cả bàn và ghế, người lùi xa mấy thước.

Lão Nghiêm cầm chắc là mình phải chụp trúng đối phương, ngờ đâu lại chụp vào khoảng không.

Lỡ trớn lão chúi tới, chụp lên người một đại hán. Đại hán đó lại đang cầm một chiếc ghế đánh mạnh xuống.

Bình! Lão Nghiêm hụp nhanh mình xuống, trườn đầu tới trước một chút.

Nếu lão chậm phản ứng một phút giây, chiếc đầu lão vỡ vụn như cám.

Lão vươn mình đứng lên, đồng thời mắng:

-Tiểu Huỳnh! Ngươi biến thành con chó điên từ lúc nào thế?

Tiểu Huỳnh đỏ mặt hừ một tiếng:

-Ai bảo ngươi vọt như vậy chứ? Chính ngươi điên như chó, chứ ai điên? Rõ là một tên quáng mạnh! Chiếc ghế vừa rồi giáng đúng một bên vai lão Nghiêm nghe còn đau quá độ, giả dĩ lão đã không thuận với Tiểu Huỳnh, bị mắng trả, sôi giận quát:

-Ta muốn biết ai là con chó điên?

Cả hai cùng nhào vào nhau, kẻ dùng tay, người dùng chân, đấm nhau, tiếng bình bình, bịch bịch vang lên. Họ xuất thủ mau lẹ, họ quyết hạ nhau cấp tốc, có hạ nhau cấp tốc họ mới hả giận.

Họ không tránh né, làm như đổi đòn.

Trong phút chốc, người sưng mũi, kẻ sưng mồm, máu mũi máu mồm vây be bét gương mặt trông thảm quá.

Người áo đen ở bên ngoài, nhìn thao láo, mắt không hề nháy.

Chưởng quỷ trầm gương mặt, không thốt một tiếng nào.

Sáu bảy đại hán kia, có người về phe lão Nghiêm, có người giao hảo với Tiểu Huỳnh, vậy mà họ không can thiệp, trái lại họ vỗ tay, họ cổ vũ trợ Oai.

Bỗng người áo đen vỗ bàn kêu bốp một tiếng, cao giọng thốt:

-Ta bảo các ngươi đổi bình trà, chứ ta có muốn xem chó cắn lộn đâu?

Lão Nghiêm và Tiểu Huỳnh mới chợt nhớ ra, người họ muốn đánh còn ở bên cạnh.

Cả hai cùng giật mình, rồi cùng dừng tay, dừng chân. Lão Nghiêm thẹn quá thành giận hét lên:

-Ta trí mạng với ngươi! Lão như điên cuồng vọt tới.

Người áo đen lại rùng mình thấp xuống, cả người lẫn ghế và bàn như lần trước chuồi ra xa mấy thước.

Lão Nghiêm chụp vào khoảng không như cũ.

Lần này, chẳng một đại hán xông vào trợ hiểm, chỉ có mỗi một mình lão Nghiêm đấm đá vung vít, song không chạm nổi đến chéo áo của người áo đen.

Chiếc bàn và chiếc ghế dường như dính liền với y, y xê dịch đến đâu là bàn và ghế xê dịch đến đó.

Cục diện không rộng lắm, lại có mấy chiếc bàn, vài mươi chiếc ghế chiếm khá nhiều diện tích. Cho nên khoảng trống để cho người áo đen xê dịch chẳng còn bao nhiêu.

Thế mà y vẫn nhích động dễ dàng.

Lão Nghiêm đỏ mặt lên, gương mặt lại sưng vù, mồ hôi đổ ra ướt đầu.

Lão dậm chân quát:

-Tiểu tử có giỏi hãy dừng lại, cùng ta giao thủ xem nào! Kẻ nào khiếp sợ bỏ chạy, kẻ đó chẳng phải là người. Kẻ đó là súc sanh.

Người áo đen cười lạnh:

-Ngươi không xứng đáng giao thủ với ta! Lão Nghiêm sôi giận:

-Ngươi còn cao ngạo nữa là súc sanh! Người sao đen bỗng trừng mắt, gằn từng tiếng:

-Ngươi muốn ta động thủ?

Lão Nghiêm đáp gấp:

-Ta… ta… Nhưng ánh mắt của người áo đen gieo khiếp đảm nơi tâm tư lão. Lão bỏ lửng câu nói, đôi chân nhũn lại, lão cố gượng đứng vững, quay qua bọn đại hán, gầm lên:

-Các ngươi là người hay là súc sanh mà cứ đứng đó trơ mắt nhìn? Tay chân các ngươi gãy hết rồi phải không?

Bọn đại hán không còn bàng quan toa. thị được nữa.

Người áo đen thong thả quành tay ra sau lưng, rút chiếc vỏ kiếm bằng da.

Trong vỏ có thanh trường kiếm, giống con độc xà, y đặt vỏ kiếm lên mặt bàn lạnh lùng thốt:

-Kiếm này không thể khinh thường sử dụng. Kiếm phát ra là có máu. Máu chảy là có người chết! Y tự thốt, y không hướng về ai, y thốt như thở than đừng ai bắt buộc y phải dùng đến kiếm, bởi y không muốn giết ai.

Bọn đại hán đổ mồ hôi lạnh, người này nhìn người kia.

Chưa một người nào dám xung phong đánh trước.

Chưởng quỷ bỗng thở dài:

-Nếu không dám động thủ thì cút đi. Đứng đó để làm xốn mắt thiên hạ sao chứ?

Bọn đại hán cúi đầu.

Chưởng quỷ nhìn sang người áo đen, bật cười ha hả:

-Bằng hữu có thân pháp tuyệt diệu như thế, hôm nay đến đây hẳn có ý gây náo nhiệt chăng?

Ngươiừ áo đen không nhìn hắn:

-Ừ ! Chưởng quỷ lại cười vang:

-Bằng hữu đã có nhã ý giúp vui, tại hạ lẽ nào lại để cho bằng hữu thất vọng! Bên cạnh hắn có chiếc lục lạc nhỏ. Hắn cầm chiếc lục lạc rung lên mấy lượt:

Chung quanh gian nhà, có bảy tám khung cửa sổ rộng độ thước vuông.

Lục lạc ngân lên, những khung cửa sổ vụt mở toang. Bên ngoài cửa sổ có bóng người lao nhao lố nhố.

Rồi tại mỗi cửa sổ có một mũi tên chong vào, tên lắp cung, dây kéo căng, sẵn sàng vút đi.

Những mũi tên đó nhằm ngay người áo đen.

Người khách mua nước đầu tiên, thừa lúc có cuộc đánh nhau vừa rồi, len lén bước xuống quầy lấy bình trà tu một hơi.

Hết khát rồi, gã mới nhìn vào cục diện.

Gã thầm lo sợ cho người áo đen.

Người áo đen không biến đổi thần sắc. Bao nhiêu mũi tên chong ngay y, y như chẳng thấy, y cứ cười mãi, giọng cười lạnh lùng vô cùng.

Bên ngoài có người bật cười ha hả, thốt vọng vào:

-Bằng hữu to gan quá, hẳn không sợ chết?

Giọng cười vang lên, như chuông gióng như trống đổ, đập vào tai ngươi nghe, lâu lắm mà vẫn còn vang bùng bùng.

Tràng cười dứt, cửa hậu mở, một người bước ra.

Ngươi đó, cao hơn chín thước, cằm đầy râu ngắn, cứng như kim sắt.

Người đó phải chui qua cánh cửa mở rộng, dù cửa khá cao.

Áo không cài nút, bày chiếc ngực lông là đen ngòm như lông gấu, hắn cầm một thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao, dài trên năm thước.

Nhìn thân đao, có thể ước lượng nó nặng ít nhất cũng trên dưới năm mươi cân.

Trông thấy hắn, thấy đao còn ai không lạnh mình?

Song người áo đen nhìn thoáng qua hắn, lạnh lùng hỏi:

-Ngươi là Bán Thiên Phong?

Đại hán râu quăn cười lớn:

-Tiểu tử khá lắm đó. Thì ra ngươi cũng biết đến Bán Thiên Phong. Đúng là ngươi cố ý đến đây gây náo nhiệt rồi vậy. Được! Ta sẽ thanh toán y nguyện của ngươi.

Hắn bật cười cuồng dại.

Thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao chóp lên, một đạo kim quang từ trên giáng xuống.

Đao nặng to bằng lại được vung mạnh, rít gió một tiếng vù… Người áo đen như quá khiếp đảm, thừ người ra đó, bất động.

Bọn đại hán đứng cạnh đó đều lộ vẻ mừng.

Chúng đinh ninh là người áo đen phải bị chặt làm hai đoạn.

Một tiếng bốp vang lên!

47. Thuyền Trên Sa Mạc

Thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao tuy nặng nề, song giáng xuống rất nhanh, mặt bàn bị chạm, đứt làm hai phần.

Đao nhắm người, người không việc gì, mặt bàn vô tội lại hứng lấy tai vạ.

Chẳng ai biết tại sao người áo đen lại tránh khỏi nhát đao như trời giáng.

Bọn đại hán đứng bên ngoài, quan chiến, đang vui mứng đó, bỗng sững sờ, cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi bất thình lình bật cười.

Lão Nghiêm cười to hơn hết, dứt tràng cười, lão cao giọng thốt:

-Chẳng có gì lạ cả! Nhị ca chúng ta nương tay, trước hết là chém bàn, để cảnh cáo tiểu tử, làm cho hắn khiếp vía mà nhảy đi, nếu hắn còn ngoan cố chẳng chịu chạy trốn, thì nhát đao thứ hai sẽ hỏi tội hắn. Như vậy, hắn chết cũng chẳng oán trách được ai.

Mọi người reo lên phụ hoạ:

-Phải đó! Ngươi luận đúng quá. Đao hạ lưu tình, chứ nếu không thì hắn dù có ba đầu sáu tay cũng vị tất tránh được.

Nhưng đại hắn râu quăn lại xuất hạt to bằng hạt đậu, hắn tự hỏi nhát đao được phát xuất rất chuẩn, thế mà đối phương vẫn tránh được như thường. Và đối phương tránh cách nào, hắn cũng chẳng hiểu nổi.

Trước sự cổ vũ của đám thủ hạ kia, đại hán không thể chần chờ nữa, hắn lấy lại bình tĩnh, cười lên khanh khách thốt:

-Các anh em xem đây này, qua nhát đao thứ hai của ta, đầu hắn sẽ lìa khỏi cổ.

Người áo đen lạnh lùng:

đao pháp của ngươi dùng để chặt bào, chẻ ghế, đẵn củi, đốn cây thì được, chứ muốn giết người... thì còn lâu ngươi mới toại nguyện nổi. Mà có lẽ cái việc giết người chỉ là một giấc mộng dài suốt đời ngươi.

Đại hán râu quăn đỏ mặt, thẹn quá thành giận quát:

-Chứ đao pháp như thế nào mới giết được người? Còn ngươi?

Người áo đen nhẹ nhàng vuốt vỏ kiếm, điềm nhiên đáp:

đao pháp sát nhân, ít ra cũng phải như thế này! Động tác của y nhanh quá, bọn đại hán không thể nào nhận định kịp từng cái nhích tay, bất quá họ mơ hồ cảm thấy thanh trường kiếm tuột vỏ, rồi ánh thép chớp lên, y bắt đầu cử động khi y bắt đầu thốt, câu nói vừa dứt là động tác đó cũng vừa tròn.

Động tác tròn, chẳng phải y vung kiếm chém ai, mà y rút kiếm ra khỏi vỏ, đặt thanh kiếm nằm ngang nơi đùi.

Đại hán râu quăn còn đứng tại chỗ, chưa phát xuất đao thứ hai, dù hắn cao giọng với đồng bọn.

Hắn chưa xuất thủ, song gương mặt của hắn thoáng biến đổi từ từ, những thớ thịt trên gương mặt đó giật giật, kế tiếp là hắn giương tròn đôi mắt, tròng suýt vọt ra ngoài.

Người áo đen không hề nhìn hắn.

Y thản nhiên hỏi:

-Ngươi minh bạch chưa?

Đại hán râu quăn rung rung giọng ấp úng:

-Ta... ta... minh bạch rồi!... Một tiếng cốp vang lên, hoà lẫn với tiếng thép ngân dài, đại hán buông đao, đao rơi xuống nền, chừng như thân hình hộ pháp của hắn cùng ngã xuống đồng thời.

Toàn thân hắn chẳng có một vết thương, riêng nơi yết hầu có một điểm đỏ.

Thanh trường kiếm đặt ngang đùi, vẫn còn nằm tại chỗ, người áo đen xuất thủ như thế nào, lúc nào? Không một đại hán nào nhận định kịp.

Và vết thương giết người chỉ là một điểm đỏ, rất nhỏ, bất quá bằng đầu ngón tay, lại chẳng có chút máu chảy ra. Thực sự chảy ra, điểm đỏ đó có thể do máu đọng, nhưng điểm đó đó sẽ biến thành máu tím trong phút chốc, cùng với toàn thân phát lạnh vì đứt thở của đại hán.

Người áo đen không nhìn đại hán râu quăn, cũng chẳng nhìn mấy người kia, cứ vuốt tay lên thanh trường kiếm còn nằm nguyên trên đùi y.

Bọn đại hán há mồm, le lưỡi, mồm và lưỡi cứng đờ, lưỡi chẳng thụt vào nổi, mồm cũng chẳng khép lại nổi.

Lão Nghiêm biến sắc mặt xanh rờn, rung rung người, chập choạng lùi lại, vừa lùi vừa rung rung giọng hỏi:

-Tên đâu?… Sao chưa bắn ra?… Chưởng quỷ rời khỏi quầy chẳng rõ từ lúc nào, chợt hiện cạnh lão Nghiêm dang tay tát mạnh vào mặt lão, tát hơn mười lượt.

Lão Nghiêm bị đánh đau quá, suýt hôn mê. Lão kêu lên rối rít:

đại ca!… Đại ca ơi! Sao lại đánh đệ?

Chưởng quỷ hét:

-Ta không đánh ngươi thì phải đánh ai? Vừa rồi ngươi đã nói gì?

Lão Nghiêm sợ hãi:

-Bất quá… bất quá… đệ muốn anh em phóng tiễn… Chưởng quỷ cười lạnh:

-Ngươi có biết tên phát ra rồi, ai phải chết chăng?

Lão Nghiêm đáp nhanh:

-Tự nhiên… là tiểu tử phải chết! Chưởng quỷ lập tức tát thêm cho lão mấy tát tai nữa, đoạn quát to:

-Ngươi là cái quái gì, dám gọi người ta là tiểu tử? Ngươi có biết vị bằng hữu đó là ai chăng?

Lão Nghiêm sửng sốt:

-Chứ hắn là ai?

Chưởng quỷ lại tát thêm mấy tát tai nữa:

-Ta cấm ngươi giở giọng xấc láo đối với vị bằng hữu đó, ngươi nghe ta nói gì chứ?

Lão Nghiêm rung giọng:

-Nghe rồi, đại ca! Nghe rõ rồi! Chưởng quỷ buông tay, không nói tiếng gì nữa, quay mình bước tới người áo đen, cung cung kính kính cúi đầu chào, rồi nở nụ cười :

-Bọn anh em có mắt không tròng, nên chẳng biết được Nhất Điểm Hồng từ Trung Nguyên giá lâm sa mạc, cái tội thất lễ đó, tại hạ xin nghiêng mình thọ nhận, mong anh hùng đại xá cho! Từ ngôn ngữ, cử động, con người đó tỏ rõ là một lão hồ ly.

Trước khi đến với người lạ, hắn trị tội người nhà, giả như người lạ có bất mãn người nhà thì niềm bất mãn đó phải tiêu tan nửa phần với cách xử sự của hắn.

Hắn vuốt tự ái con người đúng lúc rất kịp thời.

Giả như con người áo đen có muốn tác thêm oai, y cũng chẳng làm trò xuất thủ khi chủ nhân biết lỗi.

Đó là thủ đoạn trên giang hồ, khách giang hồ không ngần ngại áp dụng tuỳ thời khắc cứu vãn tình hình, chứ chẳng phải áp dụng vì khiếp sợ mà cầu tình. Và khi thủ đoạn đó được áp dụng rồi, đối phương đương nhiên phải đáp lễ, nếu không thì mang tiếng là ngông cuồng, ngạo mạn, không có tư cách hào kiệt võ lâm.

Người áo đen đương nhiên là Nhất Điểm Hồng. Và hiển nhiên hai người gù lưng, sẹo rỗ mặt kia phải là Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn.

Nhất Điểm Hồng không hề ngẩng mặt lên, đôi mắt chú vào thanh trường kiếm, y không tỏ lộ một cử chỉ nào chứng tỏ là có thấy chưởng quỷ đánh lão Nghiêm, có nghe chưởng quỷ quát tháo lão Nghiêm.

Y thản nhiên thốt bâng quơ, không hướng về ai, nhưng người có trách nhiệm không thể không chú ý:

-Ta đã nói, bình trà đó không uống được! Hãy đổi bình khác cho ta! Chưởng quỷ giật mình.

Ít nhất đối phương cũng phải đáp lại mấy tiếng, qua cái vẻ cung cung kính kính của hắn chứ?

Nhưng hắn không lấy làm điều. Chẳng rõ hắn không lấy làm điều là vì khiếp sợ hay vì kiên nhẫn, hay vì một lý do nào khác, hắn lại cười vuốt, rồi thốt:

-Phải! Phải! Phải! Trà không uống được thì phải thay trà…. thay gấp! Phải, phải, phải! Người nhà mang trà đến.

Hắn chụp lấy bình trà, hắn không để người nhà dâng. Nhưng Nhất Điểm Hồng thản nhiên tiếp lấy bình trà, rồi thản nhiên quăng ngay xuống nền, lạnh lùng thốt:

-Trà này uống sao vô! Mang bình khác ra đây! Bọn đại hán biến sắc mặt xanh rờn.

Song chưởng quỷ bình tĩnh như thường, trái lại hắn còn điểm một nụ cười, hắn nói vuốt một câu:

-Phải, phải, phải! Đổi bình trà khác gấp! Phải đổi mới được! Bình trà được mang ra, hắn lại tiếp lấy, hai tay dâng lên, hắn thầm nghĩ:

-Lần này thôi nhé, nếu ngươi không chịu hiểu đạo lý, thì chắc là ta không nói chi hơn! Ta khoá miệng để cho tay chân cử động! Ngờ đâu, Nhất Điểm Hồng vẫn không nghe hắn nói gì.

Một tiếng xoảng vang lên, chiếc bình trà rơi xuống nền, vỡ ra từng mảnh, nước bắn tung toé.

Y lạnh lùng thốt:

-Trà nào uống không đươc! Chưởng quỷ hơi mất bình tĩnh, tuy vậy hắn vẫn gọi người lấy bình trà khác, rồi thầm nghĩ:

-Thử xem ngươi còn đập vỡ nữa được chăng?

Nào hay, Nhất Điểm Hồng liên tiếp đạp vỡ tám bình trà, gương mặt y vẫn lạnh lùng, trước sau, y chỉ thốt vẻn vẹn một câu:

-Trà này không uống được! Hoặc giả cùng lắm, y tiếp thêm mấy tiếng:

-Mang bình khác cho ta! Đến lúc đó, mọi người biết rõ y cố ý làm như vậy, chứ chẳng phải trà ngon trà dở. Biết được như vậy rồi, họ càng sợ hơn, bởi Nhất Điểm Hồng định gây sự rõ rệt.

Người nào cũng xuất hạt ướt đầu.

Chưởng quỷ vừa cười vừa hỏi:

-Phải có thứ trà nào, các hạ mới uống được?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Trà không thúi là uống được! Chưởng quỷ bật cười to:

-Thế trà lúc nãy thúi à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Ừ! Chưởng quỷ phì cười:

-Các hạ chưa nhấm một hớp nào, sao lại biết là trà thúi! Nhát Điểm Hồng lạnh lùng:

-Chỉ cần nhìn tay người mang ra, ta cũng biết trà thúi hay không thúi.

Chưởng quỷ chớp mắt:

-Thế à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Trà không thúi, tay họ thúi, trà vẫn không uống được như thường! Chưởng quỷ nhìn thanh trường kiếm nơi đùi y, rồi bật cười khanh khách:

-Không lẽ tay chúng thúi thật sự? Tại hạ ngửi thử xem sao! Hắn bước tới, nắm bàn tay lão Nghiêm, lấy chân hất mạnh đao lên, tay kia chụp nhanh cán đao.

Ánh thép chớp lên. Lão Nghiêm rú một tiếng, ngã xuống.

Chưởng quỷ cầm bàn tay củalão Nghiêm còn rỏ máu ròng ròng đưa lên mũi ngửi.

Rồi hắn cười vang, thốt:

-Không thúi lắm! Bất quá, chỉ hơi tanh máu có một chút thôi! Chừng như hắn cho là câu nói đó thú vị lắm, nên hắn lại cười lớn hơn. Chỉ có mỗi một mình hắn cười. Bọn đại hán im thin thít, mặt xanh rờn.

Còn ai cười được chứ? Chính hắn cũng không cười, nhưng tiếng hắn vừa phát ra, nghe như ma rên, quỷ gào.

Hắn nhìn Nhất Điểm Hồng, thầm nghĩ:

-Như vậy, đã đủ cho ngươi chưa? Ngươi đến đây, gây sự, ta đấu dịu như thế là quá đáng rồi đấy nhé?

Đến người gù lưng và người mặt sẹo rỗ cũng không khỏi than thầm Nhưng cả hai lấy làm lạ tại sao người đó ước hẹn Nhất Điểm Hồng tại đây, lại chưa xuất hiện?

Người đó còn chậm trễ là Nhất Điểm Hồng còn làm khổ bọn này thêm.

Lạ thay, con người của Nhất Điểm Hồng như bằng thép đúc, hình vóc thép, tạng phủ thép, mà tâm hồn cũng xa vắng luôn.

Ai nao núng, xót xa, lo sợ mặc ai, y vẫn thản nhiên như thường như chẳng thấy, chẳng nghe chi cả.

Chưởng quỷ cười cười một mình trơ trẽn quá, cuối cùng cũng phải ngưng cười, rồi y lấy bình trà, hai tay đưa lên lên:

-Hơn hai mươi năm qua, tại hạ chưa từng tỏ vẻ cung kính với bất kỳ ai. Có lẽ đôi tay này không đến nỗi thúi, mong các hạ nể tình uống một ngụm cho vui vẻ với nhau! Bình trà đó, do hắn chạy đi lấy.

Nhất Điểm Hồng không nhìn hắn, mà chỉ nhìn bình trà, từ từ thốt:

-Thì ra ngươi là Bán Thiên Phong?

Chưởng quỷ cười nhẹ:

-Một cái hiệu thấp hèn, đâu đáng được anh hùng đề cập đến?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Thảo nào mà ngươi chẳng sống đến ngày nay! Không ai tưởng nổi một con người như ngươi mà là Bán Thiên Phong.

Bán Thiên Phong gật đầu:

-Các hạ nói đúng! Trước mắt những bằng hữu chân chính, tại hạ không thể dám nghĩ mình là Bán Thiên Phong! Bất quá… tại hạ chỉ là một con trùn, con tiểu trùn.

Hắn bật cười lớn, tiếp:

-Phải! Một con tiểu trùn! Bởi là tiểu trùn nên có bao giờ được các hạ chiếu cố, hạ mình kết giao. Cái hân hạnh đó chắc còn lâu lắm tại hạ mới hy vọng được các hạ ban cho! Nhất Điểm Hồng bĩu môi:

đúng vậy! Ngươi chỉ là một con tiểu trùn, và tay của ngươi cũng thúi như thường, tay ngươi không thơm gì hơn tay của bọn kia! Gương mặt của Bán Thiên Phong vốn vàng vụt biến xanh nhợt, hắn rung giọng nói:

-Các hạ… thực sự… các hạ muốn… Một tràng cười trong trẻo từ bên ngoài vang lên, vọng vào nhà làm Bán Thiên Phong giật mình ngưng bặt câu nói dở chừng.

Tràng cười dứt, một giọng nói cũng trong trẻo ấm dịu tiếp theo:

-Thế ra, bàn tay của Bán Thiên Phong cũng thúi nữa sao? Ta muốn ngửi xem có thật sự như vậy chăng! Câu nói dứt, một thiếu nữ bước vào, tốc vấn bính, vận áo màu đỏ.

Bên ngoài, gió dập từng cơn, cát cuốn hừng hực, ai đi trong sa mạc tất bị cát bám đầy người, như chó ướt lăn đất. Nhưng Hồng y thiếu nữ lại sạch phi thường, toàn thân không vây một hạt cát.

Không khí trong gian nhà trầm đọng với xác chết, với máu, thiếu nữ mang nụ cười bước vào, vẻ tươi đẹp của nàng quét tan cái âm u nặng nề, chẳng khác nào một trận mưa xuân tưới trên những nụ hoa héo.

Tất cả đều cảm thấy mình bất lực trước một tiên nữ giáng trần và sẵn sàng làm mọi việc do nàng sai khiến.

Dĩ nhiên không ai nói với ai một tiếng nào.

Hồng y thiếu nữ bước đến trước mặt Bán Thiên Phong, điểm nụ cười duyên:

-Tay của ngươi thúi thật sao?

Bán Thiên Phong không biết nên khóc hay nên cười. Hắn là một con hồ ly, lúc đó cảm thấy mình như thừa thãi.

Hắn lí nhí:

-Cô nương... tại hạ... Hồng y thiếu nữ lại cười:

đôi bàn tay trắng như thế kia, có thể nào thúi? Ta không tin đâu! Rồi nàng cầm tay Bán Thiên Phong.

Một thiếu nữ đẹp, cười duyên, cầm bàn tay với vẻ âu yếm trìu mến, lại cất tiếng dịu dàng. Trên thế gian này có nam nhân nào không thích cái cảnh đó. Dù ngủ mộng, chưa chắc đã có cảnh đó, nói gì mộng thành sự thật.

Bán Thiên Phong sững sờ như kẻ mất hồn.

Nhất Điểm Hồng không hề biến đổi thần sắc. Tuy nhiên y nhìn thoáng qua người gù lưng và ngươi rỗ mặt, chừng như hỏi:

-Các ngươi có nhận ra nàng chăng?

Người gù lưng và người rỗ mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, trong tâm tư, một cái tên vừa hiện ra, cái tên đó là:

-Thạch Quan Âm! Nếu nàng không là Thạch Quan Âm, hẳn nàng cũng có liên quan gì đến bà ấy! Bỗng nhiên nàng xuất hiên tại đây, sự kiện này có ý nghĩa chi?

Bỗng một đạo ngân quang chớp lên. Kế tiếp, một tiếng người rú. Bán Thiên Phong chập choạng lùi lại ba bước, rồi ngã nhào, hôn mê luôn.

Hồng y thiếu nữ cầm một thanh đao nhỏ, mũi đao còn cắm bàn tay của Bán Thiên Phong, máu tươi rỏ ròng ròng.

Nàng lấy đao cầm tay lúc nào? Nàng xuất thủ lúc nào? Chẳng ai thấy cả! Nàng bật cười khanh khách:

-Bàn tay này đâu có thúi! Bất quá hơi tanh máu thôi! Bọn đại hán cùng hét lên, cùng nhào tới.

Hồng y thiếu nữ chớp mắt, khoa bàn tay đẹp một vòng trước mặt cười sằng sặc:

-Các ngươi muốn gì đây. Là nam nhân lại hiệp bầy hiệp lũ định hiếp đáp một thiếu nữ à? Không biết thẹn sao?

Rồi ngân quang chớp lên.

Hai đại hán đi đầu cùng rú lên, cùng ngã ngược lại, mặt ngửa ra, máu tươi từ yết hầu vọt ra như vòi.

Một thiếu nữ đẹp, mảnh mai, vừa cười vừa hạ sát hai mạng người nhanh hơn một nháy mắt.

Không ai tưởng tượng nổi, mà cũng chẳng ai dám tiến tới nữa.

Nhìn những vòi máu phun ra, Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Cái danh của Nhất Điểm Hồng có khác? Giết người không thấy máu, chỉ có thanh kiếm vấy một điểm hồng. Làm được việc đó, nào phải dễ dàng.

Nàng quay qua Nhất Điểm Hồng, điểm một nụ cười, tiếp:

-Ngươi xem kia, bất quá ta dùng một khí lực mà máu chúng chảy quá nhiều, người nào trông thấy cũng phải tởm. Sao cho bằng ngươi, giết người có cái vẻ văn nhã quá chừng! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng thốt:

-Vô luận là ai giết người không thể là một việc văn nhã được.

Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Tuy nhiên, phải nhìn nhận là ngươi giết người khác hơn thiên hạ, sự giết người của ngươi đúng là một nghệ thuật.

Trong khi đó, Tiểu Huỳnh len lén lui về phía hậu, định đến gần khung cửa sổ trong cùng, xa xa cục diện, ra lệnh cho bọn đại hán bên ngoài phóng tiễn.

Bỗng Hồng y thiếu nữ đảo mắt về phía gã, gọi gã:

-Làm cái gì thế?

Nàng cười nhẹ, phân bua với mọi người:

-Xem kia, cái tên đó có đáng ghét không? Gã định gọi người ta bên ngoài phóng tiễn đó. Thật là bại hoại vô chừng.

Tiểu Huỳnh lạnh người, không dám nhích tới một bước.

Hồng y thiếu nữ thở dài, dịu giọng tiếp:

-Rất tiếc là những mũi tên đó không làm chết người được! Không tin các ngươi xem đây.

Nơi cửa sổ, tên vẫn còn chong vào như thường. Nàng bước đến một khung cửa ung dung đi, như chẳng hề trông thấy có mũi tên nhắm ngay nàng.

Nàng đến gần, mũi tên vẫn bất động. Nàng đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên rút vào trong nhà, rồi cũng với hai ngón tay đó, chẳng biết nàng đánh tréo làm sao, mũi tên gãy làm đôi.

Các đại hán còn lại như ngừng thở, thừ người nhìn nàng.

Nàng cười nhẹ:

-Các ngươi kỳ quái à? Thực ra cũng chẳng có chi đáng lấy làm lạ. Bởi chỉ có những người sống mới bắn tên được, chứ kẻ chết rồi làm sao phóng tiễn?

Tiểu Huỳnh rung rung giọng:

-Cô nương… cô nương đã giết tất cả bọn chúng rồi?

Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Ngươi nghĩ xem, nếu có người sống, nhắm ta mà bắn thì ta làm sao vào nhà? Ta làm sao dám chứ? Cái gan của ta nhỏ lắm, hơn nữa ta không có tài như Nhất Điểm Hồng.

Tiểu Huỳnh cảm thấy đôi chân nhũn lại, bất giác hắn ngã sụm xuống.

Bỗng Nhất Điểm Hồng hỏi:

-Sao cô nương biết danh hiệu tại hạ?

Hồng y thiếu nữ điềm nhiên:

-Tại sao ta không biết danh hiệu ngươi? Ngươi là người ta khâm phục nhất, trong tâm ta, trước mắt ta, ngươi là thần tượng mà. Hà huống ta đến đây là để tiếp đón ngươi! Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Tiếp đón tại hạ?

Hồng y thiếu nữ hỏi lại:

-Chứ ngươi không ước hẹn gặp ai tại đây à?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Có! Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Hiện tại, họ có việc gấp, không đến được. Họ nhờ ta đến tiếp đón ngươi.

Bọn đại hán trong khách sạn dở khóc dở cười.

Trời! Nhất Điểm Hồng đến đây, chỉ để chờ một người, thế mà y đã làm điên đảo bao nhiêu người! Giả như thực sự y đến đây để sanh chuyện, thì còn tai hại cho họ đến đâu nữa! Hồng y thiếu nữ mỉm cười tiếp:

-Ta đã đến rồi, thì ngươi đi theo ta chứ?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút:

đi!... Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Ngươi chưa muốn đi? Ngươi định hạ sát tất cả bọn này hay sao chứ? Nếu thế thì hay lắm. Bình sanh ta từng hy vọng có một ngày nào đó, trông thấy tận mắt ngươi giết người! Nhất Điểm Hồng không đáp, nắm hai được dây cột người, bước ra ngoài.

Hồng y thiếu nữ nhìn người gù lưng và người rỗ mặt một thoáng, cau mày thốt:

-Ngươi bắt hai người làm chó, để kéo theo ngươi, tại sao không tìm hai tên dáng dấp đẹp hơn một chút! Lôi kéo cái thứ lọ lem theo ngươi như thế này, thì còn gì thể diện ngươi? Tốt hơn, nên cho chúng về quê đi! Về quê! Bàn tay nàng chớp lên, thanh đao đã xịt tới yết hầu người gù lưng.

Nhưng một tiếng coong vang khẽ, vỏ kiếm của Nhất Điểm Hồng đã chạm thanh tiểu đao.

Hồng y thiếu nữ hỏi:

-Ngươi không nỡ để chúng chết à?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Tại hạ muốn giết ai, là tự mình động thủ, chẳng hề mượn tay người khác! Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Ngươi cho là ta cướp cái việc giết người của ngươi?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Cái việc giết người, chẳng ai cướp được tại hạ. Chẳng ai dám làm cái việc đó! Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Ngươi yên trí. Mẫu người đó, ta có muốn giết cũng không hạ thủ nổi. Ta gớm hạ thủ lắm! Người gù lưng và ngươi rỗ mặt biết là sự tình bất lợi rồi. Bởi diễn biến không thuận tiện, trái ngược với mọi sự dự tính của họ.

Bọn phản thần Quy Tư quốc và Ngô Cúc Hiên đã hẹn gặp Nhất Điểm Hồng tại sa mạc khách sạn, sao bất ngờ lại thay đổi chủ ý?

Hồng y thiếu nữ đưa y đến địa phương nào nữa?

Hành tung của nàng bí mật quá, chắc chắn là nàng có lại lịch phi thường, nhưng nàng là ai, sao lại làm tay sai cho bọn phản thần Quy Tư quốc?

Không lẽ Thạch Quan Âm cấu kết với chúng?

Người gù lưng và người rỗ mặt vô cùng nghi hoặc. Song không vào hang hổ, làm sao bắt được hổ con? Sự tình như vậy, họ không còn do dự được nữa, họ không còn chọn cách nào cách được nữa.

Bước ra cửa rồi, họ giật mình, dừng chân lại.

Một con thuyền? Tại sa mạc lại có một con thuyền?

Tại sa mạc, cái danh từ thuyền đương nhiên bị xoá nhoà trong ngôn ngữ con người. Bởi từ nghìn xưa đến nghìn sau, chẳng ai dùng thuyền. Có thể bảo những người sinh trưởng tại sa mạc, chưa từng rời sa mạc đi đó đi đây, bình sinh không biết thuyền là cái vật chi.

Đương nhiên cả ba người, từ Nhất Điểm Hồng đến người gù lưng và người rỗ mặt, ai cũng kinh dị.

Thuyền từ đâu đến? Thuyền đi trên cát?

Thuyền dài nhưng hẹp, đầu thuyền chạm khắc rất đẹp, đuôi thuyền cũng thế.

Họ chưa vào thuyền, nên chưa rõ bên trong trang trí như thế nào, chứ bên ngoài thì có rèm châu che phủ.

Có châu có ngọc, hẳn phải hoa lệ rồi.

Thì ra, nàng ngồi trong thuyền đó đến đây, cho nên cát không vây mình nàng.

Nhưng thuyền di động như thế nào trên cát?... Hồng y thiếu nữ giục:

-Lên thuyền chứ! Thừ người ra đó làm gì thế?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt không đáp.

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Chắc ngươi cho rằng thuyền không thể di động?

Nhất Điểm Hồng buông cộc lốc:

-Ừ! Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Thì ngươi bước lên thuyền đi, rồi sẽ biết! Ai khách thì lưu ý đến con thuyền, trong thuyền nhưng người gù lưng lại chú tâm đến đáy thuyền.

Đáy thuyền có hai mảnh ván dài, như những bản gỗ trượt tuyết, kết chung với những thân trúc vô cùng trơn bóng.

Thuyền thì thường thường làm bằng gỗ, nhưng thuyền này phần lớn lại làm bằng trúc. Do đó, thuyền lướt đi rất nhẹ, vả lại đi trên cát thì có chi nước?

Trên thuyền có hai đồng tử, cũng mặc áo đỏ như thiếu nữ.

Hai đồng tử này canh chừng một đàn chim ưng to lớn, được đặt dài theo hai bên thuyền, nơi khoảng giữa sàn thuyền và đáy thuyền.

Chim ưng được cột vào thuyền, đường dây khá dài, như dây kéo thuyền.

Khi tất cả lên thuyền rồi, hai đồng tử vút roi vào khoảng không, kêu lên tróc tróc mấy tiếng.

Lập tức đàn chim ưng vỗ cánh bay đi. Thuyền do đường dây cột nơi mình chúng bị lôi theo, bay với chúng.

Thuyền bay giữa khoảng không, dưới ánh dương quang, dây cột chim ưng lại bằng bạc, chớp chớp lên. Nếu đúng dưới sa mạc nhìn lên, phải thích thú mà thấy một hiện tượng phi thường vậy.

Hồng y thiếu nữ cười nhẹ hỏi:

đi như vầy, cũng dễ chịu đấy chứ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ừ ! Hồng y thiếu nữ tiếp:

-Hơn nữa, ngươi cưỡi thuyền này, đi tìm ai chắc chắn là dọc đường chẳng bị ai phát hiện ra ngươi, chẳng ai theo dõi dược ngươi! Vĩnh viễn không ai tra cứu được hành tung của ngươi! Ngươi nằm mộng cũng không tưởng nổi là hôm nay lại được phi thuyền vượt sa mạc.

Một người nào đó trong thuyền, cười mấy tiếng, rồi thốt:

-Cho nên tại sa mạc, người ta gọi con thuyền này là quỷ thuyền.

Câu nói vừa dứt, một người vẹt tấm rèm từ phía sau bước tới. Nhưng thân hình vừa ló ra liền thụt vào, đoạn cười tiếp:

-Bên ngoài có gió mạnh, sao Hồng huynh không vào trong?

Người vừa ló ra đó, có gương mặt hình tam giác, làn da vàng. Một gương mặt choắt chéo, như gom tụ tất cả tai mắt mũi miệng vào một chỗ.

Nơi cằm có mấy sợi râu chuột, chừng như bị lửa lấp nên ngả màu vàng vàng, lại quăn queo.

Một chiếc đầu chó có khảm đôi mắt chuột, con người không khả ái chút nào, lại có giọng nói rất dịu ấm, chẳng ai hiểu nổi sự tương phản đó.

Cho nên chẳng ai tin được âm thanh vừa rồi, do con người đó phát ra.

Người gù lưng nhìn người rỗ mặt, cả hai như thầm nghĩ:

-Có phải là vị danh sĩ người Hán, họ Ngô tên Cúc Hiên chăng? Thảo nào mà Nhất Điểm Hồng chẳng cho là một con người khó chịu nhất đời.

Trên thuyền còn có hai người khác nữa, khả ái hơn người đầu chó mắt chuột.

Hai ngươi này vận áo gấm, một người mặt vuông, mày rậm, mắt to dù không giận cũng có oai như thường. Y tỏ ra từng điều khiển hơn là bị điều khiển.

Còn người kia chưa nói đã cười, gương mặt lộ rõ niềm hoà khí, có phong cách sang trọng song mường tượng một phú thương hơn là một quan thuyền, một trưởng giả.

Cả hai có mớ tóc vàng vàng, quăn queo, hiển nhiên với mớ tóc đó, họ phải là người ngoại quốc, và người ngoại quốc trong sự việc này phải là người Quy Tư quốc.

Họ có mặt trên thuyền, thuyền lại đến tận khách sạn sa mạc, thế tại sao họ viện lẽ có việc khẩn cấp, không đến được để cho Hồng y thiếu nữ ra mặt?

Họ lừa Nhất Điểm Hồng lên thuyền? Lừa y để làm gì?

Hai người Quy Tư quốc trông thấy Nhất Điểm Hồng liền vòng tay chao.

-Tráng sĩ vất vả quá chừng!

48. Bám Như Đỉa Đói

Người có dáng vẻ phú thương mỉm cười thốt:

-Tại hạ cứ lo sợ tráng sĩ gặp điều gì ngoài ý tưởng, song Mẫn tướng quân lại bảo kiếm pháp của tráng sĩ tuyệt luân, nhất định là không ai làm gì nổi tráng sĩ, dù có gặp trở ngại. Quả thật Mẫn tướng quân có nhãn lực hơn người! Ngô Cúc Hiên vuốt chòm râu thưa, cười nhẹ:

-Hồng tướng công quen nếp sống lầu cao cửa rộng, không am tường sự việc võ lâm. Cho nên không biết được Hồng huynh có kiếm pháp như thế nào! Cho dù giữa chốn trăm vạn hùng binh, lấy đầu thượng tướng, Hồng huynh vẫn làm được dễ dàng, như thò tay vào túi lấy vật dụng! Mẫn tường quân vỗ bàn cười lớn:

-Chỉ mong Hồng tráng sĩ không lấy đầu của bổn soái thôi.

Y nói tiếng Hán lưu loát vô cùng, lại có nhiều ý nghĩa, tỏ rõ con người có tâm cơ sắc bén.

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nhìn họ, bỗng hỏi:

-Các vị đã đến đó, tại sao không vào thẳng trong khách sạn?

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Nói chuyện trong khách sạn, dù sao cũng bất tiện. Hà huống Mẫn tướng quân cùng Bán Thiên Phong lại có duyên hương hảo với nhau.

Mẫn tướng quân cười lớn:

-Chẳng dám giấu Hồng tráng sĩ, Bán Thiên Phong vốn là một dũng tướng dưới trướng của bổn soái, từ ngày hắn hành nghề cường đạo, hắn giúp bổn soái rất nhiều việc. Đang lúc tráng sĩ đùa cợt hắn mà bổn soái xuất hiện thì tráng sĩ còn vui vẻ gì được nữa.

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ ! Thì ra, cường đạo và tướng quân câu kết với nhau. Y còn nói chi hơn.

Hồng y thiếu nữ bật cười ha hả:

-Ngươi biết không, về vấn đề quân phí cho cuộc cử sự của Mẫn tướng quân, chính Bán Thiên Phong cung cấp một phần lớn đó! Người gù lưng thầm nghĩ:

-Thì ra là thế! Giờ đây công việc của các ngươi cầm như hoàn tất, các ngươi sợ Bán Thiên Phong đòi phần thưởng, cho nên giết hắn đi để khỏi phải chia phần.

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn nàng trầm giọng thốt:

-Vị cô nương này là ai? Tại sao các vị muốn nàng… Ngô Cúc Hiên cười nhẹ, chặn lời y:

-Tiểu nội có làm điều chi đắc tội với Hồng huynh chăng?

Nhất Điểm Hồng trầm tịnh là thế, cũng phải giật mình:

-Nàng… nàng là vợ của các hạ?

Hồng y thiếu nữ cười duyên:

-Ngươi kỳ quái à? Lúc ta thấy y, cũng có rất nhiều người kỳ quái những người đó cho rằng một đoá hoa xinh cắm lên đống phân trâu! Nàng cười, gập lưng lại mà cười.

Ngô Cúc Hiên không hề biến đổi thần sắc, trái lại còn cười lên mấy tiếng:

-Hồng huynh đã thành công rồi chứ? Chẳng rõ chiếc thủ cấp của hôn quân, Hồng huynh để đâu?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Còn gởi lại trên cổ lão! Mẫn tướng quân, Hồng tướng công cùng nhìn nhau, cùng biến sắc. Rồi cả hai cùng hỏi:

-Sao tráng sĩ chưa… đắc thủ?

Nhất Điểm Hồng vẫn diềm nhiên như thường:

-Chưa nghĩa là chưa! Ngô Cúc Hiên trầm ngâm một lúc:

-Hay là… hay là hôn vương nghe tin trước rồi chạy trốn nơi nào?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ ! Mẫn tướng quân, Hồng tướng công cùng thở dài.

Ngô Cúc Hiên cười nhạt:

-Cũng chẳng sao! Bởi sớm muộn gì Hồng huynh cũng cắt được chiếc đầu của lão ta! Lão thoáng nhìn qua người gù lưng, hỏi:

-Hai người này là ai?

Dĩ nhiên lão hỏi Nhất Điểm Hồng, nhưng người gù lưng đáp thay:

-Bọn chúng tôi không liên quan gì đến hôn vương, bất quá lão vung tiền, thuê bọn tôi đến với lão và lão đã trốn đi nơi nào, chúng tôi không được biết! Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Hồng huynh bắt họ mang theo, hẳn có ý muốn hỏi cung họ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ừ ! Mẫn tướng quân lại hỏi:

-Tại sao ngay lúc đó, tráng sĩ không hỏi họ?

Nhát Điểm Hồng buông gọn:

-Tại hạ chỉ biết giết người, chứ không biết hỏi người! Ngô Cúc Hiên lại cười:

-Còn tại hạ thì không biết giết người, chỉ biết hỏi người! Lão từ từ bước tới cạnh hai người, cúi mình xuống, vừa cười vừa hỏi:

-Cao danh quý tánh của hai vị?

Người mặt rỗ đáp:

-Ngươi đừng hỏi vô ích, bọn ta là những tiểu tốt không tên.

Dây trên mình hắn quấn chặt thật, song bất quá để xem cho hợp cảnh một chút, chứ nếu họ dùng thực lực, thì qua một cái vung tay, họ sẽ được tự do ngay.

Và người gù lưng còn giữ lễ độ, chớ người rỗ mặt cộc lốc như thường.

Họ đến đây, để họ do thám sự tình, họ không thấy gì, người rỗ mặt muốn đứng lên, toan xuất thủ thử xem, song người gù lưng chưa nhích động, hắn phải dằn lòng chờ đợi.

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Hai vị không mảy may liên quan đến hôn vương lại không có điểm nhỏ oán cừu với bọn tại hạ, vậy thì giữ hai vị lại đây làm gì? Nên thả hai vị đi là hơn! Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Người giao cho các hạ, tuỳ các hạ quyết định.

Ngô Cúc Hiên buông gọn:

-Tại hạ xin mở trói cho hai vị trước, rồi mình sẽ đàm đạo sau! Lão ngồi luôn xuống, tháo các mối dây.

Người gù lưng và người rỗ mặt không tiện xuất thủ. Nhưng Ngô Cúc Hiên đột nhiên vung tay như gió điểm vào mình họ, mỗi người bảy tám huyệt đạo đều bị lão chọi vào.

Thì ra con người vẻ xấu xí đó, từng xưng là bậc danh sĩ, lại là một cao thủ võ lâm.

Nhất Điểm Hồng biến sắc:

-Các hạ làm gì thế?

Y toan đứng lên, một mũi tiểu đao dã chong ngay phía sau ót y. Đao dí sát vào da, gây cảm giác lạnh rợn.

Rồi Hồng y thiếu nữ cười ròn thốt:

-Người đã giao cho hắn, hắn làm gì tuỳ hắn phải không?

Nhất Điểm Hồng biết rõ nếu y nhúc nhích là mũi dao đâm xuyên ót.

Người gù lưng bình tĩnh như thường, cười lạnh hỏi:

-Bằng hữu có thủ pháp khá đấy! Đem cái công phu đó, áp dụng đối phó với hai người bị trói, mà lại là vô danh tiểu tốt, kể ra thì nhỏ mọn, mà thi triển tài cao! Không xứng với tâm cơ chăng?

Ngô Cúc Hiên điềm nhiên:

đạo Soái Lưu Hương là một tiểu tốt vô danh sao?

Nhất Điểm Hồng trầm tính khí xuống liền.

Người gù lưng bật cười ha hả:

đạo Soái Lưu Hương? Nếu tại hạ là Đạo Soái Lưu Hương thì làm gì lại bị trói như vầy?

Chừng như y cho đó là một việc buồn cười nhất, y cười, miệng cười, mắt cười, tất cả những bộ phận trên người y đều cười.

Ngô Cúc Hiên nhìn y, đợi y dứt trận cười, liền hỏi với giọng nhạt nhẽo:

-Một đường dây nhỏ làm sao giữ nổi Đạo Soái Lưu Hương? Lưu Hương do thám xong rồi thì chỉ vùng cánh tay là dây đứt. Có phải vậy chăng?

Người gù lưng không cười nữa. Y không ngờ Ngô Cúc Hiên lợi hại đến thế?

Ngô Cúc Hiên từ từ tiếp:

-Lưu Hương không thừa nhận sao, Lưu Hương còn chờ tại hạ rửa mặt cho nữa sao?

Tiểu Phi bắt buộc phải nhận:

-Bằng hữu có nhãn lực đấy. Song do đâu bằng hữu khám phá ra sự tình?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Cái thuật cải sửa dung mạo của Lưu Hương, có thể bảo là vô song trong thiên hạ. Nhưng dù cái thuật đó có tinh vi đến đâu vẫn còn một vài sơ hở, bởi trên mặt, có một nơi không ai cải sửa nổi! Tiểu Phi à lên một tiếng:

-Thế à?

Ngô Cúc Hiên gật đầu:

đạo Soái cũng hiểu chứ. Diện mạo, làn da, thanh âm đều có thể cải biến, đến thân hình cao thấp cũng sửa đổi được. Chỉ có hai mắt là bất di bất dịch. Nhất là khoảng cách hai con mắt. Đạo Soái không làm sao thu hẹp hay nới rộng khoảng cách đó.

Tiểu Phi nhìn thoáng qua Cơ Băng Nhạn, người mặt rỗ, mỉm cười:

-Không ngờ chúng ta cao cờ, lại gặp cờ cao! Chàng nhìn qua Ngô Cúc Hiên, hỏi:

-Có một nhận xét như vậy, hẳn các hạ phải là người quen. Các hạ là ai, tại hạ không nhớ rõ. Chúng ta có gặp nhau tại nơi nào?

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Tại hạ là một tiểu tốt vô danh, dù Đạo Soái Lưu Hương có gặp mặt rồi tất cũng phải quên, bởi để ý làm gì một kẻ tầm thường?

Tiểu Phi cũng cười:

-Xem ra càng có danh lại càng bất lợi?

Trong tình cảnh này, chàng còn cười cười nói nói được. Còn Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng thì nóng nảy như có lửa đốt trong lòng.

Đột nhiên, Nhất Điểm Hồng vừa ngã người tới trước, vừa đạp chân về phía sau.

Y tập luyện về hạ bộ rất công phu, vừa ngã tới là thân hình sát mặt sàn thuyền.

Nhưng thanh tiểu đao vẫn theo y, vẫn dí sát nơi ót.

Hồng y thiếu nữ thì đảo tay nơi nóc thuyền, tránh khỏi cái đạp của y. Nàng cười ròn thốt:

đừng làm gì, vô ích! Ta bám ngươi như đỉa bám, không vẫy nổi đâu.

Tiểu Phi nhìn Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Các hạ lấy một người vợ kể ra cũng có biệt tài đấy! Cái tài bám sát như đỉa đeo. Có lẽ các hạ cũng có lúc phải khó chịu chứ?

Ngô Cúc Hiên cười nhạt:

-Chỉ sợ Đạo Soái còn khó chịu hơn tại hạ phần nào! Khoang thuyền tối quá, tối đến độ không thấy ngón tay nữa.

Cát chạm lườn thuyền nghe rào rào, âm thanh đó gây một cảm giác khó chịu, nhất là cho những người có tâm sự trùng trùng.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn bị nhốt dưới sàn thuyền, họ nằm sát lườn thuyền, họ nghe rõ tiếng rào rào đó.

Chẳng hiểu tại sao Ngô Cúc Hiên không giết ngay họ, mà cũng không giết Nhất Điểm Hồng. Chừng như, nếu giết họ đi thì bọn Ngô Cúc Hiên lại tiếc rẻ!... Tiểu Phi thở dài, lầm thầm:

-Ngô Cúc Hiên! Ngươi là ai? Tại sao vừa trông thấy ta ngươi nhận ra liền?

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi tưởng ngươi giả dạng như vậy là tuyệt xảo rồi à? Chính ta đây mà còn nhận ra sơ hở của ngươi thay.

Tiểu Phi gật đầu:

-Tự nhiên là ngươi phải nhận ra, song người đừng quên là chúng ta sống bên cạnh nhau ngày này qua ngày khác, chúng ta gần nhau suốt tháng rộng năm dài.

Còn Ngô Cúc Hiên, lão ta đâu phải là bằng hữu mà biết rõ ta?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc:

-Hay lão ta là Hắc Trân Châu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không phải đâu! Cơ Băng Nhạn cau mày:

đến phút giây này, ngươi vẫn còn tự tin được à?

Tiểu Phi thốt:

-Hắc Trân Châu có thể cải dạng, chứ không che giấu được võ công. Nhìn cách điểm huyệt của Ngô Cúc Hiên, ta nhận ra công phu của lão còn cao hơn công phu của Hắc Trân Châu nhiều! Cơ Băng Nhạn không nói gì nữa.

Bên trên sàn thuyền, tiếng cười, tiếng nói vang lên sang sảng, vọng xuống tai họ.

Thuyền làm bằng trúc nên vách không ngăn cách âm thanh được.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn là những kẻ sắp chết, người bên trên không cần có kỵ họ, chúng cứ cười, cứ nói.

Thuyền lướt đi không rõ được bao lâu, rồi đột nhiên dừng lại.

Mẫn tướng quân cất tiếng:

-Tiên sinh ước hội Thạch phu nhân tại đây?

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng giật mình, biến sắc.

Ngô Cúc Hiên cười mấy tiếng, rồi đáp:

-Phải! Tại đây, không lầm đâu.

Hồng tướng công bật cười ha hả:

-Ngô tiên sinh hành sự, khi nào lại lầm lạc? Bất quá vị Thạch phu nhân đó có thành tâm hiệp tác với tệ quốc chăng?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Nếu bà ta không có ý tứ hiệp tác, thì cái việc cầu cạnh nơi bà đối với chúng ta khó hơn lên trời! Mẫn tướng quân cau mày:

-Không lẽ võ công của bà ta trên hẳn tiên sinh?

Ngô Cúc Hiên khoát tay:

đừng làm cuộc so sánh như vậy! Nếu cho rằng tại hạ có chút tài, thì cái tài đó đặt bên cạnh Thạch phu nhân như lửa đóm sánh với thái dương! Mẫn tướng quân mỉm cười:

-Nếu vậy thì, với sự tiếp trợ của Thạch phu nhân, từ nay tệ quốc cầm như nằm cao gối mà mộng thiên đàng! Ngô Cúc Hiên gật đầu:

đúng vậy! Hồng tướng công mỉm cười:

- Dù sao thì mọi sự toàn bằng sự sắp xếp của Ngô tiên sinh. Chúng ta là phàm phu tục tử, làm gì kết nạp được Thạch phu nhân, nếu Ngô tiên sinh không vận trù quyết sách hộ?

Mẫn tướng quân tiếp:

-Phải lắm! Phải lắm! Khi đại công thành tựu, thì trên từ quốc vương đại ca, từ bổn soái và Hồng tướng công, không ai dám quên công đức của Ngô tiên sinh.

Ngô Cúc Hiên bật cười ha hả:

-Tại hạ là một con người thôn dã, được quân vương chiếu cố, kể ra thật vinh hạnh lắm rồi, nào dám nghĩ đến công lao nhỏ mọn! Hồng y thiếu nữ chen vào:

-Ngươi đừng khách khí! Sau này ngươi phải xin Mẫn tướng quân và Hồng tướng công ban cho một chức quan nho nhỏ, cho ta có dịp nở mặt nở mày với đời chứ! Hồng tướng công cười vang:

đương nhiên! Đương nhiên! Sau ngày thành công, đại tẩu sẽ là một vị nhất phẩm phu nhân.

Họ nói, họ cười, rồi có tiếng chén chạm nhau như họ đang uống rượu mừng.

Tiểu Phi suy tư trầm trọng.

Bây giờ chàng mới tin chắc là Ngô Cúc Hiên cấu kết với Thạch Quan Âm, và cả hai giúp bọn phản thần Quy Tư quốc, làm việc soán nghịch.

Họ tưởng chừng như công việc hoàn thành, bất quá chỉ còn cắt đầu Quy Tư Vương là xong hẳn.

Ngô Cúc Hiên nào phải con người ham muốn một chức quan nhỏ? Cho dù dành ngôi vị tể tướng cho lão, chưa chắc gì xứng tâm, xứng tài của lão.

Con người đó không thể giới hạn hoài bão trong phạm vi quá hẹp hòi như vậy! Nhưng trong trường hợp này, Hắc Trân Châu chiếm địa vị gì? Tại sa mạc hắn làm vua, không lẽ hắn lại là thuộc hạ của Thạch Quan Âm? Sao bọn này không thương lượng với hắn, mà lại đi cầu cạnh nơi Thạch Quan Âm?

Thạch Quan Âm sắp đến nơi, mạng số của bọn Tiểu Phi sắp được định đoạt.

Bỗng Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Lưu Hương, bình sinh ngươi tự tin lắm, ngươi nghĩ xem chúng ta có thể sống sót và thoát đi được chăng?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Có lắm phen, thiên hạ đặt đao nơi cổ ta, ta vẫn sống được như thường.

Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Lưu Hương ơi, ta muốn biết đến lúc nào ngươi mới tuyệt vọng?

Tiểu Phi điềm nhiên:

đầu ta chưa rụng, thì ta chưa hề tuyệt vọng! Có tiếng chim ưng ré lên, rồi tiếng cát chạm nhau rào rào.

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

đến! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Thì ra, Thạch Quan Âm cũng dùng quỷ thuyền! Tiểu Phi tiếp:

-Con thuyền này có lẽ cũng của Thạch Quan Âm đưa đến cho chúng! Chừng như Thạch Quan Âm đã đến, bọn Ngô Cúc Hiên bước đi đón, nên tiếng chân vang trên sàn thuyền.

Biết Thạch Quan Âm sắp lên thuyền, bọn Tiểu Phi như bị một ma lực nào thu hút hồn phách, cả ba cùng hồi hộp, cả ba cùng nín lặng, không ai nói gì với ai nữa.

Hồng y thiếu nữ cất tiếng với giọng hoà hoãn:

đệ tử Trưởng Tôn Hồng xin bái kiến phu nhân! Tiểu Phi đoán đúng, Hồng y thiếu nữ là môn hạ của Thạch Quan Âm. Thạch Quan Âm gả đệ tử cho Ngô Cúc Hiên, như vậy thì họ Ngô chẳng phải là một nhân vật

tầm thường. Và đã là chồng của đệ tử Thạch Quan Âm, thì họ Ngô chưa đến cái tuổi mọc râu như thế, cái tác già hiện tại của lão là cái tác giả mạo.

Sau đó một lúc, có tiếng chân người bước vào thuyền.

Hồng tướng công thốt:

-Mẫn sinh từ lâu ngưỡng mộ phong cách oai nghi của phu nhân, mãi đến hôm nay mới được hân hạnh bái kiến, cái nguyện sanh bình cầm như đã thoa? mãn, thoa? mãn lắm rồi.

Hắn nói lưu loát, trái lại, Mẫn tướng quân thì lập cập như người vừa học nói.

Dù một lanh lợi, một lấp vấp, qua âm thanh của họ, Tiểu Phi cũng đoán được là họ khẩn trương vô cùng, họ như không còn tự chủ nữa.

Có lẽ oai khí của Thạch Quan Âm quá to, nên làm cho họ khiếp đảm chăng?

Trong bất cứ cuộc hội hiệp nào, giai đoạn đầu luôn luôn dành cho khách sáo, qua những câu chào mừng, tâng bốc nhau rồi người hội hiệp mới đi vào đề chính.

Một giọng nói cực kỳ quyến rũ vang lên:

-Hai vị là cành vàng, lá ngọc, chức cả quyền cao, còn tiện thiếp bất quá là một lão phụ sống nơi thảo dã, có chi xứng đáng lắm đâu mà hai vị dành cho quá nhiều ngưỡng vọng?

Người phát ra thanh âm đó chừng như đang ngồi ngay bên trên đầu Tiểu Phi.

Chàng nghĩ, hiện tại, ngay trên đầu chàng có một người đẹp thì hơn tiên mà ác thì hơn ác quỷ, chàng buồn cười thầm… Chàng muốn nhìn mặt con người đó như thế nào, một con người mà tạo hoá đã pha chất tạo thành một cách kỳ dị như thế.

Con người đó thực sự là tiên hay ác ma? Con người đó tại sao lại có ma lực quá mạnh, ảnh hưởng cả đến chàng. Chàng còn bị dao động thì ai lại không bị dao động?

Bên trên sàn thuyền, cuộc đàm thoại bắt đầu. Mẫn tướng quân cất tiếng trước:

-Chẳng hay phu nhân có mang viên Cực Lạc Tinh theo đó chăng?

Thạch Quan Âm không đáp, hỏi lại:

-Tướng quân có biết sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh chăng?

Mẫn tướng quân ấp úng:

-Tại hạ… không được biết.

Thạch Quan Âm tiếp:

-Nếu tướng quân không biết được điều bí mật ẩn chứa trong Cực Lạc Tinh thì đối với tướng quân, nó chỉ là một viên đá rất thông thường, bất quá nó chỉ có hình thức đẹp một chút vậy thôi. Nếu già này trao cho tướng quân, vị tất tướng quân có chỗ dùng nó?

Mẫn tướng quân giật mình, nín lặng.

Hồng tướng công cười cười vuốt:

-Nhưng vãn sinh biết. Nếu viên đá đó về tay hôn vương thì cái giá trị của nó đổi thay liền. Do đó, vãn sinh không muốn nó về tay hôn vương.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Già đã quyết định đem Cực Lạc Tinh đổi lấy những vật khác nơi hôn vương.

Mẫn tướng quân và Hống tướng công biến sắc, kêu lên:

-Không! Không được đâu! Phu nhân đừng làm thế! Ngô Cúc Hiên mỉm cười thốt:

-Nhị vị không phải sợ hãi. Nếu phu nhân đánh đổi viên Cực Lạc Tinh cho hôn vương để lấy những thứ khác là phu nhân có dụng ý gì đó.

Mẫn tướng quân rung rung giọng:

- Dụng ý làm sao?

Ngô Cúc Hiên đáp:

-Trên thế gian này chỉ có hôn vương, một mình hôn vương biết được sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh mà thôi. Dù chết, hôn vương cũng chẳng nói ra, trừ khi nào viên đá cầm như mất rồi mà trở về tay hôn vương, lão ta mừng, lão ta tri ân người tìm ra để trả lại cho lão. Lão sẽ tiết lộ với người tri ân… Hồng tướng công tỉnh ngộ:

đúng! Đúng vậy! Dù lão không tiết lộ với người tri ân, lão cũng tiết lộ với người thân tín, lúc đó chúng ta cho người do thám rình nghe sự tình.

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Hồng tướng công thông minh quá! Mẫn tướng quân thở phào, cười vang:

-Hiện tại, hôn vương không có cao thủ nào bên cạnh, hộ vệ lão, chúng ta dù có trao viên Cực Lạc Tinh cho lão, cũng chẳng sao, bởi chúng ta muốn lấy lại lúc nào tuỳ ý. Thủ đoạn đó là muốn bắt, phải thả, thả ra rồi bắt lại. Tuyệt diệu!

49. Chết Vì Tri Kỷ

Trưởng Tôn Hồng bỗng bật cười khanh khách:

-Các hạ cho rằng bọn tôi không giết nổi chúng à? Nếu phu nhân muốn lấy mạng hôn vương thì dù lão ta có mươi chiếc đầu, cả mươi chiếc cũng đã rụng một lượt.

Bọn Tiểu Phi nghe câu đó cũng giật mình.

Mẫn tướng quân cùng Hồng tướng công kinh hãi không thốt được lời nào.

Lâu lắm, Hồng tướng công mới ấp úng:

-Nếu vậy… nếu vậy, tiên sinh dùng số vàng lớn thỉnh thích khách đến đây để làm gì?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Tại hạ thỉnh thích khách đến, bất quá để cho hôn vương luôn luôn sợ hãi, càng ngày càng thêm sợ hãi. Một con người khi bị hăm doa. thường xuyên, tất cũng có lúc đem điều bí mật giấu diếm từ lâu, hoặc với người này, hoặc với người khác.

Điều bí mật đó, có lợi lớn đối với thân nhân, thì khi nào lão chết mang theo, để thiệt hại thân nhân! Trưởng Tôn Hồng tiếp:

-Ngờ đâu hôn vương kín miệng quá chừng! Dù gặp cảnh nguy đến đâu, lão cũng chẳng nói ra. Dù là đối với người thân cận nhất, lão cũng giấu kín.

Nghe Trưởng Tôn Hồng nói thế, Tiểu Phi cười khổ thốt:

-Thảo nào, Quy Tư Vương bị dồn vào tử cảnh mấy lượt vẫn thoát chết như thường. Thì ra, người ta chưa muốn giết lão. Chúng ta khẩn trương vì lão mà thành mắc lừa. Cuối cùng lại thọ nạn.

Bỗng Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Làm cho Đạo Soái Lưu Hương mắc mưu, kể ra cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Bà ta đang đàm đạo trên sàn thuyền, song câu nói đó có khác nào hướng xuống lườn thuyền cho Tiểu Phi nghe? Huống chi, nội lực của bà thâm hậu vô tưởng, mà thuyền thì lại trúc thành hình.

Tiểu Phi giật mình, cũng dùng nội lực truyền âm, đáp lời bà:

-Phu nhân xem trọng tại hạ quá chừng! Tại hạ bị lừa chẳng phải chỉ một lần này thôi đâu! Thạch Quan Âm từ từ tiếp:

đạo Soái quá khiêm! Bình sinh, tiện thiếp từng gặp cao nhân đối thủ, song luận về thông minh, cơ trí, võ công, thành thật mà nói tiện thiếp chưa thấy ai sánh được với Đạo Soái! Tiểu Phi cười khổ:

-Nếu tại hạ được như lời phu nhân khen tặng, thì hôm nay đâu lại nằm dưới gấu quần của phu nhân?

Thách Quan Âm mỉm cười:

đạo Soái biết không, có biết bao nhiêu người mong cầu được như vậy. Song, nào phải mỗi ai cũng có cái diễm phúc có được một chỗ nằm như thế! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Xem ra cái mụ này thích ngươi rồi đó. Bọn ta có sống sót được hay không, giờ chỉ còn trông cậy ở mối tình vĩ đại này mà thôi.

Tiểu Phi sợ Thạch Quan Âm nghe lọt câu nói của Cơ băng Nhạn, vội cất tiếng khoa? lấp:

-Nằm dưới gấu quần của phu nhân, thiết tưởng có chết cũng không oán hận gì! Tuy nhiên, nếu được thấy mặt phu nhân một lần thì… Chàng không dứt câu, chàng muốn mượn cái buông lửng đó để tỏ rõ niềm hoài vọng.

Mà hoài vọng, chung quy cũng chỉ là mơ hoài, mơ hoài dù nặng, cuối cùng rồi cũng đến tuyệt vọng thôi.

Thạch Quan Âm trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cất giọng mơ màng hỏi:

-Ngươi muốn thấy mặt ta?

Tiểu Phi thở dài:

-Những gì thuộc về mơ ước, có thể hiện chăng, chỉ là trong mộng thôi phu nhân ạ! Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Lắm lúc mộng cũng thành sự thực, Lưu Hương! Rồi ngươi sẽ thấy mặt ta. Ta sẽ cho ngươi thấy mặt.

Tiểu Phi hỏi:

-Bao giờ?

Thạch Quan Âm hỏi lại:

-Ngươi không còn kiên nhẫn như ngày nào?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Kiên nhẫn, tại hạ có thừa, chỉ sợ tại hạ không còn sống sót được bao lâu! Thạch Quan Âm lại suy tư một lúc:

-Ngươi phải sống đến lúc đó! Bỗng Ngô Cúc Hiên thốt:

-Hắn không thể sống đến ngày đó! Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ai định đoạt điều đó?

Ngô Cúc Hiên hớp một hơi dài không khí:

-Cái sảy nảy cái ung. Nếu để… Thạch Quan Âm cao giọng:

-Không lẽ ta lãnh giáo ngươi?

Ngô Cúc Hiên nín lặng. Hồng tướng công đằng hắng một tiếng, cười vuốt:

-Giả như không có gì trở ngại, thì tốt hơn nên trừ một mối hoạ… Thạch Quan Âm dịu thái độ lại phần nào, từ từ thốt:

-Một bài thơ, một bức hoạ, hoàn thành rồi mà không có người tán thưởng thì tác giả như mặc áo gấm đi đêm. Có đúng vậy không?

Hồng tướng công không hiểu nổi ý tứ của bà như vậy thế nào, nên chẳng biết phải đáp sao.

Thạch Quan Âm tiếp:

-Chắc chắn là tác giả không cao hứng! Hồng tướng công gật đầu:

đương nhiên! Thạch Quan Âm tiếp:

-Thì, công việc của chúng ta làm, phải kể là một kiệt tác. Đó là một kiệt tác hẳn phải có người tán thưởng chứ?

Hồng tướng công cũng cười nhẹ:

-Phu nhân nói đúng! Thạch Quan Âm tiếp:

-Cho nên, ta muốn hắn sống! Hắn nhìn kiệt tác của chúng ta, mà kiệt tác đó, chỉ có một mình Đạo Soái Lưu Hương mới có đủ tư cách tán thưởng. Có phải vậy chăng?

Hồng tướng công cười lớn:

-Phu nhân quả có kiến thức hơn ngươi! Ngô Cúc Hiên chen vào:

-Nhưng... hắn... hắn... Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ngươi không cần nói nhiều:

Đối với ai, bà giữ lễ độ. Đối với Ngô Cúc Hiên, bà không dè dặt lời nói, song Ngô Cúc Hiên đâu dám phản đối?

Lão ta cung kính thốt:

-Phải.

Thạch Quan Âm trầm giọng:

đã thế, ba người bên dưới sàn thuyền, già muốn mang theo già, các vị nghĩ sao?

Hồng tướng công đáp nhanh:

-Tại hạ xin vâng ý phu nhân.

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Các vị yên trí! Già sẽ chiếu cố kỹ đến họ! Lại một ngày sắp hết.

Một ngày buồn bực nhất cho Hồ Thiết Hoa. Buồn bực đến có thể ngã bệnh.

Rượu y đã nốc chẳng biết bao nhiêu, và còn nốc, có lẽ nốc mãi mãi.. Rượu, lạ thay, y càng uống, càng thấy tỉnh, tỉnh lạ lùng.

Y tự hỏi:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Tại sao ngươi chưa về? Chừng nào ngươi mới về?

Ngươi gặp quỷ rồi chăng?

Y có biết đâu, Tiểu Phi gặp quỷ thật sự.

Bỗng, chiếc rèm cửa lay động, Tỳ Bà Công Chúa đã bước vào.

Hồ Thiết Hoa đang bực, không nơi phát tiết, gặp được người, y phát tiết ngay.

Y hét:

-Tại hạ hỏi công chúa, công chúa có biết lễ chăng?

Tỳ Bà Công Húa liếc xéo y:

-Lễ gì?

Y gắt:

-Vào nhà người, trước hết phải lên tiếng, phải gõ cửa chứ? Có đâu ngang nhiên đi vào?

Tỳ Bà Công Chúa phì cười:

-À, à! Ngươi cũng biết nói chuyện lễ độ nữa à?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Có đâu như công chúa ngang tàng, trâng tráo?

Tỳ Bà Công Chúa rùn vai:

-Rất tiếc, ngươi quên thân phận mình.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Thân phận gì?

Tỳ Bà Công Chúa lạnh lùng:

-Một kẻ tù trong tay ta. Đối với tù nhân, ta cần gì phải giữ lễ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng không chớp, bỗng cười khan:

-Nam nhân không đánh nhau với nữ nhân. Câu vừa rồi, nếu do kẻ nào khác thốt lên, kẻ đó phải mất mạng với tại hạ.

Y cười lớn hơn một chút:

-Nhưng người thốt lên, lại là công chúa, nên tại hạ bỏ qua! Đoạn y không quan tâm đến nàng nữa.

Tỳ Bà Công Chúa gật:

-Ngươi giả thiết với ai thế? Có ngồi lên không?

Hồ Thiết Hoa cười vang trong chăn:

-Tại hạ muốn nằm là nằm, muốn ngồi là ngồi, tuỳ ý tại hạ, nào ai sai được?

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân thình thịch, rồi bước tới nắm chéo chăn, giật mạnh! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tại hạ chẳng phải là lão Xú Trùn, công chúa lầm người rồi! Lầm rồi, công chúa ơi! Tỳ Bà Công Chúa đỏ mặt, không sừng sộ nữa.

Nàng gắt nhẹ:

-Ngồi lên rồi đi theo ta. Vương phi muốn gặp ngươi đấy.

Hồ Thiết Hoa giật mình, ngồi lên hỏi:

-Vương phi muốn gặp tya.i hạ? để làm gì?

Tỳ Bà Công Chua hừ một tiếng:

-Vương phi không bao giờ tiếp chuyện với ai. Bây giờ muốn gặp ngươi, hẳn phải có việc khẩn cấp.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt mấy lượt mỉm cười:

-Bà ta muốn gặp tại hạ, thừ cứ lại đây mà gặp! Bảo bà lại đây.

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân:

-Ngươi ăn nói vậy à?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Công chúa đừng quên, chính bà ta muốn gặp tại hạ mà muốn gặp thì đi mà gặp, tại hạ có muốn đâu. Tại sao tại hạ phải đi?

Tỳ Bà Công Chúa cắn môi, rồi thốt:

-Phải! Ngươi không đi cũng chẳng là một việc lạ. Không đi là phải lắm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chứ sao! Công chúa cười mỉa:

-Phàm kẻ có tội, trong lòng không an. Lòng không an là không dám gặp ai cả! Hồ Thiết Hoa nhảy xuống giường, hét to:

-Tại hạ có tội? Tội gì? Tại sao tại hạ không dám gặp bà?

Tỳ Bà Công Chúa cười lớn:

-Nếu ngươi có gan, thì đi theo ta. bằng nhút nhát thì thôi vậy.

Trong tưởng tượng của Hồ Thiết Hoa, chiếc lều của Quy Tư Vương phi hẳn phải hoa lệ lắm.

Nhưng sự thật, lều cũng hoa lệ, song bước vào đó, ai ai cũng cảm thấy khó chịu vì mùi thảo dược nực nồng.

Bà đang tựa lưng vào thành giường, trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi, dáng người yếu đuối như mang không nổi một chiếc áo. Tuy nhiên, cái phong tư, dung mạo của bà ta tuyệt vời, mà oai khí cũng hách lắm.

Đừng tưởng ai ai cũng giữ được bình tĩnh trước mặt bà.

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng mình dơ dáy, hôi hám quá chừng, bên cạnh bà.

Vương phi cười nhẹ, thốt:

-Kẻ bịnh không bước nổi xuống giường chào khách, xin công tử thứ cho.

Hồ Thiết Hoa bối rối:

-Không… không dám… Y muốn nói một tên tù đâu dám nghĩ đến chuyện lỗi phải, Vương phi cần chi phải khách sáo! Song có cái gì làm cho y nghẹn ngào, nên y bỏ lửng câu nói.

Vương phi thở dài:

-Việc bất hạnh trong đêm rồi, còn làm cho ngươi thẹn đến bây giờ?

Đề cập đến việc đó, là đốt cháy ngọn lửa hận trở lại trong lòng Hồ Thiết Hoa.

Y đã dập tắt nó rồi, tạm thời dập tắt, chờ Tiểu Phi mang lại kết quả tốt lành.

Y cười lạnh:

-Vương phi cho đòi tại hạ đến đây để thẩm vấn à? Vương phi thứ lỗi cho, tại hạ không muốn nghe chi hết.

Y toan quay mình bước đi.

Vương phi cười tiếp:

-Công tử hãy thư thả! Công tử đa nghi quá! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

đa nghi chính là các vị, chứ nào phải tại hạ?

Vương phi lại thở dài:

-Bọn oan gia nghi oan cho công tử, thật tồi quá! Công tử thứ cho nhé! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế các vị… các vị thừa nhận tại hạ không giết người?

Vương phi dịu giọng:

đương nhiên, người không do công tử hạ sát cho nên công tử mới bằng lòng ở lại. Chứ nếu công tử muốn đi, thì còn ai ngăn trở nổi?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

đang mắc oan lớn, bỗng lại được được người minh bạch cho, còn gì khoan khoái hơn?

Y phở phào mấy lượt.

Vương phi hỏi:

-Công tử hết giận rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đáng lý là tại hạ phải giận, song vương phi đã nói thế rồi, tại hạ không tha thiết đến việc đó nữa.

Vương phi cười.

Một lúc lâu, bà tiếp:

-Mời công tử đến đây, để thỉnh cầu công tử một việc.

Hồ Thiết Hoa vỗ ngực:

-Con người, vì lý trí mà chết, cái chết đó không ai từ chối. Vương phi phân phó việc chi, tại hạ sẵn sàng vâng lời. Vào nước sôi, vào lửa cháy, xông xáo giữa mưa tên, chạy nhảy trên núi kiếm… Vương phi cảm động:

-Già xin ghi nhận cao nghĩa của công tử.

Hồ Thiết Hoa chợt phát hiện trong lều, chỉ còn lại một y và vương phi.

Tỳ Bà Công Chúa và bọn tiểu hoàn đã biến đâu mất.

Chẳng hiểu tại sao, y sao y nghe lòng hồi hộp lạ lùng. Chừng như y cảm thấy vương phi sau bức rèm thưa, nhìn y mà cười.

Y tự mắng:

-Tại sao ta hôm nay lại hiếu sắc như thế này? Người ta xem ta là nghĩa sĩ, ta không nên tưởng loạn như vậy.

Y cao giọng:

-Vương phi hà tất khách khí. Muốn phân phó tại hạ việc gì xin cứ cho biết.

Vương phi thốt:

-Không rõ công tử còn nhớ đến hay chăng ngày mai đúng là ngày ước hẹn đối phương đem vàng đổi lấy viên Cực Lạc Tinh, chẳng hay công tử có thể… Hồ Thiết Hoa cố ức chế con tim, song chẳng rõ tại sao nó cứ sôi động mãi. Con tim càng sôi động, y càng nhớ đến cảnh động phòng trong đêm rồi.. Â¤n nhu ấm dịu làm sao.

Vương Phi trong trướng kia, tơ hồ biến thành… Nhưng còn tuổi tác?… Hồ Thiết Hoa không dám nhìn, mà cũng không dám tưởng nghĩ xa hơn… Y cất giọng, cốt lấn át tâm tư đang nghĩ loạn, hỏi:

-Vương phi muốn tại hạ đảm đương việc đổi vật?

Vương phi lại thở dài:

-Toàn gia đình của già gặp cảnh lưu ly, còn biết nhờ ai khi tất cả đều trở lòng phản ý? Cho nên, bất đắc dĩ, già mới kêu gọi đến lòng hào hiệp của công tử. Thực ra thì già hết sức áy náy khi mở miệng thỉnh cầu.

Hồ Thiết Hoa khẳng khái:

-Nếu tại hạ không mang được viên Cực Lạc Tinh về đây cho vương phi thì tại hạ tình nguyện cắt nguyện cắt lấy chiếc đầu này thay thế cho viên đá quý.

Vương phi chớp mắt:

-Công tử cao nghĩa như vậy, già… tiện thiếp… Bà bỏ đi, tiếng già thay thế bằng hai tiếng tiện thiếp, cho được gần gũi hơn, cho khoảng cách tuổi tác được ngắn hơn, nếu không trớ trêu… Rồi vương phi nức nở, những tiếng nói kế tiếp bị tiếng nức nở làm khó nghe.

Bỗng, một bàn tay mềm dịu từ trong bức trướng ló ra, bàn tay mềm quá như chẳng có một đốt xương, lóng xương nào bên trong cho nó cưng cứng.. Những ngón tay mềm dịu rung rung, chập chờn như những cánh hoa bị gió tạt mạnh, nếu không được nâng đỡ hẳn phải tơi tả, rơi rụng… Hồ Thiết Hoa cảm thấy huyết quản phồng lên, máu trong huyết quản chảy mạnh như thác đổ ồ ồ, máu đó lại nóng ran, máu chảy loan khắp người, máu bốc lên đầu, trí não của y hỗn loạn.

Khi y tỉnh lại, y bỗng giật mình, chẳng rõ từ lúc nào, bàn tay y đã nắm chiếc bàn tay không xương kia.

Quy Tư vương phi không rút tay về, mà cũng không mở lời trách mắng… Bà rung rung giọng, dặn dò:

-Ra đi, công tử, hãy thận trọng, hết sức thận trọng, tiện thiếp xin trao trọn mầm kỳ vọng nơi công tử… Cái lẽ sống của tiện thiếp nằm trong tay công tử đó.

Hồ Thiết Hoa tưởng con tim đã nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Y làm sao bây giờ? Tay nắm tay, y phải buông như thế bnào. Giả như buông, mà vương phi hỏi, y phải đáp làm sao? Tại sao y nắm tay hả?

Nắm đó, có lẽ vương phi chưa hay biết. Buông ra rồi, bà sẽ hỏi, bà giật mình, bà thẹn, bà hỏi… Mà nắm mãi như vậy, thì sao cho tiện?

Tay y đang nắm tay vương phi, bà lật bàn tay lên, nắm lấy tay y, đổi cái thế chủ động của y thành cái thế thụ động.

Bà dịu giọng thốt:

-Ngoài ra, tiện thiếp có một việc riêng tư, muốn ký thác nơi công tử.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy trời đất xoay vần, y đáp như máy:

-Tại hạ đã nói rồi, giả như vương phi bảo tại hạ chết, tại hạ chết ngay. Có điều chi sai khiến, vương phi cứ bảo.

Y là người giàu nhiệt tình, ai xử tốt với y, y dám chết cho người đó.

Huống chi, ngươi đang xử tốt với y, người đang thỉnh cầu nơi y lại là người mà trên thế gian này, cỏ cây trông thấy cũng phải đảo lộn, núi phải đổ, biển phải trào.

Y là con người bằng xương bằng thịt mà. Y còn tri giác, thì y phải dao động mạnh, hơn núi, hơn biển, hơn cỏ cây… Vương phi nhìn y, từ từ tiếp:

-Tiện thiếp xin nhờ công tử dò xét sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Vương phi cũng chẳng biết điều bí mật đó sao?

Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp tuy là vợ của vương gia, vợ chồng tuy tương kính với nhau như ngày đầu tiên kết nghĩa. Trong suốt thời gian dài chung sống, vương gia không giấu diếm tiện thiếp điều gì, chỉ có điều bí mật liên quan đến Cực Lạc Tinh… Bà không cần tiếp cho tròn câu. Hồ Thiết Hoa cũng thừa hiểu.

Y suy nghĩ một lúc, rồi hỏi:

-Vương gia đã không tiết lộ với vương phi, thì khi nào lại tiết lộ với tại hạ?

Vương phi từ từ thốt:

-Cứ theo lời truyền thuyết trong hoàng tộc thì Quy Tư quốc có một kho tàng rất lớn, lúc bình thường, không ai sử dụng đến số châu báu đó. Nhưng khi quốc gia hữu sự quan hệ đến vận mạng vương triều thì mới cần đến kho tàng đó. Nơi chôn dấu kho tàng, chỉ có một mình vị vương đang nắm quyền cai trị biết được mà thôi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Vương phi cho rằng sự bí mật của viên Cực Lạc Tinh có liên quan đến kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp nghĩ như vậy.

Hồ Thiết Hoa cười khổ. Vương phi tiếp:

-Vương gia một mình không làm sao chuyển vận nổi kho tàng đó theo bước lưu vong, có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Vương phi nói có lý! Vương phi tiếp:

-Giả như có chuyển vận đi, thì cũng phải nhờ người bảo vệ số châu báu đó chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải! Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp đã nói cho tráng tráng sĩ nghe rồi, hiện tại vương gia không còn một người nào khả dĩ ứng phó với mọi biến chuyể. Chẳng hạn, bảo vệ sinh mạng, hộ tống tài sản, bọn vệ sĩ kia có tài lực gì đảm đương những việc đó?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Theo ý vương phi, thì vương phi có thể nhờ tại hạ hộ tống kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp ước đoán như vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nếu vương gia tín nhiệm tại hạ, thì đâu có việc gây oan uổng cho tại hạ.

Vương phi dịu giọng:

-Vương gia xét lầm công tử, song nếu công tử đoạt hoàn viên Cực Lạc Tinh, thì người sẽ thay đổi chủ ý. Hà huống, ngoài công tử ra, còn có ai đáng tín nhiệm nữa đâu?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vương phi nói thế, chứ vương gia tín nhiệm bằng hữu của tại hạ hơn tại hạ nhiều.

Vương phi trầm ngâm một lúc:

-Tuy nhiên, nếu vương gia uỷ thác việc đó cho công tử, công tử có bằng lòng tiết lộ bí mật với tiện thiếp chăng?

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Tại hạ đã nói rồi… Vương phi chặn lời:

-Giả như vương gia bắt buộc họ phải giữ kín?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười:

-Tại hạ có đáp ứng trước với vương phi, phải vậy chăng?

Sự việc đó, không hợp đạo lý chút nào. Nếu một người nào khác, hẳn không thể đáp ứng. Song Hồ Thiết Hoa bình sinh hành động bất cần đạo lý.

Y thấy việc gì đáng làm là làm ngay, dù việc đó nghịch lý.

Y nghĩ rằng, vương phi quả là người tốt, còn Quy Tư Vương thì rất hồ đồ. Giúp người tốt, bỏ kẻ hồ đồ, kể ra cũng là việc đáng làm lắm chứ?

Còn như, có lợi hay hại cho ai, điều đó chẳng mảy may liên quan đến y.

Y chẳng còn tìm hiểu tại sao vương phi thiết tha với bí mật của viên Cực Lạc Tinh.

Tự nhiên y không màng hỏi bà.

Giờ ngọ.

Thái dương nhả nóng bừng bừng.

Hồ Thiết Hoa dẫn ba con lạc đà, đi về hướng Tây, y vấn quanh đầu một chiếc khăn trắng rất dài, vậy mà vẫn bị ánh nắng làm hoa mắt, mờ óc.

Đi theo y, có ba võ sĩ Quy Tư, võ công thì không đáng kể, song chúng quen thời tiết sa mạc, nên chịu đựng được như thường.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lầm thầm:

-Xem ra, ta khát rượu quá chừng rồi! Thực ra thì trong mấy hôm nay, Hồ Thiết Hoa quá lao lực, hơn nữa, đi dưới nắng như thế này, y khát nước. Phàm ai thích rượu, lúc khát nước lại không nghĩ đến rượu?

Do đó, y thấy mình mất hăng hái nhiều.

Đêm vừa qua, y lại không ngủ được.

Nhớ đến bàn tay mềm mại, mát dịu, y thao thức mãi, rồi nghĩ vẩn vơ, nghĩ luôn đến đêm động phòng.

Y cũng tự mắng mình háo sắc, nhưng lương tâm cứ mắng, dục vọng vẫn sôi trào… Bình sinh có bao giờ y tồi tệ đến thế?

Y tự hỏi, có phải y đã nhiễm cái chất phong lưu đa tình của lão Xú Trùn chăng.

Nhưng nhớ đến Tiểu Phi, y càng khó ngủ.

Đã hai hôm rồi, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không trở về. Cả hai ở đâu? Tại sa mạc này, nơi nào họ Ở được?

50. Rượu Say, Việc Hỏng

Hồ Thiết Hoa đưa tay tả đập vào tay hữu, lầm thầm:

-Lão Xú Trùn và Tử Công Kê đã hai hôm rồi không về, hẳn cả hai có gặp một biến cố gì đó! Bỗng một con lạc đà vượt lên.

Võ sĩ trên lưng lạc đà hỏi:

-Phía trước có một nơi mát mẻ, mình nên dừng lại đó nghỉ một lúc chăng?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm mấy phút:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi?

Võ sĩ đáp:

độ mươi dặm! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Mới đi mươi dặm đã đòi nghỉ. Năm mươi dặm đường đến lúc nào mới đi hết?

Đến ngày mai chăng?

Võ sĩ cười vuốt:

đi năm mươi dặm được trên sa mạc bằng đi năm trăm dặm ở những nơi khác.

Vất vả lắm đó tráng sĩ ơi! Hà huống lạc đà lại chở mấy ngàn lượng vàng, một trọng lượng đáng kể.

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Vô luận như thế nào, nếu nghỉ chân bây giờ, e quá sớm! Chúng ta phải đi làm sao cho trọn khoảng đường năm mươi dặm trước khi đêm xuống. Ta muốn thấy cái người đến đổi vật với ta gấp, kẻ đó có hình dáng như thế nào?

Y vừa thốt, vừa giục lạc đà chạy nhanh hơn.

Võ sĩ đó thở dài, lầm thầm:

đi như ngươi, chỉ sợ lúc đến nơi rồi, ngươi cũng xỉu mà lạc đà cũng lả. Nếu đối phương trở mặt thì ngươi phải làm sao?

Một võ sĩ khác giục lạc đà tiến lên, tiếp:

-Trách nhiệm không nói chúng ta, hắn có sinh cường thì cứ để cho hắn đi. Lúc đến nơi rồi, có xảy ra cuộc giao thủ, chúng ta cứ đứng ngoài xa, mặc hắn đối phó với địch.

Võ sĩ thứ ba tiếp:

-Cái bọn người Hán như hắn, chẳng hiểu lý gì cả. Họ tưởng sa mạc như Trung Nguyên, động chuyện gì là vỗ ngực lắm tài, chung quy rồi cũng gục đầu chịu khổ! Bọn võ sĩ đó, từng bị Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi dằn mặt, nên có ác cảm với bọn Hồ Thiết Hoa. Chúng chẳng làm gì được y, chúng lại mong tai hoa. cho y.

Chúng nói chuyện với nhau, bằng ngôn ngữ Quy Tư, Hồ Thiết Hoa làm gì nghe lọt vào tai! Thực ra, chúng cũng có lý. Vượt năm mươi dặm đường trên sa mạc, đâu phải là một việc nhàn hạ?

Tại vùng đồng bằng, hoặc rừng núi, cứ đi đi mãi đến khi nào mệt cũng có chỗ dừng chân nghỉ có quán, có làng. Tại sa mạc, đừng mơ mộng những phương tiện đó.

Vượt năm mươi dặm đường dưới ánh nắng chang chang kể ra đúng là một hình phạt. Do đó, ba võ sĩ Quy Tư thêm oán Hồ Thiết Hoa cũng phải.

Khi thái dương đã xuống sâu nơi phương Tây thì Hồ Thiết Hoa như không còn sức chịu đựng nữa.

Y khát quá, khát nước, khát rượu, y nuốt nước mắt mà môi miệng vẫn khô, cổ họng vẫn rát.

Trước mặt là tảng đá la liệt, mỗi tảng đá như một con thú chực chờ. Bóng tối càng xuống, những tảng đá đó càng biến hình thêm quái dị.

Hồ Thiết Hoa dù can đảm có thừa, cũng phải sợ trước bóng đêm về. Đêm sa mạc âm u, huyền bí lạ lùng! Y quay lại, hỏi bọn võ sĩ:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi.

Võ sĩ ngẩng mặt nhìn trời, đáp:

-Có thể được năm mươi dặm rồi.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Trên tờ giấy báo tin, có ghi rõ ràng đi về phía Tây năm mươi dặm đường sẽ có người tiếp đón, trao đổi vật. Như vậy, chúng ta hãy ở lại đây chờ. Mình được cái lợi là nghỉ khoẻ, giả như họ có tráo trở như thế nào, mình cũng có sức đối phó.

Một võ sĩ thốt:

-Nhưng người khoẻ chẳng phải chúng ta mà chính là họ, vì họ hẹn với chúng ta là họ phải đến trước, họ chờ trong khi đó chúng ta còn vất vả trên đường dài.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ngươi có lý, chúng ta hãy cẩn thận.

Võ sĩ lạnh lùng:

-Vừa rồi, tiểu nhân đề nghị với công tử nghỉ mệt ở dọc đường là để dưỡng sức đề phòng bất trắc đó.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi, mỉm cười:

-Tính ta nóng nảy, ngươi không nên trách ta.

Y đáng mặt là một nam tử hảo hán, lầm lỗi là nhận ngay. Phải hay quấy, phân minh đàng hoàng, không hề oán trách.

Gã võ sĩ dù muốn hận, cũng tiêu hận liền, mỉm cười, xoa dịu:

-May mà bọn tiểu nhân có mang rượu theo. Rượu cũng có hiệu lực làm người khoẻ lắm lắm! Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Rượu đâu?

Gã võ sĩ trao ra một chiếc túi da dê, điểm một nụ cười:

-Bồ Đào tửu của xứ Đại Uyển đấy! Dù uống say, con người cũng không hao tổn tinh thần.

Hồ Thiết Hoa cười đáp:

-Ta biết bằng hữu của ta là lão Xú Trùn rất thích loại rượu này.

Y mở nút, tu mấy ngụm, rồi thở phào, cười nụ cười tươi hơn tiếp:

-Ta quết định không uống rượu trong cuộc hành trình này. Song đã có rượu ngon… ha ha! Rồi y uống đậm.

Bận uống, y không nói tiếp, còn gì nữa để nói nữa. Y không nói để uống cho khoái.

Ba gã võ sĩ đứng trước mặt y, nhìn y đến xuất thần. Chừng như bình sinh, chúng chưa từng thấy ai tham rượu như Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa nốc độ nửa túi rượu, chợt tỉnh ngộ, vội đưa tay áo lau miệng, cười nhẹ bảo:

-Các ngươi uống với ta chứ! Ba gã võ sĩ cùng cười. Chúng cười rập nhau quá, đồng thời gian, rồi ngưng một lượt. Có thể bảo là chúng được huấn luyện để có sự đồng nhất với nhau.

Một gã nhìn hai đồng bọn, rồi cười thốt:

-Một túi rượu chia ra nhiều người, không đủ cho một người nào cả. Tốt hơn, Hồ công tử cứ uống, uống cho đủ đi.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Uống như thế sao được! Sao được chứ! Hả?

Tuy nói thế, y vẫn giữ khư khư túi rượu, làm như sợ có người cướp đoạt.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, cùng cười, cười khoan khoái.

Một gã thốt:

-Hồ công tử còn khách sáo làm chi? Bọn tiểu nhân đã nhường thì công tử cứ uống! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nếu các ngươi có ý tốt, thì ta từ chối sao nên?

Rồi quên đi dè dặt, uống tiếp.

Đã dặn lòng, đã biết uống rượu vào thì hỏng việc nhưng thà không rượu, chứ đã có sẵn trong tay làm sao nhịn được? Bao nhiêu sâu rượu trên đời đều như thế cả.

Rượu ít, người nhiều thì sợ uống thiếu, chứ làm gì uống đủ, uống nhường. Có người nhường phần thì sướng chứ sao?

Y nốc cạn túi rượu.

Bọn võ sĩ thích chí phi thường. Thích như chính chúng thưởng thức cái túi rượu.

Hồ Thiết Hoa lau miệng mỉm cười:

-Ngon! Ngon tuyệt! Rất tiếc quá ít, lại không có đồ nhắm! Ba võ sĩ cười hì hì:

-Ngon lắm, hở công tử?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Nhạt một chút! Tuy nhiên nếu còn nữa, ta cũng uống như thường! Ta chưa nghe một giọt rượu nào rơi vào lòng cả. Chẳng biết có phải là ta càng uống càng tiến bộ chăng?

Võ sĩ trừng mắt:

-Không nghe một nhỏ rượu?

Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Bao nhiêu rượu đó, có làm nhúc nhích nổi ta đâu? Giả như có thêm mười túi, ta vẫn nốc cạn như thường.

Ba võ sĩ cho là lạ lùng lắm, cùng nhìn nhau sững sờ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Các ngươi không tin, ta cho các ngươi thấy! Thường thường những người uống say lại cho mình tỉnh, sợ người ta tưởng mình say, lại cố làm ra tỉnh, tìm cách chứng minh mình tỉnh.

Hồ Thiết Hoa vẽ một vòng tròn trên mặt cát, rồi co một chân nhảy vào vòng tròn, nhảy ra, nhảy vào mấy lượt, rồi cười thốt:

-Các ngươi xem! Nếu say làm sao nhảy lọt vào vòng?

Võ sĩ chớp mắt mỉm cười:

đúng! Đúng! Hồ Thiết Hoa lại nhảy.

Bất ngờ, lần này y nghe như có mãnh lực gì nâng bổng y lên, rồi đầu óc quay mòng mòng, y ngã xuống. Y cố đứng dậy, song không làm sao đứng nổi.

Ngã xuống, y thẹn với bọn võ sĩ, cười gượng thốt:

-Kỳ quái! Sao thế này! Võ sĩ sáng mắt lên:

-Công tử biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa vẫn gượng cười:

-Ta sợ chưa hết say nắng! Võ sĩ lắc đầu:

-Không phải! Không phải đâu! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Hay là hai hôm nay, ta lao tâm khổ xác quá đó?

Võ sĩ lắc đầu:

-Cũng không phải! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Ngươi chỉ nói được mấy tiếng đó thôi à? Ngươi thì biết gì?

Võ sĩ mỉm cười:

-Biết chứ! Phải có biết gì mới được chứ! Hồ Thiết Hoa gắt:

-Người biết gì?

Võ sĩ vẫn cười:

-Tiểu nhân biết là trong rượu có một chất thuốc, bởi chính tiểu nhân tự tay bỏ thuốc vào rượu mà! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bỏ thuốc? Thuốc gì?

Võ sĩ tiếp:

-Loại thuốc làm cho con người mềm nhũn thân thể, mất hết khí lực.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi… ngươi cho ta uống loại thuốc đó?

Võ sĩ gật đầu:

-Phải, công tử biết chứ, phải khó khăn lắm mới lấy được một túi rượu mang theo, phải khó khăn lắm mới trộm được thứ thuốc đó, bởi riêng quốc vương có loại thuốc đó, dùng để chế ngự những thiếu nữ nào ngoan cố không chịu dâng hiến. Vậy mà công tử còn chê ít! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi bật cười vang:

-Ta có phải thiếu nữ đâu, ngươi cho ta uống thứ thuốc đó để cưỡng hiếp ta?

Ngươi làm vậy thì phí thuốc quá! Võ sĩ cũng cười:

-Một người sắp chết, mà ăn nói nghe thú vị vô cùng. Tiểu nhân chưa từng thấy.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nhiễm cái tính của lão Xú Trùn đó. Một đời người phỏng có được mấy dịp cười? Sắp chết đến nơi, nếu không cười thì còn dịp nào nữa mà cười?

Võ sĩ trố mắt:

-Công tử biết mình sắp chết?

Hồ Thiết Hoa vẫn cười ha hả:

-Ta biết các ngươi giở thủ đoạn đó, chỉ vì số vàng và châu ngọc trên lưng lạc đà kia thôi! Có đúng vậy không?

Võ sĩ cười lớn hơn y:

-Hồ công tử chưa mất sáng suốt mà! Uống rượu như vậy mới nên uống chứ! Phải đó công tử. Vương gia mất ngôi sống kiếp lưu vong thì bọn này theo người để mong mỏi gì, hy vọng gì? Cho nên nếu có dịp làm giàu là chụp dịp ngay, dại chi chịu chết chung với người bại trận?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Có lý! Có lý! Nhưng chẳng lẽ các ngươi quên rằng số vàng cà châu ngọc này là phần dành cho Thạch Quan Âm sao? Rất có thể bà ta đến đây trong phút giây thôi, và như vậy thì các ngươi còn thì giờ đâu khuân số tài sản này đi đến một nơi nào đó?

Võ sĩ điềm nhiên:

-Hồ công tử tin là nơi đây, đúng chỗ ước hẹn với Thạch Quan Âm?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế nơi đây là đâu?

Võ sĩ hỏi lại:

đi về hướng Tây, độ năm mươi dặm… Nơi đó là chỗ ước hội, có phải vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên! Võ sĩ mỉm cười:

-Lúc khởi hành, chúng ta thực sự đi theo hướng Tây đấy. Song sau mươi dặm đường thì hướng đi đã chuyển, mà trên sa mạc, sai lệch hướng một ly, cuối đoạn đường chúng ta sai đích ngàn dặm. Cho công tử biết, nơi này cách chỗ ước hội ít nhất cũng ba bốn mươi dặm đường.

Hồ Thiết Hoa không nao núng, cười nhẹ:

-Thảo nào, đi được mươi dặm, các mươi đòi dừng chân nghỉ ngơi! Thì ra, các ngươi định phục rượu ta từ lúc đó, ở nơi đó! Võ sĩ tiếp:

-Nhưng Hồ công tử chẳng bằng lòng dừng chân. Do đó, bọn tiểu nhân phải nghĩ đến việc chuyển hướng đi. Hồ công tử lại quá tin bọn tiểu nhân, nên chẳng lưu ý! Gã cười, rồi tiếp:

-Tuy nhiên, công tử đừng lấy làm khó chịu. Trên sa mạc, việc lạc đường xảy ra như cơm bữa. Người rành sa mạc nhất cũng không tránh khỏi! Hồ Thiết Hoa còn biết làm sao hơn, đành cười trừ:

-Bình sinh, ta rất dốt cái việc nhận đường nhận lối. Dù đi trên đại lộ, ta cũng có thể lạc đường như thường.

Võ sĩ sâu sắc hơn, tiếp:

-Lúc chưa mở mắt chào đời, thì đáng lẽ Hồ công tử cũng phải nghĩ đến việc nhận đường nhận lối để chui ra khỏi bụng mẹ, là có hướng đi ngay. Xa hơn nữa, khi từ biệt Diêm Vương lên trần thế, công tử cũng phải chọn đường đầu thai, nếu lỡ đi vào cái nẻo sản sinh thú vật thì uổng phí cho cuộc phiêu lưu giới hạn trăm năm này.

Nói được câu đó, gã võ sĩ đắc ý quá, gã không ngờ nói được một câu đầy triết lý, dù là thứ triết lý rẻ tiền.

Gã bật cười ha hả, cười thích thú.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các ngươi định chừng nào làm thịt ta đây?

Gã võ sĩ mỉm cười:

-Nếu bọn tiểu nhân không giết công tử, thì chất thuốc hết công hiệu, công tử sẽ đi tìm bọn tiểu nhân… Công tử thấy đó, bọn tiểu nhân lâm vào trường hợp bất khả kháng… công tử lượng thứ cho vậy.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Nhưng kẻ nào trong bọn các ngươi dám đến đây hạ sát ta?

Võ sĩ đáp:

-Bọn tiểu nhân, ai cũng dám hạ thủ cả, và người nào hạ thủ cũng thế thôi.

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Các ngươi đinh ninh là ta mất hết khí lực rồi phải không? Cái hy vọng hạ sát ta, xếp lại đó đi, và giương mắt xem ta hạ sát lại các ngươi đây.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, thầm nghĩ:

-Y nói phải đấy! Biết đâu chất thuốc đó không đủ công hiệu đối với người có võ công cao! Thấy y cười nói như thường, ta nghi quá chừng! Hồ Thiết Hoa giục:

-Các ngươi, kẻ nào tự cho mình có can đảm, cứ bước tới đi! Ba võ sĩ lại nhìn nhau, chẳng một tên nào nhích động.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Theo ta nghĩ các ngươi không dám bước tới, thì nên khuân số vàng và châu ngọc đó đi nơi khác gấp! Các ngươi hãy trốn gấp là phải! Các võ sĩ lại nhìn nhau.

Bỗng một tên thốt:

-Chắc y không mất khí lực. Chứ nếu mất rồi thì khi nào y dám giục bọn ta chạy đi?

Một tên khác đáp:

-Không phải vậy đâu! Y mất khí lực nên có làm ra vẻ thản nhiên để doa. khiếp chúng ta đó! Người thứ ba cười vang:

-Công tử muốn bọn này động thủ, tiểu nhân xin động thủ cho vừa ý công tử.

Soạt một tiếng, gã rút thanh đao bên sườn ra, đưa mũi đao về phía Hồ Thiết Hoa, hăm hở bước tới.

Thanh đao sáng chói, xem chừng sắc bén lắm.

Hồ Thiết Hoa vẫn cười, song nụ cười có phần nào miễn cưỡng.

Bỗng y hỏi:

-Số vàng và châu ngọc đó, một người hưởng thì thừa, đem chia ra làm ba phần thì mỗi phần rất ít. Các ngươi có thấy như vậy chăng?

Bình sinh y không hề dùng thủ đoạn ly gián, y cho rằng thủ đoạn đó rất hèn, song trong trường hợp này, y không còn phương pháp nào khác hơn để cứu vãn tình thế.

Y hy vọng cả ba gã tàn sát lẫn nhau, nếu còn lại một tên cuối cùng thì tên đó cũng phải thọ thương. Thọ thương rồi, đương nhiên là chẳng còn đi đâu được.

Ngờ đâu một võ sĩ bật cười lớn:

- Dù bọn tiểu nhân có muốn tranh giành với nhau, cũng không đánh nhau trí mạng trước mặt công tử đâu. Đừng mong có việc đó, để rồi thừa cơ thoát chạy. Bọn này dù kém tài, song không kém trí.

Một người khác phụ hoạ:

-Chí lý! Chí lý! Gã cầm đao bật cười ha hả, vừa bước tới vừa thách:

-Bây giờ, Hồ công tử cười vang như vừa rồi, tiểu nhân sẽ khâm phục lắm! Gã ngưng cười, rồi gã đưa thanh đao lên, nhưng chưa vội hạ xuống.

Một đồng bọn cau mày:

-Ngươi sợ gì lại chưa chịu hạ thủ?

Gã cầm đao thốt không thành tiếng:

-Thuyền!… Ta thấy một chiếc thuyền… Mắt gã nhìn sững, mồm gã há rộng, lâu lắm mắt không nhắm, miệng không khép. Gã như biến thành gỗ đá.

Đồng bọn của gã rung rung giọng:

-Thuyền?… Thuyền ở đâu?

Gã vụt kêu lên:

đúng rồi! Thuyền đi về hướng này! Hai tên còn lại như gã cầm đao, biến sắc mặt đờ người tại chỗ.

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, thầm nghĩ:

-Có lẽ ba gã này thấy quỷ giữa ban ngày hay sao chứ? Trên sa mạc có thuyền?

Như vậy, trên mặt biển có ngựa chạy hay sao?

Nếu chúng có việc lo sợ, chắc chúng chẳng dám hạ sát y.

Tuy nhiên, động tính hiếu kỳ, bất giác y quay nhìn theo hướng mắt của ba gã.

Gương mặt y vụt biến sắc.

Đúng như cả ba gã kêu lên, một chiếc thuyền lướt nhẹ trên cát, tiến tới.

Thuyền càng phút càng đến gần. Tiếng chim ưng kêu vang. Rồi thuyền ngừng trước mặt Hồ Thiết Hoa và ba võ sĩ.

Thuyền ngừng do cánh chim ưng quạt mạnh, cát bay vần vần một lúc lâu cát lắng đọng, mũi thuyền lộ ra.

Nơi mũi thuyền, một người đứng lặng, người đó vận y phục trắng, đầu quấn khăn trắng, khăn phủ xuống, áo rộng che khít mặt mày tay chân của người đó.

Ba gã võ sĩ lùi dần, lùi dần, mặt tên nào cũng ướt đẫm mồ hôi. Mồ hôi ra nhiều quá, rơi xuống như mưa.

Người y phục trắng dừng nơi mũi thuyền, cười lạnh:

-Ta đã đến đây rồi, các người còn định tháo chạy được sao?

Giọng nói rất ấm dịu, chứng tỏ người phát âm thanh đó là một nữ nhân.

Vuông khăn trắng che khuất mặt, song nữ nhân vẫn trông thấy những cử động của mọi người quanh mình.

Ba võ sĩ rung người như lên cơn sốt, lí nhí hỏi:

-Các hạ… các hạ là ai?

Người áo trắng không đáp câu hỏi, tiếp luôn:

-Ta lấy làm lạ tại sao các ngươi không đến đúng chỗ hẹn. Bây giờ thì biết rồi, các ngươi định giở trò quỷ đối với ta! Người đó nhảy xuống trước mặt cát, cao giọng hỏi:

-Những vật đó, thuộc về ta, các ngươi sờ mó đến sao được chứ?

Nhận ra nữ nhân áo trắng có thuật khinh công cao tuyệt, ba gã võ sĩ kinh hãi hơn trước, lí nhí:

-Bọn tiểu nhân… không hề có ý đó… Nữ nhân áo trắng cười lạnh:

-Quan Âm Bồ Tát có ngàn mắt, ngàn tai, các ngươi đừng mong lừa dối! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thạch Quan Âm! Thạch Quan Âm! Chung quy rồi tại hạ cũng gặp bà! Nhưng gặp trong trường hợp này, tại hạ phải làm sao?

Nữ nhân áo trắng điềm nhiên:

-Trong trường hợp này rồi làm sao? Chẳng lẽ ngươi muốn động thủ với ta?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ quả có ý đó! Nữ nhân áo trắng cười nhẹ:

-Ngươi chưa có tư cách thực hiện cái ý đó. Cái bọn vô dụng kia còn lừa gạt ngươi được thì còn nói làm gì đến việc động thủ với ta! Hồ Thiết Hoa, ngươi làm ta quá thất vọng! Thanh danh của ngươi chấn động giang hồ, trong một phút giây ngu xuẩn ngươi lại để tiêu tan trong tay ba tên Quy Tư.

Bà quay mặt về Hồ Thiết Hoa mà nói chuyện.

Ba gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng rút đao ra khỏi vỏ. Đồng thời gian cả ba nhích chân tới, vung tay lên. Ba thanh đao giáng xuống nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân đưa lưng về phía họ, tay lại chắp sau lưng trong tư thế ung dung, hoàn toàn không phòng bị. Bà không hề quay đầu lại, như chẳng hay biết gì.

Khi ba thanh đao xuống gần, mười ngón tay nhỏ ló ra khỏi ống tay áo. Mười ngón tay co vào, duỗi ra. Một tiếng keng vang lên. Trên không trung, ánh đao chớp ngời.

Ba võ sĩ không thấy bà xuất thủ như thế nào. Bỗng nhiên họ nghe nhói cánh tay cầm đao, vuột tay bay vút lên không, nửa thân mình tê dại hẳn.

Cả ba chết sững tại chỗ. Nhưng bản năng tự tôn bùng dậy, họ không còn tha thiết đến số vàng và châu ngọc. Thừa lúc nữ nhân chưa quay mặt lại, cả ba phóng chân chạy thục mạng.

Họ không biết khinh công, vì chạy trốn nên tốc độ rất nhanh, họ chạy được mười trượng, ba thanh đao mới rơi xuống. Như vậy, đủ biết ba thanh đao bị bắn vút lên không rất cao.

Nữ nhân áo trắng nhẹ nhàng đưa tay, ba thanh đao bị hấp lực của bàn tay, thay vì rơi xuống đất, lại bay đến bà. Bà đón lấy rồi lạnh lùng thốt:

đao của các ngươi, ta trả lại cho các ngươi! Bà không quay đầu lại, giữ nguyên tư thế đó, vẫy bàn tay có cầm ba thanh đao.

Đao bay đi, đao như có mắt, đao nào tìm chủ nhân nấy.

Ba tiếng rú vang lên, ba vòi máu phun ra, ba xác người ngã gục.

Ba thanh đao cắm đúng ba hậu tâm ba gã võ sĩ.

Họ ngã sấp, chuôi đao dựng đứng.

51. Liệu Việc Như Thần

Hồ Thiết Hoa tự thán:

-Nhân vị tài tử ! Điểu vị thực vong ! … Biết vậy sao con người còn khổ ? Sao ta lại khổ ? Sao có người cứ khổ ?

Nữ nhân áo trắng bĩu môi :

-Ngươi sợ ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Tại hạ sợ ? Sợ gì ?

Nữ nhân áo trắng lạnh lùng:

-Ngươi sợ ta giết ngươi, chứ gì ?

Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Ba xem tại hạ có phải là người sợ chết chăng ?

Nữ nhân điềm nhiên:

-Ngoài mặt, ngươi có vẻ anh hùng, song trong tâm, ngươi vẫn sợ như thường ! Bà không đợi nghe Hồ Thiết Hoa đáp làm sao, vỗ tay mấy tiếng.

Từ trên quỷ thuyền lập tức có mấy đại hán nhảy xuống, khuân số vàng và châu ngọc trên lưng lạc đà.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Bà đừng quên, những vật đó đánh đổi Cực Lạc Tinh đấy ! Nữ nhân áo trắng quay mình:

-Ngươi định mang Cực Lạc Tinh trở về ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

-Tự nhiên ! Nữ nhân áo trắng cười lạnh:

-Thế là người nghĩ ta không giết ngươi ! Bằng vào đâu ngươi nghĩ như vậy ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trừ ra tại hạ chết thì thôi ! Còn sống phút giây nào, tại hạ còn nghĩ đến việc mang Cực Lạc Tinh trở về.

Nữ nhân rùn vai:

-Thế là người muốn chết ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt không nói gì nữa.

Hồ Thiết Hoa chờ chết.

Y nằm mộng cũng không tưởng là lúc đó Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn đang ở gần y, theo dõi y từng cử động, ngôn từ.

Bởi cả hai có mặt trong chiếc quỷ thuyền.

Thuyền, chẳng phải là con thuyền cũ.

Cả hai được chuyển sang thuyền này, thuyền của Thạch Quan Âm vì Thạch Quan Âm muốn chiếu cố đặc biệt cả hai.

Song cả hai lại không nhìn thấy Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa thì đinh ninh nữ nhân áo trắng là Thạch Quan Âm. Thực ra, nữ nhân chỉ là một đệ tử của bà ta, đóng vai bà.

Còn bà thì đã đi từ lâu.

Có ai biết được hành tung của bà ? Bà đi, bà đến, như gió, như mây. Có đó rồi tan biến đó ! Vĩnh viễn, chẳng có ai biết bà từ đâu đến, đến rồi đi về đâu ! Bà đã đi, nhưng Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn còn đó, cả hai ngồi trong cửa khoang thuyền, nhìn ra Hồ Thiết Hoa.

Tự nhiên, cả hai không thể nhít động, mà cũng chẳng dám lên tiếng.

Bởi họ biết rõ, Hồ Thiết Hoa không làm sao giải cứu họ, vả lại, nữ nhân áo trắng đã nói với họ như thế này:

-Các ngươi có kêu la cũng vố ích thôi. Bất quá các ngươi làm cho Hồ Thiết Hoa chếtgấp, cho nên tốt hơn hết các ngươi câm miệng lại ! Đợi gì nữ nhân phải nói như vậy ?

Nữ nhân không nói, Tiểu Phi cũng hiểu.

Hiểu, nhưng họ không câm miệng. Tiểu Phi thở dài:

-Y bị rượu ! Rượu hại y ! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Y không chết vì rượu, kể ra cũng là một sự lạ ! Nhất Điểm Hồng tán:

-Nhưng y đáng khen ! Y không sợ chết ! Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Không sợ chết là đáng khen sao ? kẻ ngốc, kẻ điên là hạng người không biết sợ chết, những kẻ đó đáng khen lắm à ?

Nhất Điểm Hồng so vai:

- Dù sao, kẻ không sợ chết vẫn hơn kẻ sợ chết, hơn nhiều ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hai người tranh luận làm gì chứ ? Lần này y không thể chết ! Nhất định không thể chết ! Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Bằng vào đâu, ngươi cho rằng không ai dám giết y ?

Câu đó hắn buông ra gần như đồng thời với người áo trắng giọng nói cũng giống, ý tứ cũng giống.

Tiểu Phi hỏi lại:

-Nếu nữ nhân áo trắng giết y, thì còn ai mang Cực Lạc Tinh trở về ?

Chàng nghe bên ngoài nữ nhân áo trăng tiếp:

-Kẻ chết không thể mang Cực Lạc Tinh đi đâu cả ! Đòi Cực Lạc Tinh là không chết, chết là không thể đòi Cực Lạc Tinh ! Ngươi đòi cả hai làm sao được ! Tiểu Phi mỉm cười, nhìn Cơ Băng Nhạn:

-Ngươi nghe bà ấy nói chứ ?

Chàng cũng chưa bit nữ nhân là đệ tử của Thạch Quan Âm, cứ tưởng là bà ta thôi.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Sao ngươi biết là bà ta muốn cho lão Hồ mang ngọc trở về ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu không có người mang ngọc trở về thì cái kế hoạch lừa Quy Tư vương tiết lộ bí mật, làm sao thực hiện được ?

Cơ Băng Nhạn không tin là chàng đoán đúng, nhưng nữ nhân áo trắng đã trở về thuyền. Thành ra hắn phải tin.

Bởi trở về thuyền là không hạ thủ.

Trở về thuyền là để lấy viên Cực Lạc Tinh.

Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm :

-Ta ước mong cái lão Vương gia đó đừng quá hồ đồ mà đem bí mật tiết lộ ra ngoài. Bởi ngày nào điều bí mật không còn bí mật nữa là ngày đó lão phải chết ! Ta sợ lão Hồ cũng phải chết luôn với lão cho có bạn ! Cơ Băng Nhạn lấy làm lạ:

-Tại sao y phải chết luôn với Quốc vương ?

Tiểu Phi giải thích:

-Thạch Quan Âm biết rõ không có phương pháp nào làm cho Quy Tư vương mở miệng nhưng bà ta hy vọng lão ta sẽ tiết lộ bí mật với lão Hồ, mà cũng hy vọng luôn Vương gia nhờ lão Hồ làm một phương tiện, xong việc rồi bà hạ thủ.

Chàng kết luận:

-Bà để y sống là lưu lại cái phương tiện giúp bà thành công. Thành công rồi, ba hủy diệt phương tiện đó.

Cơ Băng Nhạn không nói gì, song vẫn cho chàng có lý, và thầm ước mong Hồ Thiết Hoa thoát nạn.

Hồ Thiết Hoa thoát nạn là khi nào Quy Tư vương không tiết lộ bí mật.

Một lúc sau, thuyền tiếp tục cuộc hành trình.

Hồ Thiết Hoa hết sức kinh hãi.

Y không tin nổi là mình được sống sót ! Nhưng sự thực quá rõ ràng vì y còn sống! Thạch Quan Âm không giết y, hẳn không phải không có lý do ! Thạch Quan Âm không hạ thủ, lại còn trao viên ngọc cho y ! Bà thủ tín ?

Hồ Thiết Hoa không thể đoán nổi sự tình ! Đêm xuống dần dần, không khí càng lạnh, Hồ Thiết Hoa bắt đầu run.

Chất dộc mất công hiệu dần. Y cử động được dần dần, nhưng vẫn còn yếu.

Mấy con lạc đà hoảng sợ đã chạy mất hết.

Y làm sao vượt năm mươi dặm đường, trở lại với Quy Tư vương ?

Ban ngày, còn đầy đủ công lực, chưa chắc gì y dùng sức người vượt nổi đoạn đường đó trênsa mạc.

Hà huống ban đêm lại mất cả khí lực ?

Cực Lạc Tinh đã trở về tay rồi y phải thận trọng hơn.

Cái lạnh càng lúc càng thấm vào da thịt. Hồ Thiết Hoa tìm cỏ khô, cành khô gom lại một đống, sau một tảng đá che khuất gió, lấy mồi lửa đánh lên đốt cháy.

Tại sa mạc có một việc rất dễ làm là đốt lửa. Bởi những vật gì sanh trưởng tại sa mạc, đều cầmnhư khô ngay từ lúc mới sanh.

Bỗng y đứng lên, vì còn yếu, y lại ngã xuống.

Trong cái thoáng mắt đứng lên đó, y phát hiện phía trước mắt có vật lạ.

Y nhìn vật lạ đó, chăm chú, thích thú hờn nhìn một nữ nhân khỏa thân.

Vật lạ đó, thật ra chẳng lạ gì. Bất quá, đó là vài đốm đen đen vàng vàng nằm trên mặt đá trắng.

Vậy mà nhìn kỹ những đốm đó, mắt y sáng rực lên.

Y cố gượng đứng, cố gượng bước tới, quan sát kỹ.

Tuy không rành thuật cải sửa dung mạo, y cũng hiểu những vật đó rất cần cho thuật cải sửa dung mạo.

Những vật đó, là hai viên thuốc, một vàng một đen, bên cạnh còn có cục a dao.

Tại sao giữa sa mạc này lại có những vật đó rơi rớt ?

Ai đi trong sa mạc lại mang những vật này theo mình ?

Bỗng y nhớ ra, Tiểu Phi đi đâu cũng có sẵn trong mình chiếc túi đựng vật dụng ải sửa dung mạo.

Bất giác, một ý niệmphát sinh, y cố gắng đẩt tảng đá qua một bên.

Phải vất vả lắm y mới đẩy nổi tảng đá, vì công lực y chưa ohục hồi.

Bên dưới tảng đá, có chiếc túi đựng dụng cụ và vật liệu, nhìn thoáng qua, y nhận ra ngay đó là vật của Tiểu Phi. Hơn nữa còn có một chiếc bình, đựng phấn, mùi uất kim hương.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, nghĩ:

- dslh đi đến đâu là lưu mùi hương uất kim lại đó ! Trong chiếc túi có một cái khăn tay phụ nữ, khăn thêu chữ "Khúc".

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, lại nghĩ:

-Vật tặng của nàng công chúa đa tình ? Có lẽ nàng tên "khúc" ! Bên cạnh chiếc túi có đôi Phán Quan bút, một chiếc giày thêu, một chiếc áo lót nữ nhân.

Phán Quan bút đó đúng là của Cơ Băng Nhạn ! Hồ Thiết Hoa mừng rỡ nghĩ :

-Cả hai đã gặp nhau rồi, ta còn lo sợ gì cho họ nữa ? Trên đời này, có mãnh lực nào áp đảo nổi họ, khi họ hiệp nhau ?

Y lấy làm lạ, chẳng rõ tại sao lại có chiếc giày thêu và chiếc áo lót.

Y cầm chiếc áo lót lên, đưa vào mũi ngửi.

Y bật cười nhận ra mùi hương rất quen.

Cái hôm y bắt hai nàng ái thiếp của Cơ Băng Nhạn, đăt lên lưng ngựa đưa về khách sạn, để bức bách Cơ Băng Nhạn y ngửi mùi hương nầy.

Thì ra những vật này là của hai nàng đó, Cơ Băng Nhạn mang theo để nhớ nhung ! Y mỉm cười, cho là hai gã đa tình làm cái việc lẩm cẩm.

Y trầm tư một lúc, tìm hiểu lý do khiến Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cải sửa dung mạo.

Có thể họ bị bức đuổi cấp bách như thế nào đó, nên thay đổi dung mạo.

Mà chất thuốc dùng lại là thuốc đen, thuốc vàng, như vậy họ đổi ra xấu xí.

Một người đang đẹp muốn biến thành xấu xí, nếu không trốn chạy nữ nhân bám theo quấy nhiễu thì còn để làm gì khác hơn ?

Hồ Thiết Hoa gật gù lẩm nhẩm:

đa tình ! Họ đúng là những kẻ đa tình ! Bỗng có người thốt:

đa tình dù sao cũng hơn vô tình chứ, phải không ?

Hồ Thiết Hoa giật mình quát:

-Ai đó ?

Một giọng nói ấmdịu vang lên, tiếp theo là một tràng cười trong trẻo:

đường đường Hồ đại anh hùng lại có cái gan quá nhỏ ! từ phía sau tảng đá một nữ nhân bước ra.

Hồ Thiết Hoa thở phào, cười khổ:

-Sao công chúa không ở tại lều, dạo đàn tỳ bà, đang đêm đến đây làm gì ?

Nữ nhân chính là Tỳ Bà công chúa ! Tỳ Bà công chúa bỗng trầm giọng:

-Không có tri âm nghe, thì đàn làm gì ?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngoài việc đàn ra, không còn việc chi khác để làm à ?

Tỳ Bà công chúa trừng mắt:

-Ngươi đừng tưởng là ta chẳng có chi làm nên rong chơi gĩa sa mạc ban đêm như thế này ! Thử hỏi ngươi, trong giờ phút nầy, ai mà không muốn cuộn mình trong chăn ấm ? Nhưng, Vương Phi đã nói với ta như thế này :

Cái vị Hồ tráng sĩ đó tuy có võ công cao, song bất quá cũng chỉ là một bị thịt, chẳng có hồn, có trí gì cả, biết đâu chẳng bị ba gã võ sĩ lừa gạt, đoạt hết số vàng châu ngọc, rồi giết luôn ? Do đó, Vương Phi sai ta theo dõi, chiếu cố ngươi. Cũng vì cái mạng rẻ tiềncủa ngươi đó, mà ta bỏ cả giấc ngủ, đừng tưởng ta thích ngâm mình giữa cái lạnh trên sa mạc ! Nếu chưa mắc lừa có thể, Hồ Thiết Hoa không giận, nhưng đã bị lừa rồi, dù sao thì y cũng thẹn, thẹn thì phải giận, y hét:

-Tại hạ là bị thịt, còn công chúa là gì ? Công chúa có lợi chi đó mà mỉa mai tại hạ?

Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

đừng làm oai với ta, lời nói đó, có phải ta nói đâu ? Ta chỉ lập lại thôi mà ! Nếu người không phục, cứ tìm người nói ra mà sừng sộ ! Rồi nàng cười, tiếp:

-Ta chỉ sợ, khi gặp người nói rồi, ngươi lại chẳng dám sừng sộ ! Hồ Thiết Hoa lặng người.

Tỳ Bà công chúa lại tiếp:

-Ta đi theo hướng Tây, chẳng thấy các ngươi đâu cả, làm ta phải đi quanh quẩn mãi giữa sa mạc, trong lúc ban đêm, lạnh suýt chết người vậyđó, mãi một lúc sau ta thấy ánh lửa, mới bảo những người đi theo ta đứng xa xa, để một mình ta đến đây xem sao.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tại hạ không cần công chúa giải thích rườm rà. Tại hạ biết cái tật của coing chúa, cái tật rình rập dọ thám hành động của kẻ khác ! Tỳ Bà công chúa cũng cao giọng:

-Ngươi đừng làm oai với ta, ta có đụng chạm gì ngươi đâu ? Ta có sanh chuyện với ngươi đâu ?

Nàng nhìn y trừng trừng một lúc lâu, bật cười khan, cười một lúc, lại dịu giọng thốt:

-Ta có là vợ ngươi đâu, cứ mỗi lúc ngươi thấy ta lại làm hùng làm hổ ! Hồ Thiết Hoa đỏ mặt.

Tỳ Bà công chúa nói tiếp:

-Ngươi cứ giữ cái thái độ đó mãi với tam, bắt buộc ta phải nghĩ ngươi còn yêu thầm yêu lén ta đó ! Vì ta không chịu lấy ngươi làm chồng nên ngươi hận, ngươi hằn học cho hả hận ! Hồ Thiết Hoa sững sốt nhìn nàng, bật cười lớn:

-Lấy vợ mà kấy cái mẫu người như công chúa, thì chẳng biết tại hạ mỗi ngày phải ohẫn uất đến bao nhiêu lượt ! Tỳ Bà công chúa bĩu môi:

-Lấy không được người ta, rồi nói cho hung dữ nói để bỏ ghét ! Hừ ! Rõ thẹn ! Rồi nàng bước đến tảng đá ngồi xuống. Nàng lạilấy trong mình ra một bình rượu nhỏ, bình bằng bạc, mở nút rót ra chén, nhấm nháp một mình.

Nàng lẩm nhẩm, nhưng cũng lớn tiếng đủ cho Hồ Thiết Hoa nghe:

đêm lạnh thế này, nếu không có rượu chắc chắn phải đông người thành băng giá mất ! Hồ Thiết Hoa cũng lẩm nhẩm:

-Nếu có ai đó, định mượn rượu chọc tức ta, thì người đó lầm to ! Ta mắc lừa vì uống rượu, bây giờ thấy rượu bắt nhức đầu ! Y nói thế chứ y có nhức đầu đâu ? Trái lại y còn nghe nhột nhạt ngứa ngáy khắp người, và dạ dày nhít nhít như có trăm ngàn consâu máy động trong đó.

Mới gây gổ với nàng đó, bây giờ còn hỏi nàng làm sao để kiếm rượu uống ?

Bắt buộc y phải chịu nhịn, y quay mặt nơi khác, khỏi thấy bình rượu quá hấp dẫn.

Tỳ Bà công chúa vừa uống vừa chép chép miệng, cố khiêu gợi Hồ Thiết Hoa.

Rồi nàng lẩm nhẩm:

-Rượu cũng khá ngon đấy chứ ! Mới uống mấy hớp, ta cảm thấy khoan khoái quá chừng ! Hồ Thiết Hoa dằnlòng không nổi, cao giọng:

-Nữ nhân mà uống rượu đến nghe ừng ực xem bất lịch sự vô cùng. Thực không nết na gì cả ! Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

-Ta không nết na vậy đó, ta càng không nết na, càng có người tức vì ta ! Hồ Thiết Hoa tức thật, và y khó dằn lòng được cơn tức, chưa biết alm gì cho hả tức, bỗng y nhìn chiếc khăn, đôi mắt y vụt sáng lên.

Y chụp lấy chiếc khăn, trải rộng ra trước mặt, rồi lẩm nhẩm:

-Lấy chiếc khăn nầy lau mồ hôi nước dải, kể cũng được lắm ! Tỳ Bà công chúa vụt đứng lên, nhảy vọt tới hét:

-Ngươi đánh cắp ở đâu chiếc khăn này ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

đánh cắp ở đâu mặc tại hạ, can gì đến công chúa ?

Tỳ Bà công chúa rung giọng:

-Trả lại cho ta ! Trả mau ! Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Trả ? Tại sao lại phải trả ? Thế chiếc khăn này của công chúa à ?

Tỳ Bà công chúa thẹn đỏ mặt:

- Dù của ta thì sao ?

Hồ Thiết Hoa rùn vai:

-Tại hạ hết sức kỳ quái ! Tỳ Bà công chúa trừng mắt:

-Tại sao kỳ quái ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại hạ có nghe lão Xú trùn nói là bị một con quỷ dạ xoa nào đó tự xưng là đa tình, tặng hắn chiếc khăn rách này, bắt hắn ohải mang mãi bên mình. Hắn nói hắn bực vô cùng ! Bỗng y nhìnthẳng vào mặt công chúa hỏi:

-Bây giờ công chúa đòi khăn ? Thế công chúa là quỷ dạ xoa chăng ?

Tỳ Bà công chúa đỏ mặt hét:

-Câm ! Câm ngay ! … Ngươi không phải là con người mà ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Công chúa đừng làm oai với tại hạ. Lời nói đó, đâu phải của tại hạ, nếu công chúa không phục thì tìm người nói mà làm oai ! Y bật cười ha hả tiếp:

-Chỉ sợ gặp người đó rồi, công chúa lại chẳng nói được tiếng nào ! Tỳ Bà công chúa nhào xuống đất khóc ròng.

Hồ Thiết Hoa giật mình. Y chỉ muốn chọc tức nàng, trả đũa ngờ đâu nàng quá thương tâm.

Y bước tới cười vuốt thốt:

đừng thương tâm công chúa. Tại hạ nói đùa đấy, tại hạ bịa chuyện mà ! Tỳ Bà công chúa cứ khóc, bất kể y nói gì.

Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Tại hạ nói đùa đấy, công chúa ! Tại hạ đáng tội chết, đáng tội chết ! Lão Xú Trùn không hề bảo công chúa là quỷ dạ xoa, mà hắn cũng chẳng bảo công chúa đa tình, tại hạ bịa ra đó ! Công chúa vừa khóc vừa hỏi:

-Nhưng tại sao hắn lại vất cái vật của ta đi ? Hắntùy tiện mà vất nơi nào cũng được như vậy sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Chỉ vì … Y muốn nói thật lắm, đắn đo một chút, rồi y thuật lại sự tình. Đoạn y thở dài:

-Bây giờ thì công chúa muốn mắng tại hạ cách nào, thì cứ mắng, mắng bằng thích đi. Nhưng xin công chúa đừng có khóc nữa.

Tỳ Bà công chúa đưa tay quệt ngang nước mắt thốt:

-Nếu ngươi thừa nhận ngươi là một kẻ khốn nạn nhất đời, thì ta không khóc nữa.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Thì tại hạ … đã … chẳng nhìn nhận hay sao ?

Tỳ Bà công chúa cắn môi:

-Ngươi thừa nhận, sao ngươi lại thở dài ? Ngươi không cam tâm phải chăng ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi lẩm nhẩm:

-Cam tâm ! Cam tâm lắm, công chúa. Tại hạ thừa nhận mình là một tên khốn nạn nhất.

Rồi y mỉm cười tiếp:

-Nữ nhân mắng nam nhân là bị thịt, thì chẳng sao, nam nhân cho nữ nhân là quỷ dạ xoa, thì lại bị mắng ! Đau quá chừng ! Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Chẳng đau gì cả, nam nhân không được quyền nói càn, nói bướng ! Nàng lấy bình rượu, đặt vào tay Hồ Thiết Hoa, rồi nhìn sang những đồ vật do Hồ Thiết Hoa vừa moi lên, nụ cười của nàng vụt tắt, mặt nàng biến sắc.

52. Hoa Biển Mê Hồn

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm :

-Nếu thừa nhận là một tên khốn nạn mà có rượu uống thì mình cứ thừa nhận một lầnchắc cũng chẳng đến đổi nào ! Y toan đưa miệng bình lên miệng y, Tỳ Bà công chúa vội đưa tay giật chiếc bình lại buông gọn:

-Không cho ngươi uống ! Hồ Thiết Hoa sững sờ:

-Sao thế công chúa ?

Tỳ Bà công chúa lạnh lùng:

-Ta đổi chủ ý chứ có sao ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Mà sao công chúa đổi chủ ý chứ ? Sao công chúa đổ nhanh thế ?

Tỳ Bà công chúa không đáp, chỉ hỏi lại:

-Những vật kia có phải của lão Xú Trùn không ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc giày và cái áo lót là của Tử Công Kê, công chúa đừng đem những vật đó ngâm giấm, giấm đó thúi lắm, công chúa thích mùi chứ tại hạ thì ngán vô cùng ! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ta đâu có ghen ! … Ta có ý khác mà ! Ngươi nghĩ xem những vật kia, lão Xú Trùn đi đâu cũng mang theo, nhưng giờ đây hắn đem chôn sâu dưới đất, còn hắn thì … Hồ Thiết Hoa vội giải thích:

-Hắn đã cải sửa dung mạo, nếu mang những vật đó trong người, kẻ khác bắt gặp thì nghi ngờ, thành ra hành tung sẽ bị bại lộ ! Đương nhiên hắn phải giấu … Tỳ Bà công chúa vẫn thở dài:

-Mang trong mình thì còn ai bắt gặp được ? Trừ ra, trong chuyến đi này hắn iết trước là phải bị nguy cơ, sợ bị lục soát trong người nên hắn mới bỏ lại ! Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc :

-Công chúa nói đúng ! Rượu này, tại hạ không uống được rồi ! Đừng nói chi lão Xú Trùn để những vật đó lại, đến cả Tử Công Kê cũng đành phải rời những vật mà y quý nhất trần đời. Nếu không tiên đoán sẽ gặp nguy hiểm, thì nhất định họ không để những vật này lại đây ! Tỳ Bà công chúa thở dài đáp:

-Chắc như vậy rồi ! Hồ Thiết Hoa cung tay đập vào đầu bốp bốp:

-Nữ nhân luôn tề nhị hơn nam nhân ! Vấn đề trọng yếu như thế này, tại hạ lại không nghĩ ra ! Tỳ Bà công chúa lộ vẻ u buồn :

đó cũng chẳng phải là nữ nhân tế nhị hơn nam nhân đâu. Chẳng qua nữ nhân đặc biệt quan tâm đến con người họ yêu mà thôi ! Hồ Thiết Hoa vội đặt viên Cực Lạc Tinh trong tay Tỳ Bà công chúa đoạn thốt:

-Viên Cực Lạc Tinh đó, công chúa mang về đi ! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Còn ngươi ?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Tại hạ đi tìm lão Xú Trùn.

Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Nhưng ngươi đã đáp ứng Vương phi là ngươi mang về kia mà ! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

Phải ! Tại hạ đáp ứng nhiều việc khác nữa, song tại hạ phải bỏ tất cả qua một bên vì tại hạ không thể điềm nhiên khi nghe lão Xú Trùn và Tử Công Kê thọ nạn.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Chúng ta chỉ ức đoán thôi, chứ làm gì nghe … Hồ Thiết Hoa chận lời:

đó lại là một điều làm cho tại hạ thêm bồn chồn ! Thà biết chắc mà còn đỡ khổ hơn nghi ngờ ! Bởi biết chắc, là rõ được sự tình như thế nào, chẳng hạn họ sống hay đã chết, họ bị ai ham hại, tại địa phương nào chứ nghi ngờ thì mơ hồ quá ! Tỳ Bà công chúa cúi đầu :

-Ngươi đi, còn ta, ta nỡ nào điềmnhiên mà trở về ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Công chúa muốn đi theo tại hạ ?

Tỳ Bà công chúa buông nhanh:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

-Còn … viên Cực Lạc Tinh ?

Tỳ Bà công chúa cương quyết:

-Ngươi đã nói, việc lớn bằng trời, cũng phải đặt qua một bên, có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, bỗng lắc đầu :

-Không được ! Tại hạ không để công chúa đi theo được ! Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Công chúa phải biết, đi là vào nơi nguy hiểm, cửu tử nhất sinh, mà công chúa thì … dù sao cũng là nữ nhân, giả như có điều gì … Tỳ Bà công chúa cao giọng chận lại:

-Ngươi đừng quên nơi đây là sa mạc, mà tại sa mạc thì dù sao ta cũng hiểu nhiều việc hơn ngươi, ta có thể giúp ngươi như thường. Ta nói thật, nếu ngươi không cho ta đi theo, ta cứ theo sau ngươi ! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, cười khổ :

-Không có nữ nhân, thì lạnh lùng quá, có nữ nhân thì lại phiền phức quá ! Đành vậy chứ biết sao ! Nơi đây là một vùng đá loạn, tảng cao thì cao quá, gần như đụng mây.

Tảng thấp cũng mấy mươi trượng.

Những tảng đá có thiên hình vạn trạng bất đồng.

Nơi đây mường tượng tận cùng sa mạc, mà cũng là tận cùng trời đất.

Nếu đi khỏi nơi đây là rơi vào cái hố hư vô , cái hố biệt lập hẳn với thế giới.

Khi bình minh trở về trên vạn vật, thì chiếc quỷ thuyền cũng về đến nơi nầy.

Từ trong cửa sổ thuyền trông ra, nghìn muôn ngọn đá che khuất tầm mắt.

Đến đây rồi ai ai cũng có cảm tưởng là không thể vượt xa nữa được, bởi như đã nói đây là chỗ tận đầu.

Nhưng quỷ thuyền không dừng lại, mà còn lướt đâm sầm vào vùng đá loạn, không hề va chạm vào mô nào, ngọn nào.

Tiểu Phi thở dài thầm nghĩ:

-Căn cứ của Thạch Quan Âm tại đây sao ?

Bỗng chàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.

Con thuyền dừng lại.

Nữ nhân áo trắng hỏi:

-Các ngươi còn cử động đôi chân được chăng ?

Thực ra, nàng cũng biết bọn Tiểu Phi bị Thạch Quan Âm dùng một thủ pháp độc môn gián đoạn liên hệ giữa các huyệt đạo, họ vẫn nói năng và cử động được như thường.

Tiểu Phi nhìn sững nàng không đáp.

Nữ nhân áo trắng tiếp:

-Nếu các ngươi cử động được, thì bước xuống.

Tiểu Phi còn nhìn nàng đến xuất thần, không đáp.

Nữ nhân áo trắng nổi giận:

-Ngươi muốn ta móc mắt ngươi à ?

Bây giờ Tiểu Phi mới điểm một nụ cười:

-Từ lâu, tại hạ từng nghe môn hạ của Thạch phu nhân gồm toàn thiên hương quốc sắc. Giả như cô nương huệ cố đến tên tù nầy, thì cô nương hãy cho tại hạ được chiêm ngưỡng tiên dung, dù rằng trong chốc lát nửa đây tại hạ có mệnh hệ nào, cũng không ân hận ! Cơ Băng Nhạn cười thầm:

-À ! Ngươi lại định chơi cái trò Mỹ Nam Kế đấy ! Nhưng vô luận làm sao, nàng không thể phóng thích ngươi đâu, nên thất vọng trước đi là vừa ! Nữ nhân bật cười cuồng dại, cao giọng rít lên:

-Thiên hương quốc sắc là tốt ! Ta sẽ cho ngươi thỏa mãn ! Nàng giật vuông vải che mặt.

Tiểu Phi không còn cười được nữa.

Bình sanh, chàng chưa từng trông thấy một gương mặt nào xấu xí bằng ! Gương mặt của nữ nhân xấu xí kinh khủng ! Mặt quỷ có lẽ còn dễ trông hơn ! Không ai tưởng tượng nổi con người có âm thanh có dáng dấp của một tuyệt đại giai nhân, lại có gương mặt xấu đau đớn như thế ! Chàng nhớ đến Nhậm phu nhân

Thu Linh Tố … Bà cũng có gương mặt như vậy … Không lẽ Thạch Quan Âm có tật đố kỵ những thiếu nữ đẹp, nên hủy diệt nhan sắc của họ ?

Nhưng đồng là đệ tử của Thạch Quan Âm, nàng này vị bà hủy diệt nhan sắc còn vợ của Ngô Cúc Hiền thì bà để cho nguyên vẹn cái dung mạo tuyệt vời ?

Có lẽ bà cần câu dẩn Ngô Cúc Hiền nên để cho nàng còn nguyên vẹn ! Hay là vợ Ngô Cúc Hiền không phải là đệ tử chính thức của bà ta ?

Thiếu nữ cười rợn:

-Mãn nguyện rồi chứ ? Ngươi có diễm phúc lắm rồi đấy mới thấy được mặt ta ! Từ nay, ngươi nên nhớ mãi điều nầy, là trên thế gian, không một nữ nhân nào xấu hơn Khúc Vô Dung ! Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười:

- Dung mạo xấu hay đẹp, chẳng qua do quan niệm của con người, nếu cô nương không có phong thái siêu nhiên, thì làm gì bị người hủy diệt dung mạo ? Cô nương có một phong thái đẹp, thì dù cái dung mạo đẹp có bị hủy diệt cũng chẳng sao.

Người ta chỉ hủy diệt cái bên ngoài, chứ không thể hủy diệt cái bên trong.

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc, bỗng quát to:

-Xuống ! Xuống mau ! Nơi đây không phải là nơi các ngươi nói nhiều lời.

Tiểu Phi xuống trước, kế tiếp là Cơ Băng Nhạn, Nhất Điểm Hồng đi sau cùng.

Ngang qua nàng, y vụt đứng lại, buông lạnh:

-Cô nương không xấu ! Cô nương không xấu ! Y tiếc từ lời nói, bình sanh rất ít nói, ai hỏi gì cũng không nói chỉ khi nào thích, thì noi, nhưng cũng nói một vài tiếng rất gọn thôi.

Bây giờ, không ai hỏi, đột nhiên y nói một câu, dù là rất ngắn.

Kể cũng lạ.

Cho nên Khúc Vô Dung phải kinh nạgc.

Chừng như nàng có giật mình. Nàng hỏi:

-Ngươi … ngươi nói gì ?

Song, Nhất Điểm Hồng là một người ít nói, đã nói như vậy là nhiều rồi đó, y bỏ đi luôn, không buồn nhìn đến nàng.

Khúc Vô Dung nhìn theo y đến xuất thần.

Aùnh mắt của nàng lạnh như giá tuyết, giá tuyết như gặp một sức nóng tan ra từng giọt, từng giọt chớp ngời.

OOo Trong vùng núi loạn, có một con đường nhỏ, quanh co, người miền núi gọi là đường ruột dê.

Đại hán có phận sự áp giải bọn Tiểu Phi, nghiêng mình trước Khúc Vô Dung, cung kính hỏi:

-Có nên bịt mắt bọn họ ngay bây giờ không ?

Khúc Vô Dung đã trở lại bình thường, lạnh lùng thốt:

-Không cần phí sức làm việc thừa. Con đường quỷ này, tại một nơi thần bí, dù dẫn chúng đi qua mấy lượt, chưa chắc gì chúng nhận được phương hướng. Trên thế gian này, vô luận là ai, vào trong rồi là đừng mong lọt ra bên ngoài.

Tiểu Phi còn đứng đàng xa xa, chờ dẫn đường, nghe thế mỉm cười:

-Thật vậy sao?

Khúc vô Dung bĩu môi:

-Trừ khi có người khiêng các ngươi ra, còn không thì cũng đừng hy vọng! Thực ra Tiểu Phi cũng nhận thấy là vùng núi non này, nửa phần do thiên tạo, nửa phần do nhân lực, đường lối khúc chiết vô cùng, lại ẩn ướ có cái đạo lý sanh khắc giữa các sơn đạo.

Có thể ví địa thế nơi đây là một Bát quái đồ, cái học của con người đem áp dụng tại một vùng hiểm sâu như thế, được phát huy trọn vẹn với cái oai của trời đất.

Có những tiếng vi vu huyền bí làm cho khách lữ hành đi ngang qua đây thêm phần hãi hùng, những tiếng đổ do gió lộng từ muôn phương đổ về lòn qua khe đá, tàng cây, mường tượng tiếng quỷ hú mà còn….

Con đường đã hẹp, người khó khăn, gió mang cát về, vần bên trên đầu, che khuất trời cao.

Tiểu Phi thở dài:

-Hiển tuấn thật! Bình sanh ta chưa thấy một vùng nào như vùng này. Chỉ nội cái thế tự nhiên của địa phương cũng đủ làm cho con người lọt vào đây phải mê man rồi, Thạch phu nhân cần gì phải bày thêm trận đồ?

Khúc vô Dung thản nhiên:

-Nơi đây đã lấy gì làm hiểm trở? Cái chỗ hiểm trở cùng cực là chỗ các ngươi sắp đến! Tiểu Phi cau mày:

-Nơi nào nữa?

Khúc vô Dung không đáp.

Rồi nàng vượt đi lên trước. Nàng quanh qua đông, rẽ sang Tây, nàng bước đi rất dễ dàng, không cần nhận hướng.

Tiểu Phi nghĩ rằng, nếu là một mình chàng, không có nàng dẫn đường thì dù có đi mãi suốt đời chung quy cũng quanh quẩn tại một nơi - nơi khởi hành! Trên dầu cát che, trước mắt cát che, sau lưng cát che, nhìn quanh quẩn không thấy xa được, mà dù có thấy thì cũng chỉ thấy những khúc quanh, nơi đây con đường quanh lộn, chừng như ngoằn nghoèo hơn ruột da.

Bỗng trong vầng cát mờ mờ có bốn năm người xuất hiện.

Mường lượng mỗi người có cầm một cái chổi quét đường, họ làm công việc đó rất chậm chạp, họ làm như cái máy đều đều, họ có vẻ thọ nhận công tác đó từ lúc thiếu thời và thi hành công tác đó cho đến lúc hắt hới thở cuối cùng.

Họ là bọn người nô lệ được sung vào công tác đó chăng ?

Nhưng khi đến gần, trông thấy họ Tiểu Phi giật mình.

Bọn nô lệ ti tiện đó tuy y phục lam lũ, tuy đầu tóc rối bù, song tất cả đều là mỹ nam tử.

Họ là những chàng trai đẹp nhất đời ! Bất quá thần sắc họ ngơ ngác, như những tên điên khùng ánh mắt lờ đờ, họ đã quên hẳn họ những con người, đừng nói chi đến thân thế.

Tuy nhiên Tiểu Phi hiểu rõ, ngày nay họ ra thân thế đó chứ ngày xưa hị từng vang bóng một thời, dĩ vãng của họ hẳn huy hoàng vô tưởng. Và, đương nhiên họ đã hưởng thụ hầu hết những lạc thú giàu sang.

Giờ đây họ là những cái bóng mờ chờ giờ tan biến.

Thiên hạ dù quên mất họ rồi. Nhưng biết đâu ở một góc trời xa xăm nào đó, còn một vài tri kỷ đang nhìn trong mông lung, hy vọng thấy bóng hình họ, thường nhớ đến họ mà đổ lệ bi hoài ! Kẻ quên thì nhiều kẻ nhớ thì ít ! Quên và nhớ chẳng thiệt, mà cũng chẳng lợi gì cho họ.

Có một câu thơ oc nào đó nói lên cái ý mỉa mai của kết cuộc một đời người:

Xương rủ tàn nơi đất vắng.

Là hình ấp ủ của thâm khuê ! Chàng nghe buồn thương tâm trường khóc mướn thương vay, thì làm sao xứng đáng là anh hùng hiệp sĩ ?

Bởi anh hùng hiệp sĩ là những người sống cho thiên hạ hơn sống cho chính mình.

Và sự nghiệp của họ, chỉ là cái danh, loại danh trống rỗng ! Những người trước mặt, chỉ biết có cái việc quét đường họ không cần biết đến sanh mạng của họ.

Tiểu Phi đập nhẹ tay vào vai một người hỏi:

-Sao bằng hữu không ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc ?

Người đó ngẩng đầu lên, lơ đảng nhìn chàng, như nhìn về xa thẳm, không biểu lộ một cảm nghĩ nào, cúi đầu xuống, buông lửng lờ:

-Không ngơi nghỉ ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu thích quét đường lắm chăng ?

Người đó lần này không ngẩng đầu lên nữa :

-Thích ! Tiểu Phi giật mình:

-Nhưng cát ở đây, cũ bay đi, mới lại về, quét đến khi nào cho sạch ?

Người đó đáp:

-Ta không quét cát ! Tiểu Phi lấy làm lạ :

-Chứ bằng hữu quét gì ?

Người đó suy nghĩ một chút:

-Quét đầu lâu người chết ! Tiểu Phi cười hì hì:

-Nhưng đâu có chiếc đầu lâu nào trên đường ?

Người đó lại ngẩng mặt lên, nhìn chàng nhếch môi điểm một nụ cười, vẻ cười đáng sợ, từ từ thốt:

-Bây giờ thì không, chốc nữa thì có.

Chẳng hiểu tại sao, Tiểu Phi nghe lạnh khắp người.

Chàng muốn hỏi thêm người đó nhiều việckhác nữa, chẳng hạn, hỏi y là ai, tại sao y ra thân thể đó ! Nhưng chàng nhận ra, nơi con người đó ẩn ước như có bóng Thạch Đà, y hoàn toàn giống Thạch Đà, không phải giống ở dung mạo, mà là giống dáng dấp, hơn nữa, Thạch Đà thì câm và điếc và mù, còn y thì không câm điếc, mù.

Thạch Đà hay những người này, cũng như nhau, họ quên thân thế, cái thân còn đó, sanh mạng thực sự đã chết rồi.

Bất quá, họ chỉ là những cái xác còn cử động được vậy thôi.

Sanh mạng của họ đúng ra, chưa chết, bởi họ còn di động được nhưng họ đã rứt cái sanh mạng đó mà hai tay trao cho Thạch Quan Âm rồi, để trở thành công cụ không hồn của bà ta.

Chàng thầm nghĩ:

-Thạch Quan Âm ! Thạch Quan Âm ! Cái ma lực của ngươi, hẳn phi thường. Ta cũng ngán luôn ! Đi như thế, chẳng biết được bao lâu thời gian rồi, bao nhiêu con đường. Bỗng cơn gió thổi qua, mang đến hương hoa ngào ngạt.

Mùi hoa không là mẫu đơn, không là lan, huệ, cúc, … mùi hoa vừa dịu vừa ngót, múi hoa mà ngọt thế mới kỳ ! Mùi hoa mường tượng từ trên không vần vần xuống … Không khí lại càng phút càng ấm. Rồi dần dần như nóng lên.

Không khí nóng, Tiểu Phi có cảm tưởng là sơn cốc biến thành một lò lửa.

Lò lửa đó, chẳng phải đốt cháy ai, mà chính là luyện cho con người tiêu hồn, chỉ còn cái xác để phụng sự bà ta ! Những khoảng nóng của sơn cốc không dài lắm, qua khỏi khoảng nóng rồi, bọn Tiểu Phi đến một vùng rộng rãi.

Nơi đó là một biển hoa.

Giữa vùng núi non chen chúc nhau như thế này, có một khoảng trống cũng là một sự lạ khoảng trống đó lại là một biển hoa, thêm một sự lạ nữa ! Nhìn ra, gần cũng như xa, nhìn toàn là hoa, và hoa.

Núi on như chìm trong biển hoa.

Nơi nào có hoa, đương nhiên phải đẹp, hoa không đẹp, cảnh cũng đẹp rồi, huống hồ hoa đẹp ?

Mà lại toàn là hoa lạ, Tiểu Phi cũng sành hoa, song đành chịu không biết tên các loại hoa đó ! Bất giác chàng thở dài:

-Một biển hoa lạ giữa muôn trùng ngọn núi thấp cao ! Một địa phương hy hữu ! Một khung cảnh thần tiên ! Khúc Vô Dung lạnh lùng :

-Những loại hoa nầy, người phàm tục đừng mơ tưởng trông thấy ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Chắc là hoa được lấy giống từ trên cung trời ?

Khúc Vô Dung gật đầu:

đúng ! Đây toàn là hoa trời, không có loại hoa nào là hoa đất ! Tiểu Phi nhìn sang Cơ Băng Nhạn, cười nhẹ:

-Nếu vậy con mắt của chúng ta có diễm phúc quá chừng ! Cơ Băng Nhạn không nói gì.

Hắn nghe hình như nhủn lại, mắt của hắn hoa lên, hắn chỉ muốn nhắm mắt lại, hắn muốn ngủ một giấc dài bởi cái cảnh trước mắt hắn say đến hôn mê, nếu không ngủ hắn phải điên loạn.

Nhưng cái này, êm dịu hơn cái say vì rượu.

Rồi hắn phát giác ra, hương hoa chừng như có cái gì kỳ quái.

Muộn rồi ! Trong khi Tiểu Phi nói chuyện, thì Cơ Băng Nhạn thở dài nghĩ:

-Công lực của hắn thâm hậu ! Định lực của hắn mạnh … Tiểu Phi hỏi:

-Vừa rồi cô nương có nói là càng đi tới, bọn tại hạ càng vào sâu chổ nguy hiểm kỳ cùng. Tại hạ tưởng đã đến nơi rồi chứ ?

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc:

-Ngươi cho rằng nơi này hung hiểm nhất ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Phàm những vật có cái đẹp đặc biệt, cái đẹp phi thường, thì những vật đó nguy hiểm nhất. Hương hoa ngọt dịu đặc biệt phi thường thì hương hoa đó phải có độc … Bỗng chàng nhủn người, rồi ngã xuống.

Cơ Băng Nhạn cười thầm :

-Thì ra hắn không aco minh như ta tưởng ! Hắn nhìn sang Nhất Điểm Hồng, ánh mắt lạnh lùng của y bắt đầu mê loạn.

Cơ Băng Nhạn tưởng mình hồi xuân đến độ trở thành trẻ nít, bởi giấc mộng hắn vừa trải qua êm dịu phi thường.

Và chỉ có những thiếunhi mới có những giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại hắn thấy mình ở trong một ngôi nhà hoa lệ, một ngôi nhà dựng trong mơ cũng không đẹp bằng.

Khúc Vô Dung ngồi trước mặt hắn, nhìn hắn đến xuất thần.

Nhưng thực sự, chẳng phải nàng nhìn Cơ Băng Nhạn, mà nàng nhìn Nhất Điểm Hồng nằm cạnh hắn.

Đôi mắt của nàng si dại quá, Cơ Băng Nhạn nhận ra điều đó, thoáng giật mình, song rất thích thú thầm nghĩ:

-Không lẻ liễu đầu nầy lại têu tảng đá lạnh rồi ?

Khi Nhất Điểm Hồng tỉnh giấc, Khúc Vô Dung vội quay mặt nơi khác.

Nhất Điểm Hồng tỉnh lại rồi, việc đầu tiên là trừng mắt nhìn nàng dù nàng đang nhìn nơi nào đó.

Cơ Băng Nhạn lại thích thú vô cùng.

Chỉ có mỗi mình Tiểu Phi chẳng thấy gì cả.

Chàng còn mê mê mang, có lúc lí nhí trong miệng, song chẳng biết chàng nói gì, tỉnh mà nói hay mê mà nói.

Vừa lúc đó có hai thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, nàng mặc y phục vàng nhìn chàng, cười nhẹ hỏi:

-Có phải đây là tên trộm khét tiếng về nghề nghiệp mà cũng khét tiếng về đẹp trai đây chăng ?

Nàng kia vận y phục xanh, cười hì hì nửa đáp nửa hỏi:

-Nghe nói hắn là tay lợi hại lắm. Nếu hắn lợi hại thì giờ đây đâu đến đổi phải nằm bất động tại đây ?

Nàng áo vàng mỉm cười :

-Nhưng, về dung mạo, thì hắn đẹp hơn lời truyền thuyết nhiều, thảo nào, mà có vô số thiếu nữ ước mơ hắn vào phòng của họ, lấy mất vài vật gì, vì họ mơ ước như vậy chẳng qua để có dịp trông thấy mặt hắn ! Cả hai nói toàn là những lời nam nhân trên thế gian này đều muốn chính mình được hai nàng nói đến.

Cả hai nói được như vậy, và cả hai tự nhận mình cũng đẹp như ai chứ nếu họ xấu thì khi nào dám nói như vậy ? Họ xấu họ phải ganh với những nàng được Tiểu Phi viếng, họ đẹp thì họ có quyền mơ ước và họ chắc chắn sự ước mơ có thể thành sự thật ! Nhưng, họ có đẹp như thế nào, theo họ tưởng, Tiểu Phi vẫn xem họ rất tầm thường.

Chàng nghĩ:

-May phước cho các ngươi, nhờ không quá đẹp, nên tránh khỏi cái họa như Khúc Vô Dung. Ta từng nghe người nói, kẻ xấu có phúc hơn kẻ đẹp, bây giờ ta mới nhận ra lời nói đó chí lý vô cùng.

Chàng nhìn hai nàng mỉm cười.

Thiếu nữ áo vàng bỗng thấy quanh mình rạng rỡ, cái tánh hồn nhiên mất hẳn, nàng trở nên e ấp sượng sùng.

Còn nàng áo xanh cứ cười, chừng như không thể nín cười được.

Khúc Vô Dung cau mày bước ra ngoài.

Nàng áo vàng vẩu môi hừ một tiếng:

-Tiểu liễu đầu làm màu mè đáng ghét ! Ngươi không hiểu ta, chứ bọn ta thì thừa hiểu ngươi ! Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh, cố ý hạ thấp giọng:

-Cô nương dè dặt một chút chứ, nói lớn quá, nàng nghe lọt thì sao ?

Nàng áo vàng hừ một tiếng nữa:

-Nghe lọt thì sao ? Rồi làm gì ta ?

Tiểu Phi tiếp:

-Theo tại hạ nhận thấy, thì Khúc cô nương là một đại nhân vật tại đây. Mà hai vị chừng như nhập môn chưa lâu lắm, nếu đắc tội với nàng thì bất tiện biết bao ?

Nàng áo vàng trừng mắt, vụt cười khan:

-Ngươi đừng lo cho bạn ta, sư phó đối với môn đệ đều có cái tâm nhân từ đồng nhau, bọn ta không sợ nàng đâu ! Nàng áo xanh bật cười hắc hắc:

-Chỉ cần ngươi biết điều với bọn ta, bọn ta sẽ có phương pháp làm cho ngươi sung sướng trong thời gian ở tại đây ! Tiểu Phi ngưng ánh mắt nhìn nàng.

Bỗng chàng thở dài.

Nàng áo xanh hỏi:

-Tại sao ngươi thở dài ?

Tiểu Phi thở dài luôn:

-Rất tiếc tại hạ mất hết khí lực, nếu không … Chàng bỏ lửng câu nói, rồi nhìn hai nàng.

Nàng áo xanh dần dần đỏ mặt, khẽ cắn vành môi, từ từ thốt:

-Ngươi đừng nóng nảy, phải có một ngày … Tiểu Phi cười nhẹ :

-Chẳng lẽ cô nương không nóng nảy ?

Nàng áo xanh bật cười khanh khách:

-Ngươi quả nhiên danh bất hư truyền, đáng ghét lắm mà cũng đáng yêu lắm ! Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ cũng chẳng biết mình trúng loại thuốc mê gì, tại sao lợi hại như vậy ? … Chàng nhếch nụ cười khổ tiếp:

-Chắc hai cô nương không biết đâu ! Đáng lẽ tại hạ phải hỏi Khúc cô nương mới phải ! Nhất Điểm Hồng đã nhắm mắt.

Cơ Băng Nhạn biết ngay ý tứ của Tiểu Phi, hắn thấy hai nàng đỏ mặt.

Nàng áo xanh cười lạnh:

-Ngươi tưởng chỉ có nàng ấy biết ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Thế ra hai cô nương cũng biết à ?

Nàng áo vàng chợt phát giác ra, Tiểu Phi chỉ nhìn bạn nàng chứ không nhìn nàng.

Nàng chận lời bạn, hỏi lại chàng:

-Ngươi có thấy những hoa đó ?

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu không thấy thì tại hạ đâu đến đổi ra thân thể như vầy !

53. Cốt Cách Trời Sanh

Nàng áo vàng lại hỏi :

-Ngươi có biết là hoa gì chăng ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Bình sanh tại hạ chưa từng thấy ! Nàng áo vàng đắc ý :

-Cho ngươi biết, hoa là Anh Phiêu Hoa, cỏ là Đại Ma Thảo, sư phó ta mang từ Thiên Trúc về, nơi nào nóng như thiêu đốt mới sanh trưởng được.

Tiểu Phi giật mình kêu lên:

-Anh Phiêu ? Đại Ma ? Kỳ quái ! Cái tên rất lạ ! Nàng áo vàng tiếp:

-Ngươi trúng phải mê dược do Anh Phiêu Hoa và Đại Ma thảo phối luyện.

Trúng loại mê dược đó quá độ, có thể phát điên, nhưng nó cũng có công hiệu làm cho con người khoan khoái nhẹ nhàng như phiêu phưởng lên tiên ! Tiểu Phi giả vờ kinh hãi:

-Ngửi nhiều quá lại phát điên ?

Nàng áo vàng cao hãnh :

-Chẳng những điên, mà mắt lại còn thấy nhiều ảo ảnh, thành con người mất hẳn trực giác ! Nàng áo xanh thấy Tiểu Phi chỉ chú ý đến cô bạn nàng, bỏ rơi nàng, tưởng chừng phát điên lên được, vội hớt lời cô bạn:

-Trúng phải mê dược đó, tâm thần rối loạn nhưng các ngươi lại thấy hăng say, muốn tìm một người không còn là người nữa mà đánh nhau, đánh đến khi nào không còn cử động nổi nữa mới thôi.

Nàng cười cười dứt lại tiếp:

-Con người không còn là người nữa, mất cả tri giác rồi, không ai đánh ngã, mà các ngươi lại bị mê dược hành hạ, lại càng khó đánh ngã con người đó, cuối cùng rồi các ngươi phải ngã. Cho nên, dù là đệ nhất cao thủ, mà trúng phải mê dược đó, chỉ duy trì được một lúc, không đánh nhau với ai, cũng phải ngã ! Tự nhiên mà ngã.

Nàng áo vàng lại chận:

-Mê dược đó, dùng quá độ là hư hại, dùng vừa phải là ngươi trở thành một kẻ bất khả bại, chỗ lợi và chỗ hại của mê dược đó là vậy, cho nên biết dùng nó là khỏi cần học võ công, cũng đánh ngã địch, dùng lậm quá là hư hại mình. Nó quý hơn bất cứ loại võ công nào là thế đó.

Cơ Băng Nhạn kinh hãi thật sự.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ chỉ thấy hai cô nương rất đáng yêu, chứ chẳng thấy đáng sợ như một kẻ địch lợi hại. Tại hạ mong đừng có cái ảo giác nào đó để mãi mãi yêu hai cô nương! Nàng áo xanh cười hắc hắc:

-Vì ngươi trúng mê dược không nhiều lắm nên chỉ mềm nhủn người thôi chứ không đến đổi có ảo giác ! Nàng áo vàng tiếp:

-Loại mê dược đó, có những điểm thần kỳ như vậy tùy theo phân lượng mà sanh hiệu quả. Nhiều phân lượng, nó là loại độc dược ít phân lượng, nó trở thành tiên dược ! Tiểu Phi tán một câu:

-Hai cô nương quả là những bậc bác họ đại tài ... Một giọng nói lạnh nhạt vang lên đáp lời chàng:

-Nhưng rất tiếc hai nàng đã nói quá nhiều ! Âm thinh lạnh nhạt nhưng rất êm, rất dịu, rất thanh nhã, có cái ma lực thu hút phi thường.

Tiểu Phi nghe, tâm thần vô cùng sảng khoái.

Hai thiếu nữ nghe biến sắc ngay.

Một bóng hồng tha thướt bước vào, khoác bên ngoài một chiếc áo dài màu trắng.

Người đó là một nữ nhân, dáng đi không có gì đặc biệt, nhưng tỏ rõ phong thái tân kỳ mỹ lệm không một danh từ nào trên thế gian diễn tả nổi.

Chiếc áo trắng bằng sa mỏng, lảm nổi bật cái chất cao quý của nữ nhân.

Nơi mặt, có vuông sa che phủ, không ai trông rõ dung mạo chính cái kín đáo đó tạo chon ữ nhân vẻ huyền ảo làm tăng thêm dáng người diễm kiều.

Khúc Vô Dung cũng có phong thái như vậy, bảo nàng trang đúng như nữ nhân, thì không làm sao ai phân biệt nổi hai người.

Cái phong tư đó do trời sinh, trên đời chẳng có ai học tập được dù phải học tập suốt đời.

Tiểu Phi thở dài:

-Thạch Quan Âm ! Chung quy, tại hạ cũng gặp được bà ! Một nam nhân gặp được một nữ nhân như bà, kể ra đôi mắt có diễm phúc lắm ! Nhưng tại hạ mong muốn, trên thế gian này đừng bao giờ có bà ! Hai thiếu nữ sụp lạy:

-Kính chào sư phó ! Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ta đối với tất cả môn đồ, đều có một lòng nhân, không hơn không kém, không riêng với bất cư nàng nào, như hai ngươi vừa nói. Có đúng vậy không ?

Hai thiếu nữ vẫn còn nằm sát đất run run giọng:

đó là lão nhân gia ban bố từ bi cho tất cả ! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Tốt lắm ! Bổng, bà vẫy tay về Khúc Vô Dung đang đứng bên ngoài lạnh lùng bảo:

-Ngươi không giết nổi chúng nó, thì để cho chúng giết ngươi ! Một giọng nói hết sức thản nhiên, giọng nói quyết định sanh mạng con người ! Thản nhiên xem mạng sống con người như một món đồ, dùng thì giữ, không dùn thì bỏ ! Giá trị một sanh mạng, đối với bà ta rẻ quá ! Khúc Vô Dung bước vào.

Nàng không biểu hiện một cảm tình nào nơi gương mặt điềm nhiên hỏi:

-Hai ngươi chưa đứng lên sao ?

Tiểu Phi không điềm nhiên nổi:

-Hai nàng đó bất quá có nói một vài câu, thế mà phun nhân không để cho họ sống ! Như vậy có tàn nhẫn lắm không ?

Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ta đối với môn đồ bằng một lòng nhân như nhau, chết hay sống, do chúng, như vậy là công bình, sao gọi là tàn nhẫn ?

Bà thản nhiên quá, bà có lý quá, công bình như vậy còn ai nói được gì ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi, cười khổ:

-Vô luận làm sao, tại hạ mong phu nhân tha thứ cho họ ! Thạch Quan Âm so vai:

-Ngươi có biết tại sao hai nàng không van cầu ta ?

Quả nhiên hai thiếu nữ đã đứng lên, cả hai không nói gì, thân hình run run, nhưng chuẩn bị thế giao đấu.

Tiểu Phi thở dài, không nói gì nữa.

Thạch Quan Âm từ từ tiếp:

-Chỉ vì hai nàng biết rõ, ta đã nói gi, vĩnh viễn không hề biến cải lời nói ! Tiểu Phi thở dài:

-Như thế hai nàng chết là vì tại hạ mà đắc tội ! Thạch Quan Âm lạnh nhạt:

-Ngươi không nên khó chịu ! Ngươi đừng tưởng, sở dĩ chúng phải chết vì đã nói ra một bí mật với ngươi ! Nếu ta không muốn cho ngươi nghe điều bí mật đó, thì ta đã khóa miệng chúng rồi ! Tiểu Phi lại thở dài thêm một tiếng:

-Phải đấy ! Một kẻ sắp chết có lỡ nghe điều bí mật, cũng chẳng quan hệ gì. Bởi sau khi nghe rồi, kẻ đó còn đem tiết lộ lại với ai được nữa ? Nghe để mang theo về lòng đất thì có sao ?

Thạch Quan Âm gật đầu:

đúng vậy ! Tiểu Phi lại nói:

-Nếu thế, vì sao phu nhân muốn cho hai nàng chết ?

Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Nào phải ta muốn ? Chính chúng tự tìm cái chết ! Tiểu Phi kinh ngạc:

-Chính hai nàng tự tìm cái chết ?

Thạch Quan Âm không đáp. Cơ Băng Nhạn thở dài than thầm :

-Tại sao ngươi bỗng nhiên lại biến thành ngốc tử ? Bà ấy đã mê tít ngươi rồi, mà hai liễu đầu thì lén lút vào đây, tỏ trước cái chủ ý của chúng, thế chẳng phải là tự chúng tìm cái chết chăng ? Khi nào bà ấy dung tha cho ai phỗng tay trên ?

Lúc đó nàng áo vàng và nàng áo xanh đã xuất thủ.

Công lực của hai nàng còn non kém, cho nên Tiểu Phi bảo rằng hai nàng mới nhập môn, nhưng chiêu thức cả hai đưa ra, vừa gấp lại vừa ngụy dị, ngoài chỗ tưởng của mọi người.

Một người không có công lực thâm hậu, quyết chẳng khi nào xuất thủ ác độc như vậy nổi.

Nghĩ cho kỹ, tất thấy chẳng có chi lạ cả.

Bởi cuộc đấu hôm nay, chẳng phải vì tranh giành tài , lợi, hoặc địa vị danh vọng gì mà chính là một cuộc đấu tranh giành sự sống, thắng là sống, bại là chết, đương nhiên hai nàng phải dốc toàn lực mà đánh, có thể bảo là đánh như điên.

Do đó, lối xuất thủ của hai nàng phải ác độc.

Nàng áo xanh vươn hai bàn tay ra mười ngón xoè thẳng như mười mũi dùi, nàng cắn răng, giương tròn mắt, phóng mười ngón tay tới yết hầu của Khúc Vô Dung.

Mười ngón tay đó, đi được nửa tầm, biến thành móc câu, nếu chụp trúng yết hầu đối phương, là mười móc câu sẽ móc đứt khí quản. Trong hai bàn tay nàng vươn ra với mười móc câu, người ta có cảm tưởng con chim ưng chồm hai chân chụp một con gà, một con thỏ.

Nàng áo vàng thì đôi mắt đỏ rực, vươn cánh tay hữu, bàn tay xoè thẳng, năm ngón khép cứng tạo thành một lưỡi đao, nàng chọt lưỡi đao đó thẳng tớingực Khúc Vô Dung.

Đồng thời, bàn tay tả nắm cứng lại, cứng đến độ mấy móng tay mất hẳn máu biến thành trắng nhợt, tay quyền đó tung vào huyệt đan điền của đối phương, nơi dạ dưới.

Một chưởng và một quyền đó, xem ra chẳng có gì đặc biệt, song lối xuất thủ từ tư thế đến bộ vị, hết sức ngụy dị, bởi nhanh quá nên người xem chẳng biết nàng phát xuất từ nơi nào, tay đưa cao đánh tới hai tay tù dưới đánh thốc lên, hoặc ở nửa chừng đánh thẳng sang địch.

Tiểu Phi thở dài, thầm nghĩ:

-Võ công của Thạch Quan Âm quả nhiên khác thường ! Cái khác thường thần diệu chứ chẳng phải kiểu cách. Đệ tử mới nhập môn của bà ta còn phát huy được oai lực như vậy, thì bà ta ghê gớm đến bậc nào ?

Nhưng Khúc Vô Dung không hoàn thủ, trái lại nàng chỉ né tránh thôi.

Và nàng né tránh đúng ba chiêu của địch.

Võ công của nàng cao hơn hai đối phương mấy bực, chừng như nàng không muốn nghinh đón thế công của những kẻ liều mạng, do đó, nàng né tránh, đỡ phải tiêu hao công lực chạm đòn với nhau.

Nàng thủ, có lẽ để chờ đối phương kiệt lực rồi, mới phản công.

Hai thiếu nữ kia càng đánh càng hùng hổ, chiêu thức sau luôn luôn tàn độc hơn những chiêu thức trước, chẳng những thế, lại còn quái không tưởng nổi.

Đến Tiểu Phi cũng chẳng nhận ra lai lịch của những chiêu thức hai nàng xử dụng.

Những chiêu thức đó, những môn phái trong giang hồ không có, về nàng áo xanh thì mường tượng nàng áp dụng Ưng Trảo công mà cũng có thể bảo là nàng xuất thủ theo phép cầm nã, nhưng nhìn kỹ lại thì phảng phất phép Suất Giảo của võ lâm Mông Cổ, có điều không hung hãn cho lắm thôi.

Nàng áo vàng có lối xuất thủ như chặt, chém hoặc hất, lúc phát chiêu thì như vậy, song sau đó lại biến hóa liền.

Lối đánh đó có thể gọi là Trảm, nhưng võ học của Trung Nguyên không hề dùng Trảm làm thủ quyết.

Bởi khi nào dùng đao mới áp dụng thủ quyết Trảm.

Tiểu Phi kinh ngạc, thầm nghĩ:

-Như thế thì võ công của Thạch Quan Âm xuất xứ từ ngoại quốc hay sao ? Thủ pháp của bà ta truyền dạy cho đệ tử hoàn toàn bất đồng với thủ pháp bất cứ môn phái nào tại Trung Nguyên.

Song phương hai chọi một, đã giao tiếp với nhau độ vài mươi chiêu rồi.

Khúc Vô Dung vẫn tránh né, chưa chịu phản công.

Thạch Quan Âm lạnh lùng hỏi:

-Vô Dung ! Ngươi bắt đầu mềm lòng từ lúc nào thế ? Không lẻ ngươi chẳng nỡ hạ thủ ?

Bà vừa dứt câu, Khúc Vô Dung lập tức đánh trả lại hai thiếu nữ.

Chiêu thức nàng đánh ra, lại hoàn toàn bất đồng với chiêu thức của đối phương.

Nàng áo vàng nghinh đón chiêu đó, thừa lúc song phương va chạm chưởng kình, nàng uốn lưng một chút , lòn tới, dọc theo phía vai tả của địch, lẻn ra sau lưng.

Từ đó, nàng dùng cạnh bàn tay chém tạt vào lưng Khúc Vô Dung.

Bộ pháp linh hoạt, thân pháp nhẹ nhàng, một nàng phía trước, một nàng phía sau, dồn Khúc Vô Dung vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.

Thủ pháp phải được linh diệu, tự nhiên, nếu không thì thành ra miễn cưỡng, chẳng những tỏ rõ mình kém tài, mà còn cầm như chờ bại.

Nhưng, Khúc Vô Dung diềm nhiên như thường.

Nàng áo vàng vừa chém sống tay tới, nàng tạt qua một bên, không cần quay mặt lại nhưng nàng lùi một bước.

Nàng lùi một bước, nàng áo vàng hụt tay, tới một bước. Cả hai ngang mặt nhau.

Thạch Quan Âm gật đầu:

đánh ra được chiêu đó, quả không uổng phí ba năm học tập ! Bà vừa dứt câu nàng áo vàng ngã xuống.

Trong khi đó, nàng áo xanh cũng bị bức thoái. Nhìn thấy nàng áo vàng đã gãy một cánh tay, nàng áo xanh hét lên một tiếng, lao người vào Khúc Vô Dung.

Khúc Vô Dung lạnh lùng tràn qua một bên, hoành tay chặt xuống.

Đầu là phần được nàng áo xanh phòng vệ nhất, ngờ đâu, Khúc Vô Dung lại chặt xuống đầu! Chặt đúng lúc nàng áo xanh biến đổi chiêu thức ! Trong lúc biến đổi chiêu thức, sự phòng vệ phải tối nghiêm mật. Dù chỉ lơi trong một giây, nàng áo xanh phải mất mạng trước thủ pháp nhanh như điện của Khúc Vô Dung.

Cái tuyệt diệu của Khúc Vô Dung là nàng dùng chiêu thức của nàng áo xanh hạ nàng áo vàng, sau đó lại dùng chiêu thức của nàng áo vàng hạ luôn nàng áo xanh.

Nhất Điểm Hồng và Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau, cả hai cùng giật mình.

Tiểu Phi thì nhẹ cau đôi mày, chừng như chàng không tưởng nổi có sự tình như thế.

Khúc Vô Dung lạnh lùng như chẳng có việc chi xảy ra bước tới cạnh Thạch Quan Âm nghiêng mình:

-Lão nhân gia còn điều chi phân phó ?

Thạch Quan Âm trầm lặng một lúc rất lâu, bỗng bật cười khanh khách:

-Lâu lắm rồi ta không thấy ngươi xuất thủ ! Không ngờ võ công của ngươi tiến bộ đến mức độ đó ! Hiếm có ! Thực hiếm có ! Khúc Vô Dung cúi đầu :

-Không phải võ công của đệ tử tiến bộ, mà là vì hai nàng đó lười luyện tập.

Thạch Quan Âm cười nhạt.

Thạch Quan Âm nhìn thoáng qua Tiểu Phi cười nhẹ:

-Không tin, ngươi cứ hỏi Đạo Soái Lưu Hương xem ! Con người danh chấn càn khôn còn phải ngợi khen thì ngươi nên công nhận là phải hơn ! Khúc Vô Dung điềm nhiên:

- Dù sao thì cũng nhờ lão nhân gia giáo huấn ! Thạch Quan Âm trầm ngâm một lúc, rồi bật cười:

-Ngươi động mở miệng là gọi ta lão nhân gia. Chẳng lẽ ta quá già rồi ?

Khúc Vô Dung cúi đầu chẳng dám nói gì ?

Thạch Quan Âm thở dài:

-Mà phải đấy ! Ta già rồi ! Còn gì ! Già là sắp chết ta có còn hưởng được bao nhiêu năm nữa đâu ! Rất có thể một ngày nào đó, ngươi lại giết ta ! Có phải vậy không ?

Khúc Vô Dung điềm nhiên:

đệ tử không dám ! Thạch Quan Âm cười lạnh:

-Có gì mà ngươi không dám ! Luận về võ công hiện tại của ngươi đến Trường Tôn Hồng củng không tiếp nổi ba trăm chiêu của ngươi ! Thì trong vòng vài năm nữa, nếu muốn giết ta, ngươi chỉ trở bàn tay ! Có nhọc mệt gì ?

Khúc Vô Dung cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, đoạn lấy trong tay áo ra một thanh ngân dao nhỏ, loại dao của Trường Tôn Hồng xử dụng tại khách sạn sa mạc, tay tả cầm dao, chặt đứt bàn tay hữu của nàng.

Máu hồng vọt ra thành vòi.

Khúc Vô Dung lạnh lùng không biểu lộ một cảm giác nào, từ từ hỏi:

-Bây giờ sư phó đủ tin đệ tử chưa ?

Lệ thảm theo câu nói trào ra, dù gương mặt lạnh lùng.

Lệ bi hoài chứ không phải lệ đau đớn.

Gương mặt nàng biến sắc dần dần, biến đến xanh rờn.

Lúc đó nàng mới ngã xuống.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn thở dài nhắm mắt lại.

Nhất Điểm Hồng trái lại, mở tròn đôi mắt nhìn trừng trừng Thạch Quan Âm.

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Liễu đầu tự chặt tay, tại sao ngươi trừng mắt với ta ? Không ngươi cho là ta bức nàng ?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng :

-Ừ ! Thạch Quan Âm cười lớn:

-Ta không ngờ một kẻ giết người như chém cỏ, là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng lại động lòng trắc ẩn ! Hay ngươi có ý gì với liễu đầu ?

Nhất Điểm Hồng gằn tiếng :

-Ta chỉ có ý với ngươi thôi ! Có ý muốn giết ngươi ?

Thạch Quan Âm cười lớn hơn :

-Rất tiếc là vĩnh viễn ngươi không hoàn thành nổi tâm nguyện ! Bà không màng đến Nhất Điểm Hồng, hướng sang Tiểu Phi.

đạo Soái Lưu Hương ! Ngươi còn đi được chứ ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Phu nhân muốn cho tại hạ đi, dù đi không nổi tại hạ cũng lết mà đi ! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Nếu vậy, hãy theo ta ! Bước ra đến cửa, bà quay đầu lại, hỏi Nhất Điểm Hồng:

-Trong mình, có thuốc gịt vết thương chứ ?

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn bà, không đáp.

Thạch Quan Âm điềm nhiên tiếp:

-Phàm những kẻ giết người, đều đề phòng bị người sát hại. Do đó, họ thường mang trong người loại thuốc chửa trị các vết thương do đao kiếm gây nên. Ngươi đã có ý với liễu đầu ta, thì cũng nên chiếu cố đến nàng, săn sóc nàng ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Phải rồi ! Nên săn sóc nàng. Vĩnh viễn nàng không thể mạnh hơn phu nhân, thì phu nhân còn sợ gì mà không cứu sống nàng để dùng ?

Thạch Quan Âm bật cười khanh khách:

đạo Soái sành tâm lý quá ! Thảo nào các nữ nhân không mê say Đạo Soái ?

Nhất Điểm Hồng rồi cũng băng bó vết thương cho Khúc Vô Dung.

Giết người y không mảy may phí lực.

Song băng bó cho người, y lại vất vả vô cùng ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Anh Phiêu hoa ! … Anh Phiêu hoa ! … Một loại hoa đẹp vô song ! Một loại hoa độc vô song ! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ta không ngờ hắn đi theo Thạch Quan Âm thật sự ?

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi cho rằng hắn không có ý tứ gì ?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ ! Cơ Băng Nhạn lại hừ một tiếng:

-Nếu là ngươi dù giết chết ngươi, ngươi cũng không đi theo bà ta ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Ừ ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Người như ngươi vĩnh viễn chẳng làm sao hiểu nổi Đạo Soái Lưu Hương. Cho ngươi biết, trên thế gian này, chẳng một ai cưỡng bách được hắn làm một việc mà hắn không thích làm ! Nhất Điểm Hồng không đáp.

Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Cho ngươi biết luôn, nói xem thì ai ai cũng tưởng là hắn hành động tùy tiện song bình sanh hắn chưa hề làm một việc mất mặt bằng hữu. Có một bằng hữu như hắn, là ngươi hưởng phúc bảy mươi đời đó ! Bỗng, Khúc Vô Dung rên nhẹ một tiếng.

Nàng đã tỉnh lại.

Lúc hôn mê nàng lộ vẻ thống khổ rõ rệt. Lúc tỉnh lại, nàng lạnh lùng như thường. Nàng chẳng khi nào biểu lộ một cảm tình, một ý nghĩ.

Nhất Điểm Hồng hỏi:

-Cô nương còn nghe đau chăng ?

Đối với con người thọ thương nặng, hỏi như thế chẳng những là làm một việc thừa, mà còn tỏ ra rất lạnh nhạt, xa xôi quá ! Nhưng đó lại là một câu nói ôn tồn, trầm ấm nhất của Nhất Điểm Hồng mà y thốt lên lần đầu tiên suốt một đời ! Ngờ đâu Khúc Vô Dung còn lạnh lùng hơn y nữa.

-Ta đau hay không đau, điều đó có can chi đến ngươi ?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một lúc lâu. Sau cùng y bước ra xa xa.

Khúc Vô Dung cựa mình muốn đứng lên, bỗng nhìn xuống cổ tay thấy có quấn bố trắng, cao giọng hỏi:

-Phải ngươi băng bó cho ta chăng ?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Ừ ! Khúc Vô Dung hừ một tiếng:

-Ai bảo ngươi nhiều chuyện thế ?

Nhất Điểm Hồng vẫn điềm nhiên:

-Không ai cả ! Khúc Vô Dung tháo mảnh bố ngay, rồi lau sạch lớp thuốc, bôi nơi vết thương.

Thuốc rơi xuống, máu vọt ra liền.

Làm cái việc đó đương nhiên Khúc Vô Dung nghe đau đớn lắm, đau đớn hơn lúc mới chặt bàn tay.

Mồ hôi đầu, mồ hôi trán thi nhau trào ra, rơi lộp độp xuống ngực nàng.

Mảnh bố cuối cùng rơi xuống, lớp thuốc cuối cùng sạch rồi nàng nhìn thẳng vào mặt Nhất Điểm Hồng.

-Việc của ta, chẳng cần kẻ nào nhúng tay vào ! Thốt xong, nàng đứng lên, bước ra ngoài ngay.

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Quật cường như thế, bình sanh ta chưa thấy ! Nhất là một nữ nhân ! Nhất Điểm Hồng trầm ngâm lâu lắm.

Sau cùng, y lạnh lùng buông gọn:

-Nàng rất tốt ! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Rất tốt ? Tốt ở điểm nào ?

Nhất Điểm Hồng không đáp chỉ lập lại câu nói ba tiếng:

-Nàng rất tốt ! Cơ Băng Nhạn hừ nhẹ:

-Vô luận làm sao, nàng không nên có thái độ đó đối với ngươi ! Ngươi xử tốt với nàng quá, mà nàng phủ nhận tàn nhẫn ! Nhất Điểm Hồng nhắm mắt lại không nói gì.

Cơ Băng Nhạn nhìn y, rồi bật cười, tự thốt:

-Trời sanh hai người này là để phối hợp với nhau mà ! Đúng là một đôi ! Rất xứng ! Không đài trang, không gối thêu, không màn nhung trướng gấm, không có chi hoa lệ cả.

Nhưng trang nhã, thanh khiết phi thường.

Không một điểm bụi đời, làm hoen ố cái thanh cao bao quanh cục diện.

Tiểu Phi đang ở trong cảnh đó, một khung cảnh làm cho chàng khoan khoái vô cùng.

Bình sanh, chàng chưa có lúc nào khoan khoái bằng lúc nầy.

Và như vậy, chưa có nơi nào sánh bằng nơi nầy.

Chàng thở dài.

Vô luận làm sao, Thạch Quan Âm là con người, đặc biệt quá ! Bà có là tiên hay không chưa biết, chứ chắc chắn bà bất tục.

Chàng đang mơ ước trông thấy gương mặt của Thạch Quan Âm.

Để xem gương mặt một kỳ nữ có gì khác biệt hơn gương mặt của một người thường ?

Nhưng, thấy mặt bà rồi, Tiểu Phi không còn nghi gì nữa.

Đúng hơn chàng không tưởng nổi ?

Bà là một hình thành của danh từ đẹp.

Không một nét nào tục trên con người bà.

Tả cái đẹp, người ta đề cập đến ánh mắt đuôi mày, mái tóc khoé miệng, bộ ngực, bàn tay, đôi đùi.

Không một mỹ nhân nào gom tụ đầy đủ các đặc điểm đó.

Thạch Quan Âm gom tụ đủ ! Rất đầy đủ, rất hoàn toàn ! Tiểu Phi thở dài.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

đạo Soái muốn thấy mặt ta ? Đã thấy rồi, sao lại thở than ?

Âm thinh của bà cũng đẹp vô song ! Tiểu Phi đang say, say người, say giọng ! Lần thứ nhất chàng say dật say dừ !

54. Rơm Không Sợ Lửa

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ than rằng, sợ có người cho là tại hạ tâng bốc ! Thạch Quan Âm giật mình, nhưng rồi cũng điểm một nụ cười:

-Tâng bốc ? … Bình sanh ta rất thông cảm, rất chịu khó hiểu kẻ đối thoại. Nhưng phải thú thật, ta chẳng biết ngươi muốn nói gì ?

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu sau nầy, có người hỏi tại hạ :

Có trông thấy Thạch phu nhân lần nào chăng? Tại hạ sẽ bảo là đã có thấy. Nếu kẻ đó hỏi tiếp :

Thạch phu nhân như thê nào ? Tại hạ không làm sao hồi đáp được.

Chàng mỉm cười, đoạn tiếp:

-Kẻ đó, thấy tại hạ nín lặng hẳn cho tại hạ là tâng bốc. Kẻ đó có biết đâu, ngôn ngữ của con người không diễn tả nổi dung mạo của phu nhân ! Tại hạ nín thinh, vì tại hạ không có ngôn ngữ để nói ! Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Bình sanh, ta từng nghe nhiều người nói với ta như vậy. Nhưng chưa lần nào ta nghe mà có niềm hân hoan như lần này.

Trong gian nhà, có chiếc giường to rộng, nằm trên đó, khoan khoái vô cùng, cho nên nhìn chiếc giường, trước khi nằm, người ta cảm thấy niềm khoan khoái đã dâng lên.

Thạch Quan Âm ngồi lên chiếc giường đó, rồi nhìn Tiểu Phi.

Bà lặng ngồi lặng nhìn, nhưng cái ngồi, cái nhìn đó, dù lặng vẫn có cái giá trị hơn cái không lặng rất nhiều.

Cái lặng đó hấp dẫn cực độ. Trong tư thế lặng đó, bà đẹp vô cùng, đẹp huyền ảo.

Bà vận chiếc áo sao mỏng, không đủ che lấp những đường cong tuyệt diệu, khiêu gợi, tay bà để lộ, chân bà để lộ, tay chn nỏn nà… Đôi mắt của Tiểu Phi như đứng trồng, nhìn chết vào một chỗ.

Thạch Quan Âm điểm nụ cười tươi, hỏi:

-Trước đây lâu lắm, ngươi có nghe nói đến ta ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Ừ ! Thạch Quan Âm tiếp:

-Và mãi đến bây giờ ngươi mới thấy mặt ta ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ ! Thạch Quan Âm tiếp:

-Có thất vọng chăng ?

Tiểu Phi thở dài:

-Phu nhân có thấy tại hạ tỏ lộ ý niềm đó lên gương mặt chăng ?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Ngươi … ngươi không nhận ra … ta già rồi sao ?

Tiểu Phi đáp:

-Trên thực tế, già là kẻ thù đáng sợ nhất của nữ nhân. Nhưng phu nhân đã chinh phục được kẻ thù rồi, đó là điều tại hạ nhận thấy ! Thạch Quan Âm cười lên mấy tiếng:

-Ngươi biết đây là địa phương nào chăng ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu không là khuê phòng của phu nhân, thì còn nơi nào có cái nhã khiết như thế này ?

Thạch phu nhân lại hỏi:

-Ngươi biết vì sao vời ngươi đến đây chăng ?

Tiểu Phi gật đầu.

Thạch Quan Âm đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt trở nên mơ màng, rồi bà dịu giọng hỏi:

-Ngươi đã biết, sao chưa chịu đến đây ?

Trên thế gian này, có sự gì hấp dẫn hơn cái sự người đẹp mời lên giường ?

Trên thế gian này, có nam nhân nào có can đảm từ chối sự mời mọc đó, kể cả hạng liệt dương ?

Tiểu Phi cuối cùng rồi cũng bế Thạch Quan Âm lên.

Thân hình bà nhẹ quá, nhẹ đến có thể đứngtrên bàn tay chàng, nhẹ như Phi Yến ngày xưa, đứng trên tay vua mà múa hát.

Đôi mắt của bà mông lung, huyền ảo.

Với âm thinh êm dịu, bà rỉ bên tai chàng:

-Vô luận ngày sau có việc gì xảy ra, miễn có đêm nay thôi ! Vĩnh viễn ngươi không nên hối hận ! Tiểu Phi diềm nhiên:

-Bình sanh, tại hạ chẳng phải hối hận một lần nào.

Bỗng, chàng tung bà lên, xa xa chàng.

Thạch Quan Âm như chiếc lá, nhẹ nhàng rơi. Bà chẳng việc gì, song lại biến sắc mặt.

Bà phẫn nộ, bà kinh ngạc.

Bà từng nuôi mộng, từng làm cho con người mơ mộng, song chưa bao giờ bà có cái mộng tưởng bị ai phủ phàng.

Và giờ đây Tiểu Phi hất bà ra.

Như vậy, là bà không hấp dẫn nổi chàng ?

Tiểu Phi cười hì hì nhìn bà một lúc, hỏi:

-Trông qua thần tình của phu nhân tại hạ có cảm tưởng là phu nhân xem tại hạ như kẻ điên ! Có đúng vậy không ?

Thạch Quan Âm đã khôi phục nguyên trạng điềm nhiên hỏi lại:

-Thế ngươi không điên à ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ chỉ hận mình không cò khí lực, để hất phu nhân xa hơn ! Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Ngươi nỡ làm vậy sao ?

Bà đứng lên.

Chiếc áo sa mỏng tuột khỏi bờ vai, rớt xuống rất nhanh.

Bà đã biến thành một pho tượng tuyệt mỹ.

Tiểu Phi thở mạnh, thở gấp hơn.

Chàng không tưởng trên đời lại có một cơ thể hoàn toàn như thế.

Ngôn ngữ nhân loại không đủ tả cái đẹp của cơ thể trước mắt chàng.

Chàng nhìn từ đầu xuống ngực, xuống thấp hơn, đến hai chiếc đùi… Rồi đôi mắt chàng lại du lịch ngược chiều dừng lại hai gò bồng đảo.

Bên tai chàng giọng nói êm dịu vang lên:

-Ngươi giàu kinh nghiệm lắm, phải không ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ ! Thạch Quan Âm thốt qua cơn mộng:

-Thì, ngươi phải biết, hiện tại ta đang cần ngươi đến mức độ nào hẳn ngươi cũng biết luôn ! Bà tiếp hỏi:

-Sao ngươi nhẫn tâm cự tuyệt ta ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt nhẹ nơi lưng bà, bà rung người lên.

Tất cả những cái rung đều gây niềm sợ hãi, trừ cái rung cảm do Tiểu Phi vừa truyền sang bà.

Người ta chạy trốn mọi cái rung, chỉ có cái rung này người ta đi suốt đường trần để tìm ! Mắt bà mông lung, hồn ba chơi vơi trong mộng ảo. Bà ngã đầu lên vai Tiểu Phi, rung rung giọng:

-Thiên đường ! Thiên đường ! Ngươi đã đến thiên đường rồi, ngươi còn chờ gì nữa ! … Tiểu Phi thở dài lẩm nhẩm:

-Phải ! Cơ thể của mỹ nhân là thiên đường của nam nhân ! … Rất tiếc, thiên đường đó lại quá gần địa ngục ! Bỗng chàng chụp vào cái chỗ hãnh diện nhất của nữ nhân, từ nơi đó chàng ấn mạnh Thạch Quan Âm ngã dài trên giường.

Ngọn đèn mờ ảo càng làm tăng cái vẻ dụ hoặc bốc từ thân thể đó … Bà lim dim chờ đợi … Tiểu Phi chụp chiếc chén vàng nơi đầu giường, chiếc chén đựng đầy rượu, chàng từ từ nghiêng chiếc chén cho rượu mau hổ phách rơi xuống từng giọt, từng giọt trên cơ thể trắng nỏn của bà.

Chàng cất tiếng cười vang hỏi:

-Phu nhân đã cho là tại hạ điên, có phải vậy chăng ?

Thạch Quan Âm nằm bất động, nghe rượu lạnh chảy từ khoảng giữa hai gò bồng đảo, xuống rốn, xuống xa hơn … Bà thở dài thốt:

-Ngươi không điên ! Ngươi chỉ là một kẻ si thôi ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Phu nhân tưởng là một người chánh thường, không phương cự tuyệt phải không?

Chỉ có những kẻ bất thường mới cự tuyệt phu nhân phải không ?

Thạch Quan Âm gật đầu :

-Phải ! Kẻ chánh thường vĩnh viễn không cự tuyệt ta nổi ! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu vậy, bọn nam nhân tại sơn cốc, đều là những kẻ chánh thường cả ! Thạch Quan Âm bật ngồi dậy, gằn giọng:

-Ngươi nói gì ! Tiểu Phi đáp:

-Nếu tại hạ không cự tuyệt phu nhân, thì trở thành một người như bọn đó, vĩnh viễn làm một cái việc quét cát dọc theo đường quét đến khi nào tắt thở thì ngừng ! Chỉ vì, khi bà thấy một nam nhân nào có vẻ đặc biệt, bà nảy sanh cái ý chinh phục nam nhân đó. Bà dụ hoặc cho hắn phải hiến linh hồn cho bà. Khi hắn không còn cái gì để hiến nữa, bà cảm thấy nam nhân đó ti tiện quá, chỉ xứng đáng làm một gã quét đường cho bà.

Thạch Quan Âm trừng mắt nhìn chàng.

Lâu lắm bà chưa nói tiếng nào.

Tiểu Phi tiếp:

-Có thể là tâm linh của phu nhân trống rỗng, rồi muốn trám bít cái trống rỗng đó, phu nhân đi tìm. Nhưng tìm mãi, thực nghiệm mãi phu nhân vẫn chưa gặp một người ! Cái người có thể trám bít khoảng trống của tâm linh ! Thạch Quan Âm vụt cười khen rồi dịu giọng thốt:

-Có thể người ta tìm chính là ngươi ! Tiểu Phi cũng cười:

-Hiện tại, có thể phu nhân cho là tại hạ không giống bất cư nam nhân nào. Song khi tại hạ bị phu nhân chinh phục rồi, thì tại hạ lại trở nên quá tầm thường trong con mắt của phu nhân ! Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Chẳng lẽ ngươi không tự tin, dù chỉ là đối với ngươi ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chẳng phải tại hạ không tự tin mà chỉ vì tại hạ không muốn mạo hiểm thôi ! Thạch Quan Âm cau mày:

-Chẳng lẽ ta không đáng cho ngươi mạo hiểm ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi:

-Rất có thể là trên thế gian này không một nữ nhân nào đáng cho tại hạ vì nàng ấy mà mạo hiểm ! Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Như Tô Dung Dung ?

Tiểu Phi trầm trụ khí, giữ vẻ mặt bình thản. Điểm nụ cười nhạt:

-Trong con mắt của tại hạ, họ không phải là nữ nhân. Họ là những bằng hữu rất tốt của tại hạ, mà trên đời có rất nhiều nam nhân dám mạo hiểm cho bằng hữu, vì bằng hữu ! Thạch Quan Âm tắt nụ cười, gương mặt trầm lạnh.

Bà hỏi:

-Ngươi có biết, những nam nhân cự tuyệt ta sẽ có hậu quả như thế nào chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Không lý ngoài tại hạ ra, còn có nam nhân nào cự tuyệt phu nhân ?

Thạch Quan Âm cau mày:

-Có trước đây mấy năm, có một người ! Bỗng bà điểm một nụ cười ác độc, tiếp:

-Ngươi biết ta đã làm gì hắn chăng ?

Tiểu Phi rùn vai:

-Giết hắn ?

Thạch Quan Âm bật cười ghê rợn:

-Giết hắn ? Đâu có sung sướng cho hắn quá vậy ? Tại sa mạc, ai không sợ nắng?

Ta phơi nắng hắn, cho hắn bị đốt cháy cả mặt mày, thân xác, cho hắn mù mắt câm miếng, điếc tai … rồi ta bắt hắn làm lừa, kéo cối xay, kéo ngày kéo đêm không ngừng, ta cho người vút roi vào mình hắn không ngừng ! … Bà cười khanh khách tiếp:

-Ngươi biết sau đó hắn biến thành cái quái gì chăng ?

Tiểu Phi nhớ đến Thạch Đà.

Chàng thở dài:

-Biết ! Thạch Quan Âm hỏi:

-Không lẻ ngươi muốn noi theo gương hắn ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ chỉ biết hắn không chết, sau đó thì hắn trốn đi, và tại hạ cũng biết là tuy đau đớn cho hắn lắm, song so với bọn quét đường kia hắn còn có phúc hơn nhiều ! Thạch Quan Âm biến sắc, nghiến răng:

-Nhưng ngươi … vĩnh viễn ngươi không hy vọng thoát đi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại hạ biết, hiện tại bà chưa chịu thua cuộc, bà còn hy vọng thì bà chưa hành hạ tại hạ ! Thạch Quan Âm chụo một chiếc gối, quăng vào mình chàng, hét lớn:

-Cút ngay ! Thừa cái lúc ta chưa quyết ý giết ngươi, mà cút ! Tiểu Phi mỉm cười, nghiêng mình:

-Tuân mạng ! Chàng bước đi liền.

Chàng vừa cười vừa bước, sau lưng chàng Thạch Quan Âm thở hồng hộc ! Chàng từ từ bước về gian phòng dành cho bọn chàng. Một tay có khinh công cao tuyệt trong thiên hạ, giờ đây phải dùng lực hết sức khó khăn mới bước đi nổi.

Hai thiếu nữ đi theo sau chàng, họ đi cách chàng xa xa, chừng như nếu gần chàng hơn, là có tai họa ngay ! Tiểu Phi bỗng dừng chân, quay đầu lại :

-Tại hạ không bước nổi ! Hai cô nương có thể dìu tại hạ chăng ?

Hai thiếu nữ trừng mắt.

Một nàng gắt:

-Còn mấy bước nữa là đến nơi, ngươi không đi nổi à ?

Tiểu Phi cau mày:

-Sao cô nương ác thế ? Cô nương muốn tại hạ phải bò đi à ?

Một nàng cất giọng khẩn thiết:

đại gia ơi ! Đừng làm khổ bọn nầy, cầu xin đại gia cố tránh cho bọn này ! Đã có hai người táng mạng rồi đó, thêm một người cụt tay nữa ! Đại gia chưa mãn nguyện sao ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng hiện tại … tại hạ chỉ cầu xin cô nương dìu cho vài bước nếu không thì … tại hạ phải ngồi xuống vậy ! … Hai thiếu nữ dậm chân:

-Trời ơi ! Ngươi là quỷ, là yêu, ở đâu bỗng đến đây gieo tai họa cho người ta ! Nữ nhân nào gặp ngươi, cầm như tới số rồi ! Cơ Băng Nhạn trông thấy hai thiếu nữ dìu Tiểu Phi trở lại, mà chàng thì nhọc mệt lả người, hơi thở mỏi mòn, hắn vừa tức vừa buồn cười, nhưng lạnh lùng thốt:

-Xem chừng ngươi cũng dày công với cái vị phu nhân họ Thạch đó quá chừng ! Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra ngươi cũng giàu tưởng tượng quá độ ! Rất tiếc là ngươi tưởng sai ! Đột nhiên, chàng thúc hai cánh chõ ra ngoài.

Hai thiếu nữ không kịp kêu lên, cùng ngã xuống.

Chàng lại thở dài:

-Lỗi quá ! Lỗi quá ! Hai cô nương thứ cho nhé ! Tại hạ không muốn thọ ân trả oán, song chỉ vì cần phải trốn đi bắt buộc tạihạ phải hành động như vậy ! Nhât Điểm Hồng và Cơ Băng Nhạn kinh hãi, trố mắt nhìn chàng.

Cơ Băng Nhạn kêu lên:

-Ngươi … ngươi lấy ở đâu ra khí lực đó ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chừng như trời ban cho ! Cơ Băng Nhạn sững sờ:

-Nhưng … hương mê kia … Tiểu Phi lại cười:

-Ngươi tưởng ta như các ngươi à ? Hương mê đó làm gì nổi ta ?

Cơ Băng Nhạn giật mình, cười khổ:

đúng ! Tự nhiên, ngươi giả vờ ! Nếu không, làm gì ngươi hôn mê trước bọn ta ?

Rồi làm gì ngươi lại tỉnh muộn hơn bọn ta ? Nhưng tại sao ngươi không trốn đi lúc Thạch Quan Âm chưa trở về đây ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta còn chờ gặp mặt bà ấy ! Chàng nói thế, song Cơ Băng Nhạn biết sở dĩ chàng không đi liền lúc đó, là vì bỏ đi rồi chàng an toàn mà hai bạn lại bị hại.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Hiện tại, ta làm cho Thạch Quan Âm phát điên lên rồi, ít nhất trong nửa khắc thời gian, bà ta không chường mặt đâu. Chúng ta muốn đi, thì nên đi ngay trong thời gian đó ! Cơ Băng Nhạn thờ dài:

-Nhưng ta đâu còn khí lực ? Ta chỉ sợ không đi thoát ! Tiểu Phi không đáp, bước tới lục soát trong mình hai thiếu nữ, rồi trầm giọng bảo:

-Ngươi cõng Hồng huynh, cột Hồng huynh sát vào lưng ngươi với hai đường giây lưng quần của bọn thiếu nữ nầy, rồi ta cõng ngươi. Không lẽ ngươi không đứng nổi?

Bên ngoài nhà giam, có một ngọn suối.

Hiện tại có hai thiếu nữ khỏa thân đang tắm.

Họ không đẹp lắm, song họ đang thời xuân sắc, có những nét khá hấp dẫn.

Bỗng nhiên, họ thấy ba người đi ra.

Ba người kết thành một chùm, như dính liền với nhau.

Hai thiếu nữ kinh ngạc, giương tròn mắt nhìn, rồi một nàng nhảy ra khỏi suối, tay che ngực, còn nàng kia thì quơ vội y phục.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hai cô nương yên trí. Bọn tại hạ là những chánh nhân quân tử, con mắt chẳng bao giờ nhìn lệch đâu.

Chàng búng ngón tay, thiếu nữ vừa quơ y phục, buông ngay y phục xuống, thân hình cứng đờ.

Tuy vậy, nàng còn nói được, mặt nàng đỏ lên, nàng ấp úng:

-Chánh nhân quân tử gì mà chẳng cho người ta mặc y phục vào ?

Tiểu Phi dịu giọng:

-Bởi tại hạ hiểu rằng, một người trần truồng chẳng bao giờ nói dối.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Hơn nữa, người trần truồng chẳng khi nào nghĩ đến việc xuất thủ.

Hai thiếu nữ chẳng biết làm sao hơn, đành ngồi xuống, ngồi để che khuất phần nào thân hình lỏa lồ.

Tiểu Phi ngẩng mặt lên cười hì hì:

-Bây giờ, tại hạ xin hỏi hai cô nương Thạch phu nhân giấu bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi tại địa phương nào ?

Thiếu nữ sững sờ, hỏi:

-Ba người ? Ba người đó là nam hay nữ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tự nhiên là nữ ! Thiếu nữ đáp lời chàng rồi, cắn môi suy nghĩ một chút:

-Phu nhân của chúng tôi có khi nào bắt giấu nữ nhân ?

Thiếu nữ kia tiếp:

-Bình sanh, phu nhân chúng tôi không hề làm cái việc đó. Bọn chúng tôi có hơn năm sáu mươi người, nhưng chẳng có ai họ Tô … Tiểu Phi cau mày:

-Ngươi xem các nàng có nói thật chăng ?

Câu đó, chàng hướng về Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Nữ nhân, trong tình trạng đó, chẳng khi nào nói dối.

Tiểu Phi thở dài:

-Như vậy, thì ba nàng đó không có mặt tại đây ! Chàng lại nhìn thoáng qua hai thiếu nữ, rồi thở dài tiếp:

-Tại sa mạc, mỗi ngày có ít nhất cũng trên mười người chết khát, mà các cô nương thì ở trên đây tắm mãi, thừa nước mà tắm … Hừ ! Chàng lại búng ngón tay.

Con đường hành lang vắng vẻ quá, chẳng có bóng người, chẳng có tiếng động.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng hỏi:

-Ngươi nhận ra đường đi chứ ?

Tiểu Phi đáp:

-Lúc bị chúng mang vào, ta có nhận kỹ.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

- Dung nhi không có mặt tại đây, sao ngươi không chịu rời đi gấp ? Bọn thiếu nữ này, nàng nào cũng có võ công cao tuyệt, mà chúng lại đông, hơn năm sáu mươi người, ngươi có nghe hai nàng đó nói chứ ? Giả như gặp mấy nàng có mặc y phục đàng hoàng, thì thật là phiền lắm ! Mặc y phục là không thẹn, không sợ ai nhìn, và đương nhiên ngăn chận họ.

Bỗng Nhất Điểm Hồng thốt:

-Ta muốn tìm một người.

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ai ?

Tiểu Phi cũng cau mày:

-Khúc Vô Dung ?

Nhất Điểm Hồng mường tượng có thở dài nhẹ nhẹ :

-Ta nhận thấy, không thể để nàng ở lại đây ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Nhưng ngươi có chắc là nàng chịu đi theo chúng ta chăng ?

Nhất Điểm Hồng trầm lặng một lúc, lại thở dài:

-Ta cũng sợ như vậy ! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

đã biết là nàng không chịu đi theo, tại sao ngươi, còn muốn tìm nàng ?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

- Dù nàng không đi theo, ít nhất ta cũng biết được là nàng không ngăn trở chúng ta ! Bỗng, có người cười lạnh:

-Ngươi dựa vào đâu mà dám nói nàng không ngăn trở ? Bằng vào sức lực hiện tại của các ngươi, mà hy vọng thoát khỉ nơi này, thì nơi này chẳng hóa ra là một bãi tha ma sao ?

Hồ Thiết Hoa ngã trên đồi cát, vừa đói, vừa khát, vừa mệt. Giờ đây, nếu có ai trông thấy y, chắc chắn là không nhận ra y. Mà có lẽ chính y cũng chẳng nhận ra mình.

Y nghe như có ngọn lửa bốc cháy trong người, nóng quá nóng đến có thể phát điện được.

55. Đường Ranh Sống Chết

Tỳ Bà công chúa nằm bên cạnh Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa là khách giang hồ, quen thói phong sương, từng chan nắng gió, dù có mỏi mòn, tiều tụy, phờ phạc xác xơ, trông cũng chưa đến đổi nào.

Chứ như Tỳ Bà công chúa, vốn là cành vàng lá ngọc, đóng khung trong lầu son, gác tía, lâm cái cảnh này thì tình trạng bi đát làm sao ?

Con người đó, có ai ngờ lại có ngày cũng y phục tả tơi, cũng đạp sỏi vày sành, cũng tắm sao gội nguyệt, cũng bị nắng đốt sương mưa ? … Giơ đây, nằm cạnh Hồ Thiết Hoa, khí lực như giả từ nàng, hơi thở có thể bị đứt đi bất cứ phút giây nào.

Hồ Thiết Hoa tay che mắt lẩm bẩm:

-Chúng ta không còn hy vọng gặp lại Lão Xú Trùn rồi ! Chắc chắn là phải làm mồi cho chim ưng trước khi tìm gặp hắn ! Tỳ Bà công chúa ảm đạm vô cùng :

đáng lẽ chúng ta không nên theo con đường nầy ! Nơi ánh mắt của Hồ Thiết Hoa một tia lửa giận bắn lên, y cao giọng thốt:

đúng vậy ! Đúng ra, chúng ta không nên đi theo con đường nầy ! Tuy nhiên, tại hạ có gì đáng trách chứ ? Chính công chúa đã nói, tại sa mạc, tại hạ không sánh được công chúa kia mà ! Thì, tại sao công chúa không đóng vai hướng đạo ? Tại sao công chúa lại đi theo tại hạ ? Theo như con chó ngoan theo chủ ?Theo để rồi cả chủ lẫn chó đều kiệt quệ mà nằm ngay đơ ?

Tỳ Bà công chúa rơi lệ, thốt qua nghẹn ngào:

-Thực ra thì ta không nên theo ngươi, ta theo ngươi, nào chỉ làm khổ cho ta mà thôi, ta còn gây phiền lụy cho ngươi nữa ! Nếu không có ta cùng đi theo, chia phần, thì bình nước kia, một mình ngươi, ngươi có thể dùng gấp đôi thời gian, và như vậy,ít nhất ngươi cũng có thể chi trì đến mấy hôm nữa ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâmm ột lúc, rồi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Ta hồ đồ quá ! Rồi y tiếp:

-Sự việc như vậy, tại hạ làm sao trách được công chúa chứ. Tại hạ đường đường là một nam nhân, lại không bảo hộ được một nữ nhân, như vậy mà tại hạ còn trách công chúa, nghĩ cũng đáng thẹn thật ! Tỳ Bà công chúa đột nhiên lăn mình đến cạnh y, bật khóc lớn :

-Ngươi không đáng trách, chính ta mới đáng trách ! bây giờ ta muốn chết ! Ta muốn chết thôi ! Ta chết ngay ! Hồ Thiết Hoa vỗ nhẹ lên mái tóc nàng,lẩm nhẩm :

-Chúng ta không thể chết ! Chúng ta không nên chết ! Nhưng chúng ta cũng không thể sống ! Trong trường hợp này, chúng ta không còn hy vọng sống sót ! Nhìn ra xa, tận mắt chỉ thấy toàn là cát, cát trắng, cát vàng.

Chừng như dưới gầm trời này chỉ có cát và cát.

Qua phút giây dao động tâm thần, Tỳ Bà công chúa ngẩng đầu lên nụ cười ảm đạm hiện héo hắt nơi môi:

-Bỗng nhiênta lại chết chung chỗ với ngươi ! Đung là một sự tình chẳng ai tưởng nổi ! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Chết chung một chỗ với công chúa, là điều sung sướng nhất ! Sợ có kẻ mơ được chết chung với công chúa, nhưng giấc mơ lại không thành đấy chứ ! Công chúa là người đẹp nhất trần đời, công chúa … công chúa … Y bỗng nghẹn lời. Rồi y nhìn nàng đăm đăm, nhìn say mê, cuối cùng y lẩm nhẩm:

-Tuy nhiên, nếu có phải chết, chúng ta cũng chết cách nào cho khoái lạc mới được ! Có phải vậy không, công chúa ?

Tỳ Bà công chúa phát rung lên:

-Ngươi … ngươi muốn … ta … Hồ Thiết Hoa đưa ánh mắt từ đầu nàng xuống chân nàng.

Đôi chân đó, tuy hiện giờ có dấu máu vì đã vượt qua một đoạn đường quá dài, đạp lên sỏi cát, đôi chân vẫn đẹp, đẹp làm sao ! Hơi thở của y khởi sự dồn dập, y đã cạn khô nước bọt, song cứ nuốt không có nước nuốt, y nuốt hơi, trái cổ hồi hộp lên xuống quá nhanh, rồi lồng ngực tiếp nối phập phồng. Mắt bừng sáng.

Lửa bên ngoài đốt phừng phừng, lửa bên trong cháy hừng hực.

Y gằn từng tiếng:

-Tại hạ muốn ! Muốn công chúa ! Tại hạ muốn gì, công chúa hiểu chứ ? Giờ đây, ngoài công chúa, còn cái chi nữa đâu ?

Tỳ Bà công chúa càng phút càng rung mạnh, gương mặt nhợt nhạt ửng hồng dần dần, nàng quở quạng tay, như tìm những mảnh vãi còn thừa thải trên mình, che kín phần nào cần che.

Đôi chân nàng phô bày lộ liễu quá, Hồ Thiết Hoa nhìn chòng chọc đôi chân, từ bàn chân lên đùi xa hơn một chút nửa, rồi lơ lững ở chỗ đó, nàng nhút nhít, tìm cách che giấu đôi chân, che giấu cái chỗ phải che giấu, dù chỗ đó chưa hiện lộ, mà nàng tưởng như đôi mắt của Hồ Thiết Hoa đã lột trần… Nhưng y phục đã rách bươm rồi, kéo mảnh này làm động đến mảnh khác, che chỗ này kín thì chỗ khác hở ra.

Nàng bối rối mà làm cái việc che giấu, lúng túng mà làm, càng bối rối lúng túng, con tim càng đập mạnh.

Con người vẫnlà một loài động vật, một loài động vật kỳ quái hơn mọi loài.

Bởi kỳ quái nên có những bất thường, chẳng hạn dục vọng của con người, lúc không nghĩ đến, lúc chẳng nên nghĩ đến thì lại bừng lên, mà có dục vọng nào khó kềm hãm hơn bằng sự đòi hỏi của xác thịt ?

Khi xác thịt bùng lên, thì chẳng có cái gì mãnh lẹit bằng, kể cả sấm sét ! Tỳ Bà công chúa cố chống trả bằng những cử chỉ che giấu, sự chống trả đó tố cáo là bên trong nàng cũng có một đòi hỏi mãnh liệt, chống trả mạnh thì đòi hỏi mạnh, thường thường thì đòi hỏi thắng chống trả.

Cuối cùng, nàng nhắm mắt lại như chuẩn bị tiếp nhận.

Nàng nhắm mắt chờ, hồi hộp chờ, chừng như nóng nảy chờ ! Trước khi chết, còn có dịp hưởng hoan lạc thì có gì khoan khoái hơn ?

Ngươi ta chết với ảo tưởng hoan lạc, cònnàng chết với hoan lạc thực sự, thì còn gì khoan khoái hơn ?

Cát, tuy không mịn như gấm, như lụa, song vẫn mềm, nằm trên cát cũng êm dịu như trên nệm … Gia dĩ cát lại gây cảmgiác nhọt nhạt rất thích thú.

Gia dĩ, cát âm ấm lại càng nung nấu dục vọng, bời dục vọng chỉ kỵ cảm giác lạnh thôi.

Hồ Thiết Hoa tràn mình qua, đè lền mình nàng.

Cả hai, cùng thương tâm, cùng bi ai, cùng tuyệt vọng, giờ đây họ kết hợp tất cả những thứ đó, để tạo thành một hoan lạc, những thứ đó tan biến bởi dục vọng để kết thành một hoan lạc.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa rú lên một tiếng, bật đứng lên, hai tay che chỗ kín, trừng mắt nhìn nàng:

-Tại sao công chúa làm thế ? Công chúa không … ham muốn à ?

Tỳ Bà công chúa khóc:

-Ham muốn chứ ! Sao ta lại không ham muốn ? trước khi chết, ta nguyện, còn cái gì, ta cũng hiến dâng cho ngươi, hiến dâng tất cả, song ta không không cho ngươi biết một việc ! Cho ngươi biết việc đó rồi, chúng ta có muốn gì, hãy muốn ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Việc gì ?

Tỳ Bà công chúa khép nửa mặt mơ màng:

-Thân thể của ta không còn nguyên vẹn ! Ta đã trót hiến dâng cho một người ! Hồ Thiết Hoa nắm chặt đôi tay :

-Ai ?

Tỳ Bà công chúa gằn từng tiếng:

-Ta đã hiến dâng cho hắn ! làm sao Hồ Thiết Hoa chẳng biết hắn là ai ?

Y cảm thấy một thùng nước lạnh ụp xuống đầu, không khí đang nóng như có lửa đốt chung quanh, vậy mà y nghe lạnh khắp người lạnh đến độ cóng thân hình, thừ ra một đống.

Tỳ Bà công chúa thê thảm vô cùng:

-Ta ham muốn, ta không còn cách gì kềm hãm nổi sự ham muốn, ta quên hết, ta chỉ muốn chết trong tay ngươi, nhưng … ta chẳng biết phải che giấu việc đó với người bằng cách nào ! Hồ Thiết Hoa hét:

đừng nói nữa ! Đừng ! … Đừng ! … Y tung chân đá vào gò cát bắn lên, bay mù trời.

Qua mỗi cái đá y mắng một câu :

lão Xú Trùn ! Y đá mãi, cát bay thành vầng, bao bọc y, che khuất y, y xoay mình ra đá bốn phương tám hướng.

Tỳ Bà công chúa cất giọng u buồn :

-Ngươi hận hắn ?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Ừ ! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ngươi hận hắn, ta chẳng trách chi ngươi ! Cũng có lúc ta hận hắn, vô luận là ai, hiệp chung với hắn, thì đừng mong hưởng vinh quang, thắng lợi. Tất cả đều về hắn! Nàng dừng một chút rồi tiếp:

-Vô luận là ai nghĩ gì, hắn nhìn thoáng qua là biết rõ tâm tư. Còn điều lo nghĩ của hắn, đừng mong ai hiểu nổi ! Hồ Thiết Hoa đã dừng chân đá, rồi nhìn nàng một lúc lâu, hỏi:

-Công chúa tưởng tại hạ hiệp chung với hắn như vầy, là thua thiệt chăng ?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng :

-Chứ không phải vậy sao ?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nhưng bọn tại hạ cam tâm tình nguyện theo hắn, hiệp chung đã lâu hắn không hề bức bách bọn tại hạ. Công chúa có thấy như vậy chăng ?

Tỳ Bà công chúa cúi đầu:

đúng vậy ! Hồ Thiết Hoa vụt cười khanh khách:

-Công chúa tình nguyện, tại hạ cam tâm, rồi cả hai chúng ta cùng hận hắn, cả hai chúng ta đồng tâm bịnh, mà đồng bịnh thì tương liên, có đúng vậy không ?

Y loại bỏ Cơ Băng Nhạn ra, để ghép Tỳ Bà công chúa vào với y cho hợp người hợp cảnh hơn.

Tỳ Bà công chúa gật đầu:

đúng ! Hồ Thiết Hoa lại cười vang:

-Thế mà chúng ta vẫn thích hắn ! Chúng ta cứ thích hắn ! Tỳ Bà công chúa thở ra:

Lắm lúc, ta tự hỏi, tại làm sao thế ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

-Tại vì lão Xú Trùn xứng đáng cho thiên hạ thích ! Có phải vậy không ?

Tỳ Bà công chúa trâm ngâm một lúc.

Sau cùng, nàng bật cười thốt:

-Mà ngươi cũng xứng đáng là bằng hữu của hắn ! Bỗng, nàng trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa trong ánh mắt, niềm kinh hãi hiện lên rõ rệt.

Nàng há hốc mồm, song không một lời nào thoát lọt.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Công chúa nhìn gì ? Chẳng lẽ đương không tại hạ lại mọc thêm một chiếc đầu nữa ?

Rồi chính y đưa tay sờ đầu.

Rồi y cũng há hốc mồm, ánh mắt ngời niềm khủng khiếp.

Y nhìn sững bàn tay y.

Bàn tay nhuộm đỏ ! Bàn tay vấy máu tươi ! Bàn tay vấy máu, máu trên đầu y ! Không một vết thương nơi đầu thì làm gì có máu chảy ?

Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt nhìn lên.

Trên cao, trong vầng cát bốc thành mây, có hai bóng đen. Hai bóng đó bay vần vần từ trên cao xuống thấp.

Chừng như sắp đáp xuống tại đó.

Hai bóng đen là hai con chim ưng ! Máu dĩ nhiên từ hai con chim ưng rơi xuống. Chim ưng, dĩ nhiên bị thương.

Nếu Hồ Thiết Hoa không quá chán nản đến đổi bất cần mọi sự thì y đã phát hiện ra điều đó ngay.

Tỳ Bà công chúa kinh ngạc hỏi:

-Chim ưng này từ đâu đến ? Tại sao lại bị thương ? Hay là có người xuất hiện quanh vùng phụ cận ?

Nàng nừng với ý nghĩ có người quanh vùng phụ cận.

Nếu có người đến nơi này là nàng có hy vọng sống sót ! Nhưng thần sắc của Hồ Thiết Hoa lại trầm trọng. Y nhớ đến cái chết của Bành gia ngũ hổ. Y nhớ đến chim ưng dùng móng vấu chiếc rương mang đi....

Chim ưng tại sa mạc là những tên nô lệ của Thạch Quan Âm ! Chợt, một tiếng soạt vang lên.

Một con chim ưng vỗ cánh đáp xuống, nhanh như sao xẹt. Đúng hơn, nó rơi xuống.

Hồ Thiết Hoa bước tới quan sát.

Nơi ức của nó, giữa khoảng lông trắng xám mềm dịu, có một đốm đỏ.

Bụng nó cơ hồ rách ra làm hai.

Nó bị thương bằng nhát kiếm.

Con chim ưng này, chắc chắn là đáp xuống, xung kích kẻ nào đó, bị kiếm chém vào mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày lẩm nhẩm:

-Kiếm pháp tuyệt diệu ! Tỳ Bà công chúa chớp mắt, niềm hy vọng bừng lên, hỏi:

-Có phải do hắn không ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Không phải đâu ! Nếu hắn xuất thủ, thì con chim ưng này không thể bay xa được ! Hà huống hắn không bao giờ giết một con vật ! Con chim ưng thứ hai rơi xuống luôn.

Nó cũng bị kiếm chém trúng.

Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Hay một vị bằng hữu nào khác của ngươi ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Làm gì có bằng hữu nào khác tại sa mạc ? Còn Cơ Băng Nhạn thì không xử dụng kiếm ! Bỗng, y mỉm cười, lẩm nhẩm:

-Vô luận làm sao, hai co chim ưng này đến đúng lúc quá ! Tỳ Bà công chúa chưa hiểu rõ y muốn nói gì ?

Hồ Thiết Hoa nhặt một con chim, quăng trước mặt nàng bảo:

-Ăn đi ! Tỳ Bà công chúa kinh hãi:

-Ăn ? Làm sao nuốt nổi ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Nếu không tính chết, thì cố mà ăn cho được ! Ăn được bao nhiêu, cứ ăn. Ăn đúng cái mức có thể ăn ! Càng nhiều càng tốt ! Công chúa biết chưa ?

Trong các loại thịt, thịt chim ưng là thô nhất, dù có đem nấu nướng vị tất đã nhai nổi loại thịt đó, nói gì đến việc ăn sống ?

Tỳ Bà công chúa lấy dao nhỏ thẻo một mảnh thịt nhắm mắt, há mồm đưa nó vào, rồi vừa cau mày vừa nhai.

Đã mấy lượt nàng nhờn nhợn, toan nhả ra.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ăn như công chúa thì đến lúc nào mới phục hồi khí lực ? Đây, công chúa xem, tại hạ ăn như thế nào ! Y cầm một mảnht hịt, máu còn chảy ròng ròng. Thoạt đầu y liếm hết máu bên ngoài, rồi y lấy dao xắt thành miếng nhỏ, bỏ vào miệng nhai sơ qua rồi nuốt liền.

Tỳ Bà công chúa tởm quá, không dám nhìn nữa nhăn nhó mặt ấp úng:

-Ta ... ta không ăn được ! Ta nuốt không trôi ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Công chú ahãy nhắm mắt lại, rồi tự tạo cho mình một ảo tưởng là có cao lương mỹ vị trước mắt, và chính mình đang ăn thứ đó ! Thịt chim ưng, dù cứng, máu chim ưng dù tanh, đối với một kẻ sắp chết vì khát vì đói, vẫn ngon, vẫn ngọt như thường.

Và vẫn bổ dưỡng như thường.

Hồ Thiết Hoa dần dần khôi phụ khí lực, gương mặt hồng hào trở lại.

Công chúa cũng hồi sinh song chậm hơn.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa biến sắc, trầm giọng bảo:

-Công chúa ở đây đợi nhé, tại hạ đến đó xem qua một chút.

Tỳ Bà công chúa không chị Ở lại một mình.

-Ta muốn đi với ngươi ! Hồ Thiết Hoa thở dài, rồi cười khổ :

được ! Thì cứ đi ! Xem ra, trừ cái lão Xú Trùn, còn ai cầm chân công chúa nổi ?

Tuy nhiên, công chúa hãy hết sức thận trọng ! Sau gò cát, ánh đao chớp chớp, ánh kiếm ngời.

Trên mặt cát vàng có dấu máu.

Mấy xác người nằm la liệt, nhưng vẫn còn hơn mười đại hán vận áo đen vây hai người khác.

Song phương đang khai diễn cuộc ác đấu.

Bọn đại hán có thủ pháp khá kinh hoạt, đánh ra những đòn rất hung mãnh.

Tên nào cũng bừng bừng sát khí như muốn chặt đứt đối phương ra làm muôn đoạn.

Nhưng hai người bị vây võ công cao cường hơn chúng rất nhiều.

Họ dùng kiếm, kiếm pháp của họ tung hoành, họ xử dụng kiếm pháp của phái Hoa Sơn.

Bất quá khí lực của họ tiêu hao, mà địch lại đông người, do đó dù họ chưa bị hạ, họ vẫn phải mệt.

Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu khẽ:

-Công chúa xem, có phải những tên mã phu của công chúa chăng ?

Lúc đó cả hai nấp sau doi cát.

Hồ Thiết Hoa nhận ra trong hai người bị vây có Thạch Đà thân pháo chậm dần dần kiếm pháp lơi dần dần.

Người kia chính là Vương Xung, đấu pháp còn vững. Y là người khách kỳ dị của Quy Tư Vương, chạy theo Thạch Đà mấy hôm trước ! Bọn mã phu hiển nhiên là thuộc hạ của Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc không dằn lòng được nữa, trầm giọng bảo:

-Bây giờ công chúa phải ở đây đợi tại hạ ! Lần này không được cãi lời tại hạ nữa! Tỳ Bà công chúa cắn môi :

-Nếu có tên nào thoát chạy ngang qua đây, thì ta nên xuất thủ chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Bất thình lình y hét lên một tiếng lớnrồi nhanh như chớp, vọt mình tới.

Bọn đại hán áo đen, đánh đã hơn nửa ngày, hao mấy mạng mới chiếm được ưu thế thấy có chút hy vọng bắt được những người bị chúng truy tầm, để hành hình xứng tội.

Ngờ đâu lúc sắp sửa đánh bại đối phương lại có người can thiệp.

Người can thiệp bỗng nhiên mà đến, như từ cung trời đáp xuống.

Chúng chưa hết kinh ngạc một đại hán đã bị nắm đầu quay nhanh, một đại hán khác bị đá bay ra xa ngoài ba trượng.

Một bàn tay nắm vút tới, đại hán thứ ba nát bét miệng.

Một đại hán thứ tư kại bị kẹp đầu như tên thứ nhất.

Vừa xuất thủ Hồ Thiết Hoa đã bóp nát đầu hai tên, đánh bể mặt một tên, đá bay một tên.

Trước thần oai đó, còn ai không khiếp ?

Bọn đại hán còn lại sững sờ quên mất phản ứng ! Dĩ nhiên, Thạch Đà và Vương Xung lêntnh thần ngay ánh kiếm chớp lên, hai đại hán nữa ngã gục.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta không mốn giết nhiều, nhất là những kẻ vô cố. Nếu các ngươi quăng đao, ta sẽ tha chết cho ! Nào hay, bọn đại hán còn lại như ohát điên, cùng vung đao nhào tới.

Vương Xung vừa vũ lộng thanh trường kiếm, vừa hét:

-Chúng điên loạn, không còn lý trí nữa, giảng giải với chúng vô ích, chỉ còn cách là giết hết ! Giết hết là xong ! Hồ Thiết Hoa thở dài.

Hai thanh đao bay tới, hai tên cầm đao đỏ ngầu đôi mắt, như mắt cho điên.

Hồ Thiết Hoa tràn mình qua một bên, nhường hai thanh đao lướt qua, rồi cánh chỏ bên tả hất ra, bàn tay bên hữu vươn tới.

Thanh đao của đại hán bên hữu đã nằm gọn trong bàn tay y.

Rốp ! Rốp ! Đại hán bên tả gãy trọn một bên sườn ngực. Hắn vẫn còn hung hăng, vừa nhào trở lại, vừa quét đao ra.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Sao chịu khổ như thế chứ ?

Chớp mắt cả hai cùng nhào xuống bất động ! Tỳ Bà công chúa đứng chực chờ, song bọn đại hán thà chết chứ không chịu lui, nàng chờ mãi mà chẳng có một tên nào thoát chạy ! Nàng thở dài lẩm nhẩm :

-Nếu trong nước ta có những dõng sĩ như thế nầy, thì làm gì gia đình ta phải lưu vong ?

Nàng không biết bọn đại hán đã bán linh hồn chúng cho Thạch Quan Âm ! Chúng còn là con người, song chỉ là xác người bổn tánh thì mất từ lâu ! Chúng là những cây thịt di động được thế thôi ! Cuộc chiến không đối phương, đương nhiên đình chỉ.

Thạch Đà hai tay nâng kiếm, thở mạnh thở gấp. Gương mặt vẫn lạnh như ngày nào.

Vương Xung bước tới trước Hồ Thiết Hoa, làm lễ rồi thở dài:

đại ân không thể dùng mấy tiếng cảm tạ mà đủ. Nếu hôm nay không có Hồ đại hiệp thì bọn này đã táng mạng rồi ! Hồ Thiết Hoa nhìn y,rồi nhìn Thạch Đà hỏi:

-Hai vị là huynh đệ ?

Vương Xung đáp:

-Tình chẳng anh em, nghĩa đồng sinh tử ! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

-Như vậy hai vị đã nhận ra từ lâu ?

Vương Xung gật đầu :

-Ngay từ hôm đầu tiên ! Tại hạ lưu lãng khắp bốn phương trời là để tìm hắn ! Hai mươi năm rồi đó. Hồ đại hiệp ! Hồ Thiết Hoa nhìn thanh trường kiếm trong tay y, bỗng mỉm cười thốt:

-Hai mươi năm qua, trên giang hồ, kiếm pháo chánh tông của phái Hoa Sơn vắng bóng. Vừa rồi các hạ đánh ra chiêu Kinh Hồng Quán Nhật trông thật ảo diệu phi thường ! Vương Xung thoáng biến sắc, song cố gượng cười :

-Hồ đại hiệp quá khen ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt, rồi nhìn thẳng vào mặt Vương Xung cười nhẹ:

-Theo tại hạ biết thì dù hai mươi năm về trước lúc Hoa Sơn phái đang cực thịnh, xử dụng được chiêu Kinh Hồng Quán Nhật linh ảo như vậy, cũng chẳng có mấy tay! Mà trong hàng kiếm khách Hoa Sơn không có tênVương Xung ! Vậy các hạ là ai có thể cho tại hạ biết tên họ thật chăng ?

Vương Xung lẩm nhẩm:

-Tại hạbất quá chỉ là một tiểu tốt vô danh trên chốn giang hồ các hạ hà tất … Hồ Thiết Hoa cười lớn, chận lại:

đến bây giờ các hạ vẫn chưa chịu tỏ thật lai lịch sao ? Phải biết, người còn che giấu được chứ kiếm pháp chẳng che giấu được đâu ! Vương Xung trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài nhếch nụ cười khổ:

-Tại hạ họ Liễu tên Yên Phi … Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Liễu Yên Phi ! Có phải là Thần Long Tiểu Kiếm Khách, một nhân vật ngoài số Hoa Sơn thất kiếm chăng ?

Liễu Yên Phi cười thảm :

-Năm xưa còn là kẻ hữu dụng, chứ nay thì râu tóc đã pha màu ! … Hồ Thiết Hoa chớp mắt liếc sang Thạch Đà rồi hỏi:

-Các hạ là Liễu đại hiệp còn vị kia … Liễu Yên Phi đã quyết tâm gằn từng tiếng:

-Y là Hoàng Phủ Tạo, đại sư huynh của tại hạ ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nhân Nghĩa kiếm khách ? Người thủ lãnh Thất Kiếm Hoa Sơn mà cái danh nghĩa hiệp chấn dội khắp sông hồ ?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải ! Hồ Thiết Hoa lại nhìn sang Thạch Đà, thấy hắn đang nhìn về phía phương trời xa thẳm, tựa hồ chẳng nghe y và Liễu Yên Phi nói gì.

Một kiếm khách lừng danh của ngày xưa, giờ lại ra thân thể đó ! Ai biết được sự tình mà không xúc động tâm tư ?

Hồ Thiết Hoa thở ra mấy lượt, lại hỏi:

-Thạch Quan Âm oán hận gì Hoàng Phủ đạihiệp mà phải hạ thủ đoạn khiến người ra thân thể đó ?

Liễu Yên Phi thở dài :

-Có nhiều uẩn khúc lắm. Hồ đại hiệp ! Nói ra thì dài dòng lắm, chỉ xin đại hiệp biết cho là từ ngày Hoàng Phủ đdại ca lâm nạn nơi mụ ta, trở thành tàn phế, thì cơ nghiệp Hoa Sơn tạo tựu suốt mấy trăm năm dài cũng tiêu tan luôn, tiêu tan nơi tay nữ ác ma ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Bây giờ, Liễu đại hiệp và Hoàng Phủ đại hiệp gặp nhau rồi, hai vị định làm gì ?

Liễu Yên Phi cúi đầu:

-Tại hạ … tại hạ … Giọng nói của y uất nghẹn, rồi lệ thảm từ từ trào mi, lăn dài xuống má.

Hồ Thiết Hoa vội chụp tay y:

đại hiệp không nghĩ đến việc báo thù ?

Liễu Yên Phi cười khổ:

-Báo thù ! … Báo thù ! … Y lập lại hai tiếng đó, chẳng biết bao nhiêu lần, giọng nói mơ màng xa vắng, trong khi đó, lệ thảm cứ rơi.

Rồi, y rút tay ra khỏi tay Hồ Thiết Hoa, run run giọng:

đại hiệp có biết tại sao Hoàng Phủ đại ca tại hạ cam sống đời kuân lạc, nguyện là thân lạc đà ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ đã thấy rồi, các hạ hà tất phải dùng lời khó, che giấu niềm đau ?

Liễu Yên Phi tiếp:

-Hoàng Phủ đại ca ẩn lánh mai danh, chịu mọi đường nhục nhã là vì không muốn báo thù.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Tại sao ?

Liễu Yên Phi giải thích:

-Chỉ vì tệ sư huynh biết mình kém thế, kém lực ! Nghĩ đến việc báo thù là làm cái việc trứng chọi đá. Tệ sư huynh không muốn vì cái việc báo thù mà phái Hoa Sơn phải bị tiêu diệt. Những đệ tử đời sau có tội tình chi, mà để cho chúng phải chết oan ?

Tỳ Bà công chúa lúc đó đã bước tới, vội chen lời :

-Không lẻ phái Hoa Sơn đệ tử còn người nào sống sót ?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Còn chứ, nhưng chẳng được mấy người ! Tỳ Bà công chúa lạnh lùng:

-Thế ra, cũng còn được mấy người ? Vậy mà ta cứ tưởng là đã chết hết ?

Liễu Yên Phi thoáng biến sắc mặt rung rung giọng :

-Công chúa … Tỳ Bà công chúa cười lạnh chận lại:

-Năm xưa, Hoa Sơn thất kiếm tung hoành trong thiên hạ, oai phong biết bao nhiêu ! Trên giang hồ, còn ai không ngưỡng mộ Hoa Sơn phái. Đến ta đây là người ngoài nước cũng phải khâm phục. Nhưng … nhưng … giờ đây … Nàng lắc đầu tiếp:

-Bây giờ thì thiên hạ đã quên mất phái Hoa Sơn rồi ! Và người trong phái Hoa Sơn còn sống bao nhiêu có khác nào đã chết hết !

56. Chim Họa Mi

Liễu Yên Phi có cảm tưởng là mình vừa bị tát tay vào mặt.

Từng thớ thịt nơi mặt giật mạnh, rồi mồ hôi đầu mồ hôi trán đổ ra thành giọt lớn, rơi xuống đồm độp.

Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

-Nam tử hán ! Đại trượng phu ! Một kiếp sống hèn, dù tài đến đâu, không sánh nổi một cái chết gấp trong vinh hạnh ! Nàng nhìn thẳng vào mắt Liễu Yên Phi hỏi:

đúng vậy chăng ?

Liễu Yên Phi dậm chân rung giọng:

-Liễu Yên Phi nào sợ một cái chết ? Nhưng chết làm sao cho đáng giá, chứ đem sanh mạng hủy bỏ một cách vô lý, thì … Tỳ Bà công chúa chận lời:

-Nghĩa là, ngươi tự lượng chưa phải là đối thủ của Thạch Quan Âm ?

Liễu Yên Phi không đáp thẳng vào câu hỏi:

-Người trong thiên hạ, thử hỏi có mấy tay khả dĩ đối phó nổi với bà ta ?

Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Chỉ cần ngươi đưa đường cho bọn ta gặp Thạch Quan Âm, chúng ta không tiếc gì mạng sống thừa thải này, làm cái việc hữu ích cho ngươi ! Nhưng … ngươi không dám, thì ta còn nói chi hơn ! Liễu Yên Phi biến sắc mặt từ xanh ra trắng, từ trắng trở về xanh, bỗng y nghiến răng, rồi y chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Cao, nắm tay hắn quỳ xuống.

Y khóc.

Y lấy ngón tay vẻ mãi, trong lòng bàn tay Hoàng Phủ Cao.

Hoàng Phủ Cao sôi giận, co chân đá vào mình y.

Liễu Yên Phi lại lết vào, rồi khóc, khóc ngất.

Một lúc lâu, Liễu Yên Phi đứng lên, rung rung giọng hỏi:

-Hai vị muốn đi với anh em tại hạ tìm Thạch Quan Âm ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Muốn lắm chứ ! Liễu Yên Phi lại hỏi:

- Dù biết rằng có đi mà không có về ?

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng:

-Chẳng lẽ tại hạ sợ chết tham sống ?

Liễu Yên Phi ngẩng mặt lên không, thở ra:

-Nếu vậy, xin hai vị khởi hành ! Một ngọn núi nhô lên giữa bình địa.

Và nơi đây là tận đầu của khoảng đất rộng mênh mông, bao la bát ngát.

Đến đó rồi, Hoàng Phủ Cao rung rung đôi chân.

Hồ Thiết Hoa nhìn ra bốn phía, lòng hơi lo, hỏi:

-Một nơi hiểm ác như thế này, có phải là địa ngục chăng ?

Liễu Yên Phi thở dài:

đúng là địa ngục ! Y trầm giọng, tiếp:

-Sau ngọn núi nầy, còn có núi, núi trùng trùng, trong những ngọn thấp, ngọn cao, trùng trùng điệp điệp, có một sơn cốc kỳ bí. Thạch Quan Âm ở trong sơn cốc đó.

Tại sơn cốc đó Hoàng Phủ đại ca bị hành hạ hơn một con vật.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên, nắm chặt hai tay cao giọng:

-Giờ báo thù của Hoàng Phủ đại hiệp đã đến, chúng ta vào ngay ! Liễu Yên Phi thốt:

đường đi khuc chiết quanh co, lại có trận đồ lập theo lẽ khắc sanh, sanh khắc, nếu chúng ta liều lĩnh tiếntới, chắc chắn là phải lạc lối ngay ! Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Nếu vậy … chúng ta phải làm sao ?

Liễu Yên Phi đáp:

-Chờ đến đêm xem gió có đổi chiều chăng rồi hãy tính ! Tỳ Bà công chúa lại hỏi:

-Tại sao phải chờ gió đổi hướng ?

Liễu Yên Phi thở dài:

đại ca của tại hạ đã câm, điếc và mù, do đó Thạch Quan Âm xem như đã chết rồi, và không đề phòng người nữa. Ngờ đâu người lại có một loại xúc giác giúp người ra vào sơn cốc dễ dàng như còn đủ ngũ quan. Người ghi nhớ rõ cách bố trí sanh khắc trong hệ thống giao thông của sơn cốc.

Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Nhờ vậy, y mới thoát đi được ?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Nhưng ta chưa thấy có gì liên quan đến việc gió đổi chiều.

Liễu Yên Phi giải thích:

-Một người vừa câm vừa điếc vừa mù, muốn phân biệt phương hướng, nào có phải là việc dễ làm đâu ? Người đó dựa vào rất nhiều yếu tố đặc biệt. Sự gió đổi chiều là một trong những yếu tố đó.

Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ta minh bạch rồi ! Ngày y thoát ly sơn cốc, gió thổi khác biệt hôm nay, y sợ cảm giác sai lầm, nên phải chờ có ngọn gió quen hướng, để phân biệt hướng đi không sai lầm, có đúng vậy không ?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải ! Trong sơn cốc nếu đi sai một bước, thì suốt đời vẫn quanh quẩn trong mê mang, đừng mong ra khỏi.

Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt nhìn trời nóng nảy hỏi:

-Biết đến lúc nào, gió mới đổi chiều ?

Tỳ Bà công chúa đáp:

-Tại sa mạc, gió đêm và gió ngày thường thường khác nhau.

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Công chúa nói đúng. Khi ngày hết, đêm về gió sẽ đổi hướng.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu gió không thay đổi ?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Thì phải đợi đến khi nào có sự thay đổi, chứ biết làm sai hơn ?

Cũng may, vận khí của Hồ Thiết Hoa còn đỏ, gió từ Đông Nam đến, bất chợt đổi chiều, từ Tây Bắc thổi trở lại Đông Nam.

Hoàng Phủ Cao dùng xúc giác đặc biệt, phân định đường lối, rồi đi trước.

Hắn đi rất chậm, mỗi bước mỗi dè dặt, nhận thấy đúng mới dám nhít tới một bước khác.

Bước đi dù chậm đến đâu con đường dài đến đâu, cuối cùng cũng vượt qua.

Họ đã vào sâu trong vùng núi.

Đường hẹp, vách núi cao, khuất ánh trăng sao, họ đi trong vũng tối, dò lần như mù cả bọn.

Hồ Thiết Hoa bình sanh mới gặp cái cảnh này lần thứ nhất, tâm tư trầm trọng phi thường.

Y biết rõ trong bóng tối bất lợi cho sáng mắt như y song lại có lợi cho Hoàng Phủ Cao,bởi lẽ giản đơn là hắn quen với bóng tối.

Hoàng Phủ Cao vẫn bước chậm đều đều như lúc mới vào, hắn bước dè dè như mèo rình chuột.

Hắn không gây một tiếng động khẽ.

Thực ra, dù tiếng chân bước có vang lên, cũng bị tiếng gió lấn át, bởi lúc đó, gió lộng vù vù.

Và vì hắn điếc, không nghe gì cả, hắn phải dè dặt sợ gây tiếng động tuy không cần dè dặt quá độ.

Hắn không nghe bằng tai, hắn nghe bằng cảm giác.

Bỗng hắn cảm thấy có cái gì khác lạ. Hắn quay đầu lại, rồi hụp mình xuống dừng chân tại đó.

Mọi người đều lộ vẻ khẩn trương.

Hồ Thiết Hoa nắm chặt thanh đao do y đoạt của đại hán áo đen bước nhanh qua Hoàng Phủ Cao, nấp ở vách đá, chực chờ mọi biến cố.

Một nơi rùng rợn như thế này, khi lòng khẩn trương, thì con người cảm thấy sát khí bốc bừng bừng, bốc từ một hạt cát, từ một viên sỏi, từ một khe đá, từ một ngọn gió.

Một lúc sau, có tiếng người thở mạnh vang lên đâu đây.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi ướt lòng bàn tay, y càng nắm chắc chuôi đao.

Tiếng thở mỗi lúc càng nghe gần.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa chém xuống một đao. Nhát đao phát đi rất nhanh với tất cả khí lực của y.

Trên thế gian, rất hiếm có người tránh được nhát đao thần tốc mãnh kiệt đó.

Y không tưởng nổi nhát đao đó lại chém xuống đầu Tiểu Phi.

Y và nội bọn đứng trên gập đá cao, nhát đao từ trên cao xuống thấp … Đúng ra, Tiểu Phi không đi được đến nơi đó. Nhưng bọn chàng cũng đi được đến đó, vì họ may mắn không gặp một trở lực nào, và cũng chẳng gặp Thạch Quan Âm, nhờ vậy cho đến bây giờ, việc thoát ly của bọn chàng chưa bị báo động.

Người cười lạnh, người duy nhất bắt gặp họ, đã hỏi họ một âu:

-Bằng vào sức lực ba người, các ngươi tưởng là có thể thoát đi được à ?

Người đó chính là Khúc Vô Dung.

Nàng vận y phục toàn trắng, cánh tay cụt được băng bó lại do nàng và treo lên cổ, nàng che mặt bằng sa trắng.

Cái dáng của nàng đẹp quá, không ai tưởng con người có cái dáng đó lại có gương mặt dạ xoa.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Nhất Điểm Hồng trố mắt nhìn nàng.

Không ai thốt với nàng một tiếng nào.

Bởi chẳng ai biết ý tứ nàng ra sao.

Khúc Vô Dung bình tịnh nhìn họ, cũng không nói gì thêm, ngoài câu đó.

Sau cùng Nhất Điểm Hồng cất tiếng:

-Tại hạ nói gì, cô nương có nghe rồi chứ ?

Khúc Vô Dung gật đầu:

-Có ! Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Cô nương đi không ?

Khúc Vô Dung cười lạnh:

đã biết là đi không thoát, còn gọi ta theo làm gì ?

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn nàng, bỗng bật cười cuồng dại.

Bình sanh, y không hề cười, dù cười lạnh, cười mỉa cười cuồng dại, bỗng nhiên y lại cười.

Thì sự kiện hẳn phải phi thường ! Rất tiếc y cười không đúng lúc. Bởi nếy tiếng cười đó vọng đến tai Thạch Quan Âm, thì ba mạng người vĩnh viễn xa với cõi thế ! Cơ Băng Nhạn nổi giận:

-Ngươi muốn chết để chứng minh lòng ngươi đối với nàng à ? Ngươi muốn song bọn ta không muốn ! Bọn ta còn phải sống mà ! Vô luận nàng đối với bọn ta bằng thái độ nào, ta không mảy may quan tâm ! Đừng tưởng ta đồng tình với ngươi ! Nhất Điểm Hồng ngưng cười, buông gọn:

được ! Các ngươi cứ đi ! Ta không đi ! Còn lại bao nhiêu khí lực, y vận dụng để vuột mình ra khỏi đường giây cột, rồi từ trên lưng Cơ Băng Nhạn y tuột xuống.

Tiểu Phi giật mình:

-Ngươi … tại sao ngươi tự tìm khổ ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Bớt ta, ngươi hành động dễ dàng hơn ! Tiểu Phi dậm chân:

-Nhưng làm sao ta để ngươi ở lại đây được ! Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Ta không quý sinh mạng, ta đã chuẩn bị tùy thời mà chết. Cái chết không đến bất ngờ với ta, nó phải đến trong chuẩn bị ! Đừng lo gì cho ta ! Y ngụ tcái y trong câu nói để hướng sang Khúc Vô Dung cái ý đó như thế này:

Ta không cầu sinh mà định lừa ngươi ! Nếu ngươi tưởng như vậy là khinh ta đó.

Chẳng những ngươi khinh ta mà ngươi cũng xem thường luôn ngươi ! Chừng như vuông sa trắng bao mặt Khúc Vô Dung có thầm ướt.

Một con người lạnh lùng như nàng cũng có nước mắt nữa sao ? Mà nước mắt phải chảy nhiều, thật nhiều, mới thấm đến vuông sa chứ ?

Bỗng nàng lấy trong mình ra một chiếc bình nhỏ, trao cho Tiểu Phi rồi quay đầu, rung giọng:

-Giai dược đó ! Các ngươi đi đi ! Tiểu Phi thở dài:

-Bây giờ Cơ Băng Nhạn để cho bọn tại hạ đi, thì đã muộn rồi ! Khúc Vô Dung lấy làm lạ:

-Tại sao ?

Tiểu Phi thốt:

-Tánh khí của Hồng huynh tại hạ biết quá rõ. Y nói không đi là không đi. Y không đi thì hai người bọn tại hạ làm sao đi ?

Khúc Vô Dung hỏi:

-Chứ hắn muốn gì ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi:

-Y đã nói rồi ! Nếu cô nương tin bọn nầy, xon cô nương cùng đi luôn. Cô nương bằng lòng đi, là không hoài nghi y, cố ý lừa gạt. Có như vậy y mới chịu đi.

Khúc Vô Dung lắc đầu:

-Ta không thể đi ! Giọng nàng rung, hai vai rung, toàn thân rung.

Tiểu Phi hỏi:

-Nơi đây còn gì cho cô nương lưu luyến ?

Khúc Vô Dung không đáp. Hay đúng hơn nàng không thể thốt thành lời.

Bỗng có người hét to:

-Bốn người các ngươi đừng kẻ nào mong thoát đi ! Một thiếu nữ vận áo tím không rõ xuất hiện từ lúc nào, đang đứng nới đầu hành lang trừng mắt nhìn họ.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn vốn quen trấn định cũng phải biến sắc mặt.

Khúc Vô Dung kêu lên thất thanh:

-Tứ muội … Thiếu nữ áo tím cười lạnh:

-Ai là tứ muội của ngươi ? Ngươi là một liễu đầu dạn mày, dày mặt, bình thường thì giả đạo đức, giả nhân nghĩa, gặp nam nhân rồi là quên mất đất rộng trời cao ! Ngươi quên bạn đồng môn cũng còn tha thứ được, ngươi cả sư phó thì còn nói gì nữa chứ ?

Khúc Vô Dung đột nhiên trấn định tâm thần vững như núi, lạnh lùng thốt:

-Ngươi cũng đừng quên hiện giờ sư phụ vắng nhà ! Lời nói đó có ý tứ gì ?

Thốt với vẻ lạnh nhạt thối với kẻ toan làm khó khăn mình cho biết là sư phó đi vắng, có khác nào hăm dọa ?

Sư phó vắng mặt là chẳng ai bênh vực ngươi, sư phó vắng mặt là ta chẳng sợ chi ngươi, nếu cần ta cũng có thể giết ngươi như thường ! Nàng áo tím quắc mắt :

-Sư phó vắng mặt rồi sao ? Chúng ta hơn mấy mươi người, không ngăn trở nổi bọn ngươi bốn người à ?

Nàng đặt tay lên tường hành lang.

Một tràng dài tiếng lục lạc vang lên rền dội.

Bọn Tiểu Phi không còn ngờ nữa.

Tràng lục lạc báo động vang lên, là tất số đệ tử Thạch Quan Âm sẽ kéo đến.

Bọn chúng đông, võ công suýt soát nhau, võ công khá cao, một vài nàng thì chẳng nghĩa lý gì, song hàng mấy mươi nàng liên thủ, lực lượng đó, thần cũng phải khiếp, quỷ cũng phải hoảng.

Hơn nữa, bọn Tiểu Phi, nếu kể luôn Khúc Vô Dung, chỉ có bốn người mà Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng lại mất khí lực, Khúc Vô Dung vừa đứt một bàn tay, niềm đau đớn chưa lắng đọng.

Chỉ còn mỗi một Tiểu Phi.

Tự vệ chàng có thừa sức, bảo toàn cho đồng bọn thì chàng cảm thấy bất lực.

Cơ Băng Nhạn vừa nuốt xong giải dược, thấp giọng hỏi:

-Hiệu lực của thuốc bao lâu mới phát động ?

Khúc Vô Dung đáp:

-Trong khoảng từ nữa khắc thời gian đến một khắc, tùy theo công lực của người trúng độc.

Cơ Băng Nhạn thở dài.

Đối phương sắp đến nơi rồi, mà khí lực thì phải đợi nữa khắc sau mới được phục hồi ! Phục hồi để làm gì chứ ? Hơn nữa, có còn thì giờ phục hồi chăng ?

Hắn trao phần thuốc còn lại cho Nhất Điểm Hồng. Nhất Điểm Hồng không cự tuyệt nuốt ngay.

Nhưng, nuốt giải dược để chờ người đến làm thịt ! Mỉa mai thay cho hai đệ nhất cao thủ võ lâm Trung Nguyên ! Tiếng lục lạc còn vang rền.

Nàng áo tím cười lớn:

-Giả như bây giờ, các ngươi khoanh tay đợi chờ bọn ta trói gô lại, thì may ra, có hy vọng sống sót. Nếu không … Khúc Vô Dung lạnh lùng:

-Ngươi còn nói thêm một tiếng nữa, ta chặt ngươi đứt thành trăm đoạn đấy ! Thiếu nữ áo tím, tím mặt.

Song nàng không dám nói gì nữa.

Cơ Băng Nhạn bỗng hỏi:

-Lưu Hương ! Hôm nay, ngươi thích giết người à ?

Tiểu Phi lắc đầu cười nhẹ :

-Nếu ta thích giết người, ta giết từ lâu, hà tất đợi đến ngày nay ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Nhưng, hôm nay ngươi không giết người, thì người giết ngươi ! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta giết người, chưa chắc gì ta tránh khỏi bị người giết ! Tiểu Phi nói như thế, là tình hình nghiêm trọng lắm rồi.

Và Cơ Băng Nhạn cũng thấy rõ, bọn của hắn lâm vào tử cảnh, chẳng mảy may hy vọng thoát nạn.

Nhất Điểm Hồng vụt thốt:

-Ta hại ngươi ! Y hướng về ai mà nói câu đó ?

Chẳng ai biết y ám chỉ ai.

Lâu lắm, Khúc Vô Dung mới lạnh lùng cất tiếng:

-Ngươi không tiếc sanh mạng, thì ta há sợ chết sao ?

Thì ra câu nói của Nhất Điểm Hồng hướng về nàng.

Tại sao y không xưng hô là cô nương, mà lại dùng tiếng ngươi ?

Chính cái tiếng ngươi mơ hồ đó làm cho Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phi hoang mang.

Nhất Điểm Hồng buông cộc lốc:

-Tốt ! Cả hai không nói gì với nhau nữa. Cả hai cùnhg không nhìn nhau đến nửa mắt.

Song, họ đã trao cho nhau tính mạng của họ.

Họ cùng chết, họ chết cho nhau.

Tiểu Phi từng thấy những đôi nam nữ yêu nhau, song chưa hề thấy một cuộc tình như vậy.

Người ta yêu nóng, nhưng họ yêu lạnh.

Song, tình lạnh của họ sâu đậm hơn bất cứ tình nóng nào trên thế gian.

Bỗng, hai thiếu nữ xuất hiện nơi đầu hành lang, chạy như bay đến cục trường.

Chúng hoàn toàn trần truồng, trên mình còn ướt, nước rơi vãi dọc theo đường.

Hiển nhiên chúng đang tắm.

Chúng là hai nàng đã bị Tiểu Phi điểm huyệt trước đó, giờ đây chúng chạy đến, trước hơn các nàng khác.

Chúng tự giải khai huyệt đạo hay có ai giải huyệt cho chúng ?

Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ.

Nàng áo tím cau mày gắt:

-Báo động tuy gấp, các ngươi cũng nên mặc y phục vào rồi chạy đi chứ ?

Hai thiếu nữ đó đã đến nơi.

Ba nam nhân dù sao cũng là những con người có phẩm cách, đứng trước nữ nhân trần truồng cũng ngượng phần nào.

Ngờ đâu đến nơi rồi, hai nàng đột nhiên ngã xuống, chừng như do bàn tay vô hình nào đó đánh chúng ngã gục.

Nàng áo tím biến sắc.

Bọn Tiểu Phi cũng giật mình.

Không có một dấu vết nào trên cơ thể chúng, chứng tỏ chúng bị thương.

Khúc Vô Dung vội bước đến, lật qua lật lại thi thể của chúng chẳng tìm thấy một dấu vết gì cả.

Chỉ có gương mặt chúng biến sắc thôi, gương mặt xám xịt, như gương mặt những người trúng độc, và máu tươi rỉ ra hai khoé miệng.

Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra, chỉ có thế thôi ! Cơ Băng Nhạn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Song hắn cau mày, hỏi:

-Sao chúng còn chạy được ?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Kẻ nào hạ chúng, tất có bàn tay ảo diệu phi thường ! Hơn nữa, kẻ đó ước lượng rất chính xác, không để cho chúng chết ngay dành lại cho chúng mấy phút giây sống sót, dù chạy đến đây rồi, mới ngã.

Bỗng, họ cúi xuống, nắm bàn tay hai thiếu nữ.

Mường tượng họ phát hiện ra cái gì đó. Bàn tay của chúng nắm lại. Trong tay chúng, có mọt mảnh giấy màu xanh.

Khúc Vô Dung cau mày:

-Ai làm cho chúng chết ngộp thế này ? Đã muốn giết chúng, sao lại còn để chúng chạy đến đây ?

Tiểu Phi đọc mảnh giấy, mặt chàng đổi sắc liền.

Chàng thở dài, đáp:

-Vì người giết chúng, có ý giao chúng cho tại hạ.

Khúc Vô Dung kinh hãi:

-Giao xác chết cho ngươi ? Ngươi … ngươi … Tiểu Phi cười khổ, trao mảnh ga::À::

cho nàng.

Mảnh giấy ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé ! Chim Họa Mi kính tặng ! Tuy không xem mảnh giấy, nàng áo tím rợn mình, mồ hôi lạnh đổ ra ướt đầu.

Bỗng, nàng quay người chạy đi, vừa chạy vừa kêu lên:

đến đây ! Đến gấp … Chớp mắt, nàng khuất dạng nơi đầu hành lang.

Nhưng liền sau đó, nàng trở lại, nàng lùi gấp, mặt vẫn hướng về trước, lưng đưa về phía bọn Tiểu Phi.

Bọ Tiểu Phi hết sức kỳ quái, giương mắt nhìn nàng.

Nàng lùi mãi, lùi đến bọn Tiểu Phi rồi, mà cũng chưa quay mặt lại.

Khúc Vô Dung rợn người, rung giọng hỏi:

-Ngươi … Câu hỏi chưa kịp buông ra, Khúc Vô Dung xám mặt.

Nàng áo tím ngã xuống, mặt ngửa lên, một gương mặt đầy máu, nơi sống mũi, có cắm một thanh tiểu kiếm.

Một mảnh giấy màu xanh cột nơi chuôi kiếm.

Mảnh giấy có ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé ! Chim Họa Mi kính tặng ! mọi người nhìn nhau.

Không ai nói một tiếng nào.

Thanh tiểu kiếm bằng ngọc phỉ thúy, loại ngọc cứng rắn hơn hết, khó tạo thành kiếm.

Kiếm nhỏ lại phóng đúng sống mũi ! Tài phóng kiếm quả cao vô tưởng.

Họa My Điểu ?

Ai ?

Tiểu Phi cao giọng:

-Bằng hữu có nhã ý tặng quà, sao không ra mặt ?

Chàng vọt đi liền.

Ba người kia cấp tốc chạy theo.

Qua khỏi hành lang, họ bắt kịp Tiểu Phi. Chàng đứng lặng tại chỗ, mặt trắng nhợt.

Từ nơi chàng đứng, dọc vào sâu, cứ cách hai bước là có một thi thể thiếu nữ.

Con đường dài hơn mười trượng, lợp xác thiếu nữ ! Tất cả các xác chết nằm ngay ngắn, cùng một chiều, như có người đặt dọc theo đường, cách khoảng đều đều ! Dù sao, Khúc Vô Dung vẫn là nữ nhân.

Dù nàng có thừa can đảm, trước cảnh tượng mấy mươi xác chết được sắp xếp dọc theo đường, nàng cũng hãi hùng, đôi chân mềm nhũn lại, nàng ngã xuống bất tỉnh liền.

Cơ Băng Nhạn buồn nôn, hắn cũng là một con người tàn khốc, song bình sanh, hắn chưa từng mục kích một thảm cảnh rùng rợn như thế.

Nhất Điểm Hồng từng giết người không nháy mắt, cũng phải đổ mồ hôi lạnh.

Lâu lắm, Tiểu Phi mới hoàn hồn.

Chàng thở dài, than:

-Họa My Điểu tàn nhẫn quá ! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Y biết, ngươi chẳng chịu giết người y phải giết thay ngươi ! Nếu y không hạ thủ đoạn, thì người làm sao thoát nạn ? Có điều … y giết quá nhiều người, mà toàn là những kẻ vô cố, không đáng chết oan uổng như vậy ! Nơi cổ các thiếunữ có dấu đỏ, đúng là chúng bị bóp cổ, ngộp thở mà chết.

Cũng có những xác chết máu me bê bết, da thịt rách bét, cũng có những xác chỉ hứng lấy một mũi kiếm thôi. Rùng rợn hơn hết là một vài xác chết mình nằmthẳng, đầu ngoẻo qua một bên, đầu còn dính cổ bằng một mảnh da mỏng.

Chừng như Họa My điểu rất thích giết người ! Bởi có thích thú, nên mỗi lượt hạ thủ Họa My Điểu đều đổi cách, sợ dùng mãi một cách thì chán, chán rồi không thích giết nữa.

Trên mình các thiếu nữ, đều có một mảnh giấy màu xanh, giấy ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé ! Họa My Điểu kính tặng ! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Họa My Điểu ! Họa My Điểu ! …. Một ma vương ! Một ma vương mà lại xưng hiệu Họa My Điểu ! Mỉa mai thay !

57. Chặt Tay Kết Bạn

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi nhìn kỹ gương mặt của chúng xem ! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Ta không thích nhìn nữ nhân. Nữ nhân sống ta còn không thích nhìn, hà huống nữ nhân chết ?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Thì ngươi cố gắng nhìn kỹ, nhìn một lần thôi, chứ nào phải nhìn nhiều lần, nhìn mãi mãi mà ngươi rên ? Ngươi sẽ thấy chúng chết khác cách nhau, song chung quy có chỗ tương đồng ! Cơ Băng Nhạn rồi cũng phải làm theo lời Tiểu Phi. Hắn càng quan sát từng thi thể một, càng biến sắc.

Cuối cùng, hắn kêu lên:

-Tất cả đều bị gọt trắng chân mày ! Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi thấy chưa ? Con người ai không cần đến chân mày ? Đẹp thì họ săn sóc, không đẹp thì họ sửa chửa, chứ có ai không thích đôi mày đến độ phải cạo nhẵn đi?

Chắc chắn là không phải các nàng tự gọt sạch lông mày ! Cơ Băng Nhạn thở ra:

-Họa My Điểu gọt mày chúng trước khi hạ thủ ?

Tiểu Phi thốt:

-Có thể đó là dấu hiệu của Họa My Điểu ! Chẳng những Họa My Điểu thích giết người, mà còn muốn ai ai cũng biết chính là y giết ! Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc:

-Ty nhiên, lần này y giết người, không do sở thích riêng, mà chính để giúp ngươi. Có đúng vậy không ?

Tiểu Phi cau mày:

-Ừ ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Tại sao y muốn giúp ngươi ? Ngươi quen y chứ ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không quen.

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Chẳng lẽ vô duyên vô cớ, y lại làm cái việc đó ? Cao hứng đến đây để giết người, giết rồi là bỏ ra đi ? Giúp ngươi mà không cần cho ngươi biết là ai ?

Tiểu Phi diềm nhiên:

-Phải có duyên cớ ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

- Duyên cớ gì ?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Cho đến phút giây nầy, ta chẳng làm sao đoán được. Nhưng ta tin chỗ dụng tâm của y là làm sao thì làm, y chưa đi một cách giản đơn như vậy.

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi tin là y sẽ xuất hiện ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chẳng những thế, mà ta còn nghĩ rằng, biết đâu y chẳng luôn luôn ở cạnh chúng ta ? Y chờ đợi chúng ta, có điều chúng ta không trông thấy y ?

Cơ Băng Nhạn nghe lạnh ở xương sống.

-Nếu thế, Họa My Điểu là ma ?

Hắn lắc đầu:

-Mẫu người đó, tốt hơn ta không nên gặp ! Bỗng y bật cười tiếp:

-Vô luận làmsao, hiện tại các đệ tử của Thạch Quan Âm đều chết hết, chúng ta chẳng còn sợ ai ngăn trở.

Hắn có biết đâu, bên ngoài kia, xa xa, còn có một nhát đao trí mạng đang chờ đón hắn ?

Đi đầu, làm cái việc hướng đạo là Khúc Vô Dung.

Tuy nhiên, nàng không hề lo sợ là bọn Tiểu Phi lạc đường. Sở dĩ nàng đi trước là vì nàng nóng ly khai một nơi mà nàng xem như tù ngục của nàng.

Một nơi ghi dấu nơi tâm tư nàng bao ấn tượng hãi hùng. Và ngay trong lúc nầy, mùi máu tanh còn bốc nồng nặc bên mũi nàng.

Nàng đi như ngây như dại, cứ nhìn thẳng tới trước mà đi, đi với bao y nghĩ miên man, những ý nghĩ lẩn quẩn trong ngây dại.

Bạn đồng môn, gồm trên dưới năm mươi người, giờ đây tất cả đều chết.

Chỉ còn lại có mỗi một mình nàng.

Chẳng phải vì tất cả đều chết mà nàng sầu thương tiếc mến mà đến đổi cảm thấy khó chịu.

Mà chỉ vì nàng thấy, những kẻ đã chết rồi đều không đáng chết. Người đáng chết chính là nàng, vậy mà nàng vẫn còn sống như thường. Nàng thẹn vì sự sống thừa thải của nàng.

Đi kèm bên nàng là Nhất Điểm Hồng. Kế đó là Cơ Băng Nhạn sau cùng là Tiểu Phi.

Bỏ ra Khúc Vô Dung có thể bỏ luôn ra Nhất Điểm Hồng,hai người còn lạihẳn vui mừng vô tưởng, họ không nghĩ là họ thoát được nạn.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, chẳng một ai tỏ lộ niềm vui.

Chừng như họ lo nghĩ về những hcuyện xảy đến, những chuyện mà họ chưa biết như thế nào ! Ai ai cũng trầm ngâm gương mặt.

Chính trong lúc đó, ánh đao loé lên. Và ánh đao xẹt xuống Khúc Vô Dung.

Nhất Điểm Hồng kinh hãi, nhoài người tới chụp nàng kéo ra xa tầm ngân quang.

Thân pháp của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng đương nhiên là nhanh nhưng làn đao của Hồ Thiết Hoa cũng chẳng phải chậm, bởi nếu chậm thì họ Hồ đâu xứng đáng làm bằng hữu của Đạo Soái Lưu Hương ?

Và Nhất Điểm Hồng chậm một giây ! Một giây phút định mệnh ! Định mệnh đó y thay Khúc Vô Dung nhận chịu ! Y kéo Khúc Vô Dung ngã xuống rồi, trườn mình tới che bên trên đồng thời vung tay đón chận đạo ngân quang.

Một tiếng soạt vang lên, tuy khẽ nhưng nghe rất rõ. Trong bóng tối, chẳng ai thấy có máu chảy, chỉ có Nhất Điểm Hồng mới biết là cánh tay y bị tiện lìa.

Y mất cánh tay tả rồi, cánh tay không cầm kiếm ! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn nghe tiếng động, nhào tới ngay.

Ngân quang lại chớp lên, ngân quang chiếu xuống họ.

Tiểu Phi lòn mình, xung nhập vào ánh đao chụp vào tay cầm đao. Thanh đao đã bị chàng tước đoạt.

Đồng thời gian, Cơ Băng Nhạn đã xoè bàn tay như lưỡi đao, chặt vào yết hầu người đó.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn, liên thủ xuất thế công, phải biết cái thế công đó mãnh liệt như thế nào ! Trên thế gian này, chắc chắn là chẳng có ai tránh khỏi ! Xuất chiêu đầu, đắc thủ, Hồ Thiết Hoa toan thừa thắng, hạ nhanh đối phương, bỗng bị người nhập nội, đoạt đao ! Trên thế gian này có ai làm nổi cái việc đoạt đao Hồ Thiết Hoa ?

Bất giác y kêu lên thất thanh:

-Lão Xú Trùn ! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng kinh hãi.

Tiểu Phi buông đao, Cơ Băng Nhạn thu nhanh tay về.

Cơ Băng Nhạn thét gấp:

-Lão Hồ phải không ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trừ ta ra còn ai nữa ?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng dậm chân:

-Trời ! Hồ Thiết Hoa thở phào cười lớn:

-Nếu ta không vất vả mấy hôm liền, thì các ngươi đâu đắc chí với ta nhanh thế ?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt không nói tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp tục thốt:

-Các ngươi chưa giết lầm ta thì nên tạ Ơn trời phật chứ sao lại … Bỗng, y nhớ đến nhát đao vừa rồi, lập tức nhưng cười rồi lẩm nhẩm:

-Vừa rồi … vừa rồi … vừa rồi … Y không nói tiếp được nữa. Y sợ một sự chẳng lành … Tiểu Phi thở dài:

-Vừa rồi, ngươi đã gây nên một cái họa phi thường ! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Ai thọ thương ?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, một ánh lửa loé lên.

Liễu Yên Phi đã bật mồi lửa.

Hồ Thiết Hoa không cần Tiểu Phi đáp, y đã thấy người thọ thương rồi ! Cạnh vũng máu, nàng lăn ra thành nàng như ngồi ngay trên vũng máu, một thiếu nữ vận áo trắng bất động, vẻ mặt si si dại dại.

Mình nàng vấy máu bê bết, song không phải nàng thọ thương.

Người thọ thương có thân vóc cao, da mặt đen sì, vận áo đen, thần sắc lạnh lùng.

Người đó vừa thấy ánh lửa, liền đứng lên, vết thương nơi tay còn chảy máu.

Y không lộ vẻ gì chứng tỏ có đau đớn.

Y đứng thẳng người như vô sự.

Hồ Thiết Hoa nhìn y, không biết phải nói làm sao ! Nhất Điểm Hồng cũng nhìn Hồ Thiết Hoa một lúc, rồi bật cười khen:

đao pháp tuyệt diệu ! Nếu Nhất Điểm Hồng hận, mắng, Hồ Thiết Hoa còn chịu được.

Nhất Điểm Hồng lại ca ngợi đường đao, bảo y chịu làm sao nổi với niềm hối tiếc?

Hồ Thiết Hoa thoáng đỏ mặt.

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên thốt:

-Không có gì phải khó chịu ! Trong trường hợp đó, nếu là ta, ta cũng hành động như ngươi ! Yê n trí đi ! Hồ Thiết Hoa yên trí thế nào được ! Đúng ra, Hồ Thiết Hoa không đáng trách. Song y phải xốn xang cũng là lẽ đương nhiên ! Cơ Băng Nhạn vội bước tới vỗ tay lên vai y, hỏi:

-Ngươi biết hắn là ai không ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nhưng ta phải nhìn nhận hắn là một hảo hán. Trong võ lâm ngày nay, hắn là một nhân vật hiếm có ! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Hắn là Nhất Điểm Hồng đấy ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ?

Cơ Băng Nhạn lại hừ một tiếng:

-Chứ còn ai nữa ?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Ta đáng chết ! Ta đáng chết ! Y nhìn xuống cánh tay bị tiện đứt nằm trên mặt cát, muốn khóc lắm.

Cánh tay đó nào phải tầm thường ! Cánh tay của đệ nhất danh kiếm Trung Nguyên, cánh tay từng làm chết khiếp hằng trăm, hằng ngàn người dù là cánh tay tả ! Trên thế gian làm gì có nhiều cánh tay như vậy.

Giờ đây, cánh tay đó trở thành vật bỏ, so chính Hồ Thiết Hoa hủy diệt ! Có vật gì bù đắp đúng giá trị của cánh tay ?

Hồ Thiết Hoa đã phá tan sự nghiệp của Nhất Điểm Hồng vậy ! Bỗng Hồ Thiết Hoa nhặt thanh đao do Tiểu Phi buông rơi xuống đất, rồi đưa tay kia chặt nhanh vào.

Nhưng Cơ Băng Nhạn đã kịp thời ngăn chặn, hắn trầm giọng bảo:

-Khỏi cần làm thế ! Hồ Thiết Hoa hét:

-Buông ta ra ! Ta không mượn ngươi can thiệp vào việc của ta ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Ngươi biết không ? Nào phải một mình ngươi nợ hắn ? Ngươi nợ một tay, ta nợ một thân song ta chưa vội trả, ta đợi khi nào hắn cần đến, ta sẽ trả, trả đúng lúc mới có ích chứ ! Tiểu Phi thở dài:

-Những món nợ đó, nếu các ngươi thanh toán sòng phẳng, thì còn gì bằng ? Chỉ sợ không có dịp thôi ! Nhất Điểm Hồng bỗng thốt:

-Không phải nợ ! Các ngươi không cần phải trả ! Y nhặt cánh tay lên nhìn một lúc, rồi mỉm cười:

-Cánh tay này giết người quá nhiều ! Cho nó nghỉ việc là vừa ! Quá sức chịu đựng rồi y ngã xuống.

Tỳ Bà công chúa gặp lại Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn gặp lại Thạch Đà tự nhiên phải vui mừng, tự nhiên họ phải dài dòng tâm sự với nhau, và tự nhiên Cơ Băng Nhạn phải dùng loại ngôn ngữ câm với Thạch Đà.

Lúc đó đã ra khỏi sơn cốc rồi.

Khúc Vô Dung ngồi bên cạnh Nhất Điểm Hồng, y đang hôn mê trầm trầm.

Nàng nhìn y, si si dại dại.

Hồ Thiết Hoa trầm lặng lâu lắm.

Cuối cùng, không ai nói gì, thì y nói:

-Họa My Điểu ! Họa My Điểu ! Tiểu tử đó là ai chứ ? Đúng là một con người có cái tâm quá tàn độc ! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Hắn thích giết người, tại sao hắn không giết luôn Thạch Quan Âm ?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Có thể hắn không gặp Thạch Quan Âm, có thể hắn lưu Thạch Quan Âm lại cho Lưu Hương Đạo Soái ! Tỳ Bà công chúa lại hỏi:

-Sao Thạch Quan Âm vắng mặt một cách tấu xảo như vậy ?

Cơ Băng Nhạn nhìn thoáng qua Khúc Vô Dung, lại đáp:

-Cứ như lời vị Khúc cô nương nầy, thì Thạch Quan Âm không thường ở đó ! Huống chi, Họa My Điểu vừa đến, đúng lúc Thạch Quan Âm vừa đi ! Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Thế bà ấy ở đâu thường hơn ?

Còn ai biết được gì hơn, mà đáp câu hỏi đó ?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Tại sao ngươi không đáp ? Tại sao ngươi nín thinh ?

Nàng đã hướng sang Tiểu Phi rồi.

Mọi người nhìn qua thấy chàng nhắm nghiền mắt, như một nhà sư đang tưởng phật.

Nhưng, Tiểu Phi không là nhà sư, tự nhiên chàng không tưởng phật.

Vậy chàng tưởng gì ?

Chàng đang lẩm nhẩm như nhà sư đọc kinh:

-Hoa Sơn Thất Kiếm ! Huỳnh Sơn thế gia ! Hoàng Phủ Cao ! Thạch Quan Âm ! Không ai rõ chàng có ý tứ gì ! Chỉ thấy gương mặt chàng sáng lên.

Tỳ Bà công chúa xô nhẹ chàng gắt:

-Ngươi có biết Thạch Quan Âm ở đâu chăng ?

Tiểu Phi mở mắt ra, ánh mắt chiếu rực, chàng bật cười, hỏi lại:

-Thạch Quan Âm ? Ai là Thạch Quan Âm ?

Tỳ Bà công chúa giật mình, gắt:

-Ngươi điên rồi chăng ? Đến Thạch Quan Âm mà cũng không nhớ nữa à ?

Tiểu Phi cười lớn:

-Có Thạch Quan Âm, tức là không có Thạch Quan Âm ! Không có Thạch Quan Âm tức là có Thạch Quan Âm ! Từ bao giờ, tại hạ có nhớ đến ai đâu, sao công chúa cho rằng tại hạ quên ?

Tỳ Bà công chúa vừa kinh ngạc, vừa buồn cười, lắc đầu:

-Ngươi nói gì thế ? Ta không hiểu nổi ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Công chúa hiểu làm sao được ? Cơ trời mà ! Công chúa trố mắt:

-Cơ trời ? là sao ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không nói được ! Thiên cơ bất khả lậu mà, công chúa ! Vả lại, phật có dạy:

Không nên nói ! Không nên nói ! Tỳ Bà công chúa mỉm cười:

-Ngươi đừng nhắc đến Phật, hẳn muốn làm hòa thượng chắc.

Tiểu Phi đáp nhanh:

-Làm hòa thượng thì chưa muốn, có điều đang nghĩ đến một hòa thượng đây.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Ai ?

Tiểu Phi cười nhẹ, không đáp.

Tỳ Bà công chúa nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, tiếp:

-Ngươi nói phải đấy ! Con người ấy, có lúc đáng hận quá ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Cực Lạc Tinh hiện giờ ở đâu ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Ta đã trao cho nàng, nàng không tiếp nhận thành ra còn lại trong tay ta ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Giả như thực sự ngươi biết được điều bí mật của viên Cực Lạc Tinh, thì ngươi nghĩ sao ?

Hồ Thiết Hoa không suy nghĩ lâu :

-Ta đã đáp ứng với Vương Phi tự nhiên ta phải cho bà ta biết.

Tiểu Phi gật đầu:

được lắm ! Bây giờ chúng ta đi tìm bà ấy ! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Còn … Thạch Quan Âm ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nữa ! Thạch Quan Âm ! Ai là Thạch Quan Âm chứ ?

Tỳ Bà công chúa tức uất suýt vỡ bụng. Nhưng lại bật cười, cười một tiếng lại cắn môi, rồi trầm giọng:

-Chủ ý của ngươi thế nào ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Công chúa cứ đi theo tại hạ sẽ minh bạch.

Liễu Yên Phi dặng hắng một tiếng, lẩm nhẩm:

-Hơn hai mươi năm rồi, anh em tại hạ chưa trở lại Hoa Sơn,nếu Đạo Soái Lưu Hương còn bận lo việc khác, thì … xin cho anh em tại hạ tạm biệt ! … Tiểu Phi bỗng ngưng thần trọng sắc:

-Bây giờ hai vị chưa có thể đi được ! Liễu Yên Phi hỏi:

đạo Soái có điều chi cần phân phó cho tại hạ ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, rồi cười đáp:

-Hai vị cứ đi theo tại hạ tự nhiên sẽ minh bạch.

Liễu Yên Phi cũng suy nghĩ một lúc:

-Tại hạ yêu cầu Đạo Soái đáp ứng một điều.

Tiểu Phi hỏi:

-Liễu huynh muốn như thế nào ?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Riêng cho tại hạ thì chẳng sao, song có nhiều việc Hoàng Phủ đại ca không muốn nói đến, thậm chí người không muốn đề cập … Tiểu Phi cười nhẹ:

-Các vị muốn hỏi một vài việc song lại không thể nói đến việc đó, phải không ?

Liễu Yên Phi cười khổ:

đúng vậy ! Muốn hỏi mà không thể nói đến những gì muốn hỏi, thì làm sao hỏi được ? Cho nên tại hạ xin Đạo Soái … Tiểu Phi chận lại:

-Tại hạ chỉ đáp ứng nhưng không được hỏi gì cả ? Có phải vậy không ?

Liễu Yên Phi cúi đầu lẩm nhẩm:

-Nếu Đạo Soái sẵn sàng đáp ứng, thì tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiểu Phi lại cười:

-Tại hạ có hỏi gì chưa chứ ?

Liễu Yên Phi lắc đầu:

-Chưa ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Bây giờ, tại hạ chưa hỏi gì, song sau này, lại có thể hỏi chăng ?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Bây giờ còn không hỏi gì, thì chắc sau này cũng khỏi hỏi luôn ! Tiểu Phi gật gù:

-Các hạ minh bạch rồi đó. Tốt lắm ! Liễu Yên Phi vụt hỏi:

-Những việc đó đáng lẽ Đạo Soái phải hỏi tại hạ chứ, sao lại chấp nhận ngay không hỏi gì, ngay trong hiện tại cũng như ngày sau ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chỉ vì những điều cần hỏi, đáng được hỏi, thì tại hạ đã hỏi rồi ! Tỳ Bà công chúa gắt:

-Ngươi muốn hỏi gì ? Ngươi đã biết gì ? Ta van ngươi, đừng tỏ vẻ thần bí cực độ như vậy ! Tiểu Phi chưa kịp nói gì.

Vừa lúc đó, có tiếng lục lạc của lạc đà từ xa xa vọng lại.

Tiếng lục lạc liên tục vang lên.

Hồ Thiết Hoa, Liễu Yên Phi tất cả mọi người đều phấn khởi tinh thần.

Tỳ Bà công chúa lim dim đôi mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Một lúc lâu, nàng cười nhẹ, đoạn hỏi:

-Các ngươi biết âm thinh gì đó chăng ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Gì thì tại hạ không dám hiểu rành như người sinh trưởng tại sa mạc, chứ cái tiếng lục lạc của lạc đà thì tại hạ đã quen tai rồi ! Tỳ Bà công chúa lắc đầu:

-Không phải tiếng lục lạc của lạc đà.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chứ tiếng gì ?

Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Ta nghe như tiếng nước rót vào chén. Ta nghe như tiếng thịt nướng cháy xèo xèo trên than hồng … Tỳ Bà công chúa nói đúng.

Tại sa mạc, tiếng lục lạc lạc đà có một âm điệu trầm ấm phi thường.

Âm điệu đó nói lên nước uống, thức ăn tình nồng.

Tại sa mạc, có gì quý bằng nước, bằng thức ăn dù là thông thường có gì quý bằng tình nồng ?

Bởi nơi đây, con người từng chết khát, chết đói, con người từng cô đơn lạnh lẽo ?

Có tiếng lục lạc lạc đà là có người xuất hiện, có đồng loại xuất hiện là có cái ăn, cái uống, có cả tình nồng sưởi ấm cô đơn ! Bởi không kể khách lữ hành, riêng về bọn du mục, thì bọn này rất đậm tình hữu nghị, rất hào sảng, lều họ căng ra, rất giản đơn, song trong lều, họ có gì, họ không tiếc với khách lữ hành, họ sẵn lòng giúp đỡ ! Họ không hề cự tuyệt, để cho đồng loại phải chết khát, chết đói.

Đại khái, Tỳ Bà công chúa nói đúng, đúng người đúng việc, song nếu là gặp bọn du mục kia ! Nhưng tiếng lục lạc lạc đà vang lên đó, có phải của bọn du mục chăng ?

Nếu là bọn du mục, thì nàng nói đúng ! Nếu không phải là du mục thì nàng lầm, lầm lớn.

Và có lẽ nàng lầm, ít nhất cũng là lần này ! Cả bọn đi tới.

Đoàn lạc đà đã dừng lại.

Đông lắm, có đến mấy mươi con. Có mấy người đang căng lều.

Lạ làmsao, họ âm thầm làm việc, chẳng ai nói, chẳng ai cười.

Bọntuầncanh ở vòng ngoài, thấy có người đi đến, vẫn lạnh lùng, điềm nhiên, không chào mời, trái lại, ai mang đaao, đao rút khỏi vỏ, cầm tay, ai mang cung, tên lắp vào giây cung, hờm sẵn.

Họ giới bị nghiêm mật.

58. Tâm Lý Nữ Nhân

Ngoài xa xa, Cơ Băng Nhạn dừng chân, trầm giọng thốt:

-Theo ta nghĩ, bọn mình không nên đến đó là hơn ! Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhạn đáp :

-Xem qua tình hình, tại hạ nhận thấy bọn này không phải là hạng du mục tầm thường.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Có thể như vậy. Chúng có vẻ là một quân đội, kỷ luật sum nghiêm. Biết đâu chẳng phải là một đòan tuần thám do bọn phản thần Quy Tư Quốc phái đi, làm một công tác gì đó ?

Tỳ Bà công chúa lắc đâu:

-Chúng chẳng phải là người Quy Tư ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Công chúa dám quyết đoán ?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười:

-Tại sa mạc, có ít nhất cũng trên mười bộ lạc, các người không hề phân biệt được, chứ ta thì nhìn thoáng qua là nhận thấy sự khác lạ liền, bởi ta sinh trưởng ở đây mà! Tiểu Phi hỏi:

-Vậy công chúa nhận ra chúng là người chi ?

Tỳ Bà công chúa hỏi lại:

-Giả như chúng là cường đạo mình có thể đến đó chăng ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Phải ! Bất quá, chúng ta hỏi mua vài bình nước, vài con lạc đa, nếu chúng không bán thì bắt buộc mình phải dùng biện pháp mạnh.

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi nói nghe dễ quá ! Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

-Không dễ thì khó à ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ngươi có thấy cách cầm đao của chúng chăng ? Ngươi có thấy bộ pháp và tư thế của chúng chăng ? Chỉ trong chốc lát mà chúng cắm trại xong, bố phòng xong, chúng lại trầm tịnh như thường, đủ biết chúng là bọn từng trải lắm đó ! Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Ta nào phải là kẽ đui mù mà không nhìn thấy như vậy chứ ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ngươi đã thấy như vậy ! Tại sao ngươi còn khinh thường chúng ? Chúng đông, còn bọn ta bất quá chỉ có tám người, mà ba lại thọ thương, tàn phế, năm còn lại phải tách ra ít nhất hai để bảo vệ ba đó … Hắn trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, lại tiếp:

-Nếu xuất thủ, bọn ta chỉ có ba người, có thể chiến đấu được, mà ba người thì làm sao chế ngự một số đông trên dưới trăm, lại gồm toàn những tay thiện chiến ?

Xem đó, ngươi không hy vọng chiếm đoạt lạc đà và nước đâu ! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Tuy không có cơ tất thắng, song nói rằng không hy vọng, thì ta không đồng ý ! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Ngươi muốn mạo hiểm à ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Trừ ra còn có một phương cách nào khác ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi muốn thử thời vận ? Ta nghĩ, lúc nầy, chưa phải là lúc làm liều được ! Tiểu Phi thở dài :

đúng lực lượng chúng ta rất kém, mà công việc của chúng ta thì còn nhiều, tuyệt đối không nên làm cho lực lượng chúng ta hao hụt hơn ! Ta tưởng cần phải thận trọng mới được ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Nếu là lúc bình thường, ngươi muốn lấy đầu thử đá xem đầu cứng hay đá cứng, thì chẳng ai ngăn cản ngươi làm gì. Nhưng hiện, mạng sống của mỗi người trong chúng ta rất cần, nếu vì một vài con lạc đà, một vài bình nước, mà phải mất một vài mạng, thì thật là ngu xuẩn ! Tiểu Phi tiếp luôn :

-Huống chi, dù ngươi có thành công, chúng sẽ theo đuổi bọn mình đến cùng, bỗng nhiên mà mình lại tạo thêm một cánh đối đầu nữa, thì làm sao mình ứng phó cho kham ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Nói như các ngươi, thì chúng ta phải bất động ?

Cơ Băng Nhạn gậtđầu:

-Phải vậy mới được.

Hồ Thiết Hoa đảo tròn đôi mắt:

-Nếu mình bất động, mà bọn đó cứ tới đây, hỏi khó chúng ta?

Trong lúc đó, Tiểu Phi thấy có năm sáu người đang tiến về phía bọn chàng.

Chàng than thầm, nhưng vẫn điểm một nụ cười, buông từng tiếng một:

-Giả như chúng có đến đây, làm điều gì đắc tội, thì bọn mình cũng phải chịu chứ biết làm sao ?

Phải chịu ? Chịu như thến nào ? Chịu cho chúng xử trí cách túy chúng, hay chu với diển biến bất đắc dĩ ?

Đến chỗ họ dừng chân là năm người.

Họ choàng bên ngoài một lớp áo rất dày, đầu vấn khăn màu lam, gương mặt sạm đen, chứng tỏ họ đều giải phong sương quá độ, thứ phong sương vùng sa mạc.

Ánh mắt của họ, sắc hơn mắt chim ưng, da thịt của họ, rắn hơn da thịt lạc đà.

Mỗi người nắm trong tay một thanh đao, tay nắm chắc, thép đao cứng rắn.

Họ mặc áo dày, rộng, song họ di động nhẹ nhàng, không vướng vấp.

Và thoáng mắt, họ đã đến trước mặt bọn Tiểu Phi.

Không phải họ bước đi nhanh, mà chỉ vì khoảng cách giữa song phương không xa lắm, nếu nói lớn một chút từ bên này, hẳn bên kia nghe lọt.

Người đi đầu, có hàm râu mép xanh xanh, ánh mắt cũng xanh, nhưng rất sáng.

Tiểu Phi nhìn thoáng qua cũng biết gã ấy là thủ lĩnh rồi. Chàng chờ cho gã đến gần, liền nghiêng mình thi lễ, nói:

-Tề Cổ a tháp ! Gã đó trố mắt nhìn chàng.

Đại khái đó là ngôn ngữ của người trên sa mạc, ngôn ngữ của bọn du mục, mà Tiểu Phi có hiểu phần nào ngôn ngữ đó không ngoài sự chào hỏi nhauthông thường khi gặp nhau.

Sở dĩ chàng dùng ngôn ngữ đó nói với gã, là vì chàng đinh ninh gã là dân mục.

Ngò đâu, gã chẳng hiểu gì cả, gã hỏi lại:

-Các vị từ đâu đến ? Các vị định đi về đâu ?

Gã dùng quan thoại hỏi Tiểu Phi.

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ từ Trương Gia Khẩu đến đây, cũng định tìm cách bán buôn nuôi sống, khổ nổi đường lối không quen thuộc thành đoàn người thì đông, mà cuối cùng lại lạc nhau mỗi nơi một nhóm. Bao nhiêu lạc đà cũng mất kát, còn người thì bị cướp bóc đánh trọng thương. Cho nên … Chàng còn nói nữa.

Trong khi chàng nói,gã đó điềm nhiên nhìn chàng, gã không hỏi chận.

Nói bất quá là một chuyện bịa, nói cho qua cái khó khăn ngượng nghịu lúc đầu, chứ nào phải là sự thật mà nói tràng giang đạihải ?

Nói như thế, là chờ người hỏi chận để xem phản ứng như thế nào rồi mói bịa tiếp cho tròn chuyện.

Không ai hỏi chận thì còn tiếp nói làm sao được ?

Rồi chàng nín lặng.

Nín rồi, chàng cảm thấy câu chuyện bịa đó khó làm cho ai tin được.

Trong bọn tám người của chàng có nữ có nam, kẻ đẹp người xấu, nhưng vô luận là người nào trong bọn chàng ai nhìn qua cũng không thể tin được là người hành nghề buôn bán.

Hơn nữa, nghề mua bán đó lại thực hành ngay trên sa mạc ! Tiểu Phi thở dài, tiếp:

-Chẳng giấu chi huynh đài, thật ra, bọn tại hạ là những người trong võ lâm trung Nguyên lần nầy ra Quan Ngoại, mục đích tìm ba vị bằng hữu, ngờ đâu, việc chưa thành, lại gặp thêm phiền lụy ! Chàng đổi giọng, chàng nói thật.

Nhưng, đối phương vẫn lạnh lùng, thản nhiên nhìn chàng.

Gã vẫn không nói một tiếng nào, mà gã cũng có vẻ chẳng tin vào một lời nào của chàng.

Lâu ắm, Tiểu Phi không nói gì nữa, gã râu xanh trầm giọng hỏi:

-Các vị gặp phiền lụy như thế nào ?

Tiểu Phi thở ra:

-Sự tình dài dòng lắm,vả lại chẳng liên quan gì đến các vị … Gã râu xanh cao giọng:

-Tại sao các hạ biết là chẳng liên quan với bọn này ? Nơi đây, trong chu vi ngàn dặm, bất cứ việc gì xảy ra, cũng có liên quan đến bọn này cả. Các hạ cứ nói, rồi tại hạ sẽ dẫn giải sự liên quan cho các hạ hiểu.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Nhưng … chẳng hay … các vị là ai ? Có phải … Gã râu xanh hét:

-Ta là kẻ đang hỏi ngươi đây, ta hỏi ngươi chứ chẳng phải ngươi hỏi ta. Ngươi chưa được phép hỏi ta, biết chưa ?

Bây giờ, gã giở cái giọng ngang ngược rồi bất chấp lễ độ trên giang hồ.

Tiểu Phi biết gặp phải tay khó đối phó lắm rồi, chàng đưa tay vuốt chót mũi.

Bỗng gã râu xanh đưa tay chỉ Nhất Điểm Hồng và Khúc Vô Dung hỏi tiếp:

-Hai người đó mới bị thương đây, chứ không lâu đâu ! Vậy ai gây thương thế cho họ ?

Hồ Thiết Hoa cố trầm trụ khí, giải thích:

-Tại hạ lầm, nên gây thương thế cho họ ! Gã râu xanh cười lạnh:

-Ngươi còn đủ hai mắt kia mà, sao lại không trông thấy bằng hữu đến đổi phải lầm ? Ta nghĩ, đưa bé lên ba cũng không tin ngươi nổi ! Hồ Thiết Hoa bắt đầu sôi giận :

-Các hạ tin hay không tin, tại hạ cần ch điều đó ? Sự thật là sao, tại hạ cứ nói vậy, tin hay không tin, tùy các hạ ! Gã râu xanh cao giọng:

-Các ngươi ăn nói hồ đồ quá, thoạt nói thế này, thoạt nói thế khác, bảo ai tin được các ngươi ?

Đoạn, gã vẫy tay, hét:

-Bước tới ! Lục soát trong người chúng ! Bốn dại hán đứng phía sau hắn, cấp tốc lướt tới.

Hồ Thiết Hoa giận xanh m ặt, nhưng y bật cười cuồng dại, y ngẩng mặt lên không cười vang, vừa cười vừa thách thức:

-Các ngươi định lục soát à ? Bọn ta bình sanh chưa hề chấp thuận cho ai làm cái việc đó ! Tiểu Phi muốn hòa dịu cho qua trường hợp, vội khoát tay:

-Thôi ! Bất quá cũng chỉ một lần. Hãy để yên cho họ lục soát.

Hồ Thiết Hoa gắt:

-Ngươi chịu được à ?

Tiểu Phi mỉm cười, không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhìn theo hướng mắt của chàng, thấy độ mấy mươi đại hán từ các lều tiến đến, tạo thành một vòng vây chung quanh bọn y.

Y bật cười ha hả, thốt:

đạo Soái Lưu Hương còn chịu được, lẽ nào Hồ Thiết Hoa lại không chịu được ?

Cơ Băng Nhạn cũng cười, song cười nhẹ:

-Trẻ nít rồi cũng có lúc trưởng thành chứ ! Đáng mừng cho ngươi cũng tiến bộ như ai ! Cả ba vỗ phành phạch vào y phục, rồi dang hai tay ra, rồi cười gọi:

-Lại đây ! Lại mà lục soát ! Tiểu Phi tiếp:

-Tạihạ không có vật chi quý, mà tiền cũng chẳng có một đồng các vị có lục soát, cũng chỉ để thất vọng thôi ! Ngờ đâu bốn đại hán bước tới định lục soát, đột nhiên dừng chân.

Cánh tay gã râu xanh, đưa cao, vẫn để nguyên trên cao, không hạ xuống.

Tiểu Phi hết sức kỳ quái.

Gã râu xanh bỗng hỏi:

-Các hạ thực sư không tiền à ? Chẳng lẽ cũng không có nốt một viên châu, một hạt ngọc ?

Hồ Thiết Hoa vừa nhớ đến ngay viên Cực Lạc Tinh, lập tức hạ hai bàn tay xuống, rồi cao giọng hỏi:

-Thực sự các hạ muốn lục soát cái gì ? Các vị có chủ ý như thế nào ?

Gã râu xanh bật cười ha hả :

Tiểu nhân dù có cái mật to bằng núi, tiểu nhân dù có chủ ý như thế nào, cũng chẳng dám nhằm vào Đạo Soái Lưu Hương ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Các hạ nhận ra hắn ? Hắn có danh vọng to lớn như thế à ?

Gã râu xanh không đáp, hướng về phía Tiểu Phi, sụp lạy thốt:

-Không biết, tức nhiên không có tội, xin Đạo Soái Lưu Hương thứ cho tiểu nhân vô lễ, xúc phạm đến hổ oai ! Tiểu Phi vội bước tới, nâng gã lên đoạn hỏi:

-Các hạ với Hắc Trân Châu … Gã râu xanh chận lời:

-Tiểu nhân từng tưởng đến Đạo Soái, không ngờ hôm nay lại có hân hạnh gặp bất ngờ. Nếu tiểu vương gia của tiểu nhân biết được Đạo Soái vẫn an toàn, thì người cao hứng biết bao ! Nghe gã gián tiếp nhìn nhận là thuộc hạ của Hắc Trân Châu, mọi người hân hoan ramặt ! Đúng là đi khắp bốn phương tìm chẳng gặp, trở về thôn nhỏ lại giao đầu.

Gã râu xanh thở dài tiếp:

-Rất tiếc, Đạo Soái ra đến đây, thì tiểu vương gia lại vào nội địa rồi ! Tiểu Phi kêu lên:

-Vào nội địa ? Hắc Trân Châu trở lại Trung Nguyên ?

Gã râu xanh gật đầu:

-Tiểu vương gia sợ Đạo Soái gặp nguy hiểm, nên trước đây mấy hôm đã lên đường dọ hỏi tin tức về Đạo Soái ! Tiểu Phi lộ vẻ kinh nghi, hỏi:

-Y sợ ta gặp nguy hiểm ? Y dọ hỏi tin tức về ta ?

Gã râu xanh đáp:

-Tiểu vương gia thấy con ngựa Trân Châu trở về không, nên nghĩ rằng Đạo Soái có gặp trở ngại chi đo, cho nên nóng nảy không thể ngồi yên mà chờ, dù chỉ trong một giây một phút, nên lập tức đăng trình ! Rồi gã điểm nụ cười thần bí, tiếp:

-Tiểu vương gia đặc biệt quan tâm đến Đạo Soái như vậy, có lẽ nào Đạo Soái không biết ?

Tiểu Phi đang suy nghĩ về sự việc Hắc Trân Châu vào Trung Nguyên, nên không lưu ý đến câu nói bóng gió của gã.

Một lúc lâu, chàng thở dài, cười khổ, thốt:

-Con ngựa đó, đúng là ngựa thần, người tầm thường không cởi được, ta biết trước thế nào nó cũng thoát đi, trở về với chủ cũ ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Bao nhiêu người chúng ta lại không tìm ra Hắc Trân Châu, con ngựa đi sau, nhưng đến trước ! Tại sao kỳ thế ?

Gã râu xanh giải thích:

-Tại sa mạc, ai ai cũng biết con Trân Châu là ngựa của tiểu vương gia, vô luận người nào, thấy nó là tìm cách đưa nó về tiểu vương gia ngay ! Gã điểm một nụ cười ngạo nghễ tiếp:

-Trên sa mạc, bọn đầu trộm đuôi cướp không thiếu, song trong chu vi một ngàn dặm, còn ai dám dòm ngó đến tiểu vương gia ? Cả con người thần bí Thạch Quan Âm, cũng không hề dám trêu vào tiểu vương gia, thì những kẻ khác còn lâu lắm mới dám manh tâm ! Bọn Tiểu Phi nghe hắn đề cập đến Thạch Quan Âm, thoáng biến sắc.

Gã râu xanh lại cười nhẹ, rồi tiếp:

-Có lẽ các vị không được hiểu rõ, chứ ngoài số thuộc hạ của lão vương gia, vì bổn phận chẳng nói làm chi, còn biết bao nhiêu người ngoài, sẵn sàng ra sức với tiểu vương gia để lấy lòng, Thạch Quan Âm dù là tay lợi hại, song tại sa mạc, bà ta chẳng bao giờ dám làm điều chi đắc tội với tiểu vương gia, nếu bà ta còn muốn nương náu tại vùng này ! Tiểu Phi buột miệng thở dài:

-Xem ra Sa Mạc Vương quả thật có thế lực rất lớn ! Lời truyền thuyết trên giang hồ rất đúng ! Hồ Thiết Hoa bỗng hỏi:

-Như vậy, nếu mình mang con Trân Châu mã theo cùng, thì mình đã gặp Hắc Trân Châu trước lâu rồi ?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, gã râu xanh đã lên tiếng:

-Nếu các vị giữ con ngựa bên mình, thì tiểu vương gia không hề lo sợ. Người biết rõ Đạo Soái Lưu Hương rất quý con ngựa, nếu ngựa xa người, là người lâm nạn, nếu không vậy thì chẳng khi nào Đạo Soái chịu rời nó ! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Cơ Băng Nhạn, trầm giọng:

-Thế mới biết, người thông mình vẫn bị sự thông minh của mình làm hại như thường ! Lắm lúc, người thông mình hành động kém xa một đưa bé ! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng nhìn gã râu xanh hỏi:

-Như ngươi đã nói, tiểu vương gia các ngươi rất quan tâm đến Đạo Soái Lưu Hương ? Phải vậy chăng ?

Gã râu xanh cười nhẹ, trong nụ cười, có ngụ cái ý mỉa mai, đáp:

đương nhiên ! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Nếu thế, sao các ngươi lại bắt thân nhân của Lưu Hương giam cầm một nơi ?

Thế là nghĩa gì ?

Gã râu xanh giật mình:

-Bắt thân nhân của Đạo Soái ? Làm gì có việc đó ? Có lẽ các hạ lầm chăng ?

Gã thốt với vẻ trịnh trọng, xem ra ai ai cũng phải tin là gã nói thật.

Tiểu Phi biến sắc:

-Bọn Dung nhi không có mặt tại đây à ?

Gã râu xanh trầm ngâm một chút :

- Dung nhi ? … Có phải Đạo Soái muốn nói đến Tô cô nương, Lý cô nương … và … Tiểu Phi hấp tấp chận lời:

đúng là ba người đó ! Các hạ có gặp họ chăng ? Bây giờ, họ đâu ?

Gã râu xanh đáp:

-Ba người đó đã theo tiểu vương gia, vào Trung Nguyên rồi ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Họ được bình an chứ ?

Gã râu xanh mỉm cười:

-Ba vị cô nương đó, vừa thông minh, vừa hoạt bát, vừa đẹp, luôn luôn tươi vui, nụ cười không hề tắt ở vành môi, chừng như ba vị không bao giờ biết là trên đời có buồn đau sầu khổ. Dù ai đang sầu khổ gặp họ cũng phải yêu đời trở lại.

Gã nhìn sang Cơ Băng Nhạn,hỏi:

-Tại sao các hạ ali cho rằng ba vị cô nương đó bị tiểu vương gia bắt ?

Cơ Băng Nhạn bối rối, lại đưa tay vuốt chót mũi, như Hồ Thiết Hoa đã nhiễm thói quen của Tiểu Phi.

Hắn hỏi lại:

-Chứ không phải sao ?

Gã râu xanh cười nhẹ:

-Tự nhiên là không phải ! Ba vị đó chẳng những là quý khách của tiểu vương gia, mà cho là người thân thích của tiểu vương gia cũng không quá đáng ! Ba vị cùng tiểu vương gia tất cả bốn người, cùng ăn đồng bàn, ở cùng đồng phòng, ngủ cùng đồng giường, cùng đi chung, chẳng một giây phút nào rời nhau ! Tất cả đều giật mình.

Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau, không ai nói được tiếng nào.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa thử phóng một câu:

-Ngươi nói họ ngủ chung với nhau ?

Gã râu xanh mỉm cười:

đúng như lời tiểu nhân vừa nói ! Hồ Thiết Hoa thở dài, nhìn Tiểu Phi cười khổ:

-Xem ra, vị tiểu vương gia đó quả có biệt tài ! Tiểu Phi nghe miệng đắng vô cùng, nhưng chàng còn nói chi được ?

Bỗng Tỳ Bà công chúa cất tiếng:

-Tiểu vương gia các ngươi là nam hay nữ ?

Gã râu xanh giật mình, cười lớn:

-Tự nhiên là nữ ! Bất quá lão vương gia không có con trai, từ lúc nhỏ tiểu công chúa được người cho phép giả trai, và ra lịnh cho bọn tiểu nhân phải xưng hô là tiểu vương gia. Chẳng lẽ Đạo Soái không biết được điều đó ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả.

Chỉ có Tỳ Bà công chúa là khó chịu vô cùng. Nàng trừng mắt nhìn Tiểu Phi, buông gọn:

-Xem ra,người quan tâm đến ngươi, nơi nào cũng có ! Lại có rất nhiều ! Bên ngoài lều, gió lạnh dấy lên, quét như dao cắt, bên trong lều không khí ấm như mùa xuân, lại có rượu, có thịt, có sữa dê cho những ai không uống được rượu.

Có những vật đó rồi, Hồ Thiết Hoa vất bỏ bao nhiêu phiền muộn ưu sầu, để hoàn toàn yêu đời trở lại.

Nhưng Tiểu Phi không hề cởi mở tâm tình, trái lại, chàng còn nghe nặng sầu tư.

Cơ Băng Nhạn trừng mắt nhìn chàng, hỏi gấp:

-Tại sao thế ? Ngươi đã mình bạch chưa ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Phần nào thôi ! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Ngươi nên thuật lại sự tình, từ đầu chí cuối, cho bọn ta nghe để cùng nhau tìm một giải đáp thỏa đáng.

Tiểu Phi thở dài:

-Thoạt đầu thì ta nhờ Hắc Trân Châu thông tri cho Dung nhi, bảo nàng trở về gấp, bởi ta đang có việc lo, tùy thời tùy khắc, cái họa sát thần có thể đến với ta, ta không thể chiếu cố đến nàng một cách chu đáo được như trước.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Xem đó, vị Hắc Trân Châu chẳng những mang tin của ngươi đến nơi chốn, mà còn đích thân hộ tống Dung nhi vào Trung Nguyên, và trên con đường dài, họ đàm đạo với nhau, họ trở thành đôi bằng hữu tương đắc.

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể như vậy lắm ! Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Nhưng, Hắc Trân Châu có nghệ thuật gì là giao động nổi cái tâm của ba người đó ? Thiết tưởng, muốn cho cả ba bằng lòng theo nàng ta ra Quan Ngoại, cũng chẳng phải là việc dễ làm ! Vả lại nàng ta, hành động ngư vậy là có ý tứ gì ? Cho ngươi khẩn cấp lên chăng ?

Tiểu Phi cau mày:

-Về điểm đó thì ta chưa nghĩ ra một lý do nào cả. Dung nhi và hai người kia, bình thời … Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Ngươi ly gia, còn họ thì tại gia, chờ ngươi trở lại. Cho nên ngươi đinh ninh là họ còn ở tại gia, mãi mãi ở tại gia, chờ ngươi về. Có đúng vậy không ?

Tiểu Phi cuời khổ:

-Thực ra thì, họ có nơi nào để mà rời nhà ra đi ?

Tỳ Bà công chúa cười mỉa:

-Thế ngoài ngôi nhà của ngươi, họ chẳng còn một nơi nào khác để đi tới đi lui à?

Họ phải ở mãi trong bốn bức tường, chờ ngươi à ? ta nghĩ ngươi nuôi một con chó giữ nhà, con chó cũng thỉnh thoảng chạy đâu đó, hoặc nhìn trời rộng, đất dài, hoặc giãn bốn chân… Huống hồ con người, ai lại chịu cái cảnh bó rọ suốt thàng này qua năm khác ?

Nàng hừ một tiếng, rồi tiếp:

-Nếu ta à Dung nhi, ta sẽ lợi dụng cái chỗ yên tâm của ngươi mà làm cho ngươi rối tâm lên một lần, ta chờ ngươi hàng mươi, hàng trăm lần, ta phải báo lại ngươi chờ ta ít nhất cũng một lần. Ngươi đã làm cho ta khẩn trương thì ta phải báo lại cho ngươi khẩn trương. Đó nếu ta là Dung nhi, ta sẽ làm vậy, ta đã làm vậy, ít nhất mấy lần rồi, và ta sẽ còn làm thêm mấy lần nữa, cho vĩnh viễn ngươi đừng bỏ quên ta trong cái cảnh chờ đợi với ngọn lửa cháy mạnh trong lòng. Bởi, người chờ bao giờ cũng lo lắng hoang mang cho người đi ! Hồ Thiết Hoa vỗ tay bôm bốp kêu lên:

đúng ! tâm sự của nữ nhân, chỉ có nữ nhân thấu đáo. Duy nhất nữ nhân biết nữ nhân mà thôi ! Nếu ngươi để lộ cho nữ nhân biết là ngươi yên tâm về nàng, thì chắc chắn là nàng sẽ gây cái khổ cho ngươi, gây khổ để cảnh cáo cho ngươi biết, nàng chẳng phải cừu non, cnàng chẳng ngoan ngoãn như trẻ nít đâu, ngươi phải ngán nàng chứ ! Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Bọn nam nhân có cái tánh đáng ghét là nếu biết một nữ nhân hết lòng chiều chuộng, ngoan ngoãn vâng lời, thì nam nhân đó khinh lờn ngay, rẻ rúng ngay, và chạy theo những bóng lạ ngay ! Cho nên, có nữ nhân nào chấp nhận bị bỏ rơi ?

Nam nhân lơi ra là họ tìm cách kéo lại liền, nam nhân yên tâm thì họ làm rối tâm, có như vậy nam nhân mới không dám buông lỏng họ ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Công chúa nói đúng sự thật, song dù sao cũng có phần nào tàn nhẫn ! Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Nếu tàn nhẫn mà bảo vệ hạnh phúc được, thì có tàn nhẫn cũng chẳng sao mà ! Tiểu Phi cười khổ:

-Như vậy ba người đó theo Hắc Trân Châu ra Quan Ngoại, là cốt ý làm cho tại hạ khẩn trương thôi ?

Hồ Thiết Hoa chận lời Tỳ Bà công chúa, cười vang đáp:

- Dù ba nàng không có ý tứ đó, Hắc Trân Châu cũng mớm cho ! Gia dỉ Hắc Trân Châu khéo nói một chút, ba nàng đương nhiên bị khích động là cái chắc ! Tiểu Phi cau mày:

-Nói khích ba nàng, Hắc Trân Châu có lợi gì ?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Ngươi tối dạ đến độ không hiểu tại sao à ?

Tiểu Phi thành thật:

-Không minh bạch nổi ! Tỳ Bà công chúa day mặt về hướng khác, không nhìn chàng lạnh lùng thốt:

-Miệng thì nói là không minh bạch, song lòng thì đã minh bạch lắm rồi ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-hắn minh bạch hay không, mặc hắn, chứ tại hạ thì, thú thật, tại hạ không minh bạch đó, công chúa ! Tỳ Bà công chúa bỉu môi:

-Tuy hắn chưa biết Hắc Trân Châu là nữ, song Hắc Trân Châu cũng thừa hiểu hắn là nam chứ ?

Hồ Thiết Hoa cười ròn:

đương nhiên ! Đương nhiên ! Trừ cái thứ vượn cái, còn thì trên thế gian này, có nữ nhân nào lại lông lá xồm xoàm như hắn ? Thì đương nhiên, hắn chẳng phải là nữ rồi ! … Tỳ Bà công chúa phì cười.

Nhưng, nàng thu nhanh nụ cười, đoạn lạnh lùng tiếp:

-Hắn đẹp trai thế kia, thử hỏi trên đời này, có nam nhân nào sánh được hắn ? Thì bảo sao Hắc Trân Châu không mê tít ? Thì bảo so Hắc Trân Châu không bám riết vào hắn ? Cái vị công tử đa tình của chúng ta kia, nào phải là mọt tên xuẩn ngốc ?

Thế mà vờ cái vẻ phớt tỉnh, dám cho rằng mình chẳng biết chi cả ! Nàng day qua Tiểu Phi phun vào mặt chàng một câu:

đóng kịch dở lắm !

59. Khi Người Khi Ta

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nào phải là một sự khinh miệt ? Hơn thế nữa kia ! Có thể bảo là điều sỉ nhục.

Cho nên Hắc Trân Châu cô nương nổi giận, quyết định cho vị công tử đa tình của chúng ta điên đầu một phen ! Có đúng thế không ?

Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Hắc Trân Châu cô nương lại sợ chia tay lần này, không còn gặp nhau nữa, nên nghĩ ra điều đó, để bắt buộc chàng công tử đa tình phải phải vượt sa mạc, tìm bóng hồng ! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

đúng quá ! Thú vị quá ! Đạo Soái Lưu Hương ơi ! Ngươi có thấy là thú vị chăng?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Nếu cái lưỡi của ngươi rụng luôn, thì đó mới là thú vị ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trẻ con thì bao giờ cũng vẫn là trẻ con, không làm sao giống người lớn được ! Trẻ con chẳng làm sao thấu đáo nổi tâm của người lớn ! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Trẻ con muốn biết tâm tình của người lớn như thế nào, chẳng hay người lớn có thể giải bày cho nghe chăng ?

Tiểu Phi cau mày:

-Bọn tại hạ đinh ninh là trong biến cố tại Quy Tư quốc có Hắc Trân Châu nhúng tay vào. Cho nên, biết được Nhất Điểm Hồng có quan hệ với tại hạ, nàng dụ dẫn Nhất Điểm Hồng đến tận sa mạc ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bây giờ, bọn tại hạ biết được Hắc Trân Châu không mảy may liên quan đến vụ soán nghịch tại Quý quốc, thì người chủ trì chánh biến, nên phải là Thạch Quan Âm ! Nhưng, tại sao Thạch Quan Âm … Tiểu Phi chận lời:

-Theo tại hạ … Tỳ Bà công chúa lại cất tiếng:

đó là tâm sự của hạng người phải không ? Chẳng biết người lớn thấy khó hiểu như thế nào, chứ bọn trẻ con như ta thì xem rất đơn giản ! Một đưa trẻ lên ba vẫn có thể hiểu ! Hiểu dễ dàng ! Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn, cùng một loạt nêu ý kiến:

-Tại hạ tưởng … Tỳ Bà công chúa khoát tay, không cho nói:

-Cái việc mời ba vị … thân nhân của Đạo Soái Lưu Hương đến đây, có lẽ thuộc hạ của nàng đều biết rõ. Mà nhiều người biết, thì sự tình không còn bí mật nữa.

Đương nhiên Thạch Quan Âm cũng biết được, bởi bà ấy cũng có thuộc hạ khá đông ! Bà ta cố tạo ra một ngẫu nhiên, để làm cho Đạo Soái Lưu Hương tin là ba vị thânn hân hiện ở trong tay bà. Rồi Đạo Soái Lưu Hương không dám quyết liệt chống đối bà ta, vì liệng chuột sợ bể đồ ! Cơ Băng Nhạn liếc mắt sang Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Bao nhiêu điều, xem ra thì phức tạp vô cùng, song trẻ con giải thích rồi lại biến thành như trò trẻ ! Tỳ Bà công chúa không lưu ý đến sự châm chích của hắn tiếp luôn:

-Bà ta sợ Đạo Soái Lưu Hương không đủ tin, nên dụ Nhất Điểm Hồng đến sa mạc luôn. Chính bà ta dụ dẫn chứ không phải Hắc Trân Châu lừa Nhất Điểm Hồng. Vì các vị tiên sanh người lớn cứ tưởng chỉ có một mình Hắc Trân Châu biết được sự liên hệ giữa Nhất Điểm Hồng và Đạo Soái Lưu Hương, nên cứ cho là Hắc Trân Châu chủ trì cuộc chánh biến tại Quy Tư quốc, và từ đó mà suy luận ra, đinh ninh là bọn Tô cô nương bị họ quản thúc, các vị người lớn vô hình trung, mắc mưu ngay ! Nhận thấy Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phi lộ vẻ kinh ngạc, Tỳ Bà công chúa đắc ý lại tiếp:

-Các ngươi thấy đó, sự tình đơn giản quá, chẳng qua các ngươi có óc phức tạp, gặp việc gì cũng cho là phức tạp, rồi suy luận vu vơ cuối cùng thành mơ hồ khó hiểu.

Tiểu Phi cười khổ:

-Cứ theo lời công chúa thì phải có một người nào khác, biết rõ sự liên hệ giữa tại hạ và Nhất Điểm Hồng, rồi lợi dụng sự liên hệ đó đưa tất cả vào tròng ?

Tỳ Bà công chúa cười mỉa:

-Bây giờ, ngươi mới minh bạch sao ?

Tiểu Phi cau mày:

-Nhưng người biết được sự liên hệ đó, ngoài Hắc Trân Châu ra, chỉ có một, mà một đó lại chết rồi ! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Gặp Đạo Soái Lưu Hương, biết đâu người chết không sống lại ?

Nói ên câu đó, nàng có ý chọc tức Tiểu Phi.

Nhưng Tiểu Phi có cảm giác là mình vừa hứng một mũi tên.

Chàng suýt nhảy dựng lên.

Vừa lúc đó có tiếng ngựa vang rền, vọng đến căn lều.

Sa mạc nơi nào cũng lợp cát, cát là vật mềm, vó ngựa vang lên là ngựa đã đến rất gần.

Vó ngựa vụt im bặt.

Tiếp theo đó, có tiếng kêu la vang dội ! Tiếng kêu la vui vẻ, như hoan nghênh một con người trọng yếu được toàn thể kính nể.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

-Hay là Hắc Trân Châu trở về ?

Bọn Tiểu Phi vọt mình ra khỏi lều.

Bên ngoài có ba con ngựa, còn nguyên yên cương, bụi cát bám đầy mình.

Ngựa dùng trên sa mạc, phải là ngựa tốt giỏi chịu đựng, song trong ba con ngựa đã có hai mệt lả, ngã nhào, bọt trắng sùi ra nơi mõm, xem chừng như sắp chết đến nơi.

Tại sa mạc, người ta quý ngựa hơn sanh mạng, song hiện tại, chẳng ai buồn chạy đến chăm sóc ba con ngựa.

Tất cả mọi người đều đứng quanh một chiếc lều người nào cũng phấn khởi tinh thần.

Hiển nhiên, ba kỵ sĩ vừa rồi, đã được họ đưa vào trong căn lều đó.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa bước tới nhìn vào.

Một người trong lều, thấy cả hai, rồi bước ra nghinh đón.

Người đó nghiêng mình cười vuốt:

-Bốn vị bằng hữu của công tử, bọn tiểu nhân đã an trí xong xuôi, hiện tại, họ đã nghỉ ngơi. Vì có khách xa đến bất ngờ, cho nên tướng quân không thể bỏ khách đến hầu rượu các vị. Xin công tử thứ cho ! Bốn bằng hữu của Tiểu Phi là Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung, Liễu Yên Phi và Hoàng Phủ Cao.

Còn tướng quân chính là gã râu xanh.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng:

-Thế ra, các vị đang có khách xa ! Chẳng hay, khách là ai ?

Người đó mỉm cười:

-Công tử không nhận ra đâu ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ạ ?

Người đó lại cười:

-Thực sự thì … họ cũng chẳng phải là khách. Họ là cố chủ của bọn tiểu nhân ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Cố chủ ? Người thuê mướn ?

Người đó thở dài :

-Từ lúc lão Vương gia chết đi, bề sinh hoạt đã trở thành một vấn đề cho bọn tiểu nhân, do đó bọn tiểu nhân bắt buộc phải làm tất cả sự việc, từ linh tinh đến lớn lao, để duy trì cục diện.

Hồ Thiết Hoa động tính hiếu kỳ, hỉ:

-Họ thuê các vị làm gì đấy ?

Người đó đáp:

-Việc bọn tiểu nhân làm, giống như các tiêu cục tại Trung Nguyên làm. Nhưng, cái việc do bọn tiểu nhân làm vừa qua không quan trọng lắm, vả lại đã xong từ hai hôm trước.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi tiếp, song Tiểu Phi thấy hắnlộ vẻ khó khăn, nên ngăn y lại đoạn cười nhẹ, thốt:

-Nếu vậy, huynh đài lo liệu tiếp đãi khách, để bọn tại hạ tự chiếu cố nhau cũng được rồi.

Trở lại lều rồi Hồ Thiết Hoa còn lẩm nhẩm:

-Chúng ta là bằng hữu tiểu vương gia chúng, mà chúng không trọng bằng ba người khách đó ! Họ là ai chứ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Họ là ai có quan hệ gì đến bọn mình ?

Tuy nói thế, chàng vẫn cho là kỳ quái.

Vô luận tại địa phương nào, cổ ngựa đó vẫn quý như thường. Và đương nhiên là hiếm có.

Vậy mà chẳng ai quan tâm đến ! Họ bỏ chết chúng, không luyến tiếc chút nào.

Còn cái việc họ thuê bọn này làm, có thể là họ thù lao cao giá lắm.

Và nếu là cao giá, hẳn công việc phải quan trọng.

Vậy, việc đó là việc gì ?

Việc gì mà bí mật thế ?

Chàng không nói ra lời, song Cơ Băng Nhạn đoán được tâm tưởng của chàng.

Bỗng Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ta đi xem Nhất Điểm Hồng ra sao ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Cẩn thận nhé ! Đi xem Nhất Điểm Hồng tại sao lại phải cẩn thận ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ta cũng muốn đi ! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Ngươi khỏi lo ! Ngươi còn ở đây uống rượu kia mà ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đừng giấu ta ! Sống chung với các ngươi hai ba mươi năm rồi, ta không biết các ngươi sao ? Làm gì ta không biết được chủ ý của các ngươi ?

Tiểu Phi thoáng nhìn qua Cơ Băng Nhạn, cười khổ :

-Người lớn, việc gì cũng có thể giấu trẻ con, nhưng nếu tìm cách lừa chúng, ngăn chận chúng nô đùa thì nhất định là chúng phát giác ngay ! Tit hơn ngươi nên dẫn trẻ con cùng đi theo cho chúng vui chơi ! Tỳ Bà công chúa can thiệp liền:

-Ngươi chưa làm cha, chưa có vợ, mà lại có kinh nghiệm dỗ trẻ khá đấy ! Vừa lúc đó, vó ngựa lại vang lên.

Vó ngựa vang trên cát, như tiếng sấm, ít nhất cũng có bốn năm trăm người sắp đến nơi.

Và tiếng vó ngựa bặt đi nhanh chóng, chừng như đoàn kỵ sĩ phát hiện ra trước mặt có người nên dừng lại. Dừng rồi lại chạy tới liền.

Chạy tới, không phải chạy luôn, mà là để bao vây quanh vị tướng quân râu xanh.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Bọn nầy hẳn đuổi theo ba người kia ! Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc ! Ba người đó không tiếc ngựa quý, chỉ vì họ chạy chết. Ngựa dù chết, họ chạy thoát được thì thôi ! Hồ Thiết Hoa đã ra bên ngoài rồi.

Bọn chiến sĩ của gã râu xanh đã hờm sẵn. Tên lắp vào giây cung đao rút khỏi vỏ, giới bị cực kỳ nghiêm chỉnh.

Bụi cát bốc mịt mù bốn phía.

Một đoàn kỵ mã như vậy, di động trên sa mạc, đương nhiên phải cuốn bụi lợp trời.

Cuối cùng, không còn một tiếng chân ngựa. Tất cả đã đứng lại rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sắp có cuộc đánh nhau, sao gã râu xanh chưa tìm đến bọn ta ? Không lẽ hắn khinh thường chúng ta ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Hắn làmsao biết được ngươi thích gánh vác việc thiên hạ ! Một kỵ sĩ giục ngựa, lướt tới, cao giọng hỏi:

-Quý vị là quân binh nước nào ? Có thấy ba người cởi ngựa chạy đến đây chăng?

Có tiếng đáp gấp, cũng cao giọng:

-Các vị là những người từ nước nào đến đây ? Tại sao lại dàn trận trước đoàn quân của chúng ta ?

Người kia hét:

-Ta là tùy tướng của Thái Tổng quản, Mẫn đại tướng quân xứ Quy Tư,theo dấu vết ba tên trọng phạm của Quốc Vương. Nếu các vị bằng lòng trao trả ba tên đó,thì sẽ được trọng thưởng. Bằng cứ che chở, giấu diếm chúng, thì trong chốc lát nữa đây, đại quân đến sợ các vị khó tranh cáihọa tử diệt ! Có hối cũng không kịp ! Tỳ Bà công chúa rung giọng:

–Không xong ! Có lẽ chúng đuổi theo phụ vương ta ! Nàng vụt chạy về phía căn lều của ba vị khách vừa chạy vừa kêu to:

-Phụ vương ! Phụ vương ! Có phải phụ vương chăng ?

Từ trong lều, một người bước ra.

Người đó là Quy Tư Vương.

Bọn Tiểu Phi vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, Quy Tư Vương thấy họ, mừng hơn phục vị.

Lão vỗ tay reo lên:

-Không ngờ các vị tất cả có mặt tại đây ! Tốt quá ! Tốt quá ! Tỳ Bà công chúa sà vào lòng lão, cười ra nước mắt:

-Tại sao phụ vương một mình chạy đến đây ?

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Cha con ta gấp gì nói chuyện nhà ? Hiện tại … Lão nhìn sang Tiểu Phi hỏi:

-Bổn vương muốn đối thoại với chúng chẳng hay các vị có thể hộ vệ bổn vương chăng ?

Tiểu Phi nghiêng mình cười nhẹ :

-Tuân mạng vương gia sai khiến ! Quy Tư Vương gật đầu:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Ngày trước, Quy Tư Vương có vẻ bạc nhược, nhút nhát, song bây giờ lão phấn khởi tinh thần, sắc mặt hồng hào, chừng như lão biến đổi thành một con người khác biệt.

Chàng hết sức kỳ quái, song lúc nầy chẳng phải lúc hỏi chyện dông dài.

Ba người cộng thêm gã râu xanh, phân nhau hộ vệ hai bên, đưa Quy Tư Vương đến trước mặt trận.

Năm con gựa từ từ tiến tới.

Bên kia bọn võ sĩ đang to tiếng kêu gọi, đang múa tay đá chân, diệu võ dương oai, bỗng thấy năm người xuất hiện. Bất giác kinh hãi câm mồm, đứng lặng.

Quy Tư Vương trừng mắt nhìn chúng, trầmgiọng hỏi:

-Các ngươi còn nhận ra bổn vương chăng ?

Bọn võ sĩ, trước kia là vệ sĩ của Quy Tư Vương, gặp cố chủ, dù sao cũng thẹn.

Chúng đỏ mặt ấp úng:

-Vương gia ly quốc đã lâu, tiểu thần … Quy Tư Vương cười nhẹ :

-Các ngươi bỏ rơi bổnvương, song bổnvương không quên các ngươi ! Bọn võ sĩ đỏ mặt:

-Tiểu thần vốn là quân sĩ, chịu mạng lệnh của tướng soái, đâu dám bất tuân kỷ luật ? Giả như có tội , thì cái tội đo không do ý muốn ! Quy Tư Vương gật đầu:

được ! Bổn vương biết cái khó của các ngươi, khỏi cần phải biện hộ, hãy gọi Mẫn Công Khuê và Hồng Học Hán đến đây đối thoại với bổn vương ! Bọn võ sĩ cúi đầu :

-Xin tuân lệnh ! Chúng đi liền.

Không lâu lắm chúng trở lại với mấy người nữa. Tất cả đều cởi ngựa.

Đi đầu là Mẫn tướng quân, kế đó là Hồng tướng công, sau cùng là Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên vừa trông thấy Tiểu Phi, vụt biến sắc mặt. Y tự hỏi làm sao chàng thoát khỏi tay Thạch Quan Âm để bất ngờ có mặt tại nơi này.

Tiểu Phi trái lại điểm nhẹ một nụ cười. Chắc chắn họ có nhiều điều phải nói với nhau lắm, song trước quân sĩ, họ không tiện đàm thoại.

Gương mặt của qtv rất hiền từ khi đối diện với bọn võ sĩ, giờ đây trở nên nghiêm lạnh vô cùng. Lã trầm giọng thốt:

-Mẫn Hồng Khuê ! Hồng Học Hán ! Bổn vương chưa từng khinh bạc các ngươi tại sao các ngươi lại gây nên cái loạn quốc gia, đạo làm tôi như các ngươi đáng cho người đời chê trách lắm đấy. Các ngươi có chết đi, cũng chưa bù tội lớn ! Mẫn tướng quân, vốn mặt đen, màu đen biến ra đỏ, còn Hồng Học Hán thì thản nhiên như thường.

Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả:

-Ngôi vương chẳng phải tự trời dành riêng biệt cho một người phàm ai có đức, có tài, là xứng đáng. Chúng ta nghĩ cái tình ngày trước, dù sao thì cũng là vị chủ cũ, nên không nỡ làm gì thương tổn đến tánh mạng của cựu vương, để cựu vương sống sót những ngày tàn ! Quy Tư Vương sôi giận:

-Trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, trừ bổn vương ra, còn ai nữa mà các ngươi gọi là tân vương ?

Hồng tướng công gật đầu:

đúng vậy, trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, cho nên vua mới lên ngai rồi, là vua cũ biến thành dân giả. Thiết tưởng cựu vương nên quỳ xuống mà xưng thần, may ra được dung thứ mà sống sót những ngày thừa thải.

Quy Tư Vương vụt cười lên ha hả:

-Tân vương ? Bổn vương hỏi, tân vương của các ngươi hiện giờ ở đâu ?

Hồng tướng công thoáng biến sắc, đáp gượng:

-Trong cung chứ ở đâu ? Tân vương đang chờ chúng ta áp giải ngươi về nước, cho tân vương trị tội đấy ! Y không còn gọi Quy Tư Vương là cựu vương nữa. Y bắt đầu để lộ chân tướng gian thần rõ rệt.

Quy Tư Vương cười vang:

-Bổn vương có tội gì ?

Hồng tướng công gượng đáp:

-Cái tội không khéo trị chính ! Quy Tư Vương không đáp câu đó, đưa tay chỉ một vật nơi tay gã râu xanh, bảo:

-Ngươi có thấy vật chi đấy không ?

Vật đó là một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương.

Gã râu xanh theo lịnh Quy TiưVương, quăng chiếc hộp đó sang Hồng Tướng công. Y đưa tay đón bắt mở ra nhìn.

Bỗng y biến sắc mặt, tay rung rung, rung đến độ không còn cầm chiếc hộp được nữa, chiếc hộp rơi xuống đất, kêu bịch một tiếng.

Từ trong chiếc hộp, một chiếc đầu lâu lăn ra, long lóc.

Gã râu xanh nhảy xuống ngựa, bước tới vài bước, lấy trường bào vớt chiếc đầu lâu lên, bêu cao.

Quy Tư Vương hét lớn:

-Tên phản tặc cướp ngôi là An Thích sơn, hia hôm trước, đã đền tội, đầu lâu của loạn thần trước mắt các ngươi đó các ngươi hãy nhìn kỹ. Những ai a tùng với hắn, giúp hắn làm cái việc soán nghịch ngay bây giờ, quỳ xuống nhận tội, bổn vương sẽ giảm tội cho. Bằng ngoan cố chống đối với bổn vương thì cái nghĩa quân thần cầm như đoạn tuyệt, nghĩa tuyệt là tình tuyệt, các ngươi không trách bổn vương được ! Quân sĩ hét vang rền cả một góc trời.

Dĩ nhiên, chúng hoan hô cái đức bao dung của vua.

Ngô Cúc Hiên hấp tấp quát to:

-Lão bịa chuyện làm giao động quân tâm, các ngươi đừng lầm mưu lão ! Hồng tướng công đảo mắt nhìn bọn quân sĩ, cao giọng phụ họa:

-Phải đó ! Lão bịa chuyện ! Hiện tại, ai cũng bỏ rơi lão, lão lo bảo vệ bản thân còn chưa xong, nói chi đến việc khôi phục cơ đồ ! Quy Tư Vương cười lớn:

-Các ngươi cứ tưởng là bổn vương chỉ lo trốn nạn, mưu cầu sự an toàn cho bản thân mà thôi à ? Cho các ngươi biết, bổn vương đã ngầm phát động năm đạo quân, tất cả đã về đến xứ sở cách đây ba hôm rồi ! Mẫn tướng quân hừ một tiếng:

-Năm đạo quân ! Láo ! Làm gì có năm đạo quân ?

Gã râu xanh đã lên lưng ngựa, lúc đó cao giọng thốt:

-trong năm đạo quân, có bốn dạo do các lân quốc phái sang tiếp trợ, còn một đạo, do người anh em của ta điều động không lẽ các vị không tin ?

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân hầu hết đều biết gã râu xanh là một người có thinh thế khá lớn tại sa mạc, nên bắt đầu tin là chiếc đầu lâu không phải giả.

Do đó, lòng quân giao động.

Mẫn tướng quân hét:

-Thiết giáp đâu ? Mau bắt hôn vương trói lại cho bổn soái ! Lịnh phát ra rất oai, song không ai tuân lịnh.

Chỉ có ấy tên tử sĩ của y vung đao nhào tới. Nhưng chúng nhào tới để làm gì ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đã đến lúc chúng ta làm ăn rồi đó, lão Xú Trùn và Tử Công Kê ạ ! Y vỗ ngựa, lướt tới.

Y vươn hai tay ra.

Hai tên tử so của Mẫn tướng quân đã nằm dọc dưới nách y.

Hai tên còn lại hoảng hồn, chưa kịp phản ứng, Hồ Thiết Hoa dùng hai gã dưới nách làm vũ khí mỗi tay nắm mộ tên, quật đầu chúng vào mình hai tên đó.

Hai tiếng bốp vang lên, bốn xác người nằm bất động trên cát.

Đồng thời gian, gã râu xanh vung đao lướt ngựa tới.

Hai tên quân bên cánh địch đứng gần, đã bay đâu dưới ánh trường đao vừa quét qua.

Mẫn tướng quân còn hò hét cổ võ quân sĩ lướt tới, mặc dù chẳng mấy người tuân lịnh, Hồng tướng công thấy sự việc hỏng bét rồi, toan thoát chạy.

Bỗng, một người lạnh lùng hỏi:

-Các hạ định đi đâu ?

Hồng tướng công giật mình, quay đầu lại.

Cơ Băng Nhạn đã đứng sát bên y, không rõ hắn đến đó từ lúc nào lạnh lùng nhìn y.

Y run run giọng thốt:

-Tráng sĩ buông tha cho tại hạ đi ! Sẽ có vạn lượng vàng đáp tạ ! Cơ Băng Nhạn càng lạnh lùng hơn:

-Vàng, tại hạ có quá nhiều, nhiều đến đổi không biết phải làm sao cho hết. Các hạ cho thêm vàng, là làm khổ tại hạ đó ! Hồng tướng công tăng giá:

-Tráng sĩ chế ít ? Vậy mười vạn lượng, được không ?

Y nói thế, nhưng bàn tay đã nhít động. Một mũi chủy thủ nắm gọn trong tay y, mũi chủy thủ bay tới.

Cơ Băng Nhạn cười hì hì:

-Ngươi động khẩu thì con khá, chứ động htủ thì bậy lắm đấy ! Không ai thấy cử động như thế nào.

Thanh chủy thủ đã về tay hắn, bàn tay kia còn thừa,hắn với sang chụp Hồng tướng công đưa lên cao, khỏi xa lưng ngựa, quát:

đóng lấy hắn đây ! Cơ Băng Nhạn quăng mạnh.

Ngươi anh em của gã râu xanh hứng lấy Hồng tướng công, mang vào lều.

Mẫn tướng quân là con nhà võ không lẽ khiếp hèn van xin tha thứ, vung đao bước tới chém vào người Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn đến nửa mặt, hất tay lên. Thanh đao đã qua tay y.

đồng thời tay kia tát mạnh vào mặt họ Mẫn.

Mẫn tướng công thấy ngàn sao chớp mắt rồi hôn mê liền.

Qv hô to :

-Bổn vương đã phục đại vị, kẻ nào quăng đao là sống, chống đối là chết ! Hằng loạt tiếng lách cách, loảng xoảng vang lên mặt cát thoáng mắt lợp những thanh đao.

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân quy hàng tất số ! Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Lão Xú trùn đâu rồi ? Sao chẳng thấy hắn ?

Trên sa mạc, gió chưa về, song có hai vầng cát xoáy đi long lóc, một trước một sau, hiển nhiên, vầng sau đuổi theo vầng trước.

Nếu lắng tai nghe, tất nhận ra tiếng vó ngựa.

Chạy trước là Ngô Cúc Hiên.

Chạy sau là Tiểu Phi.

Thì ra, Ngô Cúc Hiên thấy cục diện xoay chiều, bất lợi rõ ràng nên chuồn trước.

Tiểu Phi lưu ý đến lão ta, vọt theo ngay.

Nhưng Tiểu Phi không ngờ cuộc săn đuổi như thế nầy, nên không chọn ngựa hay mà cởi ra mặt trận với Quy Tư Vương, bởi điều đó có cần thiết chi ? Thành ra, ai trao cho chàng ngựa chi cũng được chàng nhận ngay.

Còn Ngô Cúc Hiên thì lại khác, lão ta luôn luôn ở trong chuẩn bị, nên dùng ngựa hay.

Do đó, Tiểu Phi phải vất vả vô cùng, chạy đã lâu mà không bắt kịp.

Khoảng cách giữa song phương xa dần, xa dần.

Ngô Cúc Hiên bỏ chàng lại sau xa.

Bỗng, Tiểu Phi hú lên một tiếng dài, rồi ngã nhào từ lưng ngựa xuống cát.

Không ! Chàng không tự ngã thật sự.

Chàng tự rời lưng ngựa, nhào xuống lấy thế. Vọt đi chàng bỏ ngựa giở thuật khinh công chạy đua với ngựa.

Chàng lao mình vun vút, như sao xẹt.

Thoáng mắt, chàng thu hẹp khoảng cách, và chàng đã bắt kịp Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên khẩn cấp ra mặt, gọi to:

-Lưu Hương ! Chúng ta không oán không thù, bức nhau làm chi cho khổ thế ?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng biết, Ngô Cúc Hiên tìm cách cho chàng khai khẩu, nếu chàng mở miệng nói năng, là chân khí phân tán, chậm lại ngay.

Ngô Cúc Hiên nghe tiếng y phục phất gió phía sau, càng phút càng gần.

Lão xuất mồ hôi lạnh ướt đầu.

Bỗng lão tung mình lên không, xoay chiều vọt qua ngang Tiểu Phi, chạy về hướng nghịch.

Lão ức đoán, đang đà tiến tới, nhất định Tiểu Phi không thu thế kịp để chuyển hướng.

Và khi chàng quay mình được rồi, lão đã chạy khá xa.

Lão tính sai một nước cờ, bởi lão chưa đánh giá đúng mức thuật khinh công của Tiểu Phi.

Tiểu Phi vẫn bám sát phía sau, y phục phất gió nghe càng phút càng gần.

Ngô Cúc Hiên bất thình lình vẫy tay.

Một vầng khói tím từ mặt cát bốc lên, theo gió, quét cuốn đến Tiểu Phi.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa đã biết, Tiểu Phi đuổi theo Ngô Cúc Hiên.

Và y cũng biết luôn, công tác của gã râu xanh ba hôm trước là giúp Quy Tư Vương phục quốc.

Quy Tư Vương truyền lịnh bày tiệc rượu. Chính lão đích thân mời từng chén.

Chàng như Hồ Thiết Hoa lo nghĩ đến đâu.

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Các hạ không yên lòng về lịnh hữu ? Trên cõi đời này, có ai chống nổi lịnh hữu?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ hết sức kỳ quái. Vô luận là hắn đuổi theo ai, chỉ theo kịp và bắt được liền. Nhưng, hắn đi đã lâu rồi ! Quy Tư Vương mỉm cười:

-Bổn vương có thể bảo chứng, không việc gì xảy ra cho lịnh hữu đâu ! Các hạ yên trí, uống rượu !

60. Rượu Mừng Thành Công

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tỳ Bà công chúa vụt hướng sang Cơ Băng Nhạn, hỏi:

-Hay là hắn định tránh sự phiền nhiễu do nàng công chúa đa tình đưa đến mà chuồn đi rồi ?

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ngươi tưởng ai cũng như ngươi ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ta lo ngại làm sao ! Hay là bọn mình đi tìm hắn ?

Cơ Băng Nhạn cũng lo ngại, thấp giọng:

-Mình len lén từng người một chuồn đi ra bên ngoài sẽ hiệp nhau ! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải vậy rồi ! Bỗng y nhớ ra, viên Cực Lạc Tinh còn nơi mình. Quy Tư Vương rất quý trọng nó.

Y làm sao mang luôn nó đi theo ?

Hà huống, y còn đáp ứng bà vương phi xinh đẹp kia về bí mật của viên ngọc ,à y cần tìm hiểu ?

Lập tức y lấy viên Cực Lạc Tinh, trao qua Quy Tư Vương, mỉm cười:

-Tại hạ không đến đổi để thất bại sự ủy thác, hôm nay xin hoàn lại cho vương gia ! Ngờ đâu, Quy Tư Vương cười lớn đáp:

-Tráng sĩ có công, bổn vương không biết lấy gì thù tạ xứng đáng, vậy dùng vật đó tặng tráng sĩ, gọi là lưu niệm ! Chừng như lão quên mất vật đó đã làm cho bao nhiêu người táng mạng, bao nhiêu vàng ngọc tiêu hao, lão thản nhiên mà tặng họ Hồ.

Hồ Thiết Hoa sững sờ chẳng biết nói làm sao ! Lâu lắm, y mới điểm một nụ cười thốt:

-Nếu vương gia cho rằng tại hạ có chút công lao, thì xin bancho vài bình rượu, chứ còn viên ngọc này tại hạ không tiếp nhận nổi ! Quy Tư Vương hỏi:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Mang vật báu trên mình, từ nay tại hạ không dám ngủ kỹ nữa rồi ! Khoi lắm ! Tại hạ sống kiếp nghèo, quen thảnh thơi theo ngày tháng, rất sợ phiền phức ! Quy Tư Vương cười nhẹ:

-Nếu là ba hôm trước, thì chẳng ai lường nổi cái giá trị của nó cao đến độ nào ! Và như vậy, bổn vương không thể tặng các hạ dù các hạ có đại công. Song hiện tại, thì giá trị của nó xuống thấp, loại ngọc cổ đó, trong kho tàng của Quy Tư quốc chẳng hiếm. Các hạ cứ yên trí thu nhận ! Cơ Băng Nhạn và Tỳ Bà công chúa giật mình.

Hồ Thiết Hoa giương tròn đôi mắt, ấp úng:

-Song … còn … điều bí mật của viên ngọc ?

Quy Tư Vương cười nhẹ:

-Bổn vương bịa đặt ra, cho mọi người lầm tưởng nó quan hệ đến việc phục hồi ngôi vị, cho mọi người tập trung tâm và ý về nó đừng lo nghĩ đến những gì khác.

Trong khi đó, bổn vương dùng kho tàng của tiền nhân, mua chuộc năm đạo quân ở nước ngoài, âm thầm cử đồ đại sự ! Tất cả chỉ tưởng bổn vương hy vọng nơi viên ngọc, mà không ai lưu ý đến việc bổn vương cầu viện ngoại lực.

Lão vuốt râu, tiếp:

-Ngày xưa, Hàn Tín đã dùng cái kế đó thắng Sở. Chắc các vị thừa hiểu công cuộc minh tu sạn đạo, ám độ Traần Thương của nhà Hán chứ ?

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau.

Cả hai không khỉ thán phục Quốc Vương.

Thì ra, họ đánh giá lầm Quy Tư Vương, cứ tưởng lão ta là con người rượu thịt, ngờ đâu mưu trí cao thâm ! Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

-Thảo nào Lưu Hương chẳng lấy làm lạ ! Một viên ngọc có giá trị tinh thầ to lớn như vậy, lại do bọn bảo tiêu Trung Nguyên bảo vệ ! Từ Trung Nguyên ra Quan Ngoại ? Nghe được việc nầy hắn sẽ bội phục vương gia lắm ! Tỳ Bà công chúa nũng nịu:

-Tại sao gia gia cũng lừa cả đến con ? Không lẽ gia gia không tin con ?

Quy Tư Vương vỗ nhẹ lên đầu con gái:

-Không phải không tin con ! Chỉ vì bí mật càng giữ kín, càng làm cho nhiều người chú ý, và ai ai cũng muốn biết điều bó mật đó. Bởi muốn biết, nên chẳng ai ám sát cha, trước khi cha tiết lộ bí mật. Ngày nào cha chưa tiết lộ bí mật, là ngày đó cha còn sống ! Chính cái sự bí mật đó, bảo vệ mạng sống của cha hơn ngàn muôn võ sĩ ! Cho nên, cha giả vờ là dến cả con, cha cũng không dám cho biết như vậy, điều bí mật đó phải có tầm quan trọng phi thường ! Lão dừng lại một chút, doạn tkết luận:

-Chính cái người tha thiết với điều bí mật đó, lại là người bảo vệ cha hữu hiệu nhất, luôn luôn kín đáo ở bêncạnh cha, phòng bất trắc ! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Xem ra, làm con gái của một quốc vương, nghĩ cũng chẳng phúc hạnh chi cho lắm ! Thảo nào, một vị công chúa tiền triều, lúc lâm chung, ôm mặt khóc hu hu, rồi than:

xin từ đây vĩnh viễn đừng bao giờ thác sanh vào hoàng tộc ! Quy Tư Vương cũng thở dài:

-Phải đó con, muốn làm một vị vương đế tốt, tất không thể tròn bổn phận làm cha. Hay đúng hơn, nhiệm vụ của một vị minh quân có làm mất mát phần nào tình thiêng liêng phụ tử ! Lời nói của ão chí lý thay.

Đừng nói là làm vua, cho dù làm một con người thông thường, đúng cái nghĩa của con người, lắm lúc cũng bị bắt buộc hy sinh phần nào tình cảm gia đình.

Nhưng may thay, trên thế gian này, vẫn còn những người con hiếu thuận, nên người cha dù làm ngược lại với lòng, cũng có thể an ủi phần nào.

Cơ Băng Nhạn đột nhiên cười lạnh:

-Vương gia quả là bậc hùng tài đại lược, hiếm có trên đời ! Đáng tiếc thương cho mấy vị tiêu khách kia, chỉ vì mấy lượng bạc mà táng thân mất mạng ! Oan uổng thay cho họ ! Quy Tư Vương càng ngưng trọng thần sắc. Lão thốt với giọng trầm buồn:

-Việc chánh trong một nước, đúng là điều đáng sợ ! Người xưa nói nhất tướng công thành vạn cốt khô ! Có sự thành công nào không đi qua xương máu ? Tai bên này nghe lời hoan hô thì tai bên kia còn văng vẳng tiếng rên đau ! Hơn nữa, mưu đại sự bất đắc cố tiểu dân ! Thì làm sao không có điều oan uổng ? … Rồi lão tiếp:

-Cơ tiên sinh cũng không nên oán trách bổn vương ! Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc, rồi cúi đầu, mà thấp giọng:

-Trong giây phút kém suy nghĩ, tại hạ lỡ lời, mong vương gia thứ tội ! Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt lên, nâng chén rượu đổ vào miệng, nuốt ực, đoạn bật cười dài:

-Cho nên, tại hạ khuyên tất cả, nên uống rượu, uống càng nhiều càng tốt, đừng bao giờ nghĩ đến việc mai sau, cổ nhân có bảo từ nghìn xưa, hạng đế vương là thành phần cô tịnh hơn hết trong nhân loại, có bao giờ được một dịp buông lung phóng túng, ngang dọc ngược xuôi như tại hạ đâu ? Sự tự do chỉ là phần thưởng của những kẻ bần cùng và kiếp sống nghèo hèn là cái kiếp thoát ly mọi ràng buộc của lề lối của một xã hội của lễ nghi một chế độ.

Bỗng có tiếng cười vang tiếp theo là một câu buông ra với giọng sang sảng:

-Hay ! Hãy uống rượu trong chén, đừng nghĩ việc thân sơ ! Chí lý thay ! Nhưng, người ơi ! Thỏ rừng hết, chó săn chết, chim vắng bay, cung bẻ gảy ! Cái câu đó, xem ra còn chí lý hơn ! Một mùi hương thoang thoảng quyện trong không gian, theo gió cuốn vào lều.

Một giai nhân xuất hiện, như từ cung trời đột nhiên đáp xuống.

Vương Phi ! Con người quanh năm suốt tháng, ốm bệnh nằm tịch mịch trên chiếc giường.

Con người như chẳng còn tha thiết đến những lạc thú cỏi đời, âm thầm đếm ngày trôi qua, chờ khi về cỏi vô ưu ! Giờ đây, con người đó xuất hiện với tràng cười, với câu nói, có oai khí phi phàm! Trên mặt, có vuông sa che kín, vì sa mỏng, nên cái kín đó phần nào hở, qua lượt sa, gương mặt đẹp hiện mờ mờ, chẳng những không mất vẻ đẹp kinh hồn, mà còn ảo huyền đến hấp dẫn cực độ.

Vương Phi xuất hiện đột ngột, Quy Tư Vương kinh ngạc, song thấy mặt vợ đẹp, lại hân hoan.

Lão như quên đi bệnh trạng của bà, lão như không lưu ý đến sự di chuyển nhẹ nhàng và nhanh chóng của vương phi khi đến đây, lão vội rời ghế, bước tới nghinh đón:

-Làm sao ái phi đến đây được ?

Vương Phi mỉm cười:

-Tiện thiếp đến bất ngờ, hẳn vương gia không toại ý ?

Bây giờ, lão mới nhớ lại tình trạng của bà.

Lão hỏi:

-Thân thể còn yếu đuối, khổ gì lại phải trải gió dầm sương ?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng tiếp hỏi:

đừng nói sương lạnh, gió mạnh, dù cho sương là đao, gió là kiếm, Vương phi vẫnchịu đựng nổi như thường, có phải chăng ?

Vương phi mỉm cười gật đầu:

-Phải ! Phải ! Cơ Băng Nhạn chớp mắt :

-Chim hết, cung gãy, thỏ hết, chó thịt, chừng như vương phi định áp dụng cáo luật cung cầu đó lên sanh mạng của bọn tại hạ ?

Quy Tư Vương hấp tấp đáp chận :

-Bổn vương chẳng có y đó đâu, xin các vị đừng quá nghi ngờ.

Vương phí lạnh lùng:

-Vương gia không có ý đó, song tiện thiếp lại có ! Quy Tư Vương giật mình:

-Ái phi … Vương phi đưa tay hất vuông sa che mặt, nhìn thẳng vào mắt Quy Tư Vương hỏi:

-Vương gia có nhận ra tiện thiếp chăng ?

Quy Tư Vương mỉm cười :

-Tại sao bổn vương không nhận ra chứ ?

Vương phi dưa tay vuốt nhẹ gương mặt.

Một chiếc nạ mỏng dính như cánh ve theo tay bà rơi xuống, mường tượng da rắn lột.

Dưới bóng đen, vương phi hoàn toàn biến thành một người lạ.

Trên thế gian, theo sự nhận xét của Quy Tư Vương, chẳng có một nữ nhân nào đẹp hơn Vương phi.

Nhưng, người trướcmặt đây đẹp gấp mười, gấp trăm lần hơn Vương phi.

Bất giác, lão kêu lên:

-Bà là ai ?

Bà ấy điềm nhiên hỏi:

-Vương gia không nhận ra tiện thiếp thật ư ?

Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên, cao giọng thốt:

-Tại hạ nhận ra bà, bà là … Bà ấy từ từ chuyển ánh mắt về phía Hồ Thiết Hoa, gằn từng tiếng:

-Các hạ nhận ra thiếp ? Thế thiếp là ai ?

Bà là ai ?

Là nương tử trong một đêm, là người đã sát hại đại công chúa, để giao hoan thủ lạc với Hồ Thiết Hoa.

Bây giờ, y mới hiểu tại sao, mấy hôm trước, khi vào lều Vương ph, nhận lãnh lệnh công tác, y cảm thấy con tim rạo rực lạ thường.

Thì ra, làn điện giao tình còn lảng vảng trong xác thịt của y, gặp nhân điện của vương phi là phát động ngay … Tuy nhiên, còn là Vương phi bà đẹp dịu dàng hiền hậu. Bây giờ biến thành một người khác, tuy có đẹp hơn song lại là cái đẹp sắc sảo, cái đẹp tàn khốc … Hồ Thiết Hoa nghe lạnh khắp mình.

Giả vương phi cười nhẹ:

-Thiếp biết, các hạ không bao giờ nhận ra thiếp ! Trên thế giannày chẳng một ai nhận ra thiếp ! Bởi vì, ai nhận ra thiếp là không phương gì sống sót ! Căn lều đang ấm áp, trở nên lạnh ngay, và lạnh hãi hùng ! Người nào cũng cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

Bây giờ, ai cũng đoán ra, bà là ai ! Thạch Quan Âm ! Bà là Thạch Quan Âm ! Ai cũng muốn nói ra câu đó, song không ai dám nói.

Quy Tư Vương ngã ngồi trên ghế, thần sắc thê thảm vô cùng.

Lão hỏi:

-Bổn vương chẳng cần biết bà là ai ! Nhưng vương phi của bổn vương … không lẽ bà đã hạ sát rồi ?

Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Chẳng nên đau đớn ! Tuy bà ấy chết song còn thiếp đây ! Thiếp chưa chết mà ! Chẳng lẽ thiếp không sánh bằng bà ấy ! Chẳng lẽ thiếp không thỏa mãn nổi Vương gia ?

Quy Tư Vương kêu lên:

-Bà … Thạch Quan Âm mỉm cười gật đầu:

-Thiếp đã thay thế Vương phi từ lâu, thì đương nhiên là phải tiếp tục thay thế ! Quy Tư Vương sững sờ.

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Phải ! Tại hạ biết bà ấy sẽ thay thế vĩnh viễn ! Quy Tư Vương trố mắt:

-Các hạ biết ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Vương gia không con trai, chỉ có mỗi một công chúa. Ngày nào đó, Vương gia và công chúa có bề nào, ngai vàng bỏ trống, bao nhiêu ngươi đổ máu mà tranh đoạt. Nhưng bà ta không phí chút công vươn tay ra là quyền uy nắm trọn ! Đáng thương bọn Hồng Học Hán, An Đặc Sơn ! Uổng làm công cụ cho bà ta ! tất cả đều chết một cách hồ đồ ! Thạch Quan Âm lạnh lùng nhìn Cơ Băng Nhạn một lúc, bỗng cười lên một tiếng thốt:

-Nhờ đâu mà ngươi lại đoán được ý ta ? Ta lầm ngươi, nên có ý khinh thường ! Quy Tư Vương run giọng:

-Bà muốn giết bổn vương ?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

đế vương có cái chết của Đế Vương, thiếp không thể làm ngược với quy cũ ! Chỉ cần vương gia uống cạn chén rượu trước mặt đó đi, uống xong rồi, từ nay vương gia sẽ chẳng hề gặp sự gì phiền phức cả ! Quy Tư Vương biến sắc:

-Ba … đã hạ độc vào rượu ?

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Không nhiều lắm, song vừa đủ cho hai cha con ! Quy Tư Vương nhìn chén rượu trước mặt, đổ mồ hôi ướt đầu.

Gã râu xanh cũng có mặt tại cuộc rượu, gã cứ uống từ lúc đầu không hề thốt tiếng nào.

Gã chờ cơ hội.

Nhân lúc Thạch Quan Âm không lưu ý đến gã, gã len lén bước ra ngoài.

Ngờ đâu, Thạch Quan Âm như có ngàn mắt, ngàn tai, vô luận là ai, ở gần hay x bà, vô luận người đó cử động như thế nào, bà đều biết cả.

Bà không hề quay đầu, lạnh lùng hỏi:

-Muốn ra ngoài để gọi biện thủ phải không ?

Gã râu xanh giật mình, cao giọng đáp:

-Phải ! Bà đừng quên, tại hạ có hơn tám trăm anh em, sẵn sàng tuân theo lịnh tại hạ, họ là những người từng chiến đấu, họ không sợ chết, họ đông, bà đơn độc, dù bà thừa tài hiết sạch họ, thiết tưởng chẳng phải là việc dễ làm ! Và bà nên hiểu, chỉ cần một người sống sót thôi, thì cái mưu của bà cả nước đều biết. Bả sẽ không thành công theo chủ ý của bà ! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Ngươi có lý ! Ta khen thuộc hạ của Trác Mộc Hợp đều là những hảo hán không sợ chết, song rất tiếc cái tiệc thành công này bày ra hơi sớm một chút, bởi các huynh đệ của ngươi đã say vùi, họ say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Bà không xưng hô khách sáo nữa.

Gã râu xanh biến sắc:

-Không lẽ bà cũng hạ độc cho tất cả tám trăm người ? Bà làm vậy chẳng một ai hay biết à ?

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Vừa rồi, ta hạ độc ngay trước mắt ngươi, ngươi có thấy chăng ?

Gã râu xanh hét lớn, vung đao lướt tới.

Võ công của gã không cao lắm, song gã rất quen chiến trận, nên thế đánh của gã cũng lợi hại.

Gã cũng biết động thủ với Thạch Quan Âm là làm một việc liều lĩnh chẳng bao giờ thủ thắng nổi.

Gã biết, chẳng bao giờ gã đánh đến chiêu thứ hai, cho nên gã chỉ hy vọng ở một chiêu thôi, chiêu đầu, chiêu duy nhất.

May thì thành công, không may là chết liền.

Chiêu đao không có gì đáng ngại, song khí thế thì thật là đáng sợ.

Thanh đao của gã chớp lên, Tỳ Bà công chúa cũng đã vọt đến rồi.

Nàng cũng chuẩn bị xuất thủ từ lâu.

Nàng vung chủy thủ. Tiếp trợ gã râu xanh ngay, sợ gã không xoay trở kịp.

Một cái chớp nháng lên, nàng đánh đúng ba chiêu, nhắm vào ba yếu huyệt của Thạch Quan Âm.

Gã râu xanh chú trọng đếnsức mạnh, còn công chúa, thì lợi dụng cái nhanh, hai lối công hoàn toàn tương phản.

Tuy tương phản, song chẳng khác nào hổ trợ cho nhau, mà hổ trợ một cách huyền diệu, vì họ liên thủ xuất phát cả cương lẫn nhu, cả âm lẫn dương.

Họ biểu hiện một sự phối hợp đáng giá vô cùng.

Bỗng, một tiếng quát lên như sấm vang lên.

Hồ Thiết Hoa lao vút thân mình đến nơi.

Một tiếng bình tiếp nối, gã râu xanh đã bị y hất bay trở lại, đồng thời Tỳ Bà công chúa cũng bị y nắm cứng cổ tay.

Quy Tư Vương kinh hãi kêu lên:

-Hồ tráng sĩ phản ?

Tỳ Bà công chúa cũng hét :

-Ngươi điên ?

Hồ Thiết Hoa không nói gì, chỉ đẩy Tỳ Bà công chúa lui lại bảy tám bước, rồi mới đứng yên.

Thạch Quan Âm bất động tại chỗ, nhìn Hồ Thiết Hoa mà cười nhẹ.

Còn thưa một cánh tay, Tỳ Bà công chúa vung lên, tát mạnh vào mặt Hồ Thiết Hoa, nhưng tay nàng cũng bị chận luôn.

Gã râu xanh hét lớn:

-Các hạ là bằng hữu của Vương gia hay là gì ? Tại sao lại đánh tại hạ ?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

-Tại hạ bổn ý không muốn đánh các hạ, song trong cơn khẩn cấp tại hạ không tiết chế được công lực, do đó lỡ tay ! Vương gia của gã râu xanh, chẳng phải la Quy Tư Vương mà chính là Hắc Trân Châu.

Gã đề cập đến Hắc Trân Châu để trách cứ Hồ Thiết Hoa.

Tỳ Bà công chúa dậm chân:

-Tại sao ngươi động thủ với bọn ta ? Thế ngươi là đồng đảng của bà ấy ? Hay ngươi thấy cục diện xoay chiều nên trở mặt ? Định bỏ yếu theo phía mạnh ?

Tay không cử động được, nàng dùng chân đá vào người Hồ Thiết Hoa vừa đá vừa mắng:

-Súc sanh ! Ta không gnờ ngươi hèn mạt quá ! Ngươi chỉ là một tiểu nhân đê tiện quá ! Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Ngươi cứu chúng để cho chúng mắng đấy ! Tại sao ngươi thích gánh vác việc của người, tự chuốc lấy cái khổ chứ ?

Tỳ Bà công chúa cao giọng:

-Hắn cứu bà chứ cứu ai ? Nếu hắn không gánh vác việc ngươi thì bà đã mất mạng rồi ! Thạch Quan Âm vẫn cười:

-Ngươi tưởng với hai chiêu đó, hai người hạ nổi ta ?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Tại sao lại không ?

Nàng lại tỏ lộ vẻ cao ngạo, to tiếng tiếp:

-Chiêu công của ta rất kín đáo, chủy thủ bao trùm quanh người bào, bà không thể nào tránh khỏi ! Thạch Quan Âm thở dài:

-Ngươi đúng là một con ếch, nằm đáy giếng sâu nhìn trời tưởng trời chỉ bằng miệng giếng ! Trẻ con ngây ngô quá chừng ! Nếu chiêu công của ngươi lợi hại, thì làm sao Hồ Thiết Hoa hóa giải dễ dàng được chứ ?

Tỳ Bà công chúa giật mình, không nói được tiếng nào.

Thạch Quan Âm điềm nhiên tiếp:

-Cho ngươi biết nếu chiêu công của các ngươi phát xuất trọn đà, đao và chủy thủ vừa xuống là cả hai ngươi cùng ngã đấy ! Các ngươi tưởng là đao pháp kín đáo liên lạc như da trời nào biết đâu có bảy tám sơ hở lớn ?

Bà vung tay biểu diễn bảy tám tư thế đoạn tiếp -Ngươi xem đó, nếu ta phản công như vậy liệu ngươi có sống sót nổi không ?

Tỳ Bà công chúa sững sờ.

Nàng phải nhìn nhận không thể nào phản ứng kịp trước thủ pháp của Thạch Quan Âm.

Nếu bà ta muốn giết nàng, thì bà thành công dễ dàng, dễ hơn thò tay vào túi lấy đồ.

Nàng biến sắc như màu đất, mồ hôi lạnh xuất ra, đẫm ướt y phục.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Bây giờ, ngươi đã biết rồi chứ ! Chiêu thức chân chính kín đáo, chẳng những các ngươi chẳng bao giờ xử dụng nổi, mà có lẽ suốt đời cũng chưa thấy đến một lần ! Trẻ con biết mình còn quá non nớt chưa ?

Bà nhìn sang Hồ Thiết Hoa, trầm lặng gương mặt hỏi:

-Ngươi cứu chúng, là có ý tự mình làm cái việc động thủ thay chúng ?

Hồ Thiết Hoa đứng đo, mà mường tượng tâm tư hướng tận đâu đâu. Y không nghe bà nói gì.

Những chiêu bà cừa biểu diễn, làm cho y suy nghĩ mông lung.

Những chiêu đẹp như điệu vũ say hồn, phảng phất có tiếng nhạc điệu huyền diệu đưa đẩy… Vô luận là ai, thấy vũ điệu đó rồi tất cả phải mê mẩn tâm thần, niềm sảng khoái len vào cơ thể, biến tất cả thành mây khói lâng lâng phiêu tưởng giữa bầu không khí.

Rồi, trong lúc thần hồn tản mác bị bà ta lấy tính mạng dễ dàng.

Bà gặt hái tánh mạng đối phương, như gặt hái một đóa hoa một chiếc lá bên vệ đường.

Hồ Thiết Hoa nghĩ mãi, tìm cách hóa giải những chiêu thức đó.

Nếu Thạch Quan Âm dùng những chiêu thức đó, đối phó với y thì y cầm chắc là phải ngã gục.

Y không cần biết là bà còn những chiêu thức nào khác nữa chăng. Bởi, cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu thôi cũng đủ định phân cao thấp.

Cơ Băng Nhạn bình tịnh như thường, song mồ hôi lạnh từ trán rơi chảy dài theo cạnh mắt.

Hiển nhiên hắn cũng mơ hồ như Hồ Thiết Hoa.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Vừa rồi bà biểu lộ võ công gì đó ?

Thạch Quan Âm thản nhiên đáp:

-Cho ngươi biết cũng chẳng sao ! Chiêu đó có cái tên là Nam Nhân Kiến Bất Đắc ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nam Nhân Kiến Bất Đắc ? Võ công gì chứ ?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Cũng không lợi hại gì cho lắm ! Nhưng vô luận là nam nhâm nào thấy chiêu đó là phải mất mạng ! Cho nên tuyệt đối nam nhân không nên thấy ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại hạ muốn biết võ công đó thuộc môn phái nào ?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Trong thiên hạ, có môn phái nào sáng chế nổi chiêu thức đó ? Đừng nói là những môn phái nhỏ, ta hãy lấy một phái lớn như phái Thiếu lâm, mà luận võ công của phái nầy vô dụng quá chừng ! Nhiều đường, nhiều lối, phức tạp, xem thì nhiều song thực ra chẳng có gì, bọn giữ ngựa, đẩy xe, chèo thuyền, ham lắm, chứ người chân chính nghiên cứu võ học, chẳng thích chút nào ! Bởi võ học càng rườm rà càng phù phiếm ! Có cái danh rộng song mất cái thực sâu !

61. Đương Nhiên Phải Làm

Bà mỉm cười tiếp nối :

-Còn vũ công của phái Vũ Đương thì phù bạc quá, phù bạc đến độ gần như thiếu sót, chẳng khác nào một món ăn mà đầu bếp quên cho gia vị vào! Cái mã võ rất đẹp, cái chất võ không tinh. Người ta dễ chận! Rồi bà hỏi :

-Có đúng vậy không ?

Thiếu Lâm, Vũ Đương là đôi thần tượng trong làng võ, bà luận hai phái đó như luận một vật dụng thông thường, chẳng gán cho một điểm giá trị nhỏ nhặt nào! Bà cuồng ngạo thái quá, dù rằng lập luận của bà rất chính xác.

Tuy nhiên, tuyệt kỹ của bà ẩn ước mô phỏng theo vũ công của hai phái đó! Bà đã tuyển chọn một vài tinh hoa trong hai loại vũ công đó, phối hợp lại, sáng chế ra, thế mà bà lại khinh thị nguồn gốc.

Hồ Thiết Hoa muốn cười lớn! Thạch Quan Âm lại tiếp :

-Hai phái đó, sở đắc rất tầm thường, thế mà vẫn có thinh danh lừng lẫy, thật là lạ lùng! Càng lạ lùng hơn nữa, là điều đặt tên cho những chiêu thức! Cái gì là Đao Phách Sơn Nhạc ? Cái gì là Hoàng Long Phục Hổ ? Cái gì chứ ? Thực ra, chỉ đáng gọi là Phách Mộc Sài, là Hoàng Miêu Phục Cẩu, không hơn không kém! Cho nên ta không dẫm dấu của họ, không dùng những danh từ rỗng tuếch, ta chỉ gọi đơn giản là Nam nhân bát kiến Đắc. Cái giá trị Ở chỗ diệu dụng chứ không ở danh từ.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Như vậy những chiêu thức đó, do bà sáng chế ra ?

Thách Quan Âm gật đầu :

-Muốn sáng chế một môn riêng biệt, phải am tường tất cả môn công của các phái hữu danh. Ngoài ra, phải sành tâm lý của con người! Sáng chế chiêu Nam nhân bát kiến Đắc, ta hiểu rõ nhược điểm của nam nhân. Cho nên ngoài ta ra, mà đừng hòng ai làm nổi! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu, đoạn cười khổ :

-Phải! Bà nghiên cứu nam nhân rất kỹ! Thạch Quan Âm hỏi :

-Bây giờ, ngươi còn tưởng là nên động thủ với ta không ?

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn cùng thở dài, cùng đáp :

-Không dám rồi! Ba tiếng "không dám rồi" vừa được buông ra, Quy tư Vương biến sắc mặt như màu đất.

Tỳ Bà công chúa lỏng lẻo bàn tay, thanh chuỷ thủ rơi xuống vang lên một tiếng keng lạnh lùng.

Ngờ đâu, Cơ Băng Nhạn và Hồ Thiết Hoa đã biến thành hai mũi tên, bay vút tới.

Cả hai nhích động thân pháp, gần như đồng thời gian, khó thể phân định ai trước ai sau.

Họ cũng liên thủ như gã râu xanh và Tỳ Bà công chúa, song phần tinh diệu phải hơn nhiều.

Họ xuất thủ, dù cho ai chú ý, cũng không nhận định kịp.

Hai bóng người vừa chớp lên, ba chiêu thức phát xuất.

Họ xuất thủ như thế nào, họ phát xuất chiêu thức gì, có họ biết nổi mà thôi! Họ chưa xuất thủ, người ta còn thấy bóng họ, họ xuất thủ rồi, liền biến thành hai đợt khói, không ai biết đợt nào của người nào! Gió cuốn vu vu trong lều, gió quyện chén rượu, bình rượu rung chuyển lắc lư.

Y phục của Quy Tư Vương, Tỳ Bà công chúa, gã râu xanh phất nghe phần phật.

Quy Tư Vương ghê sợ phi thường, có thể hôn mê bất cứ phút giây nào.

Tỳ Bà công chúa hấp tấp bước tới dìu lão, nhưng tay nàng rung bần bật.

Gã râu xanh chả phân biệt được gì, vẫn trừng mắt nhìn. Hai tròng mắt chực lòi ra.

Bình sanh gã từng trải nhiều cuộc chiến trí mạng, từng bị địch chém trúng trên mình, song chẳng hề sợ hãi.

Lần này gã khiếp đảm phi thường! Và gã khẩn trương ra mặt như chính mình đang giao đấu! Trong một căn lều, dù rộng đến đâu vẫn còn hẹp, hẹp cho một cuộc đấu giữa ba người.

Nhưng, họ xoay trở tài tình quá, chẳng một ai chạm ghế, chạm bàn.

Tỳ Bà công chúa và gã râu xanh không khỏi buột miệng thở dài.

Bây giờ, cả hai mới biết mình còn non nớt quá, đem so sánh với ba người đó, chẳng khác nào bảo con rùa đua tốc độ với tuấn mã! Đừng nói là họ làm gì được đối phương, nội cái việc tránh chạm ghế, chạm bàn, chạm vách lều cũng khó khăn lắm rồi.

Bỗng, gió ngừng.

Ba bóng người đứng yên ba nơi.

Hồ Thiết Hoa, nắm chặt hai bàn tay, gương mặt ửng đỏ đáng sợ.

Cơ Băng Nhạn thì trắng nhợt mặt.

Cả hai trừng mắ nhìn Thạch Quan Âm.

Thạch Quan Âm còn giữ nụ cười ở khoé miệng, xem ra, bà vẫn an tường, vẫn đẹp, vẫn bình thản tựa hồ chưa cùng người giao thủ.

Bất quá, bà như một người vừa tắm xong, trang phục chưa được tươm tất, chỉ chỉnh dung nhan tạm thời để tiếp khách bất ngờ.

Cả ba đứng lặng, bất động.

Tỳ Bà công chúa chẳng hiểu tại sao họ ngưng đấu. Mà nằng cũng chẳng hiểu bên nào thắng, bên nào bại.

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn đứng lặng người tại chỗ, Quy Tư Vương, Tỳ Bà công chúa và gã râu xanh nghe tim đứng lại.

Mãi một lúc lâu, nơi khoé miệng Hồ Thiết Hoa, có máu rỉ ra, chầm chậm chảy xuống cằm… Nhưng, y đứng thẳng người như cán bút.

Thấy máu rỉ nơi miệng Hồ Thiết Hoa, Tỳ Bà công chúa tựa hồ không đứng vững nữa.

Nàng đã hiểu, bên nào thắng bên nào bại rồi! Với cái bại này, phụ vương chết, nàng chết, bao nhiêu thần dân Quy tư quốc chết! Không phải là cái bại của Hồ Thiết Hoa, của Cơ Băng Nhạn. Cái bại này của cha con nàng, của cả nước Quy tư! Thạch Quan Âm thở dài hỏi :

đã biết không phải đối thủ của ta, sao các ngươi lại muốn động thủ, để chuốc lấy cái nhục ?

Hồ Thiết Hoa cắn răng, trầm ngâm một lúc, đoạn cao giọng :

đại trượng phu, sanh giữa dòng đời, có những việc phải làm, có những việc không nên làm. Những việc phải làm, biết ràng làm mà chẳng thành công, cũng phải làm như thường! Thì ra y đang nghĩ đến cái triết lý của danh từ võ hiệp.

Danh từ đó, là danh từ kép, nếu phân tách ra thì nó thành ra danh từ đơn là võ và hiệp.

Võ, ai ai cũng là con nhà võ, biết múa may, quay cuồng, dùng võ làm bất cứ gì tuỳ thích, không giới hạn, không khép vào một quy củ nào cả.

Làm bất cứ việc gì, nếu có đủ sức bất chấp nên làm hay không nên làm.

Nhưng, hiệp ở trên võ nhiều bậc.

Muốn hành hiệp phải biết võ, biết võ rồi, phải biết xét suy, có những việc không nên làm dù là có lợi lớn. Có những việc phải làm dù làm là có hại.

Trong vũ lâm, sở dĩ có hai hạng người, chánh và tà, bạch và hắc, là vì con nhà võ quên mất chữ hiệp, nhiều người chỉ lợi dụng võ mà không cẩn trọng chữ nghĩa hiệp, do đó, võ mới đi ngược với hiệp, và hiệp phải có bổn phận ngăn ngừa về hành động quá đáng.

Lâu dần, võ và hiệp biến thành đối lập, và danh từ võ hiệp ngày nay không phải bất cứ ai cũng có thể khoác vào mình, khoác xứng đáng.

Tựu chung, danh từ võ hiệp bị lạm dụng quá nhiều! Con nhà võ, hành động quấy, ỷ tài, dám giết chết để giữ chủ trương, con người đó là ngu, chứ đâu phải là hiệp ? Bởi họ chết cho cá nhân họ, mà hành động cho cá nhân mình, là ích kỷ, sao gọi là hiệp ?

-Cho nên, hiệp là phải vị tha, hiệp không còn là cá nhân nữa.

Bỗng Cơ Băng Nhạn hỏi :

-Bà có hai dịp hạ sát tại hạ, sao bà không hạ thủ ?

Thạch Quan Âm thở dài :

-Hơn hai mươi năm rồi, chẳng có một ai dám động thủ với ta. Mãi đến hôm nay, mới có các ngươi! Ta phải suốt hơn hai mươi năm dài mới gặp người dám động thủ với ta! Kể ra tìm được người dám động thủ với ta nào phải việc dễ làm? Cho nên ta mến tài, ta không nỡ xuống tay với kẻ thừa can đảm! Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn không hẹn mà đồng buông tiếng thở ra.

Cả hai cùng có một ý nghĩ :

-Tại sao Lưu Hương chưa trở về ? Giá như có Lưu Hương tiếp trợ, cả ba cùng hợp lực, dù Thạch Quan Âm có bản lĩnh quán thế, vị tất đã thắng nổi?

Hồ Thiết Hoa tặc lưỡi thốt lên ý niệm đó :

-Rất tiếc Đạo Soái Lưu Hương vắng mặt! Nếu không thì… Thạch Quan Âm cũng tặc lưỡi :

đáng tiếc thật đó! Ta từng nghe người đời ca tụng vũ công của Đạo Soái Lưu Hương! Bình thời hắn chẳng tỏ ra đặc biệt gì, song càng gặp đối thủ cao tài, hắn càng chứng tỏ khả năng tuyệt diệu. Không được cùng hắn động thủ một lần, kể ra cũng là điều đáng hận cho ta! -Bà khỏi phải hận! Sớm muộn gì, hắn cũng tìm gặp bà, động thủ với bà! Thạch Quan Âm thở dài :

-Chỉ sợ không có cơ hội thôi, ít nhất cũng trong lúc này, và các ngươi cũng không nên chờ đợi hắn! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Bà cho rằng hắn ra đi lần này vĩnh viễn không trở lại ? Bà tưởng rằng Ngô Cúc Hiên có đủ tài ba dồn hắn vào tử địa ?

Thạch Quan Âm điềm nhiên :

-Trên thế gian này, nếu có một người có đủ tài năng dồn Đạo Soái Lưu Hương vào tử cảnh, thì người đó là Ngô Cúc Hiên. Chỉ có Ngô Cúc Hiên mới làm nổi một việc như vậy. Bởi vì Ngô Cúc Hiên nghiên cứu Lưu Hương quá kỹ, nghiên cứu từ đầu đến chân, từ ngoài vào trong, nghiên cứu như nhà giải phẫu dùng ngàn nhát dao phân tách những bộ phận nhỏ nhặt nhất của mỗi con người. Ngô Cúc Hiên biết rõ Lưu Hương có những nhược điểm nào… Bà dừng lại một chút, điểm nhẹ một nụ cười rồi tiếp :

-Các ngươi nghĩ, giả như ta không tin tưởng là Lưu Hương nhất định chẳng trở về đây, thì ta làm gì hao phí thời gian, ở lại đây đùa cợt với các ngươi ? ít nhất ta cũng phải theo sát Ngô cúc Hiên, tiếp trợ y chứ ?

Hồ Thiết Hoa mồ hôi lạnh ướt đầu.

Nhưng y bật cười lớn :

-Trên thế gian, chắc chắn chẳng một ai hiểu được con người của Đạo Soái Lưu Hương như thế nào, chính bọn tại hạ đây, từng sống chung với hắn suốt hai ba mươi năm, vậy mà bọn tại hạ chẳng hiểu nổi hắn mảy may! Nói chi đến cái tên Ngô cúc Hiên kia, là người chưa từng ở bên cạnh hắn phút giây nào ?

Thạch Quan Âm điềm nhiên :

-Các ngươi không nhận xét được hắn, là vì các ngươi lấy con mắt bằng hữu mà nhìn hắn, chứ không lấy cái tâm kẻ thù mà lượng tư cách của hắn. Là bằng hữu, các ngươi cần gì hiểu biết hắn rõ ràng ? Là bằng hữu, các ngươi cần gì phải dè dặt với hắn ? Chỉ có những kẻ thù mới cần hiểu rõ hắn, để tìm cách đối phó. Các ngươi không cần tìm hiểu thì hiểu thế nào được ? Cho nên, biết người, chăng ai biết hơn kẻ thù của người. Nói một cách khác, việc mình thì mù quáng, nhưng người ở ngoài sáng! Trong khi các ngươi thản nhiên bên nhau, kẻ thù âm thầm theo dõi nghiên cứu tỉ mỉ… Hồ Thiết Hoa một lượt nữa đổ mồ hôi lạnh.

Y lẩm nhẩm :

-Ngô cúc Hiên có cừu hận gì với hắn ?… Thạch Quan Âm không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa nữa, bước đến trước mặt Quy tư Vương, hai tay nâng chén vàng, miệng nở nụ cười duyên.

Nhìn bà trong tư thái đó, dù là con người tượng đá, tượng đá cũng chuyển động.

Rồi bà cất giọng dịu dàng thốt :

-Xin người uống chén rượu này, bao nhiêu cố nhân đang chờ hội kiếm chốn huỳnh tuyền! Nơi đó vương gia sẽ gặp lại Mẫn Hồng Khuê, Hồng Học Hán, An Đắc Sơn, có lẽ không đến nỗi quá tịch mịch.

Đêm trên sa mạc, chừng như quá dài, dài hơn bất cứ nơi nào ở cõi trần gian.

Đêm bắt đầu từ cuối ngày trước, đêm còn lan rộng đến đầu ngày sau.

Đêm đã lấn một phần ngày, do đó phải dài.

Mới vào giờ tuất mà đêm như xuống lâu rồi.

Tiểu Phi biến sắc mặt, nhưng lấy ngay bình tĩnh, bật cười lớn :

-Thuật cũ đem ra dùng lại, chẳng không là bất trí sao ? Bên bờ hồ Đại Minh, ngươi đã trốn thoát một lần. Hôm nay lại nuôi hy vọng nữa sao ? Chẳng lẽ ta không có cách đối phó ?

Tràng cười dứt, câu nói ngưng. Tiểu Phi tung bổng người lên lơ lửng trên cao khỏi vầng khói mờ.

Chàng đã biết bí kỹ ẩn trốn của Nhẫn Thuật. Chỉ cần vượt mình cao khỏi vầng khói, là trông thấy rõ người dùng Nhẫn Thuật chạy đi về hướng nào.

Vầng khói tan mau, màn khói không lan rộng, nhưng Tiểu Phi lên cao rồi, nhìn ra bên ngoài vầng khói chiếm độ ba trượng tròn, mênh mang nào có một bóng người trên nền cát trắng trải dài tận phương trời xa ?

Ngô cúc Hiền đã biến mất.

Nhưng y chẳng đi đâu xa.

Y vẫn còn ở trong vầng khói mờ, và từ nơi đó y phát lên một tràng cười, vọng ra sang sảng.

Tiểu Phi chợt cảm thấy khí lực tiêu tan, lúc bay lên thì nhẹ nhàng như cánh nhạn, giờ nghe nặng như xác tợ có đeo chì.

Chàng rơi phịch xuống mặt cát.

Ngô cúc Hiền càng cười lớn :

-Thuật cũ đem ra dùng lại, chẳng thể gọi là bất trí được! Bởi đã dùng lại thuật cũ, là bớt đi ngu xuẩn, thêm phần cao minh! Trên thế gian này, trước mặt Đạo Soái Lưu Hương, ai muốn thi thố một cái gì, cái đó hẳn không kém phần nghiên cứu.

Gió đêm quét qua từng cơn, cuốn dần khói mờ, khói tan dần, cuối cùng Ngô cúc Hiên hiện thân rõ rệt.

Tiểu Phi thở dài :

Phải! Bởi trước kia, trong vầng khói của ngươi, không có độc khí! Ta cứ tưởng hôm nay vầng khói này cũng như vầng khói trước ngờ đâu ngươi có để mê hương! Ngô cúc Hiên cười nhẹ :

-Tự nhiên ngươi chẳng hề tưởng đến điều đó. Cái nhược điểm của con người là không phòng bị những kẻ mà mình cho là đã hiểu rõ như lòng bàn tayVì không phòng bị nên để rơi vào cạm bẫy! Cho nên, con người hoàn toàn đến đâu, vẫn không thể không có một vài nhược điểm!… Và chính những nhược điểm đó bị đối phương khai thác, thành ra phải thất bại! Y cười.

Rồi y tiếp :

-Ngươi biết không, nhược điểm của ngươi là tự tin, mà sự tự tin lại quá mạnh.

Ngoài ra cái tâm của ngươi lại quá mềm, nếu ngươi không mềm lòng thì ngày đó ngươi đã tặng ta một đao rồi, như vậy có còn đâu đến ngày nay ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Ta biết cái nhược điểm của ta nên ngày nay ta xem ngươi quá quan trọng. Tuy ta biết rõ trên thế gian này, có những kẻ yếu hèn vì muốn sống nên giả chết, nhưng ta không tưởng là một người tài nghệ như Diệu Tăng Kim vô Hoa lại là một trong những kẻ yếu hèn đó! Ta xem trọng ngươi nên ngươi đắc ý, rồi ngươi cho là ta có nhược điểm! Điều mỉa mai cho ta là trọng ngươi mà thành nhược điểm! Ngô cúc Hiên cười nhẹ :

-Ta biết, ngươi khó chịu lắm! Từng tung hoành trong thiên hạ, từng xem mình là vô địch trong thiên hạ, hôm nay lại thất bại nặng nề! Để đền đáp ân tình của ngươi ngày trước đối với ta, hôm nay ta dành cho ngươi một điều thống khoái. Ngươi cứ trút mọi niềm oán hận, vô luận là ngươi dùng danh từ nào mắng ta, ta vẫn nghiêng tai nghe kỹ. Khi ngươi còn mắng, ta không hạ thủ, ta kiên nhẫn chờ đến lúc ngươi dứt lời.

Y lật chiếc mũ trên đầu, cẩn thận gỡ bộ tóc giả ra. Lấy hai món đó xuống rồi, y còn một chiếc mặt nạ da người rất mỏng.

Một khuôn mặt đẹp trai hiện ra sau khi chiếc nạ rơi luôn.

Gương mặt của Diệu Tăng Kim vô Hoa! Tiểu Phi bình tĩnh nhìn y, không vội nói một lời nào.

Và chính y cất tiếng trước với vẻ cao ngạo :

-Xem ra, thì không sánh bằng Đạo Soái Lưu Hương về tài cải sửa dung mạo, ta vẫn là một tay khá chứ ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Ngươi còn kém xa! Diệu Tăng Kim vô Hoa hỏi :

-Nếu ta còn kém, thì sao qua được mắt ngươi ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Không qua mặt ta nổi đâu! Ta đã biết ngay từ lúc đầu Ngô cúc Hiên là một con người nguỵ trang, bất quá trong nhất thời ta chưa nhận ra con người thật dưới cái lốt giả mạo đó thôi! Vô Hoa thở dài :

-Ta cứ tưởng là chẳng bao giờ ngươi hoài nghi ta, bởi ta hao phí biết bao nhiêu tâm lực, lừa Nhất điểm Hồng đến đây, ta lại dàn mọi cảnh cho ngươi tin là chính Hắc Trân Châu chủ trì mọi việc, ta hết sức thận trọng trong mưu đồ, cốt làm sao cho ngươi càng suy tưởng càng nhận thấy sự tình rất phức tạp, cho ngươi càng ngày càng mù mờ, như con người đui đi đêm trong rừng, chẳng tìm được lối ra.

Tiểu Phi thốt :

-Khá lắm! Và chính ta cũng nhận thấy là mình mê man trong sự tình, không tìm thấy một điểm sáng nhỏ! Mãi đến lúc ta nhận ra Thạch Đà là một trong bảy tay kiếm của phái Hoa Sơn, ta mới thức ngộ Thạch Quan Âm là Lý cô nương của một thế gia tại Huỳnh Sơn! Bây giờ Vô Hoa cúi mặt xuống và nụ cười đã tắt.

Tiểu Phi tiếp :

-Năm xưa kiếm phái Hoa Sơn và thế gia Huỳnh Sơn khai diễn trường ác chiến, chỉ một mình Lý cô nương thoát nạn diệt vong, trong cảnh đó, Lý cô nương không còn một chỗ đứng ở Trung Nguyên thành phải xuất ngoại, hường về Đông đô, ẩn náu tại Phù Tang đảo. Nơi đó Lý cô nương gặp lại cố nhân là Thiên phong Điền tứ Lang, tình xưa dễ dàng hâm nóng lại, và qua một cuộc chắp nối mối tình dang dở đó, Lý cô nương hạ sanh hai con. Khi học nghệ thành tài rồi, cô nương lại ly khai ba cha con Thiên phong Điền tứ lang, trở về Trung thổ, hạ sát Thất kiếm Hoa Sơn, để báo thù ngày trước… …Sau đó, đột nhiên Lý cô nương thất tung hết sức thần bí. Trên giang hồ không ai còn nghe nói đến người! Và cũng từ ngày đó, xuất hiện một nữ ác ma, lấy cái hiệu Thạch Quan Âm, dành chỗ đứng trong vũ lâm… …Có ai ngờ đâu nữ ác ma đó lại là Lý cô nương ngày trước.

Điều bí mật đó, vĩnh viễn không ai khám phá ra nổi, nếu Lý cô nương đừng lưu lại một mạng trong Thất Kiếm Hoa Sơn! Tiểu Phi mỉm cười rồi tiếp :

-Có lẽ người sống sót đó, có tính khí quật cường, vô luận bị bức bách, hành hạ thế nào, vẫn không hề chịu khuất phục dưới gấu quần của Lý cô nương, mà Lý cô nương thì mê tít y, vô luận làm sao, cũng quyết chiếm cho được con tim người đó! Cho nên bà ta không hạ sát y. Ngờ đâu y lại trốn thoát! Gương mặt Vô Hoa hết sức lạnh lùng. Y trầm giọng bảo gọn :

-Cứ nói tiếp.

Tiểu Phi gật đầu :

đạo soái lưu Hương dù biết rõ việc của cha con Thiên phong Điền tứ Lang, nhưng không ngờ họ có liên quan đến Thạch quan Âm. Hai sự kiện đó tự nó rất khác biệt với nhau như trời với vực. Mãi sau này môn hạ Hoa Sơn sau thời gian thất tung, xuất hiện trở lại trên giang hồ, hai sự kiện đó mới nhập lại làm một! Chàng nhìn Vô Hoa, điểm nụ cười nhẹ :

-Ta chỉ còn có việc chấp ráp các diễn tiến, là có một đoạn cố sự rõ ràng! Kể ra nếu ta hiểu được đoạn cố sử đó, cũng chẳng phải là điều lạ lùng! Vô Hoa trầm ngâm một lúc :

-Phải! Ngươi đã biết Vô Hoa là con của Thạch quan Âm, hẳn cũng biết luôn bà thất bại thê thảm tại Trung Nguyên, Vô Hoa không còn cách nào khác hơn là ra vùng quan ngoại tìm mụ, chỉ có cách nếu nương nơi mụ, vừa được an toàn vừa có phương tiện nên sự nghiệp bá vương! Bỗng y chớp mắt rồi cười lạnh tiếp :

-Nhưng tại sao Vô Hoa biết được Thạch quan Âm là mẫu thân ? Đạo soái lưu Hương có đoán ra chăng ?

Tiểu Phi không cần suy nghĩ đáp ngay :

điều đó có liên quan đến Nhậm phu nhân Thu Linh Tố! Vô Hoa cau mày :

-Thu linh Tố ? Bà ấy có liên quan gì ?

Tiểu Phi tiếp :

-Thạch quan Âm đố kỵ tất cả những người đẹp trên đời, không hề dung thứ cho một ai có dung mạo hơn bà. Cho nên bà ta phá huỷ nhan sắc của Thu linh Tố, khiến Thu linh Tố sông không bằng chết, suốt đời chịu khổ! Ngờ đâu Nhậm bang chủ lại có tình sâu, dù Thu linh Tố thành xấu xí, Nhậm bang chủ vẫn cưới làm vợ như thường… Chàng dừng lại một chút, lại tiếp :

-Thạch quan Âm phá hoại, Nhậm bang chủ cứu giải đương nhiên Thạch quan Âm phải bất bình. Vì bất bình nên không buông tha họ Nhậm! Ngờ đâu, Thiên phong Điền tứ Lang lại tính nhanh hơn bà đem con trai gửi gấm cho Nhậm Từ. Khi biết được điều đó, bà đổi chủ ý ngay, bà nghĩ giết một người, không thích thú bằng huỷ diệt cả cơ đồ và sự nghiệp người đó, và bà chờ.

Chàng thở dài,rồi tiếp :

-Không ai kiên nhẫn hơn bà! Muốn giết một người lại chịu khó chờ đợi suốt mười mấy năm sau, chứ không chịu giết liền, chờ đợi để có dịp phá huỷ luôn cơ đồ sự nghiệp của người đó! Chờ đợi cho con trai trưởng thành rồi mới tìm đến! Vô Hoa mơ màng :

-Sao ngươi quá biết rõ sự tình ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Ngươi nghĩ, nếu bà không cho Nam cung Linh biết, Nhậm từ chẳng phải là người ân, mà lại là kẻ có cái thù sát phụ, thì làm sao Nam Cung Linh tàn độc với Nhậm Từ ? Ngươi vào Thiếu lâm Tự là lúc ngươi có đầy đủ trí khôn, nhưng Nam cung Linh thì còn nhỏ quá, nào biết xét suy ? Dù hắn có tánh khinh bạc như thế nào, hắn cũng được nhậm Từ nuôi dưỡng, và cảm hoá hắn ít nhiều, hắn đâu có thể nhẫn tâm làm được cái việc quá vô nhân đạo quá như vậy? Bởi ta kỳ quái, nên ta tìm hiểu!… Vô Hoa lạnh lùng :

-Và bây giờ ngươi đã hiểu ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Bà ấy gặp các ngươi, nói rõ thân thế các ngươi, do đó các ngươi mới biết mình là huynh đệ với nhau. Rồi cả hai oán hận người ân vô tưởng. Các ngươi nên làm việc đó, chẳng những dọn đường cho sự nghiệp, tranh ngôi bá chủ võ lâm, mà còn muốn báo phục thù nhà! Vô Hoa thở dài :

-Ngươi thông minh thật! Điều đáng tiếc là ngươi quá thông minh! Tiểu Phi mỉm cười :

-Câu đó ta đã nghe nhiều người nói qua! Vô Hoa điềm nhiên :

-Nhưng nghe lần này, là lần cuối cùng của ngươi! Tiểu Phi chớp mắt trầm giọng :

-Hiện tại trúng mê hương của ngươi, ta không cử động được. Chẳng lẽ ngươi hạ thủ đối với một người bất lực không phản kháng rồi! -Thực ra ta không nỡ giết ngươi, song ta học nơi ngươi một điều.

Tiểu Phi hỏi :

điều gì ?

Vô Hoa gằn từng tiếng :

-Là con người, tuyệt đối giữ cái tâm đừng bao giờ mềm! Nếu tâm mềm thì chắc chắn là phải chết nơi tay kẻ khác. Vì ngươi mềm lòng, nên ngày trước tha chết cho ta, để hôm nay lại phải chết nơi ta! Tiểu Phi thở dài, buông giọng trầm buồn :

-Vô Hoa! Vô Hoa! Ta lầm ngươi! Ta đánh giá ngươi quá sai lầm! Một tiếng soảng vang lên, tiếng đao chạm vỏ, bàn tay Diệu tăng Kim vô Hoa đã nắm chắc một thanh đao.

Thanh đao loại trường đao thân trắng chớp ngời.

Vô Hoa nhìn thanh trường đao, điềm nhiên hỏi :

-Ngươi còn nhớ, thế nào là cây Nghinh phong Nhất đao Trảm chứ ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Ta làm sao quên được ?

Vô Hoa tiếp :

-Với cách đó người bị giết không hề đau đớn. Với cách đó, người bị chém không hề cảm giác là đao chạm ở bộ phận nào. Ta bảo chừng, trên thế gian này, chẳng có cái chết nào sướng bằng chết với chiêu đao Nginh phong nhất Trảm! Rồi y than :

-Như ta đã nói, đó là cái thống khoái ta dành cho ngươi, lúc ngươi ly khai nhân thế. Ta đáp lại ân ngươi ngày nào tha chết cho ta! Y đưa tay lên cao.

Ánh đao chớp sáng, ánh đao từ trên chiếu xuống.

Trong sơn cốc chẳng có một mạng người nào sống.

Bao nhiêu xác chết nằm dọc theo hành lang, đều được bọn Tiểu Phi dùng bố phủ lên trên, che dấu cái rợn rùng thê thảm.

Nếu còn người sống sót, thì những người đó ở rất xa mấy ngôi nhà, những người đó ở dọc theo con đường cái, ngoằn nghoèo suốt tháng quanh năm, quét mãi trên lối đi, quét mãi mà không biết là quét những gì.

Những ngôi nhà vẫn còn y nguyên đó. Gian phòng của Thạch quan Âm vẫn còn có vẻ quyến rũ như thường, ánh đèn vẫn còn chiếu ra ngoài.

Thạch quan Âm đã trở về đó.

Thạch quan Âm trở về đương nhiên bà phải thấy những gì đã xảy ra tại nhà, trong khi bà đi vắng.

Nhưng thần sắc của bà an tường như chẳng có gì xảy ra.

Chừng như vĩnh viễn chẳng có việc gì làm cho bà kinh tâm táng đởm, làm cho bà phải mất bình tĩnh.

Nơi góc tường có một tấm kiếng, bên ngoài kiếng có tấm lụa xanh che khuất.

Thạch quan Âm vẹt tấm lụa đứng trước kiếng soi mình.

Bà soi mình một lúc lâu, gương mặt trắng nhợt từ từ ửng hồng lên.

Rồi bà từ từ cởi bỏ những y phục nơi mình bà.

Trong khoảnh khắc bà hoàn toàn loã lồ, và cái loã lồ đó là một công trình tuyệt xảo của hoá công. Trên thế gian chẳng có một pho tượng khoa? thân nào sánh được.

Bà nhìn bà trong kiếng lẩm nhẩm :

-Có ai bảo trì được dung mạo như ta chăng ?

Bà ngã mình xuống chiếc ghế.

Chừng như bà có vẻ nhọc mệt, nhưng ánh mắt sáng quá, chứng tỏ bà đang hồi sảng khoái nhất đời.

Sảng khoái vì nhận ra, mình vẫn còn trẻ trung như thời hoa niên.

62. Hồng Phấn Cô Lâu

Tựa mình vào thành ghế, bà thở dài, rồi lẩm nhẩm :

-Ta mỏi mệt lắm rồi! Hiện tại ta cảm thấy quá mỏi mệt lắm rồi! Ngươi có biết chăng, ngày hôm nay, ta đã làm được bao nhiêu việc ?

Ai ? Người đối thoại với bà là ai ?

Người trong mảnh gương kia chăng ? Bà đối thoại với cái bóng của bà ?

Bà đã mất lý trí rồi chăng ? Hay bà mượn cái bóng để tự than cuộc đời bà quá đầy sóng gió, đầy đến độ chính bà phải nhận bà cũng bị cuốn trôi như bao nhiêu người bị cuốn trôi theo sóng gió mà bà đã tạo ?

Bà than bà ủ rũ, nhưng đó là cái tâm tưởng của bà, chứ bên ngoài của bà vẫn tươi nhuận như thường.

Bởi, bóng người trong gương vẫn còn biểu hiện vẻ yêu đời tột độ.

Vẻ yêu đời của một thiếu nữ mà xuân tình đang chớm động, hay của một thiếu phụ đang độ hồi xuân.

Cái bóng trong gương như vừa khuyến khích mà cũng vừa thách cứ bà, thực ra thì chính bà đang nhìn bà qua một mảnh gương.

Bóng đó có vẻ trách bà :

-Ta biết, ngươi đã làm trong ngày nay rất nhiều việc, song cũng có một vài việc hơi quá đáng! Thạch quan Âm mỉm cười với bóng, bóng đương nhiên phải cười, cười phụ hoa. với bà.

Bà lẩm nhẩm tiếp :

-Cái lão Quy tư Vương đó, không đến nỗi quá hồ đồ như ta tưởng tượng. Tuy nhiên ta vẫn giết lão, và ta cũng giết luôn nàng con gái xinh đẹp của lão. Chất độc trong rượu có lẽ giờ đây đang phát tác lên và bắt đầu hành hạ chúng! Bà dừng lại một chút rồi tiếp :

-Còn như cái bọn Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn, ta chưa có ý định giết chúng chết sớm. Ngờ đâu chúng nổi máu anh hùng, khẳng khái uống chén rượu đầu tiên! Thật ta không còn làm sao được! Âu cũng là cái số của mỗi người! Con người khi cái số lên tiếng rồi, chẳng tránh làm sao được! Bà dừng lại rồi thở dài một lúc, đoạn tiếp :

-Ta biết mẫu người của Hồ thiết Hoa thà chết chứ chẳng hề để cho bất kỳ ai vũ nhục, thà chết chứ chẳng chịu khuất phục trước bất kỳ ai. Tuy nhiên hắn đáng ngợi bao nhiêu thì Cơ băng Nhạn lại đáng tiếc bấy nhiêu! Ta không tưởng là Cơ băng Nhạn có thể làm như vậy được.

Bà tự gật gù với bóng trong gương :

-Phải không ? Đáng tiếc cho Cơ băng Nhạn lắm chứ! Thạch quan Âm trầm ngâm một lúc rất lâu.

Bà mỉm cười, lại tiếp :

-Vô luận làm sao cái kế hoạch của ta như hoàn thành! Cái lão quỷ vương gia cứ tưởng là giết được An đắc Sơn, lão ta đã làm được một việc phi phàm. Lão có ngờ đâu, lão đã làm hộ ta một việc mà chính ta định làm ? Giả như lão còn sống sót, có thể là ta phải cảm tạ lão! Bóng người trong gương cũng mỉm cười đáp lại, và bóng đó như nói với bà :

-Phải! Nhưng ngươi cũng nên nhìn nhận cái điểm này là vô luận ngươi giết ai, cái chết của người đó chẳng hề làm dao động nổi con tim của ngươi, ngươi chẳng hề lưu ý đến. Hơn thế nữa, bỏ qua những kẻ đã chết vì ngươi trên thế gian này chẳng có một người sống nào làm cho ngươi phải chú ý! Tất cả đối với ngươi, như cái bóng thoảng qua, vui thì ngươi nhìn, buồn lại buông lỏng. Tất cả đều là những công cụ, dành cho ngươi sử dụng để tìm một khuây lãng, một tiêu khiển không hơn không kém! Đột nhiên, bà cười lớn.

Cười một lúc, bà lại tự thốt :

-Chúng tàn sát tất cả những người trong sơn cốc của ta, chúng đinh ninh là ta phải đau xót, ta phải khó chịu lắm! Chúng lầm! Chúng có ngờ đâu, điều làm cho ta khó chịu, chính là sự hiện diện của các nàng đó ? Ta thấy các nàng, ta thêm bực mình, song chẳng lẽ tự tay ta tàn sát chúng cho khỏi bực mình ? Ta cũng có tìm cách khích động cho các nàng tự tàn sát lẫn nhau, lâu dần, tuy có chậm đôi chút, song cuối cùng ta cũng sẽ được rảnh rang. Ngờ đâu, ngờ đâu có người thay ta làm việc đó, làm trong một lần! Tại sao ta định diệt trừ các nàng ? Chỉ vì ta sắp sửa thay đổi hoàn cảnh. Ta sắp sửa trở thành Hoàng tháI hậu xứ Quy Tư, nếu các nàng còn sống, thì ta sẽ xử trí chúng làm sao ? Ta đâu có thể mang chúng theo, mà ta cũng chẳng thể để chúng lại đây, ta lại càng không thể giải tán chúng ra khắp bốn phương trời! Bà gật gù kết luận :

-Kẻ nào hạ thủ tàn sát các nàng, kẻ đó là ân nhân của ta vậy! Ta cảm kích vô cùng.

Bóng người trong gương phụ hoạ.

-Phải! Kẻ hạ thủ thừa hiểu, trên thế gian này chẳng có gì làm cho ngươi bận tâm lưu luyến! Thạch quan Âm gật gù :

-Chỉ có ngươi! Ngươi là tâm, là ý của ta, ngươi làm cho ta lưu luyến, thiêt tha, ngươi là người duy nhất hiểu ta. Ta buồn, ngươi khuyên giải, ta vui, ngươi góp vui, ngươi bầu bạn với ta mãi mãi trong bất cứ trường hợp nào, vui cũng như buồn, trên bất cứ đoạn đường nào giữa dòng đời, trong nguy cũng như ngoài an! Chỉ có ngươi, tán đồng hành động tâm tưởng của ta. Chỉ có ngươi đem niềm hoan hỉ cho ta! Bà cười.

Bà gật gù kết luận :

-Kẻ nào hạ thủ tàn sát các nàng, kẻ đó là ân nhân của ta vậy! Ta cảm kích vô cùng.

Bóng người trong gương phụ hoạ.

-Phải! Kẻ hạ thủ thừa hiểu, trên thế gian này chẳng có gì làm cho ngươi bận tâm lưuluyến! Thạch quan Âm gật gù :

-Chỉ có ngươi! Ngươi là tâm, là ý của ta, ngươi làm cho ta lưuluyến, thiêt tha, ngươi là người duy nhất hiểu ta. Ta buồn, ngươi khuyên giải, ta vui, ngươi góp vui, ngươi bầu bạn với ta mãi mãi trong bất cứ trường hợp nào, vui cũng như buồn, trên bất cứ đoạn đờng nào giữa dòng đời, trong nguy cũng như ngoài an! Chỉ có ngươi, tán đồng hành động tâm tưởng của ta. Chỉ có ngươi đem niềm hoan hỉ cho ta! Bà cười.

Giọng cười ấm, nét cười dịu, con người bà lại đẹp.

Thoạt nhìn vào, ai không tưởng đó là một hiền phụ, một từ mẫu, một gương sáng của nữ giới ?… Bà mơ màng như từ trong cơn mộng lẩm nhẩm :

-Chỉ có ngươi! Duy nhất là ngươi! Ngươi tạo niềm sảng khoái cho ta, còn tất cả nam nhân chúng chỉ làm cho ta ứa gan thôi! Người trong gương tự vuốt ve, sờ soạng khắp các bộ phận trên cơ thể.

Thoạt đầu bàn tay trên cơ thể còn sờ, nắn chậm, lớt chậm, dần dần bàn tay đó đi nhanh, càng phút càng nhanh, tay càng nhanh, niềm sảng khoái bên trong cũng bốc nhanh.

Tự mình sờ nắn, vuốt ve mình, người trong gương là phản ánh của người ngoài gương, cả hai cùng lim dim mắt, đê mê, rồi cả hai cùng giương to mắt rạo rực.

Niềm rạo rực bốc dần lên, niềm rạo rực rên ư ư? nơi yết hầu, lồng ngực chuyển động gấp… Cả hai cùng vặn mình, cùng uốn éo như hoà theo niềm rạo rực đó, vừa để đè nén mà cũng vừa để tận hưởng khaói cảm đang dâng tràn… Bà nhìn vào gương lẩm nhẩm :

-Tốt quá, ngươi tốt thật đấy! Nam nhân nào trên đời không tốt bằng ngươi, chẳng một nam nhân nào tốt bằng ngươi! Vĩnh viễn kém xa ngươi! Vừa lúc đó, có tiếng thở ra từ bên ngoài rèm cửa phòng, vọng vào.

Tiếng thở ra, vang lên trong phút giây này đối với Thạch quan Âm như một ngọn roi quất ngang ngực bà.

Lập tức niềm rạo rực lắng đọng, sắc ửng hồng nơi gương mặt tan biến, những tiếng lẩm nhẩm đê mê tắt lịm, thân hình đang vặn, đang uốn éo, đôi chân co quắp đang rung chuyển, đôi tay đang siết một vật vô hình trong không gian, vật vô hình như nép vào lòng bà tất cả đều ngng, tất cả đều duỗi thẳng, trở lại trạng thái bình thường.

Nhưng, bag vẫn ngồi bất động trên ghế, bà đang bận dập tắt ngọn lửa dục bừng cao, ngọn lửa dục xuống nhanh, lửa hận bừng lên nhanh.

Bà chưa được phát huy niềm hận đối với một kẻ phát ra tiếng thở dài.

Tiếng thở dài như ngăn chặn sự đê mê của bà, trả bà về sống sợng.

Bà nắm chặt đôi tay, vùng đôi vai mấy lượt để lắng đọng niềm phẫn nộ xuống đáy lòng.

Phẫn nộ dịu rồi, bà cũng thở dài hỏi :

-Người ở bên ngoài rèm đó, có phải là Đạo soái lưu Hương chăng ?

Người bên ngoài, thở dài thêm mấy tiếng, trước khi đáp :

-Tại hạ đây bà! Thạch quan Âm cười nhạt :

-Người đã đến, sao chẳng vào ?

Tiểu Phi không đợi giục, bước vào ngay.

Chàng nhìn bà.

Nhưng bà không nhìn chàng, nhưng bóng trong gương nhìn chàng, hay đúng hơn bà nhìn bóng chàng trong gương.

Lâu lắm, bốn mắt duy trì một lúc. Sau cùng Tiểu Phi lên tiếng trước và trước khi lên tiếng chàng vẫn thở dài như đã thở dài :

-Tại hạ biết bà đang tìm một người đáp đúng sở thích của bà, bà đã dành cho người đó tình yêu trọn vẹn. Tại hạ hy vọng bà tìm được. Nhưng bây giờ tại hạ biết thêm một điều. là vĩnh viễn bà không tìm ra được con người trong ký tưởng của bà! Thạch quan Âm ạ lên một tiếng vô nghĩa.

Tiểu Phi tiếp :

-Bà có biết tại sao ? Chỉ vì bà yêu bà, bà tự dành cái tình yêu đó cho bà, bà không dành tặng ai ngoài bà! Do đó, bà nào quan tâm đến ai, đã không quan tâm thì làm sao biết được trên đời này vẫn có kẻ đáng được bà lưuý ? Bà chẳng quan tâm đến ai, kể cả trượng phu của bà, kể cả những đứa con của bà! Thạch quan Âm tưởng cơn phẫn nộ đã dịu, ngờ đâu nó vẫn còn ngấm ngầm.

Tiểu Phi đã đa cây gậy sắt khuấy đống tro nồng, tro bay lửa bùng cháy.

Bà vụt rời ghế, đứng lên hét :

-Ngươi… tại sao ngươi khám phá bí mật của ta ?

Từ bao lâu, bà là một người bình tĩnh, sáng suốt luôn luôn đẹp hấp dẫn, luôn luôn hiền dịu ôn hoà, bà khéo dấu những móng vuốt nhọn trong lớp bao nhung, dấu kỹ.

Giờ đây bà không cần dấu nữa, bà để lộ chân tớng một ác ma, một dã thú.

Đôi mắt đẹp của bà người niềm oán độc, niềm oán độc đó hiện tại nhắm Tiểu Phi làm cái đích.

Rồi bà từ từ bước tới, những bước đi chậm chạp nặng nề, những bước đi đến chỗ quyết liệt.

Nếu có thể, bà vồ ngay Tiểu Phi ngấu nghiến chàng như con mãnh thú đói nhiều ngày gặp miếng mồi ngon.

Tiểu Phi khẩn trương.

Dù tự tin đến đâu, chàng cũng phải khẩn trương. Và bà bước tới một bước chàng lùi một bước.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao, đang từ từ bước tới Thạch quan Âm đột nhiên dừng chân.

Rồi bao nhiêu vẻ tàn độc biến mất, bà trở lại ôn tồn hoà dịu, bà điểm nụ cười tơi, bà cất giọng trầm ấm thốt :

-Ta mất bình tĩnh! Ta sơ xuất thái độ! Ngươi nên lượng thứ cho ta! Đoạn bà thở dài :

-Thực ra, ta không nên hành động như vậy! Ngươi biết cho, một người nào đó có tâm sự bí mật, giữ kín được nhiều năm qua bỗng nhiên lại bị khám phá, thử hỏi người đó còn giữ được bình tĩnh không ?Thử hỏi người đó không phẫn nộ được chăng ?

Bà tha thiết :

-Ngươi hiểu chứ ? Ngươi biết như vậy chứ ?

Tiểu Phi trước sự thay đổi thái độ của Thạch quan Âm, phải sững sờ.

Chàng trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ :

-Tại hạ không có ý dò xét hành động của bà. Mong bà hiểu cho điều đó.

Thạch quan Âm cười nhẹ :

-Ngươi nói được câu đó, là đã làm cho ta cao hứng lắm rồi. Chỉ vì… Bà trở về chiếc ghế ngồi xuống, đoạn dịu giọng tiếp :

-Vô luận là ngươi muốn giết ta hay ta muốn giết ngươi, chúng ta nên để lại cho nhau một ấn tượng, cái ấn tượng đó ta muốn nó phải tốt đẹp. Giả như ngươi, trước giờ phút ngươi chết ta không muốn ngươi mang theo mình về âm cảnh, hình bóng của một ác phụ. Ngược lại nếu ta phải chết nơi chính tay ngươi, ta cũng chẳng muốn mang theo ta hình bóng một nam nhân tàn bạo. Cho nên ta muốn, một trong hai chúng ta phải ra đi, mình đàm đạo với nhau, mình an ủi lẫn nhau, mình bầu bạn với nhau mấy ngày… Bây giờ bà là một nữ chủ nhân sẵn sàng chiêu đãi khách, bất cứ khách đòi hỏi sự gì bà cũng có thể cung ứng, bà cung ứng với nụ cười, bà thoa? thuận chẳng chút miễn cưỡng.

Một người khách dù khó tánh đến đâu cũng khó làm gì nghịch ý nữ chủ nhân hấp dẫn đến như vậy.

Huống chi chi đã chắc gì van cầu mà được chiêu đãi như vậy ?

Tiểu Phi ngồi xuống một chiếc ghế cạnh chàng.

Rồi chàng cười nhẹ hỏi :

-Bà có điều chi cần hỏi tại hạ ?

Thạch quan Âm mỉm cười :

-Ngươi phải hỏi như vậy nữa sao ? Đương nhiên là ta có những điều cần phải hỏi ngươi! Nhưng ngược lại , ngươi hẳn cũng có những điều cần phải hỏi ta. Ta biết ngươi chưa hỏi, ngươi nhượng ta hỏi trước, là vì ngươi muốn giữ thái độ quân tử đối với một nữ nhân dịu hiền, ôn nhu.

Bà cười vang rồi tiếp :

-Bây giờ ta hỏi ngươi trước! Bà hỏi liền :

-Ngươi đã gặp Vô Hoa ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Có gặp! Hắn đối xử với tại hạ rất tốt. Hắn kiên quyết tìm cách đáp ơn tại hạ! Thạch quan Âm chừng như hết sức lấy làm lạ, kêu lên :

đáp ơn ngươi ? Hắn sẽ làm sao ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Hắn định dùng thủ pháp “Nginh phong nhất đao Trảm” chặt đầu tại hạ! Thạch quan Âm bật cười hắc hắc :

-Cái lối đáp ơn đó đặc biệt quá chừng! Thú vị lắm lắm! Tiểu Phi gật đầu :

đúng vậy! Hiện tại thì rất thú vị. Rất tiếc tại hạ không có bao nhiêu đầu, thành ra phải khước từ cái hảo ý của hắn! Thạch quan Âm thở dài :

-Vậy là hắn thất vọng :

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Và cả Thạch phu nhân cũng thất vọng luôn ?

Thạch quan Âm liếc mắt sang chàng mỉm cười :

-Cũng chẳng có gì thất vọng! Bất quá ta kỳ quái một chút thôi! Tiểu Phi ạ một tiếng :

-Kỳ quái ?

Thạch quan Âm đa tay chỉ chiếc bình ngọc phỉ thuý trên chiếc ghế, cạnh tấm gương từ từ thốt :

-Ngươi thấy chiếc bình đó chứ ? Trong bình đó có loại mê dược không sắc không Hương, không vị, có cái tên rất đẹp là Nhân nghê My, nó có công hiệu làm cho con người mất cả khí lực, cảm thấy phiêu phiêu phưởng phưởng.

Tiểu Phi hỏi :

-Vô Hoa đã dùng nó để đối phó với tại hạ ?

Thạch quan Âm gật đầu :

-Phải! Loại mê dược đó, luôn luôn có công hiệu, tại sao lại chẳng có một ảnh hưởng nào đối với ngươi ?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi, cười nhẹ :

-Tại hạ bình sanh bị lừa không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng khi nào bị một loại mê dược áp đảo nổi ! Thạch quan Âm càng kinh ngạc hỏi :

-Tại sao ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Phu nhân có chú ý là tại hạ có tật vuốt chóp mũi chứ ?

Thạch quan Âm gật đầu :

-Có chứ! Cử chỉ đó rất đáng yêu, ta tin ràng nhiều thiếu nữ mê ngươi vì động tác đó ! Nhưng việc ngươi vuốt chóp mũi có liên quan gì đến mê dược đâu ?

Tiểu Phi tiếp :

-Tại hạ vuốt chóp mũi, chẳng phải để làm mầu mè gì, mà chính là mũi tại hạ có cái tật. Bởi cái tật, mũi của tại không như mũi của bất kỳ ai. Đến thần y Diệp Thiên Sĩ, có ngoại hiệu là Kim châm Độ nguy, cũng nhìn nhận là trên thế gian, chẳng có thuốc nào chữa khỏi cái tật đó ! Chàng thở dài tiếp :

-Một con người có lỗ mũi nghẹt suốt ngày phải khó chịu lắm, khó chịu còn hơn mang một chứng bệnh đau khổ, cho nên tại hạ phát thệ, luyện một loại nội công đặc biệt. Công lực đó thật ra chẳng có gì hay cho lắm, bất quá giúp tại hạ thay vì thở bằng mũi, lại thở bằng chân lông. Lâu dần, tại hạ thở bằng lỗ chân lông thành tánh, lỗ mũi hoá ra thừa. Chỉ vì nó không đến nỗi xấu xí, tại hạ không nghĩ là nên cắt bỏ.

Thạch quan Âm giật mình.

Lâu lắm, bà mới lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ :

-Lỗ mũi đã thành vật thừa, thì mê dược nào hại ngươi nổi. Chân lông thở được, tự nhiên thuật khinh công của ngươi phải hơn thiên hạ. Người ta nói, người mù có cái tâm linh xảo phi thường cho nên, có việc trong cái hoa. có cái phúc, và ngược lại.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Tại hạ vừa cho phu nhân biết một bí mật mà bình sanh tại hạ dấu kỹ. Phu nhân còn điều chi hỏi tại hạ nữa chăng ?

Thạch quan Âm trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi :

-Còn Vô Hoa ? Hay là ngươi lấy cái hắn báo đáp ngươi lại đáp trả hắn ?

Bà không đợi Tiểu Phi, hỏi rồi cười nhẹ tiếp luôn :

đương nhiên là không rồi phải chăng Đạo soái lưu Hương ? Vì trên giang hồ ai ai cũng biết rõ đôi bàn tay của Đạo soái lưu Hương chẳng hề vấy máu! Tiểu Phi chợt chỉnh nghiêm thần sắc hỏi lại :

-Phu nhân có muốn gặp hắn không ? Tại hạ khi nào lại sát hại một mạng người ?

Người do trời định đoạt chết sống do trời, đồng loại đâu có quyền đoản thọ nhau ?

Vô Hoa chưa chết, hiện tại hắn đang ở gần đây! Thạch quan Âm nhìn thẳng vào chiếc mũi của Tiểu Phi.

-Nếu ta muốn gặp hắn, tự nhiên phải có điều kiện chứ ? Đúng vậy không ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

- Dù có điều kiện, cũng chẳng quan trọng gì. Bất quá phu nhân muốn gặp một người, thì tại hạ cũng muốn gặp vài người! Thạch quan Âm hỏi :

-Ngươi muốn gặp Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn và chưa con Quy tư Vương ?

Tiểu Phi thêm :

-Còn có anh em Liễu Yến Phi, Khúc vô Dung cô nương, Nhất điểm Hồng! Thạch quan Âm đáp :

-Khúc vô Dung và Nhất điểm Hồng có vận đỏ, cả hai đã đi thoát trước khi ta đi! Cả hai đã lưulại ngươi một phong thơ!... Rồi bà tiếp :

-Theo phép lịch sự, không ai được xem thư của người khác. Song ta khó dằn nổi tánh hiếu kỳ! Tiểu Phi cố nén khí giận bốc lên :

-Và phu nhân đã bóc ra xem ? Xem rồi phu nhân huỷ diệt luôn ?

Thạch quan Âm gật đầu :

-Nhưng, ta vẫn nhớ lời thơ như thế nào.

Bà điểm nụ cười tiếp :

-Thơ do Khúc vô Dung viết, nàng cho biết dù cả hai đã trở thành tàn phế, họ không nghĩ nên nhờ ngươi bảo hộ. Từ nay họ tự lo lấy, và nếu có cơ hội, họ cũng bảo hộ luôn ngươi ! Tiểu Phi biết ngay Cơ băng Nhạn có nói gì đó, xúc phạm đến họ khiến họ thương tâm nên họ bỏ đi.

Chàng thở dài rồi cười nhẹ thốt :

-Cả hai có tánh quật cờng, cả hai cao ngạo như nhau. họ họp nhau thì đúng là chim liền cánh cây liền cành. Đáng mầng cho họ. phu nhân nên cao hứng cho Khúc cô nương mới phải.

Thạch quan Âm tiếp :

-Còn anh em Liễu yến Phi, thì thật tình ta không nhìn thấy họ. Có lẽ họ cũng thoát đi rồi, như Khúc vô Dung và Nhất điểm Hồng.

Tiểu Phi thở phào :

-Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn ?

Thạch quan Âm điềm nhiên :

-Họ Ở gần đây, song ta sợ ngươi đến muộn một chút! Tiểu Phi biến sắc :

-Họ... không lẽ họ... Chàng nghe uất nghẹn ở yết hầu, như có ai vừa bóp lại rất mạnh.

Thạch quan Âm trầm tịnh tiếp luôn :

-Bình sanh ta không thích dùng độc dược, bởi ta có rất nhiều cách giết người còn tàn độc hơn độc dược! Mà lại đơn giản hơn nữa! Cho nên, về thuật dùng độc ta kém Thu linh Tố. Giả như ngươi đến sớm một chút thì có thể cả hai có hy vọng được cứu sống. Hiện tại thì... cầm như vô phương rồi! Dù Hoa Đà, Biển Thức trùng sanh, cũng đành chịu.

Bà thốt thản nhiên, Tiểu Phi nghe tim mình như có bàn tay nào rứt mạnh, nhũn nhẵn chưa dứt đau nhói từng cơn.

Máu nóng chảy mạnh trong châu thân, bốc lên đầu chàng nghe rõ tiếng vang bình bình nơi tai, nơi màng tai.

Nhưng chàng biết, đối tượng là con người như thế nào, nếu chàng vong động, là có đến bản thân chứ chẳng thu hoạch được lợi ích gì.

Biết vậy, chàng làm sao đè nén cơn tức uất ?

Chàng nắm chặt đôi tay, móng bấm lún sâu vào da thịt. Hai hàm răng cán chạt vào nhau tưởng chừng như sẽ gẫy hoặc vỡ vụn.

Thất bại! Một thất bại lớn lao của Tiểu Phi trong cuộc đời ngang dọc! Dù bây giờ, chàng có hạ sát Thạch quan Âm, điều thất bại đó vẫn không thể bù đúng giá! Và chàng từ đây mang nặng hận đến ngày cuối.

Huống chi chàng không hy vọng đủ tài trừng trị mục ác ma này ?

Dưới ánh đèn ấm dịu, Thạch quan Âm vẫn là một nữ nhân như mọi nữ nhân, và nữ nhân nào trong khung cảnh nay, cũng có vẻ hấp dẫn cả.

Hà huống nữ nhân đó lại là Thạch quan Âm ?

Hà huống, Thạch quan Âm không có lấy mảnh vải che chỗ kín, đừng nói che trọn thân thể ?

Chàng phải dè dặt, trước sự cố ý của bà, cố ý đa những bộ phận hấp dẫn nhất ra trước mắt chàng, sợ chàng không thấy rõ.

Nhưng, Tiểu Phi chẳng nhìn vào bộ phận nào. Mặc bà ta khêu gợi, chàng vẫn thẳng mắt nhìn vào khoảng không.

Cuối cùng, Thạch quan Âm thở dài :

-Ta biết, ngươi đang nghĩ cách trả thù cho bằng hữu. Ta khuyên ngươi bỏ đi cái chủ ý đó. Chỉ vì, dù võ công ngươi có cao, ta vẫn hạ sát được ngươi trong vòng trăm chiêu! Ngươi có tin như vậy không ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Tại hạ tin! Thạch quan Âm tiếp :

-Song ta không có ý giết ngươi! Ta muốn ngươi đừng bức ta phải giết ngươi! Vĩnh viễn ta không hề có ý giết ngươi! Hiện tại, ta không có một người thân cận nào! Nếu ngươi muốn, ta sẽ đặt ngươi lên chiếc ngai vàng tại Quy tư Quốc, ta còn nhượng cho ngươi… Bà vuốt tay lên cơ thể ngà ngọc.

Cử chỉ đó thay lời. Lời nói còn có thể bị khước từ, cử chỉ đó mười mọc rõ ràng.

Bà sẽ nhượng cái gì bà đang ve vuốt ?

Trên đời này, còn có cái gì hấp dẫn hơn ?

Vinh hoa, phú quý, sắc đẹp đều ở trong tầm tay, với tay ra là nắm tất cả.

Nam nhân nào chẳng mơ ước ? Nam nhân nào không hiểu rõ điều mơ ước quá cao, gần như khó thành sự thật! Và trên đời này, trong trăm vạn người, có được mấy kẻ thực hiện giấc mơ thành tựu ?

Tiểu Phi không mơ, mà hạnh phúc vẫn đến như thường! Thạch quan Âm tiếp :

-Giả như nhà ngươi muốn, thì ngươi sẽ hưởng thụ vô cùng. Bằng ngược lại là ngươi tự tìm cái chết! Sự lựa chọn đó, nào phải khó khăn ? Không lẽ ngươi không địch nổi một chủ ý dễ dàng ?

Hấp dẫn quá! Chỉ có những con người bằng gỗ, đá, mới không động tâm.

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Tại hạ đáng lẽ ra, phải đáp ứng lời đề nghị đầy quyến rũ của phu nhân. Nhưng, rất tiếc phu nhân đã quá già rồi! Dù phu nhân còn đầy đủ phong độ như một thiếu nữ đang xuân, nghĩ đến các con trai của phu nhân đều đồng lứa với tại hạ. tại hạ thấy lợm giọng thế nào ấy! Câu nói đó, là nhát búa đập vào đầu Thạch quan Âm. Nghe câu đó, Thạch quan Âm mường tượng mình đang dẫm chân lên đống lửa.

Bao nhiêu cố gắng tỏ lộ tư thái dụ hoặc con người đối diện cầm như tan biến mất rồi.

Bà rung rung giọng hỏi :

-Thế là ngươi bức ta phải giết ngươi ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Chắc vậy đó, phu nhân! Tại hạ thà chết, chứ không thích làm chồng một bà già! Phu nhân mặc y phục vào, còn có thể trông được! Phu nhân để thân thể loã lồ, trông chớng mắt quá đi thôi! Nhìn phu nhân tại hạ cảm thấy lợm giọng từng cơn vậy đó! Chàng sợ Thạch quan Âm trầm tĩnh, không rung động, lại càng nặng lời.

Chàng biết, nếu Thạch quan Âm phát khùng, thì chàng mới có cơ tất thắng.

Đúng như chàng dự đoán.

Thạch quan Âm sôi giận cực độ. Bà giận đến đỏ cả người. Bà thừa hiểu Tiểu Phi khích nộ bà, song chẳng làm sao khống chế nổi sự phẫn uất.

Bà tung người lên, bà rời ghế.

Khi Tiểu Phi dứt câu, bà đã xuất phát đúng bảy chiêu rồi.

Một người chỉ có hai tay, trong thoáng mắt, đánh ra được bảy chiêu, kể ra cái nhanh không thể tưởng tượng nổi! Bảy chiêu nhắm vào bảy nơi khác biệt trên mình Tiểu Phi yết hầu, đôi mắt, ngực, dạ dày… Trên thân mình con người, có bao nhiêu chỗ yếu nhược. Thạch quan Âm đều bao trùm chưởng ảnh lên đó! Tiểu phi từng thấy thủ pháp rất nhanh của các cao nhân trong vũ lâm.

Có người chén nước rơi trên bàn xuống, chén chưa đến đất đã chụp lại kịp, mà chụp khéo đến độ nước không đổ một giọt nào.

Có người dung đôi đũa mà bắt ruồi, có người dùng kim nhỏ chích đuôi con thạch sùng.

Nhưng chưa có ai sánh bằng Thạch quan Âm.

Bảy chiêu đó, toàn là thực chiêu, và toàn là độc chiêu.

Tiểu Phi quát to :

- Dừng tay! Đánh như vậy làm sao Thạch quan Âm thu tay về kịp ?

Nhưng với ai thì khó, khó thu tay về. Với Thạch quan Âm, điều đó chẳng khó khăn chi cả.

Tiểu Phi biết vậy.

Nếu muốn thu tay về là Thạch quan Âm thu được ngay.

Bà thu nhanh, đánh nhanh mà thu cũng nhanh, tựa hồ bà không hề xuất thủ.

Bà hỏi :

-Ngươi muốn nói gì nữa ? Hay là ngươi đổi ý ?

Tiểu Phi nghe lưng áo ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đánh canh bạc này, quan trọng nhất trong đời chàng! Được là sống, thua là chết! Nếu Thạch quan Âm không nghe lời chàng phân trần, thì chàng cầm như hữu hỉ! Chàng đang có ưu thế đấy, nhưng con tim vẫn đập liên hồi! Song khi nào chàng để lộ sự lo lắng cho đối phương thấy rõ ?

Nhìn Thạch quan Âm chàng mỉm cười :

-Phu nhân muốn động thủ, ít nhất cũng phải mặc y phục vào. Phu nhân không nhận ra mình hiện tại giống một con tôm luộc sao ? Đỏ rực như thế kia, trông chẳng đẹp tý nào cả! Thạch quan Âm dù co muốn mặc y phục vào, cũng không làm sao kịp.

Tiểu Phi vừa dứt câu là xuất thủ liền.

Trên giang hồ, còn ai không hiểu Đạo soái lưuHương xuất thủ như thế nào.

Người có thủ pháp nhanh bậc nhất tại Trung Nguyên là Nhất điểm Hồng cũng phải khâm phục chàng.

Nhất điểm Hông đánh được năm chiêu, là Tiểu Phi đánh được mười chiêu.

Như vậy cái nhanh của chàng gấp hai lần hơn cái nhanh của người có tiếng là nhanh nhất nước.

Cho nên, chàng xuất thủ đánh được ba chiêu, Thạch quan Âm mới phản công.

Vừa đánh, Thạch quan Âm vừa cười thốt :

-Thảo nào trên giang hồ, người ta chẳng cho ngươi là tay giảo quyệt thứ nhất! Đến bây giờ ta mới thấy tận mắt. Nhưng ngươi khoan đắc ý vội! Ta tin ngươi, nên lầm ngươi một lần, và chỉ mộ lần thôi, chắc chắn là

chẳng có lần thứ hai được! Bà vừa dứt câu, thì Tiểu Phi cũng đã bắt đầu thấy nguy, chàng sắp sửa rơi vào vòng khống chế của bà.

Và bà phản công lại mười chiêu thì Tiểu Phi chỉ trả lại được bảy chiêu thôi.

Bây giờ, chàng tin chắc lắm rồi, chứ trước kia thì chàng vẫn hoài nghi.

Chàng tin chắc Thạch quan Âm quả là tay vô địch.

Chàng đã từng trải vũ công của các môn phái trên giang hồ song chàng phải nhìn nhận thủ pháp của Thạch quan Âm là độc đáo.

Vô luận là danh thủ nào trong vũ lâm, vừa chớp tay lên là Tiểu Phi biết ngay là người đó sẽ đánh chiêu thức gì.

Song, chàng không sao nhận định được đấu pháp của Thạch quan Âm.

Trên giang hồ, theo chỗ hiểu biết của Tiểu Phi thì chỉ có bốn năm người đáng được gọi là nhất lưu cao thủ.

Như Thiên Phong đại sư, chưởng môn phái Thiếu lâm ly khai là Nam Thiếu lâm, như Lôi đình thợng Nhân, tông chủ phái Côn Luân, như Du Hiệp huyết y Nhân.

Nhưng chàng nhận thấy, tất cả những người đó, chẳng một ai duy trì đủ ba trăm chiêu với Thạch quan Âm.

Và chàng nhận thấy, chính chàng, chắc chắn là không chịu nổi năm mươi chiêu với bà.

Chẳng hiểu tại sao Thạch quan Âm đột nhiên chậm tay lại.

Nếu đối thủ nào chậm tay như bà, Tiểu Phi đương nhiên nhận ra những sơ hở ngay, không nhiều thì ít.

Song, Thạch quan Âm chậm tay, đấu pháp còn kín đáo hơn lúc bà nhanh tay.

Chỉ vì bà tự tin, có tự tin, mới dám chậm tay.

Mà, làm cái gì nhanh cũng để sơ xuất, hơn là làm chậm. Cái gì nhanh là phù phiếm, bởi vì quá gấp rút. Cái gì chậm là chắc chắn vững vàng. Nhanh là hư nhiều, thực ít còn chậm thì thực nhiều, và chừng như cũng chẳng có điểm nào hư.

Do đó, đấu pháp rất vững, rất kín đáo, dù sơ hở thì cái sơ hở đó chỉ dùng để dụ địch.

Tiểu Phi dần dần lúng túng.

Thạch quan Âm cười lạnh :

đạo soái lưu Hương! Ngươi còn có thể duy trì được hai mươi chiêu nữa chăng ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Chắc là không rồi, phu nhân! Chàng lại buột miệng thở dài.

Thạch quan Âm tiếp :

-Ngươi có nghĩ là có người đến cứu ngươi chăng ?

Tiểu Phi lại thở dài :

-Không nghĩ như vậy đâu, phu nhân! Bởi làm gì có người đến đay bất ngờ ?

Bây giờ cứ trong phút giây nào, Thạch quan Âm cũng có thể hạ độc thủ cả. Tiểu Phi hoàn toàn bị bà chế ngự.

Và cũng có thể nói rằng, tất cả bảy vị chưởng môn bảy phái kiếm lớn có cùng đến đay một lượt, cũng không thể cứu chàng được.

Và, dù chi tất cả quan binh trên đời, quan binh của tất cả các quốc gia hợp lại, kéo đến đây, cũng không cứu nổi chàng.

Bởi trước khi họ đến, là bà hạ sát chàng rồi.

63. Giã Từ Sa Mạc

Tự nhiên, Tiểu Phi có rất nhiều cừu nhân.

Tự nhiên, những cừu nhân đó hận chàng đến thấu xương, nhập tuỷ.

Họ hận chàng nhưng làm gì chàng được.

Bởi không làm gì được, họ rủa thầm :

đạo soái lưu Hương, ngày sau ngươi phải chết nơi tay nữ nhân, ngươi chết bên cạnh một nữ nhân trần truồng! Nghiệp đi của ngươi là như thế đó! Nếu những cừu nhân của chàng có mặt hiện giờ, họ sẽ cười thoa? mãn, cười thích thú.

Thân thể loã lồ của Thạch Quan Âm bỗng nhiên đẹp hẳn lên, đẹp hơn trăm lần ngàn lần.

Một vẻ đẹp rạng rỡ! Người rạng rỡ, bóng người trong gương càng rạng rõ hơn, bởi cái rạng rỡ của mặt gương.

Bà điểm một nụ cười hết sức quyến rũ thốt :

-Ngươi có biết chăng ? Giết một đối thủ lợi hại ta cảm thấy mình trẻ đi một tuổi! Giết người, đối với ta, có ích ở chỗ đó! Nhưng giết ngươi ta thấy tiếc rẻ phần nào! Bà nhận ra Tiểu Phi không còn chống đỡ nổi nữa! Ngờ đâu Tiểu Phi thum mình lại rồi bất thình lình đánh ra một chưởng.

Chưởng đó, không nhắm Thạch Quan Âm, mà lại hướng về tấm gương.

Chưởng đó nếu nhắm bà chẳng khi nào đánh trúng bà được. Nhưng tấm gương làm gì có phản ứng ?

Một loạt tiếng rắt vang lên, tấm gương vỡ tan.

Thạch Quan Âm trong gương vỡ tan! Nếu đối với một người nào khác, sự kiện đó chẳng có ảnh hưởng gì.

Nhưng đang lúc Thạch Quan Âm sáng đẹp, đang lúc cường mãnh bao nhiêu năm qua, bà ký thác vào tâm gương bao nhiêu ý niệm, bà ký thác luôn sắc đẹp, nhìn vào gương bà yêu bóng bà, tưởng chừng bóng đó bằng xương bằng thịt, người lý tưởng của bà.

Người và bóng ngăn cách bằng tấm gương, song hợp nhất, bóng chết là người chết, người chết trong tâm tưởng! Người chết bóng phải tan biến.

Bây giờ bóng chết, tức nhiên bà chết trong tâm tưởng! Thạch Quan Âm giật mình, như chính bà bị chưởng đánh trúng! Cao thủ giao đấu với nhau, điều tối kỵ là giật mình.

Chớp mắt, Tiểu Phi đã điểm vào năm huyệt đạo trên mình bà.

Bị điểm huyệt Thạch Quan Âm không hay biết gì cả.

Mảnh gương vỡ đã làm cho bà sửng sốt phi thường, sửng sốt đến độ Tiểu Phi hạ bà rồi mà bà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Mãi một lúc lâu, bà mới nhìn chàng trong ánh mắt còn phảng phất sự sửng sốt lẫn nghi hoặc.

Tiểu Phi thở mạnh như vừa hạ xong một thân cây cuối cùng của khu rừng già mà chàng có bổn phận phá sạch, phá liên tục.

Chàng đưa tay vuốt mồ hôi mặt, song vuốt để cho mặt ướt hơn, vì tay chàng đổ mồ hôi như vừa nhúng vào nước.

Y phục của chàng cũng ướt đẫm, dán sát vào mình.

Thạch Quan Âm lẩm nhẩm :

-Ngươi... ngươi đánh ta ngã ?

Tiểu Phi cười nhẹ qua cơn thở dốc :

-Phải đó, bà! Tại hạ thường thường có phương pháp đánh ngã nhưũng người có võ công cao hơn tại hạ. Chính tại hạ cũng không tin tưởng là mình làm được như vậy, song sự thực là tại hạ đắc thủ đúng như ý muốn! Thạch Quan Âm lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chừng như bà có nghĩ đến điều gì muốn nói, môi mấp máy mấy lượt, nhưng cuối cùng, bà nín lặng.

Tiểu Phi thở dài :

-Bà giết chết bằng hữu của tại hạ, tự nhiện tại hạ muốn giết lại bà, nhưng tại hạ không thể làm vậy, bởi tại hạ phải đưa bà đến… Bỗng chàng kinh hãi nhận ra, Thạch Quan Âm từ từ héo hon, từ từ giãn da, rút gân, tóp thịt… Bà tự sát.

Cơ thể được giữ gìn, mỹ lệ qua mấy mươi năm, giờ đây phút chốc hoá ra cằn cỗi, biến thành xác chết khô héo.

Trên thế gian, không ai giết được bà.

Chỉ có bà mới giết dược bà! Đêm sắp tàn.

Bình minh chuẩn bị trở về vạn vật với mấy tia sáng đầu tiên, phương đông đã sang màu da cá.

Không gian còn lạnh.

Tiểu Phi đau đớn vô cùng.

Chàng tự hỏi :

-Ta thắng ? Ta thắng thật sao ?

Xác người nằm đó, là một bằng chứng! Nhưng bao nhiêu xác người đổi lấy một xác người ? Chàng hạ được Thạch Quan Âm, song chàng có thật sự thắng được Thạch Quan Âm chăng ?

Đành rằng chàng biết được bọn Tô Dung Dung vô sự, song một Thạch Quan Âm có bù đắp được Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn không ?

Vĩnh viễn, chàng mất hai vị bằng hữu thân nhất của đời chàng.

Chàng không rõ là mình đã khóc từ lúc nào, và khóc được bao lâu.

Khóc bạn là một lẽ, nghĩ đến cái sống là lẽ khác.

Chàng chưa có thể chết theo bạn. Chàng còn phải sống, nhất định phải sống.

Chàng còn nhiệm vụ. Nếu chàng chết, là vô hình chung chàng lại giết thêm mấy mạng người nữa.

Bởi, còn bao nhiêu người, nếu chàng sống họ mới sống.

Chàng thu can đảm vào đôi tay, ưỡn ngực bước đi.

Vô Hoa bị chàng điểm huyệt, dấu ở một nơi trong núi, vô luận làm sao, chàng cũng phải mang hắn trở về Trung Nguyên, cho vũ lâm xử trí hắn.

Nhưng, chàng không làm được việc đó bởi đã qua muộn rồi. Một mũi tên dài đã xuyên thủng yết hầu Vô Hoa. Máu chảy đãm ướt nơi ngực hắn.

Trên vũng máu, có một mảnh giấy.

Giấy có ghi mấy chữ :

đạo soái lưu Hương không thích giết người, Hoa. my Điểu xin làm thay cái việc đó.

Tiểu Phi giật mình.

Hoa. my Điểu là ai ? Tại sao cứ bám sát bên chàng, giúp chàng mãi ?

Giúp chàng hay hại chảng ? Bởi những việc y làm, không trọn vẹn xứng ý chàng! Hoa. my Điểu có mục đích gì ?

Một cơn gió từ xa quét tới. Theo gió, một mũi tên bay. Tên đến chàng.

Tiểu Phi đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên.

Đầu tên bị bẻ gẫy. Hiển nhiên, người bắn không có ác ý.

Tên, có cột một đường giây! Y đợi chàng ?

Trò đùa kể ra cũng mới lạ! Vô luận có sự gì nguy hiểm Tiểu Phi cũng phải đến nơi, xem cho biết sự tình.

Chàng vọt đi liền.

Đúng như chàng dự đoán. Nơi đầu giây, quả có người đang đợi chàng.

Chẳng phải là một người, mà có đến bốn người. Trông thấy chàng, họ cùng đứng nhanh lên.

Tiểu Phi sững sờ.

Bốn người đó là cha con Quy tư Vương, Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn! Mộng chăng ?

Nhưng Hồ thiết Hoa chụp vai chàng, bóp mạnh. Niềm đau làm cho chàng thức ngộ là không phải mộng! Chảng cười khổ :

-Sự thật! Sự thật! Nừu là mộng khi nào ta nghe đau ? Mà người chết bao giừo sống lại! Thế là nghĩa làm sao ?

Hồ thiết Hoa cười lớn :

-Thế nghĩa là không chết! Rồi y tiếp :

- Diêm vương đông khách quá, không thể tiếp bọn ta, đành hẹn khi khác. Bắt buộc chúng ta phải trở về.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thế à ? Thảo nào gần đây chẳng có nhiều người chết rồi sống lại! Đặc biệt quá! Cơ băng Nhạn hỏi gấp :

-Tại sao ngươi biết bọn ta trúng độc ? Ngươi có gặp Thạch Quan Âm ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Ừ ! Hồ thiết Hoa chồm tới :

-Bà ta ?… Tiểu Phi thở dài :

-Chết rồi! Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn, Quy tư Vương, Tỳ bà công chúa kinh ngạc.

Lâu lắm, họ mới thở vào.

Hồ thiết Hoa hỏi :

- Do ngươi ?

Tiểu Phi lại thở dài :

-Ngươi có nghe, thiên hạ truyền thuyết có người mang chất độc trong răng, lúc nào muốn tự sát, là cắn bể răng, uốn độc chết ngay chăng ?

Hồ thiết Hoa cau mày :

-Tự sát ? Tại sao bà phải làm thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Bởi chẳng còn cách nào khác! Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng, như chưa bao giờ biết chàng.

Tỳ bà công chúa hỏi gấp :

-Ngươi đánh bại bà ta ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Các ngươi kỳ quái lắm, phải không ?

Chẳng những họ kỳ quái, họ lại còn không tin! Hồ thiết Hoa thoẻ ra mấy lượt, đoạn lắc đầu thốt :

-Xong! Xong! Tử Công Kê! Ngươi nghĩ sao ? Ta và ngươi hiệp sức đánh không thắng Thạch Quan Âm ? Tiểu tử một mình, lại đắc thủ! Tiểu Phi cười khổ :

-Cũng không dễ dàng đâu! Cho ngươi biết, ta phải xuất hơn hai trăm chiêu, song chẳng một chiêu nào bức hiếp bà ta nổi! Hồ thiết Hoa lại hỏi :

-Thế ngươi làm sao đánh bại bà ta ?

Tiểu Phi chưa đáp, Tỳ bà công chúa cười nhẹ, chặn lời :

-Tự nhiên hắn có phương pháp chứ ? Đấu lực không thắng, phải dùng trí mà đấu chứ! Dù hắn kém vũ công, song trên thế gian này chẳng có ai thắng nổi tâm trí hắn! Nàng bước tới, nắm tay Tiểu Phi, như vĩnh viễn chẳng buông ra.

Quy tư Vương đằng hắng nói tiếp :

-Bổn vương thọ Ơn trọng của ba vị, chẳng hay ba vị có chấp nhận làm một cuộc viễ du đến Quy tư Quốc.

Tỳ bà công chúa lại chặn lời :

đương nhiên là họ chấp thuận, phụ vương! Vô luận là ai, không ai được từ khước! Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn không đáp, chỉ nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi cũng đằng hắng một tiếng :

Tự nhiên tại hạ cũng có ý viếng quý quốc, bất quá… Tỳ bà công chúa biến sắc :

-Bất quá làm sao ?

Tiểu Phi sờ chót mũi, nhìn thoáng Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn, như bảo hai gã đáp lời.

Song cả hai không thấy ánh mắt của chàng.

Bắt buộc chàng phải thở dài, đáp :

-Bất quá… bọn tại hạ còn nhiều việc phải làm. Cho nên lần này đành phải phụ hảo ý của vương gia! Tỳ bà công chúa buông tay liền.

Mặt nàng biến sắc, không còn một hạt máu. Đôi tay nàng rung rung, nàng lùi lại, lùi lại, mở to mắt nhìn Tiểu Phi, giọng nàng rung rung :

-Ngươi không đi ? Thực sự không đi ?

Tiểu Phi cười khổ.

Quy tư Vương nắm tay con gái than :

-Ba vị không muốn đi, bổn vương thất vọng vô cùng. Biết làm sao khi ba vị còn nhiệm vụ khác ?… Tỳ bà công chúa cúi đầu, lẩm nhẩm :

-Phải! Cha con ta không thể cưỡng ép! Thực ra! Các vị không đi cũng phải!Ta cũng biết trước như vậy rồi! Đoạn nàng ngẩng mặt lên, điểm nụ cười, tiếp :

-Ta không trách các ngươi! Mà cũng không thể đi theo các ngươi! Chúng ta là những người của hai thế giới. Ngẫu nhiên mà gặp nhau kể cũng cao hứng lắm rồi ?

Gió lạnh như dao cắt.

Tiểu Phi, Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn đứng trong gió, chẳng biết được bao lâu rồi! Hồ thiết Hoa thở dài :

-Nàng đi, nàng không khóc! Chẳng phải dễ dàng như thế đâu ? Bình sanh ta chưa biết phục nữ nhân nào! Ta phải phục nàng! Tiểu Phi buồn ra mặt :

-Nàng nói đúng! Chúng ta và hai cha con nàng là hai thế giới riêng biệt. Miễn cưỡng hiệp chung nhau lại, cuối cùng cũng chỉ để khổ cho nhau, thà ngẫu nhiên mà gặp, rồi ai đi con người nấy, ai trở về thế giới nấy, như vậy còn giữ được những kỷ niệm đẹp cho nhau! Hồ thiết Hoa cười như mếu :

-Vô luận làm sao, nàng rất đáng yêu, nàng rất thông minh, mẫu người như nàng chẳng phải dễ gặp trên thế gian này! Cơ băng Nhạn lạnh lùng :

- Dù có gặp, cũng bị cái miệng hôi rượu của ngươi mà chẳng ai còn dám gần đâu! Hồ thiết Hoa cười lớn.

Tiểu Phi vội xoay chiều câu chuyện :

-Thạch Quan Âm nói rằng các ngươi đã trúng độc trong rượu của bà ta, có lẽ bà nói ngoa chăng ?

Cơ băng Nhạn điềm nhiên :

-Lão Hồ chụp chén rượu uống trước, độ nửa chén còn lại, bao nhiêu hắn trao cho ta, ta uống ngay. Tng hoàn cảnh đó, nếu không chọn cía chết thì làm gì hơn ?

Hồ thiết Hoa lại thở ra :

-Ta cứ tưởng, hắn xem trong sanh mạng lắm, ngờ đâu… Y nghẹn ngào.

Rồi từng giọt lện nóng vượt bờ mi lăn dài xuống má.

Y vỗ tay lên vai Cơ băng Nhạn bôm bốp, lẩm nhẩm :

-Tóm lại, ta kết giao bằng hữu, ta không tiếc hận niềm giao hảo đó chút nào! Ta chọn đúng người.

Tiểu Phi hỏi gấp :

-Mà làm sao các ngươi thoát nạn ?

Hồ thiết Hoa đáp :

-Trong khi chúng ta chờ chết, đột nhiên có người nhét vào miệng chúng ta một hoàn thuốc. Người đó còn tỉ bên tai chúng ta! Nên nhớ Hoa. my Điểu biết giết người, cũng biết luôn cứu người! Tiểu Phi giật mình :

-Chính y cứu y cứu các ngươi ? Các ngươi có kịp nhận ra con người đó như thế nào chăng ?

Hồ thiết Hoa đáp :

-Lúc đó, ta nửa mê nửa tỉnh, có biết gì đâu ?

Tiểu Phi nhìn sang Cơ băng Nhạn.

Cơ băng Nhạn lắc đầu.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thở dài :

-Hoa. my Điểu là nhân vật như thế nào ?… Tại sao làm thế ? Cố ý làm cho ta thấy y có ân với ta ? Cho ta thọ ân y để làm gì ?

Hồ thiết Hoa mỉm cười :

-Có thể là một nữ nhân, muốn lấy ngươi làm chồng, có thể là một người có con gái, muốn gả con gái cho ngươi. Chẳng rõ ngươi gặp người con gái đó từ lúc nào, ngươi đã làm gì đối với nàng khiến nàng mê mẩn ngươi như vậy ?… Y không đợi Tiểu Phi nói gì, tiếp luôn :

-Vô luận làm sao, rồi chúng ta cũng phải gặp con người đ ? Có đúng vậy không chứ ? Chúng ta cứ tìm! Tiểu Phi nhìn lên trời cao, mây sớm giăng giăng, trắng xoa giữa nền xanh, lẩm nhẩm :

-Chúng ta không cần tìm người. Người sẽ đến tìm chúng ta! Hết Đại Sa Mạc

64. Không Mày, Vẽ Mày

Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Địa điểm, một thị trấn náo nhiệt vô cùng.

Trên các nẻo đường, khách du nhộn nhịp, khách thuộc đủ mọi thành phần xã hội. Khách đủ già trẻ, nam nữ.

Có cả những đứa bé chưa đi được, cũng dạo phố bên hông mẹ, trong những cỗ xe... Dĩ nhiên có đủ tiếng cười, tiếng nói, có cả tiếng khóc của trẻ con! Tất cả đều mặc y phục sạch sẽ, tất cả đều có vẻ hân hoan sau một ngày làm việc.

Giờ đây họ tìm cái nhàn hạ, họ tìm tiêu khiển, để bù trừ cho những lao nhọc đã quạ, lấy thoải mái chuẩn bị cho ngày mai bắt đầu làm lại.

ít nhất, trong túi mỗi người cũng có một số tiền nhỏ mọn đủ chuốc một bình trà, vài chén rượu, thừa thãi hơn thì mời bằng hữu trao đổi một vài câu chuyện hoặc tâm tình, hoặc thời sự.

Cũng có một số người, được kiếp vận ưu đãi, lấy đêm làm ngày lấy ngày làm đêm, ngày ngủ để đêm vui, tìm lạc thú trong cách vung tiền.

Thì đương nhiên cũng có hạng người kiếp sống phụ thuộc vào cách vung tiền của bọn họ.

Cô lâu, tửu quán, bán phấn buôn hương, các trường đồ bác, đã chờ đón khách hào hoa, lúc nắng chiều vừa nhạt.

Người sống chung trong một thị trấn, lâu dần rồi cũng quen nhau, ra đường gặp mặt chào hỏi, vui mầng.

Nhưng chiều nay, thị trấn có hai người xa lạ.

Chừng như hầu hết dân cư tại thị trấn không ai biết họ là ai, từ đâu đến, đến để làm gì.

Hai người đó, nếu là dân thường tự nhiên ít người biết, song nếu là hào kiệt vũ lâm, thì nhận ra họ ngay.

Họ là Hồ thiết Hoa và Tiểu Phi.

Cả hai không biết đến tên địa phương của họ đang đặt chân.

Họ không cần hiểu điều đó. Bởi thị trấn này không gây cho họ một hứng thú nào.

Cái hứng thú mà họ tìm, là ở nơi mình một vài người nào đó.

Nói một cách khác, họ đến đây, là để tìm người, chứ không phải để du lãm địa phương.

Ho vì một vài người mà đến, chứ không phải vì cái náo nhiệt của thị thành.

Tuy nhiên không khí tại đây, cũng làm cho cả hai khoan khoái vô cùng sau những ngày nóng đêm lạnh tại sa mạc.

Trong bất cứ thành thị nào, cũng có một con đường chánh, náo nhiệt nhất là về đêm.

Hiện tại, họ đang đi trên con đường đó.

Và họ chọn một tửu lâu sang trọng nhất, nhiệt náo nhất mà vào.

Chỗ ngồi, phải được yên tịnh, bên cạnh cửa sổ, trông ra đường từ trên nhìn xuống, để đưa cái ý hoà với nhiệt náo của khách du.

Họ ngồi đó, họ nhìn chẳng rõ được bao nhiêu lâu rồi.

Trên mặt bàn, có rất nhiều bình rượu, bình nào cũng cạn đến giọt cuối cùng.

Sau những ngày ngủ sương tắm nắng tại sa mạc, Hồ thiết Hoa coi dạn dày với sắc mặt xám đen, tuy nhiên, cái dạn dày đó không làm cho y tiều tuỵ mảy may, trái lại biến y thành con người cương mãnh hơn bao giờ hết.

Nốc chén rượu xong, y thở dài thốt :

-Bây giờ ta mới biết, chỉ có những người bình thường mới đáng yêu nhất! Người thường xuyên chung sống với họ không để ý đến họ, bởi họ rất bình dị, bởi họ là những con người quá quen. Song nếu ngươi có ra đến sa mạc, ngươi tiếp xúc với quỷ một thời gian rồi, ngươi mới nhận thức được chỗ đáng yêu của hạng người bình thường đó! Tiểu Phi mỉm cười :

đó là cái điểm khả ái ở ngươi! Một con người biết yêu đồng loại chẳng bao giờ thành kẻ bại hoại được ? Một kẻ bại hoại vĩnh viễn không thể suy luận như ngươi! Hồ thiết Hoa cười lớn :

-Bây giờ, ngươi mới khen ta! Rất tiếc lão Cơ không nghe được câu khen tặng do ngươi thốt ra.

Nhắc đến Cơ băng Nhạn, y bỗng xịu mặt, nụ cười mất tươi.

Rồi y uống luôn tiếp ba chén rượu, uống xong, lại vỗ tay xuống mặt bàn cao giọng :

-Ta chẳng biết tại sao Tử công Kê không chịu đi theo hai chúng ta! Tại sao hắn muốn trở về nhà ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Giả như ngươi, biết được là có người đang trông chờ ngươi tại nhà, từng giây, từng phút, ngươi còn muốn về gấp hơn hắn! Tiêu Phi lại cười :

điều quan trọng, là nam nhân đó phải có một điểm tâm tình nào xứng đáng cho sự trông đợi, tưởng nhớ của người nhà! Mà chính người nhà đó cũng phải có điểm gì làm cho y nôn nóng trở về. Nếu không thì, dù cho nhà của hắn. dù là cung vàng điện ngọc, dù là thắng tích danh lam, ngươi dùng roi đánh hắn, bắt buộc hắn phải trở về, hắn cũng từ chối! Chàng cười, song vẻ cười có phần nào trầm trọng.

Hồ thiết Hoa chớp mắt :

-Ta biết ngươi đang nghĩ đến bọn Tô Dung Dung! Có đúng vậy không ?

Y không để cho Tiểu Phi nói gì, lại tiếp luôn :

-Thực ra, các cô nương đó đã trở về rồi, ngươi chẳng cần phải lo lắng cho họ! Ba cô nương hiệp lại, suốt mười ba tỉnh bảy Nam sáu Bắc trên lãnh thổ Trung Nguyên này, có ai dám chạm vào họ ?

Tiểu Phi cười khổ.

Hồ thiết Hoa không nói gì nữa.

Bởi lúc đó, một thiếu niên áo xanh đang tiến về phía bàn rượu của cả hai.

Thiếu niên chnj một cái bàn bên cạnh bàn họ, ngồi đó.

Thiếu niên rất anh tuấn, rất văn nhã, vẫn chiếc áo thông thường song không kém vẻ cao quý.

Thiếu niên tỏ ra là đệ tử danh gia, hấp thụ một giáo huấn bất phàm.

Môt con người như thế, đi đến đâu chẳng bị thiên hạ chú ý đến đó! Hà huống, bên cạnh có một người vợ nhan sắc tuyệt trần ?

Dĩ nhiên Tiểu Phi và Hồ thiết Hoa không khỏi bị hấp lực của đôi vợ chồng trẻ khuấy động tâm tư.

Bên này, Tiểu Phi và Hồ thiết Hoa uống rượu, bên kia đôi vợ chồng cũng uống không ít.

Chồng uống rrượu, vợ cũng uống vui với chồng, cái cảnh đó phô diễn trước mắt Hồ thiết Hoa, y tán thưởng quá chừng.

Sau đó thiếu niên bỏ vợ ngồi một mình, bước sang bàn của bọn Hồ thiết Hoa.

Hồ thiết Hoa hết sức lấy làm lạ, chưa kịp nói gì, thiếu niên đã chống tay thốt :

đáng lẽ, tiểu đệ không nên quấy nhiễu cái hứng đang lên của hai vị! Song thấy tửu lượng của hai vị, tiểu đệ hâm mộ vô cùng nên mạo muội sang đây thỉnh giáo, mong hai vị thứ cho cái tội đường đột! Kẻ đồ bác, dù thua hết đến cái quần lót, nếu có ai khen là mình chơi sành, chơi giỏi, cũng vẫn thấy sướng như thường.

Kẻ uốn rượu, dù có say tít cung thang, say nghiêng trời đất, nếu có ai khen mình tửu lượng cao, cũng vẫn thấy sướng như thường.

Hồ thiết Hoa đứng lên ngya cười lớn :

-Người trong vũ trụ đều là anh em! Cát hạ có nhiệt tình, thì bọn này đâu dám lạnh nhạt.

Thiếu niên áo xanh cười, tiếp :

-Tiểu đệ biết hai vị là những con người phi thường, thừ hảo tâm, dư hiệp khí, cho nên không ngần ngại van cầu chút vinh hạnh bên cạnh các vị! Bỗng, Hồ thiết Hoa trầm gương mặt :

đáng lẽ, cát hạ không nên đến đây với bọn nầy! Thiếu niên áo xanh giật mình.

Hồ thiết Hoa giật mình :

-Giả như, cát hạ muốn cùng bọn này uống cho vui, thì cứ gọi sang cần gì phải rời bàn, bỏ mặc tẩu phu nhân đơn độc ? Cái tội sơ suất đó, đáng phạt ba chén! Thiếu niên vỗ tay cười ha hả :

-Nếu các vị bằng lòng sang đấy, đừng nói là phạt ba chén, đến ba mươi chén tiểu đệ xin uống tất! Hân hoan mà uống! Ba chén rượu đầu, cạn rồi. Hồ thiết Hoa và thiếu niên trở thành bằng hữu.

Tiểu Phi không dễ dàng thân mật với người lạ, như Hồ thiết Hoa khẳng khái.

Song chàng cũng không đến đỗi lạnh lùng xa vắng thành cô tịch bất cận nhân tình.

Hà huống, đôi vợ chồng trẻ xem ra thật có nhiệt tâm ?

Chẳng những thiếu niên có phong độ hào sảng, mà hắn lại ăn nói có duyên, vợ hắn lại đẹp dịu dàng, đẹp tự nhiên không cần trau chuốt, đẹp người luôn đẹp nết! Song qua nơi đôi mày, phảng phất vẻ sầu tư, và làn da mặt hơi khác thường một chút.

Chừng như có bệnh kín đáo, mà bệnh không nhẹ lắm! Có những chứng bệnh, không làm giảm sắc đẹp của con người, trái lại còn tăng gia dung nhan gấp bội! Tạo cho con người một sức quyến rũ mạnh.

Mùa thu tiêu sơ, song ai cũng thích thú! Mùa xuân huy hoàng, song xuân có phần nào gây uể oải! Trên tửu lâu, trên mười thực khách, đã có đến chín người chăm chú nhìn nàng.

Nàng đảo mắt nơi nào là nơi đó như cô đọng lại, không gian đứng lại, tim người đứng lại, máu đứng, ánh mắt ngưng trọng… Nếu có kẻ nào không nhìn nàng, kẻ đó hẳn đang say đến bất tỉnh nhân sự! Mặc vợ nhìn ai, mặc ai nhìn vợ thiếu niên thản nhiên, không hề nổi giận. Chừng như hắn cao hứng là khác ?

Điều quái dị nhất là đôi vợ chồng trẻ xem ra rất yếu đuối, vợ là nhược chất liễu bồ, chồng là thư sinh ẻo lả, thế mà ánh mắt của họ sáng lạ lùng, sáng hơn sao to giữa nền trời xanh thẳm.

Tiểu Phi thầm nghĩ, ánh mắt đó là biểu hiện của một vũ công kỳ diệu, và không còn ngờ gì nữa, đôi vợ chồng là hai nhân vật phi phàm! Nhưng, họ cử động rất đơn giản, không có mảy may cái chất giang hồ.

Một người đa nghi đến đâu cũng chẳng dám nghĩ họ là những phần tử trong võ lâm! Tiểu Phi động tính hiếu kỳ và cũng thích thú vô cùng.

Đối vợ người, chàng chẳng khi nào quan sát đến trắng trợn. Song đối với nàng này, chàng phải phá lệ.

Thiếu niên cùng Hồ thiết Hoa chuốc chén, nàng cúi đầu e ấp, thỉnh thoảng húng hắng ho.

ánh đèn soi rõ khuôn mặt nàng, tuy nàng gầm mặt xuống.

Đẹp! Tiểu Phi cũng công nhận nàng đẹp tuyệt vời, không một điểm khuyết nhỏ nào trong vẻ đẹp đó.

Nhưng Tiểu Phi vẫn còn cảm thấy thiếu một cái gì ở nàng, cái gì đó không thuộc vẻ đẹp.

Đôi mày.

Đôi mày vẽ chứ không là đôi mày thật. Tuy thiếu đôi mày thật, sắc đẹp không giảm chút nào.

Đôi mày vẽ! Phát giác ra điều đó, Tiểu Phi như ngưng thở! Hoa. my Điểu ? Thiếu phụ là Hoa. my Điểu ?

Đột nhiên, hàng chục xác chết trong sơn cốc hiện ra trước mặt chàng! Tất cả các nữ đệ tử của Thạch Quan Âm đều chết thảm! Cái chết thảm, không đáng nói! Tất cả các xác chết đều bị gọt đôi mày.

Tại không có đôi mày, nên giết ai xong, là nàng gọt mày của nạn nhân ?

Tiểu Phi không cần nhìn nữa.

Chàng ngẩng mặt lên, bắt gặp thiếu niên vừa nâng chén, vừa hướng sang chàng.

Chàng cũng nâng chén lên, điểm một nụ cười :

-Uống rượu mãi của người đãi mà vẫn chưa biết cao tánh quý danh của người đãi, kể ra cũng đáng trách thật! Hồ thiết Hoa reo lên :

đúng đó! Chính tiêu đệ cũng thi đua mềm môi quên mất tỉnh giáo quý tánh cao danh của huynh đài! Đáng phạt lắm! Đáng lắm! Thiếu niên áo xanh cạn chén xong, cười nhẹ :

-Tiểu đệ là Lý ngọc Hàm! Thiếu phụ cũng nâng chén lên, vừa cười vừa tiếp :

-Tại sao hai vị không hỏi tên họ tôi ? Có lẽ hiềm tôi là nữ nhân ? Không lẽ một nữ nhân sau khi lấy chồng rồi là không còn tên còn họ ?

Hồ thiết Hoa liếc mắt sang Tiểu Phi thốt :

-Xem ra, chúng ta đáng phạt nữa rồi đó! Lý ngọc Hàm mỉm cười :

-Tiểu nội là Liễu vô My, các vị thấy nàng mảnh mai, có thể cho là nàng nhu nhược, song sự thực thì nàng nổi cáu rất nhanh, còn mạnh hơn nam nhân đấy! Giả như có phải động thủ, nhất định chẳng bao giờ nàng nhượng ai nửa chiêu đâu! Liễu vô My điềm nhiên :

-Kỳ thực tên họ, tánh khí của tôi không khác nam nhân! Bất quá lúc ấu thơ, trải qua cơn bệnh nặng, cơn bệnh không cướp sanh mạng, chỉ cướp đôi mày. Cho nên tôi phải vẽ mày để hội diện với người đời! Các vị đã thấy đôi mày vẽ của tôi chứ ?

Tiêu Phi cưa tưởng nàng tìm mọi cách, dâu sự kiện đó. Ngờ đâu, chính nàng lại nói rõ ra! Chàng phải sửng sốt mất một giây.

Lý ngọc Hàm hỏi :

-Bây giờ, tiêu đệ có hân hạnh thỉnh giáo đại danh của hai vị chứ ?

Hồ thiết Hoa đáp nhanh :

-Tiểu đệ là Hồ thiết Hoa. Còn hắn… Tiểu Phi do dự, chẳng biết nên để cho Hồ thiết Hoa tiết lộ lai lịch chàng hay chăng.

Vừa lúc đó, có người bước lên lầu.

Người đó đến thẳng trước mặt Tiêu Phi, đưa tay chỉ chàng cao giong thốt với toàn thể thực khách, bất chấp ai để ý hay không để ý :

-Các vị có biết không ? Đây là một nhân vật có thinh danh chấn động khắp sông hồ, đây là Đạo soái lưu Hương, hôm nay các vị được may mắn lắm mới trông thấy Đạo soái lưu Hương đó nhé ? Tất cả phải đứng dậy, uống một chén, mằng cho mình gặp may mắn! Hắn oang oang lên, như một gã bán thuốc dạo, rao hàng như một tên sơn đông mãi võ để quảng cáo thuốc.

Tất cả những thực khách trong gian tửu lâu cùng giật mình.

Tuy nhiên cũng có một số người, chưa từng tiếp cận với giới giang hồ, nên chẳng biết Đạo soái lưu Hương là ai.

Nhưng, người kinh ngạc hơn hết, chẳng phải ai khác mà chính là người trong cuộc.

Chính là Tiểu Phi! Người vừa đến vận chiếc áo lam, chiếc quần màu tro, giầy đen, áo lại không cài khuy để trống ngực.

Nơi bàn tay tả, có dán một miếng thuốc dán.

Trông qua chẳng khác nào một tên du đãng, có mặt bất cứ trong thị trấn nào, lớn hay nhỏ.

Hắn thốt xong, quay mình toan bước đi.

Tiểu Phi thì dần tánh khí, không có một phản ứng gì.

Nhưng, Hồ thiết Hoa đã vươn tay nắm hắn lại, cười hì hì :

-Bằng hữu tên họ là chi ? Tại sao nhận ra Đạo soái lưu Hương ?

Hắn vùng vẫy, để thoát ra khỏi áp lực của Hồ thiết Hoa.

Nhưng, Hồ thiết Hoa chụp đúng cổ hắn, bóp nhẹ tay một chút, hắn nghe đau nhói.

Biết không vùng khỏi được, hắn điểm nụ cười, đáp :

-Tiểu nhân chỉ là một tên bán thuốc dán, làm gì dám nhận ra một nhân vật có thinh danh hiển hách nhất đời ? Chẳng qua có người cho tiêu nhân mười lạng bạc, bảo tiêu nhân đến đây, tuyên bố như thế! Hồ thiết Hoa biết ngay hắn không nói dối.

Tiểu Phi cau mày, hỏi :

-Ai tặng tiền, bảo ngươi tuyến bố như thế ?

Người đó cười khổ :

-Người tặng tiền bảo rằng, là bằng hữu của Đạo soái lưu Hương. Tiểu nhân không rõ dung mạo như thế nào! Hồ thiết Hoa trừng mắt :

-Ngươi mù cả hai mắt à ?

Người đó tiếp :

-Tiểu nhân bị bắt đem đến một góc đen tối, rồi được tặng tiền, rồi được lệnh đến đây. Bất quá, tiểu nhân chỉ thấy người đó xách chiếc lồng, trong lồng có con chim hoa. my.

Hồ thiết Hoa kêu lên :

-Hoa. my Điểu ?

Lập tức, y quay nhìn sang Tiểu Phi.

Tiểu Phi chẳng hề biến đổi thần sắc.

Chàng cười nhẹ, gật đầu :

-Ngươi nói đúng, người đó là bằng hữu của ta. Y muốn đùa cho vui vậy mà! Thôi ngươi đi đi! Hồ thiết Hoa buông tay.

Người đó không kịp tạ Ơn, phóng chân chạy đi, thoáng mắt khuất diện ở đầu thang.

Lý ngọc Hàm mường tượng giật mình.

Đến lúc đó, hắn thở phào, vỗ tay reo lên :

-Vô My! Hiền muội không nghe chi cả sao ? bính sanh, hiền muội khâm phục Đạo soái lưu Hương như thần tượng, bây giờ may mắn được gặp mặt rồi, còn chờ gì chẳng kính mầng một chén ?

Liễu vô My mỉm cười :

đương nhiên tiêu muội có nghĩ đến điều đó chứ! Chỉ sợ rằng Đạo soái không uống được rồi! Lý ngọc Hàm trố mắt :

-Uống không được ? Tại sao ?

Liễu vô My điềm nhiên :

-Nếu ca ca bị đôi mắt nào đó nhìn trừng trừng như muốn nuốt sống, liệu ca ca có uống được giọt rượu nhỏ nào chăng ?

Rồi nàng day qua Tiểu Phi, điểm nụ cười :

-Giả như bây giờ Hương soái có muốn đi, chúng tôi không trách cứ tại sao bỏ dở cuộc rượu ? Chắc chắn như vậy đó! Tiểu Phi thở dài cười khổ :

-Thực ra, tại hạ không có ý bỏ đi! Nhưng... hiện tại thì... tại hạ thấy cần phải cáo từ! Xuống dưới lầu rồi, Hồ thiết Hoa vỗ tay lên vai Tiểu Phi hỏi :

-Lão xú Trùn! Chẳng phải ngươi chưa từng gặp nữ nhân, nhưng mẫu người như Liễu vô My, thiết tưởng trên thế gian này cũng chẳng phải dễ tìm! Có lẽ bình sinh ta chưa từng gặp một nàng nào mường tượng! Vừa đẹp, vừa hào sảng, vừa thông minh, nhìn thoáng qua là biết ngay ngươi đang ngồi trên đống lửa! Lập tức cho ngươi đi liền! Ngươi có cảm nghĩ như thế nào ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thì khâm phục nàng chứ còn cảm nghĩ chi nữa ? Người như nàng, thật hiếm có trên đời! Hồ thiết Hoa quả quyết :

-Hiếm có ? Phải nói là không thể có một người thứ hai mới đúng! Tiểu Phi mơ màng :

-Phải! Độc nhất vô nhị! Hồ thiết Hoa tiếp :

-nữ nhân nào cũng có khuyết điểm, hoặc lạnh lùng, hoặc nóng nảy, hoặc cương trực, hoặc dịu mềm, hoặc ghen tỵ... Lạnh lùng thì cô độc, nóng nảy thì nhầm lẫn, độc đoán, cương trực thì hay gây, dịu mềm thì dễ bị lừa, ghen tỵ thì bị người lẩn tránh. Nhưng Liễu vô My thì không hề có những khuyết điểm đó. Ta dám chắc đó, lão xú Trùn.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Ngươi dám chắc ?

Hồ thiết Hoa gật đầu :

-Chắc chắn lắm! Cái tốt của nữ nhân nằng hội đủ. Khuyết điểm của nữ nhân, nàng không có. Cái tốt của nam nhân, nàng hội đủ. Khuyết điểm của nam nhân, nàng nắm trong tay, nắm không phải để làm theo, nắm để sửa chữa cho nam nhân đó. Nếu cần lấy vợ, nhất định ta phải chọn mẫu người của nàng. Không chọn được, ta thà sống đơn độc hơn là miễn cưỡng rước của nợ về nhà, để rồi lo sợ suốt đời! Tiểu Phi thản nhiên :

-Ngươi mới gặp nàng, thời gian chưa lâu hơn nửa khắc, sao ngươi biết bàng quá rõ như thế ?

Hồ thiết Hoa vỗ ngực bình bịch, cao giọng :

-Ngươi cứ tưởng chỉ có mỗi mình ngươi biết rành nữ nhân ? Chẳng lẽ ta lại kém ngươi ?

Tiểu Phi ung dung hỏi :

-Ngươi có tưởng rằng nàng có thể là Hoa. my Điểu ?

Hồ thiết Hoa nhảy dựng lên, rồi trừng mắt :

-Nàng là Hoa. my Điểu ? Ngươi có nổi chứng chăng mà dám nói như thế ? Nếu nàng là Hoa. my Điểu thì ai đã xách chiếc lồng uy bức tên du đãng ? Nếu sự thật như vậy, ta tình nguyện cắt chiếc đầu của ta, hiến cho ngươi tiêu tiện ban đêm! Tiểu Phi mỉm cười, không nói gì nữa.

Thực ra, thì hiện tại chàng cũng không tin tưởng lắm cào sự suy đoán của chàng.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm :

-Hôm nay chúng ta ăn uống của người, thì phải tìm cách nào ngày mai đáp lại người.

Hồ thiết Hoa vỗ tay :

-Phải đợi đến nửa ngày trời ta mới nghe ngươi nói được một câu đáng nghe.

Cả hai định nghỉ đêm tại đây nên đã thuê sẵn hai phòng. Sau cuộc rượu, họ trở về phòng.

Đêm nay có trăng sáng, ánh trăng chiếu xuống cây ngô đồng ngoài cửa sổ, là thu vàng từng chiếc rơi theo cơn gió thoảng qua.

Mùi hương hoa quả đâu đay lan nhẹ vào phòng, một mùi hương ru người dễ dàng đưa hồn vào giấc mộng.

Hồ thiết Hoa còn ngồi trong phòng Tiểu Phi. Tiểu Phi cũng không bảo y về phòng để cả hai cùng ngủ sớm. Chàng biết rõ Hồ thiết Hoa đang sợ tịch mịch.

Hà huống, đêm thanh tịnh, gió mát dịu, có trăng, có sao, con người cần phải có bằng hữu bên cạnh, để thưởng cảnh tiêu sầu.

Tiểu Phi tặt lưỡi :

-Hoa quế đã đượm hương như thế này, có lẽ tiết Trung thu đã qua rồi! Thời tiết đã qua mà chúng ta không hay biết! Hồ thiết Hoa thở dài :

-Còn biết bao nhiêu việc đã qua mà chúng ta chẳng hay biết nào chỉ riêng một tiết Trung thu ?… Vừa lúc đó, có tiến người oang oang bên ngoài :

đạo soái lưu Hương ở tại phòng nào ? Có Dao trưởng Hoa đến xin bái phỏng đây! Tiểu Phi cau mày :

-Không xong rồi, Hoa. my Điểu định mượn bọn này gây nhiệt náo, gây phiền luỵ cho chúng ta đây! Một nhóm người đã vào đến khách sạn.

Người nào cũng có xách chiếc đèn lồng. Có người mang vò rượu, có người đang say khướt, có người đôi mắt lim dim, chừng như đang ngủ ngon bị dựng đứng khỏi giường.

Người đi đầu có đôi tay và đôi chân quá dài, làn da đen, thân vóc ốm, bởi chân dài nên bước dài, chỉ ba bước là đến cửa sổ.

Đảo ánh mắt láo liêng, người đó vòng tay hỏi :

-Vị nào là Đạo soái lưu Hương ? Tại hạ là Dao trường Hoa, đệ tử phái Thiếu lâm tục gia, có mở một tiêu cục tại thị trấn này. Từ lâu hết sức ngưỡng mộ thinh danh Hương Soái, bất chợt hôm nay tại hạ nghe Hương soái giá lâm bổn địa phương, dịp may đưa đến cho tại hạ bày tỏ nhiệt tình một địa chủ. Nếu Hương soái từ khước lời mời, thì thật là bẽ bàng cho tại hạ lắm đó! Hắn nói gấp, tiếng nói của hắn vang như tiếng pháo giây. Nói đến mấy tiếng đệ tử Thiếu lâm, hắn hiện lộ rõ niềm đắc ý.

Đối với hạng người tự kiêu, tự mãn quá độ, Hồ thiết Hoa không có cái thói quen uỷ khúc nương tình, cho qua sự việc tránh phiền phức vô ích.

Y toan đứng lên, rời khỏi phòng.

Nào đâu Tiểu Phi vỗ vai y, cười nhẹ :

-Xem ra, cái danh của ngươi cũng lớn đấy! Đi đến đâu là có rất nhiều bằng hữu ở đó tìm gặp! Hồ thiết Hoa sững sờ.

Nhưng bên ngoài, nhóm người đó cùng một loạt hướng về y vòng tay thi lễ.

Y có muốn ohủ nhận, cũng không còn kịp nữa.

Bên ngoài, ít nhất cũng có bảy tám người.

Tất cả bảy tám người cùng cất tiếng một lượt, âm vang giữa đêm thanh tịnh không phải nhỏ :

-Từ lâu ngưỡng mộ đại danh của Hương soái, bây giờ được thấy mặt, thật vinh hạnh biết bao! Bọn tại hạ cao hứng vô cùng! Hồ thiết Hoa nhìn qua một bên, thấy Tiểu Phi đã lặng lẽ rút vô một góc phòng, y căm hận chàng cực độ, y cắn chặt đôi hàm răng, trừng mắt nhìn chàng.

Một thoáng sau y bật cười ha hả, thốt :

-Phải! Tại hạ là Đạo soái lưu Hương! Nhưng, Đạo soái lưu Hương nào có thinh danh gì khiến các vị ngưỡng mộ ? Lưu hương bất quá là một tên cường đạo, uy hiếp người, cướp tài vật, có xứng đáng chi cho các vị đến đây xem mặt ?

Y vừa thốt, vừa liếc về Tiêu Phi nơi góc phòng.

Thay vì tức, Tiểu Phi đứng lặng tại chỗ, chắp tay sau lưng nhìn trả lại y, cười hì hì.

Dao trường Hoa giật mình, sửng sốt một lúc, rồi cau mày, rồi cười nhẹ, hỏi :

-Hương soái khiêm nhượng quá ? Trên giang hồ, còn ai không biết Hương soái cướp giàu để giúp nghèo ? Ai ai cũng ca tụng Hương soái là bậc đại nhân đại nghĩa! Thiết tưởng chẳng người nào dám cho Hương soái là cường đạo cả! Hồ thiết Hoa bật cười ha hả :

-Trước mặt tại hạ, chẳng ai dám nói gì, sau lưng tại hạ, ai ai cũng khinh miệt! Điều đó, tại hạ còn lạ gì ?

Dao trường Hoa lại giật mình, rồi bật cười khan :

-Hương soái hào sảng, đại phương quá chừng! Hắn sợ đối tượng sẽ nói thêm những gì khó nghe nữa nên tiếp luôn :

-Tại hạ xin giới thiệu một vài bằng hữu với Hương soái… Rồi hắn chỉ từng người :

đây là Mao kiên Quang, ngoại hiệu là Thần Quyền vô địch Đại Tiêu Khách… đây là Triệu đại Hải… Hắn kể một loạt ai ai cũng là những tay phi thường, ai ai cũng là Thàn quyền, Thần đao, vô địch, oai chấn… Hồ thiết Hoa nhìn người, nghe tên nghe hiệu, muốn cười lắm, nhưng cố dằn lòng.

Y bình tĩnh hỏi :

-Các vị đến đây, có điều chi chỉ giáo tại hạ chăng ?

Triệu đại Hải hấp tấp thốt :

-Bọn tại hạ từ lâu, ngưỡng mộ Hương soái vũn công cao, tửu lượng lớn, hôm nay may mắn được gặp mặt, muốn kính tặng mấy chén rượu.

Hồ thiết Hoa cười vang :

-Lầm rồi! Lầm rồi! Tại hạ thật sự có chút vũ công song tửu lượng thì kém lắm, cái ngươi cao tửu lượng, chẳng phải tại hạ, mà là một người khác, hiện đang có mặt trong phòng này! Y chỉ tay.

Mọi người nhìn theo tay y.

Hồ thiết Hoa bật cười ha hả :

đó! Người đó! Hồ thiết Hoa đại hiệp! Bậc đại anh hùng, đại hào kiệt đó! Nếu các vị muốn đãi rượu thì nên mời Hồ đại hiệp đây! Tất cả những người bên ngoài kéo nhau vào phòng. Trong số hơn mười người hiện diện, đã có năm người đến bao vây Tiểu Phi.

Hồ thiết Hoa muốn báo thù Tiểu Phi chơi ác, không đợi ai mời chung, mà cũng chẳng cần ai mờiy, y tự rót tự uống, đúng ba chén, bật cười lớn :

-Thực ra, Hương soái này đối với Hồ đại hiệp, vừa kém tửu lượng, vừa kém vũ công, động thủ thì không chịu nổi Hồ đại hiệp năm mươi chiêu, động khẩu thì Hồ đại hiệp uống hai, tại hạ uống một… Tất cả đều trố mắt nhìn Tiểu Phi.

-Thật vậy ? Hồ đại hiệp… Tiểu Phi bị gậy ông đập lưng ông, không còn nói chi được nữa, chỉ cười khổ, đưa tay vuốt chót mũi.

Bỗng một tiếng vù vang lên.

Một vật gì đó đen sì, từ bên ngoài bay vào. Kình phong từ vật đó phát ra, quet ngang cửa sổ, gây những tiếng động lách cách… Vật đó rơi đúng trên mặt bàn.

Những gì trên mặt bàn bị tung lên.

Vật đó, là một bồn nuôi cá! Bồn rất to, ít nhất cũng nặng trên năm trăm cân! Bồn chứa nước đầy, bị lao vút đi rồi rơi xuống, nước không bắn lên một hạt nào! Người nào đó, quăng chiếc bồn vào đây, chẳng những có thần lực mà còn có vũ công phi thường! Không hẹn mà đồng, bọn Dao trường Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên cội ngô đồng có hai bóng người.

Họ vận áo rất dài, màu đen, mặt bao nạ.

Người thấp mang nạ cười, người cao mang nạ khóc. Nạ lại khác màu, một trắng một xanh.

65. Anh Hùng Hội

Cơn gió quét qua, tung bay tà áo của hai người đó, chừng như một luồng khí lạnh bốc ra từ tà áo họ, cuốn đến khung cửa sổ.

Dao Trường Hoa bất giác rung người.

Hắn rung rung giọng, hỏi :

-Hai người đó… là… bằng hữu của Hương soái ?

Hồ Thiết Hoa đã đóng vai của Tiểu Phi, phải đóng luôn, lắc đầu :

-Không phải! Dao Trường Hoa kinh hãi :

-Thế họ là những ai ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

-Tại sao cát hạ phải hỏi ? Đường đường là đệ tử phái Thiếu lâm, là địa chủ của vùng này, mà không biết được tại địa phương có những ai, cát hạ không biết được thì còn ai sẽ biết cho ?

Dao Trường Hoa bắt buộc phải uỡn ngực, làm gan giương mắt nhìn ra ngoài lượt nữa.

Hắn bắt gặp bốn ánh mắt lạnh lùng, bốn ánh mắt cùng nhìn vào hắn.

Người mang chiếc nạ cười, bật cười khanh khách, từ từ thốt :

-Không ngờ tại đây cũng có một nhân vật phái Thiếu lâm! Lỗi quá! Lỗi quá! Người đó vừa thốt, vừa cúi mình xuống nhặt một viên đá đặt vào giữa hai bàn tay. Hai bàn tay đó áp nhẹ vào nhau, viên đá vỡ vụn thành bột. Y dang hai bàn tay ra, bột đá rơi xuống đất.

Đừng nói bọn Dao Trường Hoa sợ hãi đến xanh mặt, mà bọn Tiểu Phi cũng hết sức kinh khiếp.

Người mang nạ sắt buông giọng lạnh lùng :

-Từ lâu nghe giang hồ ca tụng Thần Quyền của phái Thiếu Lâm độc đáo, tại hạ từng ao ước được xem một lần. Chẳng hay bằng hữu có hạ cố cho tại hạ thỉnh giáo tuyệt học ?

Giọng nói phát ra như tiếng khóc, mang nạ khóc thì phải có ngôn từ cô đọng phù hợp với trạng thái đó.

Dao Trường Hoa thở dốc :

-Tại hạ… tại hạ… Bỗng, hắn nghe đôi chân mình mềm nhũn xuống, rồi hắn ngã lên mình Triệu đại Hải.

Mao Kiến Quang liếc mắt sang Hồ Thiết Hoa làm gan, cao giọng hỏi :

-Bằng hữu là ai ? Chẳng lẽ không biết được người thuê gian phòng này là ai à ?

Người mang nạ khóc hỏi lại :

-Ai ?

Người mang nạ cười tiếp :

-Còn phải hỏi là ai ? Bất quá, cũng chỉ là một bọn khoác lác, bọn chuột nhắt, khiếp nhược, chuyên hống hách những người yếu thế chớ còn là ai nữa ?

Y bật cười vang kết thúc câu nói.

Mao Kiến Quang trầm giọng :

-Bằng hữu dè dặt lời nói một chút! Trong gian phòng này , hiện có mặt Hồ đại hiệp và Hương soái đấy nhé! Người mang nạ khóc lạnh lùng thốt :

-Chúng ta hôm nay đến đây cốt ý tìm gặp Hồ đại hiệp và Hương soái. Trong phòng, ai là bằng hữu của hai người đó, thì đứng chung với họ, ai không liên hệ gì đến họ, đứng nép qua một bên.

Trong khi thốt, y đưa bàn tay ra, sau khi thốt xong, y vỗ nhẹ bàn tay vào thân cây ngô đồng.

Tàng cây rung chuyển, lá cây đổ xuống rào rào.

Bọn Dao Trường Hoa xám mặt, lập tức rút vào một góc phòng. Có ai là bằng hữu của Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đâu, mà dám đứng lại đó với họ ?

Tách ra làm hai nhóm riêng biệt rồi, Mao Kiến Quang chừng như cho là chưa đủ, lại cười vuốt, rồi thốt bâng quơ với đồng bạn :

-Chúng ta có ai quen biết cho với Hương soái và Hồ đại hiệp đâu, phải không các bạn ?

Một người phụ hoa. :

-Tuyệt nhiên không có quen biết chi cả!… Ai là Hương soái ?… Ai là Hồ đại hiệp ? Các bạn có biết không ?

Họ tìm cách thanh minh, họ không liên quan mảy may với bọn Tiểu Phi.

Người mang nạ khóc lạnh lùng :

đúng là bọn chuột nhắt mà! Bọn sớm đầu đánh rối, bọn phản trắc, bọn xu hướng, lợi thì nhào vô chia, hại thì phóng chân chạy chết! Người mang nạ cười gọi :

-Không liên quan đến Hương soái và Hồ đại hiệp thì hai người bước ra ngoài đi! Hồ Thiết Hoa đột nhiên bước đến gần Mao Kiến Quang, cười hì hì, hỏi :

-Tại hạ cùng Mao đại Tiêu khách quen thân với nhau từ nhiều năm qua, chẳng lẽ trong cảnh này, lại không giúp nhau được gì sao ?

Mao Kiến Quang biến sắc mạt trắng nhợt, rung rung giọng cãi :

-Cát hạ… tại sao cát hạ nói thế ? Cát hạ là ai, tại hạ nào biết ? Đừng nhận vu vơ chứ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Ngươi đã không nhận ta, thì chén rượu này phải hoàn lại ngươi! Y nâng chén rượu, trút xuống đầu Mao Kiến Quang.

Mao Kiến Quang sững sờ, ngây như tượng gỗ.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :

-Xem ra, ngươi nên đổi hiệu lại là Đại ngốc Khách mới hợp lý! Câu nói vừa buông dứt, y đã bay qua cửa sổ, ra ngoài rồi! Thoáng mắt, y đã khuất mình trong bóng đêm. Sử dụng khinh công tinh diệu đến mức độ đó trên thế gian này, phỏng có mấy tay ?

Hai bóng người bên ngoài, vừa thấy Hồ Thiết Hoa nhít động thân pháp Tiểu Phi cũng kèm theo sát bên, họ không chịu kém, quay mình dở thuật khinh công vọt đi.

Hai trước hai sau toàn là những tay thượng đẳng khinh công, cùng rời khách sạn chạy đi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không cần bức cận, giữ khoảng cách vừa phải.

Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Tiêu Phi, điểm nụ cười khổ, thốt :

-Ta nghĩ, những kẻ đối đầu lợi hại của ngươi, trên giang hồ không phải hiếm.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Hai người đó không phải là cừu nhân của ngươi sao ?

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Cừu nhân của ta ? Ta chưa từng gặp bọn họ lần nào mà ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Chứ ta có gặp họ lần nào đâu ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Ngươi cố nghĩ xem, hai người đó nhất định là đến tìm ngươi! Giả như ta có cừu nhân, thì cừu nhân của ta không có công phu cao như vậy đâu! Bất quá chỉ có Quỷ Vương Hàn Phi, mà Hàn Phi thì đã thành quỷ thực sự từ ba năm trước! Tiểu Phi lắc đầu :

-Ta không nghĩ ra nổi họ là ai! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Không biết người, ngươi cũng không nhận ra vũ công của họ sao ? Phải biết, trên giang hồ không phải có nhiều người tài cao cỡ họ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

-Chưởng lực của họ thuộc âm nhu, chừng như xuất xứ từ Kim ty Miên chưởng pháp của phái Nam Tông. Nhưng, luyện Kim ty Miên chưởng đến mức hoa? hầu, tring vong ba mươi năm nay, chỉ có một Phương tiên Khách! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

- Dù là Phương tiên Khách, bất quá cũng chỉ một người. Nhưng, đây lại là một đôi!... Tiểu Phi tiếp :

-Ta biết, họ chẳng phải là Phương tiên Khách, cho nên ta không nghĩ ra nổi! Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Vô luận hai người đó là ai, đêm nay chắc chắn là chúng ta phải gặp một trường ác chiến rồi! Ta cứ tưởng là rời sa mạc, trở về đây, ít nhất cũng được hưởng được mấy hôm thanh nhàn. Ngờ đâu ngay trong phút giây đầu tiên, dẫm chân lên đất cũ, lại phải đùa giỡn với tử thần! Nếu biết như thế này, ta đã theo quách Tỳ bà công chúa sang Quy tư quốc còn hơn! Họ vừa đàm đạo vừa lao vút mình đi với tốc độ đều. Phía trước, hai người kia cũng giữ tốc độ đều đều.

Họ dần dần đến vùng hoang vắng, trước mắt có lửa đóm trập trùng, lửa chao chao theo gió như lửa ma.

Nếu là lửa ma, thì nơi đó đúng là một phần mộ.

Nếu không là lửa ma, thì đó là lửa gì ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Lại là một phần mộ nữa rồi đó! Sao lạ lùng thế ? Cứ mỗi lượt có người muốn giao thủ với ta, thì y như là họ chọn một mộ phần! Họ tìm cách đưa ta đến đó... Tiểu Phi cười nhẹ :

-Nếu muốn mời chúng ta uống rượu, thì họ đưa ta đến tửu lâu. Còn như họ muốn giết chúng ta, đương nhiên hị phải chọn phần mộ. Bởi còn nơi nào thuận tiện hơn khung cảnh đó! Ta nghĩ, hợp lý lắm! Một ngọn gió lạnh quét qua, nhiều lửa đóm lại đến ?

Trăng cùng trời trăng! Nhưng, ánh trăng tại đây sao nhạt lạnh, thê lương vô vùng! Mà địa điểm nào phải cách xa gì ngôi khách sạn lắm đâu ?

Dưới ánh trăng đó, từng nấm mộ nhô lê, có nấm đất còn mới, có nấm phủ cỏ đầy, có nấm trắng pha màu đá.

Vô số những nấm mộ, bởi vì nhiều quá, nên không còn hàng còn lối nữa.

Phần mộ nào lại chẳng thê lương ? Ngày đã thê lương rồi, đêm lại càng thê lương hơn! Càng thê lương hơn nữa, là xa xa có tiếng chó sủa vọng đến rời rạc lạc lõng! Trăng lạnh, lửa ma, chó tru, gió rợn, tất cả tạo cho phần mộ một vẻ hãi hùng.

Hồ Thiết Hoa không còn cười được nữa.

Hai bóng phía trước đã dừng chân.

Dừng chân rồi, họ quay lại trong tư thế đối diện. Họ nhìn bọn Tiểu Phi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa từ từ chậm chân, bước từng bước một đến gần.

Nơi đó, có bốn cỗ quan tài.

Trên mỗi quan tài, có phủ một chiếc chiếu.

Người mang nạ khóc đưa tay chỉ các cỗ quan tài, thốt :

-Mời! Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, cười nhẹ :

-Nếu chuẩn bị sẵn cho nhau, tại hạ nhận thấy quan tài quá nhỏ! Người mang nạ cười, bật cười khanh khách :

Giả như chặt làm hai đoạn, thì cái xác lớn bao nhiêu cũng vừa! Hồ Thiết Hoa cũng bật cười khanh khách, cười nhại lại tiếng cười đối phương :

-Cát hạ đồng thân vóc với tại hạ, thảo nào lại chẳng có ý kiến hay! Người mang nạ khóc lại chỉ quan tài :

-Mời ngồi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Chẳng trách gần đây những xưởng tạo quan tài rất phát tài! Thì ra, có người mua quan tài dùng thay ghế! Tiểu Phi đã ngồi rồi, y cũng phải ngồi.

Mỗi người chiếm một cỗ quan tài, song phương đối diện nhau.

Tiểu Phi điểm phớt nụ cười, hỏi :

-Quý tánh cao danh các vị ? ý tứ của hai vị ? Tại hạ có thể biết được chăng ?

Chúng ta có hiềm khích gì với nhau từ trước chăng ?

Buông một câu, hỏi ba điểm! Đối phương không đáp một điểm nào! Bỗng người mang nạ khóc vẫy tay :

- Dọn rượu ra! Hồ Thiết Hoa giật mình, bật cười lớn :

-Các vị mời bọn tại hạ đến đây uống rượu à ?

Người mang mặt nạ khóc lạnh lùng :

-Rất tiếc, tại đia phương này chẳng có gì xứng đáng, hiến quý vị! Từ sau các bụi cỏ, hai người bước ra.

Họ vận y phục đen, họ đeo nạ lạ lùng.

Mỗi người vác một cỗ quan tài.

Quan tài lớn vô cùng! Hai người đó đặt tại khoảng giữa song phương.

Đoạn họ nghiêng mình chào, rồi lui vào bụi cỏ.

Họ như từ dưới lòng đất chui lên, làm xong phần việc rồi lại chui xuống.

Người mang nạ khóc lại đưa tay chỉ một cỗ quan tài thôt :

-Mời! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Mời ? Mời chi ?

Người mang nạ khóc vắn gọn :

-Ăn! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Ăn xác chết ?

Người mang nạ khóc lạnh lùng :

đến mộ địa, không ăn xác chết thì ăn gì ?

Hồ Thiết Hoa giật mình, rồi cười ha hả :

-Thú vị quá! Thú vị vô cùng! Bỗng y ngưng cười.

Người mang nạ cười, giở nắp quan tài lên. Y lấy ra một cánh tay còn rỏ máu ròng ròng, đưa lên miệng, cắn nhai nuốt ngon lành! Y vừa ăn, vừa cười vừa thốt :

-Thịt người mới chết, chưa mất mùi vị! Ăn được quá! Máu tươi vấy miệng, chảy xuống thành giòng.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, bất giác la to :

-Các vị... Nhưng, Tiểu Phi đã bật nắp một cỗ quan tài, lôi ra một cánh tay cũng rỏ máu, chàng đưa lên miệng cắn, nhai, nuốt ngon lành. Máu chảy giòng hai bên mép.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Bất thình lình, y nhảy dựng lên quát :

-Lưu Hương! Ngươi học đâu cái lối ăn thịt người chết thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Ăn được lắm! Cứ thử đi thì biết! Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ.

Hai người đó, bật cười vang.

Người mang nạ khóc thốt :

-Biết lắm mà! Chúng ta không lừa nổi Hương Soái! Vừa lúc đó, mấy mươi ngọn đèn cùng lúc bật cháy, bao quanh cục diện, chiếu sáng như ban ngày.

Bây giờ, Hồ Thiết Hoa mới nhận ra những cánh tay đó là những vật nguỵ trang, còn máu là nước đường nhuộm màu.

Dưới ánh trăng mờ, còn ai không lầm ?

Nhưng, Tiểu Phi không lầm.

Hồ thiết Hao trầm giọng :

-Các vị định giở trò quỷ gì thế ?

Người mang nạ cười tháo chiếc nạ ra, để lộ mặt thật cười vang :

-Giở trò quỷ để đùa Hồ huynh, tiểu đệ mong Hồ huynh bỏ quá đi cho! Thì ra, người đó là Lý Ngọc Hàm.

Và người kia, đương nhiên là Liễu Vô My.

Hồ Thiết Hoa tung người lên không, cười lớn :

-Thú vị thay! Cực kỳ thú vị! Hai vị quả thật cao kiến! Liễu Vô My điềm nhiên :

-Tôi biết, hai vị thế nào cũng bị bọn ác khách đó gây phiền phức, không phương thoát thân, nên nghĩ ra một lối đùa, giải muộn cho hai vị.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay :

-Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ :

-Nhưng vẫn chưa qua mắt được Lưu Hương huynh! Hồ Thiết Hoa tiếp :

-Hắn có nhãn lực khá lắm! Nhưng tại hạ không ngưỡng mộ, bởi có nhãn lực khá, khám phá ra nhiều việc quá, thành mất thú. Vĩnh viễn hắn không hưởng nhiều thích thú như tại hạ! Tiểu Phi cười.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười.

Trong quan tài, có đủ loại trái ngon, có rượu quý, có thịt lạ. Cái đặc biệt là khung cảnh của cuộc rượu! Chính cái đặc biệt đo tạo hào hứng cho cả bốn người, tửu lượng của họ chừng gia tăng thập bội! Hồ Thiết Hoa khoái trá cực độ, luôn luôn cười lớn, uống đậm, thố to.

Y gật gù lên mặt :

-Bình sanh tại hạ cũng hay tạo những trò hoang đường, song phải nhìn nhận hai vị thủ đoạn hơn nhiều! Lý Ngọc Hàm hỏi gấp :

-Hồ huynh có bất mãn chăng ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Bất mãn ? Trái lại thì có! Nếu bắt buộc phải chịu đựng cái bọ Đại tiêu Khách thêm mấy phút giây nữa, tại hạ có lẽ phải nôn mửa ra đấy! Liễu Vô My mỉm cười :

-Tôi mang nạ khóc, song thấy Hồ huynh đổi tên, đổ rượu cho cái gã Đại tiêu Khách cũng khó khỏi nín cười! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi :

-Nếu được Tẩu phu nhân nghe lọt, chắc chắn tại hạ không dám đổi tên gã! Tiểu Phi bỗng cất tiếng :

-Trên giang hồ, ai ai cũng biết, trong võ lâm hiện nay có ba đại thế gia, cái danh vọng vẫn được duy trì qua nhiều thế hệ rồi, không kém ba bang bảy phái lớn! Mỗi thế gia đều còn lưu truyền tuyệt học đến nay, chưa hề thất lạc. Những tuyệt học đó, có thể liệt ngang với môn La Hán Thần Quyền của Thiếu Lâm, Lưỡng Nghi kiếm pháp của Vũ Đương. Tử đệ của ba đại thế gia đó lại quá cẩn thận tuân trọng gia pháp, nên không thường góp mặt trên giang hồ!... Không ai hiểu chàng có dụng ý gì, khi đề cập đến đại thế gia của vũ lâm, nên yên lặng chờ nghe chàng kết luận.

Chàng tiếp :

-Mãi đế ba mươi năm gần đây, người trong ba đại thế gia đó mới bắt đầu xuất hiện. Tuy họ không thích gây sự, song ai ai cũng ngán họ. Giả như... Hồ Thiết Hoa ngứa miệng, không chờ lâu được :

-Như Nam cung thế gia, có Nam cung Bình, năm xưa, trong một đêm, lão thanh trọn mười tám trại tại Thái hành Sơn, bọn thảo khấu Thái hành bắt đầu từ ngày ấy suy tàn luôn! Tiểu Phi mỉm cười :

-Việc đó cách đây độ năm mười năm rồi, và Nam cung công tử cũng quy tiên mười năm trước đây thôi! Chàng tiếp :

-Trong khoảng đôi ba mươi năm sau này... Hồ Thiết Hoa lại chặn :

-Trong thời gian đó, có Lý quan Ngư lão tiền bối tại ủng Thuý sơn trang, thử kiếm tại Kiếm trì, mời ba mươi mốt vị kiếm khách lừng danh trong thiên hạ ấn chứng kiếm pháp. Với thanh Ngư trường kiếm, Lý lão tiền bối biểu diễn tám mươi mốt đường của tuyệt học Lăng Phong, các vị kiếm khách vô cùng khâm phục! Từ đó, Lý lão tiền bối được suy tôn là đệ nhất kiếm thủ trong thiên hạ! Tiểu Phi vỗ tay :

-Cho nên cái danh lớn của ủng Thuý sơn trang bất diệt trên giang hồ, dù đã trải qua ngàn năm lịch sử vũ lâm! Chàng cười vang, rồi đột nhiên hướng mắt thẳng đến Lý Ngọc Hàm tiếp luôn :

-Tài cao như Lý huynh, với lứa tuổi của Lý huynh, thiết tưởng chẳng có nhiều người thành tựu được như vậy! Nếu tại hạ đoán không lầm, thì Lý huynh xuất thân từ ủng Thuý sơn trang ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

điều đáng tủi thẹn cho đệ là chưa đủ tài làm rạng rỡ tông môn, xứng đáng với kỳ vọng tiền nhân.

Y đã thừa nhận! Tiểu Phi mỉm cười :

-Lý huynh khiêm nhượng quá chừng! Rồi chàng hỏi :

-Chẳng hay Lý huynh là chi của Lý quan Ngư lão tiền bối ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

đó là gia phụ! Hồ Thiết Hoa vô cùng hứng khởi, vỗ tay cười vang :

-Thảo nào hai vị chẳng có tư cách phi phàm! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ :

-Thời gian nào lại chả có anh hùng của thời gian đó ? Ngày xưa, ủng Thuý sơn trang có thinh danh trọng vọng, thì ngày nay thinh danh đó lu mờ rồi. Bởi tại không đủ tài duy trì cái khí thái của tiền nhân! Do

đó, tại hạ không dám dùng đến mấy tiếng Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ! Không để Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa chặn lời, y tiếp luôn :

-Năm xưa, tại Lục Vũ Trà Đình bên cạnh Kiếm Trì, gia phụ được các vị kiếm khách tiền bối tán thưởng bao nhiêu, thì ngày nay tại hạ không làm sao chần hưng nổi, cái thinh danh đó đi dần vào điêu tàn! Ngày nay trên giang hồ xuất hiện biết bao nhiêu tay kiếm khách phi phàm, hơn hẳn các vị tiền bối! Cứ theo lời gia phụ, thì người đáng gọi là Thiên Hạ đệ nhất kiếm, là Tiết Y nhân đại hiệp! Tiểu Phi mỉm cười :

điều đó chẳng có gì đáng nói, bởi Lý lão tiền bối có cái ý thành thực khích lệ hậu sanh, chứ tại hạ cũng từng nghe nói đến Tiết y Nhân. Theo tại hạ nhận xét, thì làm gì họ Tiết vượt qua nổi Lý lão tiền bối.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối :

-Phải! Lý huynh quá đỗi khiêm nhường, đành rằng khiêm nhường là một đức tánh, song quá đỗi khiêm nhường lại thành ra khách sáo đến thành thật! Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Hai vị có chỗ chưa hiểu. Gia phụ từ nhiều năm qua nhiễm bịnh nan y, cho đến nay, người còn ôm bịnh nằm giường, và hơn mười năm rồi, người chưa hề nắm chuôi kiếm trở lại! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Thế à ?

Cả hai cùng thở dài.

Lâu lắm, Lý Ngọc Hàm lại cười, thốt :

-Luận về kiếm suông, thì có thể chúng ta kể Tiết y Nhân trong số nhưng luận về cơ trí, về ứng biến linh hoạt, thì trên giang hồ đừng ai mong so hàng với Đạo Soái lưu hương! Tiểu Phi chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa bật cười :

-Có thể hắn cũng có chút tài, chút trí, song Lý huynh không nen tung hắn lên mây xanh, cho Lý huynh biết, hắn không khiêm nhường như Lý huynh đâu nhé, hắn sẽ xem trời bằng vung đấy nhé! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Còn như, nói đến những sự việc gây chấn động mạnh trên giang hồ trong mấy năm sau này, thì những việc đó phần lớn đều do Lưu hương huynh tạo nên. Chẳng hạn, nếu không có Lưu Hương huynh, thì còn ai khám phá được âm mưu của bọn Nam cung Linh và Diệu tăng Vô Hoa ? Còn ai vãn hồi được thinh danh của võ lâm và Cái bang ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Việc quá nhỏ mọn, Lý huynh lưu tâm làm gì ? Tại hạ thấy thẹn khi nghe ai đề cập đến! Liễu Vô My chen vào câu chuyện :

-Cơ trí, đã có Đạo Soái Lưu Hương, song về phương diện thác lạc, minh chánh, thẳng thắnm thì phải kể đến Hồ Thiết Hoa. Có đúng vậy chăng ?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :

-Tẩu phu nhân nói đúng đó! Liễu Vô My tiếp :

-Còn một việc này nữa, là tửu lượng! Trên đời này có ai cao tửu lượng hơn Hồ Thiết Hoa ?

Hồ Thiết Hoa vỗ tay :

đúng luôn! Tiểu Phi gật đầu :

đúng lắm! Trên thế gian này chẳng ai mau say bằng ngươi! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

-Tiểu tử định xỏ nhẹ ta phải không ? Có một ngày nào đó, ta sẽ cùng ngươi thử sức một lần, xem ai ngã trước ! Liễu Vô My cười nhẹ :

-Vậy là tuyệt! Tôi dám quả quyết cuộc so tài đó sẽ gây nên nhiều hào hứng lắm lắm! Tiểu Phi tiếp luôn :

-Tuy nhiên, tại hạ phải tiết lộ cho hai vị biết trước để khỏi thất vọng, là ngoài cái việc nốc rượu, hắn chẳng còn biệt tài chi cả! Lý Ngọc Hàm chuyển hướng câu chuyện :

-Tại hạ hết sức khâm phục tánh cách phóng khoáng của các vị. Được kết giao bằng hữu với các vị, là một vinh hạnh lớn cho bất kỳ ai. Đáng hận cho tại hạ là không được kề cận với các vị luôn mấy ngày đêm liền, cho thoa? niềm khát vọng! Liễu Vô My tiếp :

-Bởi, chúng tôi không dám tin tưởng là các vị sẽ nhận lời mời của chúng tôi đến tận ủng Thuý sơn trang, nơi đó có Lục Vũ Trà Đình, cạnh trà đình, có suối nước trong, pha trà rất ngon… Hồ Thiết Hoa sàng mắt lên vỗ tay :

-Từ lâu, tại hạ nghe trên chốn giang hồ truyền thuyết, ủng Thuý sơn trang là một cảnh trí tân kỳ, thường mơ ước một ngày nào đó được đến tận quý địa phương, thưởng ngoạn một thời gian… Y nhìn thoáng qua Tiểu Phi, dò cái ý xem sao, rồi thở dài tiếp :

-Rất tiếc tại hạ phải đi theo hắn tìm mấy người bằng hữu! Tiểu Phi thốt lên :

-Tại hạ cũng thường hoài niệm bái yết Lý lão tiền bối, tiếc thay bên cạnh còn nhiều sự việc dở dang chỉ sợ không thể đem cách ngày tháng. Giả như một ngày nào đó, mọi sự được an bày, thì nhất định là tại hạ phải đến tận nơi, đáp tạ thạnh tình của hai vị dành cho ngày hôm nay! Liễu Vô My chớp mắt :

-Thế thì đáng hận quá! Bởi tại nhà tôi, còn có mấy vị đang nuôi mộng được hội diện với các vị! Tiểu Phi cau mày :

-Ạ ! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Ngươi muốn biết những người đó là ai à ?

Y tiếp luôn :

-Có gì lạ đâu, trên đời này, có ai không muốn thấy mặt cái gã côn đồ, ngang dọc cướp bóc, giật của đoạt tiền của thiên hạ ? Dù cho ai cũng muốn thấy mặt, ngươi nào phải những người muốn thấy mặt ngươi mà cao hãnh ?

Liễu Vô My bật cười khanh khách :

- Dù sao thì các người đó cũng thành tâm muốn gặp Đạo Soái Lưu Hương, họ là những thiếu nữ đang xuân như nụ hoa còn chúm chím, họ rất thông minh, họ hiểu đời không kém những người từng trải! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Ạ ?

Liễu Vô My tiếp :

-Những vị cô nương đó, có thể bảo là văn võ kiêm toàn, dung mạo vô song, trong đó có một vị học vấn rất cao thâm! Hồ Thiết Hoa lại trố mắt :

-Tẩu phu nhân có thể cho biết tên họ cô nương đó ?

Liễu Vô My gật đầu :

-Vị cô nương đó, tên là Tô Dung Dung!

66. Ám Khí Chi Vương

Nền trời không mây, trông cao vút. Không khí mát sáng vô cùng.

Ba cỗ xe hoa lệ do ngựa kéo bon bon, lao vút trên con đường giữa hai hàng cây tán rậm.

Trong cỗ xe đầu, mường tượng không có người, nhưng bên ngoài đầu xe, lại có sáu đại hán vận y phục chẹt, gã nào trông cũng ngang tàng, nhìn thoáng qua ai cũng biết, họ là những hảo thủ trong vũ lâm.

Họ có thể tự mình lập nên sự nghiệp, tạo nên thinh danh, song họ cam tâm làm nô lệ cho người.

Thì không cần tìm hiểu, cũng biết chắc chắn rằng chủ nhân của họ hẳn phải là bậc phi thường vậy! Trong cỗ xe cuối cùng, thỉnh thoảng có âm thinh ấm dịu trong trẻo vang lên.

Rất tiếc, cửa xe đóng kín, khách đi đường khôn glàm sao nhìn được mặt người trong xe.

Những tiếng cười đó, là do Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa phát lên.

Nghe nói bọn Tô Dung Dung đang ở tại Ủng Thúy sơn trang, thì làm sao họ không theo Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My ?

Cỗ xe không thể tạo cầu kỳ như của Cơ băng Nhạn, song vẫn có đầy đủ tiện nghi. Ngồi xe đó mà đi ngàn dặm, chẳng ai nghe mệt mỏi chút nào! Tiểu Phi chốc chốc lại hỏi :

-Bọn Tô Dung Dung làm sao đến Ủng Thúy sơn trang ?

Và Liễu Vô My chỉ đáp gọn :

-Phải để cho tôi dành một sự bất ngờ cho các vị chứ ? Đến nơi rồi, tự nhiên sẽ biết, hỏi làm chi ?

Xe không phải đi một ngày một bữa mà tới nơi. Vả lại, càng vào sâu Trung Nguyên, con đường càng tấp nập.

Cái gì lạ mắt thì thiên hạ khoái nhìn, ba cỗ xe hoa lệ này đương nhiên phải bị khách đi đường chú ý.

Một hôm, xe đến phủ Khai Phong.

Thời gian vào lúc xế chiều, hoang hôn sắp xuống. Đoàn xe dừng lại đó, nghỉ đêm.

Rượu, cơm xong, ai về phòng nấy ngơi nghỉ.

Như quen tánh, Hồ Thiết Hoa sang phòng Tiểu Phi nói chuyện trên trời dưới đất.

Tiểu Phi đêm nay cũng cảm thấy khó ngủ.

Sắp gặp lại cố nhân, sắp dấn thân vào chốn lạ, biết đâu chẳng có nguy hiểm đang chờ ?

Tự nhiên lòng chàng phải dao động.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt :

-Nhân sự của ngươi quả thật khá đấy! Đúng là vợ chồng Lý Ngọc Hàm sử dụng Kim Ty miên chưởng! Phương tiên khách không có đồ đệ, mà lại là hảo hữu của Lý quan Ngư, thì tự nhiên phải truyền tuyệt kỹ cho con của bạn! Tiểu Phi thở dài :

điều mà chúng ta không nghĩ đến nổi, là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách của ngày nào, giờ đây chỉ còn là một phế nhân! Võ lâm dần dần mất nhân tài, nghĩ hàng tiền bối điêu tàn như lá rụng, rụng mãi đến trơ cành, lòng ta thêm chạnh niềm thương! Hồ Thiết Hoa tiếp :

-Có một đứa con như vậy, kể ra gia phong chưa đến nỗi nào. Lý Ngọc Hàm đã học được hai tuyệt kỹ Lăng Phong kiếm và Kim Ty miên chưởng, thiết tưởng trên đời này khó kiếm được một người khả dĩ đối thủ với hắn! Tiểu Phi trầm giọng :

-Theo ta nhận xét, Liễu Vô My không thua chồng nàng chút nào, còn về mặt khinh công thì nàng trên hẳn Lý Ngọc Hàm một bậc! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút :

-Ba đại thế gia trong vũ lâm, từ bao nhiêu thế hệ qua, có cái lối truyền nghệ cho dâu chứ không truyền cho con gái. Nàng là vợ Lý Ngọc Hàm, thì đương nhiên phải được Lý quan Ngư truyền vũ học. Cho nên, dù nàng có vũ công cao, ta cũng chẳng lấy lám lạ.

Tiểu Phi tiếp :

-Vô luận nàng về làm dâu nhà họ Lý lúc nào, nhất định thời gian đó không quá mười năm, mà bọn đệ tử thế gia tì bắt đầu học nghệ từ lúc lên ba, lên năm rồi. Lý Ngọc Hàm không ra ngoài cái lệ đó… Hồ Thiết Hoa gật đầu :

đúng vậy, ta xem Lý Ngọc Hàm ít nhất cũng có mười năm công phu! Tiểu Phi lại tiếp :

-Nếu vậy thì đáng lý ra, vũ công của Liễu Vô My không thể cao hơn chồng. Trừ ra, nàng có mẹ là người trong danh gia vũ lâm! Nhưng, như ngươi đã nói những danh gia vũ lâm lại không truyền nghệ cho con gái! Huống chi trên thế gian này, có mấy người dạy con bằng Lý quan Ngư! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Ngươi hoài nghi lai lịch của nàng ?

Tiểu Phi thở dài :

đã mấy phen, ta tìm cách hỏi nàng xuất thân từ môn phái nào, song nàng lại tránh né không cho ta biết sư phó nàng là ai. Do đó, ta nghĩ nàng không thuộc về bốn đại bang, bảy phái lớn trên giang hồ. Và ta cứ tìm hiểu mãi, xem trên đời này có vị tiền bối cao nhân nào mang họ Lý hay không!... Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Vô luận làm sao, giả như Liễu Vô My là Hoa. my Điểu, thì điều đó vẫn chẳng có hại chút nào. Nàng từng đối xử tốt với bọn ta, chính ta lại nhờ nàng cứu sống! Ta càng cảm kích nàng hơn! Tiểu Phi mỉm cười không đáp.

Bỗng có tiếng huyên náo từ phòng bên cạnh vọng đến.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Vợ chồng son thường cãi vã với nhau, song chẳng lẽ họ đi đến chỗ động thủ với nhau ?

Tiếng kêu la càng lúc càng dữ dội, nghe có vẻ thống khổ lắm! Đúng là âm thinh của Liễu Vô My.

Hồ Thiết Hoa chưa dứt câu đã vọt ra khỏi phòng rồi, Tiểu Phi đành phải đi theo ra.

Trong khách sạn không một ai chạy đến. Luôn bọn gia đinh, tỳ nữ của vợ chồng Lý Ngọc Hàm cũng vắng bóng.

Tiểu Phi lấy làm lạ nghĩ hay là bọn chúng điếc ? Nếu không điếc, sao lại chẳng nghe gì ? Giả như có nghe, sao chẳng một ai chạy đến ?

Họ quá quen tai với sự cãi vã của vợ chồng Lý Ngọc Hàm chăng ?

Đôi vợ chồng này, thường xô xát như thế lắm sao ?

Đèn trong phòng Liễu Vô My đốt sáng.

Liễu Vô My rung rung giọng kêu lên :

-Ca ca giết tiểu muội đi! Giết đi! Hồ Thiết Hoa biến sắc! Y toan xô cửa bước vào.

Lý Ngọc Hàm an ủi :

-Nhẫn nại! Nhẫn nại một chút, hiền muội! Đừng làm kinh động đến người chung quanh! Liễu Vô My rên rỉ :

-Tiểu muội không còn đủ sức nhẫn nại nữa, đại ca ơi! Đau đơn như thế này, thà chết còn hơn! Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới biết không phải họ đánh nhau! Y thấp giọng hỏi :

-Nàng thọ bịnh bất ngờ ?

Tiểu Phi đáp :

-Không phải bịnh bất ngờ đâu! Đó là một bệnh cũ, thời thường phát tác. Do đó gia nhân của họ đã quen rồi, nên chẳng một ai chạy đến.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Chắc là cơn đau hoành hành lắm, nên cỡ người như Liễu Vô My mới rên la như vậy! Nhưng bịnh gì đáng sợ thế ?

Tiểu Phi trầm giọng :

-Bình thời, nàng như người thường, song lúc phát động lên, thì đáng sợ vô cùng! Như vậy có thể nàng trúng một loại độc cực kỳ lợi hại! Hồ Thiết Hoa biến sắc :

độc! Nếu nàng trúng độc, thì tại sao Lý quan Ngư không tìm cách giải độc cho nàng ? Lý quan Ngư rất am tường y thuật kia mà ? Ngoài ra còn có Phương tiên Khách, lão ấy cũng là một thần y. Vả lại có rất nhiều cao nhân dị khách hàng tiền bối ra vào tại úng Thuỷ sơn trang, chẳng lẽ bao nhiêu người đó không có phương pháp cứu Liễu Vô My ?

Tiểu Phi thở dài, không đáp.

Tiếng rên của Liễu Vô My càng lúc càng thê thảm.

Lại có tiếng chiếc giường dao động, chuyển mình cót két, điều đó chứng tỏ nàng đang lăn lộn mạnh.

Lý Ngọc Hàm luôn miệng an ủi nàng.

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Sao ngươi không vào đó, xem thử ra sao ? Biết đâu chẳng có cánh cứu chữa cho nàng ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Nàng có tánh can trường lắm, không bao giờ nàng thích ai thấy nàng trong tình trạng khốn khổ như vậy. Chúng ta cứ để mặc họ, sáng ra hẵng hay! Bỗng, có tiếng lạch cạnh vang khẽ.

Một con chim đang ngủ trên cành cây ngô đồng gần đó, giật mình vỗ cánh bay đi.

Chim ngủ giật mình bay đi, chắc chắn là có động.

Tiểu Phi thấy có ánh thép chớp sáng trong tàng cây.

Rồi liền sau đó, một vầng điểm sáng từ tàng cây, bay vút xuống chỗ chàng đứng, đà bay nhanh vô tưởng.

Nếu không có con chim báo động, chắc chắn Tiểu Phi phải thọ hại rồi.

Cũng may cho chàng, có con chim cứu mạng.

Lập tức, chàng xô mạnh Hồ Thiết Hoa ngã xuống cạnh đó, đồng thời chàng cũng nhào theo nằm lên mình Hồ Thiết Hoa.

Đúng lúc. Một loạt tiếng lách cách vang lên.

Những điểm sáng bắn xuống nền nhà, đà bắn mạnh vô cùng, có nhiều điểm lún sâu trong nền.

Một bóng người rời tàng cây, lao vút đến đấu trường, thoát ra ngoài mất dạng Hồ Thiết Hoa còn bàng hoàng. Tiểu Phi đã bay theo bóng đó.

Nhìn qua chỗ đứng của Tiểu Phi, bất giác Hồ Thiết Hoa giật mình gọi với theo :

-Cẩn thận! Lão xú Trùn! Bạo vũ Lê hoa Đinh đấy! Y bay theo.

Trong bóng đêm, nào có bóng người, ngoài Tiểu Phi đang chạy đi lờ mờ ở phía trước ?

Đêm xuống sâu.

Sương xuống dày, sương càng về khuya càng đục trông như khói mờ bao phủ khắp nơi.

Dần dần Tiểu Phi mất dạng.

Xa xa có ánh đèn chiếu lại. ánh đèn dần dần sáng rõ, đèn như ở ngoài màn sương, không bị che mờ.

Hồ Thiết Hoa không dám gây nên một tiếng động.

Y biết, trong tình huống đó, mọi tiếng động đều là cái đích của ám thị.

Bởi, có tiếng động là có người gây nên, ám khí cứ bắn về phía phát ra tiếng động, là hoá trừ mọi cuộc dòm ngó! Y lo sợ cho Tiểu Phi.

Tiểu Phi đang lâm vào trường hợp quá nguy hiểm! ít nhất y cũng nghĩ như vậy.

Bỗng, có vật gì chiếu sáng ngay trước mặt y.

Y vội đưa tay nhặt lên.

Thì ra, đó là chiếc hộp bạc.

Hộp dài bảy tấc, dày ba tấc, cách chế tạo cực kỳ tinh vi, trong hộp đựng châm, bởi ngoài hộp có ba hàng lỗ nhỏ, vừa đủ châm chui lọt.

Mỗi hàng có chín lỗ.

Mặt hộp có chạm hai hàng chữ, loại tiểu triện. Loại chữ này rất cổ, chỉ dùng để chạm trên các đồ cổ.

Hồ Thiết Hoa không hiểu gì cả, buột miệng thở dài nghĩ :

Xem ra, chẳng những ra khổ luyện khinh công, mà phải còn học vấn cho thật rộng rãi! Y muốn tiếp tục chạy tới, song một đạo kình phong cuốn gấp ngang y đồng thời một bàn tay chọt vào nách y, một bàn tay nữa chụp vào chiếc hộp.

Hồ Thiết Hoa nghĩ thầm :

-Hay cho tiểu tử! Ta đang tìm ngươi, ngươi lại dẫn xác đế! Lập tức y đánh ra một chưởng, đồng lúc tung luôn một ngọn cước.

Thế đánh rất đơn giản, song chiêu thức tối độc.

Người kia từ phía tả lướt qua, y xoay một phần tư vòng, vừa tránh thế công, vừa phản công.

Nhưng người đó có thân pháp linh hoạt hơn y, đảo bộ vòng qua phía hậu y, dễ dàng tránh chiêu độc đó.

Hồ thiết Hoa giật mình, toan quay người tì eo.

Người đó trầm giọng hỏi :

-Lão Hồ đấy phải không ?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ :

-ngươi cũng như ta! Không dám lên tiếng, gặp là cứ đánh.

Tiểu Phi cũng cười khổ :

-Biết làm sao hơn! Thấy vật chớp sáng trong tay ngươi, ta đinh ninh ngươi là hắn? Không ngờ ngươi đoạt được vật đó của hắn! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

-Ngươi không hiểu à ? Gặp hắn ta tung ba chưởng, phóng hai cước, hắn tháo chạy bỏ vật này lại! Tiểu Phi giật mình :

-Thật vậy ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên :

-Không thật thì giả! Tiểu Phi bật cười :

-Ta biết ngươi không thể nào đuổi theo hắn kịp! Hồ Thiết Hoa cũng cười :

-Tay đệ nhất khinh công trong thiên hạ là Đạo soái lưu Hương còn không đuổi kịp, huống hồ là ta ?

Tiểu Phi thở dài :

-Nếu như đừng có sương mù, may ra ta còn làm được việc! Ta vừa ra đến ngoài tường, hắn đã cách ta độ năm mươi trượng rồi! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Nhanh thế à ? Nếu thế thì khinh công của hắn hơn hẳn của Lý Ngọc Hàm rồi! Tiểu Phi gật đầu :

-Chỉ sợ cao hơn một bậc là ít ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

-So với ta ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Nếu ngươi đừng uống rượu quá nhiều, thì có thể ngươi hơn hắn! Nhưng hiện tại… Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Hiện tại là sao ? Không lẽ là ta lại không bằng vợ chồng Lý Ngọc Hàm ?

Rồi không đợi Tiểu Phi nói gì, y cười nhẹ tiếp luôn :

-Ngươi đừng đáp, tránh cho ta khỏi thương tâm! Ta biết trước ngươi sẽ đáp như thế nào rồi! Tiểu Phi vẫn đáp :

-Thực ra thì ngươi chẳng kém vợ chồng Lý Ngọc Hàm, Nhất điểm Hồng, Nam cung Linh. Người này xem ra khinh công của hắn ngang với Diệu tăng Vô Hoa.

Nếu ta không chính mắt trông thấy Vô Hoa bị tên xuyên thủng yết hầu, thì ta có thể cho là Vo Hoa sống lại! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Nói như ngươi, trên giang hồ rất hiếm tay khinh công cỡ hắn ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Chắc vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Tại sao ngươi cứ gặp mãi những kẻ đối đầu lợi hại như thế chứ ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi lại :

-Vật gì trong tay ngươi đó ?

Hồ Thiết Hoa đưa qua cho chàng :

-Xem đi, trên mặt có hai hàng chữ.

Y hỏi tiếp :

-Ngươi đọc được loại chữ đó chăng ?

Tiểu Phi nhìn qua, thần sắc biến đổi liền chàng đáp :

-Lối chữ triện! Tiểu triện! Hồ Thiết Hoa hận :

-Vật là vật giết người, lại chạm khắc cầu kỳ, làm như là vật trang sức quý báu! Có khác nào một ca kỹ, ngày ngày tiếp hàng trăm khách, lại mặc một lúc mười chiếc quần ? Làm như ta đây rất trinh bạch! Nếu phải là chữ thường, thì y không hận, vì chữ triện, y đọc không được nên hận.

Cái hận để chữa lỗi cho y, lỗi học kém! Tiểu Phi lắc đầu :

-Chẳng phải cố ý đâu! ám khí dù sao cũng thuộc về cổ vật, mà những người chế ám khí phần đông đều dốt vũ công. Họ là những tay thợ, chứ chẳn phải là hảo thủ vũ lâm, nên họ phải tỏ ra cầu kỳ ở điểm khác vậy thôi! Vấn đề tự ái mà! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

-Bỏ qua mấy chuyện đó đi, mấy chữ đó nói gì thế ?

Tiểu Phi đáp :

-Ra là thấy máu! Về không thấy máu là bất tường! Dùng gấp trong cảnh gấp. ám khí chi vương! Hồ Thiết Hoa cười vang :

-Văn nhân, thường nói khoác! Một lần nữa lại có sự chứng nghiệm lời ta nói là đúng! Tiểu Phi thở dài :

-Chẳng phải hắn cố ý làm vậy để doa. khiếp người đâu! Chàng tiếp :

-ám khí được chế tạo tinh xảo phát ra lại mạnh, có được vậy mới đúng lài loại vương giả trong số ám khí. Trong vũ lâm ngày nay, có bao nhiêu ám khí hữu danh, đem so với Bạo vũ Lê hoa Châm này, ít nhất cũng kém hai thành lực. Dùng ám khí, là quyết thủ thắng, nếu quá kém thì mong gì có kết quả như mong muốn ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Nếu đem vật này so với ống Đồng châm của Thạch quan Âm thì sao ?

Tiểu Phi mỉm cười :

đồng châm vút đi rất nhanh, song vừa thấy nó chớp sáng lên, ngươi có thể tránh kịp. Còn loại Bạo vũ Lê hoa Châm này, khi nó chớp lên thì chẳng ai tránh kịp! Hồ Thiết Hoa lại hỏi :

-Thế tại sao vừa rồi ngươi lại tránh kịp ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Nhờ may thôi, lão Hồ! Bởi ta phát giác ra trước khi ám khí chớp lên. Tuy nhiên người phóng ám khí cách ta khá xa, chứ nếu ở gần mấy thước thì mạng ta kể như hi hữu rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Vậy là vật này phải quý lắm ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Trong vũ lâm ngày nay, nó là vật vô giá! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc :

đã vậy người đó lại bỏ lại nó như thế này ? Không là một người giỏi khinh công như hắn, lại không thể mang nó theo mình dù có việc gì khẩn cấp ? Khẩn cấp cỡ nào cũng không nên bỏ, bởi nó là vật vô giá kia mà! Tiểu Phi lắc đầu :

-Ta không hiểu rồi! Đó là điều kỳ quái vô cùng! Đèn trong phòng Liễu Vô My đã tắt.

Có lẽ vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã ngủ rồi.

Hồ Thiết Hoa khêu đèn cho sáng, rồi thở dài :

đuổi mãi một lúc lâu, lại chẳng thấy một bóng ma nào! Đáng ghét thật, nếu không uống mấy chén rượu, chắc ta phải tứcuất mà chết! Trên bàn, có bình trà, có bình rượu. Hồ Thiết Hoa cho ràng chén rượu quá nhỏ, nên trút bỏ trà, lấy bình chứa rượu, định uống bằng bình trà, chứ không bằng chén.

Tiểu Phi lắc đầu, cười nhẹ :

-Ngươi chậm uống một chút, kể ra chúng ta cũng chưa chết gấp được. Chúng ta hãy ra xem Bạo vũ Lê hoa Châm có còn hay không! Chàng tay chụp đèn, tay nắm Hồ Thiết Hoa bước đi liền.

Trong nhà có lao.i côn trùng thấy ánh đèn là bay, bất chợt có mấy con bay ngang chén rượu, chẳng biết tại sao lại rớt xuống.

Cúng rớt ngay trong lòng chén.

Mem rượu bốc mạnh, con vật không làm sao bay lên nổi.

Rượu gì lại có hơi mãnh liệt như vậy ?

Nếu Tiểu Phi chưa vội ra ngoài, hẳn chàng đã thấy sau khi con vật rơi vào chén rồi, một vầng khói xanh bốc lên ngay.

Khói bốc lên, con vật lại biến mất. Rượu, vẫn còn là rượu, con vật đã thành bọt, vì trong rượu có chất dung hoá xác của nó thành nước.

Nhưng, lạ lùng làm sao, rượu có pha thêm xác con vật, lai vẫn trong như thường, chẳng chút gợn đục.

Nếu loại rượu đó rớt vào dạ dày Hồ Thiết Hoa, thì y còn gì ? Tất cả bộ phận trong người tan biến trước, rồi có thể đến cơ thể luôn sau đó.

Tại phủ thành Khai Phong, quanh năm rất ít cơn mưa, đất cứng khô như đá.

Lời búa mà đóng đinh vào đất cứng, cũng khó như đóng vào đất đá, đất ngoài đường ngoài sân cứng đã đành, đất trong nhà cũng cứng dù ở trong mát.

Hai mươi bảy mũi kim châm ghim sâu vào đất.

Sâu đến lút đầu, chẳng có một ly nào ló khỏi mặt đất.

Tiểu Phi bảo :

-Ngươi đo xem, từ chỗ phóng ám khí đến đây khoảng cách được bao nhiêu ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

độ năm trượng.

Tiểu Phi thở dài :

-Cách năm trương, dùng Bạo vũ Lê hoa Châm, tất cả những mũi châm đều chui vào đất cứng như đá! Cương mãnh thật! Hồ Thiết Hoa thốt :

-Ta nghĩ, chúng ta nên mở chiếc hộp xem bên trong có cơ quan gì, phát động độc châm mạnh đến mức độ đó! Nhưng, y đã lấy mũi đao, đào một lỗ đất vít hai mũi châm lên.

Châm, mường tượng kim thêu, bất quá đuôi châm to hơn một chút.

Lạ làm sao, châm rất nhẹ, đặt vào lòng bàn tay, đưa trước gió, châm có thể bị gió cuốn như cuốn bông.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi :

-Vật nhẹ như thế này, mà hắn phóng đi mạnh, cắm sâu vào đất được ? Nếu ta không thấy tận mắt, dù ai nói cho nghe, ta cũng chẳng tin nổi.

Tiểu Phi đáp :

-Vật gì, dù nhẹ đến đâu, bay nhanh là có sức mạnh, chính tốc độ đã tạo nên lực độ.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Chạm đất cứng còn cắm sâu được, nếu chạm da thịt thì sao ? Có thể xuyên thủng người mà bay tuốt mất! Y đào đất, lấy tất cả hai mươi bảy mũi châm.

Thấy Hồ Thiết Hoa nắm số châm trong tay, Tiểu Phi cảnh giác y nhắc :

-Vật đó bén nhọn lắm đấy! Hãy cẩn thận!

67. Bạo Vũ Lê Hoa

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Không sao đâu! Ta biết, Bạo vũ Lê hoa Đinh không bao giờ tẩm độc. Sở dĩ nó không tẩm độc, là vì nó thừa sức giết người! Cả hai trở về phòng.

Hồ Thiết Hoa buông nắm đinh lên mặt bàn, rồi nâng chén rượu lên.

Y trước đó định dùng bình trà thay chén , song sau lại thay đổi ý kiến, lại rót rượu ra chén.

Rót rồi bỏ đó, chưa kịp uống, vì Tiểu Phi kéo y ra ngoài.

Y mỉm cười hỏi :

-Bây giờ ta uống được rồi chứ ? Ngươi có muốn làm vài chén không ?

Tiểu Phi cũng cười :

-Ta lại muốn uống trà! Bình trà còn đó, Hồ Thiết Hoa chưa đổ.

Tiểu Phi đặt đèn xuống, cầm bình trà lên.

Hồ Thiết Hoa đã đưa chén rượu gần miệng rồi.

Y không thể thấy được tàn tích con côn trùng hoá thân trong rượu. Tự nhiên, y cũng không biết luôn là rượu độc, uống vào là gan ruột tiêu tan ngay.

Nếu đúng thế thì chén rượu này là chén rượu cuối cùng trong đời y.

Và rõ rệt là y sắp uống, chắc chắn uống.

Ngờ đâu, Tiểu Phi vung tay hất chén rượu văng đi.

Hồ Thiết Hoa giật mình kêu lên :

-Ngươi điên từ bao giờ thế ?

Tiểu Phi không lưu ý đến câu mắng, trầm giọng hỏi :

-Ngươi có thấy bình trà đây không ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Ta có đui đâu ?

Tiểu Phi tiếp :

-Nhìn tay ta xem! Hồ Thiết Hoa lại kêu lên :

-Thực sự, ngươi có bao nhiêu chứng tất cả ? Cứ mỗi lúc giở một chứng ra như thế? Bỗng nhiên lại bảo ta nhìn tay ngươi! Không lẽ bàn tay ngươi biến thành hoa mất rồi ?

Tiểu Phi giải thích :

-Bàn tay này, cầm tay bình trà ta rót ra rồi, bình trà đặt xuông tay bình phải thuận thế với tay ta chứ ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Nghịch thế thì đã sao ?

Tiểu Phi tiếp :

-Bình sanh ta có thói quen, cầm bình trà cầm bằng tay tả, cái tư thế đặt bình trà vẫn bất di bất dịch. Trong phòng này, chỉ có hai chúng ta, ta thì không đặt bình trà sai cách, còn ngươi nếu không lâm bệnh nặng, chẳng bao giờ ngươi mó đến trà.

Bây giờ, bình trà lại được đặt nghịch thế với ta! Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

-Nghĩa là sao ?

Tiểu Phi tiếp :

-Có người động đến bình trà! Hồ Thiết Hoa gật đầu :

-Chắc chắn người đó không phải là ta. Kẻ khác uống rượu say rồi, thích uống trà, còn ta, say rượu rồi, ngửi mùi trà càng say thêm! Tiểu Phi trầm giọng :

-Như vậy là có người vào đây lúc ta vắng mặt, người đó có cầm bình trà lên. Tại sao y vào đây lúc ta vắng mặt ? Tại sao y cầm bình trà ? Hẳn phải có một lý do, không lẽ duyên không cớ ?

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Ngươi nghĩ rằng trong trà có độc ?

Tiể Phi gật đầu :

đúng vậy! Người ấy cho rằng sau khi chúng ta trở lại phải khát, và phải uống trà, nên hạ độc trong trà. Y vô ý không đặt bình trà đúng tư thế cũ. Mà ai ai cũng có thể vô ý như y cả! Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, đoạn thốt :

-Trà có độc thì rượu cũng phải có độc! Tiểu Phi mỉm cười :

-Nếu không thì khi nào ta lại hất chén rượu của ngươi! Và tự nhiên ngươi phải mắng ta là điên! Phàm những con sâu rượu trên đời, cháy nhà họ còn chịu được, nhất định họ không dung thứ cho kẻ nào đổ rượu của họ! Cho nên người ta nói, cắt cổ không bằng đổ rượu.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Ngươi mắng trả đi, cho ta yên tâm! Tiểu Phi mỉm cười :

-Mắng ngươi làm chi ? Bất quá ta giảng giải cho ngươi biết là ta không điên, và ta không hề ngăn cấm ngươi uống rượu! Trà được đổ chung với rượu liền sau đó. Một tiếng xèo vang lên khẽ, khói xanh bốc cao. Chẳng khác nào nước lạnh đổ vào mỡ sốt.

Hồ Thiết Hoa giùn mình :

-Tuyệt độc! Kẻ này đó, dụng độc không kém Thạch quan Âm! Tiểu Phi trầm tư một lúc lâu.

Hồ Thiết Hoa lại tiếp :

-Suy ra ta có thể kết luận, kẻ phóng ám khí và người hạ độc cùng một nhóm với nhau! Tiểu Phi gật đầu :

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa nín lặng giây lát, vụt cười khan :

-Ta không hề lưu ý là ngươi chuyên dùng tay tả cầm bình trà. Bất cứ làm gì, ngươi luôn dùng tay hữu, thì tại sao riêng cái việc cầm bình trà, ngươi lại đổi tay ?

Tiểu Phi đáp :

-Trước kia ta tunừg sống nhiều năm dưới thuyền. Thuyền dù lớn đến đâu, cũng chật hẹp cho sự xê dịch của con người cho nên các vật dụng đều phải được sắp xếp chỗ nào, y chỗ đó vĩnh viễn, vừa tránh được va chạm, vừa dễ tìm. Cho nên bên cạnh chỗ ta thường ngồi, Dung nhi có đạt một chiếc bàn con, phía tay tả, trên bàn có bình trà cho ta bất thường với tay lấy thuận. Lâu dần, ta thành thói quen không bỏ được.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Hay! Hay! Nhưng tại sao Dung nhi không đặt chiếc bàn bên tay hữu ?

Tiểu phi cười nhẹ :

-Chỉ vì bên hữu không còn chỗ trống.

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Không ngờ sống trên chiếc thuyền lại có chỗ hay như vậy! Tiểu Phi tiếp :

-Cũng có lúc ta cảm thấy bực bội, tù túng lắm chứ! Nhưng ở trong chỗ hẹp, con người dễ lập thói quen trật tự! Mỗi ngày mỗi cử động y khuông khổ, lâu dần thành có quy củ. Lúc bình thường, chẳng ai thấy cái chỗ hay của thói quen quy củ đó. Khi lâm nguy, quy củ đó giúp ta rất nhiều! Hồ Thiết Hoa cười hì hì :

-Nếu đem ngươi nhốt vào lồng chim, chắc ngươi sẽ trở thành người có quy củ nhất đời! Bỗng, y nhớ đến một sự việc, nụ cười trên môi tắt ngay. Rồi y kêu lên :

-Trong phòng của vợ chồng Lý Ngọc Hàm sao chẳng có tiếng động nào cả ?

Hay là cả hai bị chúng hạ độc thủ rồi ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Không có việc đó đâu! Vô luận là ai cũng không dễ dàng hại hai vợ chồng họ! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Nhưng lúc bọn ấy đến đây, Liễu Vô My đang đau đớn cực độ. Vô luận làm sao ta cũng đến đó xem qua! Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

đến đó cũng tốt! Biết đâu họ chẳng nghe, chẳng thấy một điều gì ?... Hồ Thiết Hoa không đợi Tiểu Phi dứt câu đã thoát ra hỏi cửa! Gà gáy sáng, tuy đêm chưa tàn.

Hồ Thiết Hoa gọi đến lượt thứ hai, Lý Ngọc Hàm đã đốt đèn lên, mở cửa vận áo bước ra.

Tuy mặt lộ vẻ kinh dị, nhưng miệng vẫn điểm nụ cười, hắn thốt :

-Hai vị thức sớm quá! Hồ Thiết Hoa thấy hắn vô sự, thở phào nhẹ nhõm, cười đáp lại :

-Không phải thức sớm đâu, mà chính là không ngủ! Lý Ngọc Hàm chớp mắt :

-Có sự gì xảy ra chăng ?

Hồ Thiết Hoa vừa thở phào đó, lại thở dài tiếp :

- Dài dòng lắm, Lý huynh! Lý huynh đã thức rồi, vậy hãy sang bên phòng bọn tại hạ đàm đạo! Lý Ngọc Hàm nhìn về phía hậu một thoáng, đoạn khép cửa lại rồi than :

-Tiện nội không được thư thái! Tại hạ vừa chớp mắt đấy! Hồ Thiết Hoa hỏi gấp :

-Bệnh của tẩu phu nhân… liệu có sao chăng ?

Lý Ngọc Hàm cười khổ :

-Bịnh cũ tái phát, cứ mỗi thàng hành hai lần. Cũng chẳng có gì quan hệ lắm! Bất quá, lúc phát tác bệnh chứng làm phiền phức một chút thôi! Tiểu Phi mỉm cười hỏi :

-Lý huynh vừa chợp mắt, vậy có nghe tiếng động chi chăng ?

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Tiện nội lăn lộn qua lại, rên la mãi, chẳng khác một đứa bé, tại hạ mải an ủi nàng, còn tâm tư đâu lo nghĩ đến việc gì khác ?

Hắn dừng lại một chút, đoạn hỏi :

-Việc gì đã xảy ra hở các vị ? Hay là… Hồ thiết Hao mỉm cười :

-Chẳng có gì quan trọng! Bất quá, có hai người đến đây, muốn lấy mạng Lưu Hương. Và đó cũng chỉ là một bịnh cũ của hắn! Cứ mỗi tháng là hai lần như vậy! Lý Ngọc Hàm giật mình :

-Có người đến đây, toan ám hại Lưu hương huynh ? Người nào to gan thế ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Tại hạ và hắn đuổi theo một lúc lâu. Song vẫn không theo kịp. Xem ra, trên giang hồ, cao thủ cùng ngày càng mọc lên nhiều! Họ đã đến phìng, và bước vào trong.

Lý Ngọc Hàm nhìn lên mặt bàn, thấy đống ngân đinh biến sắc mặt ngay, hỏi :

-Người đó dùng loại ám khí này, định hạ sát Lưu hương huynh ?

Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt hắn :

-Lý huynh nhận ra loại ám khí đó ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

-Chừng như là Bạo vũ Lê hoa Đinh! Tiểu Phi gật đầu :

đúng là nó! Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Lưu hương đạo Soái quả danh bất hư truyền! Năm xưa Nhất Trần đạo trưởng, một bậc đại kiếm khách từng tung hoành khắp vùng Nam miền hoang đã bỏ mạng vì loại ám khí này! Bởi nó nhanh, và nó mạnh, nó đã được vũ lâm xem như là vô địch về các loại ám khí trên đời, thế mà Đạo soái vẫn tránh được! Từ trước đến nay, chỉ có mỗi một Đao. soái thoát chết vì nó! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Chẳng qua cũng nhờ vận số. Lý huynh, hắn có bao nhiêu cái may mà người đời không có! Lý Ngọc Hàm tiếp :

đối với Bạo vũ Lê hoa Đinh, chúng ta không thể cho là vận số mà thoát nạn! Biết bao nhiêu người có vận khí hơn Lưu Hương huynh, song chẳng ai thoát được hai mươi bảy mũi đinh lợi hại đó! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Lý huynh dường như rất am tường về loại ám khí quỷ này ?

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Gia phụ có giảng giải qua cho tại hạ hiểu từ lúc còn ấu thơ, bắt đầu luyện võ, cũng như người có đề cập đến các loại khác, rất mạnh. Người dặn dò tại hạ lưu ý đề phòng khi xuất ngoại.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

-Gia phụ cho biết, trên thế gian này có sáu loại đáng sợ, mà Bạo vũ Lê hoa Đinh là một! Tiểu Phi hỏi :

-Lý lão tiền bôi scó đề cập đến xuất xứ của nó chứ ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu :

-Người nghĩ ra loại ám khí này, là Châu thế Minh, một đệ tử thế gia vũ lâm! Phụ thân của Châu thế Minh là Nam hồ song kiếm, từng oanh liệt một thời! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Cứ theo chỗ hiểu biết của bọn tại hạm thì người chế tạo ra lại ám khí này khôgn am tường vũ công. Châu thế Minh là con của Nam hồ song kiếm, chẳng lẽ y không biết vũ công ? Hay là lời truyền thuyết không đúng sự thật ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười :

-Hồ huynh không nghe lầm đâu! Châu thế Minh không biết vũ công, từ lúc nhỏ y mang bệnh tật kỳ lạ. Xương cốt y mềm nhũn, do đó y không học võ được. Điều đó rất dễ hiểu, bởi y không đứng được thì làm sao học được võ ?

Hồ Thiết Hoa thở dài :

đáng tiếc! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Châu thế Minh có năm anh em, y đứng hàng thứ ba, y là người thông minh nhất trong năm anh em. Vì tàn phế, y không lập nên được sự nghiệp gì trong khi các anh em đều thành danh trên giang hồ. Do đó, y tức uất phát thệ phải làm được một cái gì đó kinh thiên động địa, cho thiên hạ anh hùng phải nể sợ y.

Tiểu Phi hỏi :

-Bốn anh em của Châu thế Minh có phải là Giang Nam tứ nghĩa chư vị tiền bối chăng ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu :

-Chính là các vị đó! Hắn tiếp :

-Quanh năm suốt tháng. Châu thế Minh ôm tật nằm giường ngoài cái việc đọc sách, chẳng còn làm được việc gì khác, cho nên người mấy lấy gỗ, đẽo gọt làm vui, rồi từ cái đẽo gọt đó, y sáng chế ra nhiều cơ quan cực kỳ tinh xảo, chẳng hạn mộc nhân tự động như Gia Cát Vũ Hầu sáng chế mộc ngưu lưu của ngà xưa! Chính những mộc nhân đó, phục thị cái ăn cái uống hàng ngày cho y.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Nếu thế thì nơi y ở, có nhiều thú vị quá! Nếu Châu tiên sanh chưa là người thiên cổm thì nhất định chúng ta phải tìm đến bái phỏng! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Sau đó, y chế ra một chiếc hộp, cũng bằng gỗ. Muốn chế ra loại hộp đó, y cần có sự phụ giúp của người thợ khéo. Bốn anh em của y phải tìm đến tận Cô Tô tìm người danh thợ họ Tống đưa về chỗ ở… Hắn lại dừng trầm ngâm một chút rồi mới tiếp :

-Người thợ đã được đồng nghiệp gọi là Xảo Thủ Tống. Xảo thủ Tống lưu lại nhà Châu thế Minh ba năm, chẳng rõ họ đã làm gì trong thời gian đó, cứ mỗi tháng, Châu thế Minh lại cho người mang tiền về cho vợ con Xảo thủ Tống, rất trọng hậu, rất đều đều… Tiểu Phi thở dài :

-Vợ Xảo thủ Tống có biết đâu mình nhận số tiền bán sanh mạng chồng mình cho Châu thế Minh! Lý Ngọc Hàm tiếp :

đúng là giá sanh mạng một con người! Khi Xao thủ Tống bước ra khỏi nhà, là nhào xuống liền, để rồi vĩnh viễn không bao giờ trở dậy nữa. Người ta đồn y kiệt quệ vì tâm lực quá tiêu hao. Nhưng sự thực như thế nào, chỉ mỗi một mình Châu thế Minh biết rõ mà thôi. Gia quyến họ Tống đành chấp nhận sự bất hạnh

của họ, chẳng hề dám tra cứu. Bởi khi nào họ dám đương đầu với bọn Châu thế Minh có thế lực rất to lớn trên giang hồ ?

Tiểu Phi thở dài :

đương nhiên là Xảo thủ Tống phải chết! Chết để giữ bí mật hoàn toàn về Bạo vũ Lê hoa Đinh! Hắn chết để tế tạ sự thành công, hắn đứng đầu sổ danh những người chết vì phát minh đó! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Nửa tháng sau, Châu thế Minh gửi thiếp đi các nơi, mời những vị sử dụng ám khí hữu danh tề tựu tai Nam hồ. Thời gian lúc đó, vào tết Trung thu. Ai ai cũng nể trọng bon Giang Nam tứ nghĩa nên đến đó rất đông. Họ muốn biết Châu thế Minh mời họ để làm gì, bởi xuất thân từ một danh gia, bao nhiêu năm qua không hề can dự vào việc giang hồ, Châu thế Minh hành động như vậy đáng cho họ suy nghĩ lắm! Hồ Thiết Hoa muốn nói gì đó lại thôi.

Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Ngờ đâu, rượu được vài tuần, Châu thế Minh yêu cầu tỉ thí ám khí với Hầu nam Huy! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Có phải Bát Tý Thần Viên Hầu nam Huy chăng ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu :

-Phải! Vị đó, có ám khí khắp mình, cứ theo lời truyền thuyết thì trong cùng một lúc, lão ta phóng ra đến tám loại. Các cách tiếp ám khí của địch cũng lạ kỳ dường như lão có tám tay dài và nhanh như tay vượn. Có thể cho lão là đệ nhất danh gia về ám khí trong thiên hạ. Một người như vậy, lại tỷ thí ám khí với một kẻ tàn phế sao ? Huống chi họ Hầu lại là bằng hữu của Giang Nam tứ nghĩa ?

Hồ Thiết Hoa thốt :

- Dù lão có thắng, cái thắng đó cũng chẳng đem lại cho lão một chút vinh dự nào! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Cho nên ai ai cũng tưởng là Châu thế Minh đùa. Ngờ đâu Châu thế Minh cố tình bức bách, lại còn dung lời khiêu khích, cuối cùng Hầu nam Huy phải nhận! Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Rồi sau đó ?

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Chẳng những một Hầu nam Huy chết, mà còn nhiều người nữa cũng chết luôn! Từ đó, ai ai cũng đều hiểu là không thể tránh được Bạo vũ Lê hoa Đinh.

Tiểu Phi lắc đầu :

-Vị Châu công tử đó thâm độc quá! Hồ Thiết Hoa tiếp :

-Con người toàn thân bất toại từ thuở ấu thơ, phải có tánh cổ quái, do bất mãn mà sanh ra, tự nhiên đố kỵ, từ đố kỵ đi đến ác độc không xa! Điều lạ lùng là Nam Hồ song kiếm và Giang Nam tứ nghĩa lại thản nhiên để cho Châu thế Minh tự tung tự tác! Lý Ngọc Hàm đáp :

-Lúc đó, anh em Nam Hồ song kiếm đã chết, mà Giang Nam tứ nghĩa lại có việc riêng tư… Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Việc gì ?

Lý Ngọc Hàm vãn giải :

-Bất quá, họ nghĩ ngợi rất nhiều về hậu quả của Bạo vũ Lê hoa Đinh. Lợi cũng có, mà hịa cũng chẳng không. Lợi là thế lực của Châu gia sẽ gia tăng quan trọng.

Hại là từ đó giang hồ sẽ đố kỵ họ, xem họ là kẻ thù công cộng, bởi chẳng một ai muốn loại ám khí đó còn ở trong tay bọn họ Châu, họ sợ anh em Châu gia dùng nó mà khống chế vũ lâm! Ai ai cũng muốn huỷ chiếc hộp lợi hại đó! Hồ Thiết Hoa tặt lưỡi :

-Chắc chắn là những người đó có bất hoà ít nhiều với họ Châu, sau ngày đó ăn khôgn ngon, ngủ khôgn yên giấc! Lý Ngọc Hàm gật đầu :

-Bởi thế, không ai dám nằm yên mà chờ chết, họ nghĩ tiên hạ thủ vi cường, Trong một đêm, họ phóng hoa? đốt nhà họ Châu. Châu thế Minh táng mạng trong trận hoa? hoạn đó.

Tiểu Phi hỏi :

-Tại sao Bạo vũ Lê hoa Đinh lại rơi vào tay ngoại nhân ?

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Nào ai biết tại sao ? Có điều, sau cuộc hoa? thiêu, vật đó thất lạc. người nào nhặt được đương nhiên là phải giữ bí mật, giữ để sử dụng! Năm sáu tháng sau, trên giang hồ, có kẻ chết vì Bạo vũ Lê hoa Đinh. Có người chết, là sự bí mật không còn nữa, kẻ khác truy cứu, để cướp đoạt mà dùng! Cho nên chẳng ai giữ được nó lâu.

Tiểu Phi thở dài :

-Thành ra vật đó là vật bất tường! Lý Ngọc Hàm gật đầu :

-Trong mấy mươi năm qua, vật đó đã nhiều lần đổi chủ. Ai giữ nó, đều chết một cách thê thảm! Rồi nó đột nhiên mất tích luôn. Có lẽ người nhặt được nó, không thích dùng nó, sợ điều bất thường! Thiên hạ nghe nói rất nhiều về vật đó, song chẳng một ai biết hình thức nỏ ra sao, trừ người giữ nó.

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Phi, mỉm cười rồi thốt :

-Như vậy là vận khí chúng ta còn đỏ! Lý Ngọc Hàm cau mày :

-Người nào đó, nhặt được chiếc hộp, không dùng đến. Mãi đến hôm nay mang ra sử dụng, đối phó với Lưu hương huynh, suy qua sự việc, tất phải nghĩ người nào đó có mối thù rất sâu với Lưu hương huynh vậy ? Người đó là ai ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc :

-Chiếm được vật đó chẳng phải dễ dàng ? Thế tại sao chiếm được rồi, y bỏ luôn?

Lý Ngọc Hàm suy nghĩ mấy phút :

-Có thể là y thấy vật đó không làm hại nổi Lưu hương huynh nên có giữ lại cũng chẳng ích gì. Hơn nữa, hoặc giả y đã lượm được vật đó, y sợ chủ nhân truy cứu, tìm cách hãm hại y. Để tránh hoạ, đánh lạc hướng sự truy tầm, y phải bỏ nó! Dù rất tiếc! Đó cũng là một cách dời cái hoa. đến người khác! Hồ Thiết Hoa tán thưởng :

-Lý huynh luận rất đúng! Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Nghe nói, vật đó phát ra là phải vấy máu, không vấy máu là có sự bất tường cho chủ nhân, cho nên người đó không dám giữ lâu trong mình.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

-Có thể như vậy lắm! Tuy nhiên... Lý Ngọc Hàm hỏi :

-Tuy nhiên, người đó là ai ? Chẳng lã Lưu hương huynh không đoán được ?

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Không thấy mặt mày, lại đoán vu vơ, phỏng có ích gì ? Giả như y quyết giết tại hạ thì thất bại lần đầu, y làm lại lần thứ hai hoặc nhiều lần nữa, y còn làm mãi nếu thất bại mãi, đến lúc đó mình tự nhiên hiểu y là ai! Bỗng có tiếng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói, cũng trong trẻo như vậy :

-Phải đó! Trong bao nhiêu năm qua, ta chưa từng nghe có ai thoát khỏi bàn tay của Đạo Soái Lưu Hương! Người đó, là Liễu Vô My! Nàng đến như một người biến đổi hoàn toàn.

Hiện tại, nàng rất huy hoàng, ngọn đèn chao chao chực tắt, như bừng sáng lên, qua cái huy hoàng của nàng! Tóc vấn cho sơ sài, mặt không thoa son tô phấn hơn nửa, vẻ tiều tuỵ mất hẳn! Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi con người trước mắt, vừa trải qua một cơn đau thừa chết thiếu sống! Điều thích thú là nàng cầm một bình rượu trong tay! Hồ Thiết Hoa đưa tay tiếp lấy bình rượu.

Nhưng nhanh như chớp, Tiểu Phi chụp vào mạch môn của y.

Y vừa kịp hỏi :

-Ngươi vừa nổi chứng gì nữa đó ?

Tiểu Phi không đáp, điểm gấp vào năm huyệt đạo Thiên truyên, Hiệp bách, Xích trạch, Khổng tồi và Đại lăng của y.

68. Anh Hùng Bất Lực

Tay bất động, nửa thân mình tê dại, Hồ Thiết Hoa ngã người trên ghế giương tròn mắt nhìn Tiểu Phi.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm hết sức kinh ngạc.

Liễu Vô My hỏi :

-Hương soái sợ rượu có độc ?

Tiểu Phi thở dài :

- Dù rượu không độc, than thể hắn cũng đã nhiễm độc rồi! Lý Ngọc Hàm giật mình :

-Hồ huynh vừa rồi có uống rượu ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Rượu không hại hắn! Chính bàn tay hắn hại hắn! Bây giờ, mọi người nhận ra bàn tay của Hồ Thiết Hoa sưng vù. Chỗ sưng ẩn ướt có bốc hơi đen.

Lý Ngọc Hàm biến sắc :

-Hồ huynh làm sao trúng độc ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay kia vuốt chóp mũi cười khổ :

-Có lẽ tại hạ gặp quỷ! Tiểu Phi hỏi :

-Có phải ngươi dùng bàn tay đó, moi mấy mũi Bạo vũ Lê hoa Đinh chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

-Phải! Tiểu Phi thở dài :

đúng rồi! Ngươi tưởng bàn tay lành lặn không vết trầy, độc không nhiễm được! Ngờ đâu độc từ mũi đinh, len qua kẽ móng tay vào da thịt! Ngươi bị hại là lẽ đương nhiên! Lý Ngọc Hàm cãi :

-Cứ theo tại hạ biết, thì Bao vũ Lê hoa Đinh không hề có tẩm độc, bởi nó thừa sức giết người, ai trúng phải nó là cầm chắc cái chết! Tiểu Phi cười khổ :

-Lý huynh nói đúng! Song vị bằng hữu nào đó, sợ vật không đủ giết nổi tại hạ, nên tẩm thêm độc, mà là loại tuyệt độc! Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cùng nhìn nhau, không nói tiếng nào.

Họ đưa ngọn đèn đến gần đống Lê hoa Đinh.

Liễu Vô My lấy cây trâm trên tóc xuống, vít một mũi đinh lên quan sát một lúc.

Lý Ngọc Hàm cũng quan sát với vợ.

Gương mặt họ trầm trọng vô cùng! Hồ Thiết Hoa đặng hắng mấy tiếng hỏi :

-Có độc không ?

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My nhìn nhau.

Liễu Vô My gật đầu :

-Có! Tiểu Phi thốt :

-Từ lâu, tại hạ nghe nói Lý lão tiền bối am tường y thuật, dù không dùng độc hại người, song vẫn gia tâm nghiên cứu. Lý huynh gần đèn ắt phải sáng, chắc kiến thức cao minh hơn người! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Cho nên, hai vị cho là đinh có độc, thì hẳn nhiên là sự thực rồi! Tiểu Phi tiếp :

- Do đó, tại hạ muốn thỉnh giáo Lý huynh, chẳng hay Lê hoa Đinh được tẩm chất độc gì ?

Lý Ngọc Hàm thở ra :

độc có rất nhiều loại trên đời. Đến gia phụ, chưa chắc gì đã hiểu hết! Tiểu Phi sững sờ! Hồ Thiết Hoa trừngmắt :

-Như vậy, là không phương giải cứu tại hạ rồi ?

Liễu Vô My gượng cười :

-Nào ai nói là vô phương ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Hai vị tất phải dấu diếm tại hạ ? Tại hạ nào phải là trẻ nít ? Hai vị không biết là chất độc gì, thì làm sao hoá giải được mà bảo là chẳng vô phương ?

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My lại nhìn nhau, không ai thốt được lời nào! Bỗng, Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Làm gì các vị sịu mặt như đưa đám tang thế ? ít nhất hiện giờ tai hạ vẫn chưa hẳn là chết mà! Đem rượu ra đây! Uống cho say một lần! Lần cuối cùng! Có chết cùng thành con ma say hơn là con ma khát! Còn lại một tay, y đưa bàn tay chụp bình rượu.

Tiểu Phi giữ nhanh tay lại.

Hồ Thiết Hoa gắt :

-Còn lại mấy phút giây, sao ngươi không để cho ta thoa? thích ? Ta chết rồi, ngày ngày ngươi đem rượu tưới mộ ta, không có ích gì ?

Tiểu Phi hừ một tiếng :

-Ta điểm huyệt, nhốt độc khí nơi cánh tay. Nếu ngươi đừng uống rượu, thì độc khí không phát tác… Một khắc thời gian ngươi được yên! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

-Rồi một khắc sau đó ? Cho dù là mười hai khắc đi nữa liệu trong khoảng thời gian đó, ngươi tìm giải dược cho ta được chăng ?

Tiểu Phi cúi thấp đầu một chút :

-Vô luận làm sao, hy vọng vận hơn tuyệt vọng! Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :

-Hay! Bằng hữu ơi! Huynh đệ Ơi! Đừng vì ta mà cầu khẩn ai! Cứ cho ta uống rượu đi! Ta uống rượu vào, là nhất định không thể chết! Bỗng, y lấy trong chiếc giầy ra một ngọn đoản kiếm, cười lớn rồi tiếp :

-Ngươi xem! Giải dược của ta đây! Phương pháp này hay nhất! Tiểu Phi kêu lên :

-Ngươi định… Hồ Thiết Hoa càng cười vang :

-Người ta thường nói, bị rắn độc cắn, tráng sĩ chặt tay. Có gì lạ đâu, ngươi kêu lên làm quái gì ?

Tiểu Phi nhìn ánh thép, đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Hồ Thiết Hoa không hề biến đổi thần sắc.

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Hồ huynh đúng là bậc tráng sĩ! Bất quá… Liễu Vô My chặn lời :

-Bất quá ca ca muốn đợi đúng mười hai khắc thời gian! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

để làm gì ?

Liễu Vô My đáp :

-Chỉ vì tôi nghĩ đến một cách giải độc cho cát hạ! Nàng không đợi ai nói gì, liếc mắt sang Lý Ngọc Hàm rồi tiếp :

-Ca ca quên vị tiền bối có bảy móng tay rồi chăng ?

Lý Ngọc Hàm sáng mắt :

đúng! Hiền muôi nhắc, ngu ca mới nhớ! Hai hôm trước đây, Tứ biểu đệ có đề cập đến vi tiền bối đó, cho biết là người hiện ở tại Cổ Tùng trang, người cùng Hùng lão bá gây cuộc rượu đã bảy ngày đêm, chưa ai thắng ai bại. Nếu vị tiền bối ấy còn đó, thì Hồ huynh cầm như được cứu! Liễu Vô My mỉm cười :

-Cuộc rượu chưa kết thúc, đương nhiên người còn ở đó! Hùng lão bá khi nào để cho đi đâu ?

Hồ Thiết Hoa hỏi liền :

-Cổ tùng trang ở tại địa phương nào ? Hùng lão bá là ai ? Vị tiền bối bảy móng tay là nhân vật như thế nào ? Tại sao tại hạ không hề nghe ai nói đến họ ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

-Hùng lão bá dù là bằng hữu của gia phụ và nhiều vị tiền bối khác, song không phải là khách giang hồ, Hồ huynh làm gì nghe nói đến lão nhân đó ?

Liễu Vô My tiếp :

-Còn như vị tiền bối có bảy móng tay đó, thì nhất định Hồ huynh có nghe đại danh. Bất quá trong mấy năm gần đây, vì một chuyện thương tâm, người không muốn ai nhắc đến tên họ thôi! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ :

-Vị tiền bối đó rất nhiệt tình, song tánh lại rất cổ quái. Nếu biết bọn tại hạ nói lén đến tên họ, thì chẳng bao giờ dung tha vợ chồng tại hạ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Lão ấy có tánh cổ quái, tại hạ lại không quen biết, thiết tưởng chúng ta có đi tìm lão, cũng chỉ vô ích thôi! Đi mà bị lão ấy từ khước, thà ở đây chờ chết còn hơn! Liễu Vô My vội thốt :

-Cần gì Hồ huynh phải đi ? Vợ chồng tôi đi cũng đủ rồi! Bất quá tôi làm mấy món cho Hồ huynh ăn, ở nhà đây, chờ bọn tôi trở lại! Nhàng nhìn thoáng qua Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Lão ấy thích gì, ca ca biết chứ ? Tìm món lão thích, đưa đến đương nhiên là lão phải thích! Chắc chắn lão không sừng sộ đâu! Lý Ngọc Hàm mỉm cười :

đúng vậy! Chúng ta nên đi gấp. Tuy Cổ tùng Trang cách đây không xa, nhưng cũng chẳng gần lắm! Hà huống, chúng ta còn tìm cái thích hiến cho lão! Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Hai vị có nhiệt tình như thế, nếu tại hạ ngăn cản thì không thành thật chút nào! Nhưng… Y nhìn sang Tiểu Phi tiếp :

-Lão xú Trùn! Ngươi đi theo hai vị đi! Liễu Vô My vội khoát tay :

-Khỏi! Khỏi! Lưu hương huynh còn phải… Nàng dừng lại, trố mắt nhìn Tiểu Phi tuy ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, song thân mình rung, mặt biến sắc vàng.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, rung giọng hỏi gấp :

-Ngươi… ngươi… Y chưa hỏi gì, Tiểu phi đã ngã xuống! Lý Ngọc Hàm, Liễu Vô My lướt tới nâng chàng.

Fù có lớp y phục bên ngoài ngăn cách. Cả hai nghe nóng suýt bỏng tay.

Hồ Thiết Hoa vọt mình tới, lắp bắp hỏi :

-Ngươi… không lẽ ngươi cũng trúng độc ?

Tiểu Phi lắc đầu :

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Không trúng độc thì việc gì thế ? Lý huynh, xem hắn tại sao như vậy ?… Nhanh lên… Tiểu Phi cắn răng, gượng điểm một nụ cười :

-Bình sanh, ngươi không hề thấy con người sanh bệnh lần nào à ? Hà tất phải bồn chồn la hét ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Ngươi mạnh như trâu, bao nhiêu năm qua rồi, ta có thấy ngươi sanh bịnh lần nào đâu ? Tại sao bỗng nhiên lại sanh bịnh ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Lần này, ta nhiễm bịnh thực sự, mà bịnh lại đến không hợp lúc! Hồ Thiết Hoa chuẩn bị chặt tay, cười nói như thường, chẳng mảy may lo lắng.

Đó là việc của y.

Nhưng, bây giờ bằng hữu của y lâm nguy, y lo ngại đến xuất hạn ướt mình.

Y rung giọng kêu lên :

-Bình sanh không bịnh, nếu có bịnh là phải nặng, Lý huynh… Liễu Vô My ôn tồn bảo :

-Hồ huynh không quá khẩn trương làm chi! Tôi thấy gần đây Lưu hương huynh lao luỵ vô cùng, bên trong tinh thần tiêu hao, bên ngoài phong sương dãi dầu, vừa rồi lại bị chấn động vì tình trạng của Hồ huynh, do đó phải sanh bịnh bất thường! Tiểu Phi gật đầu :

đúng vậy!… Bịnh này… kể ra cũng không đáng ngại lắm ? Hai vị cứ đi!… Cái việc tìm thuốc giải độc là việc tối trọng!… Chàng nói là không đáng lo ngại song chàng cố gắng mở miệng, rõ ràng cố gắng lắm mới nói được một câu.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

-Tình trạng của tại hạ không đáng ngại! Hai vị nên chiếu cố đến hắn trước! Tiểu Phi cau mày :

đừng nói nhảm! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng, hét vang :

-Nếu ngươi không để hai vị lo cho ngươi trước, dù có mang thuốc về, ta nhất định không dùng! Tiểu Phi nổi giận :

-Ngươi sống đến ngần đó tuổi, lại không biết thế nào khinh, thế nào là trọng à ?

Bịnh của ta, dù có đợi thuốc ba ngày, cũng chẳng sao! Còn ngươi, nếu chậm trễ nửa khắc là mất mạng.

Chàng cố gượng đứng lên, nhưng vừa đứng là ngã xuống liền.

Hồ Thiết Hoa lại hấp tấp đỡ chàng.

Y không nói gì được, chỉ dậm châm lộ vẻ bực tức! Lý Ngọc Hàm cười dài :

-Các vị có nghĩa khí đáng phục! Bất quá… Liễu Vô My tiếp :

-Bất quá, với chứng bịnh đó, Lưu Hương huynh không nên sôi động tính khí. Do đó chúng ta không thể cãi lời Lưu hương huynh được, nếu cãi là Lưu hương huynh nổi nóng liền. Cũng may còn một ít Thạch Sa Tán đây, loại thuốc đó, trị bịnh này, rất có công hiệu! Lý Ngọc Hàm nối theo :

-Phải đấy! Cứ cách một khắc thời gian, Lưu hương huynh uống một gói. Tuy không hoàn toàn lành bịnh, song chẳng sợ biến chứng. Đợi vợ chồng tại hạ về hẳng hay! Ngày dài như năm! Hiện tại, Hồ Thiết Hoa cho là câu đó rất đúng! Bao nhiêu việc đã qua trong đêm ? Huống chi toàn là việc trọng đại ?

Thoạt tiên Liễu Vô My bạo bịnh.

Rồi kẻ vô danh tìm đến toan ám sát đầu độc.

Hiện giờ thì Hồ Thiết Hoa trúng độc, sắp sửa chặt một cánh tay, Tiểu Phi lại ốm đau nằm giường.

Bao nhiêu sự việc, dồn trong một đêm, và cần phải giải quyết gấp! Một đêm vừa chết vừa sống, vừa đau, vừa tức, vừa buồn thương tủi hận! Một đêm phiền phức bằng một cuộc đời.

Hồ Thiết Hoa cố đưa thuốc cho Tiểu Phi.

Nhưng chàng quờ quạng thế nào, chén Thạch sa tán đổ xuống nền, rồi chàng ngủ luôn như chết.

Hồ Thiết Hoa nghe đói, gọi nhà hàng mang thức ăn đến.

Tiểu nhị định nói lấy lòng, cười vuốt :

-Rượu hôm qua, khách quan khen ngon, nhà hàng còn một vò, loại Sơn Tây, chính gốc đấy! Không nhắc rượu còn khá, nhắc đến rượu rồi, tiểu nhị vô tình khêu gợi niềm oán độc nơi Hồ Thiết Hoa. Y nhảy dựng lên, dù một cánh tay tê dại.

Y hét :

-Ta có phải là quỷ rượu đâu, vừa mở mắt là nốc rượu ?

Tiểu nhị cụt hứng, lại kinh hãi, chạy bay đi, phút chốc mang cơm đến.

Tiểu Phi ngủ một giấc rất lâu, mãi đến chiều mới thức dậy.

Hồ Thiết Hoa đinh ninh là chàng mơ màng, thấy chàng tỉnh lại y thở phào hỏi :

-Ngươi nghe trong người ra sao ?

Tiểu Phi cười, chưa nói gì, Hồ Thiết Hoa tiếp :

đừng lo cho ta. Chất độc đó, không độc lắm. Bất quá ta bị ngươi điểm huyệt, cử động khó khăn một chút, chứ ta vẫn ăn uống được như thường.

Hoàng hôn xuống, trong phòng, bóng tối đã len vào. Hồ Thiết Hoa đốt đèn, cho Tiểu Phi ăn cháo.

Tay Tiểu Phi còn rung, cầm không nổi chén cháo.

Hồ Thiết Hoa tuy cười nói, song tâm tư trầm trọng phi thường.

Tiểu phi hỏi :

-Họ chưa trở lại ?

Hồ Thiết Hoa nhìn trời đêm qua cửa sổ, trầm ngâm một lúc thốt :

-Trên giang hồ, làm gì có vị tiền bối có bảy ngón tay ? Ta không nghĩ ra vậy! Tuy trước kia có cái lão Thất chỉ Thần ông, song chẳng phải lão có bảy ngón, mà chỉ vì bàn tay hữu có hai ngón nhánh, thành ra bàn tay đó có đến bảy ngón. Cộng cả hai tay, lão có đúng mười hai ngón. Người đó, chẳng những không rành y thuật, lại chết từ lâu… Tiểu Phi hỏi :

-Như vậy là ngươi cho rằng vợ chồng họ bịa chuyện ?

Hồ Thiết Hoa nửa thừa nhận, nửa phủ nhận :

-Tại sao họ bịa chuyện ?

Tiểu Phi thở dài, nhắm mắt lại.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

-Ta mong họ trở lại sớm ? Nếu không thì… người bằng hữu trong đêm vừa qua còn lưu luyến chúng ta, chúng ta chỉ còn cách nộp mạng cho y làm thịt! Tiểu Phi chưa rõ cảm giác thế nào, Hồ Thiết Hoa thốt câu đó rồi, nghe lạnh khắp mình.

Tiểu Phi không cầm nổi một cái chén, còn y thì hỏng một cánh tay.

Thích khách trở lại, cả hai như miếng thịt trước con dao đồ tể! Thích khách quyết giết họ, thất bại lần đầu, đương nhiên phải trở lại lần hai, lần ba… Lúc Hồ Thiết Hoa nghe Tiểu Phi nêu lên ý nghĩ đó chưa dám nghĩ gì rõ rệt.

Dần dần y càng thấy có lý, y càng sợ.

Bây giờ, y sợ thật, sợ nhiều lắm rồi. Y bước đến cửa sổ đóng lại.

Tiểu Phi thở dài :

-Nếu y đến, ngươi đóng cửa mà ngăn chặn được y hay sao ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Mồ hôi lạnh đổ ra ướt mình, y vẫn chưa hay.

Trăng và sao chưa hiện, một cơn mưa lất phất đã bắt đầu rơi.

Mọi tiếng động của ngày, dần dần tắt lặng, chỉ còn tiếng mưa, mưa dập xuống mắt đất, mưa bay vào cánh cửa sổ.

Mưa xuống càng lúc càng nhanh lên, càng nặng hạt hơn.

Sau cùng, mưa nhanh quá, nặng hạt quá, nghe như trống trận nổi liên hồi, giục cuộc chiến khai diễn gấp! Máu trong người cũng chảy rộn hơn lên! Trong lúc đó, nếu có khách dạ hành xê dịch, dù gây tiếng động mạnh cũng chẳng bị phát giác, bởi cơn mưa che chở trọn vẹn.

Ngoài tiếng mưa, còn có tiếng gió lộng đùa cành.

Tiếng động nào lại không bị chìm ? Huống chi khách dạ hành giảm thiểu tiếng động tối đa ?

Mưa đêm, là cơ hội thuận tiện nhất cho khách dạ hành! Hồ Thiết Hoa vụt mở cửa sổ, giương tròn mắt nhìn ra ngoài.

Cây ngô đồng nơi sân, chao chao theo gió, cành rung như ngàn bóng quỷ đnag nhảy múa chập chờn.

Mọi người như đồng hướng mặt về đó.

Bỗng, một tiếng soạt vang lên, một bóng đen lướt qua ngang bên ngoài cửa sổ.

Hồ Thiết Hoa giật mình, rồi bật cười khan! Bóng đó chính là một con mèo.

Tiểu Phi hấp tấp kêu lên :

-Có người đến à ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Mèo! Chưa có người! Y nói với giọng thản nhiên, nhưng lòng rợn lên mấy lượt! Cả hai tiếu ngạo giữa vòng sanh tử qua bao nhiêu năm rồi. Trước mắt họ, chẳng có một ai, kể cả tử thần! Họ chưa hề cau mặt.

Giờ đây, họ như trẻ nít sợ ma, dù ma chưa hiện.

Nhưng, ma tưởng tượng đáng sợ hơn ma thật! Một con mèo nhảy, đủ làm cho họ đổ mồ hôi lạnh.

Anh hùng ôm bịnh, dưới bóng đèn mờ, dưới đêm mưa, chờ cừu nhân! Chờ như thể ta chờ chết! Chờ chết trong khi họ chưa muốn chết! Nếu khóc được, họ khóc ngay! Mưa rơi bên ngoài.

Đèn chao leo lét bên trong! Hai mươi bảy mũi Lê hoa Đinh còn trên bàn chớp chớp lạnh lùng.

Hai mươi bảy mũi đinh, đang thị Oai trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Bỗng y sáng mắt, một ý niệm chợt hiện.

ám khí hãm hại y, ám khí cũng bảo vệ được y chứ ? ám khí đã ở trong tay, tại sao không lợi dụng ?

Y còn lại một cánh tay, song cánh tay đó cũng không phải là vô dụng.

Bàn tay vẫn linh hoạt, chứ có phải bất động đâu ?

Từ nhỏ y thường luyện tập cách phóng tụ tiễn, đồng tiền, y khá thành thục về thủ pháp đó.

Song, vốn là người chính trực quang minh, y không hề dấu tiễn trong tay áo, hoặc mang ống đồng theo mình.

Bây giơ trong trường hợp bất khả kháng, bắt buộc y phải giở đến thủ đoạn đó.

Y lấy đũa, kẹp từng chiếc đinh, bỏ vào hộp.

Làm xong cái việc đó, y thở phào lẩm nhẩm :

-Xong! Bây giờ tiểu tử có muốn đến, cứ đến! Bỗng, một tiếng soạt vang lên. Lại một bóng đen lướt ngang qua cửa sổ.

Lần này, Hồ Thiết Hoa trấn định tâm thần, nhìn kỹ, nhận ra cũng chỉ là một con mèo hoang.

Nhưng lần này, con mèo thay vì chạy luôn, lại trở lại vọt vào phòng.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ mắng :

-Hổ lìa rừng, chó cũng khi! Con mèo quỷ này cũng biết khinh người trong cơn bất lực nữa à ?

Y khoát tay đuổi con mèo.

Con mèo không chạy đi, nó nhảy lên mặt bàn, làm chiếc bàn dao động, ngọn đèn rơi xuống.

Hồ Thiết Hoa đưa tay đỡ lấy cây đèn.

Y phát hiện ra con mèo chỉ còn thoi thóp thở, nó sắp chết trong phút giây.

Nơi cổ con mèo, có cột một mảnh giấy.

Tự nhiên Hồ Thiết Hoa gỡ mảnh giấy, đọc :

đạo soái lưu Hương! Lưu Hương! Ngươi thấy chăng ? Hiện tại ngươi chẳng khác con mèo này! Ngươi còn nuôi hy vọng sống sót được sao ?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Nếu không cố dằn, y đã thét mắng ầm lên rồi. Bất quá, y sợ làm kinh động đến Tiểu Phi.

Y cắn răng, dồn cơn phẫn uất xuống tận đáy lòng.

Mảnh giấy đó, là cái lịnh của Diêm vương, lịnh cầu hồn.

Nhưng dù là Diêm vương có làm như vậy đi nữa, Diêm vương cũng vô lễ vì buông giọng khinh người, cái giọng mà kẻ quang minh không thể dùng.

Cái giọng của kẻ tiểu nhân lúc đắc thời, thắng thế.

Giả như Tiểu Phi đọc mảnh giấy đó, chàng sẽ có tư vị như thế nào ?

Hồ Thiết Hoa biết rõ, giấy đến rồi, thì người cũng sắp sửa đến nơi.

Mad có lẽ người cũng đã đến rồi, đến cùng lúc với con vật.

Và lần này, họ không đến mờ ám, họ sẽ gọi y và Tiểu Phi, thách đấu công khai.

Dám thách đấu công khai, vì họ biết y và Tiểu Phi đã mất kháng lực hoàn toàn.

Thách đấu công khai để chứng tỏ họ có tài cao hơn y và Tiểu Phi.

Trên gianghồ, có ai biết được là họ giở thủ đoạn khiếp nhược, chặt chân người rồi bảo người chạy đua ?

Mèo nằm trên mặt bàn, thoi thóp.

Tiểu Phi nằm trên giường, tho thóp.

Đột nhiên, Hồ Thiết Hoa không nhìn vật, không nhìn người nữa, chụp nhanh chiếc hộp, nhay qua cửa sổ ra ngoài.

Đợi bên trong, sao bằng đợi bên ngoài ? Khoáng đạt hơn, dễ thấy hơn.

Huống chi, đợi bên trong cũng chết, đợi bên ngoài cũng chết.

Làm sao cũng chết, thà chết khoáng đạt hơn! Hồ Thiết Hoa làm như vậy là kém suy nghĩ. Nếu trong khi y ra ngoài, có người lẻn vào phòng, hạ sát Tiểu Phi thì sao ?

Đó là điều đáng trách. Giả như y ở bên ngoài, may mắn hạ được kẻ kia, mà bên trong Tiểu Phi bị hạ sát, y phải làm sao ?

Y sống được trong khi Tiểu Phi chết sao ?

Y ra ngoài, đi quanh khu vực cao giọng gọi :

-Bằng hữu đã đến cứ xuất hiện, cùng Hồ này chơi nhau một độ, xem ai cao ai thấp như vậy chẳng khoái hơn sao ? ẩn nấp làm chi mất mặt anh hùng ?

Nói lớn sợ kinh động Tiểu Phi, nói nhỏ sợ kẻ kia không nghe lọt.

Cho nên, y bực tức chẳng biết phải làm sao, đành đứng lại dậm chân.

Ngờ đâu, có tiếng cười từ nơi nào đó đưa đến.

Một người, cất tiếng sau tràng cười :

-Ta chờ ngươi tại đây, chứ ẩn nấp đâu ? Chỉ tại ngươi không trông thấy ta thôi! Hồ Thiết Hoa quay phắt mình, đối diện hướng đó, đoạn nhún chân vọt đến nơi.

Nơi đó, là mái nhà đối diện, nơi đó có một người vận y phục đen, đầu bao khăn đen kín mặt.

Người đó cười lạnh :

-Muốn động thủ thì đến gần đây! Hồ Thiết Hoa vọt tới, người đó đã thoát ra ngoài xa hơn tám trượng.

Hắn đứng nhìn Hồ Thiết Hoa cười lạnh, cười thành tiếng cho y nghe, chứ y có thấy được nụ cười qua lượt khăn che đâu ?

Họ chạy, họ đuổi dần dần, họ xuống đất, họ rời xa khách sạn. Khoảng cách chỉ độ bảy tám trượng, song Hồ Thiết Hoa không làm sao thu hẹp nổi.

Khoảng cách đó, không xa cho người đuổi, nhưng lại rất xa nếu y phóng ám khí.

Đã chắc gì trong khoảng cách đó, ám khi làm nên việc ?

Huống chi ám khí là cái điểm tựa cuối cùng của y, khi nào y dám khinh dùng ?

Trừ lúc nguy hiểm nhất! Dùng đến nó, là huỷ hoại nó, nếu chưa phải lúc tối cần, khi nào Hồ Thiết Hoa dám huỷ hoại nó ?

Huỷ hoại rồi, địch vô hại y mới làm sao ?

Đuổi không kịp kẻ kia, chẳng phải thuật khinh công kém hơn kẻ kia. Hồ Thiết Hoa hiện tại chỉ còn lại nửa phần lực với một cánh tay tê dại, đương nhiên phải thất thế.

Đuổi không kịp, dần dần Hồ Thiết Hoa thấy mình bị bỏ rơi lại sau xa.

Người áo đen đột nhiên bỏ đường, nhay lên nóc nhà. Rồi nhay xuống, loanh quanh trong các đường nhỏ.

Thân pháp hắn ảo diệu phi thường, như con cá lượn mình trong một chùm rễ cây chằn chịt.

Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Ngươi muốn giết ta, hãy đứng lại đó, chờ ta đến mà giết, sao lại chạy mãi ?

Người đó cười lạnh :

-Ta chưa muốn giết ngay thì sao ?

Hồ Thiết Hoa vọt qua một đầu tường, đáp xuống bên kia, đúng lúc một lão gánh gánh mì đi tới.

Chắc chắn là song phương phải chạm nhau.

Bởi Hồ Thiết Hoa không làm sao thu thế được, cái thế của y đã nhanh, trong khi gã gánh mì vô tình, song phương phải chạm nhau là cái chắc.

Một loạt tiếng đủ loại vang lên :

rắt, bốp, xoảng... Gánh mì bật văng ra xa, đồ vật bắn tứ tung.

Mỡ dầu rơi vãi, trơn trượt, Hồ Thiết Hoa không thể giữ mình cho khỏi ngã...

69. Những Cái Bất Ngờ

Người áo đen ở xa xa, vỗ tay cười lớn :

-Hay quá! Hay quá! Con bướm vờn hoa ngày nào đã biến thành con gà nhúng nước! Hồ Thiết Hoa vừa hét vừa đứng lên.

Lão bán mì cũng nhào tới, chụp áo y, gào ầm ĩ :

-Mắt để đâu, đi đường lại chẳng mang theo ? Cả nhà ta sống nhờ vào gánh mì, ngươi huỷ hoại mất rồi, ta làm sao ? Ngươi phải chết với ta! Hồ Thiết Hoa toan hất áo lão ta, nhưng nghĩ lại lỗi do mình, nên dằn tánh nóng, dịu giọng bảo :

-Buông ta ta, thiệt hại bao nhiêu, ta đền cho! Lão bán mì cao giọng :

đền! Đền thì trao tiền đây! Vốn đến bảy lượng bạc đấy! Kể các món linh tinh, cộng tất là mười lượng đấy! Ta chưa tính số lời bán được trong đêm nay! Hồ Thiết Hoa đáp gấp :

được rồi! Thì ta đền cho mười lượng! Nói ra, nghe tự nhiên lắm song y kêu khổ thầm.

Trên đời này, có ai nghèo hơn y ?

Nghèo, chẳng phải y không kiếm ra tiền. Dù muôn vạn lượng đến tay, y cũng tiêu hoang phí trong mấy hôm là hết nhẵn. Chẳng bao giờ trong túi có một đồng.

Dĩ nhiên, hiện tại y chẳng có một đồng. Vả lại, nếu có tiền, y cũng chẳng mang theo trong trường hợp đuổi bắt thích khách.

Lão bán mì lại giục :

-Tiền đâu, chịu đền thì trao đây ?

Hồ Thiết Hoa hứa ngang :

-Sáng mai! Nhất định sáng mai ta đưa cho! Lão bán mì nổi giận :

-Ta biết trước, ngươi nghèo mạt, làm gì có tiền đền cho ta ? Cho ngươi biết, nếu ngươi không đền, ta nhất định liều mạng với ngươi đó! Người áo đen còn đứng đó, cười hì hì mãi.

Hồ Thiết Hoa bị ngăn trở, nổi giận hét :

-Ta nói ngày mai là ngày mai! Ngươi có buông tay không ?

Y lại toan vùng tay khỏi lão bán mì, ngờ đâu lão có sức mạnh phi thường, chụp tay y nắm cứng như hai gọng kềm kẹp chắc.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, biết ngay lão bán mì là một cao thủ.

Cứ theo tình hình này, thì lão này hẳn chung bọn với người áo đen, cố ý chặn đường y.

Nếu là lúc nào, Hồ Thiết Hoa không hề biết sợ. Nhưng giờ đây, y chỉ còn một tay, mà công lực lai kém giảm rất nhiều.

Y không còn động đậy gì nổi nữa.

Một người áo đen kia chưa chắc gì y đủ sức ứng phó, thêm một lão này, y cầm chắc cái khổ rồi! Lão bán mì lại léo nhéo :

-Trao tiền đây! Ngươi không trao, ta quyết liều mạng với ngươi! Hồ Thiết Hoa cười lạnh :

-Ngươi tưởng ta không biết ngươi… Y chưa dứt câu, lão bán mì vội đưa tay bịt miệng y, thấp giọng thốt :

-Tiểu tử còn đứng kia, ta giúp ngươi một tay, hắn không thể chạy thoát! Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lão bán mì lại mắng lại gào, vừa mắng vừa gào, vừa đưa ánh mắt bảo Hồ Thiết Hoa ngầm chuẩn bị.

Hồ Thiết Hoa vùng mạnh.

Lão bán mì buông tay, vừa đẩy y.

Nương theo cái đà của lão, Hồ Thiết Hoa vọt tới, vượt hơn bảy trượng.

Người áo đen kinh hãi kêu lên :

-Ngươi… Hắn vừa mở miệng, Hồ Thiết Hoa đã đến quá gần, chỉ còn cách hắn độ trượng thôi.

Tay cầm chiếc hộp Bao vũ Lê hoa Đinh, y kêu lên :

-Ta đang cầm vật gì, hẳn ngươi cũng hiểu rồi. Nếu ngươi nhúc nhích, ta bấm nút liền. Hai mươi bảy mũi đinh sẽ xuyên thủng thân thể ngươi! Người áo đen hớp một hơi không khí :

-Ngươi muốn gì ?

Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Ta và Lưu Hương có cừu hận gì với ngươi, sao ngươi ám toán hắn, để liên luỵ đến ta luôn ?

Người áo đen lắc đầu :

-Ta chẳng có thù oán gì với hắn! Hồ Thiết Hoa quát :

-Thế ai chủ sử ngươi làm việc đó ?

Người áo đen lắc đầu :

-Cũng chẳng phải nốt! Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt một vòng, cười lạnh :

-Nếu vậy, ngươi gỡ vuông bao mặt ra đi. Cho ta xem sắc diện ngươi biến đổi như thế nào ?

Người áo đen giật mình, chừng như lời nói đó làm hắn chấn động rất mạnh.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Ta biết trước, thế nào ta cũng nhận ra ngươi! Mà ngươi cũng như vậy, nên dấu đầu dấu đuôi, ẩn nấp trong bóng tối, chẳng dám chương mặt trông thấy ai! Bây giờ, ngươi rơi vào tay ta, liệu ngươi còn che dấu được nữa chăng ?

Y ngưng nói, ngưng cười.

Rồi đột nhiên y hét lớn :

-Nếu ngươi không gỡ chiếc bao mặt, trước hết ta huỷ hoại đôi chân ngươi, và sớm muộn gì ngươi… Y chưa dứt câu, người áo đen cười lớn, át cả tiếng nói của y, thành ra y bỏ dở.

Hồ Thiết Hoa cười giận :

-Ngươi cười gì ?

Ngừi áo đen điềm nhiên :

-Ta cười ta! Ta cười việc ân của ta! Tại sao ta đa sự ? Cứu mạng ngươi đôi ba phen làm chi. Để ngươi sống lại, lấy oán trả ân ? Ta cứu ngươi ngày trước, giờ đây ngươi dùng ám khí uy hiếp ta! Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Ngươi cứu mạng ta ?

Người áo đen hừ lạnh :

-Ngươi rơi vào tay Thạch quan Âm, ai vì ngươi mà hạ sát tất cả môn đệ của mụ ấy ? Ngươi trúng độc của mụ ấy,ai cho ngươi thuốc giải? Chẳng lẽ ngươi quên những việc đó ?

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh :

-Hoa. my Điểu ? Thế ra ngươi là Hoa. my Điểu ?

Người áo đen buông gọn :

-Ừ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Lúc đó ngươi cứu ta, sao bây giờ ngươi muốn giết ta ?

Người áo đen lạnh lùng :

-Nếu ta có ý giết ngươi, liêu ngươi có sống được đến giây phút này không ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, đoạn lẩm nhẩm :

-Thế tại sao… ngươi… Người áo đen chặn lại :

-Ngươi đừng hỏi gì cả! Hiện giừo ta muốn đi. Giả như ngươi là kẻ vong ân bội nghĩa, lấy oán báo ân, thì cứ phóng Bạo vũ Lê hoa Đinh sát hại ta đi! Hắn thốt xong, quay mình đi liền.

Hồ Thiết Hoa gọi gấp :

-Khoan! Đợi một chút! Người áo đen không quay đầu lại, cứ thoát đi. Trong thoáng mắt, hán mất dạng.

Hồ Thiết Hoa nhìn theo bóng hắn sững sờ.

Dù sao hắn vẫn thọ Ơn cứu mạng, Hoa. my Điểu có làm điều bại hoại, có hành tung bí mật gì, hắn cũng là người ơn! Có ai ở phía sau, đặng hắng lên một tiếng, rồi cười đoạn thốt :

Nơi Huê dung Đạo ngày xưa, Quan Công buông tha Tào Tháo, câu chuyện đó còn truyền đến nay! Hồ đại hiệp hành động như vậy, đáng ngợi lắm! Thì ra, lão bán mì chưa đi, lão ở đó theo dõi sự tình.

Hồ Thiết Hoa quay mình, vòng tay chào, đoạn nhếch miệng cười khổ :

-Tại hạ cùng lão trượng, bình sanh không hề quen biết, lão trượng có hảo ý giúp đỡ, làm tại hạ cảm kích vô cùng! Lão bán mì mỉm cười :

-Hồ đại hiệp không nhận ra lão phu, chứ lão phu thì đã nghe danh Hồ đại hiệp từ lâu! Hồ Thiết Hoa kêu lên :

- Danh vọng gì tại hạ! Lão trượng nói thế, tại hạ thẹn vô cùng. Chẳng hay lão trượng có thể cho tại hạ biết tên họ chăng ?

Lão bán mì cười nhẹ :

-Lão phu là Đái độc Hành! Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Lão trượng là Vạn lý độc Hành Vạn tiền bối trong Cái bang ? Thảo nào lại chả có công lực đẩy tại hạ bay đi như gió cuốn ?

Y vòng tay chào lượt nữa :

-Tại hạ xin nhận tội thất kính! Đái độc Hành khoát tay :

-Làm gì có tội lỗi! Hồ đại hiệp bỏ qua đi! Hồ Thiết Hoa lai hỏi :

-Tại sao lão tiền bối… Đái độc Hành chặn lời :

đại hiệp muốn hỏi tai sao lão phu không ăn xin nữa mà lai dổi sang nghề nấu mì ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Tại hạ hết sức kỳ quái về việc đó! Đái độc Hành thở dài :

đệ tử trong bổn bang, mang bị gậy đi khắp sông hồ không ngoài mục đích cuộc sống đòi ngoại vật thoát ly mọi lợi thế nhân quyền, mặc đời canh trạnh, mình đứng ngoài vòng tham vọng của con người. Nhưng gần đây phát sanh ra nhiều biến cố, khiến cho khách giang hồ đố kỵ bọn Cái bang, phàm ai gặp bọn ăn xin cũng đều khinh ghét căm hờn, không lánh xa được thì dùng mưu toan hãm hại. Do đó, Cái bang tạm thời xếp bị gậy vào một xó, đổi ngay nghề nghiệp để tránh cái hoa. tàn diệt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài :

-Phải, tại hạ cũng phần nào biết được câu chuyện do tiền bối vừa nói! Rồi y tiếp :

-Tiền bối có hào tâm hiệp tánh, xem kẻ ác như kẻ thù, thường gánh việc bất bình cho thiên hạ! Do đó, năm xưa tiền bối thích du lãm khắp sông hồ, tìm những việc bất bình mà can thiệp. Rất tiếc, hành tung bí mật, thoắt ẩn thoắt hiện, thoắt ở nơi này thoắt đến nơi khác! Thành ra không ai biết mặt, bằng không thiên hạ đi tìm tiền bối trình bày oan ức, và trên đời này hẳn không còn một kẻ bạo tàn qua sự can thiệp của tiền bối! Y kết luận :

-Những kẻ có cái tâm bại hoại khi nào lai dám chạm mặt tiền bối! Đái độc Hành cười khổ, thở dài mấy tiếng :

-Sau cuộc viễn du từ Nam hoang trở về, lão phu nghe nói đến sự bất hạnh soái trong bổn bang, lòng hết sức bi phẫn. Giả như lúc đó không có Lưu hương trọng nghĩa giúp một tay, thì thinh danh của Cái bang phải chôn vùi trong tủi nhục! Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Tánh khí của Lưu Hương giống như lão tiền bối, gặp việc bất bình là nhất định can thiệp! Đái độc Hành gật đầu :

đó cũng là nghiệp dĩ của con người có cai chết quái dị! Lão phu thừa hiểu là Hồ đại hiệp là bạn chí thân của Soái Lưu Hương, tuy chưa biết mặt đại hiệp lần nào, lão phu hằng ao ước gặp mặt một lần. Đêm nay, bỗng nghe tiểu tử gọi đại hiệp là Hoa hồ Điệp, tại hạ biết ngay là đại hiệp và nghĩ rằng không thể không can thiệp vào sự tình.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt, đột nhiên hỏi :

-Tiền bối từng dầm dấu chân trên khắp sông hồ trong nhiều năm hẳn có nghe đến Hoa. my Điểu chứ ?

Đái độc Hành lắc đầu :

-Chính lão phu đang tự hỏi hắn là ai! Hắn có thuật khinh công khá lắm, tuy không sánh được Lưu Hương, song cũng đáng mặt nhất nhì trên giang hồ. Con người đó hẳn phải có danh lớn! Cho nên lão phu nghĩ, ba tiếng Hoa. my Điểu chỉ là một danh hiệu giả, do đó chúng ta không biết được chân tướng của hắn! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Không lẽ hắn là người vừa góp mặt trên giang hồ ? Hắn tỏ ra rất nhiều kinh nghiệm, mà một con chim non làm thế nào ngang dọc tự nhiên giữa đất rộng trời cao đầy nguy hiểm ?

Đái độc Hành nghĩ :

-Theo ý của lão phu nghĩ, hắn phải là tay lão luyện, thành danh từ lâu trên giang hồ. Hắn phải là người quen của Hồ đại hiệp, cho nên hắn không để cho đại hiệp thấy mặt thật.

Hồ Thiết Hoa gật đầu :

-Tại hạ cũng có nghĩ như vậy! Cho nên, tại hạ bức hắn cởi bỏ khăn bao mặt.

Soát lại ký ức, tại hạ không tưởng nổi trong hàng bằng hữu có ai khả dĩ là hắn.

Đái độc Hành thốt :

-Còn một điểm này, lão phu hết sức kỳ quái… Hồ Thiết Hoa chớp mắt :

-Ạ ! Đái độc Hành tiếp :

-Hắn đã không có ý hại Hồ đại hiệp, tại sao còn dẫn dụ đại hiệp đến đây ?

Hồ Thiết Hoa giật mình kêu lên :

-Nguy rồi! Điệu hổ ly sơn! Đái độc Hành kinh dị :

-Cái chi là điệu hổ ly sơn ?

Hồ Thiết Hoa đâu còn thì giờ, tâm tư đâu để giải thích ? Đến cả cái vẫy tay sang Đái độc hành y cũng không kịp làm.

Y cấp tốc quay mình vọt đi liền.

Y nhớ đến Tiểu Phi và đinh ninh là chàng đã bị hại rồi! Bây giờ, y nhớ lại kể như quá muộn! Cửa sổ còn mở như trước, con mèo trên bàn đã chết rồi. Gió lạnh cuốn vào, làm tắt ngọn đèn.

Gian phòng trọ có đèn, còn lạnh lùng, huống hồ không có đèn ?

Tiểu Phi nằm trên giường tuy chưa chết, song chẳng khác nào con mèo nằm kia.

Một bóng người lướt ngang qua cửa sổ.

Bóng đó vận y phục đen bó sát mình, mặt bao khăn đen kín mít, hành động nhanh nhẹn như mèo.

Bóng đó đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, tay cầm trường kiếm, còn vỏ giắt nơi lưng.

Kiếm sắc bén phi thường, đêm không sáng nhưng kiếm chớp sáng đủ biết đó là một thanh kiếm báu, chém người không vấy máu.

Hắn chưa vào vội, hắn ở bên ngoài nghe động tĩnh.

Bên trong, Tiểu Phi nằm im lìm, hơi thở nghe rất nhỏ, hơi thở mòn dần, sắp đứng lại trong bất cứ phút giây nào.

Đối tượng nằm chờ chết vì bạo bịnh, kẻ kia đã đến, còn ngại gì mà chưa vào ?

Vào là đắc thủ ngay, bất quá chỉ trở bàn tay, ánh thép chiếu lên là đi đứt một mạng người, cái người mà hắn đang nhắm ?

Nếu là lúc thường, Tiểu Phi đã phát giác ra sự có mặt của hắn, dù hắn còn ở ngoài xa mấy trượng, chứ chẳng cần hắn vào sát cửa sổ.

Nhưng, trong tình trạng này, chàng mất cả trí giác, vô phương làm một phản ứng nhỏ.

Bóng đen đang đứng vụt ngồi, ngồi rồi đứng lên, chừng như hắn đắn đo.

Thân voc hắn, cao hơn người tự xưng là Hoa. my Điểu với Hồ Thiết Hoa. Hắn cũng có vẻ mạnh mẽ hơn.

Nhưng, thuật khinh công của hắn còn kém người kia một bậc.

Bởi thuật khinh công kém một bậc, hắn phải nắm bệ cửa lấy đà nhảy vào phòng.

Trong phòng tối quá, dù hắn đã hìn vào từ lâu, nhưng khi vào trong rồi, vẫn bỡ ngỡ như thường, hắn phải nép mình trong một góc rất lâu, mới nhận định rõ mọi vật.

Trên giường, Tiểu Phi nằm như chết.

Hắn dè dặt bước tới.

Hắn bước rất nhẹ, song bên ngoài vừa có cơn mưa, cỏ đất còn sũng nước, đôi giầy của hắn thấm nước, qua bước chân tuy nhẹ, giày vẫn vang lên tiếng lẹp xẹp… Hắn giật mình dừng chân, dừng rồi bước tới, vừa bước vừa xem chừng Tiểu Phi.

Cuối cùng hắn cũng đến được gần giường. Đến rồi là phải hành động.

Thanh trường kiếm được cử cao, mũi chếch xuống yết hầu Tiểu Phi.

Thanh trường kiếm hạ xuống! Phụp!… Hồ Thiết Hoa vừa chạy, vừa tự mắng, y nghĩ giả như Tiểu Phi có việc gì, thì y không thể sống sót với niềm khổ hận hối tiếc triền miên.

Y tức uất, mình không mọc cánh mà bay.

Bõng, y dừng chân. Chạy mãi, suy nghĩ mãi, vả lại đường không xa lắm, thế mà y vẫn chưa về đến khách sạn.

Thị thành, là thị thành lạ. Hoa. my Điểu dụ dẫn y một mực chạy đi, không nhận định phương hướng. Bây giờ trở lại, còn biết lối nào mà về ?

Nóng nảy quá, y vỗ cửa một nhà, gọi thức ầm lên hỏi đường. Nhưng khi chủ ra rồi, y cũng chả biết khách sạn có cái hiệu gì.

Không biết hiệu khách thì cònhỏi gì nơi ai ?

Y đứng thừ người trong mưa ướt sũng nước, chẳng rõ trong đó có nước mắt của y chăng ?

Phụp!... Lại tiếng phụp đó, do mũi kiếm phát lên, nhưng chẳng phải là mũi kiếm xuyên thủng yết hầu của Tiểu Phi, mà đâm xuống chiếc gối.

Tiểu Phi đã kịp thời xoay đầu qua một bên né tránh.

Người đó biết mình đâm hụt, hoảng hồn, toan rút kiếm, nhưng kiếm dính tại chỗ, hắn không rút nổi.

Hắn toan bỏ kiếm thoát đi.

Tiểu Phi đã chụp cổ tay hắn, áng nơi mạch môn.

Hắn cũng phản ứng nhanh, xoè tay kia dùng tay làm đao chặt xuống tay Tiểu Phi.

Bằng một tiểu xảo, Tiểu Phi gặc tay, hắn nhào tới, tay kia của hắn chặt xuống tay này, cũng của hắn.

Hắn đau quá, vội rú lên một tiếng thảm.

Trong lúc đó, Tiểu Phi chọt một ngón tay vào hông hắn, nửa thân mình của hắn tê dại hẳn lại. Hắn không còn cử động được nữa.

Trong bóng tối, đôi mắt của Tiểu Phi chớp sáng ngời. Đôi mắt đó, nào phải đôi mắt của kẻ mang bệnh nặng chờ chết ?

Người áo đen rung rung giọng thốt :

-Ngươi... Hắn không nói được gì thêm.

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Tại hạ biết chắc, thế nào các hạ cũng đến cho nên cố gắng ở đây chờ nhau.

Người áo đen đổ mồ hôi đầu, ướt cả mặt :

-Ngươi... ngươi không bịnh ?... Tiểu Phi mỉm cười :

-Thân xác không, nhưng tâm thì bịnh. Cái bịnh tâm, phải được chữa bàng phương thuốc đặc biệt. Phương thuốc có một dược liệu duy nhất. Dược liệu, là lai lịch của cát hạ. Biết được lai lịch cát hạ rồi, tại hạ hết bịnh ngay.

Người áo đen thở dài :

-Quả nhiên Lưu hương soái danh bất hư truyền! Hôm nay tại hạ nhận bại. Hương soái muốn gì tại hạ xin vâng theo ý muốn của Lưu hương soái.

Bỗng, hắn cười ha hả tiếp :

-Tại hạ biết, dưới Lưu hương soái từ bao lâu nay, chưa có một ai táng mạng! Tiểu Phi điềm nhiên :

đúng vậy, tại hạ không thích giết người. Nhưng đối với kẻ đôi phen ba lượt, toan tìm cách ám sát tại hạ, nếu không biết được lai lịch kẻ đó, tại hạ bắt buộc phải phá lệ! Cái lệ này, có bị phá hay không, hiện tại tuỳ nơi cát hạ.

Người áo đen đáp :

-Tai hạ không oán, không thù cát hạ, nên chẳng có ý sát hại cát hạ.

Tiểu Phi trố mắt :

-Thế cát hạ đến đây hôm nay, là lần thứ nhất ?

Người áo đen lắc đầu :

-Chính là lần thứ hai.

Tiểu Phi cau mày :

-Các hạ không có ý, tất có người chủ sử ?

Người áo đen gật đầu :

đúng vậy. Tại hạ vì… Bỗng một vệt sáng trắng rất nhỏ, chớp lên rồi tắt liền.

Tiểu Phi vừa kịp thấy người áo đen rung mình, ánh mắt ngời niềm sợ hãi cực độ.

Hắn ấp úng :

-Vì… vì… Lý… Tiểu Phi biến sắc hỏi gấp :

-Ai ?… Ai ?…

70. Cái Nghề Giết Người

Yết hầu của người áo đen sôi ụt ụt.

Hắn không còn nói được lời gì.

Điều bí mật hắn sắp tiết lộ với Tiểu Phi, bị tiếng ụt ụt dồn trở lại tận đáy lòng.

Bên ngoài, Lý Ngọc Hàm gọi to lên, gọi rối rít:

-Lưu Hương huynh ! Lưu Hương huynh ! Có thọ thương chăng ?

Tiếng gọi vừa dứt, Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My bay qua cửa sổ vào phòng.

Liễu Vô My cấp tốc bật mồi lửa lên, thấy Tiểu Phi ngồi sừng sựng trên giường.

Cả hai cùng thở phào cùng thốt:

-Tạ Ơn trời đất ! Vợ chồng tại hạ may mắn đã về kịp.

Cả hai ướt đẫm mồ hôi, thần tình hết sức lao nhọc.

Hiển nhiên cả hai quá vất vả suốt ngày đêm trên đường dài vảng phản.

Tiểu Phi nhìn cả hai một lúc, đoạn thở dài từ từ thốt:

đúng vậy ! Hai vị trở về rất kịp lúc ! Liễu Vô My đốt đèn trừng mắt nhìn gã áo đen nằm trên nền phòng hỏi:

-Vợ chồng tôi muốn xem hắn là ai, tại sao hắn khổ tâm đeo đuổi Lưu Hương huynh, quyết ám toán cho kỳ được ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Rất tiếc vĩnh viễn không còn làm sao biết được nguyên nhân nào khiến hắn đến đây ! Liễu Vô My trầm giọng:

-Tại sao ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại vì người chết không thể nói năng được ! Liễu Vô My giật mình, trầm lặng giây lâu, rồi thở dài :

-Phải ! Đáng lẽ tôi không nên giết hắn ! Chỉ vì bỗng nhiên tôi thấy có người vung kiếm cạnh giường Lưu Hương huynh, hơn nữa tôi cũng chẳng biết Lưu Hương huynh đã lành bịnh rồi ! Torng cơn khẩn cấp tôi quên mất là làm hỏng cái dịp cho hắn nói năng ! Lý Ngọc Hàm cau mày, thở ra:

-Ngu ca biết, hiền muội hành động khinh xuất quá chừng ! Có một ngày nào đó hiền muội phải hối hận vì lầm to ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tẩu phu nhân chẳng có gì đáng trách ! Liễu Vô My cúi đầu:

-Hương Soái nói như thế chứ làm sao tôi tránh khỏi phần trách nhiệm ? Mong rằng … Tiểu Phi chận lời:

-Tẩu phu nhân cứu mạng tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng, dám đâu có ý gì khác ?

Xin đừng nói đến việc đó nữa ! Cho tại hạ được yên tâm.

Lý Ngọc Hàm mỉm cười :

-Không ngờ bịnh của Lưu Hương huynh lại chóng lành thế ! Đúng là người tốt luôn luôn được ân trên phù hộ ! Tiểu Phi cũng cười:

-Nói ra rất là hoang đường, song sự thật là vậy ! Chẳng rõ tại sao, tại hạ ngủ trọn một ngày, khi thức dậy nghe trong mình rất khoẻ, tưởng chừng mình mắc phải một chứng ma, muốn đau thì đau, muốn mạnh thì mạnh. Thật tại hạ áy náy vô cùng, làm cho hai vị vất vả suốt ngày đêm tại hạ lỗi quá ! Liễu Vô My vội lật vuông vải che mặt của người áo đen ra, căm hận gằn từng tiếng:

-Lưu Hương huynh có nhận ra hắn là ai chăng ?

Dưới ánh đèn, người áo đen bày gương mặt thật, một gương mặt xanh nhạt, tuy vẻ kinh hãi hãy còn đọng đó, song phảng phất nét tàn khốc nơi giữa đôi mày.

Tiểu Phi thở dài:

-Chẳng những không nhận ra, tại hạ bình sanh chưa hề gặp hắn lần nào ! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Thế tại sao hắn ám toán Lưu Hương huynh ? Không lẽ sau lưng hắn có người chỉ sử ?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng rút thanh kiếm còn cắm trên gối, đưa gần ánh đèn quan sát một lúc, rồi thở ra mấy tiếng thốt:

-Một vật giết người rất tốt ! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

đúng ! So với các thanh kiếm thông dụng trên giang hồ, nó dài hơn ba tấc, nhưng nó lại mỏng hơn„ lại nhỏ thân hơn. Có lẽ nó còn dài và mỏng hơn loại Tuyết Xa kiếm của Nam Hải kiếm phái ! Có thể gã kia am tường kiếm pháp Nam Hải, nên xử dụng loại kiếm đó ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Lý huynh giải thích rành rẽ, không hổ là truyền nhân một đại kiếm khách ! Lý Ngọc Hàm thốt mấy lời khiêm tốn.

Tiểu Phi tiếp:

-Người dùng kiếm tại hạ chưa gặp mặt lần nào, song thanh kiếm thì tại hạ có thấy qua ! Lý Ngọc Hàm chớp mắt :

-Ạ ?

Tiểu Phi tiếp:

-Lý huynh có nghe nói đến một nhân vật mang tên Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng chứ ?

Lý Ngọc Hàm giật mình:

-Người hành nghề ám toán thuê ? Giang hồ có câu truyền thuyết về hắn giết người không máu, dáu kiếm lưu lại chỉ một chấm đỏ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính hắn ! Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Bình luận về kiếm pháp của các danh gia, gia phụ có đề cập đến hắn ! Gia phụ cho rằng kiếm pháp của hắn rất độc đáo, có thể tranh hơn kémvới kiếm pháp của Huyết Y Nhân Tiết đại hiệp ! Rất tiếc hắn là con

người quá cao ngạo, hành sự lại tàn độc, thành ra tức òng chánh, hắn rẽ vào con đường tà ! Từ thiên cổ, bao giờ tà cũng không thắng chánh ! Cho nên dù hắn có thiên tư đỉnh gộ, dù hắn có cố gắng luyện tập, chung quy vẫn không đạt đến cái đỉnh tuyệt vời ! Tiểu Phi thở dài:

-Lý lão tiền bối luận rất cao minh ! Phàm những ai học kiếm pháp, cũng phải xem lý luận đó là thước ngọc, khuôn vàng ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Tâm chánh, thì kiếm chánh ! Tâm tà thì kiếm tà ! Cái đạo lý đó, muôn đời chưa hề di dịch ! Liễu Vô My chợt hỏi:

-Tên thích khách này, chẳng lẽ đồng dạng với Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ?

Tiểu Phi đáp:

-Tất cả đều cho thấy đồng dạng, trừ một điểm, điểm đó là chuôi kiếm ! Liễu Vô My chớp mắt:

-Nếu vậy, gã thích khách này do Nhất Điểm Hồng phái đến ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chắc chắn là không phải y rồi ! Liễu Vô My cắn nhẹ môi mơ màng:

-Thế thì ý tứ của Lưu Hương huynh … Tiểu Phi chận lại:

-Theo ý nghĩ của tại hạ là thích khách tự cá nhân hắn không mảy may liên quan đến tại hạ, bình sanh hắn cũng chẳng biết mặt biết tên tại hạ sở dĩ hắn đến đây, hành thích tại hạ là hắn bị mua chuộc.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu:

đúng ! Kiếm giống là hành động giống ! Hắn là đồng nghiệp của Nhất Điểm Hồng ! Lấy cái nghề nghiệp giết mướn sinh nhai ! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Sao lại có nhiều người làm nghề giết mướn thế ? Quả thật trên giang hồ có hạng người như thế sao ?

Tiểu Phi thở dài:

-Chỉ sợ sự thật là vậy đó, Lý huynh ! Bỗng, chàng mở áo người áo đen, hắn chẳng mang một vật gì có thể chứng minh lai lịch của hắn ! Nhưng, Tiểu Phi vẫn tìm được cái muốn tìm.

Hai vật, chứ chẳng phải một vật.

Hai vật đó, là tấm chi phiếu và chiếc bài đồng.

Chi phiếu thuộc loại thông dụng, bất cứ tại địa phương nào cũng cóthể đưa ra đổi lấy bạc.

Chiếc đồng bài có hình thức rất cổ quái.

Tiểu Phi mỉm cười, thốt:

-Hai mươi vạn lượng ! Một sự nghiệp to ! Chẳng trách số bạc lớn dao động cái tâm con người dễ dàng, nên hắn chấp nhận giết tại hạ là phải. Đừng nói chi hắn, chính tại hạ đây, cũng thấy ham số bạc to như vậy ! Ham đến độ tại hạ tự giết tại hạ để lấy số bạc vẫn được như thường ! Chàng tặc lưỡi, tiếp:

-Ngờ đâu, cái giá sanh mạng của tại hạ lại quá đắt như thế ! Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Mà kẻ nào đó, dám phí hai mươi vạn lượng để trừ diệt Lưu Hương huynh, kể ra mối thù của hắn đối với Lưu Hương huynh phải sâu nặng lắm ! Liễu Vô My chen vào:

-Tôi hiểu người đó là ai ! Tiểu Phi nhìn nàng:

-Ạ ?

Liễu Vô My tiếo:

đành rằng ngân phiếu đó thuộc loại thông thường, song chẳng phảibất cứ một hiệu đổi bạc nào cũng có sẵn một số lớn như vậy. Có thể phát ra ngân phiếu, đã chỉ dẫn hắn đến phải đến nơi nào đó, lãnh tiền một nơi

đặc biệt. Và tại chỗ phát ngân phiếu hẳn có ghi rõ điều đó. Bây giờ, chúng ta cứ đến thẳng nguồn gốc ngân ohiếu, truy cứu.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bất tất phải làm vậy ! Liễu Vô My trợn tròn đôi mắt:

-Tại sao ? Không lẽ Lưu Hương huynh đã biết người đó là ai rồi ?

Tiểu Phi đáp:

-Giả như tại hạ muốn mua chuộc một người, thì tuyệt đối không hề dùng ngân phiếu có phù hiệu của tại hạ. Do đó, dù chúng ta có cất công đi tra cứu, bất quá cũng chỉ thấy một cái tên nào khác nơi trương mục, và đương nhiên cái tên đó không liên quan đến tên giết mướn nầy. Huống chi, đi tra cứu như thế, là vô tình rơi vào kế của người nào đó, tìm mọi cách mê hoặc chúng ta, để đánh lạc hương cuột truy tầm nguồn gốc.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài:

-Phải ! Lưu Hương huynh có lý.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hiện tại, ít nhất tại hạ cũng tìm được một điểm ….

Liễu Vô My hấp tấp hỏi:

điểm chi ?

Tiểu Phi thốt :

-Tại hạ thấy, người nào đó, hẳn phải là một phú ông, mà là hạng phú ông đặc biệt, dám tùy tiện chi ra một lúc hai mươi vạn lượng, hạng phú ông đó trên đời này, không phải là nhiều … Lý Ngọc Hàm suy nghĩ một lúc, vụt hỏi:

-Còn chiếc bài đồng ? Vật đó có hiệu dụng gì ?

Một mặt chiếc đồng bài có chạm mười ba thanh kiếm bao bọc chằng chịt một bàn tay. Hình kiếm chạm trên mặt chiếc bài, giống như thanh kiếm do thích khách xử dụng.

Mặt bên kia, chỉ có một chữ vỏn vẹn.

Chữ Bát ! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Mười ba thanh kiếm ? Ý tứ gì chứ ?

Liễu Vô My sáng mắt lên, vỗ tay:

-Tôi minh bạch rồi ! Lý Ngọc Hàm lẩm nhẩm:

-Mười ba thanh kiếm, tượng trưng mười ba người ?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy ! Mười ba người nầy là tổ hợp của những kẻ chuyên hành nghề giết mướn. Còn bàn tay, là vị chỉ huy, vị đầu não. Tên thích khách này, mang chiếc bài có chữ bát, tức nhiên hắn đứng hàng thứ tám trong tổ hợp của chúng.

Nàng day qua Tiểu Phi, điểm một nụ cười tiếp:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng là người thứ nhứt trong nhóm nầy, chắc như vậy đó, Lưu Hương huynh ! Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra, ý kiến của tẩu phu nhân rất đúng lý ! Liễu Vô My tiếp:

điều đáng sợ là bàn tay đó. Nhân vật nào qua sự tượng trưng của bàn tay ? Tuy y không xuất hiện, song hẳn ở trong bóng tối, ngầm theo dõi hành động của thuộc hạ ! Y kinh doanh sự nghiệp qua cái nghề giết mướn của mười ba thuộc hạ ! Lý Ngọc Hàm chừng như có biến sắc:

-Trời ! Trên giang hồ lại có một tổ hợp, một tập đoàn chuyên giết mướn ? Đáng sợ thật ! Liễu Vô My thở ra:

đó là điều đáng sợ nhất trong những điều đáng sợ từ trăm năm qua ! Tiểu Phi không nói gì, song chàng cảm thấy khó chịu làm sao.

Lâu lắm, chàng lạnh lùng buông:

-Cho nên, giết người xong, chúng chẳng hề trốn tránh tận phương trời nào ! Mà dù chúng có ý định trốn đi, vị tất thoát khỏi bàn tay đó ! Bởi, vào tập đoàn giết mướn, sống thì nhờ tập đoàn, chết cũng phải chết tại tập đoàn.

Tập đoàn không bao giờ chấp nhận sự ly khai, dù ly khai chánh đáng.

Chẳng qua, vị thủ lãnh giữ đúng cái chủ trương phòng gian bảo mật.

Thuộc hạ ly khai rồi, trong một cơn cao hứng nào đó, tiết lộ ra thì tập đoàn còn làm ăn thế nào được nữa ?

Bây giờ, Tiểu Phi mới hiểu tại sao Nhất Điểm Hồng có ánh mắt âm trầm, thần tình ưu uất. Chàng hối tiếc mình không sớm tưởng đến điều đó ! Nhưng, Liễu Vô My vụt cười:

-Tuy nhiên, bây giờ thì tập đoàn đó không còn đáng sợ nữa.

Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Tại sao ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Bởi, không còn bao lâu nữa, bàn tay kia sẽ lọt trong một khóa tay ! Lý Ngọc Hàm suy nghĩ một chút, bật cười:

-Phải ! Chúng đã đụng chạm đến Lưu Hương huynh rồi khi nào Lưu Hương huynh lại buông tha chúng ?

Liễu Vô My tiếp:

-Ngân phiếu, rồi cũng phải qua tay con người chủ não. Tra cứu được người chủ não, là biết ai chi tiền. Và kẻ chi tiền là người mướn giết Lưu Hương huynh ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không nóng tìm người đó ! Liễu Vô My vốn khéo trấn định tâm thần, hiện tại cũng phải kinh ngạc :

-Tại sao ?

Tiểu Phi thốt:

-Con người đó, đến cái việc giết kẻ thù, cũng chẳng dám ra tay, tự ra tay, thì còn gì hèn hơn chứ ? Tại hạ có gặp y, chỉ thêm giận mà thôi. Tìm một con người hèn, làm chi cho mất thì giờ ? Trong khi tại hạ cần dành thì giờ đó, đến bái kiến vị đệ nhất đại kiếm khách đương thời. Tại hạ thích làm việc gì mang lại niềm thống khoái hơn là làm việc thỏa mãn tự ái, dù là việc trừ loại kẻ thù. Cho họ sống thêm một thời gian đã sao ?

Chàng nhìn sang Liễu Vô My, tiếp:

-Hà huống, người đó còn đến tìm tại hạ nữa, tại hạ cần chi phải đi tìm hắn trong khi biết là hắn sẽ đến ! Liễu Vô My nhoẻn miệng cười tươi:

-Và điều quan trọng nhất là gặp mặt Tô cô nương ! Chính việc đó mới đáng cho Lưu Hương huynh tha thiết ! Tiểu Phi và Liễu Vô My cùng cười.

Nhưng, Lý Ngọc Hàm lại biến sắc.

Hắn kêu lên:

-Hồ huynh ! Còn Hồ huynh đâu ?

Chừng như đến bây giờ, hắn mới nhớ Hồ Thiết Hoa. Và hắn phát hiện ra Hồ Thiết Hoa vắng mặt.

Hắn hấp tấp, nhưng Tiểu Phi điềm nhiên.

Chàng từ từ thốt:

-Vừa rồi, hắn phát hiện ra một người khả nghi, hắn theo dõi người đó.

Liễu Vô My kêu lên thất thanh:

-Hồ huynh hư một cánh tay, tai sao khinh suất đuổi theo địch ?

Tiểu Phi buông gọn:

-Chẳng sao ! Liễu Vô My cau mặt:

-Chẳng sao ? Lưu Hương huynh không sợ Hồ huynh thất cơ à ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ nghĩ chẳng đến đổi nào ! Nhất định hắn không việc gì đâu ! Liễu Vô My hỏi:

-Tại sao ?

Tiểu Phi giải thích:

-Người ta chỉ muốn sát hại tại hạ, chứ chẳng ai muốn giết hắn. Cho nên, việc hắn đuổi theo người nào đó, là dúng hteo cái kế điệu hổ ly sơn. Người ấy dụ hoặc chohắn tạm xa rời nơi đây, để dễ bề hành sự.

Liễu Vô My tỏ vẻ lo lắng:

-Nhưng … Nhưng đến bây giờ, Hồ huynh cũng chưa trở lại.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hoặc giả, hắn đang uống rượu đâu đó, hoặc giả, hắnlạc đường.

Liễu Vô My trầm giọng:

-Lưu Hương huynh thản nhiên như vậy được à ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ thản nhiên được là vì tại hạ đã nghe tiếng hắn.

Bên ngoài, Hồ Thiết Hoa reo lên oang oang:

đây rồi ! Nhà nầy đây ! Một giọng già nua nối tiếp:

-Có lầm nữa hay không đấy ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nhất định là không lầm ! Câu nói vừa buông dứt, y vọt người vào, như con mèo bị đuổi.

Tiếng hoan hô vang lên:

-Thì ra các vị đã trở về.

Chính Hồ Thiết Hoa thốt lên, mừng cho vợ chồng của Lý Ngọc Hàm.

Bỗng, y trừng mắt hỏi:

-Sao ngươi ngồi lên nổi, hở lão Xú trùn ?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, bên ngoài giọng già nua vọng vào:

-Lưu Hương Soái có sao không ?

Tiểu Phi sờ chót mũi:

đa tạ các hạ quan tâm ! Tại sao các hạ không vào đây ?

Người bên ngoài đáp:

-Lão phu định vào gặp mặt Hương Soái, nên mới theo Hồ đại hiệp đến đây, song đến rồi nghĩ lại, không nên vào.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Lý do ?

Người bên ngoài cười một tiếng:

-Vào đó, gặp Hương Soái rồi, ít nhất lão phu cũng phải vập đầu bảy lượt, lão phu quá già, già mà lạy trước một người, xem sao tiện ? Thôi, miễn cho vậy, sau này lão phu sẽ nghĩ cách báo đáp đại ân của Hương Soái và đến lúc đó thì mặc tình chúng ta đàm đạo ! Tiếng cuối cùng của câu đó vang lên, xa ngoài mấy trượng rồi.

Tiểu Phi kinh ngạc, nhìn sang Hồ Thiết Hoa:

-Người đó là ai ? Ta thi ân với y từ lúc nào ?

Hồ Thiết Hoa thản nhiên:

-Với cá nhân lão, ngươi chẳng có làm ơn cái quái gì. Song với Cái bang thì ơn ngươi rất lớn.

Tiểu Phi kêu lên:

-Y là đệ tử Cái bang ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Không phải đệ tử, mà là trưởng lão, Nhậm Từ còn kém thân phận đối với lão nữa đấy ! Tiểu Phi chớp mắt:

-Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chứ còn ai nữa ?

Tiểu Phi hỏi gấp:

-Làm sao ngươi nhận ra vị lão tiền bối đó ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Thế trên đời này chỉ có mỗi một mình ngươi mới biết được cả thiên hạ ?

Y bật cười, rồi tiếp:

-Giả như ngươi không đố kỵ thì ta sẽ cho ngươi biết một việc nữa. Ta có gặp một người, chính người cũng muốn gặp người đó.

Tiểu Phi trố mắt :

-Ạ ! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Họa My Điểu ! Tiểu Phi quăng một vật gì vào miệng đang há rộng của y. Y không còn nói được tiếng nào nữa.

Tiểu Phi tiếp nhanh:

-Thuốc của Lý huynh và tẩu phu nhân vất vả đi tìm, mang về cho ngươi đấy ! Hãy uống đi, rồi lên giường nằm, ngủ một giấc. Khi nào thức dậy, sẽ nói chuyện.

Đêm lại qua, ngày lại trở về, len lén trở về từ từ trở về.

Đêm tàn, ngày đến, mọi hoạt động lại bắt đầu từ đoạn bỏ dở chiều qua.

Đoàn người tiếp tục hành trình.

Vì cần ngủ, nên họ không ngồi chung xe với nhau như trước.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa phải để cho vợ chồng Lý Ngọc Hàm tự do, cả hai đổi xe.

Hồ Thiết Hoa không ngủ được.

Xe vừa lăn bánh, y trừng mắt nhìn Tiểu Phi, sừng sộ:

-Tại sao ngươi không cho ta nói ? Ngươi có sự gì muốn giấu luôn cả người ta ?

Tiểu Phi hỏi:

-Ta giấu ai ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tưởng họ không thấy cái ý của người à ? Họ để chúng ta ngồi riêng một cổ xe, à tạo cái dịp cho chúng ta muốn nói trời trăng gì với nhau thì nói ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại sao ngươi không nghĩ là chính họ muốn có dịp nói trời nói trăng riêng với nhau ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Họ có gì riêng tư cần phải nói với nhau trong lúc này ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Họ không nói gì với nhau thì họ suy đoán xem đã hiểu được nhiều hay ít ! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Hiểu cái gì mà nhiều hay ít ?

Tiểu Phi tiếp:

-Hiểu cái trò đùa của họ ! Hay ngụy kế cũng được ! Hồ Thiết Hoa suýt nhảy dựng lên:

-Họ xem ngươi như bằnghữu, mời người ăn, bao ngươi uống lại ân cần thỉnh người về nhà làm thượng khách. Có kẻ đến ám sát ngươi, họ hạ thủ đoạn ngay.

Bây giờ ngươi cho là người ta đùa, người ta có ngụy kế đối với ngươi ! Ta hỏi người, họ có lợi gì ? Họ hại ngươi để đoạt cái gì của ngươi ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta có gì để họ đoạt đâu ? Ta chỉ có sanh mạng. Và họ muốn đoạt sanh mạng của ta dó ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt, một lúc lâu, bật cười, rồi lắc đầu, thốt:

-Ta xem ngươi còn đa nghi hơn Tào Tháo ! Chỉ cần người ta nhìn ngươi nửa mắt là ngươi tưởng người đó có chủ ý gì với ngươi rồi ! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, nếu bọn Tô Dung Dung ở lại Uûng Thúy sơn trang thì tại sao họ xuất ngoại du ngoạn ? Tấu xảo làm sao, họ lại gặp chúng ta ! Trên đời nầy, có thể nào có những tấu xảo lạ lùng như vậy được chăng ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Giả như họ có nhã ý đi tìm ngươi ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu có nhã ý, tại sao họ không nói rõ ra ?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, cau mày:

-Không lẽ ngươi cho rằng Dung nhi bị họ cướp lại, mang về quản thúc tại nhà ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngoài cái việc đó ra, còn điều này nữa. Ta thọ bịnh, chẳng một ai hay biết ngoài họ và ngươi. Thế tại sao thích khách biết được mà tìm đến ?

Hồ Thiết Hoa vẫn cải:

-Biết đâu, thích khách có rình rập bên ngoài lúc đó, nghe lọt ? Biết đâu tiểu nhị trong khách sạn bép xép ?

71. Phải Chiếm Tiên Cơ

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi có lý ! Song, họ vừa về đến khách sạn, chưa vào phòng đã giết thích khách trước. Trong khách sạn nơi nào cũng có đèn sáng rõ, trừ gian phòng ta, tối đen. Nếu họ không biết trước là có thích khách trong phòng ta, thì làm gì họ thấy có bóng người mà phóng ám khí ?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu thích là người do họ thuê, tại sao họ lại giết ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Giết để diệt khẩu ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Nhưng người dụ dẫn ta đuổi theo lại là Họa My Điểu, chẳng lẽ Họa My Điểu cũng đồng mưu với họ ?

Tiểu Phi đáp:

-Chắc ngươi cũng hiểu là một người nào đó, đổi tên, giả dạng làm Họa My Điểu! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

điều đó thì ta hiểu ! Tiểu Phi hỏi:

- Do đâu mà ngươi biết được điều đó ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc:

-Tuy Họa My Điểu hành động nguỵ dị nhưng đối với chúng ta không có ác ý.

Cho nên ta nghĩ không khi nào Họa My Điểu chịu hợp tác với bọn Lý Ngọc Hàm, vì ngươi cho rằng Liễu Vô My có ý hại ngươi kia mà ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại sao lại không thể hợp tác ? Ta đã nói :

Họa My Điểu làm thế là muốn ta đáp ơn y. Y cố ý thi ơn, để mong ta đáp ơn thôi ! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Ngươi nói gì khó hiểu thế ? Đã muốn hại ngươi, rồi lại muốn ngươi báo đáp ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi gặp Họa My Điểu, song ngươi không hạ thủ sát hại y, phải vậy chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ta không thể giết y ! Tiểu Phi tiếp:

-Họa My Điểu thi ơn với ta, thì tự hậu ta không thể giết y ! Dù cho ta biết rõ Liễu Vô My là Họa My Điểu, ta biết nàng muốn giết ta, ta cũng phải buông tha nàng như thường, bởi lẽ giản dị nhất là nàng có ơn với ta ! Trước khi nàng giết ta, nàng đã dọn sẵn một con đường rút lui rồi ! Đề phòng bất trắc ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Tại sao ngươi cứ nghi quyết Liễu Vô My là Họa My Điểu ?

Tiểu Phi tiếp:

-Có nhiều nguyên nhân ! Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng:

-Nhưng, ít nhất, cái người phóng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, định sát hạt ngươi, ẫn chẳng phải là chính họ ?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Tại sao không phải chính họ ?

Hồ Thiết Hoa rùn vai:

-Vì lúc đó, họ đang ở trong phòng ! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi có trông thấy họ không ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nhưng ta có nghe tiếng họ ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Tiếng họ nói chuyện với nhau hay họ vùng vẫy, lăn lộn, kêu la, rên rỉ ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ:

đúng vậy ! Tiểu Phi tiếp:

-Kêu la, rên rỉ, trong lúc đau cực độ, thinh âm phải biến đổi khác với lúc thường.

Vì chúng ta đang khẩn cấp vì họ, nên không lưu ý nhận định sự thay đổi đó. Có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lâu lắm, y mới lẩm nhẩm:

-Không lẽ lúc đó, họ không có mặt tại phòng, và kẻ nào khác giả mạo họ ?

Tiểu Phi hỏi:

-Tại sao không thể như vậy ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Cũng có lý ! Tiểu Phi tiếp:

-Ngươi đinh ninh là họ Ở trong phòng, cho nên ngươim không hề chú ý dến âm thinh. Do đó, làm gì ngươi nhận định được sự khác biệt ?

Rồi chàng cũng thở dài, tiếp luôn:

-Liễu Vô My rất thông minh, hành sự rất cẩn thận. Nàng thừa hiểu,hại được ta không phải là việc dễ làm. Cho nên trước khi thực hiện một mưu định gì, là có chừa một con đường thoái hậu, cho ta vĩnh viễn không hoài nghi ! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, lẩm nhẩm:

-Ta chưa minh bạch, nên chưa tin ! Tiểu Phi cười khổ:

-Thực ra ta cũng chưa minh bạch lắm, bởi làm sao minh bạch được một mưu toan của con người, khi mưu toan đó chưa thực hiện rõ rệt ? Bất quá, ta nhân tình huống mà suy diễn ra thôi ! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ngươi có ý nghĩ như thế nào hãy nói cho ta biết xem ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vợ chồng Liễu Vô My, vì một nguyên nhân nào đó, cố đi tìm ta. Khi cặp thuyền ta rồi, họ mới phát giác ra ta vắng mặt. Rồi lúc trở về họ gặp bọn Dung nhi.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Làm sao họ gặp được bọn Dung nhi ?

Tiểu Phi tiếp:

- Dung nhi muốn tìm ta, nên phải trở ề. Những người như bọn nàng, đi đường thì đương nhiên phải bị người lưu ý. Có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ừ ! Tiểu Phi tiếp:

-Lý gia trang tại Hồ Khẩu, có thinh danh rất lớn, tự nhiên giang hồ xu phụ, do đó có tai mắt khắp nơi, hẳn phải biết sự liên hệ giữa ta và bọn Dung nhi như thế nào.

Họ biết được tin tức về bọn nàng là tìm đếnn gay ! Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

-Ừ ! Tiểu Phi tiếp:

-Người như Liễu Vô My muốn trở thành bằng hữu của Tô Dung Dung, thiết tưởng không khó khăn gì ? Dung nhi thì ít nói, trái lại Điềm Nhi lại co cái lưỡi máy động luôn, như ngươi ! Nàng cũng cương trực như ngươi ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tâng bốc ta, hay mắng ta ?

Tiểu Phi không lưu ý những gì y nói, cứ tiếp tục luôn:

-Liễu Vô My đương nhiên khai thác Điềm Nhi để biết tin tức về ta. Điều đó, nàng thành công dễ dàng ! … Hồ Thiết Hoa chận lời:

-Và nàng còn biết ngươi còn ở tại sa mạc, nên lập tức đến đó ! Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nhưng tại sao bọn Dung nhi không cùng ra sa mạc với nàng mà lại đến Uûng Thúy sơn trang ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể bọn Dung nhi vì ta, có thể bị cưỡng bách, có thể … Chàng dừng lại.

Niềmưu tư lộ rõ trên gương mặt, ẩn ướt có vẻ khẩn trương.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Có lẽ ngươi nghĩ rằng, bọn Dung nhi không ở tại Ủng Thúy Sơn Trang ? Và cũng có thể vợ chồng Liễu Vô My đã hạ độc thủ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Rất có thể như vậy lắm ! Tuy nhiên ta còn một điểm hy vọng nhỏ là Liễu Vô My không phải là một kẻ thích sát hại những người vô cố. Cái đích của nàng là ta.

Nàng thi ân với ta là để chuẩn bị một con đường thoái hậu, thì nàng cũng chưa hãm hại gì bọn Dung nhi đâu ! Hồ Thiết Hoa cau mày một lúc lâu bỗng hỏi:

-Suy tính theo thời gian, thì nàng đến sa mạc là gặp ngay chúng ta, có đúng vậy không ?

Tiểu Phi gật đầu :

đúng ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Lý Ngọc Hàm đã là đệ tử của thế gia võ lâm, làm gì biết được hình thế sa mạc rõ như bàn tay, chẳng khác nào một người dân địa phương. Chỗ ẩn trú của Thạch Quan Âm bí mật vô cùng họ làm gì tìm được một cách quá dễ dàng ?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Giờ đây, ta còn hoài nghi hai điểm. Mà điều ngươi vừa nêu ra đó là một trong hai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Còn điểm kia ?

Tiểu Phi thở dài:

-Lý do khiến hai vợ chồng muốn sát hại ta ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Hiện tại họ đã biết ngươi nghi ngờ rồi, họ phải biết luôn là đêm vừa qua, ngươi giả bịnh, dù muốn dù không, hoàn cảnh của ngươi vụt trở nên nguy hiểm ! Tiểu Phi cười nhạt:

-Nhưng ta chưa nói gì về mưu mô của họ, họ không thể thú nhận việc đã làm ! Họ đã biết ta hoài nghi, thì dọc đường họ càng dè dặt, không dám làm gì khiến ta nghi thêm ! Cho nên ta nghĩ, ít nhất cũng tránh được phần nào phiền phức trong một thời gian ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không lẽ họ đợi khi nào đến Ủng Thúy sơn trang, mới hạ thủ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chắc vậy đó ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu thế, tất họ có chuẩn bị rất chu đáo tại Ủng Thúy sơn trang. Họ bố trí mọi phương pháp, đối phó với ngươi. Ngươi phải biết vùng Hồ Khẩu của nhà họ Lý không thể nói là ai muốn vào muốn ra lúc nào cũng được ! Tiểu Phi gật đầu:

-Ta biết điều đó ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

đã biết vậy, sao ngươi còn muốn đến đó ? Thế ngươi chán sống rồi chăng ?

Tiểu Phi thở dài:

-Sự tình đã như thế rồi. Ta không thể không đến ! Hồ Thiết Hoa trầm tư một lúc:

-Ngươi nói đúng ! Chúng ta không thể bỏ mặc bọn Dung nhi trong tay họ ! Bởi … Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi không nên quá bận tâm ! Đành rằng chúng ta sẽ gặp hiểm nguy, song chẳng có hiểm nguy nào bằng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh nữa đâu ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi dám chắc ! Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi đừng quên họ Lý là thế gia, một đại thế gia trong võ lâm, thanh danh tối trọng. Nếu muốn ám toán ta, họ phải thực hiện cái ý đó ở bên ngoài, quyết chẳng khi nào họ làm ngay trong nhà họ. Làm ở bên ngoài, họ còn đổ cho người này người khác. Làm tại Ủng Thúy sơn trang, họ phải chịu trách nhiệm trước hào kiệt giang hồ. Và khi nào họ dám chuốc lấy tiếng nhơ qua hành động đê tiện ? Chẳng bao giờ họ vì một việc giết ta, mà hủy bỏ danh dự tạo dựng hơn mấy mươi năm dài? Giết người, họ phải thận trọng chọn nơi chọn lúc ! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Phải ! Họ không dùng ám khí của họ, mà lại dùng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, sở dĩ thế, là họ sợ cái danh phải hoen ố qua hành động ám toán. Phàm những bậc đại anh hùng, có ai dám hành động mờ ám ? Giả như ngươi chết vì Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, thì có ai dám nghĩ Ủng Thúy sơn trang hạ thủ đoạn ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bây giờ ngươi minh bạch chưa ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thảo nào, thích khách thất bại rồi, quăng ngay cái hộp quý báu đó ! Họ sợ ngươi phát hiện vật đó nơi tay họ ! Tiểu Phi tiếp:

-Thực ra ngươi phải minh bạch sớm hơn ! Ngoài đệ tử Lý gia ra, trên đời này còn ai có vật đó ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Và ngoài Lý gia cự phú ra, còn ai dám chi hai mươi vạn lượng cho cái việc thuê người giết mướn ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Rất tiếc, họ dùng thóc nhử gà, gà không ăn hết thóc, thành ra kẻ mất Trung Nguyên ra tên trộm ! Và hạt thóc đó, lại rơi vào tay ngươi ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nhưng ta không thích hạt thóc ! Ta ham hai mươi vạn lượng hơn ! Cả hai cùng cười vang.

Họ quên đi là đang tiến sâu vào vòng nguy hiểm, họ quên đi Ủng Thúy Sơn Trang có thể là mồ chôn của họ.

Và, sau khi họ chết rồi, hai mươi lượng, về kẻ khác, chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Đinh cũng về kẻ khác ! Trong đầu óc họ, chẳng có một điểm sợ lo.

Trong mình họ, có một ngân phiếu hai mươi vạn lượng và chiếc hộp … Hổ Khâu là tên núi.

Núi cạnh biển, bên ngoài thành Tô Châu, theo truyền thuyết thì Ngô Vương Hạp Lư yêngiấc ngàn thu tại đó.

Ví có cái tích, sau ba hôm hoàn thành mộ phần, có bạch hổ xuất hiện nằn trên mồ.

Do đó, mà có cái tên Hổ Khâu.

Núi không cao, phong cảnh cũng bình thường, song có cái danh là vì có nhiều thần thoại phát xuất nơi đó.

Dĩ nhiên, nơi đó phải thu hút rất nhiêu du khách.

Đúng như Tiểu Phi dự đoán, cả hai được bình an trên đoạn đường còn lại.

Họ hoàn toàn vô sự khi đến Cô Tô.

Họ không vòng quanh thành, họ xuyên ngang thành mà đi.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười nói hào hứng vô cùng.

Còn ai biết được bên trong thần sắc đó, có cuộc cơ mưu giết người ?

Thế thì Tiểu Phi đoán sai chăng ?

Đến một nơi nào nhiệt, lòng người có cởi mở phần nào. Và cái gì qua thẳng trước đó, cũng phải đùn lại, tạm thời dùn, dù cái ý giết người sôi lên sục sục, cũng lắng nhiệt độ.

Gái ở đây, sao mà đẹp thế ?

Nàng nào cũng đẹp, ở lứa tuổi nào cũng đẹp, tuy nhiên mỗi lứacó một sắc thái đẹp riêng.

Nụ cươi của nữ nhân ở đây hồn nhiên quá, đối với kẻ lạ, vẫn thành thật, duyên dáng như đối với người thân.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, bỗng cười khan:

-Ở đây nữ nhân không thích mang giày ! Họ đi chân không, bàn chân lộ ra, rất ít có bàn chân nào thô kệch ! Đi chân không mà chân vẫn trắng, vẫn no tròn, vẫn mịn, là một sự kiện lạ lùng.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các vị có biết tại sao họ không thích mang giày chăng ? Tại hạ phát hiện ra rồi đấy ! Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa xoa hai tay:

-Tại vì chân họ đẹp, nếu họ mang giày, thì còn ai thấy cái vẻ đẹp đó ? Giấu đi thì phí của trời quá ! Gái Cô Tô nổi tiếng là có đôi chân đẹp, rồi họ mang lẳn hoa, rồi họ có sắc đẹp, tất cả đều làm tăng vẻ đẹp của dáng đi, họ lại có cái lối nhảy nhót nhẹ nhàng như chim quyên chuyềncành, họ lại có âm thinh dịu như tiếng oanh vàng, họ là người bán hoa, có khách nào không thích mua ho của họ ?

Người không chơi hoa cũng phải mua vài đóa ! Mua hoa để mua mấy phút giây ngắm cái đẹp ! Hổ Khâu Sơn cách thành Cô Tô bảy dặm.

Ra khỏi thành, là thấy tòa núi xa xa. Núi có hình con mãnh hổ chồm chồm.

Khí thế của tòa núi rất hùng mạnh.

Họ xuống xe để qua ngang thành, ra khỏi thành họ lên xe.

Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, cười thốt:

- Dáng dấp của bọn thiếu nữ đó nhẹ nàhng quá, nếu họ học võ thì tuyệt ! Nhất là luyện khinh công thì họ có thể thành tựu như ngươi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Họ đã quen chạy nhảy từ lúc nhỏ, tự nhiên họ phải nhẹ nhàng ! Vừa lúc đó, một nàng mặc áo bố ngắn, màu xanh, tóc vấn bính, ướp dầu bóng sáng, nhảy lên càng xe, tay chìa hoa, miệng nở nụ cười:

-Thơm lắm ! Hoa lê này thơm nhất đấy ! Công tử mua một vài đóa đi ! Hồ Thiết Hoa cười tươi:

-Hoa thơm hay tay thơm ?

Y nhìn chằm chặp vào ban tay thiếu nữ.

Thiếu nữ đỏ mặt cười duyên:

-Hoa thơm mới đúng chứ ! Không tin, công tử ngửi xem ! Hồ Thiết Hoa chực đưa tay tiếp hoa, Tiểu Phi vội ngăn, rồi cười:

-Hoa đẹp là hoa có gai, hoa này đẹp, song chẳng biết có gai chăng ? Đừng làm trầy chót mũi của ta đấy ! Tiểu cô nương lại bật cười khanh khách:

-Công tử đùa vui quá ! Bao giờ hoa lê lại có gai ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu vậy, ta mua mấy đóa. Rất tiếc, hoa có đẹp, mà không người mang hoa ! Đành là mua hồi, ta xin tặng lại người bán hoa.

Bỗng chàng tung hoa vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ chợt biến sắc.

Nàng nhún chân, nhảy lên cao chếch về phía hậu xa hơn trượng.

Đáp xuống, nàng xoay nhanh mình chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi dọa khiếp cho người đẹp chạy mất rồi ! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta không dọa nàng, thì ngươi mất mạng ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói gì ?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng chụp vòng hoa còn bỏ tại chỗ, bóp nát hoa. Hoa rơi, bay chiếc vòng, chàng bẻ luôn chiếc vòng.

Hôn mười mủi châm đen láng chớp lên.

Hồ Thiết Hoa biến sắc:

độc châm ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nếu ta không kịp thời ngăn chặn, liệu ngươi còn sống được chăng ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Mồ hôi lạnh ướt đẫm mình.

Lâu lắm, y lẩm nhẩm:

- Do đâu, ngươi khám phá được ?

Tiểu Phi thở dài:

-Các vị tiểu cô nương đó, từ lúc nhỏ, đã bán hoa trên con đường nầy, tất cả đều xuất thân từ những gia đình cùng khổ. Ngày bán hoa, đêm giúp việc vặt trong gia đình. Như vậy, làm sao có đôi bàn tay vừa trắng vừa mịn như nàng vừa rồi ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, nhếch nụ cười khổ:

đôi mắt của ngươi quả thật lợi hại ! Tiểu Phi tiếp:

-Huống chi, những nàng bán hoa tại đây, toàn là dân địa phương, chất phác thật thà, quen dùng thổ ngữ. Tại sao có một cô nương nói năng hoạt bát, lại dùng được tiếng quan thoại, dành cho những người cần xuôi ngược đó đây ? Ta vừa nghe nàng nói mấy câu, là biết ngay có việc không giản dị rồi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Xem ra, giang hồ truyền thuyết rất đúng ! Đạo Soái Lưu Hương đúng là con linh quỷ trong võ lâm ! Bỗng y thấp giọng hỏi:

-Ngươi nghĩ, có phải là vợ chồng họ Lý sai nàng làm cái việc đó chăng ?

Tiểu Phi lấy một chiếc khăn, bọc mấy mủi châm lại, rồi điềm nhiên đáp:

-Tại địa phương này, còn ai dám đến làm trò quỷ ! Nếu nàng bán hoa thành công, họ sẽ bảo là không hay biết. Nếu sự việc bất thành, thì họ cũng chẳng mang tiếng tăm gì.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu:

đúng ra, chúng ta đi chuyến này, chẳng phải đến Hổ Khâu, mà là đến hổ huyệt! Tiểu Phi mỉm cười:

-Muốn bắt hổ phải vào tận hang hổ ! Hồ Thiết Hoa cũng cười:

-Và con hổ, phải là hổ cái ! Đến cửa chánh núi Hổ Khâu, tất cả đều xuống xe.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My vẫn cười nói vui vẻ như thường, chừng như họ không hay biết gì về việc đã xảy ra vừa rồi.

Vị tiểu cô nương bán hoa, không liên quan đến họ sao ?

Tiểu Phi doán sai sao ?

Bên ngoài sơn môn, có một chợ nhỏ, quy tụ một số người, chợ nhờ người mà thành lập, người nhờ chợ mà sống.

Có con sông nhỏ xuyên ngang chợ, tại bờ sông có mấy chiếc thuyền, sơn phết hoa mỹ.

Trong thuyền, chốc chốc có tiếng cười trong trẻo vang lên.

Bên trong sơn môn, có nhiều dãy phố, dọc theo đường phố, có rất nhiều hành khất.

Chúng thấy người là ào đến bao vây.

Có kẻ trông thấy bọn Lý Ngọc Hàm còn cách xa, mà vẫn cười vuốt cao giọng:

-Lý công tử trở về đấy à ? Phu nhân mạnh rồi chứ ?

Tiểu Phi củng Hồ Thiết Hoa nhìn nhau. Trong thâm tâm mỗi người có một câu hỏi:

-Trong bọn khất cái đó, có mấy tên chân chính ? Hay chỉ toàn là bọn giả ?

Họ đã đến Thiên Nhân Thạch.

Thiên Nhân Thạch là một phiến đá vuông, chứa được ngàn người ngồi. Dĩ nhiên phải rộng lớn.

Đầu phía bắc có một Thạch Đài.

Liễu Vô My cất tiếng :

-Theo lời của các vị cố lão lưu truyền, thì năm xưa, Ngô Vương Hạp Lư xây mộ, dùng hàng ngàn dân công, xong việc rồi, giết hết để bảo vệ hoàn toàn sự bí mật.

Xác hàng ngàn dân công đó, được chôn dưới phiến đá, cho nên có cái tên Thiên Nhân Thạch.

Nhắc đến một điều tàn khốc, nàng không hề chớp mắt, hơn nữa nơi khoé miệng, ẩn ướt có nụ cười.

Còn bọn Tiểu Phi thì nghe mùi máu tanh phảng phất đâu đây, tực hồ cuộc thảm sát chỉ mới diễn ra hôm qua, hôm kia … Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thạch Đài kia có sự tích ra sao ?

Liễu Vô My tiếp:

-Nơi đó, ngày trước vị thần tăng Trước Đạo Sanh giảng kinh. Bên cạnh Thạch Đài, còn có một phiến đá tên Điểm Đấu Thạch. Theo lời truyền thuyết thì lúc Trước Đạo Sanh giảng kinh, tảng đá đó luôn luôn gật đầu, tỏ vẻ am tường giáo lý.

Nàng thanh thản giải thích, thanh thản bước đi. Gió núi lồng lên bóc mớ tóc đen huyền của nàng tung phất phơ trong gió.

Tà áo của nàng, bọc gió chao chao, trông nàng như bị gió đưa đi, hơn là chính nàng cất bước.

Hồ Thiết Hoa nghe mê, mà nhìn cũng mê.

Y thầm nghĩ:

-Một tiên nữ cũng không hơn nàng ! Có thể đó là một tay giết người tuyệt xảo được sao ?

Họ đến Kiếm trì.

Chung quanh, cây mọc sầm uất, chung quanh bất cứ vật gì, cũng toàn là xanh biếc.

Phản ảnh màu xanh biếc đó, độc nhất có chiếc cầu, sơn màu đỏ, cầu nằm trên mặt ao, cầu hình cái móng cao vút.

Mặt ao có mấy cụm lục bình, đưa đẩy theo chiều gió.

Tiểu Phi nhìn mặc ao, lòng nghe lạnh. Chàng nghĩ trong vũng nước kia hẳn phải có sát khí trùng trùng, chỉ chờ một bàn tay khuấy động là bốc bừng lên, là máu người chảy xuống ao, cho ao luôn luôn đầy … Xa xa, mây thu từ muôn nẻo kéo về, kết tụ giăng mắc, che khuất nền trờ.

Trong gió chiều, phảng phất có tiếng chuông chùa.

Tiểu Phi cười nhẹ:

–Theo sự phẩm bình của một vị danh sử nhà Đường là Lý Tú Khanh, thì giòng nước này là giòng thứ năm trong các giòng được ca tụng nhất. Vị danh sĩ ấy có biết đâu, nước ở đây con có điểm quý, là dùng mài kiếm, kiếm sắc phi thường. Ngày xưa, kiếm khách đến đây mài kiếm. Ngày nay kiếm khách cũng đến đây, kiến tạo cơ nghiệp. Thì ra, nơi này hấp dẫn bao nhiêu kiếm khách tự cổ chí kim. Cái tên Kiếm trì, ai đặt ra cho giòng nước này, quả thật là con người tinh đời, mới tìm được cái tên thích hợp ! Ao, sao gọi là giòng ?

Bởi tại đây giòng suối lưu thông, đọng nơi nầy thành vũng cuối vũng lại có đường nước thoát đi, thành suối.

Nhờ đó, nước ao không ứ đọng như những vũng chết ở những nơi khác.

Liễu Vô My chỉnh lại:

-Nghe nói, cái tên đó có một lại lịch.

Tiểu Phi chớp mắt :

-Ạ ?

Liễu Vô My tiếp:

-Phần mộ của Ngô Vương ở dưới đáy ao, lúc lão ta chết, có hơn ba mươi thanh kiếm báu được chôn theo xác lão, trong số đó có cả Ngư Trường kiếm, Can Tương kiếm, Mạc Tà kiếm. Bởi có quá nhiều kiếm báu bên dưới, nên người đương thời gọi là Kiếm trì. Từ đó, ao trở thành một địa điểm hữu danh ! Tiểu Phi cười nhạt:

-Nếu tại hạ được chết tại ao nầy, cùng Ngô Vương kết thành một đôi quỷ hùng, thì cái nguyện bình sanh cầm như thỏa mãn trọn vẹn ! Chết như thế mới đáng chết! Liễu Vô My không dao động thần sắc, nở nụ cười tươi:

-Lưu Hương huynh biết đây là giòng nước thứ năm, mà có biết luôn giòng nước thứ ba ở tại địa phương nào chăng ?

Tiểu Phi bước qua cầu, nhìn một miệng giếng rộng độ trượng, cạnh miệng giếng có một tòa lương đình, hình lục giác.

Chàng nhìnquanh khung cảnh, rồi đáp:

-Có lẽ đây là giòng nước thứ ba, có cái tên là Lục Vũ Trà Tỉnh. Năm xưa, Lý lão tiền bối vời tất số đại kiếm khách trong toàn quốc đến đây uống trà, luận kiếm ! Cái phong cách thanh tao của Lý lão tiền bối, đáng được người muôn đời ngưỡng mộ ! Bỗng, có tiếng thở dài:

-Rất tiếc, cảnh không đổi khác, mà người đã thay xưa !

72. Thiên Hạ Vô Địch

Lúc hoàng hôn, hình thể Hổ Khâu sơn như có biến đổi, từ một con hổ chờn vờn, trở thành một con chim ưng vần vần chực đáp xuống sau một ngày dài lướt gió tung mây giữa trời cao, xa đất rộng.

Cảnh rất hùng tuy núi không khôi vĩ lắm. Tuy nhiên, trong cái hùng ẩn ướt có cái bi hơn tráng.

Và tiếng thở dài đó, gieo đậm niềm bi vào khung cảnh.

Ai nghe mà chẳng se lòng khi khí thu về đêm đã bắt đầu truyền vào người ?

Một đợt khói bốc từ tòa Lục giác đình, lên cao, gió đưa chao chao, tản mát nhạt dần … Cảnh chiều, nơi hoang vắng, đầy vẻ thê lương, càng thê lương hơn với những đợt khói đơn côi kia, khói đơn côi chứng tỏ cái tịch mịch, cái thoát ly giòng đời.

Nói đến thoát ly, là nói đến cô tịch ! Ai không ngậm ngùi trong cô tịch thê lương ?

Tiểu Phi chớp mắt hỏi tuy chưa thấy người:

-Lão tiên sinh là một trong các vị đại kiếm khách năm xưa uống trà luận kiếm tại nơi này ?

Một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân vận áo lông chim, đội mũ cao.

Lão thở ra một lúc, rồi từ từ thốt, với giọng trầm mơ:

-Phải ! Rất tiếc, cố nhân đã lần lượt cởi hạt quy tiên. Chỉ một già còn lại đây với chứng bịnh trầm kha. Có lẽ bồ lệ chưa cạn trước đau thương của nhân loại, nên còn phải lưu lại giữa giòng đời, để đổ nốt hạt cuối cùng, mới được rủ áo ra đi không trở lại ! Ngày nay, tre ngon vẫn có, nước ngọt còn kia, có pha trà ngày nầy qua ngày khác, chỉ độc ẩm suy đời, chứ cùng ai bình luận kiếm đao ?

Tiểu Phi cùng Hồ Thiết Hoa đưa mắt cho nhau, một cảm giác lạnh chạy quanh mình.

Năm xưa tại đây, họp mặt trong cuộc trà, luận kiếm có vị nào lại chẳng là tay kiếm tuyệt luân ?

Giả như một người nào đó, còn sống đến mấy mươi năm sau, hẳn đã luyện kiếm pháp đến mức siêu thần hập hóa.

Ai chết, điều đó Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không cần biết vội, chỉ biết hiện tại, có một người còn sống và người đó đang ở trước mặt họ đây.

Lão nhân ngẫu nhiên du ngoạn đến nơi nầy, nhìn cảnh cũ chạnh nhớ người xưa ?

Hay lão nhân ngồi trong tòa hương đình này đợi chờ ai đó ?

Đợi chờ ai ?

Hồ Thiết Hoa nóng nảy, hỏi:

-Chẳng hay tôn tánh quý danh lão tiền bối là chi ?

Lão nhân đã ngồi xuống ghế, cạnh chiếc bàn có bình trà thơm.

Lão không quay đầu lại nhin ai cả, thản nhiên đáp:

-Lão phu là Soái Nhất Phàm ! Tiểu Phi giật mình:

-Trích Tinh Vũ Sĩ Soái lão tiền bối ! Người, năm xưa từng nổi tiếng một keim phá ba hòn núi, sức mạnh chém rụng sao trời ?

Đột nhiên lão đứng lên, ngẩng mặt nhìn cao, bật cười dài.

Chẳng rõ vì gió quét ngang hay trận cười của lão làm chấn động lá vàng quanh đó rơi rụng rào rào.

Nếu lá không vàng, mà là màu trắng, thì chẳng khác nào một cơn tuyết đổ xuống.

Ví lá với mưa tuyết, bởi lá đổ có gieo ý niềm lạnh lùng, lạnh từ lai lịch lão nhân, lạnh từ âm thinh cười.

Rồi lão thốt:

-Quả nhiên cái danh của Lưu Hương không phải hư truyền ! Bình trà vừa được pha còn nóng chán, các hạ hãy ngồi xuống đây, uống một chén với lão phu đi ! Lão không nhìn lại, dù đã đứng lên, như nói với ma trước mặt, vậy mà lão biết được sau lưng lão có những ai, trong số đó có Tiểu Phi.

Hiển nhiên lão có tiếp nhận tin tức của Lý Ngọc Hàm và qua tin tức đó, lão có mặt tại tòa Lục Giác đình này chờ đợi khách viễn phương.

Bây giờ, chàng nhìn quanh mới hay là vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã biến mất dạng.

Chàng thở dài, rồi cười nhẹ:

-Hầu trà, tại hạ xin vâng lời. Còn hầu kiếm thì … tại hạ … Một tiếng soảng vang lên, tiếng kiếm chạm vỏ theo tay rút, thoát ra ngoài.

Nơi tay lão, một thanh trường kiếm ánh ngời màu nước biếc mùa thu.

Tiểu Phi đứng ngài xa cách hơn trượng vẫn nghe lạnh rợn người.

Hồ Thiết Hoa buột miệng kêu lên:

-Kiếm báu hi hữu ! Soái Nhất Phàm cao ngạo:

-Tự nhiên là phải báu ! Kiếm, rất sắc, ánh mắt của lão sắc hơn. Ánh mắt đó trừng thẳng Tiểu Phi thốt:

-Mười ba năm rồi, thanh kiếm này không hề rời vỏ. Hôm nay, vì các hạ lão phu phải sờ đến nó. Các hạ cũng nên hãnh diện đi ! Tiểu Phi thở dài:

- Danh kiếm rời vỏ, hẳnkhông thể vô cớ mà trở vào. Hôm nay tiền bối có cái y quyết lấy đầu tại hạ ?

Soái Nhất Phàm cao giọng:

-Chúng ta là những võ phu có chết, cũng chết dưới đao kiếm. Các hạ sợ chết sao?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Giả như tiền bối có nhã ý chỉ giáo, dù sao thì tại hạ cũng phải thọ lãnh. Nhưng, trước khi động thủ, tại hạ muốn hỏi một điều. Thiết tưởng với thân phận cao vời đó, tiền bối không che giấu sự thật … Soái Nhất Phàm hỏi:

-Việc gì ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Giữa chúng ta, không hề có mảy may ân oán, tiền bối bỗng nhiên muốn hạ sát tại hạ, thế có phải là do sự ủy thác của một người chăng ?

Soái Nhất Phàm nhướng cao đôi mày:

-Phải ! Nhưng, nếu đối thủ chẳng phải là Lưu Hương thì lão phu không hề nhận thi hành sự ủy thác.

Tiểu Phi cười nhạt:

-Tại hạ muốn biết ai đã ủy thác tiền bối làm cái việc đó. Song có khi nào tiền bối lại chịu tiết lộ. Mà dù tiền bối không nói, tại hạ cũng đã đoán được rồi ! Soái Nhất Phàm buông gọn:

-Vậy càng tốt ! Tuốt kiếm đi ! Động thủ ngay ! Tiểu Phi gật đầu :

-Tuân mạng ! Hai tiếng vừa buông dứt, chàng đã vọt mình lên cao, chàng lệch hướng về một tàng cây, đưa tay bẻ một cành thông cứng rắn, oằn oại như vật nhuyễn.

Đã có ngoại hiệu là Trích Tinh, hẳn Soái Nhất Phàm phải có thuật khinh công cao tuyệt.

Nhưng thấy Tiểu Phi vọt mình, lão bất giác thoáng biến sắc mặt.

Cành cây mềm trong tay Tiểu Phi dài độ năm thước, đầu cành còn mấy chiếc lá.

Chàng chong cành cây nơi ngực thủ lễ, đoạn thốt:

-Xin mời tiền bối ! Soái Nhất Phàm cau mày:

-Vũ khí của các hạ đó sao ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy ! Soái Nhất Phàm nổi giận:

-Người cuồng ngạo như các hạ, kể ra rất hiếm có trên đời. Dù cho Lý Quan Ngư, cũng chẳng dám có thái độ đó đối với lão phu ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ luôn luôn có kính ý đối với các vị tiền bối ! Soái Nhất Phàm càng giận hơn, quát lớn:

-Các hạ có ý tứ chi chứ ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu biết xử dụng, thì với bất cứ vật gì trên đời này, chúng ta cũng có thể giết người. Không biết xử dụng, dù cầm một lợi khí trong tay, chúng ta vẫn thất bại như thường ! Tiền bối là bậc cao nhân, lẽ nào không biết được điều đó ! Lời nói rất điềm đạm, song cái ý bức người đến khiếp.

Hồ Thiết Hoa biết ngay đó là một trong nhiều chiến thuật của Tiểu Phi.

Gặp một đối thủ quá cường mãnh, chàng luôn luôn tìm cách hạ bớt oai khí của địch trước, rồi sau đó mới giở đến võ công.

Trước khi công vào thực lực, chàng đánh mạnh tinh thần. Địch xuống tinh thần, thì đấu chí cũng giảm.

Giả như địch nổi giận, thì càng hay. Chưa đấu lại nổi giận là loạn quy cũ rồi, còn làm sao điều khiển đấu pháp kín đáo như ý muốn ?

Hà huống, Soái Nhất Phàm cầm kiếm, một vật bằng thép bén, nếu Tiểu Phi cũng dùng vật bằng thép bén, hẳn phải bị thanh kiếm báu tiện lìa.

Cho nên, chàng dùng một cành cây mềm, lấy cái ý nhu chế cương, dù cành cây không sánh được thanh kiếm, dù chàng không thủ thắng, ít nhất cũng không bại quá sớm.

Hồ Thiết Hoa biết rõ, lâm chiến Tiểu Phi có tâm cơ biến hóa phi thường, ít người sánh kịp.

Y suýt buột miệng gọi Soái Nhất Phàm, để khuyên:

-Tiền bối hà tất tranh bại với hắn ? Giả như có sơ thất, thì cái danh Trích Tinh Vũ Sĩ còn gì ? Cái danh đó nào phải dễ dàng tạo tựu đâu ? Tiền bối đã phí bao nhiêu năm dài mới lập thành thì thiết tưởng phải thận trọng cho lắm ! Khói trà tan biến trong không gian tòa lương đình.

Soái Nhất Phàm không nói năng gì từ từ bước ra. Lão vừa bước hai bước, Hồ Thiết Hoa biến sắc.

Từ lúc nhỏ, y hiếu động, sính cường thích đánh nhau với trẻ nít.

Lớn lên, cái tánh đó vẫn còn, và động thủ là điều rất thường, thường như cơm ngày hai lượt.

Hơn mười năm qua, y từng gặp đối thủ lợi hại. Nhưng dù lợi hại đến đâu, y vẫn không ngán, bởi chẳng có một tay nào có kiếm pháp cao siêu đáng cho y khâm phục.

Kiếm pháp của những đối thủ đó, hoặc nhẹ nhàng, hoặc cay độc hoặc ngụy dị, hoặc tân kỳ.

Vô luận là ai, sau khi xuất chiêu rồi, mới tạo được cái oai khí bức người.

Nhưng, đối với Trích Tinh Vũ Sĩ Soái Nhất Phàm thì lại khác.

Trường kiếm chưa thành chiêu, oai khí đã bốc rồi. Người chưa đến cục trường, oai khí đã bốc rồi.

Chính y đứng ngoài, còn bị kiếm khí bức lạnh, huống hồ Tiểu Phi đang ở trong cuộc chiến ?

Có ai ngờ một lão nhân xuất trần thoát tục, trong phút giây lại biến thành một hung thần đáng khiếp ?

Gió núi thổi từng cơn bốc tà áo của lão phiêu phưởng, chân lão ung dung bước đều … Có ai biết lão xe dịch không do tự lực ? Tự lực của lão, dành tạo kiếm khí, và chính kiếm khí đó đẩy lão đi, lão cuốn đi.

Lão đã luyện được kiếm pháp đến độ siêu huyền, thân và kiếm hợp nhất, kiếm đâu thân đó, thân đâu kiếm đó, và thân cũng như kiếm, đều do cái ý mà biến động.

Hồ Thiết Hoa phải nhìn nhận kiếm pháp của lão kể như vô thượng.

Trước đó, y muốn khuyên Soái Nhất Phàm bãi cuộc. Giờ đây, y muốn khuyên Tiểu Phi bãi cuộc.

Chưa khuyên được, y phải lo ngại.

Gió núi vẫn thổi rì rào, song quét qua khắp nơi, lại trừ nơi này.

Bởi nơi này, không gian ngưng đọng, dù sờ không được mà chẳng khác nào đã thành khói.

Tất ả mọi nơi đều động, riêng nơi nầy thì tịnh.

Tại đây cái gì cũng tịnh, hay nói đúng hơn, cái gì cũng ngừng sinh hoạt, bởi tình hình căng thẳng giữa hai đấu thủ.

Tất cả đều tịnh, đến hai đấu thủ cũng tịnh luôn.

Nhưng cái tịnh này chỉ là báo hiệu của một cái động phi thường.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi lạnh từng hạt, từng hạt … Soái Nhất Phàm từ từ cử thanh kiếm lên. Chừng như mũi kiếm có một hòn núi gắn vào đó, bởi sức nặng của hòn núi, lão cử kiếm rất trịnh trọng, rất khó khăn.

Thanh kiếm được nhấc lên quá chậm, chậm đến độ như không nhít động,song vẫn lên đều đều, từng ly, từng ly.

Hồ Thiết Hoa nhận ra, thế kiếm phối hợp với sự biến hóa của thân hình Tiểu Phi.

Bởi, Tiểu Phi đột nhiên tung mình lên không. Và con người lơ lửng giữa không trung, mất chỗ đứng phải biến động không ngừng, để giữ mình không xuống đất.

Vô luận chàng giữ thân hình lơ lửng cách nào, cuối cùng chàng cũng đáp xuống.

Lúc lên, chàng lao vút mình như mũi tên. Lúc xuống chàng chập chờn như con rồng vờn mây, phô diễn muôn ngàn trạng thái.

Bên trên, chàng biến đổi trạng thái, bên dưới Soái Nhất Phàm cũng biến đổi thế kiếm luôn luôn phối hợp với thân hình chàng.

Vừa lúc đó, cành cây trong tay Tiểu Phi nhít động.

Chàng vẽ một vòng tròn trong khoảng không.

Những lá cây ở đầu cành bỗng tách rời cành, bay xuống Soái Nhất Phàm.

Nói là bắn thì đúng hơn.

Tuy lá cây là vật thể nhẹ, song lao đi quá nhanh.

Soái Nhất Phàm hừ một tiếng lớ, khoa kiếm tạo thành một bức màn ngân quang.

Ngân quang lan rộng như chiếc lưới giăng ra chờ Tiểu Phi đáp xuống mà bọc quanh chàng.

Những lá cây rơi trọn trong vùng ngân quang đó, bị ngân quang nghiền nát bấy, nát đến độ không còn một điểm nhỏ, vô ảnh, vô trung.

Lạ làm sao chạm phải những lá cây đó, kiếm khí tan biến mất, thanh kiếm lại được buông thõng xuống.

Soái Nhất Phàm mặt lạnh như tiền, không một cảm nghĩ nào hiện lộ.

Lão đứng đờ người, như biến thành tượng gỗ.

Tiểu Phi đã đáp xuống trước mặt lão trong khoảng cách độ trượng.

Kiếm, bằng thép, thép mất vẻ sáng ngời.

Cành cây, trái lại như bốc hào quang những lá, những nhám nhúa nơi cành cây, được kiếm khí gọt sạch, nó trở thành trơn tru như một chiếc gậy, bào chuốt khéo léo.

Hai đấu thủ nhìn nhau trầm lặng.

Lâu lắm, Tiểu Phi nghiêng mình làm lễ, thốt:

-Kiếm pháp của lão tiền bối tinh diệu phi thường. Bình sanh tại hạ mới thấy lần đầu tiên ! Soái Nhất Phàm lẩm nhẩm:

-Tốt ! Tốt ! Tốt ! Lão buông luôn ba lượt một tiếng tốt, rất gọn.

Đoạn lão buông tay.

Thanh kiếm bay đi biến thành một cái mống bạc rơi xuống Kiếm Trì.

Thêm một thanh kiếm nữa, tăng cường số kiếm nằm im muôn đời dưới đáy nước! Soái Nhất Phàm mơ màng nhìn ra xa xa nơi phương trời mờ mờ của cảnh đêm lành lạnh.

Có lẽ linh hồn của lão đã bay theo thanh kiếm, chìm lặng dưới đáy Kiếm trì.

Tiểu Phi cất giọng trầm buồn:

-Tại hạ nhờ một chút xảo, thoát khỏi nhát kiếm của tiền bối, đó là cái may chứ nào phải là thắng, sao tiền bối … Soái Nhất Phàm cao giọng:

-Ngươi khỏi phải nói ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vâng lời tiền bối ! Soái Nhất Phàm nhìn sang chàng chăm chú lâu lắm, lão chẳng thốt một tiếng nào.

Bỗng, lão quay mình, bước gấp xuống núi.

Tiểu Phi nhìn theo bóng lão, xa dần, xa dần.

Chàng thở dài:

-Tác phong của tiền bối, quả thật siêu phàm ! … Chàng nói rất khẽ, Soái Nhất Phàm đã cách khá xa,. Lão có nghe lọt chăng ?

Lão quay mình, trở lại mấy bước muốn nói gì đó.

Tiểu Phi nghiêng mình:

-Tiền bối còn điều chi phân phó ?

Soái Nhất Phàm suy tư một lúc, đoạn thở dài, từ từ thốt:

-Thắng, không kiêu ! Khiêm cung, lễ độ ! Hậu sanh như ngươi, bậc tiền bối nào sánh kịp ?

Tiểu Phi cúi đầu:

-Tại hạ được tiền bối nương tay, nào dám cho là mình thắng ! Soái Nhất Phàm lại nhìn chàng một lúc lâu, rồi hỏi:

-Ngươi có cừu hận như thế nào với Lý Quan Ngư ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Bình sanh chưa hề gặp mặt một lần, làm gì có cừu hận ?

Soái Nhất Phàm lộ vẻ kinh dị:

-Thế tại sao Lý Quan Ngư muốn giết ngươi ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tại hạ không hiểu nổi rồi ! Lý lão tiền bối không cho tiền bối biết nguyên do sao ?

Soái Nhất Phàm ngẩng mặt nhìn trời, thở ra:

-Năm xưa Lý Quan Ngư có thi ân với ta. Chỉ cần lão nhắn gởi một tiếng là ta có thể chết để đáp ơn trọng đó ! Ngươi minh bạch rồi chứ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ minh bạch ! Soái Nhất Phàm buông gọn:

-Tốt ! Tốt ! Tốt ! Lần nầy, lão đi luôn không trở lại.

Tiểu Phi lắc đầu, thở dài:

-Hạng người đó, mới đáng mặt anh hùng ! Rất tiếc, trên giang hồ, càng ngày càng hiếm ! Hồ Thiết Hoa thở phào.

Rồi y hỏi:

đoạn cuối câu của lão có ngụ ý gì ?

Tiểu Phi đáp:

-Lão cho ta biết, vì báo đáp ơn trọng của Lý Quan Ngư, lão ta chấp nhận làm bất cứ việc gì. Kể cả việc giết ta, dù lão không biết cái lý do giết ta ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vậy đúng là lão hành sự cho Lý Quan Ngư ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Hẳn như vậy rồi ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Tại sao Lý Quan Ngư muốn giết ngươi ?

Tiểu Phi thở dài:

-Vì con, vì dâu, vì rể, bất cứ người cha nào cũng dám làm bất cư việc gì, miễn có lợi cho con, cho rể cho dâu ! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một lúc, bỗng cười khan:

-Vừa rồi, ngươi làm thế nào lại thắng nổi lão ấy ? Chẳng những ta không thấy, mà cũng không tưởng ra ! Tiểu Phi thốt:

-Kiếm pháp của lão đã đạt đến mức diệu huyền, dùng thanh kiếm hữu hình, biến thành kiếm khí vô hình. Kiếm hữu hình có mục tiêu nhất định, khí vô hình có thể xông vào bất cứ nơi nào trên mình đối thủ. Toàn thân của ta bị kiếm bao bọc, kín như vách sắt tường đồng ! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Chính ta đứng bên ngoài, còn bị kiếm khí bức lạnh thay, hà huống ngươi ở trong cuộc ! Tiểu Phi tiếp:

-Bởi biết thế, ta sớm thoát khỏi vòng áp lực của kiếm khí. Và ta thừa lúc lão chuyển biến kiếm khí, ta vọt lên không. Tuy thời gian chuyển biến nhanh hơn một cái chớp mắt, song vẫn đủ cho ta thoát đi ! Chàng cười khổ, tiếp:

đối phó một tay lợi hại cở Soái Nhất Phàm, nếu không mạo hiểm là cầm chắc cái chết. Mạo hiểm, cũng có thể chết được, nhưng ít ra mình còn hy vọng thoát chết. Khong mạo hiểm là ngửa cổ chờ chết, vô phương thoát chết ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

đúng vậy ! Giả như ngươi từ bênt rên kích xuống không trúng cái đích, thì ngược lại ngươi phải mất mạng ! Ta thấy ngươi liều, bất giác rung mình ngay. Đến bây giờ nhớ lại ta hãy còn rợn rợn người đây ! Tiểu Phi tiếp:

-Vọt lên không rồi, ta nhìn xuống thấy kiếm khí ngưng kết lạo quá dày, quá kín do đó, ta bức bách cho lá rơi, dụ lão khuấy động vùng kiếm khí phá hỏng cái ngưng tìm một chỗ sơ hở nhỏ mà công vào.

Càhng giải thích thêm:

-Kiếm khí ngưng kết, cũng như tên lắp sẵn vào giây cung, ngưng kết để chờ phát động, cũng như tên lắp sẵn để chờ buông. Tên buông rồi, cái thế bắn đã tròn như hủy diệt để làm lại. Kiếm khí bị khuấy động rồi,

là thế kiếm cũng tròn để bát đầu làm lại. Phàm cái gì đã tròn, đã mãn , cũng có một phút giây chậm kế đó, ta lợi dụng phút giây chậm, công vào là đắc thủ.

Chàng dừng lại một chút, tiếp luôn:

-Lá cây rơi, chẳng phải tự nó rơi, mà ta có chuyển công lực vào đó. Cho nên lá rơi xuống là công lực của ta chạm vào vầng kiếm khí. Kiếm khí gặp phản lực, phải phát động liền, do đó, thử hỏi có khác gì những chiếc lá kia chăng ? Cho nên muốn công kích lão ta, trước hết phải phá tan vầng kiếm khí.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Lợi hại thật ! Tiểu Phi thở dài:

-Phá được kiếm khí của lão rồi, ta đáp xuống tuy điểm đầu cành cây trúng nhẹ vào mình lão, song dư lực kiếm khí vẫn bức thoái ta, ngươi đã thấy ta lùi ra xa ngoài một trượng chứ ? Chính là dư lực kiếm khí bức ta đó.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi trán, nhưng lại thở phào:

-Vô luận như thế nào, ngươi cũng đã thắng ! Tiểu Phi lại thở dài:

-Tuy ta điểm cành cây trúng lão song chẳng làm cho lão thọ thương, như vậy lão vẫncó thể không nhận bại được như thường.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Không nhận bại, lão thừa lúc ngươi bị đẩy lùi, lại vọt theo ngươi xuất thủ lần thứ hai chắc là ngươi phải bị hạ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chưa chắc ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao ?

Tiểu Phi giải thích:

-Muốn tiếp tục công kích ta, lão phải ngưng kết kiếm khí như trước, mà ta thì khi nào lại để cho lão có cơ hội làm cái việc đó ? Đương nhiên là ta phải xuất thủ, dùng chiêu thức tấn công lão, bắt buột lão phải nghinh chiến như một kiếm thủ thông thường. Và như vậy, lão khó thắng nổi ta ! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Tại sao ngươi biết là dùng chiêu thức, lão không thắng nổi ngươi ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Vô luận là ai có chiêu thức ảo diệu như thế nào, cũng không sánh kịp Thạch Quan Âm ! Mà Thạch Quan Âm thì … Hồ Thiết Hoa chận lại:

-Vẫn không làm gì ngươi nổi ?

Tiểu Phi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Theo ngươi, Soái Nhất Phàm kém hẳn Thạch Quan Âm ?

Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc ! Chàng tiếp:

-Soái Nhất Phàm đã luyện được kiếm khí, song chưa đến mức xuất thần nhập hóa, thu vào và phát ra tùy ý. Do đó, lão không vận dụng được kiếm khí vào chiêu thức và chiêu của lão chung quy vì đó mà vẫn ở trong giới hạn bình thường, như những kiếm thủ bậc trung. Phàm luyện được kiếm khí rồi, là vượt một giai đoạn, biết phổ dụng kiếm khí vào chiêu thức, lại phải qua một giai đoạnnữa. Qua khỏi giai đoạn sau này, kiếm khách mới được liệt vào hàng thượng thừa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nếu lão phổ dụng được kiếm khí vào chiêu thức thì sao ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thì lão trở thành vô địch trong thiên hạ chứ sao nữa ?

73. Kỳ Dị Phu Thê

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta ước mong trên đời này, có hạng người vô địch, cho ngươi bại ít nhất cũng một lần. Nếu ngươi cứ thắng mãi, ta chỉ sợ rồi đây ngươi tự mãn, không cầu tiến thành ra chẳng bao giờ ngươi đạt đến mức thành tựu vô thượng ! Y thốt lên câu đó, cốt để gây vui cho câu chuyện, ngờ đâu Tiểu Phi lại trầm gương mặt đáp:

-Ngươi nói đúng ! Cái đạo lý cao thâm trong võ học là thế ! Càng bại con người càng vượt tiến. Bình sanh, ta thích mạo hiểm. Gặp cao thủ rồi nhất định ta phải làm sao có giao đấu mới cam tâm, bại cũng không buồn, biết trước sẽ chết cũng không nao núng, rụt rè. Tuy mạo hiểm, ta vẫn nuôi hy vọng cầu thắng.

Thấy chàng thốt trịnh trọng quá, Hồ Thiết Hoa không cười nữa. Y chỉnh giọng cho hợp với tình hình:

-Chẳng phải ngươi mạo hiểm chỉ để cầu thắng mà thôi. Ngươi không mạo hiểm, chẳng khác nào ngươi chờ chết. Vì giành sự sống ngươi phải mạo hiểm ! Đành rằng ngươi không cố ý giết ai. Song người ta thì luôn luôn muốn giết ngươi ! Tiểu Phi thở dài :

-Cho nên sớm muộn gì ta cũng phải chết nơi tay người ! Một ngày nào đó thôi, có kẻ hạ sát ta ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngươi yên trí ! Người có thể giết được ngươi, chỉ sợ chưa ra sanh ra trần cỏi đời này ! Đêm thu não nùng … Ý thu cũng não nùng ! Cả hai đi trong cảnh não nùng đó, qua Uyên Ương chủng, Hiếu tử mộ, Đoạn lương diên, Thi Kiếm Thạch, Nhị Tiền đình, Tiên Nhân động … Cả hai từ từ tiến lên núi ! Họ không tìm ra đường đưa đến Ủng Thúy sơn trang.

Hồ Thiết Hoa cuối cùng đâm nghi ngờ là Ủng Thúy sơn trang không ở tại Hổ Khâu sơn.

Bạch dương sừng sựng đó, hứng gió thu về, gió thu rí rào, cỏ thu man mác, chẳng có lối đi, sao thu nghe lạnh … Hồ Thiết Hoa cau mày hỏi:

-Ngươi chưa đến Ủng Thúy sơn trang lần nào ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa ! Ta chỉ nghe thiên hạ họ khen ngợi là một nơi thủy tú sơn kỳ, một nơi xứng với cái danh đệ nhất thắng cảnh ! Hồ Thiết Hoa muốn nói chi đó, nỗng phát hiện ra, xa xa nới phía trước, có một ngọn đèn hồng, đèn chao chao theo gió.

Đèn như treo cao trên đỉnh núi.

Y cau mày, lẩm nhẩm:

-Họ định làm gì thế ?

Tiểu Phi thở ra:

-Hỏi làm chi ? Dù họ làm chi, chúng ta cũng phải đến ! Cứ đến là biết ngay ! Họ giở thuật khinh công phi thân lướt đi vun vút.

Họ thấy một tòa cao thấp nguy nga sừng sựng giữa gió đêm ngạo nghễ kiêu hùng.

Tháp có bảy từng, mỗi từng mái lở đe ra (?), mái chênh vênh, cong quớt lên.

Ngọn đèn hông treo tại mái trên từng cao.

Tuy có đèn, lại đèn hồng không sáng lắm, thành khung cảnh vẫn thê lương như thường.

Quanh tháp, bạch dương phô ngọn, đẩy đưa theo gió.

Không có một bóng người ! Đèn hồng đó ai treo lên ? Người treo đèn biến đi đâu ? Treo đèn với dụng ý gì ?

Đèn hồng trông như một điểm máu, điểm máu to sáng, máu còn chớp sáng hẳn phải máu tươi ! Đèn tạo cho bọn Tiểu Phi sự liên tưởng đến máu.

Trong ánh đèn ẩn ướt có hàng chữ.

Chữ lại viết hay khắc gì đó, ngay vào vách tháp trên từng tháp cao rất xa từ chân tháp nhìn lên, không tài nào đọc rõ bởi đêm tối, đèn mờ.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi có nhãn lực khá hơn ta, vậy hãy xem mấy hàng chữ đó là chi ?

Tiểu Phi tựa hồ suy tư lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa bàn :

để ta lên đó xem ! Y nhún chân, nhưng Tiểu Phi kịp thời giữ y lại.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta thừa hiểu đó là ngụy kế của họ. Song không lên đó xem qua, thật ta khó chịu vô cùng ! Tiểu Phi gật đầu:

-Lên xem đành rồi, nhưng chính ta lên ! Không để Hồ Thiết Hoa tranh luận, chàng tung mình lên.

Chàng biết rõ lên đó là vào cạm bẫy, cho nên hết sức cẩn thận.

Lên mái lở của từng thứ sáu, chàng thấy chữ rõ ràng rồi.

Chữ như thế này:

-Xác Lưu Hương bỏ tại đây ! Tuy có giật mình, Tiểu Phi không hề loạn động tâm tư, cấp tốc đáp xuống đất.

Ngờ đâu lúc đó, một mảnh lưới buông xuống.

Hồ Thiết Hoa đứng dưới, ngẩng mặt nhìn lên, theo dõi mọi hành động của Tiểu Phi, thấy chiếc lưới rất to trải rộng, rơi xuống chụp Tiểu Phi, lưới óng ánh dưới đèn hồng, như tơ vàng kết thành.

Lưới rất nhẹ, song rơi rất nhanh.

Lưới xuống gấp, sắp sửa chụp phủ đầu Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cẩn thận ! Tiểu Phi giở phép thiên cân trụy, xuống nhanh. Lưới dù nhanh vẫn không kịp chụp chàng.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Ngờ đâu, từ trong từng tháp thứ năm, một vệt sáng bạc bay ra.

Vệt sáng bạc là đường chớp của một loại vũ khí ngoại môn, có cái tên là Câu Liêm Thương.

Đầu thương có móc câu, móc câu hướng về đôi chân của Tiểu Phi.

Tiểu Phi giật mình vội vỗ tay vào mái thứ năm, lấy đà vọt trở lên.

Làm như vậy, tránh được Câu Liêm Thương, song chàng lại lao đầu vào chiếc lưới.

Người và lưới rơi luôn xuống đất.

Câu Liêm Thương hụt người, lại móc lưới, giơ bổng lên.

Thành thử, Tiểu Phi bị treo lủng lẳng nơi ngoài từng tháp thứ năm.

Dù chàng vận dụng toàn lực, cũng không thoát khỏi. Càng cựa mình chàng càng nghe đau, tơ lưới rút lại, hằn vào da thịt chàng.

Cùng Tiểu Phi vào tử ra nguy không biết bao độ rồi, Hồ Thiết Hoa chưa thấy một loại vũ khí nào quái dị như thế.

Y cho là cả một chiếc lưới đó, cũng là một vũ khí của đối phương.

Và cái lối xuất thủ của đối phương cũng quái dị vô cùng.

Y cũng là một tay có tài ứng biến, song trong trường hợp này, sự phản ứng không phát sinh kịp thời.

Y không nhận ra kịp tại sao Tiểu Phi rơi vào lưới chứ đừng nói là có phản ứng kịp ! Chỉ thấy màn lưới chớp chớp, trong lưới có Tiểu Phi, và chàng đang bị treo lơ lửng trên cao.

Hồ Thiết Hoa rút mũi đoản đao giấu trong giày, cầm sẳn nơi tay nhún chân vọt mình lên.

Ánh đao chớp, vẻ thành một cái mống, đầu mống nhắm chiếc lưới bắn vào.

Tiểu Phi hét to:

-Xuống gấp ! Không thể dùng sức chống đối được đâu ! Hại ngươi đó ! … Một bóng người, tứ nóc tháp bay xuống.

Trong bóng tối không thấy rõ mặt, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi vẫn thấy vóc người.

Người đó cao lớn, có thể sánh với người khổng lồ thời thượng cổ.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy tối mắt.

Y có cảm nghĩ là cả tòa tháp úp đổ xuống đầu y. Vô luận y tránh né về phía nào, cũng không khỏi vùng tối trước mắt, quanh mình.

Nếu là một người bình thường, hẳn lúc đó phải hạ nhanh thân hình xuống gấp.

Nhưng hạ như thế, làm sao tránh kịp cái đà đổ úp của một áp lực lớn như núi ?

Nhưng, người lâm nguy là Hồ Thiết Hoa, tức nhiên không phải một người thường.

Đã khác thường, tất phải hành động khác thường.

Y không cho xuống thấp, trái lại tay thủ đao, thân hình lao vút lên, hướng vào vũng tối vọt thẳng.

Làm như vậy, là quyết cùng đối phương đồng quy ư tận. Làm như vậy là liều mạng.

Người lâm nguy có thể liều mạng, chứ kẻ kia là người chủ động tội gì phải liều mạng ?

Liều mạng,không phải là một hành động mà cao thủ có thể giở ra bất cư lúc nào.

Chỉ trong trường hợp bất khả kháng, mới dùng đến phương pháp đó.

Ở đây, Hồ Thiết Hoa bị dồn trong cái thế chẳng đặng đừng, thì y phải làm.

Y mong, chuyển thế, từ bị động trở thành chủ động, chiếm tiên cơ.

Đối phương đã nắm cái lẽ tất thắng trong tay rồi, khi nào ại cùng Hồ Thiết Hoa đồng quy ư tận ?

Nhưng, nắm được cái lẽ tất thắng, người hẳn phải tự mãn tự kiêu, dù muốn dù không, cũng có lơi phần cảnh giác, thành ra khinh thường.

Cho nên Hồ Thiết Hoa phản công dù cho ai ở trong trường hợp của người đó, cũng khó tránh né.

Ngờ đâu, người đó có thân pháp cực kỳ linh xảo, thân hình to song y cử động hết sức nhanh nhẹn.

Thấy Hồ Thiết Hoa vung đao vọt tới, y cấp tốc qiay mình, vọt ra ngoài tầm đao, xa hơn năm thước.

Vừa lúc đó, ngọn Câu Liêm Thương được rút vào.

Và Tiểu Phi cùng chiếc lưới rơi xuống.

Tiểu Phi từ bên trên rơi xuống, Hồ Thiết Hoa từ bên dưới vọt lên.

Ác hơn, y vừa vọt lên vừa vung đao chém tới.

Người kia nhảy tạt qua bên rồi, nhường khoảng không cho Tiểu Phi rơi xuống, trám vào đó.

Mũi đao của Hồ Thiết Hoa bay lên, hướng thẳng vào ngực Tiểu Phi.

Dưới lên mạnh, trên xuống cũng mạnh, khoảng cách đương nhiên thu hẹp rất nhanh, Hồ Thiết Hoa không làm sao thu thế đao về kịp.

Trong tình hình nầy, chỉ có y mới biến chuyển tình thế nổi, chứ Tiểu Phi lúng túng trong màn lưới, làm sao chàng xoay trở được mà né tránh đường đao ?

Chỉ còn cách là cấp tốc, y phát tiết trọn vẹn chân khí đã vận tụ ra khỏi thân hình, có như vậy, thế công mới bị tiêu hủy.

Nhưng làm như thế, có hại cho y, bởi y trở thành cái vật hứng trọn áp lực rơi xuống của Tiểu Phi.

Y nghĩ, thà thọ thương còn hơn là để Tiểu Phi thọ thương vì nhát đao của y.

Một tiếng bình vang lên.

Hai thân hình, một dưới lên, một trên xuống, chạm vào nhau.

Hồ Thiết Hoa đã phân tán hết chân khí rồi, hứng trọn cái chạm quá nặng đó, cảm thấy đầu choáng, mắt hoa ngàn ánh sao nhào lộn trước mắt.

Rồi y mê mang luôn.

Trong cơ mê mang, y lờ mờ nghe như Tiểu Phi đè nặng lên mình y.

Đối phương chưa chính thức xuất thủ, song vẫn kích ngã y được như thường.

Lâu lắm, có tiếng cười khanh khách vang lên đâu đây, cách họ không xa.

Tiếp theo là một câu nói đầy ngạo nghễ:

-Người ta nói, cả hai lợi hại phi thường ! Thì ra chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực ! Giọng nói rất nhỏ, rất trong rất gấp. Chừng như là một giọng nói của một tiểu tử, tuổi chưa đến mức trưởng thành.

Nhưng công lực phổ qua âm thinh rất mạnh, luyện được một công lực đến trình độ đó, hẳn phải mất ít nhất cũng mười năm khổ tập.

Rồi một người tiếp nối:

-Trên gian ghồ, nào phải hiếm kẻ có hư danh ? Tuy nhiên, hai gã này xem ra cũng còn khá đấy ! Người vừa phát ra câu nói, có cái giọng rang rảng như chuông, lời nói lại rất chậm, y nói một câu bằng thời gian kẻ khác nói được ba bốn câu.

Hồ Thiết Hoa nghe lổ tai lùng bùng vì âm thanh rang rảng đó, mở mắt ra, thấy hai người song song đứng cạnh nhau, một quá cao, một quá thấp.

Người thấp, dù có cố nhón gót chân, cũng không lên ngang đầu vai người cao, thânhình ốm, gầy, đội chiếc nón cỏ rộng vành to bằng bánh xe.

Trông hắn như que đũa bên trên có gắn một cái khuôn tròn dẹp.

Từ trên cao nhìnxuống, chẳng ai trông thấy y.

Người cao có đối mắt to như lục lạc đồng, lưng lớnvô cùng tóc vừa rối vừa tua tủa, nhưng được vén lên cao, mường tượng một bụi lao um tùm.

Cả hai vận y phục hoa lệ, may rất khéo, phải cái là kích thước không thích hợp với thân vóc của họ, thành ra họ có vẻ khôi hài quá chừng.

Người thấp vận y phục,màu hồ thủy, khuy cài cái trên xuống dưới, cái dưới lên trên.

Người cao vậny phục màu hồng, áo rất ngắn, chừng như đánh cắp qua mặc, hay lượm của ai đó.

Họ là những hình tượng hoạt kê, vậy mà họ có võ công tuyệt đỉnh ! Hồ Thiết Hoa không tin nổi họ là những con người đáng sợ dù sự thật họ có tài nghệ ghê gớm ! Bất giác, Hồ Thiết Hoa gọi to:

-Các ngươi là ai ? Tại sao các ngươi … Người thấp chặn lời :

đến ta mà ngươi cũng không nhận ra nữa sao ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

đường đường là Hồ Thiết Hoa đại hiệp lại quen biết với hạng người như các hạ à ?

Người thấp thở dài, lẩm nhẩm:

-Không ngờ tiểu tử lăn lộn bao nhiêu năm trên giang hồ, chung quy ngốc cũng hoàn ngốc, chẳng biết ai là ai cả ! Đến lão nhân gia mà cũng chẳng nhận ra ! Y lật chiếc nón rộng vành xuống bảo:

-Ngươi nhìn kỹ xem, ta là ai ?

Hồ Thiết Hoa nhận ra đầu y trọc lóc, chẳng còn một sợi tóc ngắn ! Đầu sói, lại to hơn đầu người thường, ít nhất cũng suýt soát gấp đôi ! Thân hình ốm gầy, thấp, lại mang một chiếc đầu to, như chiếc đũa dựng đứng, bên trên có gắn một chiếc bánh bao to ! Hồ Thiết Hoa suýt bật cười vang.

Người thấp hỏi:

-Ngươi vẫn chưa nhận ra ta là ai ?

Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Một chiếc đầu trọc có gì đặc biệt mà bảo ta nhận ra ngươi ?

Người thấp không giận, trái lại cười hì hì:

đầu trọc không có gì đặc biệt à ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Không có gì ! Không có gì chứ sao ! Hiển nhiên nhất là không có tóc ! Không một sợi tóc ! Người thấp điềm nhiên:

-Không có tóc là đầu trọc ! Đầu trọc là vô phát phải không ?

Không có ai đối đáp cù nhầy như y ! Thành thử không ai thích giảng lý với y lâu.

Y lại lấy chiếc nón cỏ đội lên đầu, rồi ngẩng mặt cười hì hì, hỏi:

-Trời ở đâu ? Tại sao không thấy trời ?

Đội chiếc nón đó làm sao trông thấy trời ?

Hồ Thiết Hoa lại suýt cười lớn. Nhưng y vừa nhớ ra một điều bất giác lặng người, cứng xác ! Lão trọc cười hì hì như cũ :

-Bây giờ, ngươi đã biết lão nhân gia là ai rồi chứ ?

Hồ Thiết Hoa run run giọng:

-Tiền bối … tiền bối là Vô Phát Vô Thiên Đổ Cẩu Ông ?

Lão trọc vỗ tay reo lên:

-Tiểu tử cũng khá đấy ! Khá ! Dạy được ! Dạy được lắm ! Rồi lão đưa tay chỉ người cao, hỏi:

-Ngươi có biết y là ai không ?

Hồ Thiết Hoa thờ dài, nhếch môi cười khổ:

đổ Cẩu Ông và Đổ Ngư Bà có bao giờ rời nhau nửa bước. Tại hạ đương nhiên phải biết điều đó ! Đổ Cẩu Ông bật cười ha hả:

-Phải ! Bà ấy là hiền thê của ta đấy ! Bà ấy là Thiên La Địa Võng Đỗ Ngư Bà ! Ta không ngán vương pháp, ta không ngán thiên luật nhưng ta sợ bà ! Thì ra, con người to lớn đó lạilà một nữ nhân ! Còn ai tin được đó là một nữ nhân ? Nếu bảo với mọi người, đó là một nữ nhân, chắc ai ai cũng cười vỡ bụng ! Nhưng, hiện tại, Hồ Thiết Hoa không cười được.

Chỉ vì y biết, cặp bài trùng đó, xem thì hoạt kê lắm, song từ trăm năm nay, trong võ lâm chưa có một nhân vật nào thành danh hiển hách như họ.

Vũ khí của họ, thuộc ngoại môn, mà lại hiếm thấy trên gaing hồ. Võ công ngụy dị, hành động kỳ bí, không một ai biết được họ thọ giáo nơi môn phái nào.

Vĩnh viễn không ai biết họ xuất hiện tại đâu, trong giờ phút nào nhưng lại có thể xuất hiện bất cứ tại địa phương nào, trong bất cứ giờ phút nào.

Họ hoặc biến, hoặc hiện, vô thường.

Cách đây độ ba mươi năm, đột nhiên họ thất tung, chẳng ai biết họ ẩn náu tại phương trời nào, hay họ đã chết rồi.

Có một điều, ai ai cũng biết, là thà đắc tội với quân vương, chứ không nên đắc tội với vợ chồng họ.

Chạm đến họ là cầm như đeo sẵn bản án tử hình. Trên giang hồ những kẻ xúc phạm đến họ, không một ai thoát chết với họ.

Đổ Cẩu Ông cười vang, cười mãi, cười đến hụt hơi cũng vẫn còn cười.

Nhưng Đổ Ngư Bà trừng mắt sang lão. Lập tức, lão ngưng cười.

Bà không giận còn dễ trông.

Bà giận rồi, gồng mình lên, càng thẳng như chiếc áo chẹt suýt đứt khuy cài.

Hồ Thiết Hoa tự hỏi tại sao bà thích mặc y phục chẹt như thế ! Chẳng qua, đó là cái tật của hầu hết nữ nhân. Chân lớn màng giày nhỏ, mập xác mặc y phục chẹt, họ tưởng làm như vậy là người đời sẽ nhìn vào giày mà khen chân họ nhỏ, nhìn vào y phục chẹt mà khen họ mảnh mai.

Cũng có những người mặt đen như đui đủi, lại thích màu trắng, bởi họ tưởng họ có nước da hồng, màu trắng sẽ làm nổi bật làn da đó.

Chính họ tạo cái lố lăng cho họ, họ hãnh diện với lố lăng đó, nên họ dám mang lố lăng biễu diễn khắp sông hồ.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Thiênhạ ai ai cũng cho vợ chồng Đổ Cẩu Ông lợi hại ! Thì ra, cái lợi hại của họ chỉ có thế thôi ! Đổ Câu Ông quắc mắt hỏi:

-Lão nhân gia không hề nhít động bàn tay, mà ngươi đã ngã rồi, như vậy ngươi chưa phục sao ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tiềnbối có dám động thủ quang minh chính đại với tại hạ chăng ? Dám giao đấu công khai mới đáng kể. Và có thắng được tại hạ công khai, mới đáng phục.

Chứ dùng ngụy kế, hãm hại người sao gọi là có tài được ? Bởi, sợ bại nên dùng ngụy kế, tránh giao đấu. Tại hạ nghĩ, làm như vậy là không đáng mặt anh hùng.

Đổ Cẩu Ông cười lớn:

-Nếu động thủ, ngươi chết mất còn gì ? Vả lại, trong cái thế đối lập, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn, để tạo thành công. Ngươi bất tài, bất trí, bại thì chịu đi ! Đừng tranh biện vô ích ! Hồ Thiết Hoa không làm sao khích lão được, tức uất vô cùng.

Tiểu Phi nằm đè trên mình y, không nhít động.

Chính y cũng không nhít động được, nên càng tức. Rồi y nghĩ, tại sao Tiểu Phi lại không nhít động được ? Hay là chàng thọ thương ?

Bất giác y sợ hãi, gọi to:

-Lão Xú Trùn ! Sao ngươi không nói chi hết ? Hay là ngươi … Đổ Cẩu Ông bật cười khanh khách:

-Ngươi không thấy chi cả sao ? Lão nhân gia đã điểm vào ba huyệt đạo trên mình hắn, lúc đưa ngọn Câu Liêm Thương ra, hứng chiếc lưới. Tự nhiên hắn phải bất động ! Lão từ từ bước tới, tiếp:

-Có lẽ vừa rồi, lão nhân gia xuất thủ quá nhanh, nên ngươi không thấy kịp. Hiện tại … Câu nói chưa dứt, lão đã đến cạnh Tiểu Phi rồi.

Bất thình lình, Tiểu Phi thò hai tay qua mắc lưới ló ra ngoài.

Đổ Cẩu Ông nằm mộng cũng không tưởng nổi có sự kiện đó.

Dĩ nhiên, lão phải kinh hãi.

Lão chưa kịp phản ứng Tiểu Phi đã chụp đôi chân lão, thuậntay giật mạnh, lão ngã nhào.

Đổ Ngư Bà sôi giận, hét lớn một tiếng, phi thân vọt tới.

Tiểu Phi quát:

đứng lại ! Bà bước tới là chồng bà mất mạng ! Đổ Ngư Bà vội trụ mình lại.

Vẻ khẩn trương hiện rõ nơi ánh mắt. Bà lo sợ quá chừng, chứng tỏ bà yêu tha thiết ông chồng bé tí của bà.

Đổ Cầu Ông mắng oang oang:

-Tiểu súc sanh ! Dùng thủ đoạn mờ ám không phải là anh hùng ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Trong cái thế đối lập, người ta có quyền dùng mọi thủ đoạn để tạo thành công ! Bất tài, bất trí, bại thì chịu đi, đừng tranh biện vô ích ! Chính tiền bối vừa nói như vậy kia mà ? Tiền bối quên nhanh thế à ?

Đổ Cẩu Ông giật mình.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Hay ! Hay ! Đúng là gậy ông đập lưng ông ! Tự mình đánh rắm để tự mình ngửi! Đổ Cẩu Ông phì cười:

được ! Được ! Lưu Hương quả là tay lợi hại ! Thảo nào thiên hạ chẳng os ngươi ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tiền bối quá khen ! Tại hạ thẹn chết đi thôi ! Đổ Cẩu Ông tiếp:

-Nhưng ta không minh bạch việc này. Rõ ràng là ta điểm huyệt ngươi, ngươi phải bất động, đến cả dịch cũng chẳng nổi. Tại sao ngươi cử động được ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tiền bối điểmhụt chứ có gì đâu ? Lúc tiền bối động thủ, tại hạ đã xuống thấp rồi ! Đúng ra, chẳng phải Đổ Cẩu Ông điểm hụt, bất quá chàng nói thế, để chọc tức lão ta thôi ! Chính lão ấy cũng biết vậy, nên không uất tức, trái lại còn phục chàng.

Bởi, điểm huyệt rồi, ít nhất chàng cũng có một giây khoảng cách từ chỗ bình thường trở thành bất thường.

Trước khi bất động, chàng còn một giây cử động. Lợi dụng cái giây cử động được chàng lấy tư thế rơi xuống, làm cách nào cho cái chạm với Hồ Thiết Hoa, giải ngay huyệt đạo cho chàng.

Do đó, chàng chẳng sao.

Đổ Cẩu Ông thở dài:

-Tuyệt ! Tuyệt ! Lưu Hương ! Lưu Hương ! Ta phục ngươi ! Ta không ngờ suốt mấy mươi năm, ta không hề thất bại một lần, bây giờ lại bị ngươi chế ngự ! Đổ Ngư Bà nhìn trừng trừng Tiểu Phi:

-Ngươi muốn gì nữa đây ?

Hồ Thiết Hoa đã lòn mình ra khỏi cái đè của Tiểu Phi, và tháo gở chiếc lưới xong.

Đổ Ngư Bà đứng lặng nhìn y làm cái việc đó không dám nhít bước.

Tiểu Phi đứng lên từ từ hỏi:

-Hai vị có cừu hận gì với tại hạ ?

Đổ Ngư Bà đáp nhanh:

-Chẳng có cừu hận gì cả.

Tiểu Phi mỉm cười:

đã không cừu hận, sao các vị hạ độc thủ ?

Đổ Ngư Bà trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài:

-Vợ chồng ta hành sự ân oán phân minh ta chưa làm gì tổn hại đến ngươi, bất quá … Tiểu Phi tiếp:

-Bất quá, năm xưa các vị thọ ân Lý Quan Ngư do đó, tìm kế chế ngự tại hạ, đưa đến Ủng Thúy sơn trang. Có đúng vậy không, Đổ bà ?

Đổ Ngư Bà chưa kịp đáp, Đổ Cẩu Ông bật cười lớn :

đúng lắm ! Chính ta muốn làm cái việc nhơn tình đó, nên cho ngươi vào tròng mang ngươi đến Ủng Thúy sơn trang. Giả như bây giờ ngươi có giết ta, thì cũng hợp đạo lý trả vay ta không thể oán trách người được.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Còn như tại hạ không giết ?

Đổ Cẩu Ông tiếp:

-Ta khuyên ngươi nên giết ta là hơn. Bởi, rất có thể một ngày nào đó, ta sẽ tìm ngươi, tìm cách hãm hại ngươi nữa. Ngươi cần diệt hậu hoạn có lợi cho ngươi ! Đổ Ngư Bà biến sắc:

-Ngươi … khuyến khích người ta giết ngươi ?

Đổ Cẩu Ông mỉm cười:

-Có chi quan hệ đâu ? Ta chán làm nam nhân rồi, nếu chết sớm, ta sẽ đầu thai làm nữ nhân, ta lại lấy ngươi nhường ngươi làm chồng, để biết cái mùi vị của kẻ làm chồng. Như vậy, mới cân phân, đồng đều, như vậy mới công bình ! Đổ Ngư Bà giận đến xanh mặt:

-Ngươi nói được câu nói đó với ta ! Đổ Cẩu Ông điềm nhiên:

-Một người muốn chết, còn gì chẳng nói được ? Nói mà được chết gấp, lại càng nên nói ! Sao lại chẳng dám nói ?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Nếu Lưu Hương tha chết cho tiền bối ?

Đổ Cẩu Ông trố mắt:

-Tại sao hắn muốn tha ta ?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Tại sao hắn không thể tha tiền bối ?

Đổ Cẩu Ông thốt:

-Ta đã hành động như vậy, đối với hắn, nếu hắn tha ta, thì đúng là hắn điên ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Hắn không điên đâu. Bất quá, hắn là người quân tử hắn hành động quân tử, tiền bối lấy cái tâm tiểu nhân độ cái lượng quân tử thì độ thế nào đúng được ? Cho nên tiền bối cứ tưởng là hắn nphải giết tiền bối ! Đổ Cẩu Ông giật mình:

-Nếu hắn không giết ta, thì hỏng ! Hỏng bét ! Hỏng là cái chắc ! Lão nói thế là nghĩa làm sao ?

74. Luận Về Kiếm Đạo

Vợ chồng Đổ Cẩu Ông đi rồi, ngọn đèn đỏ vẫn còn treo tại đó.

Sương mờ vẫn bao phủ đỉnh Hổ Khâu Sơn.

Đèn đỏ chiếu qua sương bạc, sương nhuốm màu hồng, trông như ngàn hoa máu kết tụ.

Sương giống hoa, vì có ánh đèn, sương chổ dày, chổ mỏng không đều, hiện ra lốm đốm hồng, chổ đậm chổ nhạt.

Ngoài vũng hồng mờ nhạt nơi đỉnh tháp, chung quanh, là biển tối đen.

Hồ Thiết Hoa nhìn ra xa xa, chừng như muốn tìm lại bóng hai vợ chồng kỳ quái.

Một lúc lâu, y quay sang Tiểu Phi điểm một nụ cười, thốt:

-Ta đoán thế nào ngươi cũng buông tha cho họ ! Quả nhiên đúng như vậy ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu ngươi là ta hẳn ngươi đã hạ thủ rồi ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Giết họ làm gì ? Nhất là một người sợ vợ ? Phàm những người sợ vợ, ít ai dám làm điều bại hoại. Họ không phải là những con sâu xã hội, mình giết họ làm chi ! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi giải thích ta nghe ! Hồ Thiết Hoa lại cười:

đến vợ mà họ còn sợ, thì họ làm gì có can đảm làm những việc gì khác chứ ?

Huống chi điều bại hoại là điều bại hoại là điều nguy hiểm ?

Y vỗ tay lên đầu vai Tiểu Phi rồi tiếp:

-Lúc ngươi buông tha Đổ Cẩu Ông, ngươi có lưu ý đến sắc diện của lão ta chăng? Ta theo dõi lão rất kỹ. Bình sanh ta chưa hề trông thấy một gương mặt nào khó nhìn bằng ! Chừng như lão vẫn vui cho ngươi giết lão, lão mong muốn được chết hơn là được ngươi tha ! Lão không thích theo mụ đó trở về chăng ? Lão sợ theo mụ đó trở về thế nào lão cũng bị hình phạt nặng nề, không tinh thần cũng xác thịt ! Y lại cười, rồi tiếp :

-Thật ta không tưởng tượng nổi ! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Ngươi cho là lão thọ tội, nhưng lão lại nghĩ đó là hưởng thọ ! Hồ Thiết Hoa suýt kêu to lên :

-Hưởng thọ ? Quỳ gục đầu, đội mâm hầu là hưởng thọ à ?

Tiểu Phi gật đầu:

đương nhiên ! Ta hỏi ngươi :

Đổ Ngư Bà có thích cho ngươi làm việc đó chăng?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tại sao bà ấy muốn ta làm việc đó ?

Tiểu Phi cười:

-Ngươi thấy đó, khi nào bà ta thích bảo ngươi, hay bất cứ ai khác làm như vậy ?

Bởi, bà ta không yêu ngươi, hay bất cứ ai khác ! Bà ta chỉ yêu một Đổ Cẩu Ông ! Và chỉ có người được bà yêu mới có hân hạnh đội mâm hầu, quỳ gục đầu bên cạnh giường bà, dưới gối bà ! Được yêu là hưởng thọ chứ còn gì nữa ! Phục lụy vợ là hưởng thọ chứ còn gì nữa ! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Thế những người sợ vợ, cho rằng mình có diễm phúc được vợ hành hạ ! Vợ càng hành hạ là càng tỏ ra yêu thương ! Tiểu Phi nghiêm giọng:

đúng ! Người ta nói, yêu nhau lắm mới cắn nhau đau ! Nếu không yêu, bao giờ họ cho ai ở gần ? Nếu không yêu, khi nào họ đay nghiến, họ ray rứt nhau ? Cho nên tình yêu phát lộ qua hình phạt, vì yêu họ nhìn những hình phạt đó là phần thưởng ! Có như vậy họ mới chịu đựng nổi chứ ! Hồ Thiết Hoa ôm đầu, muốn rên tiếng lớn lắm ! Sau cùng, y thở dài thốt:

-Nếu tất cả các nữ nhân yêu chồng nư mụ ấy thì trên thế gian này, chùa đâu có đủ để chứa hòa thượng ?

Tiểu Phi cũng thở dài:

-Lập luận như vậy, là ngươi chưa hiểu cái tư vị của những đôi vợ chồng ! Và tình cảm là cái gì phức tạp nhất ở trên thế gian ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi hiểu ? Ngươi lấy vợ chưa mà dám nói thế ?

Tiểu Phi không đáp câu đó, chỉ hỏi lại:

-Ngươi cho rằng Đổ Cẩu Ông sợ vợ ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Chứ không à ?

Tiểu Phi tiếp:

-Ta hỏi ngươi, tại sao lão sợ mụ ấy ? Không lẽ ngươi chẳng thấy lão có võ công cao hơn vợ lão sao ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Phải ! Đổ Ngư Bà chỉ có thân pháp ngụy dị, còn Đổ Cẩu Ông thì có công lực cực kỳ thâm hậu ! Nếu cả hai đánh nhau phần thắng cầm chắc về tay Đổ Cẩu Ông rồi ! Đánh thắng vợ làm gì lão sợ vợ ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Cho ngươi biết, Đổ Cẩu Ông rất yêu vợ, phàm nam nhân nào quá yêu vợ, cũng sợ vợ cả. Họ sợ vì quá yêu, chứ chẳng phải sợ vì tài cao mưu độc chi cả. Cho nên ngươi đừng thấy lão sợ vợ rồi cho rằng lão khiếp trước mụ ta như tên nô lệ khiếp trước chủ nhân, lão không muốn làm gì xúc phạm đến người yêu. Giả như lão có nô lệ, thì đúng là lão nô lệ cho tình yêu chứ chẳng phải thực sự nô lệ cho mụ ấy, dù tình yêu nằm trong cái xác vĩ đại của mụ.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngụy biện ! Ngụy biện ! Ta không tin là có như vậy, hoặc giả ngươi giải thích bừa bãi, không hợp với đạo lý ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Sau nầy, khi nào ngươi lấy vợ, nằm đêm nhớ những gì ta đã nói với ngươi trong lúc nầy, ngươi sẽ tìm ta tức khắc, để bái phục ta ! Họ vừa đến Hổ Khâu Sơn, từ cô bé bán hoa đến vợ chồng Đổ Cẩu Ông, ngang qua Soái Nhất Phàm, họ vào tử ra nguy ba lượt, họ vẫn cười nói được như thường, chẳng những thế, họ còn đi sâu vào hiểm địa, họ thản nhiên như thường.

Quả thật, trên đời nầy có mấy tay dư can trường như họ ?

Giả như ai khác, chắc chắn là phải quay trở về.

Đành rằng họ có một lý do đi sâu vào, lý do đó là truy tầm tung tích bọn Tô Dung Dung.

Song họ còn một lý do khác, quan trọng không kém là không thể bỏ cái tác phong của người hùng.

Trở lại là hèn ! Do đó cả hai hăng hái đi tới.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm viện dẫn những tay lợi hại như Soái Nhất Phàm, Đổ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà đến đây, toan ám sát chàng, song chàng đều thoát nạn.

Qua hai cửa ải đó rồi, còn bao nhiêu cửa ải nữa mới thật sự đến Ủng Thúy sơn trang ?

Nếu có, những người ở phía trước đó, lợi hại như thế nào nữa ?

Phá được hai cửa ải,nào phải là việc tầm thường ? Sức người có hạn, đánh lui Soái Nhất Phàm và vợ chồng Đỗ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà, Tiểu Phi mất rất nhiều công lực.

Giả như, những tay kém hơn Soái Nhất Phàm và Đổ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà, chưa chắc gì chàng thủ thắng nổi, huống chi cái chắc là có khi nào vợ chồng Lý Ngọc Hàm gọi những tay kém đến đây ?

Điều mà chàng lo ngại nhất, chẳng phải bọn viện thủ của Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My.

Bọn Tô Dung Dung hiện ở trong tay vợ chồng họ.

Họ làm mọi cách tiêu diệt chàng. Nếu chàng san bằng mọi trở lực, thì vợ chồng họ hết phương rồi, họ sẽ dùng bọn Tô Dung Dung uy hiếp chàng, bắt buột chàng tuân theo một vài điều kiện nào đó.

Chàng sẽ xử trí ra sao ?

Nhưng, lo là lo bên trong, cả hai cứ nói cứ cười như thường.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, thốt:

-Ta trông thấy Đỗ Ngư Bà xách vành tai Đỗ Cẩu Ông mà đi như người xách tai thỏ, ta buồn cười quá. Buồn cười hơn nữa là cái lão ấy lại co chân lên, tỏ vẻ quá sợ! Tiểu Phi gật đầu:

-Cho nên, Đổ Cẩu Ông mới bảo, lão không sợ trời ngán đất, lão xem thường phép nước, luật vua, nhưng lão lại rung rung trước Thiên La Địa Võng ! Thiên La Địa Võng là cái màn lưới tưởng tượng, màn lưới tình do Đổ Ngư Bà giăng mắc quanh lão, ràng buộc lão chẳng chịt, lão thích rúc mình trong màn lưới đó. Lão cho là tổ ấm của lão, nguồn hạnh phúc của lão ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu, cười khổ:

-Vô luận họ yêu nhau như thế nào, ta vẫn thấy họ là đôi vợ chồng quái dị nhất ở trên đời ! Trước họ, không ai sau họ, chắc chắn cũng sẽ chẳng có ai. Tuy vậy, cũng thú vị lắm đấy ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu không thú vị, khi nào họ bám sát nhau nhừ hình với bóng bất luận nơi đâu, trước đám đông hay trong chỗ kín ?

Chàng kết luận qua tiếng thở dài:

- Dù sao, họ cũng có nhiều thú vị, hơn vợ chồng Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm ! Sảnh đường to quá, dài quá, sảnh có cái vẻ đặc biệt hơn bất cứ sảnh đường nào, ở chỗ dài quá.

Dài thăm thẳm, dài khoảng, từng khoảng. Như nhiều khoảng kết thành, như chẳng phải một tòa khách sảnh duy nhất.

Qua mỗi chặng, có một bức rèm trúc chắn ngang.

Giữa những khoảng rèm, chim én liệng hẹ nhàng, nhanh nhẹn.

Có chim, tất có hoa. Chim có nhiều loại, hoa có nhiều giống.

Tiếng chim nghe êm tai, hương hoa ngửi nhẹ mùi.

Có mấy đồng tử bỏ tóc thề, dứng chực nghinh tiếp khách. Đồng tử bỏ tóc thề ?

Đồng tử là nam, bỏ tóc thề là nữ, thế chúng là nam hay nữ ?

Khách của chúng là ai ?

Đương nhiên là Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa.

Họ đã đến sảnh đường, tức nhiên họ qua lọt bao nhiêu cạm bẫy. Họ an toàn đến đây.

Cuối cùng rồi họ cũng đến Ủng Thúy sơn trang.

Sau bọn đồng tử buông tóc thề, tự nhiên có bọn Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm.

Cả hai nở nụ cười ân cần mời khách.

Liễu Vô My nói:

-Lúc đêm xuống bóng tối lan tràn, bọn tôi cứ đi, đi mãi khi nhìn lại chẳng thấy hai vị đâu cả ! Bọn tôi loanh quanh tìm hai vị, tìm rất lâu, chẳng gặp hai vị, định bụng có lẽ hai vị đã đến trước đây rồi, nên cấp tốc về trang, ngờ đâu các vị cũng chưa đến ! Thật chúng tôi lo sợ vô cùng ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Tại hạ toan ra lịnh cho người nhà đi khắp nơi tìm các vị, song lịnh chưa kịp đưa ra, các vị đã đến rồi ! May quá ! Họ còn nói như vậy được sao ?

Họ còn thân thiết được sao ?

Hồ Thiết Hoa tức uất phi thường, khí uất lồng lên, suýt vỡ ngực y. Y không tưởng ổi trên đời này lại có những kẻ trơ trẽn đến mức độ đó.

Tiểu Phi bình tỉnh như chẳng có việc gì xảyra.

Chàng điểm nhẹ nụ cười, đáp:

-Bọn tại hạ mãi mê ngắm cảnh, thành lạc đường. Không ngờ việc sơ suất nhỏ mọn đó, lại làm cho hai vị quá lo lắng. Thật lỗi quá ! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

đêm trắng tại Hổ Khâu Sơn, quả có đẹp hơn những nơi khác. Huống chi, Lưu Hương huynh và Hồ huynh là bậc nhã sĩ, khi nào lại bỏ rơi một cảnh đẹp.

Hồ Thiết Hoa không dằn lòng được buột miệng chen vào:

-Thực ra bọn tại hạ cũng chẳng ngoạnthưởng được gì. Bất quá, ngủ một giấc nơi chân tháp baảy tầng, mà trong khi ngủ, lại nằm mơ nhiều chuyện hay hay ! Liễu Vô My điềm nhiên:

-Thì ra, Hồ huynh làm một cuộc mộng du tại Hổ Khâu sơn ! Thú vị thật ! Hồ Thiết Hoa cười mỉa, tiếp:

-Thực ra, cũng chẳng phải là một giấc mộng đẹp đó tẩu phu nhân ! Trong mộng, bọn tại hạ gặp nhiều người muốn lấy sanh mạng của bọn tại hạ ! Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

-Mộng mà gặp người đến sát hại mình, thì mộng đâu có thú vị ? Tuy nhiên vẫn có cái thú, bởi những người, mà bọn tại hạ gặp trong mộng, là những người do các vị mời đến đây ! Liễu Vô My thay vì nao núng lại cười tươi:

-Thú ghê ! Thú ghê ! Rất tiếc bọntôi không có một giấc mộng như vậy ? Nếu không thì, có thể chúng ta gặp nhau trong mộng ? Gặp nhau trong mộng, còn gì thú bằng, hở các vị ?

Họ đã đi qua khỏi bức rèm thứ tư, đến bức rèm thứ năm.

Ở mỗi bức rèm, có những đồng tử xỏa tóc thề đứng chực vén lên, họ đi qua rồi chúng buông xuống.

Mỗi một bức rèm buông xuống ngăn cách họ xa hẳn hồng trần, càng vào sâu, càng xa hồng trần hơn.

Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt, như muốn nói chi.

Lý Ngọc Hàm mỉm cười cất tiếng trước:

-Người các vị muốngặp sắp đến nơi rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi một thoáng. Y không nói nắng gì.

Vô luận y muốn nói gì, cũng không thể nói ra, y không muốn nói ngay bây giờ.

Y nghĩ, chờ lúc gặp Tô Dung Dung rồi, muốn nói gì, sẽ nói.

Tiểu Phi luôn luôn cười nhẹ. Nụ cười được giữ mãi, để che giấu một tâm trạng khẩn trương.

Bức rèm trước mặt lại được vén qua một bên.

Từ bên trong, mùi đàn hương bốc ra, không còn bị rèm ngăn chận, loang ra ngoài.

Trong màn khói đàn hương, có một lão nhân tóc trắng, đang ngồi yên tịnh.

Lão nhân còn quắc thước lắm, nhưng vẻ tiều tụy phảng phất nơi môi nơi mắt.

Một con người còn quắc thước song lại kém sinh khí, kể cũng lạ ! Hơn thế, lão như chỉ còn chiếc xác, chẳng có linh hồn, không linh hồn, không sinh khí thì làm gì có sinh thú ? Lão sống đó, có khác nào đã chết rồi.

Lão sống đó, để chờ chết, đếm từng ngày qua đếm cho tới đứt đoạn chuỗi thừa.

Nhưng, trước mặt lão có một thanh kiếm.

Kiếm rất đẹp, rất quý thân kiếmm àu xanhbiếc, óng ánh như nước ao thu.

Vỏ kiếm cẩn nhiều đá quý song màu sắc của đá bị lu mờ vì thép kiếm sáng quá.

Còn lại bao nhiêu tinh thần khí lực lão nhân tập trung lại nơi thanh kiếm.

Đôi mắt nhìn thân kiếm không rời, không chớp.

Đôi mắt lờ đờ, bởi mơ màng hay si dại ?

Gì thì không biết, chắc chắn là lão nhân êm thanh kiếm phi thường.

Trong giai đoạn chờ về với tổ tiên, lão quên tất cả. Trừ bỏ tất cả để ngồi đây với thanh kiếm. Như vậy, đủ biết lão quý thanh kiếm hơn người thân ! Lão không làm một cử động nhỏ.

Có thể bảo lão duy trì sinh lực kéo dài sự sống đến nay, là nhờ thanh kiếm.

Lão nhân là ai ?

Lý Quan Ngư ? tay kiếm vang danh thiên hạ suốt mấy mươi năm dài ?

Nếu thế thì vàng son của thời oanh liệt đã chào biệt lão ra đi để lại cho lão cái ủ rủ với niềm luyến tiếc xa xôi ?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không khỏi sững sờ, vừa kinh dị vừa thương cảm trước luân chuyển của thịnh suy.

Thì ra, cuộc đời là một tấnkịch dài, mở màn từ lúc trưởng thành vào sân khấu, đóng hết vai trò màn hạ rồi lại trở về với lãng quên, với phủ phàng, với bất lực của đoạn đầu sơ sanh và đoạn cuối của lão nhược ! Thế tại sao con người mãi bôn xu theo danh lợi, phí bỏ những ngày sanh đầy hoan lạc, không hưởng thụ để lúc suy tàn lại nuối tiếc cái đã qua ?

Không ai kéo ngược bánh xe thời gian trở lại vòng tươi sáng nhất đời mình, giữ mãi lại đó ! Nhưng đắc thất của lão nhân không thành vấn đề cho Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa.

Điều làm cho họ lo lắng là sự vắng mặt của bọn Tô Dung Dung ! Các nàng hiện tại ở đâu ?

Chàng toan cất tiếng hỏi, vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã vượt lên, và qua mặt chàng.

Cả hai nghiêng mình làm lễ.

Lý Ngọc Hàm thốt:

-Con có hai vị bằng hữu, không quản đường dài, từ phương trời xa đến đây mong được hội kiến với gia gia. Họ có lòng thành con không nỡ từ chối, mạn phép gia gia đưa họ đến gặp gia gia ! Lão nhân không ngẩng đầu lên.

Aùnh mắt cũng không rời thanh kiếm.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Hai vị bằng hữu của con, ngày thường gia gia hằng đề cập đến. Một vị là lhds, còn vị kia là Hoa Hồ Điệp.

Bây giờ, lão nhân mới ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt của lão mơ hồ, xa xôi, chẳng rõ lão có nghe có hiểu Lý Ngọc Hàm nói gì chăng ?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa ngỡ ngàng quá, chẳng biết có nên nói tiếng gì chăng ?

Lý Ngọc Hàm day lại, điểm một nụ cười vuốt, thốt:

-Mấy năm sau nầy, gia phụ mất cả nhãn quan, thính giác, thành ra thất lễ với hai vị, mong hai vị vì tại hạ, bỏ qua đi cho gia phụ ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Bọn tại hạ nào dám lấy đó làm điều ?

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Bọnvãn bối không thể quấy nhiễu tiền bối lâu được, vậy xin cáo từ.

Bọnhọ nóng nảy về các nàng, song cũng muốn hỏi Lý Ngọc Hàm mấy câu. Họ định kéo Lý Ngọc Hàm đến một góc nhà nào đó, không thích ở bên cạnh một lão nhân chờ chết.

Nhất là họ giữ lễ độ, bởi dù họ muốn nói gì, làm gì cũng khong thể nói không thể làm trước một người cao tuổi.

Họ kính lão, trọng hiền, dù người kia hiện tại chỉ còn là cái bóng của thời xưa.

Bỗng, đôi môi lão nhân mấp máy, như nói gì, song âm thinh không thoát ra.

Chỉ có đôi môi mấp máy nhẹ thôi, toàn gương mặt, toàn thân hình bất động.

Lão nhân đã biến thành tượng gỗ những thớ thịt đã chai cứng.

Lý Ngọc Hàm giải thích:

-Gia phụ quá tịch mịch trong nhiều năm rồi, từng tha thiết được hội kiến với các bậc hào kiệt anh hùng, các vị đến đây là một vinh hạnh cho người, các vị lại gấp đi, điều đó làm cho người thất vọng phần nào ! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau, đoạn cả hai ngồi xuống.

Họ có oai lực xoay chuyển càn khôn, nhưng họ không thể thất lễ với một lão nhân sắp về lòng đất lạnh.

Lý Ngọc Hàm tỏ vẻ cảm kích:

-Hai vị nhân hậu như vậy, gia phụ phải xúc động phi thường ! Lão nhân lạo mấp máy đôi môi. Trông qua thần tình của lão, Tiểu Phi thấy lão phảng phất có niềm bi ai, mà cũng có vẻ khẩn trương.

Bi ailà phải, chứ sao lại khẩn trương.

Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Có lẽ gia phụ có điều muốn nói với hai vị đây.

Hắn bước đến gần lão nhân, ép tai kề miệng lão. Trong tư thế đó hắn che khuất trọn phần mặt của lão.

Đương nhiên, Tiểu Phi không thể nghe lão nhân nói gì mà chàng cũng chẳng thấy được miệng mồm của lão nhóp nhép làm sao.

Chỉ thấy Lý Ngọc Hàm luôn luôn gật đầu, sau cùng thì hắn cung kính thốt:

-Phải ! … Phải ! … Con minh bạch rồi ! Hắn quay đầu lại, đối diện với bọn Tiểu Phi, mặt hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Song hắn gượng mỉm cười, hỏi:

-Trong mấy năm qua, gia phụ còn thắc mắc một điều, có thể bảo đó là tâm nguyện của người. Giờ đây hai vị huệ cố đến tệ trang đúng là dịp may cho người thực hiện tâm nguyện đó. Chẳng hay hai vị có sẵn sàng giúp đỡ chăng ?

Tiểu Phi trầm trụ khí, giữ bình tịnh, điểm nụ cười nhẹ:

-Chẳng hay tiền bối còn điều tâm nguyện gì chưa thỏa mãn ? Nếu vãn bối có thể giúp được, thì khi nào lại dám từ khước ?

Lý Ngọc Hàm lộ vẻ mừng rỡ:

-Nếu vậy, tại hạ trước tiên xin thay mặt gia phụ, cảm tạ hảo ý của hai vị ! Hồ Thiết Hoa không dằn được tánh nóng nảy lâu hơn, hỏi liền:

-Tuy nhiên, cũng phải có biết tâm nguyện của lão tiền bối như thế nào mới được chứ ? Bọn tại hạ có đủ sức làm cái việc đó cho tiền bối chăng ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Tại hạ sẽ cho hai vị biết. Tại hạ minh bạch điều đó rồi ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Dù sao, tại hạ cũng thừa hiểu là tiền bốikhông cưỡng bức bọnth phải làm một việc không thể làm ! Lý Ngọc Hàm mường tượng không nghe Hồ Thiết Hoa nói gì, từ từ tiếp:

-Gia phụ thành danh là nhờ kiếm pháp. Cho nên, người xem thanh kiếm như mạng sống của người. Suốt đời chỉ khi nào đề cập đến kiếm pháp là người mới có hứng thú, ngoài ra chẳng có một việc gì khác làm cho người chú ý cả. Do đó người sưu tập tất cả những kiếm phổ đã có từ cổ chí kim, gia công nghiên cứu. Chẳng những thế, người còn nghiên cứu đến lai lịch của những kiếm khách thành danh. Dĩ nhiên, người không bỏ sót một cuộc chiến nào của những vị kiếm khách đó. Nói một cách khác, là người chú ý đến từng thành tích một của mỗi kiếm khách, kể cả những lần thất bại của vị kiếm khách đó.

Tiểu Phi nhìn lên lão một thoáng, thầm nghĩ:

-Văn nhân bất quá hao phí mười năm đèn sách, một phút tên ghi bảng vàng.

Kiếm sĩ thành danh để làm gì, trong khi chuyên tâm nghiên cứu, bỏ hết phú quý vinh hoa, nhẫn chịu những điều mà người đời không thể nhẫn chịu nổi. Mục đích đạt được rồi, họ thủ đắc được gì ? Hay chỉ rước lấy một ủ rủ để chờ ngày về trong quên lãng của thời gian. Hừ ! Hơn mấy mươi năm thành danh, trên giang hồ, giờ đây còn lại những gì ? Một thân hình tiều tụy, chờ vòng tay tử thần mở rộng, hốt đi quăng vào địa ngục ! Lý Ngọc Hàm tiếp nối:

-Nghiên cứu trong mấy mươi năm, gia phụ cũng có phát hiện ra nhiều cái hay, cái lạ … Hồ Thiết Hoa thực sự không thích kéo dài một câu chuyện với một đối tượng mà y đã chán chường.

Song dần dần, câu chuện có hấp dẫn y phần nào, y chống đối giảm dần đi, y hỏi:

-Giả như ? … Lý Ngọc Hàm mỉm cười tiếp:

-Giả như gia phụ phát hiện ra rằng, những kiếm pháp có oai danh cực thịnh nhất trên đời thường là không phải những kiếm pháp tối ảo diệu trong võ học. Chính gia phụ lấy làm lạ về sự phát hiện đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại hạ chưa được hiểu rõ ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Như Ma Giáo, giáo phái có kiếm pháp tuyệt vời, tên là Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức, trong mỗi chiêu có mươi thức, trăm thức, biến hóa vô cùng. Nếu muốn biểu diễn trọn vẹn kiếm pháp đó, phải thi triển đúng bảy trăm hai mươi chín thức. Kiếm pháp đó, về lợi hại, về kín đáo, hơn hẳn Lưỡng Nghi kiếm pháp phái Võ Đương.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng vậy ! Tại hạ nghe nói từ nghìn nămqua, chưa một tay nào có thể nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu thức của kiếm pháp Ma Giáo.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

đừng nói là nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu, chỉ chịu đựng nổi bảy chiêu đầu cũng là tay khá lắm rồi. Vậy mà người đời lại ca tụng kiếm pháp Lưỡng Nghi của phái Võ Đương, chứ chẳng ai tán thưởng Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể là do người đời ít ai mục kích kiếm pháp kỳ diệu đó ! Lý Ngọc Hàm lại tiếp:

đành rằng rất ít người trông thấy kiếm pháp đó ! Nhưng thử hỏi có được bao nhiêu người trông thấy Lưỡng Nghi kiếm pháp. Kỷ luật của phái Võ Đương rất sum nghiêm, việc chọn lựa môndồ rất kỹ lưỡng. Lúc môn

phái thịnh vượng nhất, số môn đồ không hơn tám mươi mốt người. Mà không phải tám mươi mốt người đó đều am tường Lưỡng Nghi kiếm pháp.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

điều đó cũng đúng luôn ! Bởi chỉ có chưởng giáo chân nhân mới được toàn quyền tuyển chọn người, truyền thụ kiếm pháp Lưỡng Nghi. Và chính chưởng giáo đích thân chỉ dạy. Cho nên dù là đệ tử phái Võ Đương, cũng chẳng phải tất cả tinh thông đường kiếm vô thượng đó ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Nhưng ngược lại Ma giáo không cần nghiêm khắc trong việc tuyển chọn, phàm ai nhập môn rồi, cũng truyền dạy kiếm pháp ngay, nếu muốn học. Do đó, môn đò hai phái, lúc hạ sơn có chỗ sai biệt là bất cứ đệ tử Ma Giáo nào cũng xử dụng được kiếm, và chẳng phải bất cứ đệ tử nào của phái Võ Đương cũng múa kiếm được.

Người giang hồ tất thấy kiếm pháp Ma Giáo thường hơn kiếm pháp Võ Đương chứ? Thế tại sao Lưỡng Nghi kiếm pháp được nhắc nhở nhiều hơn ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi, lẩm nhẩm:

-Kỳ quái thật ! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng, gia phụ lại suy nghiệm ra cái lẽ kỳ quái đó ! Hồ Thiết Hoa chợt kêu lên:

-Tại hạ minh bạch rồi ! Lý Ngọc Hàm điềm nhiên:

-Xin thỉnh giáo ! Hồ Thiết Hoa đáp:

-Kiếm pháp của Ma Giáo kỳ bí, ảo diệu quá người học kiếm đó, khó tập luyện tinh tường đúng mức. Họ học chưa thành tài, lại gấp hạ sơn tung hoanh ngang dọc, thành ra phải bại, họ bại thì kiếm pháp cũng mất thinh danh luôn. Do đó, người giang hồ đánh giá kiếm pháp đó rất thấp ! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Cũng đúng đạo lý, song chỉ đúng một phần nhỏ ! Nguyên nhân chủ yếu không phải đúng như vậy ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thế nguyên nhân chủ yếu đó như thế nào ?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Kiếm là chết, người là sống ! Người cầm kiếm, biến cái chết thành cái sống , mới biểu hiện được chỗ tinh diệu của kiếm pháp.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thì tại hạ cũng vừa nêu lên cái ý đó ?

Tiểu Phi bây giờ mới chen vào:

-Không phải đệ tử Ma Giáo không tinh thông kiếm thuật. Chỉ vì tâmthuật của họ bất chánh, họ hành sự lại quá thiên về tà, cho nên mỗi lần có tranh chấp, danh không chánh, danh không chánh thì cái khí không hùng tráng. Cho nên, kiếm thuật có cáo họ vẫn bại như thường. Xua nay, có khi nào tà thắng chánh ?

Chàng nhìn sang Liễu Vô My điểm một nụ cười, hỏi:

-Tẩu phu nhân nghĩ tại hạ nói đúng đạo lý chăng ?

Liễu Vô My dặng hắng mấy tiếng, cười nhẹ đáp:

đúng ! Hai đấu thủ so tài, chẳng phải người có võ công cao là thắng. Muốn thắng, người phải có tự tin, và cái lý chánh mới tạo tự tin được ! Nếu cái lý tà, thì khó mà nắm cái cớ tất thắng ! Tiểu Phi chớp mắt gật đầu :

-Còn một điều này nữa. Một người làm việc gì đúng cái lúc của việc đó, mới mong thành công được, phải chăng ? Bởi làm việc đúng, mới có tự tin, làm sai lúc, là làm cầu may, mơ hồ ! Có phải vậy không ?

Liễu Vô My trầm ngâm lâu lắm, đoạn mỉm cười:

-Tôi thường nghe, khách giang hồ truyền thuyết Lưu Hương đánh bại cả những tay cao cường hơn mình ! Chẳng qua Lưu Hương Soái biết làm đúng lúc, và luôn luôn tự tin cho là mình không bại.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Tự tin, không phải bằng vào cơ tất thắng, mà chỉ vì tại hạ nghĩ điều mình làm, quang minh chánh đại, hợp đạo nghĩa, không sợ người đời chỉ trích chê bai. Nếu chẳng có niềm tin mãnh liệt, nơi chủ trương minh chánh, dù tại hạ có võ công cao tuyệt đến đâu cũng vẫn bại như thường và nhờ cái chủ trương minh chánh đó, tại hạ thoát chết qua nhiều trường hợp ! Liễu Vô My không nói gì nữa.

Lý Ngọc Hàm cất tiếng:

-Trong mấy trăm năm, trên giang hồ có biết bao chiến dịch hãi hùng có nhiều chiến dịch kết thúc nghịch chiều với sở liệu của võ lâm, là yếu thắng mạnh ! Gia phụ cho là kỳ quái. Giả như, trong trận chiến giữa Ma Giáo Giáo Chủ Độc Cô Tàn và Trung Nguyên đại hiệp Thiết Trung Đường, khai diễn trên Nhạn Đăng Sơn, lúc đó, Thiết Trung Đường chưa tròn ba mươi tuổi, Độc Cô Tàn lại là tay lão luyện giang hồ. Ai ai chẳng cho là Thiết Trung Đường phải bại trước Độc Cô Tàn ?

Người ta còn đánh cá với nhau một ăn mười, hạn định trong vòng tám mươi chiêu, Thiết Trung Đường phải bại.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ có nghe nói đến giai thoại đó ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ngờ đâu, họ đánh nhau suốt ba ngày ba đêm, sau cùng Thiết đại hiệp bị thương mười ba chỗ, y phục đẫm máu như nhúng vào nước. Bị thương nặng như vậy, Thiết đại hiệp vẫn dùng chưởng lực đánh đứt tâm mạch Giáo chủ Độc Cô Tàn. Trước khi chết Độc Cô Tàn vẫn không tin là mình có thể bại ! Hồ Thiết Hoa nhướng cao đôi mày, vỗ tay reo:

-Thiết Trung Đường đại hiệp quả là một hảo hán ! Nếu ngày nào đó, tại hạ may mắn được hội diện, chắc chắn là phải uống với người đúng ba ngày ba đêm rượu ! Có như vậy mới không uổng kiếp sống ! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng cái điều làm cho gia phụ kỳ quái hơn hết là từ ngàn xưa đến nay không có một kiếm trận nào đáng gọi là vô thượng chiến vô bất thắng cả ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Kiếm trận ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Phải ! Về kiếm trận Toàn Chân giáo có Bắc Đẩu Thất Chân trận, Võ Đương phái có Bát Quái kiếm trận. Tuy trận đồ vang danh trong thiên hạ, song gặp cao thủ chân chánh trong võ lâm, những trận đó cầm như vô dụng ! Hồ Thiết Hoa tán đồng:

-Lý huynh nói đúng ! Tại hạ chưa từng nghe nói một ao thủ chân chánh nào bị khôn trong kiếm trận đến đổi phải mất mạng ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cao thủ trên giang hồ, mất mạng nơi tay kiếm khách phái Võ Đương thì nhiều, song chưa có một ai chết trong Bát Quái kiếm trận. Hồ huynh không thấy cái điểm kỳ quái đó à ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nghe Lý huynh nói, tại hạ càng kỳ quái hơn ! Muốn lập thành kiếm trận Bát Quái, ít nhất cũng phải có tám tay kiếm, cùng liên thủ với nhau. Hơn nữa, họ lại được huấn luyện thuần thục về đấu pháp đồng đội, họ phối hợp tất cả những ảo diệu, tạo thành một thế trận kín đáo vô cùng ! Thiết tưởng công hiệu một kiếm trận phải hơn một người riêng rẽ chứ ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Chẳng những riêng một trận Bát Quái của phái Võ Đương trở thành vô hiệu đối với một cao thủ chân chánh mà hầu hết những kiếm trận của các môn phái khác, cũng không tuyệt đối hữu hiệu. Tại sao thế ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể vì bất cứ kiếm trận lợi hại nào, cũng có chỗ sơ hở ! Lý Ngọc Hàm hỏi:

đành rằng kiếm trận có sơ hở, nhưng kiếm pháp nào cũng thế dù lợihại đến đâu cũng có sơ hở như thường. Nhưng tại sao kiếm trận gồm nhiều người, lại kém kiếm pháp của một người ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi:

điều đó, lịnh tôn có nghiên cứu đến chứ ?

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Nguyên nhân như thế này. Bát Quái kiếm trận tuy tuyệt diệu song tìm cho đủ tám tay kiếmđồng đều để thủ trận, không phải là việc dễ. Trong tám người thủ trận, nếu có một người, công lực không đầy đủ, gặp cao thủ chân chánh tất dễ bị phát hiện chỗ kém, do chỗ kém đó của đối phương, cao thủ công vào. Người kém phải bại, thế trận phải vỡ ngay.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Chẳng hạn như tại hạ, luyện được kiếm pháp vô song, gặp Lưu Hương huynh là cao thủ chân chánh,có nội gia chân lực thâm hậu, tại hạ phải bại là cái chắc !

75. Tạ Ơn Mượn Kiếm

Tiểu Phi mỉm cười:

-Lý huynh khiêm nhượng thái quá ! Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Trong phái Võ Đương, ít nhất cũng có năm người có công lực đáng kể ! Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Hồ huynh muốn nói đến vị chưởng giáo và bốn vị đại hộ pháp của phái Vũ Đương ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng vậy ! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

- Dù năm người đó tham gia kiếm trận Bát Quái, vẫn còn thiếu ba vị. Thiếu một, đã là một yếu tố rồi, hà huống thiếu ba ? Tìm ba người khác, miễn cưỡng sung vào chỗ thiếu, thì kiếm trận đương nhiên phải lỏng lẻo ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thật vậy ! Muốn có một kiếm trận hoàn toàn nghĩ khó quá chừng ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cho nên, kiếm trận dù lợi hại, vẫn có sơ hở như thường, và cao thủ chân chánh phá vỡ là sự dĩ nhiên ! Rồi hắn cười nhẹ, tiếp luôn:

-Ha huống bốn vị đại pháp chắc gì có công lực ngang nhau ? Và vị tất họ đều là cao thủ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

điều đáng chú ý là những cao thủ tuyệt đỉnh chân chánh chẳng hề tham gia bất cứ kiếm trận nào. Họ chỉ bằng vào thực tài, đơn lực, mà giao đấu, chẳng bao giờ họ chấp nhận đấu pháp liên thủ ! Lý Ngọc Hàm vỗ tay:

đúng như Lưu Hương huynh nói ! Từ ngày phái Vũ Đương được ngày sáng lập đến nay, không hề có một vị chưởng giáo ca đời nào tham gia kiếm trận ! Hắn dừng lại một chút, đoạn lận luận :

-Một kiếm pháp hữu danh như Vũ Đương còn không thể có đủ người phối hợp để thành lập một kiếm trận, nói chi đến các phái khác ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Các hạ nói trên trời dưới đất, hơn nửa đêm rồi vẫn chưa biết lịnh tôn còn tâm nguyện nào chẳng được thỏa mãn. Vậy điều lịnh tôn muốn giao phó cho bọn nầy là chi ?

Lý Ngọc Hàm chỉnh sắc thốt:

-Gia phụ nghiên cứu qua các kiếm trận, tự mình sáng chế một trận pháp, người cho rằng khắp trong thiên hạ chẳng có một ai phá nổi kiếm trận đó. Nhưng, ít nhất cũng phải có sự chứng minh để biết chắc là trận pháp đó vững kín phi thường chứ ! Do đó, gia phụ còn thắc mắc mãi ! Hắn thở dài tiếp:

-Muốn chứng minh, phải có hai điều, mà hai điều đó gần như nan giải. Điều thứ nhất, là trận pháp đòi hỏi một số người, bởi một người thì sao thành trận thế được ?

Gia phụ giảm thiểu nhân số, còn sáu người. Tuy số người có ít hơn so với Bát Quái kiếm trận. Song tìm đâu đủ số người ít đó ! Sáu người phải có công phu tuyệt đỉnh, hơn nữa phải đồng đều, không mảy may chênh lệch tài nghệ cũng như chân lực ! Tiểu Phi hỏi:

đối với lịnh tôn, thế nào mới xứng đáng là một cao thủ tuyệt đỉnh ?

Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Tối thiểu phải ngang tài ngang sức với bảy vị chưởng môn bảy phái đương thời.

Phải xử dụng kiếm thuần thục, chẳng hạn như … Tiểu Phi cười nhạt:

-Như Soái Nhất Phàm ?

Lý Ngọc Hàm không hề biến sắc, thở dài:

-Phải ! Rất tiếc, cao thủ cở Soái lão tiền bối, tìm được một người đã là khó khăn rồi, nói chi đến việc tìm đủ sáu người ! Khó lắm ! Khó như lên trời đấy, Lưu Hương huynh ! Tiểu Phi chớp mắt:

đối với ai khác thì khó khăn là phải ! Chứ còn như lịnh tôn, đừng nói là tìm đủ sáu người, muốn có hơn số đó, thiết tưởng cũng dễ dàng như thường ! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Lưu Hương huynh nói rất đúng ! Gia phụ có rất nhiều bằng hữu, trong số cũng có mấy vị khả dĩ được xem như cao thủ tuyệt đỉnh. Song họ là những cánh chim trời, nay đây mai đó, tìm họ như đuổi gió ngàn khơi ! Mãi đến hôm nay mới có đủ sáu vị.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Thế thì tâm nguyện củ alịnh tôn đước thỏa mãn rồi ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Hồ huynh đừng quên đó mới là điều thứ nhất. Còn điều thứ hai. Chính điều này mới là điều chánh, khó khăn hơn nữa ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ạ ?

Lý Ngọc Hàm từ từ tiếp:

-Có trận rồi, phải có người phá trận, để xem cho biết trận thế có vững chắc hay lhông. Tìm đâu ra người phá trận ? Bởi người phá trận phải hơn cả sáu vị kia ở hai mặt vũ công và cơ trí ?

Rồi hắn nhìn Tiểu Phi, điểm một nụ cười:

-Chỉ có người tài và trí kiêm toàn, ít nhất cũng ngang với sáu vị đó, mới đảm đương cái việc chứng minh trận pháp nổi. Lưu Hương huynh nghĩ có đúng như vậy chăng ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Lý huynh có lưu ý đến người nào chưa ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Theo ý tại hạ, thì trên thế gian nầy chỉ có mỗi một người làm nổi cái việc đó.

Ngoài người ấy ra, dù có đi tìm khắp năm hồ bốn biển ba sông, thiết tưởng cũng phí công vô ích ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ai thế ?

Lý Ngọc Hàm nhìn thẳng vào mắt chàng:

-Chính Lưu Hương huynh ! Đoạn hắn cười nhẹ, tiếp:

-Giả như Lưu Hương huynh bằng lòng xuất thủ, thì cái điều tâm nguyện của gia phụ cầm như thỏa mãn rồi ! Tiểu Phi vẫn không biến cải thần sắc, từ từ hỏi:

-Tại hạ không còn cách nào khác hơn ?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

-Chắc là không, Lưu Hương huynh ! Hồ Thiết Hoa biến sắc, vụt đứng lên, cao giọng hỏi:

-Bỗng nhiên, các hạ muốn cho hắn động thủ cùng một lúc với sáu người cở Soái Nhất Phàm, như vậy có khác nào các hạ định dồn hắn vào tử cảnh ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười không đáp.

Mỉm cườim, không đáp tức nhiên mặc nhận.

Tiểu Phi cười nhạt:

-Lão Hồ ! Đừng khẩn trương vô ích. Giả như sanh mạng nầy có giao oan cho tạo hóa, thì chết tại Ủng Thúy Sơn Trang cũng là một vinh dự chứ ? Còn hơn là phải chết nơi khác ! Hồ Thiết Hoa giật mình, kéo chàng đến một góc nhà, thấp giọng hỏi:

-Ngươi có chắc là mình thắng không ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao chắc được ?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Không nắm được cái cơ tất thắng sao ngươi lại ngăn cản ta khẩn trương. Đương nhiên là ta phải lo ngại cho ngươi chứ ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Sự tình đã diễn ra như vậy, ngươi có khẩn trương cũng vô ích chẳng những không cứu vãng được gì, mà làm cho họ khinh thường chúng ta nhút nhát.

Hồ Thiết Hoa chớp liền ánh mắt mấy lượt, trầm giọng thốt:

-Nếu bây giờ, chúng ta xông pha, có thể còn kịp thoát ra ngoài.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Muộn rồi, lão Hồ ! Rèm trúc được vén qua một bên.

Mấy người nối đuôi cá tiến vào.

Bao nhiêu người đó, đều mặc y phục thuần sắc đen, loại hàng hết sức nhuyễn, dệt bằng tơ đẹp, óng ánh chớp dưới bóng đèn.

Hàng rất nhuyễn, rất bóng, dợn dợn như giòng nước quanh co.

Nhưng, thân pháp của họ khinh linh, họ bước đi cách nào, y phục không hề dao động.

Họ lại bước nhanh, bước chân nhẹ nhàng, không gây một tiếng động.

Nếu họ không là ma quỷ, có hình không thể chất, thì hẳn là họ có lối đi hỏng cao khỏi mặt đất.

Người nào cũng có vuông lụa bao mặt, thường thường những vuông khăn bao mặt đều có khoét lổ, song họ không cần khoét lổ, cứ để nguyên vuông lụa như vậy.

Do đó, không nhận ra họ qua gương mặt, bọn Tiểu Phi cũng chẳng thấy được ánh mắt của họ như thế nào.

Người ta cũng có thể nhận nhau bằng ánh mắt, bởi ánh mắt cũng có những đặc điểm của nó.

Hiện tại, Tiểu Phi à Hồ Thiết Hoa đành chịu.

Tuy họ bước đi ung dung, tuy họ không để lộ chân tướng, họ vẫn biểu lộ được một oai khí phi phàm, nhìn họ là ai ai cũng sanh niềm khiếp đảm.

Người đi đầu, có thân vóc quá ốm lại quá cao. Bước đi thẳng lưng, vóc người càng cao hơn, người đó xê dịch như một đoạn trúc dài xê dịch, bên ngoài có phủ một lượt y phục.

Tay y cầm một thanh kiếm hình dáng cổ quái, thanh kiếm lại bằng đồng, thuộc loại cổ kiếm.

Người thứ hai cũng ốm nhưng lại quá thấp.

Người thư ba rất cao khôi vĩ như một hộ pháp. Cả hai đi lại gần trông như hai thái cực, cực tiểu và cực đại, cực trường và cực đoản.

Hai người đó, cũng cầm kiếm, chớp sáng ngời hiển nhiên là những nhân vật hy hữu. Kiếm có hình thức thông thường, chẳng ai biết được lai lịch, dù nó có lai lịch phi thường.

Người thứ tư có thân vóc tầm thường, cũng cầm trường kiếm thông thường.

Nếu gặp người đó nơi quan lộ, chẳng ai nghĩ rằng mình đã gặp bậc cao nhân.

Người thứ năm, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt,song từ lúc y bước vào thì sảnh đường như ngộp sát khí.

Năm người ! Dù Lý Ngọc Hàm đã nói là triệu tập được sáu vị, song hiện tại chỉ có năm vị xuất hiện.

Hồ Thiết Hoa lo sợ cho Tiểu Phi.

Lấy con mắt nhà võ mà nhận xét người, y cho rằng những vị nầy không kém Soái Nhất Phàm mảy may.

Tiểu Phi giữ vẻ bình tỉnh đáng ngợi. Chàng điểm nụ cười nhẹ, vòng tay hướng về năm người, nghiêng mình chào rồi thốt:

-Tại hạ có nghe nói, tại Ủng Thúy sơn trang có mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh tự nghĩ hôm nay đến đây, bái kiến các vị đúng là một vinh hạnh lớn lao cho tại hạ. Ngờ đâu, các vị tiền bối lại định giấu mặt giáu mày, điều đó làm cho bọn tại hạ vô cùng thất vọng ! Năm người đó, vào đến nơi rồi, đứng lặng không có cử động không nói năng gì.

Tiểu Phi mỉm cười, tiếp:

-Các vị tiền bối giấu mặt cũng được. Thế tại sao lại còn giấu luôn đôi mắt ?

Người cao lớn bỗng thốt:

-Chúng ta chỉ dùng cái tâm điều khiển kiếm, không cần đến mắt.

Âm thinh của lão vang lên như chuông đồng gióng, chấn động cả không gian tòa đại sảnh những bức rèm trúc rung động như có gió lay.

Những chénm trà nơi mặt bàn khua vang lạch cạch.

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ biết rõ điều đó. Song tại hạ lấy làm lạ chẳng là các vị sắp động thủ rồi lại chẳng muốn biết đối thủ có mặt mũi như thế nào sao ?

Không một ai đáp lời chàng cả.

Lâu lắm Lý Ngọc Hàm cười nhẹ cất tiếng:

-Các vị tiền bối đó, trước đây, không thích liên thủ giao đấu, sau đây cũng sẽ không liên thủ giao đấu. Chỉ có hôm nay duy nhất hôm nay thôi. Do đó, các hạ không cần phải biết tất cả năm vị là những ai mà chỉ hiểu là họ có nhã ý hoàn thành tâm nguyện của gia phụ thôi.

Tiểu Phi nhếch nụ cười nhạt:

đúng vậy ! Tại hạ biết rõ năm vị tiền bối đến quý trang hôm nay là vì chổ giao tình ngày trước đối với lịnh tôn. Tuy nhiên, sự việc hôm nay thực sự ra chẳng rõ do tâm nguyện của lịnh tôn hay của chính các hạ ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt:

-Tự nhiên là do tâm nguyện của gia phụ ! Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt hắn, từ từ thốt:

-Tâm nguyện của lịnh tôn ?

Bỗng chàng trầm giọng hỏi:

-Lý lão tiền bối muốn thực nghiệm một trận pháp hay muốn hạ sát tại hạ ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt hơn gương mặt hắn trắng nhợt.

Hắn làm sao đáp trôi câu hỏi đó ?

Liễu Vô My mỉm cười vớt hắn liền:

-Vô luận như thế nào, chúng ta phải nhìn nhận là không thể phân biệt được hai lẽ đó.

Tiểu Phi cười mỉa:

-Ạ ! Ánh mắt của Liễu Vô My bỗng sáng lạnh như ánh thép của thanh kiếm báu.

Nàng trừng mắt nhìn chàng gằn từng tiếng:

-Có gì đâu, nếu trận pháp thập phần chu đáo thì Lưu Hương huynh sẽ là vật tế thần ! Hay tế kiếm cũng thế ?

Tiểu Phi cười nhạt:

-Còn như trận pháp để lộ sơ hở ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

- Dù có sơ hở, Lưu Hương huynh đừng mong lợi dụng, bởi đối phương của Lưu Hương huynh là năm tay kiếm siêu phàm ! Tiểu Phi ngẩng mặt lên không cười dài:

-Phải ! Rất phải ! Dù trận pháp còn kém khuyết về mặt kỷ thuật dù trận pháp không thành hình thức, có năm vị tiền bối đối chiến, tại hạ cũng phải thúc thủ ! mà trên thế gian này, còn ai mà đối phó cho nổi ! Liễu Vô My trắng trợn gật đầu:

đúng vậy ! Tiểu Phi tiếp:

-Thế thì các vị cần chi nói đến trận pháp ? Luận làm chi đến ưu khuyết điểm của trận pháp ? Thà nói ngay ra, hôm nay đúng năm tay kiếm tuyệt đỉnh liên thủ nhau quyết hạ sát tại hạ, có phải là giản đơn chăng ?

Liễu Vô My thản nhiên:

-Bởi có chỗ phân biệt nên không thể giản đơn.

Tiểu Phi cau mày:

-Ạ ?

Liễu Vô My tiếp:

đối phó với năm vị tiền bối, huynh đài tuy không thủ thắng song vẫn có thể dào tẩu. Trên giang hồ con không hiểu huynh đài có thuật khinh công tuyệt đỉnh ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tẩu phu nhân quá khen ! Liễu Vô My tiếp:

-Cho nên, phải có trận pháp. Vào trận rồi, huynh đài có chấp cánh cũng không bay thoát ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đoạn thong thả hỏi:

-Tại hạ cùng tẩu phu nhân có oán cừu gì ? Tại sao tẩu phu nhân quyết tâm diệt trừ tại hạ ?

Liễu Vô My chớp mắt, lạnh lùng đáp:

-Chúng tôi đã nói cho huynh đài hiểu rồi ! Đó chẳng phải là ý tứ của chúng tôi ! Lý Quan Ngư ngồi đó, đầu cúi xuống mắt vẫn nhìn vào thanh kiếm trước mặt.

Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô luận là ý tứ của ai, sự tình đã thế nên chấp nhận là thế. Bởi còn làm sao hỏi han gì được Lý lão tiền bối ?

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng hỏi:

-Phát động trận pháp, phải do sáu người là ít nhất, đúng vậy chăng ?

Rồi y đảo mắt nhìn quanh, tiếp:

-Nhưng hiện tại chỉ có năm vị ! Liễu Vô My gật đầu:

-Phải ! Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

-Chắc các vị chưa nghĩ la Soái Nhất Phàm có thể bỏ đi rồi ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Có mặt hay không có mặt Soái lão tiền bối điều đó không quan hệ.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt:

-Không quan hệ ? tại sao không quan hệ ? Trận pháp còn thiếu một người … Liễu Vô My mỉm cười, chận lời:

-Thiếu thì bổ túc, có sao ?

Nàng không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, day qua năm vị tiền bối, nghiêng mình cúi đầu làm lễ, đoạn thốt:

-Trận pháp đó vãn bối từng tập luyện, giả như Soái lão tiền bối không đến, vãn bối xin phụ trách phần việc của người vắng mặt. Mong các vị chiếu cố bảo vệ cho ! Năm vị đó không đáp ứng cũng không phản đối ! Một lúc lâu, người cao ốm hỏi:

-Tại sao chồng ngươi không đảm nhận, mà lại để cho ngươi đứng thay ?

Liễu Vô My giật mình:

-Việc đó … Việc đó … Người nhỏ thấp, cất cao giọng:

-Hay là ngươi cho rằng kiếm pháp của nhà họ Lý kém ngươi ? Và truyền nhân của họ Lý không đủ tài đảm đương phần việc đó ?

Liền theo câu nói, chẳng biết lão có ý tứ gì khoa thanh kiếm lên tạo muôn ngàn điểm sao bạc, rào rào rơi xuống.

Liễu Vô My nhìn những điểm trắng đó bất động mà cũng chẳng nao núng.

Chừng như nàng thừa hiểu đó chỉ là một hư chiêu.

Sao bạc rơi xuống trước mặt nàng, rơi bao nhiêu, tắt bấy nhiêu.

Rồi, lão ốm cao hỏi:

-Thế nào ?

Lão nhỏ thấp gật đầu:

-Cũng được.

Liễu Vô My cung kính thốt:

đa tạ ! Đa tạ ! Nàng trở lại trước mặt Lý Quan Ngư, nghiêng mình thốt:

-Con muốn mượn thanh kiếm của lão nhân gia ! Lý Quan Ngư thoáng đưa ánh mắt lờ đờ nhìn nàng, rồi cúi đầu xuống.

Liễu Vô My vái:

đa tạ Ơn trọng của lão nhân gia.

Nàng tự hỏi tự đáp, tự hành động. Buông xong câu cảm tạ nàng bước tới, cầm thanh kiếm lên.

Chừng như nơi mắt của lão nhân, những thớ thịt giật giật ánh mắt cũng chớp chớp.

Nhưng, lão không nói một tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa bước đến bên cạnh Tiểu Phi.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Họ sáu người, thì chúng ta sao không thể hai ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại sao phải cần đến hai người ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Bởi hai bao giờ cũng hơn một.

Tiểu Phi thở dài:

-Nhưng, chết một bao giờ cũng hơn hai ! Hồ Thiết Hoa nắm chặt đôi tay, chưa kịp nói gì, Liễu Vô My điềm nhiên cất tiếng:

-Hồ huynh nên nghe Lưu Hương huynh là phải hơn ! Một Lưu Hương huynh thì còn hy vọng tẩu thoát khỏi trận pháp, nếu có Hồ huynh một bên, thì cái hy vọng đó cầm như tan biến trước khi bừng loé lên vậy ! Hồ Thiết Hoa thoáng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Ngươi.. thực sự không muốn cho ta cùng động thủ song song với ngươi ?

Tiểu Phi từ từ nắm lấy tay y, thong thả thốt:

-Suy nghĩ kỹ lại đi, rồi sẽ hiểu ý tứ của ta ! Nắm bàn tay của Hồ Thiết Hoa, chàng kín đáo lấy ngón tay vẽ trong lòng bàn tay của y chữ :

Cứu.

Cứu ?

Đương nhiên, Hồ Thiết Hoa tìm cách cứu bọn Tô Dung Dung chứ nào phải cứu chàng nếu chàng bị khốn trong trận pháp ?

Chàng biết rõ, hiện tại vợ chồng Lý Ngọc Hàm ở tại đây, chẳng khi nào họ rời khỏi nơi đây trong phút giây nầy. Như vậy, những nơi khác trong Ủng Thúy sơn trang phải bỏ trống, dù có người trấn đóng, vị tất những người đó là đối thủ của Hồ Thiết Hoa ?

Nếu không thừa cơ hội, cứu bọn Tô Dung Dung thì còn đợi chừng nào thuận tiện hơn ?

Hồ Thiết Hoa thở phào:

-Ta minh bạch rồi ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vậy là tốt ! Ta biết, ngươi không thể để ta thất vọng ! Rồi chàng viết tiếp một chữ :

Tẩu ! Chàng muốn bảo, cứu các nàng đó rồi, là lập tức tẩu thoát khỏi Ủng Thúy sơn trang ngay.

Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, kêu lên:

-Nhưng ngươi … Tiểu Phi gặc gặc bàn tay y, điểm nụ cười trấn an y:

-Giả như ngươi là hảo bằng bữu của ta, thì ngươi hãy giúp ta chuyên tâm chú ý đến cuộc đấu. Nếu động thủ mà cứ bị phân tâm, cứ để cho tính khí cố hữu chi phối, thì còn mong gì thủ thắng ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu.

Tay nắm tay, bàn tay của Tiểu Phi ấm dịu làm sao, còn bàn tay của Hồ Thiết Hoa vừa lạnh vừa ướt.

Y cố gắng bóp mạnh bàn tay của Tiểu Phi, như để chuyền tất cả mọi ý niềm thầm kín phát sanh từ sự kết giao thân mật qua bao nhiêu năm dài.

Lâu lắm y chưa chịu buông tay Tiểu Phi. Chừng như y cho rằng nếu buông ra, là chẳng bao giờ y còn cơ hội nắm lại bàn tay đó nữa ! Vĩnh viễn chẳng còn cơ hội ! Tiểu Phi vỗ tay lên đầu vai y, cả hai nhìn nhau một lúc, sau cùng Tiểu Phi quay nhanh mình đối diện với các tiền bối điềm nhiên thốt:

-Tại hạ sẵn sàng. Xin các vị xuất thủ đi thôi ! Hồ Thiết Hoa không thuộc mẫu người đa sầu, đa cảm, hơn nữa lúc nào y cũng tin tưởng vào võ công của Tiểu Phi song dù muốn dù không, hiện tại y cũng nghe cay mắt. Nếu có gương mà nhìn vào chắc y sẽ thấy đôi mắt đỏ lên.

Liễu Vô My nhìn Tiểu Phi, khẽ điểm một nụ cười:

-Lưu Hương huynh không dùng vũ khí ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có những lúc, tại hạ cảm thấy, có vũ khí hay không có vũ khí, cũng thế thôi, chẳng quan hệ gì cả, chẳng khác nhau chút nào ! Lão nhân mập lùn, bỗng bật cười ha hả:

-Hắn có cái gan lớn quá ! Tiểu Phi lạnh lùng:

-Tiền bối quá khen ! Thực ra thì vãn bối có cái gan rất tầm thường, mỗi lần bắt buộc phải động thủ, là mỗi lần rung người nhưng chỉ rung trước khi động thủ. Khi động thủ rồi, bao nhiêu sợ hãi đều quên hết ! Quên, chứ không phải can đảm, tiền bối hiểu cho ! Bất thình lình, chàng xuất thủ.

Ngón tay uốn thành móc câu, theo chiêu thức Song Long Đoạt Châu chụp vào mắt Liễu Vô My.

Bị tấn công bất ngờ, Liễu Vô My không phản ứng kịp đành lùi lại mấy bước, gương mặt còn lộ vẻ kinh hãi.

Ngờ đâu, chiêu đó là hư chiêu, đánh ra hư chiêu, chàng dùng tay tả còn tay hữu thì chàng cũng đưa theo rất nhanh, dùng ngón cái và ngón trỏ, kẹp mũi kiếm của Liễu Vô My.

Liễu Vô My nghe toàn thân chấn động một cách dị thường, từ tay Tiểu Phi truyền sang thanh kiếm một đạo kình lực đặc dị, đạo kình lực đó, theo thanh kiếm chuyền qua tay nàng, rồi chạy khắp người.

Bàn tay tê dại, cánh tay tê dại luôn, thanh kiếm không còn dính chắc nơi tay nàng nữa.

Tiểu Phi cười nhẹ thốt:

đa tạ phu nhân cho mượn kiếm ! Chàng lập luôn hai tiếng đa tạ đến mấy lượt nữa.

76. Thế Gia Vọng Tộc

Tràng cười chưa dứt, thanh trường kiếm trong tay Liễu Vô My đã sang tay Tiểu Phi.

Chàng không dùng trọn bàn tay đoạt kiếm. Hai ngón tay kẹp mũi kiếm, giật nhẹ, kẹp thêm một ngón nữa giữ cho vững thanh kiếm, bởi hai ngón thì dù sao cũng khó kềm mọi vật vừa dài, vừa nặng.

Nhìn qua thì ai ai cũng tưởng chàng còn trong tư thế đoạt kiếm.

Song sự thật thì ngón tay thứ ba được vận dụng đến là để chuyển hướng đốc kiếm ngay người cao và ốm.

Rồi đốc kiếm lao thẳng vào ngực người đó.

Thế là nhân đoạt kiếm, chàng tấn công liền.

Người cao ốm hét lớn:

-Thủ pháp tuyệt diệu ! Chỉ nói lên bốn tiếng thôi, lão nhân cao ốm đã làm được ba động tác:

tránh né chiêu công của Tiểu Phi, đồng thời trả lại hai chiêu.

Song phương đã động thủ rồi, Liễu Vô My vẫn chưa hoàn hồn.

Nàng đứng sững sờ tại chỗ, trong khi đó trận thế bắt đầu phát động toàn diện.

Lý Ngọc Hàm dậm chân mấy lượt, không làm sao được, đành khoa kiếm vào cuộc, nếu không thì thế trận thiếu người.

Kiếm quang chớp lên tạo thành một lưới bạc, phủ quanh mình Tiểu Phi.

Liễu Vô My chập chờn lùi lại, lùi đến góc tường, mặt trắng nhợt, nơi vành my, lệ từng hạt, từng hạt trào ra lăn dài xuống má.

Tất cả những diễn tiến đó như phát sanh đồng thời, từ việc Tiểu Phi đoạt kiếm, xuất chiêu lão nhân phản công, Lý Ngọc Hàm vào cuộc trận thế phát động.

Hồ Thiết Hoa còn đứng đó, mục kích tình hình, hết sức kinh hoàng mà cũng hết sức mừng rỡ.

Nếu không kìm hãm nổi cái hứng bốc mạnh, hẳn y đã reo lên hoa hô Tiểu Phi vang dội.

Thủ pháp của Tiểu Phi quả thật đáng được tán thưởng.

Cuộc chiến chưa biết ngã ngũ ra sao, bên nào thắng, bên nào bại song Tiểu Phi đã chiếm tiên rồi, ít nhất trận thế chưa phát huy nổi oai lực đúng thời gian dự định của đối phương.

Huống chi, Lý Ngọc Hàm không rành trận pháp này bằng Liễu Vô My là cái chắc, bằng cớ là hắn nhường vợ trấn đóng một vị trí.

Nếu hắn thay thế cho Liễu Vô My, thì cũng là một sự miễn cưỡng thôi.

Trong một trận pháp, sự kín đáo toàn diện là điều tối cần, hắn miễn cưỡng tram khoảng trống, thì trận pháp đó phải yếu về vị trí do hắn trấn giữ.

Tuy nhiên, hcẳng phải vì vậy mà trận pháp kém lợi hại, và sự thật thì Hồ Thiết Hoa không nỡ bỏ Tiểu Phi một mình với bao nhiêu nguy hiểm.

Song phần việc của y cũng quan trọng lắm, y không thể không thi hành.

Hơn nữa, y có đi khỏi nơi đó rồi, Tiểu Phi mới an tâm chiến đấu. Y còn đứng lạ, là chàng phải phân tâm. Trong một cuộc chiến kinh hồn như vậy, nếu đấu thủ nào phân tâm là đấu thủ đó cầm chắc cái chết trong tay ! Nơi một góc đại sảnh, có khung cửa sổ, cánh cửa mở rộng.

Hồ Thiết Hoa cắn răng, thoát qua khung cửa đó.

Ra bên ngoài rồi, y lắng nghe gió kiếm vù vù, song chưa có tiếng thép kiếm chạn nhau.

Bên ngoài không một tiếng động, không một bóng người Hồ Thiết Hoa nghe lạnh rợn mình.

Bất giác, y quay đầu nhìn vào đại sảnh, thấy kiếm quang sáng rực tạo thành những màn bạc, đẹp vô cùng.

Đã là bức màn bạc, đương nhiên không thể có sơ hở.

Y phần lo sợ, chẳng biết Tiểu Phi có phương pháp gì ra khỏi kiếm trận chăng ?

Y quá lo sợ, thành bất động tại chỗ.

Đứng đó không làm gì được cho Tiểu Phi, y lại nghĩ đến phần việc của mình.

Một tòa trang viện lớn như thế này, có biết bao nhiêu nhà ngang nhà dọc, phòng kín phòng trống không kể những nhà hầm.

Tìm ba người, nào phải là việc dễ làm ? Huống chi ba người được đối phương giấu kỹ ?

Đúng là cái việc tìm kim nơi đáy biển ! Y nghĩ :

-Thà ta đứng đây xem cuộc chiến ngã ngũ như thế nào, nếu hắn có thất bại, thì ta vào tiếp trợ cho hắn, còn hơn là phí công lục soát khắp nơi khi ta chắc chắn không thể tìm ra được ba nàng đó ! Một cơn gió thoảng qua, khua nhẹ lá cành rì rào, âm thinh buồn thảm vô cùng.

Cái quy cũ của một thế gia, quả nhiên sum nghiêm phi thường.

Một sự việc quan trọng như vậy xảy ra, chẳng có một ai dám loạn động quy tụ nhau đến xem náo nhiệt.

Lịnh đã ban ra rồi, có lẽ là lịnh muôn đời ai ở vào công việc nấy, không được vượt phạm vi, cho nên dù bên cạnh mình có trường sát lục khai diễn, kẻ không phận sự chẳng hề dám bén mảng đến.

Xa xa, có đợt khói vờn quanh mái nhà, từ từ xoắn ốc lên cao rồi, gió thổi nhẹ đến Hồ Thiết Hoa mang theo một mùi cháo nóng.

Có lẽ nơi đó là nhà trù và giai nhân đang sửa soạn bữa ăn sáng.

Vô luận có biến cố có gì xảy ra ngay trong trang, người trong trang không hề thay đổi nếp sanh hoạt hàng ngày, ai ai cũng lo phần công tác của mình, chẳng cần biết đến công tác đó hôm nay có được dùng đến hay không, miễn có làm thì thôi, còn dùng hay không dùng là tùy chủ nhân định liệu.

Nhất định chẳng một ai được chểnh mãng phần việc thường nhật.

Người trong trang hành sự như cái máy, nếu có thay đổi một bộ phận, hay toàn diện, là do người điều khiển máy, máy cứ chạy đều đều.

Hồ Thiết Hoa thở dài, nghĩ đến cái kiếp phiêu bồng khắp các nẻo đường đất nước, cảm thấy tuy đứng chung trong trần thế nhưng mỗi hạng người đều có cái thực chất riêng biệt … Y nhận ra, sự bừa bãi phóng túng của y không đáng ngợi cho lắm bên cạnh một nếp sống có quy cũ đàng hoàng.

Hương vị cháo nóng theo gió đưa đến, càng phút càng nóng. Hồ Thiết Hoa cảm thấy đói.

Bỗng, y nảy sanh ra một ý nghĩ:

-Vô luận trong tình huống nào, con người cũng phải ăn ! Đế vương ăn, dân chúng ăn, có ăn mới có sống, người trong Ủng Thúy sơn trang ăn để sống, thì Tô Dung Dung và hai nàng kia cũng phải ăn để sống.

Nếu sơn trang chưa muốn cho ba nàng chết, họ phải cho nàng ăn. Và có thể là ba nàng phải ăn đồng thời gian với họ.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm muốn dùng họ để lung lạc Tiểu Phi, tự nhiên cả hai phải nuôi họ no đủ.

Khói bếp bốc lên từ phương Đông, nhà bếp hẳn ở về phía đó.

Có thế gia nào không đặt bếp nơi phương Đông ?

Cho nên mới có thần vị Đông trù từ mệnh táo phủ thần quân, đặt bếp ở phương hướng khác là bất hợp.

Hồ Thiết Hoa không đắn đo, lướt mình về hướng đó.

Lúc không có chủ ý, y quyết ở lại phòng cứu trợ Tiểu Phi có chủ ý rồi, y vọt mình đi liền.

Bởi dù sao, việc cứu ba nàng quan trọng hơn việc tiếp trợ Tiểu Phi.

Bên ngoài khu chánh của trang viện, bên kia tường có mấy dãy nhà.

Nơi đó, có nhiều đường giây giăng mắc, trên đường giây, y phục treo đầy y phục cần phơi khô sau khi được giặt giũ.

Nơi đó, hiển nhiên là cơ sở của bọn gia nhân trang viện.

Hiện tại, có mấy người thức sớm, bắt đầu công tác hằng ngày. Họ mài dao, mài thương có lẽ đó là phần việc của họ, để chốc nữa đây, ai cần đến đao, đến thương có sẵn mà dùng.

Trong các dãy nhà, cũng có những người khác đã thức dậy, ai vào phần việc nấy.

Xa xa, trên khoảng trông có mấy người tập dượt, họ luyện đao, luyện kiếm, côn quyền luyện đủ mọi môn công.

Phải chứ, một tráng đinh phải hiểu ít nhiều võ công, nhất là trang viện của những nhân vật danh vọng trên giang hồ.

Tráng đinh của họ có thể tạo thành một lực lượng quan trọng, khi có việc ứng địch.

Trong các dãy nha đó, có một dãy dành cho việc bếp núc.

Thực sự, Hồ Thiết Hoa có khẩn trương ít nhiều, song vào đây rồi y nhận thấy ai ai cũng thản nhiên như trong trang chẳng có việc gì xảy ra.

Họ nhàn hạ ung dung quá, họ đông người nhưng ai ai cũng thoải mái phi thường.

Dối với họ, chừng như trên thế gian nầy chẳng bao giờ có sự cạnh tranh mà dù có đi nữa, thì cũng sẵn người lo thu dọn việc đó, khi nào đến lượt họ thu dọn, hẳn hay.

Họ thản nhiên đến độ gần như tin tưởng những cuộc cạnh tranh đó chẳng bao giờ họ can thiệp,bởi đã có người can thiệp rồi và chắc chắn là không hề biến chuyển quan trọng. Những cạnh tranh đó, đương nhiên phải bị phá tan từ lúcvừa tượng trứng.

Và, họ nằm mộng cũng không tưởng là có người can đảm đến độ dám vào đây, làm cuộc dọ thám.

Do đó, họ càng thản nhiên hơn.

Họ cũng có cái lý của họ.

Vũ trụ bao la, thiếu chi nơi hành nghề khi nào bọn trộm cướp lại đến đây ?

Nếu chúng dám đến, hẳn chúng là những kẻ ngu xuẩn nhất đời. Trên giang hồ, cao thủ võ lâm liên minh toàn thể chưa chắc dám kéo đến Ủng Thúy sơn trang sanh sự, hà huống một vài tên trộm cướp ?

Cho nên chẳng một ai chú ý đến Hồ Thiết Hoa.

Dưới một tàng cây to, bên cạnh trù phòng có một số người đang quây quần nhau ngồi chuyện vãng, nam có nữ có, họ đùa cợt vui nhộn.

Trong các loài chim, quạ là loài hạ tiện nhất với sắc lông đen u tối, thì trong loài người hàng nô lệ cũng dùng màu đen cho y phục.

Ở đây, bọn nô lệ của Ủng Thúy sơn trang vẫn không ra ngoài thông lệ đó.

Ở đây, quy củ co sum nghiêm, song quy củ được tôn trọng khi nào tớ ở sát bên cạnh chủ. Và một khi xa mặt tời, thì kỷ luật nào cũng vẫn bị lờn đi ít nhiều.

Cho nên, chả trách được bọn người phục dịch trong trang trong lứa tuổi xuân có được phút giây nào rỗi rảnh, là lợi dụng ngay phút giây để "thả lá đề thơ" … Trong số liễu đầu, co hai nàng xem ra cũng khá đẹp.

Gia dĩ nàng vận y phục mỏng, những đường nét trên thân thể phô ra rõ rệt, bọn nam nhân càng nhìn càng rõ dãi.

Không lâu lắm, từ nơi trù phòng có tiếng kiểng vọng ra.

Bọn người nơi cội cây tùng đứng lên.

Một gã mỉm cười, tỏ vẻ tiếc nuối:

-Mau quá ! Mới đó mà cơm đã chín rồi ! Câu chuyện chúng ta vẫn chưa đi đến đâu ! Một nàng vẩu mỏ:

-Hôm nay chưa hết chuyện, thì ngày mai nối tiếp không được sao ?

Gã thiếu niên chớp mắt sáng rực:

-Thế à ? Ngày mai, cô nương cũng … Hắn tập theo cái lối đối thoại của chủ nhân, dùng hai tiếng cô nương xem có vẻ trịnh trọng một cách khôi hài.

Họ cùng vào nhà trù.

Một đại hán đứng tại cửa, thân hình bóng nhờn với mở dầu, với mồ hôi chắp tay su lưn, gắt:

-Ai cũng có phần, có ai giành được của ai mà phải chen lẫn chứ ?

Một đại hán mặt dài như mặt ngựa, cao giọng:

-Bọn ta có nhiệm vụ săn sóc các con ngựa, trời chưa sáng là phải bắt đầu công việc rồi. Triệu lão đại cho ăn cơm sớm đi, nếu không chắc phải chậm trễ mất, ắt bị quở nặng ! Triệu lão đại không lưu ý đến gã đó hỏi:

-Các cô nương đã đến đủ chưa ?

Người mặt ngựa hừ một tiếng:

-Các cô nương đó à ? lão triệu há không biết là thiếu trang chủ trở về, họ ăn nơi khác chứ có ăn ở đây nửa đâu mà đợi ?

Triệu lão đại nhìn sang bọn liễu đầu, mỉm cười:

-Các cô nương đó không đến là tiện nghi cho các ngươi đó ! Thức ăn lãnh cho từng nhóm, nhóm nào ăn chung với nhóm đó chứa đựng riêng biệt.

Nhìn phần ăn dành cho bọn liễu đầu, một nàng hỏi:

-Sao ít quá thế này, có bao nhiêu đây, làm sao để cho tám miệng ăn ?

Triệu lão đại cười lớn:

-Nữ nhân đòi ăn nhiều làm chi ? Ăn nhiều, bụng lớn, mất đẹp đi ! Bọn liễu đầu bực tức, một nàng gằn giọng:

được rồi, người ăn xén phần của bọn nầy, để ta mách với Thúy Phượng thơ thơ, xem ngươi có bị phạt hay không cho biết.

Triệu lão đại hấp tấp thốt:

-Làm gì phải mách, có muốn ăn nhiều thì ta cho thêm có chi đâu mà ong óng cái giọng kêu đói ?

Bọn liễu đầu cùng cười.

Xong bọn liễu đầu, đến bọn mã phu.

Gã mặt ngựa thấy mình đến trước lại không được lãnh phần trước nổi giận hét:

-Phần ăn của bọn nầy đâu ?

Mặc hắn hét, Triệu lão đại không buồn lưu ý đến hắn, thản nhiên đưa tay chỉ phần ăn dành cho bọn hắn.

Hắn cười tí toét, bước tới nhìn thoáng qua phần đó, thốt:

-Ta biết mà ! Xong phần các cô nương, là đến lượt bọn nầy ! Nhưng, hắn bỗng sụ mặt, trầm giọng tiếp:

-Các cô nương, thân vóc mảnh mai, làm công việc nhẹ, ăn ít là phải, bọn ta quân quật như trâu, như ngựa, ăn ít thế nầy sức lực đâu mà làm việc chứ ?

Triệu lão đại lạnh lùng:

-Ít nhiều gì cũng phải ăn, tùy tiện mà ăn, nếu tất cả mọi người trong trang đều đòi ăn đầy đủ như các ngươi, thì trang chủ đến phá sản mất ! Họ còn trả qua, đối lại mấy câu nữa, Hồ Thiết Hoa buồn cười hết sức thầm nghĩ:

đến một gã đầu bếp mà cũng lợi dụng chức vụ để hống hách, cho nên, những quan nhỏ, quan to, hiếp đáp dân lành là cái điều hợp lý lắm.

Còn lại một toán cuối cùng, người toán trưởng nhìn qua phần ăn, biến sắc hỏi:

-Chúng ta hồm năm người, người nào cũng có thần vóc to lớn, Triệu lão đại cấp cho bao nhiêu đây, thì ăn làm sao đủ ?

Triệu lão đại điềm nhiên:

-Món chi cũng đã hết rồi, ta còn biết làm sao ?

Người đó giận đến run tay, hừ một tiếng:

-Lão Triệu ! Ngươi khinh người thái quá ! Triệu lão đại lạnh lùng:

-Ngươi muốn gì ? Ngươi có nhận phần ăn đó hay không nhận nói cho ta biết ! Người đó quát to như sấm:

-Ta không nhận phần ăn nầy ! Ta chẳng cần ăn món đó, ta chỉ muốn ăn thịt ngươi ! Hắn chụp chiếc bồn đựng cơm, quăng vào đầu Triệu lão đại.

Ngờ đâu, Triệu lão đại cũng là tay khá, đưa tay ra đón bắt bồn cơm, đồng thời phóng tới một ngọn cước.

Y cao giọng khích:

- Dám đến nhà trù, sanh sự với ta, thế ngươi không muốn sống chắc ?

Bị ngọn cước của Triệu lão đại làm cho hắn ngã nhào, hắn lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng lên định liều sanh tử với đối phương.

Nhưng từ trong nhà bếp, sáu bảy người bước ra, người nào cũng có gương mặt hầm hầm.

Hồ Thiết Hoa đợi mãi, công cuộc phân phát bữa ăn sáng xong rồi, chẳng thấy người nào lãnh phần mang đi cho bọn Tô Dung Dung y khẩn trương vô cùng.

Y thầm nghĩ:

-Hay là các nàng đó không có mặt tại Ủng Thúy sơn trang.

Y toan rời khỏi nơi đó, bỗng thấy nhiều người cậy đông chực hiếp đáp người kia, mà người kia thì chừng như không còn nhịn nổi nữa dù có chết cũng quyết đánh nhau.

Dĩ nhiên, ỷ đông đánh kẻ thế cô là sự kiện bất công bình, Hồ Thiết Hoa thì có tánh hay can thiệp vào những việc bất bình.

Y nghĩ, lúc nầy không phải là lúc nên sanh sự vô ích, song chẳng hiểu tại sao, y cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, nếu không can thiệp chắc chắn, y không khoan khoái được để lo những việc gì khác.

Triệu lão đại vung nắm tay to bằng cái bát, giáng xuống đầu đại hán đó.

Bỗng một bóng người lao vút tới, phất bàn tay tát vào mặt y.

Đồng thời gian, người đó vung tay kia đánh hất haii tên nữa, ngã nhào.

Còn lại mấy tên chúng cùng hét lớn, cùng xong tới, vây chặc người can thiệp.

Và người can thiệp, không ai khác hơn là Hồ Thiết Hoa.

Trong bọn chúng có tên cầm dao xắt thịt, có tên cầm đũa sắt, chúng vớ được món gì là dùng món đó là vũ khí bổ xuống đầu Hồ Thiết Hoa.

Vô ích ! Hồ Thiết Hoa chỉ khoát tay một vòng, tất cả đều ngã lỏng chỏng trên nền nhà.

Triệu lão đại sợ hãi đến xám mặt, hấp tấp hỏi:

-Tiểu tử … tiểu tử thuộc về nhóm nào ? Nhóm chăn ngựa phải không ?

Đại hán bị chúng hiếp đáp, thuộc toán chăn ngựa, chúng thấy Hồ Thiết Hoa tiếp trợ hắn nên cho là đồng bọn ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Phải ! Ta thuộc nhóm chăn ngựa đây ! Người tron nhóm chăn ngựa đâu phải bất cứ ai cũng có thể khinh khi ?

Bỗng, Triệu lão đại nhặt một thanh đao, nhanh lẹ phạt ngang qua chân y.

Y phóng chân đá bay thanh đao đó, đoạn bồi thêm một đá nữa, Triệu lão đại ngã nhào.

Đại hán kia lập tức vọt mình tới, đè lên người Triệu lão đại, vung tay đấm một lúc hơn mười đấm.

Triệu lão đại kêu to xin dung mạng.

Hồ Thiết Hoa khoái trá vô cùng.

Chợt, có người quát to:

-Các ngươi làm gì huyên náo thế, định phản phải không ? Tất cả đều dừng tay cho ta ! Những người còn đứng đó xem song phương đấm đá nhau, bây giờ cấp tốc rút lui.

Đại hán đang cung tay đấm Triệu lão đại, cũng dừng tay, mặt biến sắc trắng nhợt.

Người vừa quát to, có âm thinh rất ấm dịu nghe âm thinh đó còn ai sợ hãi ? Thế mà âm thinh vẫn có một oai lực vô biên, vừa vang lên là bao nhiêu người răm rắp tuân theo, chẳng một ai dám rục rịch.

Người đó, dĩ nhiên là một nữ nhân, một thiếu nữ đúng hơn, mặt tròn, tuy đang giận, tuy vận y phục như một liễu đầu, song rất đẹp, vẻ đẹp không vì y phục tầm thường mà kém giảm.

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, nàng cũng trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa.

Nàng cao giọng hỏi:

-Việc gì thế ? tại sao các ngươi lại sanh sự đánh nhau ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, mỉm cười, đáp:

-Nào phải chúng tôi muốn sanh sự đánh nhau ? Chỉ vì cái gã Triệu lão đại nầy khinh người, chúng tôi thuộc nhóm chăn ngựa, hết sức chiều lụy hắn, cung kính hắn như tổ tiên, hắn vẫn không vừa lòng, đã không cấp bữa ăn lại còn toan hành hung. Như vậy còn ai chịu nổi ?

Triệu lão đại vội phân trần:

-Không phải vậy đâu, Bình cô nương ! Cô nương đừng tin lời hắn ! Hắn bịa chuyện đấy ! … Bình cô nương trầm gương mặt cười lạnh :

-Ta tin lời hắn hay không tin mặc ta, ngươi bày khôn bày khéo cho làm chi ? Từ lâu rồi, ta thừa hiểu bọn các ngươi tại trù phòng nầy, càng ngày càng hoành hành ngang ngược đối với tất cả người trong trang … Triệu lão đại sợ xám mặt chẳng dám nói gì nữa.

Bình cô nương nhìn Hồ Thiết Hoa từ đầu đến chân một lúc lâu bình tịnh hỏi:

-Công phu của ngươi cũng khá lắm đó, nhưng tại sao ta chưa hề thấy mặt ngươi lần nào ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Tiểu nhân suốt ngày quần quật cạnh những con ngựa, có rổi rảnh đi đâu mà cô nương trông thấy ?

Bình cô nương hừ lạnh:

-Không ngờ trong nhóm chăn ngựa lại có một tay khá như ngươi. Thì ra, người là kẻ đại tài, mà lại sung vào chỗ tiểu dụng ! Nàng day lại đại hán kia:

-Hắn có đúng là người trong nhóm chăn ngựa không ?

Đại hán cúi đầu ken lén nhìn sang Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa tuy cười cười nói nói, song đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, nếu thiếu nữ kia xuất thủ là y nghinh đón ngay.

Sở dĩ, y phải chuẩn bị để sẵn sàng ứng phó là vì y nhận quan ánh mắt của thiếu nữ, một công lực phi phàm, nàng hẳn là một cao thủ trong trang, có một ngôi vị quan trọng lắm.

Ngờ đâu, đại hán trưởng toán chăn ngựa lại gật đầu, trong khi Hồ Thiết Hoa đinh ninh là hắn phủ nhận.

Hắn lại cười thốt:

-Phải ! Đó là người cậu của tiểu nhân, mới đến trang nầy trong mấy hôm thôi, phụ giúp tiểu nhân trong công việc hàng ngày.

Bình cô nương lại nhìn sang Hồ Thiết Hoa, sắ cmặt hòa dịu phần nào.

Nàng cảnh cáo:

đến đây, để phụ giúp công việc cho hắn là được, chứ đến để trợ giúp đánh nhau là không được. Ngươi biết điều đó chứ ?

Hồ Thiết Hoa nhẹ nhõm người.

Y mỉm cười:

-Phải ! Cô nương phân phó, tiểu nhân xin tuân theo ! Bình cô nương nhếch môi như cười song không phải cười. Nàng điềm nhiên tiếp:

-Ngươi có tài nghệ như vậy, dùng vào việc chăn ngựa thì đáng tiếc qua, ậy hai hôm nữa, ngươi hãy tìm ta, ta sẽ an trí cho ngươi vào một chỗ xứng đáng hơn ! Đại hán trưởng toán chăn ngựa nhìn Hồ Thiết Hoa bảo:

-Bình cô nương có hảo ý như vậy, cậu hãy cảm tạ đi ! Cậu có phúc lắm đấy.

Bình cô nương chịu nói giúp cậu với phu nhân thiếu trang chủ thì thế nào cậu cũng có địa vị đó ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đa tạ Bình cô nương ! Hai hôm sau, tiểu nhân sẽ đến bái kiến Bình cô nương ! Y nhận ra, nàng có chiếc lưng ong, đôi đùi rất thẳng, đôi tay trắng mịn, đáng được y bái kiến lắm ! Triệu lão đại cười vuốt hỏi:

-Bình cô nương đến đây, chắc có điều chi phân phó tiểu nhân ?

Bình cô nương trầm gương mặt:

-Trong việc cung cấp cái ăn, ngươi nên công bình, cũng là người trong trang cả, thì không ai khinh ai trọng.

Triệu lão đại cúi đầu:

-Tiểu nhân tuân lệnh ! Bình cô nương hỏi:

-Ta bảo ngươi làm mấy món điểm tâm đó, ngươi làm xong chưa ?

Triệu lão đại kinh hãi xuất hạn ướt đầu.

Bình cô nương cười lạnh:

-Việc gì thế ? Chẳng lẽ ngươi cũng ăn luôn phần của chị em ta ?

Triệu lão đại bối rối:

-Tiểu nhân có gan to bằng núi cũng chẳng dám làm thế ? Tiểu nhân đã làm xong, nhưng … bất quá … bất quá … Bình cô nương trầm giọng:

-Bất quá làm sao ?

Hồ Thiết Hoa vụt cười khan:

điều đó, cũng không nên trách hắn ! Hắn nghĩ là thiếu trang chủ trở về, thì cô nương tất ăn tại tiểu trù phòng, cho nên hắn đã cung cấp những món điểm tâm đó cho người khác rồi ! Bình cô nương nhìn y, như cười nhưng không cười, lạnh lùng thốt:

-Không ngờ ngươi cũng tốt bụng, biện bạch hộ hắn ! Hồ Thiết Hoa bỗng phát giác ra, con người của y cũng không đến đổi quá xấu xí, dù sao vẫn có chút hấp lực, nên cái vị Bình cô nương nầy mới nhìn y với ánh mắt đặc biệt.

Một nữ nhân đẹp, không quen biết với y, nhìn y với ánh mắt đó, bảo sao yy không khoái ?

Cũng may, y chẳng phải là kẽ quá non dại trên gaing hồ, đến đổi thấy chi hấp dẫn là bám theo liền, cho nên y còn nhớ đến nhiệm vụ.

Y đảo mắt nhìn quanh, mỉm cười, tiếp:

-Trù phòng này, sánh sao bằng tiểu trù phòng kia, nơi có vị đầu bếp nấu nướng khéo léo hơn nhiều ? Hẳn cô nương cũng hiểu như vậy chứ ?

Bình cô nương cười lạnh:

đương nhiên tiểu trù phòng phải hơn đại trù phòng, nhưng phải cái là vị đầu bếp là người địa phương này, không biết làm món ăn hạp khẩu vị người Quảng Đông ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Tiểu nhân nghĩ, tư vị của tỉnh nầy, cũng chẳng hơn gì tư vị của tỉnh khác bất quá quen miệng mà thôi. Thỉnh thoảng cũng nên đổi món lạ, hể lạ là ăn ngon ! Đại hán trưởng toán không tưởng là Hồ Thiết Hoa lắm chuyện ham nói như vậy.

Y nói mãi, không chừng Bình cô nương bực bội, phát cáu lên thì có khổ với nhau.

Hắn lo sợ.

Nào hay, Bình cô nương không bực, trái lại còn cười nhẹ, thốt:

-Ngươi cũng có lý. Song đãi khách, phải chiều khách. Ta có mấy vị khách thích dùng điểm tâm theo lối Quảng Đông.

Hồ Thiết Hoa lại chớp mắt, nhóng một câu qau tiếng thở dài:

-Người càng lớn tuổi càng khó tính ! Bình cô nương hừ một tiếng:

-Ngươi cho rằng khách của ta lớn tuổi ?

Hồ Thiết Hoa cố dằn cơn khích động:

-Chẳng lẽ khách của cô nương lại ở lứa tuổi thanh thiếu ?

Bình cô nương mỉm cười:

-Ở cái lứa mà thiên hạ gọi là cô nương đó ? Và chẳng phải một cô nương thôi ! Có đến mấy vị đấy ! Phải cố gắng lắm Hồ Thiết Hoa mới trầm trụ khí nổi. Y vờ thản nhiên, song dù sao ánh mắt của y cũng sáng rực lên phần nào.

May thay, lúc đó Bình cô nương lại nhìn sang Triệu lão đại, nên không nhận ra thần sắc của y biến đổi.

Nàng thốt:

-Ngươi không có mấy món đó cho ta, thì ta làm sao trình lại với thiếu trang chủ chứ ?

Triệu lão đại biến sắc:

-Việc nầy … Hồ Thiết Hoa vụt cười mấy tiếng:

-Thực ra, ngươi không nên quá lo ngại. Nếu ngươi chịu khó theo ta, ta sẽ biện ra mấy món đó cho ngươi ! Triệu lão đại trố mắt:

-Ạ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Một vị đầu bếp nấu nướng cho thiên hạ ăn, chắc chắn cũng có dành phần lại cho mình. Nếu không vậy, chẳng ai làm cái nghề nấu nướng cả ? Ngươi theo ta, ta tìm cho ! Hay là ngươi cứ mang ra, ta khỏi tìm ! Bình cô nương hỏi:

-Tại sao ngươi biết vậy ?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Vì người nấu ăn ngon, tất phải sành ăn. Đã sành ăn, tất thích ăn. Gặp món ngon, hắn phải dành phần cho mình ! Hắn là đầu bếp, tại sao hắn không nấu nướng dư ra một phầndành cho hắn ?

Đúng như Hồ Thiết Hoa đoán. Triệu lão đại còn giấu lại một phần.

Bình cô nương nhìn Hồ Thiết Hoa, lộ vẻ thán phục:

-Ngươi thông minh đấy ! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Không phả tiểu nhân thông minh đâu ! Bất quá tiểu nhân thích ăn ngon, lại có học nghề nấu nướng, cho nên biết rõ tánh ý của các vị đầu bếp. Phàm làm một vị đầu bếp mà không ăn vụng, ăn xén, thì có khác nào mèo chê mỡ, chó chê phân ! Y nâng chiếc mâm có lồng bàn đậy kín lên, nhong nhóng tay, cân thử đoạn thốt:

-Cũng khá nặng đấy ! Bình cô nương hãy để tiểu nhân mang hộ nhé ! Bình cô nương mỉm cười:

-Ngươi lanh lợi, siêng năng, chịu khó như vậy, trong tương lai hẳn phải lập nên sự nghiệp ! Hồ Thiết Hoa nhìn lại đại hán trưởng toán chăn ngựa, ánh mắt ngời niềm cảm kích.

Hắn gật đầu, dặn khéo:

-Cẩn thận đấy ! Nơi đó tôn nghiêm, chẳng phải là chỗ cậu múa lưỡi khua môi như ở đây được ! Nếu có bề gì, thì liên lụy cả đến tôi nữa đấy ! Cậu biết chứ ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Y lặng lẽ theo sau Bình cô nương.

77. Lấy Ân Báo Oán

Đi phía trước, thỉnh thoảng Bình cô nương quay đầu lại mỉm cười với Hồ Thiết Hoa.

Tự nhiên y đắc ý phi thường, mà cũng khoan khoái vô cùng. Đắc ý vì rất có thể tìm ra tung tích bọn Tô Dung Dung, và khoan khoái vì Bình cô nương có vẻ tình tứ với y.

Nghĩ đến cái cảnh Tiểu Phi mừng rỡ khi gặp lại bọn Tô Dung Dung, y nghe lòng phơi phới.

Chàng phí trọn mấy tháng trời, không tìm ra họ, bỗng dưng y lại tìm được, y có thể hãnh diện với bạn được lắm chứ ?

Hơn nữa, tìm được Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ, có cả Hắc Trân Châu rồi, y sẽ dẫn bốn người, hiệp lực với Tiểu Phi thì có lo gì không san bằng Ủng Thúy sơn trang nầy như bãi hoang ?

Y thầm nghĩ:

-Lão Xú Trùn phục ta vô tưởng ! Niềm khoan khoái làm cho Hồ Thiết Hoa nhẹ bước thoăn thoắt tiến sát bên sau Bình cô nương.

Y lại nghĩ:

đến lúc đó, giả như ta thích cái vị cô nương tên Bình hay họ Bình này, ta chỉ cần vuốt tay qua má nàng là nàng nhào vào lòng ta ngay ! Miên mang với những ý niệm đó, y không lưu ý đến đường lối quanh co do Bình cô nương hướng dẫn.

Bỗng Bình cô nương hỏi:

đã đến nơi rồi, ngươi còn muốn đi tới nữa sao ?

Hồ Thiết Hoa chợt tỉnh cơn mơ, cười nhẹ:

-Ở đây à ?

Bình cô nương mỉm cười:

-Không ở đây thì ở đâu ? Trong nhà đó ?

Rèm châu buông cuống, bên trong vắng lặng đến lạnh lùng. Chốc chốc, một làn hương thoảng ra, chẳng rõ hương của loài hoa gì, hay mùi hương của người.

Có điều, hương thanh và dịu quá ! Bình cô nương lại cười hắc hắc:

-Sao ngươi sững sờ ? Hãy trao chiếc mâm cho ta ! Một tay tiếp nhận chiếc mâm, tay kia vỗ nhẹ lên đầu vai Hồ Thiết Hoa, thấp giọng bảo:

đêm nay, ngươi nhớ đến tìm ta nhé ? Nhớ nhé ! Hồ Thiết Hoa mừng rơn, song lại luyến tiếc, bởi y nghĩ là dù sao thì y cũng không thể đáp ứng thịnh tình của nàng thiếu nữ đa tình nầy.

Y toan nói mấy tiếng, để rồi sau đó sẽ động thủ, ngờ đâu … Ngờ đầu, Bình cô nương lại động thủ trước.

Bàn tay còn đặt nơi đầu vai của Hồ Thiết Hoa, nhanh như chớp nàng hạ bàn tay đó xuống, điểm nhanh vào bốn huyệt nơi cánh tay tả của y.

Tay tả bị điểm huyệt, tay hữu còn nâng chiếc mâm, Hồ Thiết Hoa chưa kịp làm gì, Bình cô nương chụp tay vào cổ tay cầm mâm của y tay kia tiếp chiếc mâm ngay.

Xong, nàng buông cổ tay Hồ Thiết Hoa, rồi thuận thế, nàng đánh ra một chưởng.

Hồ Thiết Hoa ngã nhào.

Nàng nhìn y, điểm một nụ cười:

-Tiểu tử đa tình ơi, ngươi đối với ta rất tốt, song ta phải phụ lòng ngươi, bắt buộc phải vậy, ngươi đừng hận ta nhé ! nàng gọi to:

-Có ai đó chăng ? Đến đây gấp ! Từ trong nhà, mấy đồng tử vận áo xanh, tóc bỏ dài phủ bờ vai, như tóc gái chạy ra.

Bình cô nương bảo:

-Mang gã đi, lấy da trâu cột hắn, rồi chạy báo phu nhân thiếu trang chủ hay, cái người mà phu nhân bảo ta lưu ý đó, ta đã bắt được rồi.

Thanh y đồng tử cúi đầu:

-Vâng ! Bình cô nương lại tiếp:

-Còn việc nầy nữa ! Bảo Trương quản gia tìm gã trưởng toán chăn ngựa, đánh hắn năm mươi ocn, rồi dẫn hắn qua Huỳnh quản gia trị tội hắn thông đồng với địch.

Hồ Thiết Hoa còn tỉnh trí chứ chưa dến đổi hôn mê, trố mắt hỏi:

-Không lẽ … ngươi biết trước ta là ai ?

Bình cô nương mỉm cười:

-Một con người có thinh danh chấn dội khắp giang hồ như Hồ đại hiệp còn ai không biết chứ ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Nhưng ngươi … Bình cô nương chận lời:

-Phu nhân thiếu trang chủ đoán thế nào ngươi cũng đi tìm bốn vị cô nương đó, nên dặn ta lưu ý đề phòng. Ta nghĩ, giờ nầy là giờ điểm tâm, thế nào ngươi cũng đến trù phòng, truy ra manh mối. Trừ nơi đó ra, ngươi không còn đến đâu nữa, bởi một khu trang viện mênh mông như thế này, ngươi còn biết tìm đâu trong thời gian kỷ lục và không gây nên sự chú ý của mọi người ?

Nàng mỉm cười rồi tiếp:

-Nếu không thế tại sao ta tin ngươi quá dễ dàng chứ ? Đó cũng là một nhược điểm của nam nhân, cứ tưởng là nói một vài câu lừa gạt được nữ nhân ngay ! Thực ra thì nữ nhân lừa gạt nam nhân dễ hơn gấp mấy lần ! Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

-Mình biết quá rõ cái đạo lý là thế, tại sao mình lại quá tin nàng ! Có lẽ tại mình tự tin cực độ ! Tiểu Phi cầm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công địch.

Mũi kiếm vốn khó nắm, cầm được cũng không vững chắc, xử dụng lại không phát huy đúng công lực.

Dùng chuôi kiếm công địch, dĩ nhiên không bằng mũi kiếm rồi.

Trên thế gian này, có lẽ từ nghìn xưa, chẳng có một ai cầm kiếm với tư thế đó, trừ ra có ý khinh miệt đối phương không xem đối phương ra cái quái gì.

Nhưng hiện tại, Tiểu Phi không thể có cái ý khinh miệt đối phương, bởi đối phương là những tay kiếm khách lừng danh khoảng thời gian mấy mươi năm về trước, bởi đối phương gồm những năm người, người nào cũng có thể lầy mạng chàng dễ dàng.

Hơn thế, ở đây chẳng phải một đối một, mà chàng phải đối phó với cả một thế trận, cả một đầu pháp liên thủ.

Ngoài ra, trận thế vừa phát động kiếm pháp của đối phương đã phát huy rồi, chỉ qua mấy chiêu đầu, chàng nghe mũi kiếm của địch phớt ngang hông làm rách soạt một đường tuy không sâu lắm.

Tuy vậy chàng không thay đổi tư thế cầm kiếm.

Tại sao ? Cái dụng ý của chàng không ai hiểu nổi, dĩ nhiên trừ chàng ra.

Ai ai cũng biết, chẳng khi nào Tiểu Phi làm một việc gì vô ích song trước sự tình này chẳng ai đoán ra cái ý của chàng.

Nhưng ai thừa công đâu hỏi chàng ? Dù có hỏi, chưa chắc gì chàng nói thật.

Và cũng không ai dư thời gian suy nghiệm, bởi chẳng phải lúc dùng trí xét đoán.

Ai ai cũng chuyên tâm thi triển kiếm pháp, cố giữ khỏi phân tâm thì còn ai hỏi gì về cái lối cầm kiếm quái dị của chàng ! Kiếm quang ngời ên, xẹt vùn vụt, như những cái mống bạc dài có, ngắn có, thẳng có, uốn cầu vồng có.

Một phút giây, mỗi người có thể đánh ra hằng mươi chiêu, mà toàn là nhng chiêu tuyệt độc. Chuyên tâm đối phó, sợ không đủ ứng biến, còn đầu ý trí suy nghĩ vẩn vơ ?

Tinh thần tập trung vào thanh kiếm, kiếm và tâm hợp nhất, có như thế, đường kiếm mới lợi hại.

Sáu thanh kiếm ngắn dài bất nhất, phát huy những chiêu bất đồng, nhưng sáu thanh hợp nhất, các chiêu hợp nhất, rồi tính, khí, thần và lực của sáu người cũng hợp nhất.

Trên thế gian này, còn ai ngăn chặn nổi cái áp lực hợp nhất đó ?

Kiếm quang tạo thành chiếc lưới bao quanh, chiếc lưới dần dần thu hẹp.

Trong màn lưới đó, Tiểu Phi như con cá.

Con cá mắc trong lưới rồi, làm sao thoát khỏi ?

Kiếm quang phủ kín, kiếm khí lại lạnh rợn, chịu cái lạnh của kiếm khí, cũng đủ mệt rồi, nói chi đến việc thoát khỏi màn lưới ?

Thần sắc của Liễu Vô My biến đổi luôn luôn, cho đến bây giờ, nàng mới điểm nhẹ một nụ cười.

Bởi nàng chắc chắn Tiểu Phi không thể xông phá nổi kiếm trận.

Bởi theo nàng nhận xét, kiếm trận nầy kín đáo hơn tất cả những kiếm trận đã có từ xưa đến nay.

Đến lão nhân tàn phế kia, sắp về lòng đất lạnh, cũng lộ vẻ khích động.

Kiếm khí từ trận thế phát ra, trận thế do lão sáng chế, như gieo vào người lão một nguồn sinh lực, giúp lão hồi dương sau nhiều năm tê liệt.

Bàn tay lão, ngày thường thay vì cử động chỉ rung rung thôi, rung mãi ngày nầy qua ngày khác, suốt tháng quanh năm, giờ đây chốc chốc lại vươn ra, thân hình nhú nhú như muốn đứng lên, muốn nắm chuôi kiếm tham gia chiến dịch.

Ngồi yên một chỗ mà nhìn, tự nhiên lão phải ngứa ngày, không ngứa xác thịt, cũng ngứa tinh thần.

Trong khi đó, tại kiếm trận màn lưới thu hẹp dần dần.

Y phục của Tiểu Phi rách dần dần, kiếm khí đã rọc ngang, rọc dọc, y phục tơi tả hơn y phục của một gã hành khất.

Chừng như từ lúc phát động trận thế, chàng không hoàn thủ một lần nào.

Cũng trong lúc đó một thanh y đồng tử đến tìm Liễu Vô My, thì thầm mấy câu bên tai nàng.

Nàng được báo tin, Hồ Thiết Hoa đã sa lưới rồi.

Cái tin đó làm cho Liễu Vô My thêm khoan khoái. Và nàng cười. Nụ cười bên cạnh kiếm trận, nụ cười trong khung cảnh nặng kiếm khí, có vẻ tàn khốc phi thường ! Bỗng … Kiếm khí ngưng đọng, kiếm quang ngưng đọng, bóng người ngưng đọng.

Tất cả đều ngưng đọng, như một bộ máy gồm nhiều bộ phận dừng lại khi cơ quan chánh dừng lại.

Kiếm quang ngưng đọng, sáu thanh kiếm hiện nguyên hình, sáu thanh kiếm gát chéo vào nhau, bên trên đầu Tiểu Phi.

Oai lực của kiếm trận dồn Tiểu Phi vào giác độ cuối cùng của tử cảnh.

Một thanh kiếm nếu nhích động trong lúc nầy là Tiểu Phi kể như hưu hỉ.

Hà huống, sáu thanh kiếm đang trong tư thế nhích động.

Dù chàng có thân pháp nhanh hơn tia sáng, cũng chẳng hy vọng thoát chết.

Dưới gầm trời này, không một ai tránh được dưới sáu thanh kiếm trong tư thế đó! Bỗng một tiếng coong vang lên ngân dài.

Sáu thanh kiếm mất hẳn cái oai lực bức người sáu thân hình thừ ra như sáu tượng gỗ.

Lmv ngưng ngay nụ cười đáng lẽ còn nở rộng, nở đến bày răng, nở đến thành tiếng.

Nụ cười ngưng nở, vẻ tươi vui trên gương mặt nàng biến mất màu trắng nhợt hiện ra.

Tiểu Phi đã tiếp cận sát nách Lý Ngọc Hàm, một tay án nơi ngực hắn, tay kia kiềm cứng cổ tay cầm kiếm của hắn.

Thanh kiếm của Tiểu Phi đã rời tay chàng, chàng cầm cổ tay Lý Ngọc Hàm, chuyển hướng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm qua lão nhân có vẻ quắc thước với thân hình cao lớn.

Chàng dùng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm, chận ngang thanh kiếm của lão nhân đó song vẫn do Lý Ngọc Hàm nắmchuôi, chàng chỉ nắm cổ tay hắn điều khiển.

Lão nhân ốm nhỏ, thấp vóc hai tay cầm hai thanh kiếm trái với lúc vào cuộc, lão chỉ có một thanh thôi.

Không rõ từ lúc nào, tại sao, thanh kiếm trong tay Tiểu Phi lại sang qua tay lão.

Kiếm trận kín đáo, lợi hại, do sáu thanh kiếm phối hợp mà thành.

Phải có đủ sáu thanh, trận thế mới linh động, trận thế mới có hồn.

Thiếu một thanh, guồng máy mất một bộ phận, không hoạt động được.

Thừa một thanh, guồng máy bị ngăn trở, không hoạt động được.

Năm lão nhân, thủ sáu thanh kiếm, cộng thêm một thanh của Lý Ngọc Hàm, thành bảy thanh.

Thế là thừa, thừa là cớ ngăn trở, trận thế không hoạt động được dù Tiểu Phi tay không, dù chàng chẳng cần lợi dụng tư thế uy hiếp Lý Ngọc Hàm, trận thế không còn hiệu lực đối với chàng nữa.

Như vậy là kiếm trận bị phá vỡ.

Trận bị phá, nếu có một lão nhân nào tấn công, thì sự tấn công đó nằm trong khuôn khổ cá nhân, chứ không do chiến lược của trận thế.

Một lão nhân nào trong số, dù muốn tấn công, cũng chẳng làm sao thực hiện cái ý đó được.

Bởi cả sáu người, chưa đủ thắng nổi trước một Tiểu Phi, thì một người đơn độc xuất thủ làm gì ?

Giả như xuất thủ mà không đắc thủ, thì vừa mang tiếng tiền bối bức hiếp hậu sanh, lại vừa thẹn nhục thất bại.

Huống chi Tiểu Phi đang uy hiếp Lý Ngọc Hàm, nếu chàng xuất nội lực ấn mạnh vào ngực hắn, ngũ tạng của hắn sẽ bị dập tan mà chết lập tức.

Ai không sợ vỡ đồ vật nhà, khi muốn liệng cho chết một con chuột.

Năm lão nhân bất động.

Liễu Vô My nghe mồ hôi lạnh ướt đẫm lòng bàn tay.

Một lúc sau, Tiểu Phi nhìn qua lão nhân ốm nhỏ có vóc thấp, điểm một nụ cười thốt:

-Từ hai mươi trước, tại hạ từng ngưỡng mộ Oai danh của Lăng lão tiền bối, tuyệt học Xuất Thủ Song Tuyệt Uyên Ương thần kiếm của tiền bối từ bao nhiêu năm qua vẫn giữ ngôi vị độc tôn trong thiên hạ võ lâm. Không ngờ hôm nay lại được tiếp xúc với tiền bối thực là một vinh hạnh rất lớn cho tại hạ ! Lão nhân hừ một tiếng, hỏi:

-Ngươi đã sớm nhận ra lão phu ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vừa trông thấy năm vị tại hạ chỉ nhận ra được một, nhưng một đó chẳng phải là lão tiền bối ! Nói như thế, có nghĩa là thoạt đầu chàng chưa nhận ra lão nhân mãi đến lúc kiếm trận phát động, chàng mới hiểu lão là ai.

Lão nhân thấp nhỏ đó lại hỏi:

-Ngươi nhận ra ai trước tiên ?

Tiểu Phi hướng ánh mắt sang lão cầm thanh kiếm gỗ, thốt:

-Tại hạ thoạt đầu nghĩ rằng, vị tiền bối cầm thanh kiếm gỗ kia là Ngọc Kiếm Tiêu Thạch, một bậc đại hiệp từng gieo khiếp đảm khắp sông hồ mấy mươi năm về trước.

Chàng nở nụ cười hòa dịu, tiếp:

-Thanh Ngọc kiếm của Tiêu đại hiệp là một vật chí báu trong võ lâm, mà Tiêu đại hiệp thì lại là một kiếm khách thượng đỉnh, trên giang hồ số người được liệt ngang hàng, đếm chẳng đủ đầu ngón bàn tay. Có lẽ đại hiệp sợ tại hạ nhìn vật mà nhận ra người, nên mới dùng thanh kiếm gỗ, đánh lạc hướng suy đoán của tại hạ ! Ngọc Kiếm Tiêu Thạch trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ tháo vuông vải bao mặt, đoạn thốt:

-Ngươi nói đúng. Lão phu là Tiêu Thạch. Ngươi đã biết lai lịch của lão phu hẳn cũng biết luôn mối liên quan giữa lão phu và Lý Quan Ngư. Điều đó lão phu không cần phải dẫn giải.

Tiêu Thạch có gương mặt trắng tròn, đôi mắt sáng phi thường, râu và tóc đều bạc.

Khoảng giữa đôi my có mấy đường nhăn, chứng tỏ thuở thiếu thời từng trải qua lắm độ phong trần.

Mãi về sau mới phát phúc.

Tiểu Phi lại cười rồi tiếp:

-Tại hạ thừa hiểu, năm vị có liên quan mật thiết với Lý lão trang chủ, bởi đó, tại hạ nghĩ ra trong năm vị, thế nào cũng có Lăng Phi Các lão tiền bối, ngoại hiệu Song Kiếm Vô Địch, Lăng lão tiền bối có thân tình với Lý lão tiền bối, hẳn phải có mặt trong dịp nầy bên cạnh các vị khác. Bất quá trong nhất thời tại hạ chưa biết được vị nào là lăng lão tiền bối ! Lăng Phi Các cau mày hỏi:

đến lúc nào, ngươi mới nhận ra lão phu ?

Tiểu Phi đáp:

-Sau khi lão tiền bối xuất chiêu. Nhìn qua chiêu thức tại hạ nhận ra ngay.

Lăng Phi Các hừ một tiếng:

-Lão phu không xử dụng kiếm pháp của bổn môn ngươi bằng vào đâu lại nhận ra người qua võ công ?

Tiểu Phi giải thích:

- Dù tiền b::À::

xử dụng một kiếm pháp đặc biệt, song cái dấu vết quenthuộc vẫn còn, bởi bình sanh tiền bối chuyên dùng Uyên Ương kiếm, loại kiếm đi đôi mới phát huy đủ ảo diệu. Quen dùng song kiếm, bỗng nhiên lại dùng một thanh, thì dù sao cũng phải lúng túng phần nào … Chàng cười, rồi tiếp:

-Sự lúng túng của lão tiền bối, chẳng phải do nơi tay cầm kiếm mà nó hiện ra ở nơi tay không cầm kiếm. Đành rằng bàn tay không đó, tiềnbối bắt quyết, nhưng lúc khẩn trương thay vì giữ vững ấn quyết tiền bối lại nằm chặt lại, như nằm một chuôi kiếm. Đó là một thói quen, bởi bàn tay đó từ mấy mươi năm qua, luôn luôn cầm kiếm bấy giờ để không, ấn tượng vẫn còn như thường.

Lăng Phi Các suy nghĩ một lúc lâu, đoạn hỏi:

-Bởi thế ngươi nắm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công lão phu ? Ngươi đinh ninh là vì thói quen, ta phải chụp chuôi kiếm đó, khi ngươi chạm nó vào lòng bàn tay ta ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy đó, lão tiền bối. Và vô hình chung tiền bối chụp liền, trực giác cũng không phát hiện kịep, bởi thói quen lấn át cả mọi cảm giác.

Lăng Phi Các thở dài:

đúng như ngươi vừa nói ! Lão phu nắm chuôi kiếm trong tayrồi vẫn chẳng biết tại sao thanh kiếm lại về tay, và cứ tưởng mình đang xử dụng song kiếm như ngày nào ! Tiểu Phi tiếp:

-Tuy nhiên, tiền bối cũng thừa hiểu là kiếm trận này mà cũng như tất cả mọi kiếm trận trong võ học, có một số kiếm nhất định, không thể thiếu, không thể thừa, dù chỉ thiếu một hoặc thừa một. Nếu thiếu hoặc thừa chỉ một thanh kiếm thôi, trận thế sẽ không linh động ăn khớp nữa, do đó tự nó vỡ tan, đối phương không cần phải xuất lực công phá.

Lăng Phi Các đang suy nghĩ về một việc gì đó, tâm tư trầm trọng, không nói gì thêm.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Nói là trận thế vỡ, bất quá phải nói như vậy thôi, sự thực thì thiếu một thanh kiếm hoặc thừa một thanh kiếm trận thế chỉ lộ phần nào sơ hở và với tài nghệ các vị sự sơ hở đó sẽ được sữa chữa dễ dàng nhanh chóng. Cho nên … Lão nhân cao lớn quắc thước chận lời:

-Ngươi bức hiếp Lý thế huynh, dồnbọn ta vào cái thế liệng chuột sợ bể đồ, bắt buộc phải dẹp kiếm trận ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tại hạ Ở trong cái thế chẳng đặng đừng. Tuy nhiên, tại hạ không có lòng nào sát hại Lý huynh ! Đột nhiên, Liễu Vô My vọt mình tới, cao giọng hỏi:

đã thế sao ngươi còn uy hiếp người ta ?

Nàng đã ra mặt chống đối rồi, không còn giữ lễ độ giả vờ nữa.

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Tại hạ buông tha Lý huynh, các vị có buông tha tại hạ chăng ?

Liễu Vô My nghiến răng:

-Chỉ cần người không làm gì hại đến chàng, ta đáp ứng … Lý Ngọc Hàm đang cúi gầm đầu nhận bại, lúc đó vụt ngẩng mặt lên, hét:

-Liễu muội không thể đáp ứng hắn việc gì cả ! Liễu muội đừng quên … Liễu Vô My dậm chân:

-Khi nào tiểu muội lại quên ! Chỉ … Lý ca … Lý ca …Tiểu muội làm sao để hắn làm hại đến Lý ca … Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Ngu ca có làm sao cũng chẳng quan hệ gì. Dù ngu ca có chết cũng không buông tha hắn được ! Liễu Vô My suýt bật khóc:

-Tiểu muội biết ! Lý ca vì tiểu muội mà không tiếc … Chợt Lý Ngọc Hàm hét lên một tiếng lớn.

Đồng thời gian hắn húc đầu vào ngực Tiểu Phi, phóng hai chân theo thế liên hoàn, vào dạ dưới của Tiểu Phi.

Đến Lăng Phi Các cũng biến sắc.

Bởi ai ai cũng hiểu là nếu Tiểu Phi ấn mạnh bàn tay, thì tâm mạch của Lý Ngọc Hàm phải đứt đoạn.

Và hắn chết trước khi đạp trúng đối phương.

Hai tiếng binh binh vang lên. Đôi chân Lý Ngọc Hàm trúng đích.

Hắn loạng choạng lùi lại, thanh trong tay hắn bay lên cao.

Nhưng hắn không ngã.

Như vậy là hắn không việc gì. Như vậy là Tiểu Phi không xuất thủ. Và trái lại, chính Tiểu Phi ngã nhào.

Giết người để khỏi chết chàng không làm. Chàng không hạ thủ thà chịu hại.

Lý Ngọc Hàm lùi lại, Tiểu Phi ngã xuống, thanh kiếm bay lên.

Liễu Vô My nhún chân vút mình theo, chụp chuôi kiếm lộn người một vòng, từ bên trên chém xuống.

Dĩ nhiên nhát kiếm đó nhắm Tiểu Phi làm đích.

Bị hai cái đạp, Tiểu Phi nghe toàn thân chấn động, mồ hôi đổ ra ướt mình mặt xanh dờn.

Trong tình thế đó, chàng làm sao tránh được phát kiếm thần tốc của Liễu Vô My?

Đột nhiên một tiếng coong vang lên ngân dài. Lửa bắn tứ phía.

Năm lão nhân cùng xuất thủ, sáu thanh kiếm cùng chớp. Sáu thanh kiếm kết thành một chiếc giá, ngăn chặn thanh kiếm của Liễu Vô My.

Thanh kiếm của nàng chạm phải giá kiếm đó, dội trở lại lên không nàng cũng bị chấn dội, lộn người một vòng đáp xuống.

Cánh tay cầm kiếm tê dại, nhưng thanh kiếm không vuột, nàng vẫn còn nắm chắc.

Nàng rung giọng hỏi:

-Tại sao … tai sao các vị tiền bối cứu hắn ?

Tiêu Thạch cao giọng :

-hắn không ỡ giết chồng ngươi, nên mới bị đạp ngã như thế ngươi lại nhân lúc hắn thất cơ vì tha chết cho chồng ngươi, lại toan hạ sát hắn như vậy chẳng hóa ra nhà họ Lý tại đất Hổ Khâu nầy bất nhân bất nghĩa sao ?

Liễu Vô My cúi đầu, không nói gì được.

Lý Ngọc Hàm quỳ xuống, cúi thấp đầu trầm giọng thốt:

-Hắn nương tay tha chết, vãn bối biết ơn ! Ơn đó, vãn bối trọn đời ghi nhớ. Vô luận làm cách nào, để đáp ớn đó vãn bối không từ.

Tiêu Thạch hừ một tiếng:

-Chúng ta là người trong võ lâm, ân oán phải phân minh ! Đó là lẽ dĩ nhiên rồi ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ơn của hắn, vãn bối phải báo đáp. Nhưng ngày nay, vô luận như thế nào, vãn bối cũng không thể buông tha hắn ! Tiêu Thạch nạt:

-Ngươi nói gì thế ?

Lý Ngọc Hàm cúi thấp đầu hơn một chút nữa, tiếp:

đối với vãnbối cái ơn tha chết dù nặng, vẫn không nặng bằng ơn sinh thành.

Ngày nay, nếu vì tình riêng vãn bối buông tha hắn, thì gia phụ lại ôm hận suốt đời.

Trong hai đường hiếu và nghĩa vãn bối chọn hiếu bỏ nghĩa. Và chắc ácv ị không nỡ nào cưỡng bách ãn bối làm người bất hiếu ! Tiêu Thạch trầm ngâm lâu lắm, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Lý Quan Ngư.

Gương mặt mất sắc, như da cây khô của lão nhân họ Lý, lúc đó ửng đỏ lên.

Vành môi của lão rung rung, đôi mắt cũng ngời niềm bi phẫn.

Một ngọn lửa thiêng đang nung nấu nơi lão, giúp lão hồi sinh để chứng kiến sự tình, một sự tình lão chờ đợi kết thúc từ nhiều năm trước.

Tiêu Thạch thở dài.

Đảo ánh mắt nhình quanh đồng đạo, lão hỏi:

-Các vị nghĩ sao ?

Bốnvị kia lộ vẻ hết sức khó khăn.

Không một ai đáp liền câu hỏi đó.

Lý Ngọc Hàm nhìn qua từng vị, tiếp:

-Vãn bối biết rõ, các vị là những bậc đại anh hùng, có oai vọng lớn, thân phận cao, không bao giờ lợi dụng cái nguy của người hạ độc sát hại người. Song vì chỗ giao tình ngày trước, chắc các vị không ỡ để gia phụ thống khổ ngay trước mắt các vị ! Hắn ngẩng đầu lên, cao giọng hơn :

-Bảy năm qua, gia phụ khổ luyện kiếm trận nầy, rồi luyện luôn kiếm khí, trong một phút không thận trọng phải lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Từ đó, sống cũng như chết, thà chết còn sướng hơn sống. Người cố gắng sống để chờ đợi có ngày nay, các vi nỡ nào … Tiêu Thạch hét lên:

-Thôi đi, ngươi không cần phải nói nữa. Bây giờ, ta hỏi ngươi một câu, ta giết Lưu Hương rồi gia gia ngươi có lợi gì ?

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Thực ra vãn bối không hiểu được nguyên nhn nào khiến gia phụ quyết lấy mạng sống của hắn. Vãn bối là con, bổn phận làm con phải tuân lịnh cha, giả như các vị còn nghĩ đến chỗ giao tình với gia phụ ngày nào, thì … Tiêu Thạch chận lời:

-Ngươi khỏi phải đề tỉnh ta, Lý Quan Ngư đối với ta rất tốt. Thà ta phụ thiên hạ, chứ không thể phụ gia gia ngươi ! Lão rút thanh kiếm về.

Giá kiếm gồm sáu thanh do năm người gát chéo, đã mất đi một thanh rồi.

Lão hỏi các vị kia:

-Ý lão phu đã quyết, còn các vị nghĩ như thế nào ?

Lão nhân có thân vóc cao lớn, thở dài một tiếng:

-Lão Thạch đã quyết định như vậy, lão phu còn nói gì hơn ! Lăng Phi Các tiếp nối:

-Lão phu đối với Lý Quan Ngư kể như chí thân rồi. Cái cảnh của lão phu lại càng khó xử hơn các vị nhiều ! Cho nên … cho nên … Bỗng lão quay mình, đoạn buông luôn:

-Ngày nay, vô luận các vị giết hay tha Lưu Hương, lão phu cầm như không hay biết. Các vị cứ xem là không có mặt lão phu ! Ba người lên tiếng bốn thanh kiếm được thu hồi.

Lão nhân có hình dáng thông thường, trầm mặc từ lúc đầu, bây giờ mới thốt:

-Lão phu đồng thái độ vớ Lăng Phi Các ! Chừng như lão ta không thích nói nhiều. Nói mấy tiếng đó rồi, lão quay mình bước ra.

Năm thanh kiếm được thu hồi.

Giá kiếm không còn nữa, bởi hiện tại chỉ thừa lại một thanh, một thanh kiếm không tạo thành giá kiếm, cũng như một cội cây không thể tạo thành rừng.

Không thành rừng, chim không nơi đổ.

Không thành giá kiếm, Tiểu Phi mất sự chở che.

Còn lại một lão nhân cao lớn. Lão nắm chắc chuôi kiếm, song mũi kiếm rung rung.

Tiêu Thạch cau mày:

-Lão phu biết, Lý Quan Ngư đối với các hạ giao tình thâm hậu hơn tất cả. Tại sao các hạ không nói gì ?

Lão nhân cao lớn thở dài:

-Lý Quan Ngư đối với lão phu có cái ơn cứu mạng, nếu sự tình chỉ liên quan riêng một tại hạ, thì cá nhân nầy có kể gì ! Dù lão phu xuống tay hạ sát Lưu Hương, điều đó rất dễ làm. Rất tiếc … Tiêu Thạch trầm giọng:

-Rất tiếc làm sao ?

Lão nhân đáp:

-Lạo Thạch cũng htừa hiểu, trong hiện tại, một lời nói, một hành động của lão phu, có ảnh hưởng đến mấy ngàn người trên Võ Đang Sơn. Lão phu làm sao … làm sao … Tiêu Thạch cao giọng:

-Thì ra các hạ cố kỵ vì thân phận một đại hộ pháp trong phái Võ Đang ! Nếu ngày trước, Lý Quan Ngư không cứu các hạ, các hạ còn sống được đến ngày nay chăng ? Tại sao các hạ không thể từ khước chức vị hộ pháp chứ ?

Lão nhân là vị đệ nhất hộ pháp trong phái Võ Đang, đạo hiệu là Thiết Sơn.

Biết được điều đó, Tiểu Phi thở dài.

Tiêu Thạch tiếp:

-Các hạ nên hiểu ngày nay, lão phu đáp ơn Lý Quan Ngư, thì vĩnh viễn lão phu không còn ước thúc đệ tử Ngọc Kiếm môn nữa rồi ! Sau cái việc nầy, lão phu tìm đến rừng sâu, núi cao, quy ẩn, không hề chường mặt với người đời nữa, nếu các hạ đồng ý, chúng ta sẽ kết hợp với nhau ! Thiết Sơn đạo trưởng biến sắc mặt, hơi thở dồn dập. Mồ hôi lạnh đổ ướt đầu.

Tiểu Phi bỗng điểm một nụ cười:

đạo trưởng không phải khó nghĩ ! Đạo trưởng có thể làm như các vị tiền bối kia ! hạ sát tại hạ, cho trọn nhơn tình. Bởi, có nhiều cách dẫn giải đạo nghĩa giang hồ, dẫn giải thế nào cho hợp lý là được. Bởi đạo nghĩa giang hồ không có quy cũ thước ngọc khuôn vàng, mà mọi người phải noi theo chiều duy nhất. Ngày nay, đạo trưởng hạ sát tại hạ trên giang hồ không ai có thể buộc tội đạo trưởng bất nghĩa bất nhân. Trái lại, hào kiệt võ lâm còn ca ngợi đạo trưởng ân oán phân minh. Thọ Ơn, đáp ơn, là việc mà đại trượng phu phải làm, nên làm. Nếu đạo trưởng buông tha tại hạ, thì chẳng hóa ra đạo trưởng không xứng đáng làm người sao ?

Thiết Sơn đạo trưởng dậm chân.

Bỗng lão đưa cao tay tả, chặt xuống vai hữu.

Một tiếng rắc vang lên.

Cánh tay hữu gãy lìa.

78. Tử Vị Tử Vong

Tiêu Thạch kêu lên thất thanh:

-Tại sao các hạ làm thế ?

Thiết Sơn đạo trưởng loạng choạng lùi lại, bật cười nghe ghê rợn:

-Các vị dã thấy rồi ! Lưu Hương đã thấy rồi ! Lão phu không còn ngăn chặn ai giết ai ! lão phu bất lực trở ngăn cuộc tàn sát ! Liễu Vô My biến sắc mặt trắng nhợt, thừ người như một hình gỗ.

Thiết Sơn đạo trưởng rít lên:

-Ngươi còn chờ gì nữa không giết hắn ! Ngươi còn chờ gì nữa chứ ?

Liễu Vô My sụp lạy lão.

Lý Ngọc Hàm cũng sụp lạy luôn.

Cả hai cùng thốt:

đa tạ tiền bối ! Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Có một người đối xử với tại hạ như Thiết Sơn đạo trưởng thì bốn tiếng đạo nghĩa giang hồ mới không còn là chiều bài lừa khách võ lâm ! Tại hạ có chết cũng không oan ức ! Bất quá, tại hạ hãy còn thắc mắc, chẳng hiểu tại sao các vị lại muốn giết tại hạ. Thắc mắc, chung quy vẫn không giải đáp, bởi dù có hỏi, tại hạ cũng chẳng nghe ai giải đáp. Cho nên, tại hạ cần thấy rõ, mình sẽ thành con quỷ hồ đồ ! Chết mà chẳng biết tại sao mình phải chết ! Mũi kiếm của Liễu Vô My cuối cùng rồi cũng đâm vào ngực Tiểu Phi.

Tiểu Phi cảm giác mũi kiếm xuyên da, vào thịt, chứ chẳng rõ tại sao chàng không mảy may sợ.

Mà chàng cũng chẳng nghe đau.

Bất quá, chàng cảm thấy cái gì lành lạnh đâm thủng da thịt của chàng.

Và chàng cũng chẳng rõ tại sao, đúng trong lúc mũi kiếm xuyên qua da, thịt chàng, thần hồn chàng phiêu phưởng đến tận phương xa, đến một vùng đất Bắc, nơi đó có tuyết phủ bao la… Chàng nhớ lại, thuở ấu thơ, chàng cùng Hồ Thiết Hoa đùa giỡn trên lớp tuyết đó, cả hai không nghe lạnh lăn tròn những quả cầu. Có khi, Hồ Thiết Hoa lấy tuyết vò viên, nhét vào miệng chàng. Tuyết rơi vãi ra cổ ra va, chảy dài xuống ngực.

Chính cái cảm giác của ngày xưa đó, giờ đây chàng nghe no trở về trên người chàng, cùng với mũi kiếm của Liễu Vô My.

Hầu hết nọi người đều cảm thấy rờn rợn khi niềm lạnh từ miệng đột ngột nó qua cổ, xuống ngực, thực quản như thế, song chàng lại thích thú với niềm lạnh đó. Một niềm lạnh có vẻ tàn khốc phần nào.

Rồi tự giải thoát phảng phất hiện lên, khi cảm thấy mình được giải thoát rồi, mình không còn sợ hãi nữa.

Sợ, có gì là đáng sợ đâu ? Cái sợ chỉ có nghĩa là khi nào mình nghĩ quá nhiều ở nơi nó. Giả như mình cứ lờ đi thì nó chẳng làm cho mình phải rợn, và mình đâm ra xem thường những nguy hiểm, bởi nguy hiểm là một phương tiện giúp cho mình giải thoát kia mà ! Nếu chẳng có sự nguy hiểm thì làm sao hồn lìa khỏi xác ? làm sao mình tiến bước phăng phăng trên đường giải thoát ?

Người đời sợ cái chết, là vì họ chẳng biết được cái chết che giấu những bí mật gì. Họ chẳng biết, họ lại tưởng tượng, họ tưởng tượng ra nhiều hình thái, nhiều sự việc bên sau cái chết, họ không nắm được cái thực chất của điều do tưởng tượng tạo nên, rồi họ lại sợ.

Có lẽ Tiểu Phi cũng sợ như họ, nhưng trước kia là như vậy, chứ hiện giờ, cái chết đã ở trước mắt chàng.

Cái chết đến với chàng chẳng biết bao nhiêu lần, hiện ra trước mắt chàng dưới nhiều hình thức, nhiều màu sắc.

Cái chết đến với chàng, nhiều lần quá, cho đến lần nầy. Cái chết không hề làm tiêu tan niềm tự tin nơi chàng.

Nhưng trong những lần trước, chàng còn khí lực, để tìm cách ứng phó.hoặc giả, biết đâu, có một người nào đó, xuất hiện đúng lúc giải cứu chàng thoát nạng.

Lần này, chàng hoàn toàn bất lực. Và chàng cũng hòan toàn mất tin tưởng là có người đến cứu chàng.

Không ! Không thể có một ai cứu chàng trong trường hợp này.

Cái chết đã bao lần, đến trước mắt chàng, song chàng xem rất cách xa chàng, có thể là chẳng bao giờ sáp lại gần hơn, xâm nhập vào người chàng.

Nhưng lần này thì cái chết tiếp cận, gần lắm rồi. Chàng không còn hy vọng nữa.

Còn, còn chứ, chàng còn một hy vọng cuối cùng là Hồ Thiết Hoa đưa được bọn Tô Dung Dung thoát khỏi nơi nầy ! Nếu chàng biết được hiện giờ Hồ Thiết Hoa sa lưới, thì làm gì chàng an tâm tiếp đón cái chết ?

Chàng còn tưởng nghĩ đến nhiều sự việc khác nữa, chàng cũng chẳng hiểu tại sao trong khoảng thời gian rất ngắn, độ chừng một thoáng mắt thôi, lại đủ cho chàng bước một bước từ cái sống sang cái chết, chàng lại tưởng nghĩ được rất nhiều việc làm như thế.

Chàng nghe như cảm giác lạnh không đi sâu vào da thịt. Vật gây nên cảm giác đó, dừng lại đứng ngay ngực, và xúc giác dừng lại đó, không dời, không lệch một ly.

Xúc giác di mũi kiếm chạm da. Mũi kiếm dừng lại.

Động tính hiếu kỳ, chàng nhìn thoáng qua Liễu Vô My. Chàng bắt gặp ánh mắt nàng đang nhìn trừng trừng thẳng vào mặt chàng.

Trên gương mặt đẹp trắng nhợt, phản gphất vẻ thê lương lẩn niềm luyến tiếc.

Lý Ngọc Hàm dặng hắng mấy tiếng thốt:

-Lưu Hương huynh ! Thực ra thì bọn tại hạ có lỗi với huynh đài rất nhiều. Mong huynh đài lượng xét, tha thứ cho bọn tại hạ vậy ! Tiểu Phi cơ hồ bật cười, song chàng kềm hãm được tiếng cười, chàng thầm nghĩ:

-Kẻ giết người, yêu cầu người bị giết tha thứ ! Chàng cho rằng câu nói đó thú vị quá chừng ! Rồi Liễu Vô My thở dài tiếp:

-Chúng tôi nào muốn sát hại Lưu Hương huynh ! Song sự bất đắc dĩ, phải đành thế thôi ! Nàng thở dài mấy tiếng, đoạn nhắm mắt lại.

Tiểu Phi biết rõ, mắt nàng nhắm, cho tay đưa tới, tay đưa tới mắt không trông thấy.

Mắt không trông thấy, lòng bớt đau ! Bỗng có tiếng rổ rổ vang lên, như một chiếc bàn gnã đổ, bình trà rơi, chén trà rơi.

Rồi một người gọi to:

- Dừng tay ! Trong phút giây này, ai đến cứu chàng ! Tiểu Phi không hiểu nổi ! Gian phòng, tinh khiết, trang nhã lắm có màn the, có hoa, hoa trong phòng, hoa ngoài phòng.

Một mùi thơm thoang thoảng torng không khí. Chừng như là một khuê phòng.

Nhưng, trong con mắt của Hồ Thiết Hoa dù thế nào cũng chỉ là một phòng giam.

Bình cô nương cứ đi tới, đi lui trong phòng. Dáng đi của nàng rất đẹp, gia dĩ nàng vận áo rất mỏng. Trông thấu cả màu và hoa áo lót nên nàng có vẻ hấp dẫn lạ lùng.

Được nhìn mãn nhãn một thiếu nữ lượn qua lượn lại trước mặt nam nhân nào không cho là mình có diễm phúc nhất trần đời ?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa không thấy khoái chút nào. Y cũng nhìn nàng song nhìn để mơ ước, giá mà y tát được mấy cái tát tai vào mặt nàng, thì sung sướng cho y biết bao ?

Tát vào má, rồi đấm cho nàng gãy mấy cái răng luôn, cho cái xinh xinh đó méo mó, cho quai hàm lệch đi, thì y hả dạ biết mấy ?

Cho nàng chừa bỏ cái tánh lừa người, cho nàng đừng bao giờ nói năng xảo trá nữa ! Rất tiếc, y bị trói, dâyntrói lại bằng da trâu.

Y cũng nói ngoa, nào ai tát vào mặt đấm vào miệng y đâu ?

Người ta đấm, tát được, song không làm, thế là phúc cho y rồi. Tại sao y không đấm được không tát được lại mơ làm ?

Bình cô nương cứ đi, đi tới đi lui mãi.

Cuối cùng, Hồ Thiết Hoa không chịu nổi kiểu cách của nàng, cao giọng hỏi:

-Bàn chân cô nương ngứa lắm sao ? Hay bàn tọa có ghẻ, mà không ngồi được ?

Bình cô nương bước đến trước mặt y, ngồi xuống.

Hồ Thiết Hoa không tưởng là nàng ngoan ngoãn như vậy, thoáng giật mình.

Y càng cao giọng:

-Tại hạ có phải là chồng cô nương đâu, sao cô nương chịu nghe lời dễ dàng vậy?

Bình cô nương không giận, trái lại còn cười tươi:

-Ngươi cho rằng mình sắp chết, nên quát tháo cho hả phải không ? Thực ra, ngươi không nên bực tức, bởi chúng ta không thể giết ngươi.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

đã không thể giết, so lại không tha ?

Bình cô nương điềm nhiên:

-Chờ Lưu Hương chết rồi, bọn ta sẽ tha ngươi ! Hồ Thiết Hoa cau mày.

Bình cô nương cười nhẹ, tiếp:

-Tha, chẳng những một ngươi mà luôn cả bốn vị cô nương kia. Tha một lượt, đủ năm người. Cho nên bây giờ, ngươi nên cầu trời khẩn phật cho Lưu Hương mau chết đi. Hắn chết sớm, bọn ngươi được tự do sớm ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Nếu thế, tại hạ xin lưu lại đây, ăn vạ muôn đời ! Bình cô nương kêu lên:

-Ạ ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, hét:

-Cho cô nương biết, Lưu Hương sống mãi ! Lưu Hương vĩnh viễn sống, chẳng bao giờ chết. Nếu ngay bây giờ, cô nương buông tha tại hạ, đó là cô nương thông minh đấy ! Nếu không, khi hắn đến đây, rồi thì … hà hà ! Hà hà ! Y bật cười vang.

Binh cô nương cũng cười vang:

-Úy ! Trời ơi ! Tôi sợ quá đi, trời ơi ! Nàng tiếp:

-Ngươi dọa ta, ta phải chết khiếp bây giờ đấy ! Bỗng,có tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào:

-Bình cô nương ! Bình cô nương gọi lại:

-Vào đây ! Ngươi gặp phu nhân thiếu trang chủ rồi phải không ? Thiếu phu nhân phân phó gì ta ?

Đồng tử áo xanh tóc chấm vai bước vào, nghiêng mình:

-Phu nhân thiếu trang chủ chỉ cười, chứ không ní gì cả.

Bình cô nương liếc sang Hồ Thiết Hoa, rồi hỏi:

-Ngươi có thấy Lưu Hương Đạo Soái chứ ?

Thanh y đồng tử mỉm cười:

-Có thấy chứ ! Y đúng là một nam nhân có khí phách, có oai phong, có đủ tứ cách một con người đáng kính ! Hơn vị nầy nhiều ! Hơn nhiều ! Kể cả thông minh cũng hơn luôn ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tiểu tử biết cái quái gì ! Bình cô nương cười lớn, đồng tử tiếp:

-Tôi từng nghe nhiều người cho rằng Lưu Hương chỉ là một kẻ tầm thường, bất quá có dung mạo một chút thôi ! Thực ra thì y cũng chẳng có tài gì, bị thiếu chủ nhân đạp một đạp phải nằm dài, không phương cử động ! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi bị quỷ hớp hồn rồi phải không ?

Đồng tử cười hì hì:

-Nếu đại hiệp cho là tôi bịa chuyện, thì đừng tin là hơn ! Bình cô nương cũng cười:

-Bởi lẽ tiểu tử ngu dại chẳng hiểu gì, cho nên những gì hắn nói phải là sự thật ! Hồ Thiết Hoa nghiến răng, lặng người một lúc, cuối cùng thốt:

-Tuy ta không tin, song đang lúc vô sự,chẳng biết làm gì, có thể nghe chuyện láo, giải khuây được lắm ! Ngươi cứ nói đi, ta nghe ! Đồng tử vẫn cười:

đại hiệp vô sự, nhưng tôi lại hữu sự ! Đại hiệp nhàn, tôi lại bận, tôi đâu có thể nói gì cho đại hiệp nghe giải khuây ?

Hồ Thiết Hoa vừa nóng nảy, vừa tức uất, song nóng nảy, tưc uất để làm gì ?

Đồng tử bước ra ngoài.

Đúng là một sự khiêu khích rõ rệt.

Một lúc lâu, hắn lại xuất hiện nơi khung cửa, hắn nhìn Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Giả như đại hiệp muốn biết bằng hữu của mình như thế nào, thì tôi có cách.

Hồ Thiết Hoa buột miệng hỏi:

-Cách nào ?

Đồng từ điềm nhiên:

-Nếu đại hiệp bằng lòng trao cho tôi một vật, tôi cao hứng rồi có thể nói cho nghe ! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Vật gì ?

Đồng tử mỉm cười:

-Vật gì tôi cũng không thích, chỉ thích chiếc hộp do đại hiệp cất giữ.

Chiếc hộp ám khí ! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Quả thật Liễu Vô My không thể quên được vật đó ! tại sao nàng không đích thân đến lấy ?

Đồng tử đáp:

-Cần gì thiếu phu nhân phải đích thân đến đây ? Giả như tôi muốn lấy hết y phục của đại hiệp, để cho đại hiệp trần truồng cũng còn được, đại hiệp chỉ còn có cách giương mắt ếch mà nhìn, chứ làm gì ai ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt quát :

-Ngươi dám ?

Đồng tử cười nhẹ:

-Ai làm gì đượcmtôi mà không dám ? Chẳng qua do quy cũ trong Lý gia, không ai được tùy tiện lấy gì của ai, trừ có sự am tâm tình nguyện.

Bình cô nương cũng cười tiếp nối:

-Ngươi yên trí ! Hồ đại hiệp từ bao giờ cũng khẳng khái lắm ! Khi nào lạ tiếc một vật như vậy mà ngươi phải nói dông dài ? Huống chi, bên ngoài xem tỉnh bơ chứ bên trong thì đại hiệp hết sức nóng nảy đấy ! Nếu ngươi không chịu nói ngay tình huống của Lưu Hương cho dại hiệp biết, có thể đại hiệp tức chết được liền ! Lửa giận trong tâm Hồ Thiết Hoa bốc cao ba trượng. Y muốn biết Tiểu Phi ra sao, dù y không đủ tin đồng tử, vẫn nóng nghe như thương.

Y cố giấu lòng, thở dài, đoạn cao giọng:

-Phải ! Nếu ngươi chịu nói, ta cũng chẳng tiếc chiếc hộp làm gì.

Đồng tử bước tới, lấy chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong mình Hồ Thiết Hoa, đoạn mỉm cười, hỏi:

đại hiệp cam tâm tình nguyện trao chiếc hộp cho tôi ! Tôi không cưỡng bức đại hiệp, có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ta chịu thua rồi ! Ngươi đừng nói chi nữa ! Ta biết là ta đang khổ ! Đồng tử cười tiếp:

-Tuy nhiên, đại hiệp còn đỡ khổ hơn vị bằng hữu của đại hiệp ! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Hắn … hắn ra sao ?

Đồng tử đáp:

-Sau khi y bị thiếu trang chủ đạp ngã nhào, thiếu phu nhân lướt tới đâm một kiếm. Dĩ nhiên y không làm sao tránh khỏi ! Hồ Thiết Hoa không tin, song vẫn kinh hãi như thường, y kêu lên một tiếng lớn.

Đồng tử cười hì hì, tiếp:

-Nhưng, năm vị lão tiền bối cho rằng thiếu phu nhân không nên giết y, do đó cả năm vị cùng xuất thủ, ngăn chận.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Y quên mọi de dặt, kêu lên một tiếng, rồi thở phào, điều đó chứng tỏ y quá quan tâm đến trường hợp của Tiểu Phi.

Và như vậy, là y bị đồng tử lung lạc rồi ! Y thốt:

-Xem ra, năm vị tiền bối đó có tác phong đáng phục, quả không hổ là những bậc đại anh hùng.

Đồng tử hỏi:

-Bây giờ, đại hiệp tin lời tôi rồi chứ ?

Hồ Thiết Hoa chưa nói gì, Bình cô nương mỉm cười, cất tiếng:

đương nhiên là đại hiệp tin ngươi ! Bởi cái tin tốt đẹp, tin may mắn dễ làm cho người ta tin lắm ! Đồng tử tiếp:

-Nếu thế, những gì tôi thuật tiếp sau đây, chắc đại hiệp không tin ?

Bình cô nương chớp mắt:

-Ạ ? Tin không lành ?

Đồng tử gật đầu:

đúng vậy, những gì tôi thuật tiếp, hẳn là không lành rồi ! Hồ Thiết Hoa mất bình tỉnh ngay:

-Không lẽ năm vị tiền bối đổi ý ?

Đồng tử tiếp:

-Các vị đó không đến đổi quá hồ đồ, nên sua khi nghe thiếu trang chủ phần trần, họ cân nhắc điều khinh lẽ trọng, cuối cùng lại không can thiệp nữa, để cho thiếu trang chủ tùy ý quyết định.

Hồ Thiết Hoa dù không tin cũng phải tin, vội hỏi:

-Rồi sau đó ?

Đồng tử tiếp:

-Sau đó, tôi rời đại sảnh.

Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi rời đại sảnh ? Tại sao ngươi bỏ đi ?

Đồng tử mỉm cười:

-Chỉ vì tôi rất sợ trông thấy người chết ! Tôi thấy mũi kiếm của thiếu phu nhân dí sát ngực Lưu Hương, lập tức tôi chạy đí. Sự tình như thế đó, tin hay không tin tùy đại hiệp ! Hồ Thiết Hoa rung người.

Mồ hôi đổ ra như tắm.

Đồng tử lại cười, rồi hỏi:

-Biết đâu, sau khi tôi bỏ đi rồi, lại chẳng có một người nào đó đến cứu Lưu Hương ? Tôi nghe nói, y có rất nhiều bằng hữu, có đúng như vậy không ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đương nhiên là phải có người đến cứu hắn. Đương nhiên là phải như vậy ! Đương nhiên … U cũng chẳng tin là đương nhiên như vậy, cho nên y cố nói nhiều lượt, để tự gây niềm tin.

Nhưng, nói mãi một lúc, y vẫn không tin đương nhiên là như vậy.

Đồng tử đột nhiên hỏi lại:

-Ai có thể đến cứu y ? Tôi nghĩ mãi, nghĩ chẳng ra … Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn biết ai mà nói ? Bởi rất nhiều người ! Rất nhiều ! Người nào cũng có thể đến, thì còn biết ai sẽ đến ?

Đồng tử cười nhẹ:

đại hiệp thử kể vài người xem ! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Giả như … giả như … Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối, Thiên Phong đại sư chưởng môn phái Nam Tông Thiếu Lâm, ngoài ra còn có Tử Công Kê Cơ Băng Nhạn … Ha ha ! Ngươi có nghe danh các vị đó chứ ?

Y kể ra một dọc tên ngươi để tự an ủi, song y thừa hiểu làm sao những người đó đến bất ngờ được ?

Hà huống, họ có đến vị tất họ cứu nổi Tiểu Phi ?

Đồng tử chớp mắt:

-Có thể như vậy. Chừng như tôi có thấy một vị hòa thượng đến. Vị hòa thượng đó mường tượng như Thiên Phong đại sư ! Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Ngươi có thấy thật à ?

Đồng tử gật đầu:

-Ừ ! Nhưng, sau cùng, tôi nhận ra, người đó không phải là hòa thượng bất quá, y có chiếc đầu trọc thôi.

Hồ Thiết Hoa tức uất người, suýt điên được lắm.

Đồng tử lại cười hì hì:

đừng giận ! Tôi không có ý chọc giận đại hiệp đâu. Chỉ vì đại hiệp muốn tự mình lừa dối lấy mình, nên tôi giúp đại hiệp phần nào vậy đó ! Có tôi tiếp trợ, đại hiệp mới đủ tin những gì minh tự dối lầy mình.

Hồ Thiết Hoa quát to:

-Ngươi đắc ý lắm phải không ? Cho ngươi biết, nếu các ngươi sát hại Lưu Hương, thì không ngoài nửa tháng, Ủng Thúy sơn trang sẽ trở thành bình địa ! Bỗng có tiếng loảng xoảng vang lên, như tiếng động chạm của đồ vật bằng thép.

Lắng tai nghe kỹ, mới biết những tiếng đó từ dưới đất vọng lên.

Đồng tử nhìn Binh cô nương, điểm một nụ cười, hỏi:

-Con cọp cái tác oai đó phải không ?

Bình cô nương thở dài:

-Phải, nàng đang gọi đó, nếu ta không xuống với nàng, nàng gây tiếng động mãi. Nàng sẽ làm cho mọi người khó chịu đến chết được với nàng, nàng mới chịu yên cho.

Đồng tử lại cười:

-Sao cô nương không sửa trị nàng một lần, cho nàng ngán ?

Bình cô nương đáp:

-ta cũng muốn thị Oai lắm chứ, song thiếu phu nhân lại dặn ta phải hết sức tử tế với nàng. Cũng may, giờ ây Lưu Hương chết rồi chúng ta sẽ thoát nợ với bọn họ ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt, cao giọng hỏi:

-Bình cô nương đề cập đến bọn Tô Dung Dung cô nương đó phải không ?

Bình cô nương vụt cười khanh khách:

-Ngươi muốn gặp họ ? Được hiện tại ta đưa ngươi đi. Ta xem ngươi với con cọp cái đó, đúng là một đôi trời sanh không sai một điểm nhỏ ! nàng kéo bức họa treo nơi tường, một địa đạo hiện ra. theo địa đạo đi xuống, độ mươi nấc thang, đến một địa thất, bằng thép.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống, thấy ba con rùa … Rùa màu đen, dĩ nhiên là hình vẽ.

Khi xuống đến nơi, Hồ Thiết Hoa mới nhìn kỹ, trong ba hình, có một to bằng một chiếc bàn lớn.

Hình rùa, nhưng lại có râu.

Hai hình kia nhỏ hơn.

Cạnh mỗi hình rùa có một hàng chữ :

-Chân dung Lý Quan Ngư ! -Chân dung Lý Ngọc Hàm ! -Chân dung Liễu Vô My ! Bên dưới ba hình, có hai hàng chữ:

-Người vẽ:

Lãnh Nam Tống Điềm Nhi.

-Người đề chữ:

Trung Nguyên Lý Hồng Tụ.

Gần đó, có một đôi câu đối, đại để chế nhạo ba cha con họ Lý.

Nếu chẳng mang nặng niềm ưu tư, chắc chắn là Hồ Thiết Hoa phải cười nôn.

Sau cùng, y gặp mặt cả bốn người.

Người nào cũng đang độ thanh xuân, người nào cũng xinh đẹp tuyệt vời.

Hồ Thiết Hoa trông thấy trước tiên, nàng có hai bính tóc, mặt tròn đôi mắt hết sức linh hoạt.

Chính nàng đang dùng hai vật bằng thép chạm vào nhau, gây nên tiếng động.

Một nàng ngồi bên cạnh.

Còn hai nàng kia đang chơi cờ.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Chung quy, ta cũng gặp được các nàng, rất tiếc là đã quá muộn ! Nàng có hai bính tóc trông thấy Bình cô nương, bật cười lớn:

-Cố gái tang ! Ta cứ tưởng ngươi không đến chứ ! Nàng gọi tất cả những người trong Ủng Thúy sơn trang là bọn để tang, chẳng biết tang ai, nàng gặp người nào cứ gọi như thế, tang già, tang trẻ, tang nam, tang nữ … Bình cô nương mỉm cười:

-Cô nương nói khó nghe quá ! Khó nghe, vì nàng nói với giọng Quảng Đông, dù nàng dùng quan thoại.

Nàng tóc bính cao giọng hỏi:

-Chủ nhân các ngươi chết hết rồi à ? Sao chẳng thấy mặt nào xuống đây, nói chuyện với ta ?

Bình cô nương chưa kịp đáp, bỗng nàng áo đó, ngồi bên cạnh nàng tóc bính, giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, rồi kêu lên:

-Hồ … Hồ … Có phải ngươi họ Hồ không ?

79. Một Gút Trăm Mối

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Phải ! Tại hạ họ Hồ. Tại hạ là Hồ Thiết Hoa. Không ngờ cô nương còn nhận ra tại hạ ! Thiếu nữ đang chơi cờ, vội bỏ quân cờ, đứng lên.

Và tất cả mấy nàng cùng trố mắt nhìn y.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ biết, cô nương là Tô Dung Dung. Tại hạ biết hai vị là Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi. Còn một vị nữa là Hắc Trân Châu. Ngoài Hắc Trân Châu, ba cô nương kia không phải là những người xa lạ của tại hạ, tại hạ biết ba vị từ lúc thơ ấu, ngày nay vị nào cũng đã trưởng thành ! Lý Hồng Tụ vụt hỏi:

-Làm người ai cũng trưởng thành chứ ! Sanh ra là nhỏ, theo năm tháng lớn lên, lớn để rồi già, già để ly khai nhân thế ! Có đúng vậy chăng ?

Tại sao nàng nói thế ?

Hồ Thiết Hoa thở dài luôn:

-Tại hạ mong mỏi gặp cá vị, song khi gặp nhau thì rất tiếc là không hợp thời gian, không hợp cảnh ! Họ gặp nhau, một đàng ở bên ngoài địa thất, một đàng ở bên trong địa thất.

Nói là địa thất, bất quá là một đầu địa đạo được mở rộng ra cho thành gian nhà.

Không có cửa, chỉ có chấn song ngăn địa thất riêng biệt với địa đạo.

Bình cô nương đưa Hồ Thiết Hoa đến trước chấn song, mỉm cười thốt:

-Song phương là bằng hữu, vậy cứ nói chuyện với nhau đi, nói cho khuây nổi lòng.

Nàng vừa thốt, vừa ấn gót chân xuống chỗ đứng.

Chấn song nghiêng chiều, đồng thời Hồ Thiết Hoa bị tung bỗng lên.

Y bị hất vào bên trong địa thất, chấn song trở về vị trí cũ liền.

Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi vội bước tới, nâng Hồ Thiết Hoa lên tháo những đường dây da trâu quanh mình y.

Đoạn cả hai nàng cùng hỏi:

-làm sao ngươi lại sa vào cạm bẫy nầy ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Chính tại hạ đang muốn hỏi các vị câu đó ! Tống Điềm Nhi giành đáp trước.

Nhưng nàng nói khó nghe quá, nên li nhí một lúc rồi phải để cho Lý Hồng Tụ giải thích.

Lý Hồng Tụ tóm tắt:

-Chúng ta đến sa mạc cho biết phong cảnh như thế nào, sau đó trở về Trung Nguyên, định tìm Lưu Hương. Dọc đường, gặp vợ chồng Lý Ngọc Hàm.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Các vị quen vợ chồng họ ?

Lý Hồng Tụ lắc đầu :

-Nào ai quen với vợ chồng họ ? Bất quá hôm đó, bọn ta đến Khoái Ý lâu tìm Tiểu Mạnh Thường hỏi tin tức. Vợ chồng họ đã có mặt tại đó.

Hồ Thiết Hoa thầm kêu khổ:

-Họ có mặt tại đó, chẳng phải do một sự tấu xảo đâu ! Chính họ cố ý đến đó, chờ đón các vị.

Lý Hồng Tụ tiếp:

-Bọn ta nhận ra, họ cũng là những con người khá, hơn nữa, họ là giòng dõi thế gia, cho nên không nghi ngờ họ là những phần tử bại hoại.

Bỗng, nàng dừng lại nhìn Hồ Thiết Hoa, rồi tiếp:

-Ngươi cũng biết là đi đường, phải gặp người lạ, có lẽ nào mỗi lần gặp người lạ, là phải đề phòng ? Bởi, mình có làm gì nên tội mà sợ người đời theo dõi ! Có đúng thế không ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

đương nhiên rồi ! Huống chi, chúng ta đâu có thông minh bằng Lưu Hương, mỗi việc mỗi nhận xét tinh tế ?

Lý Hồng Tụ đáp:

-Cho nên, bọn ta và bọn họ hiệp nhau cùng đi. Chính họ đề nghị điều đó, và bọn ta chấp thuận liền. Ngờ đâu, nhân lúc bọn ta không đề phòng, họ bỏ thuốc mê vào bình trà … Nàng trầm giọng tiếp :

-Khi tỉnh lại, bọn ta thấy mình ở đây ! Thật ta không tưởng là tử đệ thế gia có hành động đê tiện như vậy ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Trong trường hợp đó, tth cũng không tưởng nổi ! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Cho đến bây giờ, bọn ta cũng chẳng biết dụng ý của họ như thế nào. Bởi, từ lúc bị giam tại đây, bọn ta không hề gặp mặt họ ! Nàng đưa tay chỉ Tống Điềm Nhi, tiếp:

-Tiểu quỷ đó, không ngày nào là không mắng, không ngày nào là không gây náo động ! Nhưng, chẳng một ai trong trang quan tâm đến chúng ta. Không những thế, từ ngày vào đây, bọn ta chẳng thấy một người nào ngoài Binh cô nương cả. Bọn ta mới vẽ hình rùa, trêu tức họ.

Nàng cười mỉa tiếp:

-Họ đúng là những con rùa ! Họ co đầu rút cổ như rùa ! Rồi nàng thở dài, hỏi:

-Ngươi thử nghĩ xem, chủ ý của họ như thế nào ?

Hồ Thiết Hoa khổ sở tràn lòng, còn biết đáp làm sao ?

Tô Dung Dung bỗng hỏi:

-Ngươi có gặp Lưu Hương chứ ?

Tuy hỏi như vậy, nhưng nàng không nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa trái lại nhìn nàng, y chưa kịp đáp, nàng như nón nảy hỏi lại một lần nữa, và lần này, nàng nhìn chăm cham Hồ Thiết Hoa.

Ánh mắt nàng sáng quá, Hồ Thiết Hoa làm sao dám giấu diếm điều gì ?

Nhưng, có thể y nói sự thật được chăng ?

Y đáp cho xuôi:

-Tại hạ có gặp hắn ! Tô Dung Dung hỏi dồn:

-Hắn hiện giờ ở đâu ?

Hồ Thiết Hoa cúi thấp đầu một chút:

-Tại hạ … tại hạ không được rõ lắm ! Tô Dung Dung bước đến trước mặt y, gằn từng tiếng:

-Nhất định là ngươi biết ! Ta hy vọng ngươi đừng giấu ta ! Vô luận là sự việc gì xảy đến cho hắn, ngươi nên cho bọn ta biết ! Bọn ta có quyền biết ! Giọng nói, êm dịu lúc đầu, dần dần biến hẳn, cuối cùng có vẻ cương quyết lạ lùng.

Qua giọng nói của nàng, Hồ Thiết Hoa nhận ra nàng khẩn trương phi thường.

Chừng như nàng tiên đoán một sự bất tường gì đã xảy đến cho Tiểu Phi.

Song, làm sao Hồ Thiết Hoa nỡ đem điều hung hiểm của Tiểu Phi tiết lộ với các nàng ?

Rất tiếc, y không có tài trang sức sự việc biết giấu cái đáng giấu, biết bịa cái cần bịa.

Thành ra, y nghĩ không nói chi là hơn.

Nhưng, vì y im lặng, các nàng lại nghi ngờ thêm.

Tô Dung Dung biến sắc. Nàng mất thăng bằng, không kềm vững thân hình, đảo đảo rồi ngã xuống.

Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ hối hả bước tới, dìu nàng lên.

Hắc Trân Châu quát khẽ, vọt mình tới chụp tay vào yết hầu Hồ Thiết Hoa.

Mặt trắng nàng trắng nhợt, giọng nàng run run, song đôi mắt sáng rực.

Nàng trừng mắt thốt:

-Ngươi không nói thật, ta giết ngươi ! Tô Dung Dung gọi:

-Buông hắn ra ! Buông đi ! Hắn không có ác ý đâu ! Hắc Trân Châu hừ một tiếng:

-Thế tại sao hắn không chịu nói ? Hắn giấu việc gì ! Có gì đáng cho hắn giấu ?

Tô Dung Dung khóc.

Giọng nàng thê thảm vô cùng:

-Ta biết, hắn không nói, là để tránh cho chúng ta một sự thương tâm ! Nàng thốt xong, lại khóc lớn hơn.

Ba nàng kia bức rức khó chịu quá, song còn làm gì hơn ?

Họ đành lấy mắt nhìn Hồ Thiết Hoa ! Đột nhiên, một bóng người lao vút đến, như con nhạn từ ngang trời bay xuống.

Người đó, chính là Lý Ngọc Hàm.

Trông thấy hắn, bốn nàng nghe lửa cháy trong tâm, mắt sáng rực niềm căm phẩn.

Lý Hồng Tụ cao giọng:

-Ác tặc còn dám vác mặt chường ra trước mắt chúng ta nữa sao ?

Tống Điềm Nhi rung trọn thân hình:

-Ngươi đã làm gì Lưu Hương của chúng ta ?

Hắc Trân Châu thốt như hét:

-Ngươi nên giết ta gấp đi. Nếu không, chính ngươi phải mất mạng với ta ! Hồ Thiết Hoa gầm lên như hổ:

-Ác tặc dám liều một trận sống chết với ta không ?

Bốn người cùng thốt mỗi người một câu cay cú, song chừng như Lý Ngọc Hàm chẳng nghe gì.

Thần sắc của hắn bi thương cực độ, hơn hẳn các nàng. Thần sắc của hắn biến đổi đáng sợ ! Đôi mắt của hắn kéo gân đỏ chằng chịt, thân hình hắn rung lên bần bật.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, quên mất sự căm hờn, tìm hiểu tại sao Lý Ngọc Hàm biến đổi quái dị như thế ! Rồi Liễu Vô My lại đến.

Nàng còn thê thảm hơn Lý Ngọc Hàm mấy phần. Nàng lộ vẻ sợ hãi ra mặt.

Nàng chạy đến trước mặt Lý Ngọc Hàm ôm chầm lấy hắn, rung rung giọng thốt:

-Tiểu muội hại Lý ca ! Tại tiểu muội tất cả ! Tiểu muội hại Lý ca ! Lý Ngọc Hàm không nói tiếng nào. Hắn đưa tay vuốt tóc Liễu Vô My, niềm thống khổ hiện ra nơi ánh mắt, trên đôi mày, tại vành môi. Chừng như hắn luyến tiếc một cái gì đó, hoặc đã xảy ra rồi, hoặc chưa xảy ra nhưng sắp xảy ra.

Liễu Vô My buông hắn, rồi rút một thanh chủy thủ trong tay áo ra, cầm chắc nơi tay.

Nàng xoay mũi chủy thủ, nhắm ngay ngực, khoảng tim của nàng đâm vào.

Lý Ngọc Hàm như điên loạn,ôm nàng ngăn chận hành động đó, hừ một tiếng:

-Tại sao Liễu muội làm thế ? Buông vũ khí xuống nền đi ! Liễu Vô My đổ lệ như suối tràn, thốt:

-Tiểu muội làm khổ Lý ca quá nhiều, từ lâu lắm rồi. Hãy để cho tiểu muội chết, tiểu muội chết rồi, chẳng ai trách cứ oán hờn gì Lý ca nữa ! Lý Ngọc Hàm dậm chân:

-Liễu muội chết rồi, ngu huynh sống đơn độc được sao ?

Liễu Vô My rung người một lúc, bàn tay lỏng ngón, thanh chủy thủ rơi xuống nền đá, bật kêu một tiếng keng.

Nàng ôm cứng Lý Ngọc Hàm, khóc lớn.

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y làm sao biết được sự tình nào khiến cho cả hai đi từ cái thế chủ động đến cảnh tuyệt vọng chán chê như vậy.

Hoặc giả, cả hai đóng kịch vui chăng ?

Khóc một lúc, Liễu Vô My rên rỉ:

-Thực ra, tiểu muội làm sao xa Lý ca được ? Bất quá, tiểu muội nhậnthấy Lý ca hy sinh cho tiểu muội nhiều quá, cho nên tiểu muội không muốn Lý ca lại chịu khổ chung với tiểu muội ! Lý Ngọc Hàm dịu giọng an ủi nàng:

-Từ ngày Liễu muội đến đây, không phút giây nào ngu huynh không cảm thấy khoái lạc, có gì là đau khổ ? Sao Liễu muội nói thế ?

Liễu Vô My ngưng khóc:

-Hay là chúng ta cùng trốn đi ? Trốn đến một địa phương nào đó, xa hẳn nhân loại, vĩnh viễn không còn liên hệ với người đời ?

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Hay là Liễu muội … Liễu Vô My mỉm cười.

Trong trường hợp này, nàng cười được, kể cũng lạ lùng.

Nàng thốt:

-Có thể là tiểu muội còn sống thêm được mấy tháng nữa, trong mấy tháng đó … Lý Ngọc Hàm chận lời nàng, nhẹ giọng thốt:

-Vô luận làm sao, ngu huynh không muốn Liễu muội chết. Ngu huynh muốn Liễu muội sống vĩnh viễn với ngu huynh ! Liễu Vô My mơ màng:

-Nhưng hiện tại thì … Lý Ngọc Hàm chận lại:

-Hiện tại mình cũng chưa đến nổi tuyệt vọng mà ! Ít nhất, mình cũng còn được năm người chứ ! Hồ Thiết Hoa càng nghe,c àng mù mờ, càng mù mờ càng kỳ quái.

Tại sao Liễu Vô My muốn chết ? Tại sao nàng muốn trốn đi ? Tại sao họ vừa tuyệt vọng vừa hy vọng ?

Bỗng, Lý Ngọc Hàm hét lên một tiếng:

đứng lại ! Nếu ngươi bước tới một bước, ta sẽ giết tất cả bọn này ! Chẳng rõ từ lúc nào, hắn cầm chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa châm và chiếc hộp hướng về bọn Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung.

Thừa một tay, hắn nắm chặt tay Liễu Vô My, sợ nàng bay biến mất.

Nơi bậc thang đi xuống địa thất, có tiếng ai đó thở dài, vọng đến, kế tiếp là một câu hỏi, âm thinh trầm buồn vô cùng:

đến bay giờ, ngươi cũng chưa chịu nhìn vào thực tế nữa sao ? Tại sao ngươi tự làm khổ cho mình như thế ?

Âm thinh đó đúng là của Tiểu Phi.

Chàng đã đến đây, thế là chàng chưa chết.

Ai cứu chàng ?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, gọi to:

-Phải Lưu Hương đó không ?

Y hỏi, chẳng riêng gì cho y, mà cho luôn cả bốn nàng. Y hỏi rồi cả y và bốn nàng không cần nghe chàng đáp, bởi họ đã thấy chàng rồi.

Tiểu Phi đã xuống đến nấc thang cuối cùa địa đạo, song chàng đứng tại đó, khi nghe Lý Ngọc Hàm quát chận.

Chàng nhận ra trong tay Lý Ngọc Hàm, có chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa châm,và chàng thừa hiểu chiếc hộp đó lợi hại như thế nào.

Tòa thạch thất rất nhỏ, hẹp, năm người ở trong đó, như tập trung lại một điểm, hai mươi bảy mũi châm bay ra, chẳng một ai có hy vọng tránh né được.

Dù cho ở tại một khoảng trống, chưa chắc gì họ tránh thoát, huống hồ ở nơi rất hẹp ?

Chàng không bước tới, Lý Ngọc Hàm không làm gì năm người trong thạch thất.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, bật cười ha hả:

-Lão Xú trùn ! Quả nhiên ngươi chưa chết ! Ta biết ! Chẳng khi nào ngươi chết ! Ngươi không thể chết, đó là cái chắc rồi ! Trong thiên hạ, có ai sát hại nổi ngươi ?

Tiểu Phi cười nhẹ, nhưng liền theo đó, chàng thở dài, biến nụ cười thành nụ cười khổ :

-Nếu chẳng nhờ có người đến cứu, thì Lưu Hương này đã về với tổ tiên rồi ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Thật có người đến cứu ngươi ? Ai thế ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Ngươi không đoán nổi đâu ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đương nhiên ! Cho nên, ta mới hỏi ngươi ! Tiểu Phi lại thở dài:

-Ngươi không thể nào đoán ra, bởi chính ta cũng không tưởng nổi kia mà. Cho ngươi biết, người cứu ta chính là Lý Quan Ngư lão tiền bối ! Hồ Thiết Hoa há hốc mồm, giương tròn mắt nhìn Tiểu Phi một lúc, chừng như y cho rằng Tiểu Phi đùa.

Sau cùng, y lẩm nhẩm:

-Con giết người, cha cứu người ? Thế là nghĩa gì ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng sự thật là vậy ! Chàng dừng lại một chút:

-Lão chẳng hiểu gì về sự việc đó, lão chẳng bao giờ muốn giết ta. Tất cả đều do bị hiền thê của Lý Ngọc Hàm ! Chính Liễu phu nhân an bày kế hoạch ! Thảo nào ! Lúc Lý Quan Như van cầu các vị tiền bối, Liễu Vô My có nói với hắn là hắn quá vì nàng, hắn lo liệu mọi việc cho nàng, kể cả hy sinh tánh mạng của hắn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Thế ra, Soái Nhất Phàm và các vị tiền bối kia, không phải do Lý Quan Ngư mời đến ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Lý công tử mạo lịnh cha, con mà thay lời cha, thì còn ai chẳng tin, nhất là con của một vị đại lão anh hùng ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Tại sao lúc đầu, Lý Quan Ngư không phủ nhận ?

Tiểu Phi đáp:

-Bảy năm về trước, vì không cẩn thận trong việc luyện công, để cho chân khí nghịch hành, thành tẩu hỏa nhập ma, không nói năng gì được suốt thời gian dài.

Hơn thế, thân thể lại cứng đơ ! Hồ Thiết Hoa càng kỳ quái:

-Thân thể cứng đơ, làm sao lão đi đứng được mà cứu ngươi ?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Bình sanh, Lý lão tiền bối giữ sự chính trực, luôn luôn quý trọng đạo nghĩa giang hồ, cho nên ngồi bất động một chỗ, nhìn sự bất công diễn ra trước mắt, hơn thế, thấy có người mượn danh nghĩa của lão mà hành động, dù người đó là con, là dâu, lão tức uất lên. Tức uất để làm gì, khi lão không cử động được, không nói năng được ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Vì lão tức uất, khí phẫn bốc mạnh, xung phá các nơi bế tắc, rồi cử động được ?

Tiểu Phi mỉm cười:

đúng vậy, lão bị khích động mãnh liệt ! Khích động đến rung chuyển toàn thân! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Ngươi khỏi thuật lại phần cuối, ta hiểu rồi ! Tiểu Phi gật gù:

-Ạ ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Liễu Vô My toan đâm mũi kiếm vào ngực ngươi, bỗng thấy Lý lão tiền bối cử động được, nói năng được, tự nhiên kinh hãi. Bất cứ ai có âm mưu gì, khi thấy âm mưu bại lộ, cũng phải kinh hãi ! Tiểu Phi gật đầu:

đúng ! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

-Nhưng khi hoàn hồn, nàng muốn giết ngươi, bởi một liều thì ba bảy cũng liều.

Song năm vị tiền bối kia khi nào để cho nàng hạ thủ. Lúc đó, Lý Ngọc Hàm cũng bay hồn bạt vía luôn. Do đó, hắn chạy xuống đây ! Ngươi đuổi theo liền ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi đoán gần đúng sự thật ! Kể ra cũng khá đó ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi đã đuổi theo hắn đến đây sao không dẫn luôn năm vị bị hắn lừa cùng theo ngươi ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Việc của mình tự mình lo liệu, mới hợp lý hơn, nhờ đến người ngoài làm gì ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Liệu một mình ngươi giải quyết nổi không ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Theo ta thấy, trên thế gian này, chẳng có việc gì không thể giải quyết được ! Ít nhất, cũng đến phút giây này. Từ giờ về sau, thì chưa biết sao mà nói ! Những việc đó, nên để sau này sẽ nói với nhau mới phải, song cả hai nói mãi, nói không ngừng.

Chừng như họ quên mất, đây là đâu, họ đang ở trong hoàn cảnh nào.

Họ cũng không buồn lưu ý đến Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My nhìn họ đăm đăm như hổ rình mồi.

Bọn Tô Dung Dung hết sức kỳ quái cho cả hai.

Điều làm cho mấy nàng thương tâm hơn hết là Tiểu Phi không nhìn ra các nàng, không nói với các nàng tiếng nào.

Trái lại chàng mãi mê nói chuyện với Hồ Thiết Hoa, như sợ không còn đủ thời gian nói với nhau.

Nhưng, sau cùng Tô Dung Dung chợt hiểu.

Nàng hiểu Tiểu Phi đang tìm cách làm phân tán sự chú ý của Lý Ngọc Hàm.

Nếu Lý Ngọc Hàm lơi cảnh giác một chút là Tiểu Phi đoạt chiếc hộp ngay, thủ pháp của chàng Tô Dung Dung còn lạ gì ?

Trên thế gian này, không ai nhanh tay hơn chàng ! Nhưng, Lý Ngọc Hàm nhìn Tiểu Phi không nháy mắt. Bàn tay hắn nắm chặt chiếc hộp, trong tư thế sẵn sàng phát động.

Vô luận Tiểu Phi nói gì, hắn không nghe.

Tuy nhiên, nếu Tiểu Phi nhít động bàn tay là hắn nhít động bàn tay liền.

Tô Dung Dung thầm kêu khổ.

Nàng nghĩ, cướp chiếc hộp trong tay Lý Ngọc Hàm là làm cái việc đưa tay vào miệng cọp, bẻ răng.

Bỗng, Lý Ngọc Hàm cao giọng:

-Các ngươi dứt chuyện chưa ?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Thế ngươi có gì muốn nói ? Được ! Song, trước khi muốn nói gì hãy nghe ta hỏi đây:

Các ngươi có cừu hận với Lưu Hương như thế nào ? Tại sao các ngươi muốn giết hắn ?

Lý Ngọc Hàm vụt thở dài đáp:

-Ta với hắn không oán xam, không thù gần, giết hắn chẳng qua sự tình bất đắc dĩ mà thôi ! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi nói dễ nghe quá ! Xem cái việc giết người như giết một con vật ! Lý Ngọc Hàm lại thở dài:

-Có những việc, ta biết chắc chẳng bao giờ ngươi hiểu nổi ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Có những việc ta nghĩ mãi vẫn chẳng thông ! Và bây giờ thì ta bắt đầu thông ! Lý Ngọc Hàm điềm nhiên :

-Ạ ! Tiểu Phi hỏi:

đã buông tha ta rồi, sao lại còn muốn giết ta ! Đó là điều ta khó nghĩ nhất ! Rồi chàng cười, tiếp luôn:

-Sau nầy ta mới hiểu ! Bởi vì thực sự, chẳng phải các ngươi cứu ta ! Liễu Vô My chận lại :

-Ngươi … chẳng là hôm đó, tại sơn cốc của Thạch Quan Âm, ngươi … Tiểu Phi vẫn cười:

-Phải ! Ta làm gì quên mà ngươi phải nhắc ? Ta nhớ rõ ngày đó, ngươi giết người quá nhiều. Nhưng ta cũng đã ra khỏi nơi giam rồi ! Dù ngươi không giết bọnđệ tử Thạch Quan Âm, ta cũng thoát đi được như thường ! Liễu Vô My cười lạnh:

-Ngươi không thừa nhận, ta còn biết nói gì hơn ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ngươi không cứu ta, song ta vẫn cảm kích ngươi, chỉ vì nếu không có ngươi ra tay thì cha con Quy Tư Vương cùng Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn phải chết bởi rượu độc của Thạch Quan Âm ! Liễu Vô My cười mỉa:

-Ngươi còn nhớ được việc đó, kể ra cũng hay ! Tiểu Phi tiếp:

-Khi nào ta quên được việc đó ! Bởi ta hết sức kỳ quái, các ngươi gặp bọn Tô Dung Dung rồi, liền ra sa mạc. Ra sa mạc một sớm một chiều, sại sao ngươi biết ngay sơn cốc của Thạch Quan Âm mà đến ? Sơn cốc, thuộc vùng bí mật, đường quanh co, chằng chịt kẻ nào lạ tất phải lạc lối ngay ! Tại sao các ngươi xâm nhập dễ dàng như thiên hạ đi trên con đường quen thuộc ? Có phải là kỳ quái không ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

đúng ! Bây giờ ta mới nghĩ ra, thật là kỳ quái ! Tiểu Phi tiếp:

-Chưa hết ! Cách dùng độc của Thạch Quan Âm rất tinh vi. Độc do bà ta chế ra trên đời này chẳng có ai giải trừ nổi. Bà thấy cha con Quy Tư Vương và bọn Hồ Thiết Hoa uống rượu độc của bà rồi, bà yên tâm bỏ đi, bởi tin tưởng chẳng có ai cứu họ được ! Chàng nhìn thẳng vào ánh mắt Liễu Vô My từ từ tiếp luôn:

-Nhưng, ngươi lại giải độc cho họ quá dễ dàng ! Bởi thấy ngươi tài quá,ta phải kỳ quài ! Hồ Thiết Hoa lại chớp mắt, kêu lên:

đúng ! Nếu nàng không biết độc tánh trong chén rượu, thì làm sao nàng giải trừ được ?

Liễu Vô My nắm chéo áo của nàng, đôi tay vò chéo áo đến nhầu lên mà nàng không hay biết chi cả.

Nàng rung rung giọng:

-Ngươi đã nghĩ ra tại sao rồi ?

Tiểu Phi cười nhạt:

-Hai sự kiện đó, đúng ra thật là nan giải. Song ngươi hành sự có để phần nào sơ xuất, nhờ cái sơ xuất đó, ta suy ra thân phận ngươi. Biết được thân phận ngươi rồi, ta hiểu ngay hai sự kiện đó ! Liễu Vô My càng nắm chặt đôi tay, bàn tay biến sắc trắng nhợt lại rung mãi.

Nàng hỏi:

-Ngươi … đã biết thân phận ta ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trước hết, ta hỏi ngươi, một kẻ chưa từng đến sơn cốc của Thạch Quan Âm lần nào, kẻ đó có thể quen đường thuộc lối, đi ra, trở vào dễ dàng được chăng ?

Liễu Vô My cắn môi suýt bật máu:

-Không ! Tiểu Phi tiếp:

-Một kẻ không biết phân lượng và tánh chất của loại độc trong rượu kẻ đó có thể giải độc được chăng ?

Liễu Vô My cắn môi một lượt nữa:

-Không ! Tiểu Phi gật gù :

Vậy thì, nếu không phải là người thân cận của Thạch Quan Âm nhất định không thể ra vào sơn cốc dễ dàng, mà cũng chẳng biết nốt phân lượng và tánh chất của loại độc trong rượu ! Bỗng, Liễu Vô My bật cười vang. Nàng cười mãi, càng lúc càng cười lớn.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy, hỏi:

-Mà nàng là ai ? Thực sự là ai ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi chưa đoán ra à ? Nàng là đệ tử Thạch Quan Âm ! Đúng như Tiểu Phi suy luận Liễu Vô My là đệ tử của Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nghe Tiểu Phi tiết lộ rồi, giật bắn mình sắc mặt thoáng biến.

Lý Ngọc Hàm còn biến sắc hơn Hồ Thiết Hoa.

Hắn hét to :

-Nếu nàng là đệ tử Thạch Quan Âm, tại sao hôm đó, nàng sát hại bạn đồng môn?

Tiểu Phi cười lạnh:

-Thạch Quan Âm cầm chắc ngôi vị Quốc Vương Quy Tư về tay rồi, nếu còn quá nhiều đệ tử thì phiền lụy lắm. Để chúng ở lại sơn cốc cũng không ổn. Mà mang tất cả theo bà về Quy Tư quốc thì càng bất tiện hơn.

Lý Ngọc Hàm rung rung giọng:

-Ngươi cho rằng Thạch Quan Âm ra lịnh cho nàng sát hại toàn thể bạn đồng môn ?

80. Cái Tội Bạo Tàn

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy ! Rồi chàng tiếp theo liền:

-Những nàng đó không hề tưởng tượng một sự việc như vậy có thể xảy ra, cho nên chúng không đề phòng. Nếu chẳng thế, một mình nàng làm sao giết hết bọn chúng trong khoảng khắc ?

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi cho rằng vì thân cận với Thạch Quan Âm, nàng mới có ý giết ngươi ?

Phải vậy chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta không thấy lý do nào khác ! Lý Ngọc Hàm lại hỏi:

-Còn ta ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta chỉ sợ rằng ngươi lầm nàng. Ngươi bị nàng lợi dụng ! Biết đâu nàng không vâng lịnh Thạch Quan Âm, đến Giang Nam làm nội tuyến trong võ lâm, giúp ba ta việc nầy việc nọ ? Để dễ bề hoạt động nàng lấy ngươi làm chồng, mượn chiêu bài thiếu phu nhân Ủng Thúy sơn trang để che chở thân phận thực sự của một kẻ gian tế ! Lý Ngọc Hàm hỏi tiếp:

-Nếu nàng là đồng đảng của Thạch Quan Âm, tại sao nàng giải độc cho bọn Hồ Thiết Hoa ?

Tiểu Phi đáp:

-Tại vì lúc đó, nàng thấy ta đã hạ sát Thạch Quan Âm rồi, đại cuộc của bà ấy cầm như hỏng, nàng không còn hy vọng gì nữa, do đó, nảy sinh ra cái ý cứu bọn Hồ Thiết Hoa để tạo một mảnh đất rút lui nếu sau nầy cần thoái bộ. Huống chi, giết bọn Hồ Thiết Hoa, nàng chẳng thu hoạch một lợi ích nào cả, thì giết làm gì ?

Lý Ngọc Hàm vụt cười lớn, cười cuồng dại. Trong tiếng cười có niềm bi phẫn, oán hận rõ rệt.

Đoạn hắn thốt:

-Lưu Hương ! Lưu Hương ! Ngươi quá thông minh ! Rất tiếc là ngươi thông minh quá độ ! Tiểu Phi giật mình:

-Ta đoán sai ?

Lý Ngọc Hàm run run giọng:

-Không ! Trăm lần không ! Ngàn lần không ! Ngươi đoán không sai ! Có điều, sự thông minh của ngươi không còn quan hệ nữa ! Chợt hắn hét to:

-Chỉ vì, ngươi phải chết ! Ngươi không chết không được ! Hoặc giả chính các nàng nầy phải chết thay ngươi ! Hồ Thiết Hoa biến sắc:

-Ngươi điên à ?

Lý Ngọc Hàm rít lên:

-Phải ! Ta điên ! Đích xác là ta điên ! Ở vào trường hợp ta, có lẽ ngươi còn điên hơn ta ! Hắn rung tay đáng sợ, có thể hắn ấn nút cơ quan của chiếc hộp bất cứ phút giây nào.

Còn ai dám khích thích hắn nữa ?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa bất chấp điều đó, Lý Ngọc Hàm hét to, y cũng hét to:

-Cho đến bây giờ, ngươi cũng còn che chở cho nàng ?

Lý Ngọc Hàm vẫn cao giọng :

đương nhiên ! Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ :

-Thế ngươi chưa chịu tin nàng là đệ tử của nữ đại ác ma đó à ?

Liễu Vô My vốn cúi đầu, lúc đó vụt ngẫng mặt lên, cất tiếng oang oang:

-Phải ! Ta là đệ tử của Thạch Quan Âm ! Song ta chẳng hề lừa dối chàng ! Ta luôn luôn đối xử tốt với chàng ! Hồ Thiết Hoa giật mình. Thì ra, nàng thừa nhận. Y nhìn trừng trừng Lý Ngọc Hàm, hỏi:

-Trong thiên hạ, không còn một nữ nhân nào xứng đáng làm vợ ngươi sao ? Đã biết nàng là gian tế, do Thạch Quan Âm phái đến Giang Nam làm nội tuyến mà ngươi vẫn kết duyên với nàng, thế là nghĩa gì ?

Liễu Vô My nắm cánh tay Lý Ngọc Hàm ngầm bảo hắn im lặng.

Đoạn nàng hỏi:

-Các ngươi đã nói nhiều, nói toàn những lời ác độc. Bây giờ, ta nói được chưa ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta chờ nghe đây ! Liễu Vô My tiếp:

-Trong số đệ tử của Thạch Quan Âm, chỉ có ta và Khúc Vô Dung được người thu nhận và nuôi dưỡng từ ấu thơ đến trưởng thành. Hai chúng ta là những đứa bé mồ côi, đến cha mẹ là ai, ở đâu chúng ta cũng chẳng biết. Bà đặt tên cho bọn ta, và ta chỉ biết là họ Liễu, tên Vô My.

Tiểu Phi hỏi chận:

-Cái tên Khúc Vô Dung, có phải là vì dung mạo bị hủy diệt mà thành chăng ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải, trước kia, bọn ta có cái tên khác. Nàng là Khúc Vô Tư, ta là Liễu Vô Ức ! Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô Tư ! … Vô Ức ! … Vô Hoa ! … Liễu Vô My tiếp :

-Bà muốn chúng đừng bận tâm tư, đừng bao giờ hồi ức về dĩ vãng. Nhưng chúng ta là những con người bằng xương bằng thịt, có tư tưởng, có ký ức, làm sao quên được nguồn gốc, làm sao không muốn biết mẹ, cha ? Bà không chịu nói cho biết cha mẹ chúng ta là ai, ở đâu, mỗi lần chúng ta hỏi, bà phát cáu ! Tiểu Phi tặc lưỡi:

-Ta từng mục kích lối cư xử của bà đối với hàng môn đồ ! Liễu Vô My lại tiếp:

-Tuy nhiên, ta và Khúc Vô Dung kể như được bà ưu đãi nhất trong bọn đồng môn. Bất quá Khúc Vô Dung có tánh cô tịch, gần như bất cận nhân tình, cương cường, thẳng thắn, không khéo chuốt ngót, vuốt ve, khác với ta … Hồ Thiết Hoa cười lạnh chận lời:

-Ngươi thì khéo xu phụ là cái chắc rồi ! Lời nói của ngươi ngọt hơn mật, trơn hơn dầu, bởi cái ngọt, cái trơn đó, được trau dồi đúng mức, trở thành một kỹ thuật tinh vi ! Liễu Vô My không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, để mặc y muốn nói chi cứ nói, nàng tiếp luôn:

-Trong con mắt của người ngoài, Thạch Quan Âm chẳng khác nào một tượng hình bằng gỗ, da. Song đã là người xương thịt, có tim, có máu, đương nhiên bà cũng có nhược điểm như thường.

Tiểu Phi kêu khẽ:

-Thế à ?

Liễu Vô My tiếp:

-Có lúc, bà ưu tư, phiền não, có lúc bà tịch mịch khổ đau, những lúc đó, bà uống thật nhiều rượu, mượn rượu giải sầu. Và bà phải say là thường ! … Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đó là một tính tốt ! Ta rất hoan nghinh những người thích rượu ! Liễu Vô My tiếp:

-Ta là người thân cận nhất của bà, do đó ta thường hầu rượu bên cạnh bà.một hôm, bà say quá độ, mất cả dè dặt, tiết lộ với ta một điều bí mật.

Tiểu Phi vờ điềm nhiên:

điều chi mà ngươi cho là bí mật ?

Liễu Vô My tiếp:

-Thoạt tiên bà nói rằng, chính bà đã sát hại cha mẹ Khúc Vô Dung.

Tiểu Phi giật mình:

-Không lẽ muốn thu nhận con của người làm môn đệ mà bà đành giết người ?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng như ngươi vừa nói !Nàng lộ vẻ kích động hồi ức việc xa xưa, giọng nàng có phần nào sền sệt, tuy mắt chưa ướt lệ.

Nàng trầm ngâm một lúc, nối tiếp:

-Nghe bà nói, ta kinh hãi. Ta nghĩ, có thể cha mẹ ta cũng đồng chung số phận với cha mẹ Khúc Vô Dung ! Hồ Thiết Hoa bực tức thay cho nàng:

-Sao ngươi không thừa dịp bà ta say mà hỏi luôn ?

Liễu Vô My cười khổ :

-Hỏi chứ ! Tại sao ta bỏ qua ! Dịp may ngàn năm một thuở mà bà cho viết thân thế ta khác biệt với Khúc Vô Dung. Ta là đứa con bị bỏ rơi. Chính bà cũng chẳng biết cha mẹ ta là ai. Ta hỏi, bà lại ôm ta mà khóc ! Bà cũng tủi thân là kẻ cô độc trên đời này, và bà xem ta như con của bà … Hồ Thiết Hoa hỏi chận:

-Ngươi tin ngay mấy giọt nước mắt của bà à ?

Liễu Vô My thở dài:

-Ta tin thế nào được ? Vì không có chứng cứ, ta không dám cáo tố với Khúc Vô Dung. Bởi, cáo tố cho nàng biết sự tình, có khác nào ta hại nàng ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy ! Nếu Thạch Quan Âm, phát hiện ra Khúc Vô Dung biết được điều đó, khi nào bà ta để cho nàng sống ?

Liễu Vô My tiếp:

-Kể từ đêm đó, ta bên ngoài cứ giữ thái độ như thường, song bên trong ta có một chủ trương, ta biến đổi thành một con người mới. Ta nhận thấy khó thân cận với bà như trước ! Nàng trầm buồn gương mặt tiếp:

-Khúc Vô Dung còn biến đổi hơn ta nhiều, điều đó ta không hiểu tại sao. Càng lớn lên, nàng càng xa rời Thạch Quan Âm, nàng càng lạnh lùng, trầm mặc, tỉnh mịch. Trái lại, nàng càng tỏ vẻ cao quý, nàng đẹp hẳn ra, chính ta là gái, thấy nàng ta cũng phải mê ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Rất tiếc chúng ta không thấy được dung mạo thật của nàng ! Liễu Vô My trầm giọng tiếp:

-Tạo vật đố hồng nhan ! Thạch Quan Âm ganh với nhan sắc Khúc Vô Dung, đành đoạn hủy diệt gương mặt đẹp của nàng ! Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Ngươi biết rõ chính Thạch Quan Âm hạ thủ ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Biết chứ ! Nàng nghiến răng, tiếp luôn:

-Sau khi biết được điều đó, ta cảm thấy không thể sống gần Thạch Quan Âm nữa. Trong khi đó, bà hết sức an ủi ta, trấn an ta, bảo ta cứ yên trí, chẳng bao giờ bà tàn độc với ta, như đối với các môn đồ khác. Nhưng, trong con mắt ta, bà đã biến thành độc xà mất rồi. Ta không làm sao chịu đựng nổi một tia nhìn của bà, dù là một cái nhìn ấm dịu. Ta sợ trong cái ấm dịu đó, có cái gì ghê gớm lắm ! Tiểu Phi chớp mắt:

-Rồi ngươi trốn đi ?

Liễu Vô My lắc đầu:

-Ta không trốn. Nếu ta bỏ trốn đi, thì làm sao còn sống đến ngày nay ! Bởi chẳng một ai trốn khỏi tay bà ! Tiểu Phi cau mày:

-Thế ngươi … Liễu Vô My tiếp luôn :

-Ta chỉ nói với bà là ta đã lớn rồi, ta cần xuất ngoại, tiếp xúc với người đời, học hỏi kinh nghiệm. Chứ sống mãi nơi thâm sơn cùng cốc, ta còn biết gì về sự đời ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Bà ta nói làm sao ?

Liễu Vô My đáp:

-Bà chẳng nói chi hết, chỉ hỏi ta muốn đi lúc nào.

Tiểu Phi trố mắt:

-Bà ta chấp thuận cho ngươi đi ?

Liễu Vô My tiếp:

-Ta cho bà biết, sáng hôm sau, ta lên đường. Thực tình, ta không muốn lưu lại sơn cốc thêm một phút giây nào nữa. Song, chẳng lẽ ta đi ngay ! Cho nên, ta đành ở lại đó, đến ngày sau. Bà suy nghĩ rất lâu rồi trầm giọng thốt:

"Được rồi ! Đêm nay ta sẽ thiết tiệc tiễn hành ngươi !" Chính ta cũng không ngờ là bà ta đáp ứng dễ dàng như vậy. Dĩ nhiên ta phải mừng ! Tiểu Phi thở dài:

-Chỉ sợ ngươi mừng quá sớm ! Liễu Vô My tiếp:

đêm đó, quả nhiên bà chuẩn bị tiệc rượu đàng hoàng. Ta, dù sao cũng nhờ bà nuôi dưỡng đến lớn khôn, ân tình sâu đậm, trước phút chia ly, tránh sao khỏi ngậm ngùi thương cảm ? Huống chi, thấy bà dể dãi đối với ta, ta muốn đi, bà cho đi ngay, niềm khích động đương nhiên bùng dậy mãnh liệt, cho nên, đêm đó, ta trọn vui với bà bên tiệc rượu.

Hồ Thiết Hoa nhận ra giọng nói của nàng dần dần có ác ý, dù sự việc đã qua rồi, bất quá nàng thuật lại thôi, vậy mà y vẫn khẩn trương thay cho nàng.

Y nóng nảy, hỏi:

-Qua ngày sau ?

Liễu Vô My lạnh lùng như vô tri giác, vô tình cảm, điềm nhiên tiếp:

-Qua ngày sau, bà tiễn đưa ta ra khỏi sơn cốc, để cho ta đi thong thả.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thật vậy ?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc, thần sắc vẫn lạnh lùng, không lộ một cảm nghĩ nào hiện lên gương mặt.

Nhưng, nếu để ý một chút thì thấy sắc diện biến đổi trắng nhợt hơn lúc đầu.

Trong ánh mắt, thoáng hiện niềm oán độc.

Nàng từ từ tiếp:

-Bà cho ta đi dễ dàng, thong thả, vì bà đã tiên đoán thế nào ta cũng trở về ! Về với bà ! Hồ Thiết Hoa kêu khẽ:

-Tại sao ?

Liễu Vô My đáp:

đi được năm trăm dặm đường, ta nghe bụng đau như từng đoạn ruột đứt rời ra.

Ta có cảm tưởng hằng trăm, hàng ngàn độc xà đang cắn xé bên trong ! Tất cả ngũ tạng đều đau… Hồ Thiết Hoa rợn người, buột miệng thốt:

độc ! Rượu có độc ! Liễu Vô My nghiến răng :

đúng ! Rượu có độc ! Cho nên, bà biết ta phải trở lại, để van cầu bà. Nếu không trở lại, ta phải chết giữa sa mạc ! Xác ta sẽ làm mồi cho ưng, sói ! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

đã chấp nhận cho đi, sao bà ta còn bỏ độc vào rượu ?

Liễu Vô My căm hờn:

-Bà muốn cho ta thấy, bà lợi hại như thế nào. Bà muốn ta vĩnh viễn làm nô lệ cho bà, chẳng phút giây nào dám phản bội bà ! Bà rất thích trông thấy người quỳ gối, van xin, cầu khẩn. Đối với ta là kẻ thân cận nhất, bà cũng muốn vậy như thường ! Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Cũng may ! Bà ta đã ra người thiên cổ ! Liễu Vô My tiếp:

- Dù bà nham hiểm, tàn độc, chung quy vẫn là con người, chứ chưa phải là thánh, cho nên bà vẫn sơ sót như thường ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bà sơ sót điều gì ?

Liễu Vô My tiếp:

-Những lúc say rượu, bà tiết lộ với ta quá nhiều bí mật.

Hồ Thiết Hoa chú ý:

-Không lẽ bà tiết lộ cả phương pháp giải độc ?

Liễu Vô My lạnh giọng:

-Là môn đệ của bà, đương nhiên ta phải có học qua các cách hạ độc và giải độc, nếu không thì làm sao ta cứu các ngươi được ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, không nói một tiếng nào.

Tiểu Phi thốt:

-Tuy nhiên, chất độc trong rượu do bà ta cho ngươi uống, hẳn phải là một loại độc ngươi chưa từng biết cách giải trừ. Hờn nữa rất có thể ngươi cũng chẳng biết đó là loại độc gì. Đã không biết loại độc, thì làm sao giải độc ?

Liễu Vô My đáp:

-Ta biết rõ như vậy. Nhưng, bà thường nói với ta ma túy tuy là chất độc, có lúc cũng làm dịu được cơn đau của con người, vì ma túy làm cho con người mê mê tỉnh tỉnh, có thể quên đi cơn đau. Cho nên, ta có đánh cắp của bà một ít, giấu trong mình phòng khi bà hạ độc thủ.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhưng con người cứ phiêu phưởng mãi vì túy, thì có khác gì đã chết rồi ! Liễu Vô My gật đầu:

-Ngươi nói đúng ! Dùng ma túy trị độc, cũng như dùng rượu độc cho qua cơn ghiền, bởi khi cơn ghiền bừng dậy, còn ai chịu nổi. Thà xoa dịu cơn ghiền đi, dù có nhiễm độc, sau đó hẳn lo trị độc ! Tiểu Phi thở ra:

-Bởi thế, ngươi trở thành nô lệ của chất ma túy ! Liễu Vô My cúi đầu, nàng không muốn ai trông thấy mặt ! Trên gương mặt nàng, niềm thống khổ hiện ra quá rõ ! Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ rớm lệ.

Hắc Trân Châu cũng bi thảm vô cùng.

Ai ai cũng thương cảm cho Liễu Vô My huống chi họ cùng là nữ nhân niềm cảm thông rất nẩy nở.

Nữ nhân, khó thành bạn thân với nhau, song họ dễ đồng tình với nhau lắm.

Họ giao du với nhau, xem thì hơn ruột rà, song họ dể xa rời nhau vì đố kỵ.

Họ dể cảm mà cũng dễ khích.

Tô Dung Dung thở dài:

-Trong mấy năm qua hẳn cô nương khổ sở lắm ! Nàng không gọi bằng tiếng ngươi hoặc bằng tiếng phu nhân, mà lại gọi là cô nương, để được gần nhau hơn bởi dù sao thì phu nhân và cô nương cũng có làn ranh ngăn cách.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Cái đêm tại khách sạn, ngươi rên rỉ đó, chắc là gặp lúc chất độc phát tác, chứ không phải giả tạo ?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy ! Những lần đau trước, ta dùng ma túy là nghe dễ chịu liền. Song lần đó, ta dùng đến hai phân lượng ma túy, chẳng biết tại sao lại không thấy công hiệu! Tiểu Phi thốt:

-Ngươi dùng mãi ma túy thành quen. Ma túy mất hiệu lực, không tạo nổi ảnh hưởng như lúc đầu, thì làm sao ức chế nổi cơn đau ?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nếu vậy, hôm đó ai dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm toan ám toán chúng ta ?

Liễu Vô My trầm ngâm một chút:

-Chính ta ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ai ở trong phòng rên la, ai ở ngoài phóng ám khí ? Ngươi có thuật phân thân à ?

Liễu Vô My đáp:

-Trong lúc đau, ta nghe các ngươi rời khỏi phòng, ta cố gượng đau, bảo một liễu đầu thay ta, tiếp tục rên la, còn ta thì len lén ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Rồi ngươi quăng chiếc hộp bên ngoài rừng, hẳn sợ chúng ta phát hiện tang vật ! Liễu Vô My gật đầu:

-Ừ ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các ngươi cũng không đi tìm lão nhân bảy ngón tay, bởi làm gì có con người đó? Phải vậy không ?

Liễu Vô My cười nhẹ:

-Chẳng những không có lão nhân bảy ngón đến Hùng lão bá cũng chỉ là một nhân vật tưởng tượng ! Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Các ngươi bịa chuyện để vắng mặt đúng lúc cái tên do các ngươi thuê một vạn lượng đến hành thích Lưu Hương. Nếu không có việc đó thì các ngươi cần gì phải đi đâu ?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ngờ đâu, tên đó bị Lưu Hương chế ngự. Các ngươi sợ bại lộ âm mưu, nên giết hắn để diệt khẩu ! Liễu Vô My gật đầu:

đúng luôn ! Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, mỉm cười:

-Bây giờ ta hoàn toàn phục ngươi ! Ngươi liệu việc như thần ! Chẳng kém Gia Cát Khổng Minh ngày trước ! Liễu Vô My lộ vẻ kinh dị hỏi:

-Các việc đó, bọn ngươi đã biết trước ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có một điều ta chưa hiểu nổi, là tại sao các ngươi muốn giết ta ! Ngươi không vì Thạch Quan Âm giết ta để báo thù cho bà, thì nguyên nhân nào thúc đẩy ngươi mưu toan việc đó ?

Liễu Vô My suy nghĩ một lúc lâu, đoạn từ từ đáp:

-Vì cá nhân ta ! Tiểu Phi trố mắt:

-Vì cá nhân ngươi ? Ngươi có mối thù gì với ta ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Ta với ngươi, không có cừu oán gì nhau. Song trong hai chúng ta phải có một chết ! Tiểu Phi sững sốt:

-Tại sao ?

Liễu Vô My trầm giọng:

-Trong mấy lúc gần đây, chất độc trong mình ta phát tác kịch liệt hơn trước kia rất nhiều. Do đó, ta cần có rất nhiều ma túy. Ta mang theo mình có một hộp, và ta đã dùng hết rồi. Nếu muốn có một số lượng đủ cần dùng cho những ngày sắp đến, tất phải vất vả lắm. Trên giang hồ, còn biết nơi nào có ma túy mà tìm ? Ta nghĩ, dù ta không chết do Thạch Quan Âm, ta vẫn phải chết do ma túy ! Tiểu Phi gật đầu:

-Sự thật phải vậy ! Liễu Vô My tiếp:

-Ta khổ, cũng chẳng sao, chàng khổ ta chịu làm sao nổi ? Chàng vì ta hao phí bao nhiêu tiền, biết bao nhiêu tâm lực ! Lý Ngọc Hàm biến sắc, cắn răng:

điều đó,Liễu muội bất tất phải nói ! Liễu Vô My lộ vẻ thê thảm:

-Sự tình đã như thế này rồi, ta cần phải nói hết ! Ta muốn nói hết ! Câu nói đó, dĩ nhiên hướng về Tiểu Phi, bởi nàng xưng ta. Nhưng cái ý ngầm gửi qua Lý Ngọc Hàm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đáng lẽ, ngươi nên nói sớm hơn ! Liễu Vô My tiếp:

-Cứ theo ta biết, bình sanh Thạch Quan Âm chỉ sợ duy nhất một người. Người đó là khắc tinh của bà. Bao nhiêu tài năng của bà trước mặt người đó chẳng còn giá trị gì cả ! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ạ ? Trên thế gian này, lại có hạng người như thế sao ? Ngươi đó là ai ?

Liễu Vô My không đáp ngay câu hỏi, chỉ tiếp:

-Theo ta nghĩ người đó có thể giải trừ mọi loại độc do Thạch Quan Âm chế ra.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

đáng lẽ ngươi nên tìm người đó, ngay từ lúc phát hiện chất độc đã nhiễm vào cơ thể ! Liễu Vô My thốt:

-Ta cũng có nghĩ như ngươi vừa nói, song ta không dám tìm đến người đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi sợ gì chứ ?

Liễu Vô My đáp:

-Người đó có võ công rất cao, có thể bảo là không có một người nào trên thế gian này khả dĩ gọi là đối thủ của y. Tánh tình của y lại cực kỳ cổ quái. Vui buồn, mừng giận bất thường, không phân thiện ác, bất chấp phải quấy, cao hứng thế nào làm theo thế ấy. Y giết người dễ dàng hơn chúng ta ngắt một lá cây ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Sao ta nghe ngươi nói mà bắt ham ! Ta muốn gặp ngay người đó !

81. Ngươi Chết, Ta Sống

Liễu Vô My nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, trong ánh mắt nàng hiện rõ vẻ khinh miệt, chừng như nàng muốn nói:

-Bằng một ngươi mà dám nói như vậy à? Cho dù trăm Hồ Thiết Hoa, ngàn Hồ Thiết Hoa đến gặp người đó, là cầm như lùa dê non vào hang cọp.

Nhưng nàng nói ra làm chi cái ý nghĩ đó? Nói vô ích, lại thêm uất hận cho họ Hồ.

Nàng thở dài tiếp:

-Tuy ta không dám đến, song tình thế bức bách, ta không đến không được! Trừ ra ta không muốn sống! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Cuối cùng ngươi có gặp y không?

Liễu Vô My gật đầu:

-Gặp.

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Người đó giải độc cho ngươi được chăng?

Liễu Vô My gật đầu:

-Hắn là được rồi! Nhưng phải có điều kiện! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

điều kiện gì?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Bất quá, tìm cho y một vật! Đem vật đó đến cho y, y giải độc cho ta liền.

Hồ Thiết Hoa càng chú ý hơn. Y có vẻ khẩn trương, chừng như y đã đoán ra vật đó là gì rồi. Nhưng y phải hỏi:

-Vật gì?

Liễu Vô My gằn từng tiếng:

-Chiếc đầu của Lưu Hương! Tất cả đều sững sờ.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi, cười khổ:

đầu ngươi quả thật là một bửu bối! Một bửu bối vô giá, cho nên nhiều người muốn chiếm cho kỳ được! Liễu Vô My cúi đầu:

-Ta với ngươi, không thù không oán, ta nỡ nào lại sát hại ngươi? Nhưng, người đó bảo chất độc đã nhiễm vào tận xương tuỷ của ta, ta chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi, trong vòng ba tháng đó, nếu ta không đem chiếc đầu ngươi đến cho người đó, thì cầm như ta chịu chết.

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi:

-Thời gian đã được bao lâu rồi?

Liễu Vô My đáp:

độ hai tháng! Chỉ còn một tháng nữa thôi! Tiểu Phi hỏi:

-Có thể tin được người đó chăng?

Liễu Vô My thản nhiên:

-Nếu ngươi biết được người đó là ai, thì khỏi cần hỏi câu đó! Nàng khóc.

Vừa khóc, nàng vừa rung giọng thốt:

-Ta không sợ chết! Chỉ vì, bất quá… Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Chỉ vì làm sao? Bất quá làm sao?… Lý Ngọc Hàm vụt đáp thay nàng:

-Nàng vì ta! Chỉ vì ta! Bất quá vì ta mà nàng muốn sống! Nàng không muốn bỏ ta bơ vơ đơn độc trên cõi đời này. Bây giờ các ngươi minh bạch rồi chứ?

Tiểu Phi thở dài:

-Minh bạch! Bỗng hắn hét lớn:

-Bây giờ các ngươi biết nàng không phải là gian tế do Thạch Quan Âm đưa đến.

Nàng không là gian tế của bất kỳ ai. Nàng muốn giết ngươi chẳng qua nàng muốn bảo toàn bản thân thôi.

Tiểu Phi thở dài:

-Con người, không biết bảo toàn thần là hết con người rồi. Con người đó phải bị thiên tru địa diệt! Cho nên ta muốn giúp đỡ nàng! Lý Ngọc Hàm cao giọng:

-Ngươi nên thanh toán chí nguyện của nàng! Tiểu Phi mơ màng:

-Nhưng giúp đỡ nàng là ta huỷ hoại bản thân. Ta không bảo toàn bản thân là thiên tru địa diệt! Ta biết làm sao bây giờ?

Chàng mỉm cười nhìn Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi có thể tự cắt đầu trao cho người, để thanh toán chí nguyện của người chăng? Ngươi bằng lòng làm cái việc đó chăng?

Lý Ngọc Hàm đang trắng mặt, gương mặt thoáng đỏ lên, song hắn giận, hét to:

-Ngươi không giúp nàng không được! Không thể được! Cho ngươi biết! Tiểu Phi mỉm cười:

-A! Thật vậy à?

Lý Ngọc Hàm gằn giọng:

-Nếu ngươi không muốn chết, thì ta sẽ cho năm người kia chết. Ngươi có thể giương mắt nhìn họ chết chăng?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu ngươi giết họ, thì vợ chồng ngươi… Lý Ngọc Hàm quát chặn:

-Vợ chồng ta không thiết sống nữa! Tiểu Phi thở dài:

-Các ngươi đúng là một đôi si tình! Vợ không nỡ chết để chồng lẻ loi, chồng không muốn mất vợ nên không tiếc một hành động nào! Sao ngươi không dùng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh đối phó với ta? Có phải tiện hơn chăng?

Lý Ngọc Hàm nghiến răng:

-Ta không tin là giết nổi ngươi, ta không thể hành động liều, liều mà không thành công thì nguy mất. Cho nên, ta phải dùng đòn gián tiếp như vậy, ta mới nắm được cái cơ tất thắng! Tiểu Phi mỉm cười:

-ít nhất ngươi cũng nói được một câu thành thật! Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Hiện tại, tất cả những thắc mắc của song phương đã được giải thích rồi, ngươi đừng tìm cách kéo dài thời gian vô ích. Ta cho ngươi suy nghĩ rồi quyết định. Ta đếm đến năm, sau đó ngươi chưa quyết định, tức nhiên ngươi chọn cái sống, bọn kia phải chết thay ngươi! Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

đếm đến năm? Tại sao ngươi không đếm đến ba? Đếm đến ba vừa nhanh cho ngươi, mà cũng gây khẩn trương cho ta, có lợi cho ngươi hơn chứ?

Lý Ngọc Hàm xám mặt, không đáp chỉ đếm:

-Một! Giọng hắn khẩn trương rõ ràng. Bởi quá khẩn trương, hắn lắp bắp một chút rồi mới buông rõ tiếng "Một".

Hắn khẩn trương vì Tiểu Phi không chịu chết, dù bọn Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung có chết, cũng chẳng ích lợi gì cho hắn, bởi vợ chồng hắn rồi cũng chết luôn.

Cho nên hắn vừa đếm, vừa khẩn trương, vừa hy vọng.

Trên đời này, có ai hy vọng kỳ lạ như thế? Hy vọng người bằng lòng chết cho mình sống, người chết là kẻ xa lạ với mình, bình sinh không thọ một cái ơn nho nhỏ.

Có kỳ lạ không chứ? Vậy mà Lý Ngọc Hàm hy vọng! Hắn hy vọng, nhưng Tiểu Phi lại thản nhiên, như không nghĩ là mình nên chết, như còn thích sống và sống lâu.

Lý Ngọc Hàm càng khẩn trưởng, đệm luôn:

-Hai! Tiểu Phi cười nhẹ.

Lý Ngọc Hàm không thể nhìn nụ cười đó được, không nhìn chàng thì hắn nhìn sang bọn Hồ Thiết Hoa, Tô Dung Dung.

Hắn cũng biết, chẳng bao giờ những người này lại khuyên Tiểu Phi chết, song hắn hy vọng họ khuyên chàng.

Hắn vô lý đến thế là cùng.

Rồi, hắn đếm tiếp:

-Ba! Bỗng Tiểu Phi cười hì hì:

-Bây giờ, ta minh bạch một điều! Bởi quá khẩn trương, Lý Ngọc Hàm mất đi phần nào tự chủ, buột miệng hỏi:

điều gì?

Tiểu Phi đáp:

-Bọn đệ tử trong Ưng Thuý sơn trang chẳng khi nào làm điều bại hoại. Bởi họ chẳng biết cách thức làm điều bại hoại, cho đến việc doa. người khiếp sợ, họ cũng chẳng biết nốt! Chàng lại cười, rồi tiếp:

-Nếu ngươi muốn thiên hạ sợ ngươi, thì trước hết ngươi đừng sợ hãi. Chưa doa. thiên hạ mà ngươi sợ thiên hạ trước rồi, thì còn mong dọa ai nữa? Còn ai sợ ngươi chứ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đúng! Cái đạo lý đúng quá. Phàm một tên hề, chuyên môn chọc cười thiên ha, chưa chọc ai cười, tự mình cười trước thì còn ai cười theo? Một tên hề bật cười trước khi chọc cười, là hắn chẳng có kỹ thuật chọc cười, hắn là một kẻ tầm thường! Lý Ngọc Hàm sôi giận:

-Các ngươi tưởng… Tiểu Phi không để cho hắn nói, chặn lời liền:

-Cái bọn đệ tử vọng tộc như ngươi, còn có một tật rất lớn.

Lý Ngọc Hàm quyên hẳn tự chủ, suýt buột miệng hỏi tật gì, song hắn không hỏi, hắn cao giọng đếm:

-Bốn! Tiểu Phi thản nhiên mặc hắn đếm, dù hắn đếm đến bốn rồi. Chàng tiếp nốt câu chuyện:

-Cái tật lớn của các ngươi là khinh thường mọi diễn biến ngoài đời, không lưu ý đến sinh hoa. của giang hồ, nên không lịch duyệt cho rõ. Các ngươi không bao giờ tranh chấp với khách giang hồ, cho nên chẳng cần hiểu sâu rộng về họ, do đó ngươi kém kinh nghiệm một cách đáng thương! Bởi kém kinh nghiệm, bởi tự tôn tự đại, nên khinh thường mọi người, cho rằng chẳng ai bằng mình, và đương nhiên là phần cảnh giác bị bỏ quên một cách đáng trách.

Bỗng chàng đưa tay chỉ chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Đinh trong tay Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi có kiểm tra chiếc hộp chưa?

Chàng mỉm cười tiếp:

-Chiếc hộp là lá bùa hộ mạng của vợ chồng ngươi, giả như nó trục trặc một bộ phận nào đó, thì các ngươi phải làm sao?

Chàng không để Lý Ngọc Hàm nói gì, tiếp luôn:

-Giả như đó là một chiếc hộp không thì sao?

Lý Ngọc Hàm có cảm tưởng là bị một ngọn roi quất mạnh vào mình.

Hắn rung rung giọng thốt:

-Bạo Vũ Lê Hoa Đinh từ lâu không hề vô hiệu… Tiểu Phi ung dung tiếp:

-Trên thế gian này, chẳng có việc gì toàn thiện toàn mỹ. Thì chiếc hộp đó tránh sao khỏi được một trục trặc bất ngờ, không kể là có trục trặc do ngươi muốn.

Chẳng hạn sét rỉ cơ quan, sâu bọ lấp bít các lỗ, ngăn trở mũi đinh bay ra?

Lý Ngọc Hàm xuất hạt ướt mình.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Huống chi, dù cơ quan của chiếc hộp còn phát động tốt đẹp, kể ra cũng vô ích.

Trong đêm qua, để đối phó với vợ chồng Thiên La Địa Võng, ta đã bấm nút cơ quan, bắn đi tất cả số đinh rồi! Lý Ngọc Hàm bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, hắn thốt:

-Ngươi đừng tưởng ta là một trẻ nít năm ba tuổi mà lầm! Ngươi cho rằng ta khiếp đảm với mấy lời bịa đặt cốt hăm doa. của ngươi à? Cho ngươi biết, chẳng bao giờ ta tin ngươi đâu! Hắn nói với vẻ cương quyết nhưng tinh thần đã bắt đầu dao động rồi.

Bởi con người thật sự không tin, chẳng ai cười cuồng dại, nếu muốn cười thì bất quá là cười mà thôi! Cười cuồng dại là để che đậy trạng thái tâm tư cuồng loạn, cười để mong lắng dịu dao động nội tâm.

Tiểu Phi thản nhiên:

-Ngươi không tin? Cứ kiểm soát lại xem! Lý Ngọc Hàm hét lên:

-Ta không cần kiểm soát! Không cần! Hắn nói không cần, song hắn lại nhìn xuống chiếc hộp. Và bàn tay hắn xoa xoa, bóp bóp chiếc hộp.

Thực ra, hộp không hay hộp có đinh, hắn nào biết được? Cho nên thần kinh hắn căng thẳng cực độ. Hắn không kềm hãm nổi sự khẩn trương nơi hắn! Đủ rồi! Chỉ cần hắn nhìn xuống chiếc hộp thôi! Chỉ cần một giây đó thôi, nhanh hơn một tia chớp, Tiểu Phi như mũi tên rời giây cung, vọt đến hắn liền.

Lý Ngọc Hàm vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Song hắn làm sao tránh né kịp?

Phải nhìn nhận phản ứng của hắn cũng nhanh, động tác của hắn nhanh không kém Tiểu Phi. Tuy nhiên, hắn có nhanh cũng chẳng ích gì. Bởi, Tiểu Phi đã nâng cánh tay cầm hộp của hắn lên cao. Và chẳng rõ hắn hay Tiểu Phi bấm nút cơ quan.

Một tiếng vù vang lên, tất cả Bạo Vũ Lê Hoa Đinh bay ra. Hai mươi bảy mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh bắn lên nóc nhà.

Tất cả đều cắm sâu vào đá! Khí lực của Lý Ngọc Hàm như rời thân xác hắn, bay theo các mũi đinh.

Một tiếng coong vang lên, chiếc hộp không rơi xuống nền.

Tiếp theo đó là sự im lặng hoàn toàn. Sự im lặng của cái chết Tay tả của Tiểu Phi nâng bổng cánh tay hữu của Lý Ngọc Hàm, cánh tay hữu của chàng ấn vào mạn sườn bên tả của hắn.

Cái xác của hắn đứng đó, song hồn đã phiêu phưởng ở tận đâu đâu.

Hắn giương mắt lên trần nhà, nơi đó, hai mươi bảy mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh cắm phập sâu vào! Hắn không nhìn Tiểu Phi dù Tiểu Phi có thể xuất thủ bất ngờ hạ sát hắn. Hắn không nhìn ai bởi hắn tiếc mấy mũi đinh cứu mạng vợ hắn.

Bây giờ, đinh đã mất, sự việc bất thành, chẳng vợ hắn chết, hắn chết! Hắn khóc.

Liễu Vô My bước tới, vừa được một bước, chẳng hiểu nghĩ sao nàng dừng chân lại.

Nàng nhìn Tiểu Phi, không khóc như Lý Ngọc Hàm, song ánh mắt nàng còn buồn hơn khóc.

Nàng không oán hận ai cả, nàng thương thân, xót phận thôi.

Tiểu Phi thành công đáng lẽ Hồ Thiết Hoa, Tô Dung Dung và các nàng kia mừng, song chẳng ai reo hò, thậm chí chẳng ai thở phào và nói tiếng nào.

Họ bị kích động vì tình cảnh quá thê thảm của vợ chồng Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My.

Tống Điềm Nhi vụt rơi lệ.

Nữ nhân dễ khóc, hận cũng khóc, buồn cũng khóc, cảm động cũng khóc. Bất cứ lúc nào họ cũng khóc được.

Cho nên trước cảnh khổ của người, họ rơi lệ là lẽ đương nhiên.

Rồi Lý Hồng Tụ, Tô Dung Dung, Hắc Trân Châu cũng khóc.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nữ nhân! Nữ nhân! Họ là cái gì khó hiểu nhất trên đời! Tiểu Phi cười khẽ:

-Họ khóc làm cho ta tưởng lã đáng lẽ ta nên chết! Ta không nên sống chút nào! Bỗng Lý Hồng Tụ hỏi:

-Lưu huynh định xử trí như thế nào?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Họ bày mưu toan giết ngu huynh! Lý Hồng Tụ thốt gấp:

-Nhưng từ đây về sau, nhất định họ không còn mưu toan hãm hại Lưu huynh nữa! Tô Dung Dung dịu giọng:

-Vừa rồi, họ có nói họ sẽ tìm một nơi nào đó vắng bóng người, sống nốt những ngày còn lại. Lưu huynh nên để họ được toại nguyện! Hắc Trân Châu đồng ý ngay:

-Phải đấy! Nên tha cho họ! Tiểu Phi quay qua Hồ Thiết Hoa:

-Ngươi?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Không thể để… Tống Điềm Nhi dậm chân:

-Tại sao không thể để… Lý Hồng Tụ chặn lời:

-Sao ngươi ác độc thế?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nào tại hạ có muốn giết họ đâu? Tại hạ nghĩ không thể để cho họ ra đi như vậy.

Bởi để cho họ đi, có khác nào chúng ta giết họ? Liễu Vô My chỉ còn một tháng đời mà nàng chết thì Lý Ngọc Hàm cũng chết luôn! Như vậy có phải là mình giết họ chăng?

Bọn Tô Dung Dung giật mình.

Lý Hồng Tụ nóng nảy:

-Ngươi… chẳng lẽ ngươi muốn cứu họ?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài:

-Nếu họ giết Lưu Hương, họ sẽ là kẻ thù của tại hạ. Nhưng họ chưa giết Lưu Hương thì họ chưa là kẻ thù. Huống chi họ có ơn cứu mạng với tại hạ. Họ chẳng những là bằng hữu mà còn là ân nhân của tại hạ! Đoạn, y cao giọng tiếp:

-Hồ Thiết Hoa khi nào chịu lấy mắt nhìn ân nhân chết?

Tống Điềm Nhi vụt chồm tới ôm chầm lấy y:

-Ngươi tốt quá! Nàng cười âu yếm.

Hồ Thiết Hoa rên rỉ:

-Buông tại hạ ra. Cô nương ôm như thế, tại hạ mềm lòng thì nguy mất! Tống Điềm Nhi đỏ mặt, buông tay ra.

Hồ Thiết hoa bật cười ha hả, nhìn sang vợ chồng Lý Ngọc Hàm thốt:

-Các ngươi cứ nói cho ta biết người có thể cứu ngươi đó là ai. Chúng ta sẽ giúp các ngươi, bắt buộc người đó trao giải dược! Nhất định là y phải bằng lòng, trừ ra y không muốn sống! Liễu Vô My nhìn Lý Ngọc Hàm. Cả hai không đáp.

Tô Dung Dung dịu giọng:

-Các ngươi cứ cho biết. Họ sẽ có phương pháp lấy giải dược cho các ngươi.

Lý Hồng Tụ bước tới nắm tay Liễu Vô My, giục:

- Dù khó khăn đến đâu, Lưu Hương cũng thành công. Hãy cho họ biết đi! Liễu Vô My bật khóc:

-Các vị tốt quá! Hảo ý của các vị, trong kiếp này, tôi làm sao báo đáp được?… Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Phu nhân cứ nói ra, thế tức là báo đáp đó! Họ bắt đầu đổi lối xưng hô.

Liễu Vô My bất chợt rút tay lại, lắc đầu:

-Tôi không thể nói! Lý Hồng Tụ trố mắt:

-Tại sao?

Liễu Vô My rơi lệ:

-Chỉ vì… tôi có nói ra cũng cầm như vô ích. Trái lại, còn hãm hại các vị. Bây giờ… bây giờ tôi thực không có lòng nào hãm hại các vị! Lý Hồng Tụ cau mày:

-Phu nhân sợ họ đến đó, rồi người ấy giết họ.

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Phu nhân khinh người quá chừng! Tống Điềm Nhi dậm chân:

-Cho đến bây giờ phu nhân cũng chưa tin tưởng tài năng của họ nữa hay sao?

Liễu Vô My nhếch nụ cười thảm:

-Nếu còn một ai đoạt giải dược trên tay người đó, tôi còn mưu toan sát hại Lưu huynh làm gì? Tôi đã mời Soái Nhất Phàm, Tiêu Ngọc Kiếm, Thiên La, Địa Võng, và các vị kia cũng đến, vây hãm Lưu huynh, tự nhiên tôi cũng có thể nhờ các vị đó đến tìm người ấy, làm áp lực. Nhưng tôi không thể làm như vậy, các vị đủ biết tại sao… Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Các vị tiền bối đó hiệp sức lại không thắng nổi y?

Liễu Vô My lắc đầu:

đến đó bao nhiêu người là chết bấy nhiêu người! Đừng ai mong sống sót trở về! Trên thế gian này, không ai thắng nổi y. Y là con người bất khả xâm phạm! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

-Phu nhân cho rằng Soái Nhất Phàm, Tiêu Ngọc Kiếm, và các vị tiền bối kia cũng không thắng nổi y?

Liễu Vô My gật đầu:

-Chắc như vậy! Hồ Thiết Hoa giật mình, trầm ngâm một lúc, sau cùng lẩm nhẩm:

-Trên đời này, làm gì có người nào như vậy? Khó tin quá!

82. Tiên Cảnh Và Địa Ngục

Bỗng Tiểu Phi thở dài:

-Tẩu phu nhân không nói, tại hạ cũng đoán ra rồi! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Ai? Ai?

Tiểu Phi buông gọn:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Hồ Thiết Hoa chết sắc ngay. Đôi mắt của y cũng mất ánh sáng luôn.

Tất cả mọi người đều chết sắc.

Tại Trung Nguyên, còn ai không biết nhân vật đó? Và không một ai dám nói đến danh hiệu, không một ai thích nghe danh hiệu bà.

Tất cả hào kiệt võ lâm, xem cái danh hiệu đó là một điềm bất thường.. Nghe đến, hoặc nói đến là y như có sự bất thường xảy đến tiếp theo đó.

Tuy nhiên, Hắc Trân Châu sinh trưởng tại sa mạc, không từng nghe danh hiệu đó, hoặc giả chỉ nghe phớt qua thôi.

Nàng động tính hiếu kỳ hỏi:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ? Ai? Chừng như tôi có nghe ai đã đề cập đến nhân vật đó thì phải! Hồ Thiết Hoa đáp:

-Là Thần Thuỷ Nương Nương, là cung chủ Thần Thuỷ Cung! Hắc Trân Châu vụt biến sắc! Thì ra, gàng chỉ biết cái tên Thần Thuỷ Nương Nương, Thần Thuỷ Cung chủ chứ nàng không hiểu cái hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Tiểu Phi nhìn Liễu Vô My hỏi:

-Tại hạ đoán có đúng không, tẩu phu nhân?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu, rồi thở dài buông nhẹ:

đúng! Hắc Trân Châu thốt:

-Tôi chỉ nghe đến Thần Thuỷ Cung chủ, chứ chưa từng nghe danh hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Ngờ đâu, hai danh hiệu nhưng một người. Tôi tuy ít có dịp vào Trung Nguyên, song vẫn nghe khách giang hồ kháo chuyện với nhau rất nhiều về Thần Thuỷ Cung chủ. Bà ấy là đệ nhất quái nhân trong võ lâm. Tính khí của Thạch Quan Âm tương tự với bà. Bình sinh, rất hận nam nhân, vô luận là nam nhân nào, có đắc tội hay không đắc tội với bà. Nếu bà thấy rồi, là nam nhân đó cầm như tàn kiếp.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi:

-Cô nương lầm rồi. Tính khí của hai người đó hoàn toàn khác hẳn nhau. Thạch Quan Âm chẳng những không hận nam nhân, trái lại ham thích nam nhân là khác.

Nhất là nam nhân nào có một vẻ đẹp, một thôi cũng đủ làm cho bà ham thích, chứ chẳng cần gì là một mỹ nam tử hoàn toàn. Chỉ vì sở thích của ba, nên bà luôn thay cũ đổi mới… Liễu Vô My thở dài:

-Nhưng, Thuỷ Mẫu Âm Cơ thì hận nam nhân thật sự. Cứ theo sự hiểu biết của tôi, thì chẳng có một nam nhân nào tiếp cận bà. Trong Thần Thuỷ Cung, tuyệt đối không có bóng nam nhân! Con người do vui buồn mừng giận bất thường, lại hận nam nhân, song thực ra cũng chẳng phải là một phần tử bại hoại. Bà không như Thạch Quan Âm, tìm thiên hạ mà hãm hại.

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Đừng ai đến quấy nhiễu bà, chẳng bao giờ bà vô lý sinh sự với ai! Hắc Trân Châu hỏi:

-Thế tại sao bà ta muốn giết Lưu huynh. Chẳng lẽ Lưu huynh có đắc tội gì với bà ta?

Tiểu Phi gật đầu, cười khổ:

-Chính tại hạ chạm đến bà! Liễu Vô My tắc lưỡi:

-Các người có cừu hận gì với nhau, tôi không thể rõ được bởi tôi đâu dám hỏi bà?

Tiểu Phi thở dài:

độ ba bốn tháng trước, trong Thần Thuỷ Cung có xảy ra một vụ trộm. Kẻ trộm lấy mất một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ. Người trong cung nghi ngờ chính tại hạ lấy trộm.

Liễu Vô My cau mày:

-Nhưng có phải là Lưu huynh lấy không?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ lấy vật đó làm gì? Tự nhiên là họ nghi oan! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta tin rằng ngươi không lấy trộm vật đó. Bởi, nó là Thiên Nhất Thần Thuỷ! Chứ nếu nó là Thiên Nhất Thần Tửu, thì còn có thể nghi ngờ người được. Lấy thần tửu, mình còn uống được, chứ lấy thần thuỷ để làm gì chứ?

Tống Điềm Nhi bật cười khanh khách:

-Nước, không có chỗ dùng, rượu thì có người thích, còn dấm? Hẳn cũng có người thích dấm chua chứ? Các vị không biết ai thích thôi chỉ cho mà biết! Giả như Thần Thuỷ Cung mất dấm, thì cũng có thể nghi ngờ Lưu huynh được, bởi biết đâu Lưu huynh chẳng lấy dấm, để tặng một người?

Lý Hồng Tụ trừng mắt sáng rực nhìn Tống Điềm Nhi. Nàng nghiến răng, gằn giọng:

-Tiểu quỷ ám chỉ ai? Chính ngươi là một hũ dấm thì có! Họ từng sống chung nhau quá lâu, đồng vui buồn, họ đùa nhau rất cởi mở, chẳng cần dè dặt, chẳng sợ giận hờn.

Nhưng câu chuyện đùa của họ thật vui, Tiểu Phi hiện tại không cười nổi.

Chàng cau mày thốt:

-Tại hạ bình sinh chưa hề trông thấy Thiên Nhất Thần Thuỷ đến một lần! Thì làm gì biết vật đó có công dụng như thế nào, hình thể, màu sắc, hương vị ra sao mà lấy, lấy để làm gì? Nhưng người trong Thần Thuỷ Cung không chịu tin tại hạ, bắt buộc tạ hạ phải trao trả trong vòng một tháng. Nếu tại hạ thực sự không lấy trộm thì tại hạ cũng phải tìm cho ra kẻ trộm, giải trao cho Thuỷ Mẫu Âm Cơ trị tội.

Bằng không, họ chỉ biết có việc nhằm vào tại hạ làm đích.

Liễu Vô My hỏi:

-Lưu huynh đã tìm ra kẻ trộm chưa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tìm được chứ, song sau đó, nhiều công việc xảy đến dồn dập, tại hạ bận thu xếp, thành quên mất hạn nên chưa liên lạc trở lại với Thần Thuỷ Cung.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngươi thật đáng trách! Một nam nhân có giáo dục khi nào quên được lời giao ước với nữ nhân? Người ta có gây phiền luỵ cho ngươi kể cũng hợp lý lắm! Lý Hồng Tụ biện hộ cho Tiểu Phi:

đáng lý ra, Lưu huynh không nên ước định gì với họ, bởi Lưu huynh chẳng biết rõ sự tình thế nào, và sự tình không liên quan mấy với Lưu huynh. Song thiếu nữ tìm đến thương lượng về việc đó, có đôi mắt quá đẹp, Lưu huynh mê mẩn tâm thần vì đôi mắt đó nên hứa liền. Giờ đây, Thần Thuỷ Cung… Tống Điềm Nhi bật cười hắc hắc:

-Bọn người trong Thần Thuỷ Cung nào đáng sợ! Họ có nước thần, chúng ta có dấm thần, dấm bao giờ cũng lợi hại hơn nước chứ.

Biện hộ cho Tiểu Phi, lời nói hơi chua một chút, Lý Hồng Tụ bị Tống Điềm Nhi với cái hở đó, buông đòn ngay.

Thực ra, Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi cũng biết đùa trong lúc này, là không hợp cảnh. Bất quá cả hai thấy nơi đây, nước mắt đã chảy quá nhiều, cả hai muốn mượn lối pha trò, cốt ngăn chặn dòng lệ thảm của mọi người.

Bởi khóc làm gì nữa? Khóc không giải quyết được gì mà còn làm con người thêm yếu hèn.

Thà cười lên, cười cho mọi người quên khổ tạm thời phôi pha để lấy lại tinh thần.

Nhưng tếng cười lắm lúc làm cho người nghe thêm đau khổ hơn.

Đối với một người đau khổ, tiếng cười là mỉa mai, là thách thức, bởi tiếng cười là ngôn ngữ của hạnh phúc, mình đâu khổ trong khi người ta hạnh phúc thì còn gì chua xót cho số phận hơn?

Tiếng cười của Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ có cái phản tác dụng là Liễu Vô My nhận ra đời nàng kết thành toàn bằng những bất hạnh.

Thay vì khuây khỏa, nàng càng ảm đạm thê thảm hơn, rồi Lý Ngọc Hàm thương cảm cho vợ cũng đau buồn hơn trước.

Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ ngưng ngay trò đùa, trách cho mình quá trơ trẽn.

Đến lúc đó, Liễu Vô My mới nhớ ra họ còn ở trong nhà giam, nên vội ấn tay vào nút cơ quan, mở cửa sau… Đoạn nàng sụp lạy Tiểu Phi, thốt quá xúc động:

-Vợ chồng tôi vô cùng cảm kích Lưu huynh, được Lưu huynh dành cho một đối xử như vậy, kể ra mình thọ hưởng cũng quá phận rồi, dám đâu đòi hỏi Lưu huynh hơn nữa? Mong rằng từ nay… Tiểu Phi chặn lời:

-Tẩu phu nhân bất tất phải nói rằng tại hạ mạo hiểm cứu tẩu phu nhân! Bởi đến Thần Thuỷ Cung là sự bắt buộc, tại hạ không đi không được! Liễu Vô My thở dài:

địa phương đó, Lưu huynh không nên đến là hơn! Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Tại sao tại hạ không nên đến chứ? Nếu tại hạ không đến đó một lần thì tại hạ còn gặp nhiều phiền phức lắm! Thà đến đó, dù biết hiểm nguy cũng đến để dứt khoát một sự treo đọng chẳng khác nào một chiếc thòng lọng quanh cổ. Âm Cơ Thuỷ Mẫu có thể bảo tẩu phu nhân giết tại hạ, bà ta cũng có thể bảo nhiều người khác làm việc đó tiếp tục như thường. Nếu tẩu phu nhân thất bại, nếu tại hạ còn sống mãi.

Chàng kết luận:

-Như vậy, tại hạ phải đề phòng suốt đời! Thử hỏi ai sống trong nơm nớp lo sợ, ngày nào cũng như ngày nào thì còn thú vị gì?

Hồ Thiết Hoa tán đồng ngay:

-Phải đó! Ngươi đã thất ước, tự nhiên đến hội kiến với người, giải thích minh bạch. Ta nghĩ chẳng lẽ Thuỷ Mẫu Âm Cơ không phải là ngươi không biết nghe đạo lý?

Liễu Vô My thở dài:

-Hồ huynh cho rằng bà ấy chấp nhận giảng lý?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Nếu bà ta ngoan cố, thì mình dùng biện pháp mạnh, sợ gì? Biết rằng mình vào hang cọp, Hồ Thiết Hoa này càng thích thú chứ sao?

Tô Dung Dung bỗng thốt:

-Thăm Thần Thuỷ Cung, bất quá chỉ là một cơ sở của con người, nào phải rừng đao, núi kiếm, nào phải hang cọp, hàm rồng? Nếu tôi không lầm, nơi đó đúng là tiên cảnh! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Bởi Tô muội có đến đó một lần, nên không tưởng là một nơi đáng sợ! Tô Dung Dung điềm nhiên:

-Theo tôi nghĩ thì địa phương đó chẳng có gì đáng sợ! Tiểu Phi cau mày:

-A?

Tô Dung Dung tiếp:

-Lưu huynh có nghe thiên hạ thường nói đến một địa phương có tên là Đào Nguyên chứ? Thần Thuỷ Cung là một Đào Nguyên đó! Lưu huynh cứ tưởng tượng ra, tất hiểu nơi đó đẹp như thế nào. Đúng là một tiên cảnh đó, Lưu huynh! Không ai ngờ nơi đó lại có một nhân vật võ lâm ẩn cư! Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ngồi thuyền nhỏ, ngược dòng suối, nhìn hoa bên kia bờ, lòng lâng lâng, hồn phiêu phưởng theo gió ru… Đẹp biết bao! Nàng mơ màng, như để trở lại cảnh đẹp của Thần Thuỷ Cung, một khung cảnh đã làm nàng ngây ngất say sưa một lúc, và đến này, còn dư vị trong tâm hồn… Lý Hồng Tụ tặc lưỡi:

-Nếu biết sớm đến đó là một tiên cảnh thì tôi đã cùng đến với Tô tỷ tỷ rồi! Liễu Vô My vụt hỏi:

-Làm sao cô nương biết được con suối đó là trục giao thông của Thần Thuỷ Cung?

Tô Dung Dung đáp:

-Tôi có người cô, đệ tử của Thần Thuỷ Cung. Bà ấy cho biết muốn vào cung, phải do con đường đó. Tự nhiên, bà cũng phải dặn dò tôi, đừng bao giờ tiết lộ với ai điều đó.

Tống Điềm Nhi chớp mắt:

-Có phải là người cô của Tô tỷ tỷ ở trong một ngôi nhà giữa vùng rừng rậm chăng?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Mãi về sau, tôi mới biết những ngôi nhà đó là khu cơ sở Thần Thuỷ Cung, dành cho môn hạ. Con người có sở thích riêng biệt, nên họ kiến tạo nhà cửa bất động! Cho nên tôi biết, Thuỷ Mẫu Âm Cơ dành cho các môn đệ trọn vẹn tự do, bất quá bà đòi hỏi nơi họ sự trung thành thôi! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thế thì bà ấy đối với môn đồ quá dễ dãi, không như Thạch Quan Âm.

Tô Dung Dung cũng thở dài:

-Rất tiếc, đến đó rồi, tôi không được đi đâu xa, chỉ quanh quẩn nơi vuông nhà của cô tôi. Bà cảnh cáo cho tôi biết nếu đi loạn khắp nơi là mang tai hoạ! Tiểu Phi hỏi:

-Tai hoa. như thế nào?

Tô Dung Dung tiếp:

-Bà chẳng nói làm sao cho tôi biết. Bà chỉ quản thúc tôi trong nhà bà, không cho tôi tiếp xúc với ai khác. Đến Cung Nam Yên cô nương, tôi cũng chẳng gặp mặt.

Tiểu Phi cau mày:

-Như vậy là Tô muội không thấy mặt luôn cả Thuỷ Mẫu Âm Cơ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

đương nhiên! Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhưng Tô muội cũng biết đại khái bà ở phía nào chứ?

Tô Dung Dung lại lắc đầu:

-Không biết nốt! Nàng thở dài, tiếp:

-Tôi tha thiết muốn gặp vị dị nhân trong võ lâm đó, nhưng cô tôi luôn luôn cảnh cáo tôi không nên gặp bà ấy. Tôi biết bà ấy đang ở trong cảnh một sơn cốc, chừng như đối diện với ngôi nhà của cô tôi. Bà ta có một cái am nhỏ, dựa bên khu đất trồng toàn bằng cây đào! Tiểu Phi trố mắt:

-Am? Thế ra, Thần Thuỷ Cung là nơi tu đạo của các ni cô?

Tô Dung Dung đáp:

-Nghe nói Thuỷ Mẫu Âm Cơ là một vị cư sĩ có tâm đạo rất chân thanh. Điều đó có lẽ là đúng bởi có lần bà ta cho phép Diệu Tăng vào Hoa Đảo sơn cốc giảng phật kinh.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nếu vậy, chắc chắn bà ở trong am đó! Tô Dung Dung lại tiếp:

-Theo tôi biết, thì Diệu Tăng Vô Hoa không hề gặp mà Thuỷ Mẫu Âm Cơ. Vào sơn cốc rồi, ngày ngày Diệu Tăng Vô Hoa ngồi trên phiến đá lộ thiên giảng kinh suốt một khắc thời gian. Y biết rõ, mỗi ngày Thuỷ Mẫu Âm Cơ có nghe giảng, song y chẳng làm sao gặp mặt bà.

Tiểu Phi cười khổ:

đúng là một nhân vật thần bí! Thần bí hơn cả sự tưởng tượng của ngu huynh! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta cứ tưởng Thần Thuỷ Cung là một nơi đáng sợ, ngờ đâu lại là một nơi khả ái như thế?

Liễu Vô My bỗng thốt -Các vị đừng quên, tôi có đến đó ít nhất cũng một lần! Hòo Thiết Hoa gật dầu:

-Việc đó đã hẳn rồi! Liễu Vô My tiếp:

-Có đến, tất có biết! Theo tôi biết, Thần Thuỷ Cung không ở tại địa phương do Tô cô nương vừa tả đó.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-A? Vậy ra sự hiểu biết của tẩu phu nhân khác biệt với sự diễn tả của Tô cô nương?

Liễu Vô My gật đầu:

-Khác biệt nhiều! Nàng gằn từng tiếng, tiếp:

-Tô cô nương gặp một tiên cảnh, còn tôi, gặp một địa ngục! Có thể hai nơi cũng là Thần Thuỷ Cung, song một Thần Thuỷ Cung có hai mặt. Mỗi người thấy một mặt! Tất cả sững sờ.

Liễu Vô My tiếp:

-Tôi không có người cô chỉ điểm cho đường đi, cho nên tôi phải phí lắm công phu tìm kiếm. Và cứ theo sự dò xét của tôi, thì muốn vào Thần Thuỷ Cung này, tất phải đi ngang qua Bồ Đề am.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Bồ Đề am và Thần Thuỷ Cung liên quan mật thiết như vậy, hẳn phải là một địa phương hữu danh chứ? Thế tại sao tại hạ không nghe ai nói đến địa phương đó?

Liễu Vô My tiếp:

-Bồ Đề am, bất quá chỉ là một toà miếu nhỏ, hoang tàn, trông am chỉ có một ni cô mà ni cô lại quá già, trên bảy tám mươi tuổi. Hơn nữa, chừng như lão ni vừa câm vừa điếc.

Nàng cười khổ tiếp luôn:

-Tuy nhiên, vô luận là ai, muốn vào Thần Thuỷ Cung, phải bày tỏ nguyên nhân với lão ni vừa câm vừa điếc đó. Tạo được sự thông cảm với một người như vậy, nghĩ ra còn khó hơn tìm đường lên trời! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời! Thế thì làm sao?

Liễu Vô My tiếp:

-Bà không hiểu, tự nhiên bà không chấp nhận cho ai vào. Bà không bằng lòng, đừng ai mong giảng lý, van lơn cầu khẩn bà. Bởi bà điếc còn nghe gì, huống chi một kẻ điếc lại chẳng muốn nghe, chẳng muốn hiểu. Nhưng mãi đến sau này, tôi mới hiểu, khi nào bà từ chối đưa ai vào, thì bà câm bà điếc. Còn như bà chấp nhận với, ai nói gì bà cũng nghe lọt. Tôi mới thức ngộ ra bà giả câm, giả điếc, có điều bà giả khéo quá, có thể cho bà là tay vô song về thuật giả câm và điếc.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các bậc dị nhân, phải có nảy sinh nhiều điều quái dị! Liễu Vô My tiếp:

-Tôi đến nơi rồi, đem sự việc trình bày với bà. Bà trầm ngâm một lúc, bỗng rót một chén trà, bảo tôi uống.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thế phu nhân có uống hay không?

Liễu Vô My thở dài:

-Làm sao tôi không uống được?

Nàng cười than, tiếp luôn:

-Tôi cũng biết rõ chén trà đó không phải dễ uống, nó có chứa một sự bí hiểm gì, song trong lúc mình cầu khẩn người ta, làm sao mình dám để lộ nghi ngờ? Uống xong chén trà, tôi hôn mê liền. Khi tỉnh lại, tôi nhận ra mình bị nhốt trong một chiếc rương. Chiếc rương ướt át, chừng như được chìm sâu trong nước. Tôi cũng ướt át khắp mình.

Lý Ngọc Hàm từ lâu, thẫn thờ một chỗ, đến lúc đó, thở dài mấy tiếng, nhìn người vợ trẻ, ánh mắt ngời niềm âu yếm, có lẫn vẻ xót thương.

Liễu Vô My tiếp:

-Rương không khoá nắp, tôi bò ra ngoài, Tôi phát hiện vô số địa đạo, con đường nào cũng ẩm ướt cả. Không một điểm sáng. Bóng tôi như cô đọng thành tường dày.

Nước đây đây chảy róc rách không ngừng. Tôi cố nghe, song chẳng làm sao nhận định phương hướng của dòng nước… Tiểu Phi thốt:

-Có cái tên Thần Thuỷ, thì cung sở hẳn phải thiết lập tại vùng có nước. Điều đó hiển nhiên rồi! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Nếu vậy, những cung sở thiết lập nơi khô ráo, lại chẳng có nước sao? ít nhất cũng có rượu, mà rượu không là nước thì là gì?

Liễu Vô My lại tiếp:

-Bóng tối quá dày, tôi không thấy, cứ mò đi tới. Đi cứ đi chứ nào biết con đường dài hay ngắn và đưa về đâu?

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Tuy nhiên, đi trong địa đạo, tẩu phu nhân cũng được vững tâm là chẳng có ai ám toán. Bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ không phải là hạng người chuyên dùng thủ đoạn hèn hạ.

Y thốt câu đó, do thực tâm, song những lời nói của y khích động Liễu Vô My vô cùng, gương mặt trắng nhợt của nàng bỗng đỏ ửng lên. Nàng phải cúi đầu, che giấu bớt vẻ thẹn.

Nàng thuật tiếp:

-Lúc đó, tai và mắt của tôi không còn hiệu dụng nữa. Tôi dùng mũi. Tôi ngửi những mùi khác biệt trong địa đạo.

Tống Điềm Nhi trố mắt:

-Mùi gì?

Liễu Vô My đáp:

-Trước nhất là mùi ẩm ướt. Sau đó là mùi lửa đốt, chừng như có vật gì bị đốt cháy. Rồi đến mùi máu tanh, mùi thép nướng, mùi đất, mùi gỗ… Nàng lộ vẻ kinh hãi, tiếp:

-Trong địa đạo, đành rằng chẳng có ai đến ám toán tôi, mà cũng chẳng có cạm bẫy, song ngửi những mùi đó, tôi suýt điên lên.

Hồ Thiết Hoa kinh dị:

-Những mùi đó, đâu có làm giết người, tại sao tẩu phu nhân lại sợ?

Liễu Vô My thở dài:

-Thoạt đầu, tôi không thấy những mùi đó đáng sợ, bởi có gì đáng cho mình sợ đâu? Nhưng dần dần, tôi sợ, cái sợ đến bất ngờ, nó đến rồi, tôi không làm sao xua đuổi nó được! Nàng rung giọng tiếp:

-Tôi có cảm tưởng là mình đang ở trong một chiếc lò lớn, quanh lò có người đang đốt lửa.

Tống Điềm Nhi co người, núp sát vào Lý Hồng Tụ.

Liễu Vô My tiếp:

-Ngửi mùi máu tanh và mùi thép đốt, tôi cảm thấy tử khí bừng lên, bao bọc quanh mình. Tử khí do xác người bị đốt cháy. Phải có rất nhiều xác chết bị đốt mới tạo được mùi nồng nặc như vậy. Và các xác chết đó, hẳn nằm rải rác trong địa đạo, tuy lửa chưa cháy đến nơi, tôi chùn bước ngay, sợ đạp nhằm những xác chết đó.

Biết đâu trong các tử thi, chẳng có một bằng hữu của mình?

Lý Hồng Tụ rợn người, nép sát qua Tô Dung Dung. Tống Điềm Nhi lập tức nhích theo luôn.

Liễu Vô My tiếp:

đến lúc tôi ngửi mùi bùn, đất, gỗ, thì tôi tưởng mình đã biến thành một tử thi rồi. Và mình bị bỏ vào cỗ quan tài, vùi sâu dưới đất! Rồi nàng thở dài mấy tiếng, dừng lại một chút cho ngực bớt phập phồng, mới tiếp:

-Tôi cứ tưởng, mắt thấy được, tai nghe được mới sợ. Ngờ đâu mắt không thấy, tai không nghe, mũi chỉ ngửi mà vẫn sợ được. Sợ như thường.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Mắt thấy, tai nghe, toàn là sự thực, có sự thực cũng sợ phần nào thôi, bởi việc mình nghe thấy, nhìn thấy có giới hạn. Còn như mũi ngửi thì sự việc do tưởng tượng, mà tưởng tượng thì lại vô cùng. Cho nên sự sợ hãi phải phi thường.

Liễu Vô My gật đầu:

-Lưu huynh nói đúng. Tôi sợ quá, đứng lại đó, bất động. Bởi khí lực còn đâu để điều động đôi chân?

Tống Điềm Nhi ngồi trong lòng Lý Hồng Tụ, rung rung người hỏi:

-Rồi sau đó?

Dù sợ, những người ít tuổi càng sợ càng hiếu kỳ. Cho nên có những trẻ nít quá sợ ma song lại thích nghe kể chuyện ma.

Liễu Vô My thốt:

đúng lúc đó, có tiếng người vang lên trong địa đạo. Thanh âm vô cùng ấm dịu, song tôi lại nghe như tiếng thép mài, toàn thân tôi rợn lạnh.

Tống Điềm Nhi hấp tấp hỏi:

-Thanh âm ấm dịu là của nữ nhân! Nữ nhân đó nói gì?

Liễu Vô My đáp:

-Bà bảo bà đã biết bịnh thế của tôi rồi. Bà biết tôi trúng phải loại độc gì. Nếu muốn bà cứu chữa, tất phải thoa? mãn điều kiện đó.

Nàng buông gọn:

-Bà chính là Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Cắt đầu tại hạ, mang đến nạp cho bà?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Tôi có hỏi, trừ việc đó ra, tôi còn có thể làm gì khác hơn cho bà chăng? Nhưng chẳng biết bà có nghe nói hay không, bà im lặng luôn.

83. Tác Phong Tiền Bối

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:

-Thế là tẩu phu nhân cũng không thấy mặt Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Liễu Vô My thở dài:

-Bất quá, tôi đoán người phát ra thanh âm đó là ba ta chứ thực sự, tôi nào có thấy ai đâu? Đến cả những môn hạ của bà, tôi cũng không gặp một người nào cả! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Rồi tẩu phu nhân trở về như thế nào?

Liễu Vô My thốt:

-Tôi không còn ý thức thời gian, nên chẳng rõ là mình van cầu được bao lâu, bỗng ngửi phải một mùi gì lạ lắm, mùi này thì thơm, dịu, phảng phất như mùi hoa đồng nội, như sữa mẹ… Ngửi phải mùi đó, bất giác tôi ngủ liền.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Và lúc tỉnh lại, tẩu phu nhân lại thấy mình ở trong am Bồ Đề?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải! Nàng trầm giọng, tiếp:

-Lúc tôi tỉnh lại, y phục đã khô, lão ni ngồi đối diện với tôi, tay cầm chén trà tôi đã uống trước đó. Tôi có cảm tưởng là bà không hề hay biết những gì đã xảy đến cho tôi. Lần này thì bà câm, bà điếc nên tôi không đối thoại với bà được.

Tống Điềm Nhi vẫn còn sợ như thường:

-Phu nhân cho rằng mình nằm mộng?

Liễu Vô My mơ màng:

-Chứ còn gì nữa! Tuy đúng là sự thật, song chính mình là người trong cảnh, cũng chẳng làm sao tin được là sự thật! Lý Hồng Tụ nhếch nụ cười khổ:

-Tôi không còn hứng đến Thần Thuỷ Cung rồi! Tống Điềm Nhi nhìn sang Tô Dung Dung hỏi:

-Thế là nghĩa là sao? Thần Thuỷ Cung thực sự có bộ mặt như thế nào?

Nàng hỏi Tô Dung Dung, song không hy vọng nghe nàng đáp. Bởi nàng biết rõ, Tô Dung Dung không thể đáp được! Mọi người yên lặng một lúc lâu.

Mọi người đều nghĩ về Thần Thuỷ Cung. Một tiên cảnh như Tô Dung Dung đã tả, hay một địa ngục như Liễu Vô My vừa thuật?

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi lẩm nhẩm:

-Có thể là hai vị đến hai địa phương khác nhau! Liễu Vô My lắc đầu:

-Trên đời này, chỉ có một Thần Thuỷ Cung, làm gì có hai địa phương khác nhau! Tô Dung Dung quả quyết:

-Nơi tôi đến, chắc chắn là Thần Thuỷ Cung! Nàng khẳng định như vậy, như xác nhận là cư sở của nàng, không lầm được.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu nghe ai khác nói, dù nói đúng sự thật, tại hạ nhất định không tin. Nhưng chính hai vị nói ra thì thật là khó nghĩ. Chỉ sợ… Bỗng y dừng lại, trừng mắt nhìn Liễu Vô My, hỏi:

-Tẩu phu nhân đến đó, không gặp một người nào cả, thế làm sao biết được là mình đã đến Thần Thuỷ Cung?

Lý Hồng Tụ à một tiếng:

-Phải đó! Có gì chứng minh lão ni trong Bố Đề am đưa phu nhân đến Thần Thuỷ Cung?

Tô Dung Dung phụ hoạ:

-Ai nói với phu nhân, muốn đến Thần Thuỷ Cung trước hết phải qua ngang Bồ Đề am? Biết đâu người ta không bịa chuyện với một dụng ý nào đó?

Liễu Vô My trố mắt:

-Cô nương cho là tôi mắc lừa?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Có thể như vậy lắm! Rồi nàng kể tiếp:

-Người đó hẳn có cừu hận gì đối với Lưu Hương, cho nên cố ý bịa chuyện, và lão ni tại Bồ Đề am, là một đồng loã của y! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Hẳn như vậy rồi! Họ làm thế là buộc tẩu phu nhân tìm mọi cách giết Lưu Hương. Thực ra thì họ chẳng đưa tẩu phu nhân đến Thần Thuỷ Cung! Lý Hồng Tụ tiếp:

-Phu nhân uống chén trà xong là mê man liền, họ đưa phu nhân đi đến đâu, lại chẳng được, phu nhân còn biết gì đâu?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Các vị cũng co lý lắm! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Tự nhiên có có lý rồi! Có thể phu nhân vào một địa động ở ngay dưới Bồ Đề am, và người bảo phu nhân chặt đầu Lưu Hương không ai khác hơn lão ni cô.

Liễu Vô My thở dài:

-Tuy nhiên, vấn đề đã liên quan đến sinh mạng của tôi, lẽ nào tôi khinh thường đến độ ai nói sao, tôi nghe vậy? Hẳn tôi phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động chứ?

Người chỉ đường cho tôi, đáng được tin cậy lắm! Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc:

-Tin cậy! Càng tin cậy, càng dễ lầm! Người ta biết là tẩu phu nhân tin cậy, nên mới bịa chuyện chứ. Nếu không, thì bịa làm gì?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Nhưng người đó... không hề nói ngoa! Bình sinh không hề man trá với một ai! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-A? Từ lâu rồi, tại hạ không gặp mẫu người chân thành như vậy! Tại hạ muốn biết người đó quá. Người đó là ai hở tẩu phu nhân?

Liễu Vô My thốt:

-Lão nhân gia là một nhân vật có oai vọng hiển hách trong võ lâm, tên Hoàng Lỗ Trực, ngoại hiệu Quân Tử Kiếm, chắc các vị cũng có nghe nói đến nhân vật đó chứ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y còn nói gì được nữa? Bởi trên thế gian này, nếu có một người không nói ngoa, thì người đó là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực! Lý Hồng Tụ thở dài:

-Tưởng là ai, chứ Hoàng lão kiếm khách nói là phải tin. Lão ấy bình sinh rất thành thực, chẳng những đối với bằng hữu, mà đối với kẻ thù vẫn không một tiếng ngoa! Tống Điềm Nhi vỗ tay:

-Lý cô nương chúng ta lại sắp mở cái tủ kiến văn cho chúng ta thấy cái vốn học thức yên thâm rồi đó! Nàng nói bằng tiếng quan thoại, song giọng nói khó nghe vô cùng, còn sặc mùi Quảng Đông lơ lớ. Tự nhiên, Liễu Vô My chẳng hiểu gì cả! Nàng không hiểu Tống Điềm Nhi nói gì, song nàng hiểu rõ câu nói của Lý Hồng Tụ. Nàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi:

-Xem ra, Lý cô nương còn nhỏ tuổi quá, có lẽ lúc Quân Tử Kiếm Hoàng lão anh hùng xuất thế hành hiệp, thì nàng chưa mở mắt chào đời mà tại sao nàng biết rành về lai lịch và hành vi của vị tiền bối đó?

Nàng lấy làm lạ cũng phải, bởi nàng có ngờ đâu, Lý Hồng Tụ chẳng những biết về một Hoàng Lỗ Trực mà thôi, tất cả những nhân vật cổ kim trong võ lâm, Lý Hồng Tụ đều biết rõ từ những cá tính nhỏ nhặt của họ.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Cô nương nói rằng Hoàng lão kiếm khách không hề nói ngoa cả với kẻ thù, điều đó tại hạ chẳng hiểu nổi! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Giả như trong lúc giao đấu với kẻ thù, đối phương hỏi lão sử dụng môn công gì, chiêu thức gì, lão nói ngay và nói thực. Theo ngươi, ngươi có thể làm như lão chăng?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ai dại gì cho đối phương biết thực lực mình chứ? Nhưng tại sao lão ấy quá khẳng khái như vậy?

Lý Hồng Tụ điềm nhiên:

đó là cái tính trời sinh, không ai giải thích được. Cũng nhờ cái tính đó mà hào kiệt giang hồ tặng lão danh hiệu Quân Tử Kiếm, và cũng vì cái tính đó, bình sinh lão gặp chẳng biết bao nhiêu hiểm nguy, suýt mất mạng cũng chẳng biết bao nhiêu lần. Chưa giao đấu thực sự mà đối thủ biết rõ ruột gan của mình thì làm sao mà chẳng bại? Luận về tài trong thiên hạ, chẳng có tay kiếm nào sánh được với lão.

Song vì nhược điểm đó, lão phải thất bại lắm lần trong đời! Liễu Vô My tiếp:

-Tuy đó là nhược điểm, song thực ra chính là một ưu điểm, bởi người đương thời ai ai cũng cảm mến lão, cho nên lão có rất nhiều bằng hữu trên giang hồ. Có thể bảo là hầu hết các vị tiền bối đều là bằng hữu của lão. Vì mến trọng lão, lúc giao đấu, rủi lão có sa cơ, chẳng ai nỡ lòng nào đánh lão trọng thương.

Nàng thở dài tiếp luôn:

-Các vị thử nói, một nhân vật như vậy, chỉ đường cho tôi, bảo sao tôi chẳng tin?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Như thế, thì cái nơi tẩu phu nhân đã đến đúng là Thần Thuỷ Cung rồi.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Rất tiếc là tôi chẳng rõ Hoàng lão anh hùng hiện ở đâu, nếu biết được chắc tôi phải đến xin người chỉ giáo một vài điều.

Tiểu Phi từ lâu để mặc cho mọi người nói chuyện với nhau, không hề chen vào.

Bây giờ, chàng cười nhẹ mấy tiếng, đoạn thốt:

-Tô muội muốn thỉnh giáo lão ấy điều chi, xin cứ nói, rất có thể là Hoàng lão anh hùng vẫn nghe lọt như thường! Tô Dung Dung trừng mắt nhìn chàng:

-Không lẽ lão ấy ở quanh đây? Sát một bên chúng ta?

Tiểu Phi chỉ cười, chứ không nói chi cả.

Từ trên đầu bậc thang, có tiếng đặng hắng vọng xuống.

Mọi người nhìn ra, thấy ba nhân vật tại đó.

Ba người đó, vận áo rộng màu đen, bên hông lủng lẳng một thanh kiếm.

Hồ Thiết Hoa nhận ra chính là những vị vừa rồi có động thủ với Tiểu Phi. Bất quá, bây giờ họ đã vất bỏ vuông sa che mặt, họ có thái độ trầm tịnh vô cùng.

Dĩ nhiên, tướng mạo họ phải khác nhau.

Người đi đầu, mày thanh mắt sáng, mặt tròn, ngày nay tuy tuổi về chiều, song phảng phất cái vẻ mỹ nam tử của thời xa xưa. Trong ánh mắt của lão nhân, niềm phẫn nộ còn vương nhẹ, điều đó chứng tỏ lão có tính khí nóng nảy và cương trực, thấy bất bình là nổi giận ngay. Người đó chính là Ngọc Kiếm Triệu Thạch.

Người thứ hai có tầm vóc cao, thân hình quắc thước, trong cái vẻ nghiêm trang có ẩn ước sắc từ hoà. Hiện tại, đôi mày hơi cau lại, có lẽ lão đang ưu tư về một điều gì.

Người cuối cùng không cao lắm, mà cũng chẳng thấp lắm, dung mạo bình thường, như một người rất thường trong nhân loại.

Chỉ có lão thứ ba này, là không biểu lộ một phong thái của bậc đại kiếm khách.

Lão lạnh lùng quá, lạnh đáng sợ, nên ít người dám tiếp cận lão.

Vợ chồng Lý Ngọc hàm thấy ba lão nhân xuất hiện, vội vàng quỳ xuống, đầu cúi thấp, chẳng dám nhìn ai.

Ba người không nhìn hai vợ chồng đến nửa mắt, chỉ hướng sang Tiểu Phi, vòng tay chào.

Ngọc Kiếm Tiêu Thạch thở dài, cất tiếng trước:

-Lão phu bị tiểu tử lừa dối, suýt làm một điều đại hận, thực vô cùng hổ thẹn với Hương Soái.

Tiểu Phi lập tức nghiêng mình đáp lễ:

-Tiền bối quá lời! Tại hạ là hạng hậu sanh, làm gì dám có ý xem thường các vị mà thầm oán trách?

Lão nhân cao thở ra:

-Bình sinh, lão tự phụ là chẳng bao giờ có hành động phũ phàng đối với bất kỳ ai, song lần này… lần này lại kém sáng suốt, đến nỗi có thái độ hồ đồ, mong Hương Soái bỏ qua cho! Tiểu Phi luôn luôn kêu lên:

-Tại hạ nào dám vô lễ! Tiêu Thạch dậm chân:

-Lão phu không còn dám gặp mặt ai nữa, song nếu bỏ đi như thế này thì còn ra gì nữa? Cho nên, lão phu phải vào đây tạ tội cùng Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa hết sức căm hận họ, song thấy họ bất chấp thân phận trưởng thượng, hạ mình chịu lỗi với Tiểu Phi, y thán phục vô cùng, niềm hận tiêu tan ngay.

Y nghĩ, gặp việc phải, dám làm mạnh, khi hồ đồ, làm quấy, dám nhận sự quấy, không hề ngoan cố ỷ mình là bậc cao quý câu nệ đối xử phũ phàng với lớp hậu sanh, như vậy mới đáng làm gương cho môn hạ, đệ tử.

Tiểu Phi dù sao cũng là kẻ dưới, khi nào lại dám có ý nghĩ gì bất nghĩa đối với hạng người đáng tôn kính, nghe các vị tiền bối nói thế, chàng hết sức áy náy, hấp tấp nghiêng mình thốt:

-Các vị đừng nhắc đến việc đã rồi, thực ra thì chính tại hạ mới là kẻ có tội, vì đã dám ngang nhiên nghinh chiến với các vị.

Để khuất lấp việc đó, chàng hỏi:

-Chẳng hay tình huống hiện tại của Lý lão tiền bối như thế nào?

Tiêu Thạch thở dài:

-Hoàng thiên chưa phụ người ngay, Quan Ngư huynh trong cái hoa. gặp cái phúc, tuy nhiên một người mang bịnh suốt năm dài tháng tận, nào phải một sớm một chiều mà khôi phục nguyên trạng được? Vì quá giận, chân khí xung mạch, giải trừ được bịnh cũ, song do tức giận cực độ làm chấn động toàn thân, thành ra, bịnh cũ được trừ, lại sinh bịnh mới. Bọn lão phu đã hiệp lực tiếp trợ chân khí, song không làm sao chữa trị ngay cho lành mạnh. Quan Ngư huynh cần phải tĩnh dưỡng trong một thời gian, mới an khang được như ngày nào.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Còn Thiết Sơn đạo trưởng?

Tiêu Thạch trầm buồn gương mặt:

-Thiết Sơn đạo huynh đã cao tuổi rồi, sức chịu đựng không còn kiên cường như thuở thiếu thời, nên thương thế gây ảnh hưởng nặng nề, cũng may trong lúc này lại có mặt lão Lăng Phi Các. Lão ấy là một tay y thuật tinh kỳ, nhờ ảo chiêu diệu nên Thiết Sơn đạo huynh chẳng đến nỗi nào.

Lý Ngọc Hàm đổ lệ như suối tuôn trào, Liễu Vô My khóc đến khản tiếng. Cả hai vập đầu sát nền, rền rĩ:

-Bọn vãn bối đáng chết. Đáng chết trăm ngàn lần! Họ không lên tiếng, còn khi họ lên tiếng rồi, có khác nào họ nhắc khéo các vị tiền bối là có mặt họ tại đây? Người ta đã quên cho họ, sao họ chẳng biết thân, lại còn ra vẻ biết ăn năn, nhận tội? Không nhận tội thì chạy tội được à?

Tiêu Thạch sôi giận, quay qua họ hét lên:

-Các ngươi còn can đảm lỳ mặt tại đây nữa sao? Đến cả bọn ta mà các ngươi vẫn dám lừa được như thường, liệu trên đời này các ngươi còn ngán ai nữa chứ? Thật là các ngươi khinh thường cả gia pháp họ Lý. Ưng Thuý sơn trang vì các ngươi mà mất cái huy hoàng thuở nào. Buồn thay cho tổ tông các ngươi.

Lý Ngọc Hàm ép sát đầu dưới nền, rung rung giọng:

-Vãn bối biết tội mình không thể được ai dung tha mà chính vãn bối cũng không tự tha thứ cho mình được. Vãn bối tự xử lấy mình, mong cầu các vị tha thứ cho nàng, nàng thực ra thì nàng không liên quan gì trong vụ này cả.

Tiêu Thạch nổi giận:

-Nàng không liên quan thì ai liên quan? Chính nàng là đầu mối suy bại của Ưng Thuý sơn trang, ngươi còn muốn cho nàng sống nữa sao? Ngươi còn mặt mũi nào nhìn lại tổ tiên ngươi nơi suối vàng?

Liễu Vô My thốt qua nức nở:

-Phải đó, tiền bối, tội do tôi gây nên, chính tôi là đầu mối sự việc. Chàng chẳng liên quan chi cả, xin các vị tha thứ cho chàng.

Bọn Tô Dung Dung động niềm trắc ẩn, muốn can thiệp xin hộ hai vợ chồng, song chẳng biết phải nói làm sao cho các vị chấp thuận.

Ngờ đâu, lão nhân cao vóc thở dài, dịu giọng thốt:

-Các ngươi không nên quá bi thương. Bọn ta nhận sự uỷ thác của Quan Ngư, đến đây để chiếu gia pháp trị tội các ngươi. Song vừa rồi, bọn ta có nghe các ngươi tỏ bày tâm sự, nghĩ cũng đáng thương tình. Thế nào rồi bọn ta cũng sẽ nói hộ cho các ngươi mấy tiếng trước mặt Quan Ngư.

Tiêu Thạch dậm chân:

-Vừa rồi, lão phu có nói là phải giáo huấn chúng, sao bây giờ huynh đài lại nói với chúng như thế?

Lão nhân cao vóc lại thở dài:

-Xem ra, chúng có vẻ ăn năn hối hận lắm rồi, mình còn dồn chúng làm chi vào tận bước cùng nữa?

Tô Dung Dung và bọn Lý Hồng Tụ cùng nhìn nhau, điểm một nụ cười.

Bây giờ thì cả ha nàng đã biết rõ, lão nhân cao vóc đó chính là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực.

Lão không vì vợ chồng Lý Ngọc Hàm cầu tình trước Lý Quan Ngư sao được?

Bởi, sự việc hôm nay, lão có một phần trách nhiệm kia mà.

Trong ba lão nhân, Tô Dung Dung đã biết hai rồi, Ngọc Kiếm Tiêu Thạch và Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực. Còn lão nhân thứ ba, người có dung mạo rất bình thường kia?

Đừng nói là bọn Tô Dung Dung, đến cả Tiểu Phi cũng chẳng biết lai lịch lão.

Niên kỷ của lão suýt soái với Tiêu Thạch và Hoàn Lỗ Trực, nhưng công lực và kiếm thuật của lão qua cuộc so kiếm vừa rồi, Tiểu Phi biết chắc là vô cùng thâm hậu, tinh kỳ hơn hẳn bọn Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trực.

Hà huống, lão là bằng hữu chí thân của Lý Quan Ngư, đương nhiên lão phải là người có danh lớn trên giang hồ.

Một người có kiếm thuật tuyệt vời, công lực thâm hậu, lại có dung mạo rất bình thường, chẳng biểu lộ một nét đặc biệt nào cả, điều đó phải kể ra lạ lùng nhất.

Tiểu Phi cố moi ký ức, thử đoán người đó là ai, song chàng không làm sao đoán nổi.

Hiện tại, lão quay mình nhìn mông lung, xuất thần, chàng chẳng rõ lão suy nghĩ đến sự việc gì.

Thành thử, Tiểu Phi muốn hỏi mấy câu, song không dám gọi.

Mà Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trực hoặc vô tình hay cố ý, không chịu giới thiệu lão với Tiểu Phi.

Thấy lão nhân có vẻ thần bí quá, Tiểu Phi động tính hiếu kỳ, và càng làm chàng muốn biết lai lịch của lão.

Chàng toan đánh bài hỏi, hỏi ai cũng được, hoặc Tiêu Thạch, hoặc Hoàng Lỗ Trực, vừa lúc đó, Hoàng Lỗ Trực đưa tay chỉ Tô Dung Dung, hỏi Tiểu Phi:

-Vị cô nương đó… Tô Dung Dung nghiêng mình, đáp thay Tiểu Phi:

-Vãn bối là Tô Dung Dung! Thừa dịp đó, nàng nêu luôn điều làm cho nàng ấm ức:

-Vãn bối có điều này, muốn thỉnh giáo nơi tiền bối! Hoàng Lỗ Trực cười nhẹ:

-Cô nương cứ nói.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút, đoạn cất tiếng:

-Tiền bối biết đích xác Bồ Đề am là nơi tiếp dẫn vào Thần Thuỷ Cung?

Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Phải! Lão lại trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

-Lúc Vô My hỏi lão phu, thực tình lão phu chẳng biết nàng muốn đến Thuỷ Thần Cung làm gì. Bất quá, lão phu nghĩ rằng nàng nhỏ tuổi, không khỏi có tính hiếu kỳ, do đó nàng định đến đấy xem cho biết… Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tiền bồi có biết lai lịch của vị lão ni tại Bồ Đề am chăng?

Hoàng Lỗ Trực đáp:

-Vì sư thái câm và điếc đó đáng được kể là một kỳ nhân trong thiên hạ. Từ bao lâu nay, chẳng một ai biết được lai lịch của bà, mà chẳng ai nghe bà nói một câu, một tiếng! Tô Dung Dung cau mày:

-Bà thực tàn phế, hay bà giả vờ?

Hoàng Lỗ Trực thở dài:

-Một người giả vờ câm đến mấy mươi năm dài, nghĩ ra hẳn cũng có một niềm thương tâm lớn lắm. Trước mối thương tâm của một người, còn ai kính nể? Cho nên, lão phu trọng niềm đau khổ của bà, không tìm hiểu việc riêng tư của bà, do đó không truy cứu xem thực trạng tàn phế của bà thật hay giả.

Tô Dung Dung trầm gương mặt:

-Tiền bối xử sự thật là đáng kính. Vãn bối hết sức thẹn vì tính tò mò của mình.

Nàng im lặng luôn, chẳng hỏi gì nữa.

Nàng không hỏi Hoàng Lỗ Trực hỏi:

-Không lẽ Tô cô nương chỉ hỏi lão phu một điều quá đơn giản như vậy?

Tô Dung Dung trầm ngâm một lúc, rồi cung kính thốt:

-Còn một điều nữa, tôi muốn thỉnh giảo tiền bối luôn! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Thế tại sao cô nương lại im lặng?

Tô Dung Dung đáp:

-Chỉ vì, tôi sợ tiền bối không chịu nói ra cho người ngoài hiểu biết. Còn như tiền bối chịu nói rồi, nhất định là tiền bối nói đúng sự thật. Cái khó khăn là ở chỗ đó, cho nên tôi đắn đo, do dự, không dám hỏi.

Nghe nàng nói thế, Hồ Thiết Hoa cười thầm.

Y nghĩ:

-Thảo nào Lưu Hương Đạo Soái chẳng sai phái nàng đi do thám tại Thần Thuỷ Cung. Nàng có biệt tài đặt những câu hỏi, cái kỹ thuật đó, trên đời này mấy kẻ có được? Nàng nói rằng chẳng dám hỏi, song có khác nào nàng đã hỏi? Tuy nàng chưa nêu ý kiến, song nàng đã bức đối tượng phải đáp liền, đối tượng khó lòng chối bỏ.

Quả nhiên, Hoàng Lỗ Trực mỉm cười:

-Cô nương hỏi tại sao lão phu biết được điều đó?

Tô Dung Dung chỉ cười không đáp.

Hoàng Lỗ Trực tiếp:

-Sự thực thì việc đó, lão phu nghe người ta nói lại.

Vô tình chung, lão nhìn thoáng quá vị kiếm khách thần bí, rồi lão tiếp luôn:

-Lão phu tin rằng người nói với lão phu việc đó, chẳng hề bịa chuyện, bởi bình sinh, y không giấu diếm lão phu bất cứ một việc gì, cũng như chẳng khi nào y bịa chuyện với lão phu.

Tô Dung Dung chớp mắt:

-Người đó đúng là hồng phấn tri kỷ của tiền bối! Buông câu đó, nàng cố ý nhấn mạnh mấy tiếng hồng phấn tri kỷ, cố lưu ý mọi người.

Hẳn nhiên là không phải tri kỷ trong hạng phấn trắng mặt hồng rồi. Dĩ nhiên, Hoàng Lỗ Trực phải cải chính.

Lão đáp lớn:

-Cô nương đùa đấy thôi, lão phu nào phải là người trong giới tìm hoa mà có tri kỷ thuộc hàng hồng phấn?

Tô Dung Dung sáng mắt:

-Nếu thế thì người đó hẳn là nam nhân:

-Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Phải! Tô Dung Dung truy tiếp:

-Cứ theo tôi biết, thì trong thiên hạ, chẳng một nam nhân nào hiểu được sự bí mật tại Thần Thuỷ Cung. Như vậy, vị nam nhân bằng hữu của tiền bối làm sao thấu đáo sự tình?

Hoàng Lỗ Trực trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khan:

-Nếu cô nương hỏi điều chi thuộc về cá nhân, lão phu thì biết làm sao được, lão phu nói làm vậy. Chứ như về việc này, có liên quan đến người khác, lão phu không dám tự chuyện, xin cô nương thứ cho vậy! Lão lại nhìn thoáng qua vị kiếm khách thần bí kia một lượt nữa, đoạn vòng tay:

-Lão phu đã cạn lời, vậy xin cáo từ tất cả! Tiêu Thạch cau mày, cao giọng:

-Hoàng huynh! Sự tình này, Hoàng huynh không ngó ngàng đến sao?

Hoàng Lỗ Trực đã đến bậc thang rồi, mỉm cười đáp:

-Sự tình thuộc phạm vi phụ tử người ta, ngoại nhân ngó ngàng thế nào được? Dù giờ đây, Quan Ngư huynh còn bịnh, song năm ba hôm nữa, bịnh tình sẽ dứt, chừng đó họ liệu lý với nhau, lão phu cần gì phải gánh vác việc của người ta?

Thốt xong câu nói, Hoàng Lỗ Trực đã đi xa rồi.

Tiêu Thạch dậm chân, bước theo liền.

Nhưng đi được vài bước, lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lý Ngọc hàm, thốt:

-ít nhất cũng trong hai hôm, ngươi không nên tìm cách gặp mặt phụ thân ngươi, tránh cho lão ta uất ức trở lại. Đợi khi nào lão qua cơn nguy, sẽ đến gặp lão. Tốt hơn hết, ngươi hãy ly khai nơi này, tạm trong một thời gian, nếu ngươi còn muốn cho phụ thân ngươi sống sót.

Tùng Hạc Lâu là một ngôi tửu quán, quán hữu danh, huống chi mọi người đều đói?

Và Hồ Thiết Hoa tự nhiên buông tình theo rượu, chén đầy uống mãi để bõ nỗi thèm khát.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm dù có vàng đút miệng cũng nuốt không trôi. Cả ai hết sức thẹn hoà mình cùng bọn họ.

Cả hai không muốn theo họ, bởi còn mặt mũi nào đi chung với họ, song Lý Hồng Tụ bảo:

-Hai vị có thể đi nơi khác được chăng? Chúng tôi không biết Bồ Đề am thực sự Ở đâu, đương nhiên hai vị phải dẫn đường chứ? Không lẽ hai vị chẳng muốn giúp đỡ bọn tôi?

Nói như thế, để đặt ra một lý do cho hai vợ chồng Lý Ngọc Hàm đỡ ngượng, chứ thực tình, họ có cần ai dẫn đường? Những người như họ, bình sinh có cần ai dẫn dắt?

Dù lương tâm có thẹn, vợ chồng Lý Ngọc Hàm cũng được an ủi phần nào, vì đi theo họ, là giúp ích cho họ, chứ nào phải tuỳ tiện mà theo, khi cả hai tự thấy mình quá đê hèn đối với những người có tâm hồn cao cả?

Tống Điểm Nhi cũng nói vào, để trấn an Liễu Vô My, bảo rằng đến Thần Thuỷ Cung rồi, nhất định Tiểu Phi cũng lấy được giải dược cho.

Nhưng, người lo lắng nhất trong đoàn chính là Tiểu Phi.

Bởi, đến Thần Thuỷ Cung là một việc khó, lấy được thuốc giải độc còn là một việc khó hơn nhiều.

84. Chiếc Mặt Nạ Da Người

Chàng lo ngại, bởi chàng biết tự lượng sức mình, sức người.

Võ công của Thạch Quan Âm, chàng thử so tài rồi, đúng là cao thâm, siêu việt.

Thạch Quan Âm lại sợ Thuỷ Mẫu Âm Cơ. Như vậy, võ công của Thuỷ Mẫu Âm Cơ phải cao siêu vô tưởng.

Huống chi, Thần Thuỷ Cung là một địa phương thần bí, một nơi thần bí hẳn phải có những nguy hiểm khôn lường chờ đợi người đột nhập.

Chàng lo ngại trong khi mọi người dửng dưng, họ cấu tình nhau, ve vuốt nhau, hơn là đặt vấn đề thám hiểm.

Chẳng phải họ vô tâm đối với an nguy của chàng, chẳng qua họ quá tin tưởng nơi tài và trí của chàng.

Bỗng Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Cái lão già cùng đến, Lăng Phi Các, Tiêu Thạch, Thiết Sơn đạo trưởng, Hoàng Lỗ Trự các vị tiền bối đó là ai?

Lý Hồng Tụ hỏi lại:

-Ngươi muốn nói đến lão nhân không cười không nói?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chính lão! Lý Hồng Tụ tiếp:

-Trông thấy lão, ta hết sức kỳ quái, muốn hỏi lai lịch lão, chưa kịp hỏi, lão lại bỏ đi.

Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Các vị đó sao mà đi gấp thế? Chừng như ai ai cũng sợ mình hỏi lai lịch lão già ấy! Lý Hồng Tụ quay qua Lý Ngọc Hàm:

-Chúng tôi không biết đã đành, chẳng lẽ Lý công tử cũng không biết luôn?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

đúng vậy. Tại hạ cũng như các vị, chẳng biết gì về vị tiền bối đó. Chính Hoàng lão tiền bối mời đến cho đủ số người thủ trận. Hoàng lão tiền bối bảo rằng vị cao nhân đó, kiếm thuật rất cao, nhưng không tiết lộ danh hiệu.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Tại sao Hoàng lão hiệp không giới thiệu?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Nào tại hạ hiểu được ý tứ của Hoàng lão hiệp đâu? Lúc đó tại hạ hết sức kỳ quái song không dám hỏi. Tại hạ đinh ninh là khi Tiêu lão hiệp và các vị kia đến, họ chào hỏi nhau, tự nhiên tại hạ hiểu được.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

đúng vậy! Tiêu lão hiệp giao du sâu rộng trong thiên hạ. Chắc chắn là họ nhìn nhận nhau.

Lý Ngọc hàm thở dài:

-Nhưng Tiêu lão hiệp lại không nhận ra. Bởi, lão nhân đó là người hoàn toàn xa lạ, chẳng những đối với Tiêu lão hiệp, mà các vị kia cũng chẳng ai biết.

Tô Dung Dung vụt cười mấy tiếng:

-Tôi hiểu rồi! Trên thế gian này, không một ai nhận ra được lão.

Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

-Tại sao?

Tô Dung Dung tiếp:

-Toà mật thất thiếu ánh sáng, cho nên các vị không trông thấy rõ.

Lý Hồng Tụ kêu lên:

-Thế ra người đó có gương mặt giả?

Tô Dung Dung mỉm cười, nhìn sang Tiểu Phi một thoáng, tiếp luôn:

-Người đó có thuật cải sửa dung mạo rất tinh vi, lại mang chiếc mặt nạ cực kỳ xảo diệu, cho nên các vị không nhận thấy cũng phải.

Tiểu Phi cười nhẹ không đáp.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

-Các vị xem hắn cười kia. Hắn cười khó thương quá. Hắn làm như việc gì xảy ra, hắn biết trước, hắn hiểu tất cả mọi việc, có điều hắn không chịu nói đấy thôi. Nụ cười của hắn sao mà gian trá thế! Hắn gieo sự hoài nghi cho thiên hạ, chẳng ai hiểu nổi hắn hiểu nhiều hay ít! Đáng ghét thật! Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Ngươi đúng là tri kỷ của hắn! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Người đó có gương mặt chết, suốt thời gian hiện diện, không hề lộ một tình cảm nào. Tại hạ ngờ là lão dạo nọ, song tìm mãi mà chẳng thấy có một điểm nào để chứng minh điều đó.

Tô Dung Dung thốt:

-Chỉ vì lão mang một chiếc mặt nạ không giống loại mặt nạ trên giang hồ.

Người nào chế ra mặt nạ đó, hẳn phải là tay tuyệt xảo! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Trên giang hồ, những người chuyên chế luyện mặt nạ không có bao nhiêu, trong vòng năm mươi năm trở lại đây, bất quá chỉ độ mươi người, mà trong số đó, lại có ba người đáng kể nhất! Liễu Vô My hỏi gấp:

-Ba người đó là ai?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Người thứ nhất là Tiểu Thần Đồng. Y biết làm mặt nạ ngay từ lúc bảy tám tuổi.

Song y chết khi chưa tròn hai mươi. Thực ra, những chiếc mặt nạ của y cũng không khéo lắm, có điều dùng lâu và không đến nỗi quá vụng.

Y dừng lại đột ngột, bởi y vừa thấy Tô Dung Dung lộ vẻ bi thương, dù cái vẻ đó của nàng chỉ thoáng hiện thôi. Chừng như đôi mắt của nàng cũng đỏ lên một chút.

Lý Hồng Tụ nối lời:

-Người thứ hai là Thiên Diện Nhân ma. Mấy mươi năm trước đây, lão ấy bị chưởng môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn là Thiết Trung Đường đại hiệp hạ sát rồi. Ngoài ra, cơ sở Vạn Diệu Cung do hắn hao phí bao tâm lực dựng lên, cũng bị Thiết đại hiệp phá huỷ. Bao nhiêu chiếc mặt nạ do lão chế tạo đều bị huỷ diệt luôn trong dịp đó.

Liễu Vô My lại hỏi:

-Còn người thứ ba?

Lý Hồng Tụ nghiến răng, tiếp:

-Người thứ ba, nhắc đến tên y là tôi nghe khí uất trào dâng liền. Tôi không tài nào nói dài dòng về y được.

Liễu Vô My cau mày:

-Chẳng lẽ y còn tàn độc hơn Thiên Diện Nhân Ma?

Lý hồng Tụ quắc mắt sáng ngời:

-Thiên Diện Nhân Ma dù tàn độc cũng có nhân cách. Chứ người thứ ba này, hèn hạ không tưởng nổi. Không một việc vô sỉ nào y chẳng dám làm. Y đúng là con thú đội lốt người.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Có lẽ cô nương muốn nói đến người bán nam bán nữ ngoại hiệu là Hùng Nương Tử đó chăng?

Lý Hồng Tụ căm hận:

-Chứ còn ai nữa! Trên giang hồ, vô luận hắc hay bạch hai phái ai ai cũng oán ghét y, ai ai cũng muốn giết y cả. Từ xưa đến nay, chưa một người nào có nhiều thù nhân bằng y. Cho nên, suốt đời y cứ trốn tránh thiên hạ, lúc ở Đông, lúc ở Tây, khi về Nam, khi lên Bắc, không ở nơi nào lâu. Do đó, y cần phải học thuật cải sửa dung mạo và chuyên chế luyện mặt nạ hầu che mắt người đời.

Liễu Vô My cau mày:

-Vậy ra, lão nhân do Hoàng Lỗ Trực đại hiệp đưa đến, chính là người đó?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hoàng đại hiệp là người chính trực, khi nào lại giao du với hạng bại hoại như Hùng Nương Tử? Huống chi, Hùng nương Tử đã đền tội mười năm về trước rồi.

Liễu Vô My thấy mình kém hiểu biết quá, hơi thẹn, vội thốt:

-Tại từ nhỏ, đã đến sa mạc rồi lớn lên tại đó, nên không được hiểu rành sự việc võ lâm Trung Nguyên cho lắm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tẩu phu nhân không hiểu cũng phải, bởi vừa vào Trung Nguyên là về làm dâu nhà họ Lý rồi, mà Ưng Thuý sơn trang là nơi gia pháp rất nghiêm, khi nào bàn bạc đến những chuyện xấu xa, nhơ nhớp trên giang hồ? Do đó, người tốt thường được nhắc đến, để noi gương mà người xấu không hề được đề cập. Thì tẩu phu nhân làm sao biết được hành vi của Hùng Nương Tử ngày trước. Thời đó, tin Hùng Nương Tử bị giết gây chấn động khắp giang hồ, thiên hạ anh hùng bốn phương đất nước, chẳng quản đường xa vạn dặm, kéo đến tận nơi, ai ai cũng muốn tự tay mình cắt một mảnh thịt trên người Hùng Nương Tử. Làm được việc đó mới hả giận bình sinh.

Liễu Vô My hỏi:

-Người ta không ai biết được mặt thật của y, thì làm sao dám quả quyết người bị giết chính là y?

Tiểu Phi đáp:

-Xác của y được treo cao, trên xác có tấm biển đề tên họ, danh hiệu của y và ghi mấy lời tuyên bố của Thần Thuỷ Cung, giết Hùng nương Tử để cứu nạn tất cả nữ nhân khỏi bị hại nơi tay dâm tặc.

Liễu Vô My kêu lên:

-Thần Thuỷ Cung? Thế ra, Hùng Nương Tử chết nơi Thuỷ Mẫu Âm Cơ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính Thần Thuỷ Cung chủ giết Hùng Nương Tử. Người trong thiên hạ, thấy tấm biển phải tin ngay, bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ bình sinh không hề hành động hồ đồ.

Nếu không ai biết được mặt thật của Hùng Nương Tử, thì còn có Thuỷ Mẫu Âm Cơ biết được. Trên đời này, có sự việc gì qua lọt ánh mắt của bà?

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tô Dung Dung, tiếp lời Tiểu Phi:

-Hùng Nương Tử dù chết, nhưng chiếc mặt nạ của y phải còn, có thể lão nhân thần bí kia mang loại mặt nạ đó.

Lý Hồng Tụ lắc đầu:

-Không thể có việc đó đâu! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc mặt nạ không mang dấu hiệu người chế ra, làm sao cô nương dám khẳng định?

Lý Hồng Tụ trừng mắt nhìn y:

-Hùng Nương Tử tự phụ là đệ nhất mỹ nam tử, những chiếc mặt nạ do y chế ra, hẳn phải đẹp, khi nào lại chế thứ mặt nạ bình thường? Lão nhân thần bí đó, mang chiếc mặt nạ chẳng ra hồn, tự nhiên chẳng phải là sản phẩm của Hùng Nương Tử, suy lý tất hiểu việc, đợi gì phải có dấu hiệu?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có thể đúng! Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

đó là cái chắc rồi, còn có thể sao được?

Rồi nàng tiếp:

-Bởi những chiếc mặt nạ của y rất tinh xảo, y quý trọng và gìn giữ rất kỹ. Y chết rồi, chẳng thể còn một chiếc nào lưu lại trên đời. Chứ như mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, hoặc của Thiên Diện Nhân Ma, vốn là loại thường, có thể còn lưu lại một vài chiếc trên giang hồ, sau khi họ chết.

Tiểu Phi phụ hoạ:

-Hà huống, y lại chết nơi tay Thần Thuỷ Cung chủ, dù có lưu lại bao nhiêu chiếc mặt nạ, cung chủ cũng lấy hết, làm gì còn lại chiếc nào cho người ngoài sử dụng?

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tô Dung Dung, thốt:

-Thiên Diện Nhân Ma và Hùng Nương Tử không lưu lại một chiếc mặt nạ nào thì chiếc mặt nạ của lão nhân thần bí đó, hẳn là của Tiểu Thần Đồng rồi! Tô Dung Dung vụt thốt:

-Không thể thế được! Hồ Thiết Hoa nhận ra mỗi lần nói đến Tiểu Thần Đồng, y đều thấy Tô Dung Dung biến đổi thần sắc. Do dó, y không hỏi gì, y biết là trước sau gì nàng cũng nói ra điều suy nghĩ của nàng.

Nàng tiếp:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, tuyệt nhiên không hề lưu lại trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa vờ kêu lên:

-A?

Tô Dung Dung đỏ mắt, nàng sắp rơi lệ.

Nàng cúi đầu thốt:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu hần Đồng dều do tôi cất giữ. Tôi là em gái của y.

Hồ Thiết Hoa giật mình, điều tiết lộ của Tô Dung Dung làm cho y sửng sốt phi thường.

Y không nói gì, trố mắt nhìn nàng. Y từng nghe Tiểu Phi tâm sự với y. Qua những lần tâm sự đó, Tiểu Phi có cho y biết Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ, Tô Dung Dung là ngững người đáng thương hại nhất trên đời. Họ là những cố nhi ra đời là gặp toàn cảnh bi đát. Nhưng, y có ngờ đâu Tô Dung Dung lại là bào muội của Tiểu Thần Đồng.

Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi như ngầm bảo:

-Thảo nào mà ngươi chẳng biến hoá thiên hình vạn trạng! Ngươi qua mặt luôn cả ta.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu người ta không thích chường mặt thật với đời, thì đó là quyền tự do của người. Mình bất tất truy cứu việc riêng tư của người ta làm chi. Huống chi người ta không có ác ý với mình.

Chàng không để ai nói gì, tiếp luôn:

-Vừa rồi, ta cáo biệt các vị tiền bối, Lý lão anh hùng có cho ta biết riêng một việc… Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Việc gì?

Tiểu Phi đáp:

-Lý lão tiền bối bảo là người thần bí đó đáng thương hại lắm, chúng ta nên tha thứ cho người ấy.

Lý Hồng Tụ hỏi:

-Hoàng Lỗ Trực có nói chi chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có chứ! Chính Hoàng đại hiệp mời lão nhân thần bí đến Ưng Thuý sơn trang mà. Đại hiệp cho biết chính lão nhân đó bảo là muốn đến Thần Thuỷ Cung phải qua Bồ Đề am. Hoàng đại hiệp yêu cầu chúng ta đừng truy cứu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Và ngươi bằng lòng bỏ qua?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta tin Hoàng đại hiệp, không lừa ta, không có ý hãm hại ta, ta đáp ứng lời yêu cầu đó.

Chàng nghiêm sắc mặt, tiếp:

-Con người, ai cũng có quyền bảo vệ sự bí mật của mình. Nếu người đó đừng nuôi dưỡng ác tâm đối với người đời, là đủ.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đúng! Tìm tòi việc riêng tư của người, là gian ác, là hèn hạ! Hắc Trân Châu từ lâu tránh ánh mắt của Tiểu Phi, nàng không dám nhìn chàng.

Lúc đó, bỗng nhiên nàng đứng lên, nhưng lại cúi đầu, thốt:

-Tôi… thực ra, tôi đối xử không đẹp với các vị… Cũng may các vị được đoàn tụ rồi, tội của tôi được giảm nhẹ phần nào.

Lý Hồng Tụ mở to đôi mắt:

đại thơ, tại sao đại thơ nói thế?

Hắc Trân Châu cười thảm:

-Chỉ vì… tôi muốn ra đi! Tôi phải ra đi, nên tôi muốn nói lời cuối cùng. Tôi… Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ cùng chụp tay nàng.

Tống Điềm Nhi thốt:

-Chúng ta đã kết giao chị em với nhau rồi, tại sao đại thơ bỏ ra đi một mình được? Chẳng ai cho đại thơ ra đi như vậy đâu! Hắc Trân Châu cười buồn:

-Sa mạc chẳng phải là một tiên cảnh, song tôi sinh trưởng tại đó… Nàng chợt nhớ ra, mình là kẻ không nhà, chạnh niềm cơ khổ, lệ dâng nghẹn ngào, không nói được nữa.

Lý Hồng Tụ vội thốt:

-Nhà của chị em tôi, là nhà của đại thơ… Đại thơ hà tất… Tô Dung Dung tiếp lời:

đúng vậy! Chúng ta không thể xa nhau! Chúng ta là những tỷ muội một nhà! Tống Điềm Nhi cao giọng:

-Nếu đại thơ bỏ đi, tôi cũng đi luôn! Giọng nàng thành thật quá! Hắc Trân Châu khóc liền.

Nàng nhìn sang Tiểu Phi qua màn lệ, chừng như để hỏi:

-Họ không muốn cho ta đi, còn ngươi? Ngươi nghĩ sao?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chúng ta tuy không phải là người thân thích, song tình thân hơn bằng hữu. Tại hạ đang cơn hoạn nạn, cô nương nỡ bỏ đi sao?

Hắc Trân Châu thở dài:

-Lưu Hương huynh… Tiểu Phi tiếp:

-Tại ước mong cô nương cùng Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi, cùng đoàn đến Bồ Đề am, cả ba còn non dại quá chừng, trường đời chưa lịch lãm bằng cô nương! Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc, rồi ngồi xuống.

Câu nói của Tiểu Phi có chạm tự ái của bọn Tống Điềm Nhi phần nào, song họ lờ đi, chỉ mỉm cười hết sức ý nhị.

Tiểu Phi đợi cho mọi người im lặng một chút, đoạn cao giọng thốt:

-Lý Hồng Tụ và các cô nương, theo ngả Bồ Đề am mà vào Thần Thuỷ Cung. Lộ trình từ đây đến đó, hẳn phải nhờ Lý công tử chỉ điểm. Còn tại hạ và Hồ Thiết Hoa do một ngả khác mà vào. Ngả khác, đương nhiên do Tô muội hướng dẫn. Hôm nay là ngày chín, hẹn tất cả gặp nhau đêm rằm tại Thần Thuỷ Cung.

Lý Hồng Tụ thốt:

-Bọn chúng tôi, toàn là nữ nhân, nếu có thất bại, bất quá chỉ là không vào được Thần Thuỷ Cung mà thôi, chứ chẳng đến nỗi gặp hiểm nguy. Chứ Lưu huynh thì… Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Cô nương yên trí. Thuỷ Mẫu Âm Cơ là nữ nhân, đương nhiên bà ta không nỡ sát hại lão Xú Trùn đâu! Tiểu Phi vờ lỳ mặt:

-Cái đó đã hẳn rồi.

Chàng mỉm cười tiếp:

-Nếu cần giết, bà chỉ giết một mình ngươi cũng đủ! Hồ Thiết Hoa còn lỳ mặt hơn:

-Ta đâu có sợ bà ấy sát hại. Điều ta sợ, là bà ấy bắt buộc ta phải thành thân, như đã có lần Thạch Quan Âm cưỡng bức ta.

Tống Điềm Nhi bật cười khanh khách:

-Nếu bà ấy ưng lấy người làm chồng, thì Thần Thuỷ Cung phải được đổi tên lại là Thần Tửu Cung! Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Bọn Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung đến một thị trấn nhỏ. Trên đường vào thị trấn, lúc đó, khách bộ hành thưa vắng.

Đột nhiên, có mấy người từ phía trước mặt đi và họ.

Nhìn thoáng qua mấy người đó, Hồ Thiết Hoa biết ngay chúng là những con quỷ rượu, bởi người nào người nấy uống quá chén rồi, đôi mắt vừa đỏ, vừa lờ đờ, và hơi rượu xông từ người ra bốc xa hàng mươi thước.

Chúng vừa đi, vừa kháo chuyện vang ầm.

Một người hỏi đồng bọn:

-Ta đang uống ngon miệng, sao ngươi lại kéo ta đi! Một người khác không đáp, chỉ hỏi lại:

-Hai lão vào Thái Bạch Lâu vừa rồi đó, ngươi có biết là ai chăng?

Người trước hừ một tiếng:

-Chúng là ai thì mặc chúng, có phải chúng ta là cha ta hay cha ngươi đâu mà phải tránh né?

Người kia phì cười:

-Nếu là cha ta, thì tội gì ta phải ẩn tránh? Cho ngươi biết, một trong hai lão là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực, năm xưa một mình hạ sát mười lăm người trong Ngoa. Cang trại đó! Người trước giật mình, không dám nói chi nữa.

Người thứ ba thốt:

-Nghe nói lão ấy trước khi giao đấu với ai, đều cho đối phương biết trước lão sẽ đánh ra chiêu thức gì. Ta cũng chưa hiểu lời truyền thuyết đó có đúng chăng! Người thứ hai lắc đầu:

đúng với chẳng đúng, cũng không ích gì, bọn ta không làm sao chống lại lão ấy. Rượu, chẳng thiếu nơi bán, mình tìm đến chỗ khác mà uống cho được yên thân.

Chúng đi ngang qua bọn Tiểu Phi.

Một người nhìn Tô Dung Dung tắc lưỡi, hít hà như thèm khát lắm. Nhưng nhớ lại Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực có mặt tại Thái Bạch Lâu, chúng chẳm dám đứng lại.

Chúng đi xa rồi, Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

-Không ngờ Hoàng Lỗ Trực cũng đến đây. Đúng là nhân sanh hà xứ bất tương ô phùng. Ta muốn đến đó, so tửu lượng với lão xem sao.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Biết đâu, lão chẳng vì một việc khác mà có mặt tại đây, chứ chẳng phải vì chúng ta.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn vì việc chi khác nữa chứ?

Y chớp mắt, rồi tiếp:

-Bọn kia nói lão đi với một người nữa. Chắc là lão nhân thần bí đó rồi. Có thể là họ cũng định vào Thần Thuỷ Cung đấy.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, lâu lắm chàng chẳng nói gì.

Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

đúng như ngươi dự đoán! Lão nhân thần bí hẳn có liên quan đến Thần Thuỷ Cung. Nếu không thì tại sao một nam nhân lại biết quá rõ sự tình trong bí cung?

Thuỷ Mẫu Âm Cơ bình sinh rất kỵ nam nhân mà! Tô Dung Dung chỉ nghe Hồ và Tiểu đối đáp, không chen một lời nào, nàng thấy chưa phải lúc đưa ý kiến, nên im lặng.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tiểu Phi vụt cười thốt:

-Họ có những việc khó nói, họ không thể nói ra, mình không nên bức họ quá.

Nhưng cái bọn ba người vừa rồi, xem ra chẳng phải là người lương thiện, chúng ta nên cẩn thận, cần phải đề phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Tiểu Phi tiếp:

đề phòng chúng là phải theo chúng, biết đâu, bọn mình chẳng can thiệp vào một hành động gì đó mà chúng sắp làm? Hơn nữa, bọn mình biết được nơi nào có bán rượu… Hồ Thiết Hoa reo lên:

-Ngươi đúng là tri kỷ của ta! Theo ba người đó, quả nhiên bọn Hồ Thiết Hoa có rượu uống, song chẳng cần can thiệp việc gì, bởi chúng chẳng làm chi cả. Chúng chỉ là những con sâu rượu, ngoài cái việc uống thính khẩu ra, chúng chẳng làm gì khác. Chúng uống xong, thuê luôn phòng, khoá cửa lại, một lúc sau cùng thở vang lên như trâu xịt nước.

Tiểu Phi luôn luôn đề cao cảnh giác. Hồ Thiết Hoa thì thản nhiên uống, nhưng uống vừa phải thôi.

Đêm xuống rồi, họ không muốn vào núi liền, nên cũng thuê phòng nghỉ lại đó.

Theo thói quen, Hồ Thiết Hoa không chịu về phòng sớm, mãi đến canh ba rồi, y nằm trò chuyện với Tiểu Phi.

Tiểu Phi ngáp dài, hỏi:

-Ngày mai, chúng ta vào Thần Thuỷ Cung, ngươi không nghĩ nên tĩnh dưỡng một lúc sao?

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Nếu ta ngủ, là bị nhức đầu ngay. Thà… Bỗng có tiếng gọi bên ngoài:

-Lưu Hương, ngươi ra đây! Câu nói gồm năm tiếng, dù hơi chậm đến đâu cũng chẳng chiếm bao nhiêu phút giây, tiếng thứ năm vừa dứt âm thinh, Hồ Thiết Hoa đã vọt mình qua cửa sổ, ra ngoài rồi. Y không sợ bị ám toán.

Tiểu Phi thấy y ra rồi, cũng phải theo ra.

Một bóng đen chớp trên mái nhà, chừng như bóng đó đưa tay vẫy Tiểu Phi.

Bóng đó có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Thân hình vừa chớp, tay vừa vẫy, thoáng mắt y đã vọt đi xa ngoài bảy tám trượng.

85. Nhân Vi Tài Tử

Thuật khinh công của người đó cao siêu vô tưởng.

Tiểu Phi cũng phải kinh ngạc. Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Mình không tìm họ gây sự, họ lại tìm đến mình.

Tiểu Phi biết Hồ Thiết Hoa dùng tiếng họ là ám chỉ lão nhân thần bí, dĩ nhiên gồm luôn cả Hoàng Lỗ Trực.

Nhưng, chàng hoài nghi đáp:

-Ta xem không phải họ đâu! Hồ Thiết Hoa hừ khẽ:

-Lý do?

Tiểu Phi thốt:

-Lão ấy tự giấu hành tung, sợ không cẩn mật làm gì dám khiêu khích chúng ta?

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Không phải lão thì còn ai nữa? Ngươi phải biết, thân phận đó, chẳng phải mỗi ai trên giang hồ cũng có được.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Và ngươi phải biết, vùng này thuộc Thần Thuỷ Cung đấy! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ngươi càng nên biết hơn nữa, người đó là nam nhân, đã là nam nhân thì đương nhiên không thể là môn hạ của Thần Thuỷ Cung rồi. Không lẽ ngươi lại không nhận ra y là nam hay nữ nữa sao?

Họ nói chuyện, thân pháp của họ chậm lại phần nào. Và người chạy trước bỏ họ lại sau khoảng cách khá xa.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhanh lên! Tiểu Phi lắc đầu:

-Cần gì? Y đã tìm đến chúng ta, tự nhiên y phải đợi, chạy gấp làm chi cho mệt?

Đúng như lời chàng liệu, người chạy trước chậm chân lại. Y dừng chân trên nóc một ngôi nhà thấp. Y đưa tay vẫy họ.

Tiểu Phi bỗng thốt:

-Ngươi trở lại gấp, chiếu cố Tô Dung Dung. Biết đâu chúng chẳng áp dụng kế Điệu Hổ Ly Sơn?

Hồ Thiết Hoa muốn biết con người có thuật khinh công đó là ai, nên không muốn trở lại. Nhưng Tiểu Phi đã gia tăng tốc lực, bỏ y ltại chỗ. Thành thử, y không còn làm sao hơn, đành trở lại, vừa chạy vừa càu nhàu:

đi chung với nhau, hắn cứ hưởng cái khoái, ta chỉ nhận cái tầm thường. Chán quá! Đêm đã xuống sâu, đèn trong khách sạn tắt gần hết, chỉ còn lại một vài phòng khách trọ thức khuya, ánh đèn le lói chiếu ra ngoài.

Trong hai gian phòng còn ánh đèn, thì một là gian của Tiểu Phi. Lúc người lạ mặt gọi, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi chạy ra ngoài quên tắt đèn.

Tô Dung Dung chiếm gian phòng bên cạnh, sát vách với phòng của Tiểu Phi.

Xa xa hơn là ba gian phòng của ba người mà họ gặp trên đường, đèn trong ba phòng đó cũng tắt luôn. Từ trong đó, tiếng ngáy vang lên vọng ra đều đều. Ngoài tiếng ngáy, chẳng có một tiếng động nào khác.

Nhưng, khi Hồ Thiết Hoa trở lại, ba gian phòng đó lại sáng rực. Như vậy, là ba gã tửu quỷ đã thức dậy và đốt đèn lên.

Ở bên ngoài nhìn vào, Hồ Thiết Hoa thấy nhiều bóng người dao động do ánh đèn rọi lên vách giấy khung cửa sổ.

Chuyện gì xảy ra trong đó? Tại sao đang ngủ, nửa đêm họ thức dậy, rồi họ nhốn nháo như thế?

Trong gian phòng của Tô Dung Dung im lặng hoàn toàn, chẳng động tịnh nào khác lạ.

Suy nghĩ một chút, Hồ Thiết Hoa đi vòng ra phía sau, vọt mình lên nóc, nhìn vào gian phòng của ba tên tửu quỷ.

Y đã hiểu, bọn này chẳng phải là những người tốt, nhưng nửa đêm chúng có thực hiện một mưu toan gì, chắc chắn địa điểm hoạt động của bọn chúng không phải tại nơi triền núi, và chúng dừng chân tại khách sạn, hẳn nhiên có một mục đích khác.

Hồ Thiết Hoa thầm nghĩ:

-Ta bất chấp các ngươi làm gì, gặp ta rồi là các ngươi cầm như trúng độc, chết là cái chắc.

Không lâu lắm, đèn trong gian phòng bên tả chợt tắt. Hai bóng người nhón gót đi. Họ cọ ngón tay vào khung cửa sổ gian phòng giữa, thấp giọng thốt:

-Canh ba rồi! Người trong phòng cười nhẹ đáp:

-Bọn ta chuẩn bị xong, đang đợi các vị đây! Câu nói vừa dứt, hai người khiêng một chiếc bao lớn bước ra.

Hai người sau, bảo hai người trước:

-Các vị tiếp nhận bao này, mang hộ một lúc, chúng tôi mỏi rụng tay rồi đây.

Hai người trước hừ một tiếng:

-Mới làm việc có một chút là kêu mệt rồi. Rõ là đồ vô dụng! Tuy nói thế, song chúng vẫn đưa tay tiếp nhận chiếc bao.

Ngờ đâu, hai người sau vừa rảnh, liền giũ ống tay áo. Trong tay áo, một thanh đao rơi ra, họ chụp chuôi, đâm mũi đao vào cổ hai người trước.

Động tác của họ nhanh quá, việc làm của họ lại ngoài sự tưởng tượng của Hồ Thiết Hoa, y sững sờ.

Họ đến đây, họ không để giết ai, không để làm gì khác. Họ tự tương sát! Thế là nghĩa gì?

Vừa lúc đó, từ gian phòng bên hữu, hai người bước ra. Trông thấy tình hình đó, cả hai kinh hãi, vội lùi lại, một bước, tay đặt lên chuôi đao, cao giọng hô:

-Lôi lão tam, ngươi muốn gì?

Lôi lão tam đang lau máu vấy nơi đao vào đế giầy, bật cười hì hì:

-Ta không làm gì cả? Bất quá, ta thấy bốn người chia phần thì dù sao chia cũng hấp dẫn hơn là phải chia cho sáu người. Do đó, thay vì chia sáu, ta đã trừ bớt hai người thôi.

Hai người vừa ra đó, cùng nhìn nhau cười.

Lôi lão tam tiếp:

- Dù hạ xong bọn này, chúng ta phải đề phòng bọn khác. Có thể chúng sắp đến nơi. Vậy mình phải đi gấp.

Hồ Thiết Hoa biết ngay bọn này là cướp biển, vì tranh ăn nên cuỗm tài vật chạy đi, rồi sợ có người đuổi theo, bọn chúng trốn đến đây.

Chiếc bao bị khuấy động, tiếng lốc cốc loong coong vang lên, chẳng rõ là những vật gì trong đó chạm vào nhau. Nhưng, chúng dám giết đồng bọn để hưởng phần chia nhiều hơn, hẳn những vật đó phải có giá trị lắm.

Hồ Thiết Hoa nghe tay chân ngứa ngáy vô cùng. Y nghĩ:

-Nếu không biết được chiếc bao đựng những vật gì, chắc đêm nay ta không làm sao chợp mắt nổi.

Lôi lão tam vừa nhấc bổng chiếc bao lên, Hồ Thiết Hoa toan nhảy xuống chặn đầu.

Bất ngờ, một bóng trắng xuất hiện.

Bọn Lôi lão tam kinh hãi phi thường.

Hồ Thiết Hoa cũng kinh hãi không kém bọn Lôi lão tam, vì người vừa đến có thuật khinh công hết sức cao.

Y không tưởng là tại một triền núi lại có nhiều cao thủ cùng xuất hiện. Như vậy, hẳn nơi đây phải có một vật gì đặc biệt lắm, cho nên địa phương mới thu hút nhiều nhân vật võ lâm. Điều lạ lùng là họ đến đồng thời gian.

Người mới đến là một nữ nhân thân pháp nhẹ nhàng, tóc rất dài, chừng như còn trẻ mà cũng rất đẹp.

Rất tiếc, Hồ Thiết Hoa không trông rõ mặt nàng. Sở dĩ y biết nữ nhân đó đẹp là vì bọn Lôi lão tam còn sợ hãi như thường, song ánh mắt lại mê man đắm đuối... Một nữ nhân gây nên tình trạng đó, nếu không đẹp thì làm sao mà lại làm đắm đuối đối phương?

Nữ nhân áo trắng hỏi:

-Hai xác chết nằm kia, có phải là thành tích của các ngươi chăng?

Giọng nàng rất nhẹ, song lạnh lùng quá.

Lôi lão tâm đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đáp:

-Họ chết vì bọn tại hạ, hay vì ai, điều đó không có liên quan chi đến cô nương đâu. Một người đẹp như cô nương, chẳng lẽ lại ngửa tay nhận lương hàng tháng tại nha môn để làm cái việc điều tra án mạng?

Nữ nhân áo trắng không hề phát cáu, điềm nhiên thốt:

đành là hành động của các ngươi không liên quan gì đến ta, song nếu ở địa phương khác, đừng nói là ngươi giết hai người, dù cho các ngươi giết hàng chục, hàng trăm người, ta cũng chẳng quan tâm. Trái lại, ở đây thì khác… Lôi lão tam hỏi:

-Khác như thế nào?

Nữ nhân áo trắng tiếp:

-Tại đây, không ai được giết người! Lôi lão tam cười mỉa:

-Nhưng bây giờ thì sự đã rồi, cô nương nghĩ sao?

Thoạt đầu, hắn sợ. Dần dần, hắn thấy nữ nhân chẳng có vẻ gì đặc biệt ngoài sắc đẹp mê hồn, hắn lấy lại can đảm, nên thản nhiên đối đáp với nàng. Thực ra, hắn cũng ngán nàng, bởi một người có thuật khinh công cao như vậy, hẳn phải có bản lĩnh tuyệt vời. Nhưng hắn có nhược điểm là đối với người đẹp, bao giờ cảnh giác cũng kém. Do đó, hắn khinh thường đối phương. Hắn có biết đâu, những nữ nhân đẹp thường dẫn dụ nam nhân vào tròng dễ dàng.

Nữ nhân áo trắng đáp:

-Trước sự đã rồi, ngươi chỉ còn hai cách! Lôi lão tam điềm nhiên:

-Hai cách đó như thế nào?

Nữ nhân tiếp:

-Cách thứ nhất, ngươi ăn hai xác đó, chẳng những ăn hết xương thịt, ngươi lại còn phải lè lưỡi liếm cho sạch máu rơi vãi trên nền.

Lôi lão tam cười lớn:

-Tại hạ có thể ăn bất cứ món gì, nhưng lại kiêng ăn thịt người chết.

Bỗng hắn ngưng cười, chừng như hắn phát hiện ra không thể đùa với nữ nhân được.

Hồ Thiết Hoa dù không thấy rõ mặt mày nữ nhân, vẫn biết rõ nàng biến sắc, bởi Lôi lão tam không dám cười nữa.

Tuy biến sắc, nàng vẫn nhẹ giọng, tiếp:

-Nếu ngươi không ăn được thịt người chết, thì chọn cách thứ hai.

Lôi lão tam mất bình tĩnh thấy rõ:

-Cách thứ hai như thế nào?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Cách thứ hai rất giản đơn, ngươi chỉ có việc theo ta.

Thốt xong, nàng nhẹ nhàng xoay người, nhún chân nhảy lên bờ tường.

Đêm sâu, gần vùng núi, không khí lạnh. Gió đêm từ xa thổi đến mang thêm cái lạnh bốn phương dồn về đây. Trong bóng đêm, tà áo trắng phất phơ bay như cánh thiên nga, trông nàng lúc đó có vẻ thần bí vô cùng.

Bọn Lôi lão tam bốn người do dự một chút rồi vọt mình chạy theo nàng.

Vẫn không động tịnh nào ở trong gian phòng của Tô Dung Dung. Chừng như nàng ngủ say.

Từng bị địch cho vào tròng mấy lượt, Hồ Thiết Hoa bây giờ cảnh giác hơn trước.

Y biết rõ bổn phận của y là bảo vệ an toàn cho Tô Dung Dung. Vạn nhất nàng có bề nào, y làm sao nhìn mặt Tiểu Phi. Y biết, y tuyệt đối phải có mặt tại đây, mãi đến lúc Tiểu Phi trở về, không thể vì lý do gì mà rời đi nửa bước.

Song sự việc vừa xảy ra khích động tính hiếu kỳ của y mãnh liệt, y thấy cần phải hiểu về hành tung của nữ nhân thần bí đó. Hơn nữa, trong chiếc bao đó, có những vật gì, y muốn biết lắm. Nếu không chạy theo nữ nhân, tìm hiểu những điều muốn biết, chắc y phải điên mất. Y đắn đo, do dự. Tuy y vuốt chóp mũi, vuốt mãi chóp mũi đỏ mọng lên, nhưng vẫn chưa quyết định như thế nào. Ngờ đâu, vừa lúc đó, Tô Dung Dung ló đầu ra nơi khung cửa sổ, đưa tay vẫy y.

Hồ Thiết Hoa nhảy xuống liền. Y thở phào:

-Thì ra cô nương chưa ngủ! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Các ngươi uống rượu xong, vào phòng thở như trâu, đến kẻ điếc cũng phải nghe, ta làm sao ngủ được? Đêm nay, khách sạn này náo nhiệt quá chừng! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Thì ra cô nương đã thấy hết?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Các ngươi đuổi theo một kẻ lạ, sau đó một người trở về.

Nếu là lúc nào khác, chắc Hồ Thiết Hoa nói đùa một vài câu cho nàng thẹn đỏ mặt, hoặc giả cho nàng lo sợ về Tiểu Phi mà cuống cuồng lên. Nhưng lúc này, y có việc quan tâm hơn, nên không còn cái thú đùa cợt.

Y hỏi:

-Cô nương đã thấy những gì đã xảy ra ở gian phòng bên cạnh chứ?

Tô Dung Dung chớp mắt, không đáp chỉ hỏi lại:

-Ngươi mốn đi theo họ, dò xét hành tung của họ, phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Cô nương cũng muốn đi? Thế thì chúng ta cùng đi! Tô Dung Dung lắc đầu:

-Riêng ta, ta không đi được đâu. Bởi nếu nữ nhân đó trông thấy ta thì nhiều phiền phức phát sinh là cái chắc. Ngươi đi thì chẳng sao cả.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Tại sao?

Tô Dung Dung đáp:

-Vì nàng nhận ra ta, còn ngươi thì xa lạ đối với nàng! Hồ Thiết Hoa hỏi dồn:

-Cô nương có quen biết nàng? Cô nương nhận ra nàng? Nàng là ai?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Ta biết nàng. Nàng là Cung Nam Yến, ngày trước có đến tìm Lưu Hương do lệnh của Thần Thuỷ Cung.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thảo nào mà nàng ấy chẳng có võ công siêu đẳng! Thì ra ngàng là đồ đệ của Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Tô Dung Dung lại hỏi:

-Ngươi muốn theo dõi nàng?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chóp mũi:

-Nhưng cô nương… Tô Dung Dung khoát tay:

-Ngươi muốn đi, cứ yên trí mà đi. Ta chẳng phải là trẻ con, chẳng lẽ ta không biết chiếu cố lấy ta?

Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Cô nương thông minh quá! Vậy mà lão Xú Trùn cứ quản thúc cô nương mãi, sợ để cô nương ra đường rồi để thiên hạ hiếp đáp.

Y thốt lên, làm Tô Dung Dung thẹn đỏ mặt.

Lập tức y chào Tô Dung Dung rồi vọt mình đi liền.

Nhưng chậm mất rồi, Hồ Thiết Hoa không thấy bóng hình nữ nhân và bọn Lôi lão tâm đâu cả. Y biết rõ Nam Cung Yến dù có thuật khinh công rất cao, song nàng còn phải đợi bọn Lôi lão tam, mà bọn Lôi lão tam thì chỉ là những kẻ bình thường, như vậy, họ chưa đi xa, và y còn hy vọng bắt kịp họ. Tuy nhiên, họ mất dạng rồi, Hồ Thiết Hoa còn biết họ đi về hướng nào mà theo.

Rẽ về bên tả, là đường phố, rẽ sang bên hữu là con lộ cái, phía trước mặt là hướng Tiểu Phi đang đuổi theo bóng người thần bí.

Y nghĩ, nếu chạy về phía trước, mặc dù không gặp Nam Cung Yến, ít nhất y cũng gặp Tiểu Phi.

Nhìn phía trước, Hồ Thiết Hoa khôgn thấy một lối thông nào, chỉ có những ngôi nhà dựng chắn ngang, chằng chịt. Đèn nhà đã tắt, người trong thành sợ nhất là hoa? hoạn nên chẳng ai dám để đèn cháy mà ngủ.

Lạ lùng thay, đang lúc mọi nhà đều tắt đèn, mọi người đều ngủ say, phía trước lại có một nơi còn ánh sáng, và từ nơi đó, có tiếng động khác lạ.

Hồ Thiết Hoa vọt mình đến đó, nhận ra nơi có ánh sáng là một cửa hiệu quên tắt.

Bên cạnh quan tài, có mấy người đang nện búa đóng đinh.

Thế là có người chết. Ai chết? Trong một thị trấn, người đông, hằng ngày có kẻ chết, điều đó có chi lạ đâu? Thế mà Hồ Thiết Hoa chú ý.

Giữa đêm, cửa hiệu quan tài sửa chữ quan tài, chuẩn bị sẵn sàng, thế là có người chết giữa đêm.

Cái chết đó, làm cho Hồ Thiết Hoa liên tưởng đến hai người bị Lôi lão tam giết.

Nhưng ở đây, họ chuẩn bị đúng bốn cỗ quan tài. Một cỗ được đậy nắp rồi, công nhân đang đóng đinh. Còn ba cỗ kia, trong mỗi cỗ có một xác chết.

Hồ Thiết Hoa cấp tốc phi thân đến nơi.

Sự xuất hiện thình lình của y làm cho hai gã công nhân kinh hoảng, chúng nện búa vào đinh, đinh bắn ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa không quan tâm đến chúng, bước tới gần các cỗ quan tài, quan sát những xác chết.

Bất giác, y kêu lên thất thanh:

-Thì ra, chính là bọn chúng! Bọn chúng, là bọn Lôi lão tam.

Trong khi Hồ Thiết Hoa sửng sốt, hai gã công nhân vội quỳ xuống trước mặt y van cầu thảm thiết:

đại gia tha tội! Bọn tiểu nhân chẳng liên quan gì trong vụ này! Thấy hai gã biến sắc mặt, Hồ Thiết Hoa biết là chúng ngờ y là bằng hữu của bọn Lôi lão tam. Y cười to:

-Ta biết, các ngươi chẳng liên quan đến vụ này, song sự tình ra làm sao, các ngươi cứ nói thật cho ta hiểu hay không?

Người lớn tuổi trong hai công nhân đó kìm gan nói:

-Bọn tiểu nhân đang ngủ, bỗng có một nàng tiên gọi thức dậy, bảo bọn tiểu nhân chuẩn bị bốn cỗ quan tài, và chờ lịnh nàng… Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nàng vận áo trắng?

Gã công nhân gật đầu:

đúng vậy, bọn tiểu nhân không lạ lùng gì, bởi cái nghề này là thế, bất cứ trong thời khắc nào, giữa đêm, giữa ngày, cũng có người đến mua hàng. Phàm con người ta, chết là chết, có ai tránh đêm chọn ngày mà chết đâu? Cho nên bọn tiểu nhân bị đánh thức đang lúc ngủ ngon là thường. Hơn nữa, dù bọn tiểu nhân có lạ lùng cũng chẳng dám lạ lùng, bởi trong núi có rất nhiều tiên nữ như nàng ấy. Cãi lời họ là nguy.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Không phải tiên nữ đâu. Đó là quỷ nước. Nàng là một con quỷ nước từ dưới nước chui lên.

Gã công nhân còn sợ hãi tiếp:

-Vị tiên… quỷ… cô nương đó sau khi dặn bọn tiểu nhân rồi, bỏ đi một lúc, trở lại với bốn vị hảo hán. Xem ra nàng không có ác ý gì đối với bốn vị hảo hán đó, một trong bốn người trao cho tiểu nhân hai mươi lượng bạc.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Hắn có nói gì chăng?

Gã công nhân tiếp:

-Hảo hán đó lộ vẻ hân hoan thốt:

ta đến đây, mua quan tài cho bằng hữu ta. Bán được một cỗ quan tài mỗi ngày là sanh ý thịnh vượng lắm,huống hồ bỗng dưng một lúc bán được những bốn cỗ. Ngờ đâu… Có lẽ đoạn cuối sự việc hãi hùng quá, gã sợ, hai hàm răng đánh cộp cộp vào nhau, gã không thể thuật tiếp.

Hồ Thiết Hoa nhìn bọn Lôi lão tam, bây giờ chỉ còn là xác chết, hồn chơi vơi tận nơi nào, thế thì còn gì chua xót bằng, mỉa mai bằng?

Hồ Thiét Hoa nghĩ không biết nên khóc hay nên cười.

Y thừ người ra đó, không hỏi nữa, gã công nhân bớt sợ rồi, lại tiếp:

-Sau khi hảo hán đó trao tiền xong, vị cô nương thốt:

cách thứ hai là các ngươi theo ta, theo để chui vào quan tài, chẳng còn gì đơn giản hơn. Bọn tiểu nhân kinh hoàng, chẳng hiểu họ có việc gì, và cũng chẳng biết tại sao cô nương đó vừa thốt xong, cả bốn hảo hán cùng ngã xuống.

Gã rung người, lí nhí tiếp:

-Bình sinh tiểu nhân chưa thấy ai chết mau như vậy, chết như đùa, như đóng kịch, cả bốn người vừa đứng đó, còn sống đó bỗng ngã xuống rồi đi luôn, đi êm thấm.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Một phút sau, y hỏi:

-Rồi sao đó?

Gã công nhân thở dài:

-Bốn xác chết nằm đó, vị cô nương kia biến mất.

Gã tiếp:

-Sự việc này thuật lại cho thiên hạ nghe có ai tin được chăng. Cho nên bọn tiểu nhân phải cấp tốc tẩm liệm xác chết, cấp tốc mai táng, chẳng khác nào mình làm nên tội lỗi, rồi lo phi tang vậy.

Gã van cầu:

-Xin đại gia… đại gia… Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ngươi yên trí, ta không làm khó dễ cho ngươi đâu. Bất quá ta hỏi ngươi về chiếc bao bố to lớn mà họ mang theo đó, ngươi có thấy chăng? Bây giờ chiếc bao đó ở đâu?

Gã công nhân đáp:

-Chừng như vị cô nương đó mang đi rồi thì phải. Lúc họ đến có chiếc bao, lúc vị cô nương đó đi, chiếc bao mất luôn, tiểu nhân vì sợ quá nên không để ý… Hồ Thiết Hoa thoạt đi liền, không cần nghe tiếp.

Bên cạnh một ngôi miếu hoang nhỏ, có mấy dãy bàn ghế.

Nơi đây là một trường học, nhưng vị sư phó không ở hẳn tại miếu đến giờ dạy thì tới, hết giờ dạy lại đi.

Hiện tại, về đêm đương nhiên trong đó chẳng có bóng người, song lại có ánh dèn. Đèn leo lét trông hết sức rùng rợn.

Tiểu Phi đuổi theo bóng người bí mật, đến đó rồi, người bí mật dừng chân lại.

Bây giờ Tiểu Phi mới trông thấy người đó.

Một lão nhân vóc ốm, râu và tóc đều bạc trắng.

Lão quay mình lại, điểm một nụ cười:

-Lưu Hương! Lão phu thành thực khen Hương Soái có thuật khinh công cao diệu trên đời này, chẳng có ai sánh bằng.

Tiểu Phi vòng tay:

-Tiền bối quá khen! Bỗng, chàng cười luôn mấy tiếng, tiếp:

-Trong thế gian, nếu có một người chạy trước mà tại hạ đuổi theo sau không kịp, người đó, ngoài Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối ra thì còn ai nữa?

Lão nhân bật cười ha hả:

-Lão phu đùa Hương Soái một chút cho vui, chứ làm gì lão phu dám sánh tài với Hương Soái. Lão phu muốn nói chuyện với Hương Soái, song khách sạn là nơi đông người, không tiện gặp mặt với Lưu Hương. Do đó, lão phu tìm cách đưa Hương Soái đến đây.

Thực sự thì, Vạn Lý Độc hành cũng muốn thử xem thuật khinh công của Tiểu Phi có đúng như người đời ca tụng chàng, do đó lão mới giở hết tốc lự chạy đi. Chứ nếu không thì, lão có thể chậm chân lại, chờ chàng rồi đưa chàng từ từ đến nơi nào mà chẳng được, cần chi phải chạy trối chết?

86. Cái Thế Độc Hành

Tiểu Phi mỉm cười, nhưng rồi chàng lại cau mày thốt:

-Tiền bối tỵ hiềm nơi khách sạn đông người, có phải… Đái Độc Hành gật đầu:

-Bên cạnh phòng của Hương Soái có mấy người lão phu theo dõi họ, đến đây không ngờ lại gặp Hương Soái! Tiểu Phi hỏi:

-Như vậy, tiền bối nên cảm kích họ mới phải. Nhưng chẳng hay họ là ai, họ đã làm những gì, khiến tiền bối chiếu cố đến họ?

Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Tánh khí của lão phu, xưa nay là thế, hay can thiệp vào việc bất bình, cần gì bọn họ có chạm đến lão phu.

Rồi lão trầm giọng tiếp:

-Bọn đó, tuy là những tiểu tốt vô danh trên giang hồ, song gần đây, chúng có những hành động đáng hận, lão phu nhất định không tha thứ chúng.

Lão không nói, chúng hành động như thế nào làm lão hận. Tiểu Phi chỉ chờ nghe chứ không hỏi. Bình sinh chàng không thích hỏi ai việc chi, nếu việc đó chẳng liên quan với chàng.

Đái Độc Hành tiếp:

-Lão phu theo đến đây, gặp chúng rồi, song lại chưa hạ thủ, có lẽ Hương Soái lấy làm lạ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy, tiền bối! Đái Độc Hành thở dài:

-Bọn chúng chừng như ma đưa lối, quỷ dẫn đường, nơi nào chúng không đến, lại đến địa phương này. Hương Soái có biết không, quanh vùng phụ cận này, không ai được làm cái việc sát nhân.

Tiểu Phi lại gật đầu:

đúng vậy, tiền bối! Tại hạ có nghe Thần Thuỷ Cung, chừng như chu vi là trăm dặm, trong vòng trăm dặm, nếu ai giết người thì người đó phải đền mạng cho kẻ bị giết.

Đái Độc Hành mỉm cười:

đành là thế, song lão phu đâu có ngán bà? Bất quá, lão phu là nam, bà là nữ, nam đâu thể giao đấu với nữ? Huống chi, lão phu đã đến từng này tuổi rồi, lẽ nào còn nông nổi, sanh chuyện với nữ nhân?

Cái tính quật cường của lão, càng già lại càng tỏ rõ con người đó dù gần đất xa trời, cũng chẳng hề chịu khuất phục trước một ai. Tự nhiên, lão cũng không chịu tỏ vẻ ngán ai, thà chết chứ chẳng nhận kém.

Tiểu Phi cười thầm, nhưng lại phụ hoa. theo lão:

-Tiền bối có lý! Cùng nữ nhân sanh chuyện, thì sao đáng mặt nam nhân?

Đái Độc Hành cười tươi:

-Lão phu muốn mời Hương Soái uống chén rượu, song nghĩ lại thân phận mình, thuộc hạng khất cái, vào hạng quân hèn, thì không xứng với Hương Soái, vào hiệu sang thì lại quá phận lão phu, cho nên bất đắc dĩ phải tạm mượn nơi này tiếp khách quý, và mong rằng ngày mai, vị sư phó của ngôi trường này không phát hiện một dấu vết gì của chúng ta! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tiền bối có chuẩn bị thịt chó à? Tại hạ xin cho tiền bối biết tại hạ không ăn được thứ thịt ấy đâu nhé.

Đái Độc Hành vỗ tay lên vai chàng, bật cười lớn:

-Hương Soái nghe giang hồ truyền thuyết là bọn khất cái thích thịt chó? Không đâu, giới khất cái cũng như mọi người khác, vẫn có người thích loại thịt đó, có người không và lão phu là một trong số người không thích.

Cây đèn sáp đã tàn phân nửa, vò rượu được mở nắp ra, trên bàn có mấy bao giấy dầu, đựng thức nhắm.

Mới hôm nào đây, lão không muốn hội diện với Tiểu Phi, sao bây giờ lão mời chàng uống rượu? Trong mấy hôm vừa qua, có việc gì làm cho lão cải biến chủ ý.

Đột nhiên, Tiểu Phi phát hiện ra chẳng phải tình cờ mà lão gặp chàng. Nhất định là lão theo dõi chàng, tìm chàng. Mà chừng như một sự việc gì quan trọng lắm.

Uống xong vài chén rượu, Tiểu Phi hỏi:

-Chắc tiền bối đã biết trước là Thần Thuỷ Cung đang gây phiền phức cho tại hạ.

Do đó, dù làm gì tại hạ cũng đến đây, và tiền bối đến trước, chờ đón tại hạ? Có thể là tiền bối cũng chuẩn bị tiếp trợ tại hạ một tay?

Đái Độc Hành giật mình. Nhưng lấy ngay bình tĩnh, nâng cao chén rượu cười lớn:

-Người ta bảo rằng, Hương Soái thông minh tột bậc, lại có cái gan bằng sắt. Quả thật như vậy. Đến Thần Thuỷ Cung là làm một việc mạo hiểm, hiểu được ý nguyện của lão phu là thông minh xuất chúng.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hệ thống thông tin của Cái Bang tuyệt diệu nhất trần đời mà tiền bối lại trọng đạo nghĩa giang hồ, khiến ai cũng kính phục. Nhưng việc này thì… Đái Độc Hành chặn lời:

-Lão phu thừa hiểu, việc này người ngoài không ai can thiệp được. Cho nên lão phu chỉ muốn thông báo cho Hương Soái biết một tin tức, gọi là đáp lại phần nào ơn trọng của Hương Soái đối với Cái bang.

Tiểu Phi nghiêng mình:

-Tiền bối nói quá lời! Đái Độc Hành tiếp:

-Việc mà lão phu sắp nói cho Hương Soái biết có liên quan đến tên nghiệt đồ Nam Cung Linh.

Tiểu Phi cau mày:

-Vô Hoa?

Đái Độc Hành đặt chén rượu xuống mặt bàn, thở dài mấy tiếng rồi thốt:

-Phải! Chính Vô Hoa! Hắn không giữ gìn quy củ vào Thần Thuỷ Cung, dẫn dụ một tiểu cô nương làm điều dâm ô. Sự việc đó chắc Hương Soái cũng biết rõ… Tiểu Phi gật đầu:

-Song tại hạ không hề tiết lộ với ai. Thế do đâu tiền bối biết được?

Đái Độc hành đáp:

-Hương Soái có cái tâm tốt đẹp là giấu việc xấu cho người, chỉ nêu việc tốt của người, cốt gây danh dự cho họ, đó là một đức tính cao quý, đáng kính. Tuy nhiên, thiên vòng khôi, khôi sơ nhi bất lậu, điều bí mật gì cuối cùng rồi cũng phải bị phơi lộ trước thế nhân.

Lão tặc lưỡi tiếp:

-Tội ác của Nam Cung Linh rất nhiều, song hắn đã chết rồi, thì cầm như dứt khoát. Các vị trưởng lão trong Cái Bang sở dĩ lấy lễ bang chủ mai táng hắn là vì các vị ấy nghĩ rằng không nên biểu dương cái xấu của mình cho người ngoài biết được. Thực là một điều khó khăn, gây khổ sở cho người trong bang vô cùng. Chắc Hương Soái cũng lượng xá! Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ hiểu.

Đái Độc Hành tiếp:

đệ tử bổn bang kiểm điểm những vật dụng của Nam Cung Linh trước khi mai táng, thấy có một con cá gỗ bằng cây… Tiểu Phi cau mày:

-Một con cá gỗ?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Phải! Một con cá gỗ, hay là cái mõ bằng gỗ, của người xuất gia dùng. Đệ tử Cái Bang không hề tu phật thì làm sao có mõ kinh? Do đó, tất cả đều nghĩ rằng đó là vật của Vô Hoa.

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Đái Độc Hành tiếp:

-Trọn đời, Nam Cung Linh bị ác tăng Vô Hoa hãm hại mãi, cho nên, tất cả đều căm hận… Lão thở dài, tiếp:

-Phải biết, thuở nhỏ, Nam Cung Linh là kẻ hiền lương thuần hậu, các vị trưởng lão đều yêu mến.

Tiểu Phi lại gật đầu.

Nhưng chàng thầm nghĩ:

-Thói thường, ai cũng thế, có con, cháu lúc nhỏ hiền lương, lớn lên, làm điều bại hoại, hẳn phải cho rằng đứa bé bị kẻ xấu dụ dẫn vào đường hư.

Đái Độc Hành tiếp:

-Vương trưởng lão là người dễ bị khích động hơn hết trong bọn, chụp chiếc mõ kinh, quăng xuống đất. Chiếc mõ kia vỡ tan, trong chiếc mõ có một mảnh giấy.

Hay đúng hơn một quyển sổ nhỏ.

Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Một quyển sổ nhỏ? Sổ đó có ghi chú những gì?

Đái Độc Hành tiếp:

-Quyển sổ không ghi chú tâm pháp võ công, mà là một sự bí mật lớn lao. Lão phu không thích tìm hiểu việc riêng tư của người, toan đốt đi, nhưng Vương trưởng lão không đồng ý, cho rằng điều bí mật đó có liên quan trọng đại với Cái Bang, phải xem qua cho biết.

Cái Bang có quy củ nghiêm mật là không được tìm hiểu việc riêng tư của ai.

Nếu họ bắt buộc ai phạm quy củ, hẳn quan trọng lắm. Đái Độc Hành giải thích, tự nhiên Tiểu Phi thông cảm điều đó ngay.

Lão uống một hớp rượu, tiếp:

-Quyển sổ ghi chú những sự bí mật của Vô Hoa. Lão phu hết sức lấy làm lạ tại sao Vô Hoa lại ghi chú những việc làm bại hoại trong đời hắn.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tiền bối cho rằng bại hoại, song Vô Hoa lại rất đắc ý với những việc làm đó.

Hắn không thể khoe khoang với đời thì hắn ghi chép lại, để thấy khoái mỗi lần đọc đến! Đái Độc hành mỉm cười:

-Hương Soái rất am tường tâm lý của những kẻ bại hoại. Thảo nào mà Hương Soái hiểu thấu bất cứ âm mưu nào của chúng.

Tiểu Phi khiêm tốn, nghiêng mình nói nhún mấy tiếng, đoạn hỏi:

-Những điều Vô Hoa ghi chú ở quyển sổ đó, hẳn có liên quan đến Thần Thuỷ Cung chứ?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Chínhg vì thế lão phu đến đây, mong gặp Hương Soái.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Tiền bối tìm tại hạ để trao quyển sổ đó cho tại hạ?

Đến lượt Đái Độc Hành suy nghĩ.

Giây lát, lão đáp:

-Bổn ý của lão phu thế là song Vô Hoa đã xưng là Diệu Tăng. Nhiều danh môn, thế gia trên giang hồ, tự cho là một vinh hạnh nếu nghinh tiếp được hắn làm khách.

Nhờ thế, hắn biết rất nhiều bí mật về các vị thiên kim tiểu thơ. Nếu quyển sổ đó được tiết lộ trên giang hồ, thì chẳng biết bao nhiêu gia đình sẽ phải tan vỡ. Và bao nhiêu nữ nhân hổ thẹn mà tự tử. Cho nên, lão phu đã đốt quyển sổ đó rồi.

Tiểu Phi gật đầu:

đốt là phải! Đái Độc Hành tiếp:

-Trong quyển sổ đó, hắn có ghi chú một đoạn liên quan đến Thần Thuỷ Cung, lão phu có đọc qua và nhớ rõ. Vì hắn là nam nhân duy nhất vào lọt nơi đó, nên hắn ghi chú sự việc hết sức tỉ mỉ, xem như một thành tích lớn lao trong đời.

Tiểu Phi trân trọng:

-Văn bối xin nghe! Đái Độc Hành tiếp:

-Quả thật, hắn thông minh xuất chúng. Hắn thuyết pháp hay đến độ Thần Thuỷ Cung cũng khâm phục hắn và kính nể hắn vô cùng. Hương Soái cũng biết Thần Thuỷ Cung chủ sùng đạo lắm chứ! Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ có nghe giang hồ nói đến điều đó! Đái Độc Hành tiếp:

-Hắn vào cung, mượn việc thuyết pháp để có dịp dò dẫm Thiên Nhất Thần Thuỷ.

Tiểu Phi thở dài:

-Một độc thuỷ tối thượng. Làm cho người chết song chẳng lưu lại một chứng tích nhỏ.

Đái Độc Hành tiếp:

-Vào trong đó rồi, hắn không có dịp đánh cắp được độc thuỷ đó. Vì cung chủ ước thúc đệ tử vô cùng nghiêm mật. Vô Hoa không làm sao tiếp cận chúng để thăm dò.

Tiểu Phi kêu khẽ:

-A! Đái Độc hành tiếp:

-Tuy hắn có đến Thần Thuỷ Cung song sự thực thì hắn không hề lưu trú tại đó.

Đến giờ ngọ mỗi ngày, cung chủ cho người vời hắn vào cung thuyết pháp. Xong cuộc thuyết pháp rồi, có người đưa hắn ra khỏi cốc liền. Hắn muốn ở lại một vài giây cũng không được, dù hắn được cung chủ lễ trọng.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Những ai trong cung tiếp cận hắn?

Đái Độc Hành tiếp:

đưa và rước hắn mỗi ngày, có bốn nữ đệ tử. Bốn nàng đó giám sát lẫn nhau, dù có một nàng nào muốn giúp hắn cái gì, cũng không làm sao giúp mà không bị ba nàng kia phát hiện. Vô Hoa tự nghĩ là hắn không còn mảy may hi vọng gì. Ngờ đâu, một hôm hắn phát hiện ra trong bốn nàng, có một nàng nhìn lén hắn mà cười.

Tiểu Phi thở dài:

-Vị cô nương đó hẳn là Tư Đồ Tịnh! Đái Độc Hành gật đầu:

-Chính nàng! Lúc đó Vô Hoa làm gì mà biết được tên của nàng, hắn chỉ nhận ra trong ánh mắt của nàng ẩn ước một tình cảm đặc biệt với hắn. Tuy nhiên, cả hai chưa nói với nhau một tiếng nào.

Tiểu Phi cười khổ:

-Về vấn đề câu dụ nữ nhân, đối với Vô Hoa là một việc quá dễ dàng. Phải nhìn nhận hắn có kỹ thuật tinh vi.

Đái Độc hành mỉm cười:

- Dù hắn có kỹ thuật tinh vi, thiếu cơ hội thì hắn cũng chẳng làm gì được! đúng vậy! Song hắn cũng thừa thủ đoạn tạo cơ hội.

Đái Độc hành trầm giọng:

-Cái bại hoại của hắn do đó mà phát sinh.

Lão tiếp:

-Cứ theo những gì hắn ghi chép trong quyển sổ, thì Thần Thuỷ Cung là một sơn cốc. Trong cốc, có hoa đủ loại, nở đủ mùa, chẳng khác nào động Đào Nguyên. Dưới những tàng cây mát mẻ, có nhiều ngôi nhà, cao thấp khác nhau, bọn nữ đệ tử ở trong những ngôi nhà đó.

Tiểu Phi thầm nghĩ:

-Thế là Tô Dung Dung nói đúng. Còn Liễu Vô My? Địa phương do nàng tả là nơi nào?

Đái Độc Hành tiếp:

-Trong sơn cốc, có thác nước, nước đổ như bức màn, nước đọng thành ao lớn, trong ao có tảng đá to, ló khỏi mặt nước. Chính nơi đó, Vô Hoa thuyết pháp hàng ngày.

Lão tiếp luôn:

-Vào cốc, hắn đến thẳng phiến đá đó, ngồi xuống, thuyết pháp, xong cũng từ đó trở ra, không hề được đi đâu. Hắn có muốn cũng chẳng làm sao thực hiện ý muốn.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Hắn có làmg gì chăng?

Đái Độc hành gật đầu:

-Khi nào hắn chịu cúi đầu trước định mệnh. Dĩ nhiên hắn có cơ mưu nào đó. Một hôm, hắn vờ sẩy chân, rơi xuống ao. Hắn là một cao thủ võ lâm, không ai tin được hắn tự nhiên mà ngã. Song trên mặt đá, rêu xanh phủ đầy, rất trơn trượt, vả lại mỗi ngày đến đó thuyết pháp, có sự gì buộc hắn giữ mình mãi đâu mà khỏi phải ngã.

Cho nên, hắn rơi xuống nước rồi, ai ai cũng tưởng sơ ý thật sự, chứ không dè là mưu kế của hắn.

Tiểu Phi cười khổ, lại nghĩ:

-Chính ta cũng phải lầm hắn, huống hồ các đệ tử Thần Thuỷ Cung? Ta bị gạt thì trên đời này còn ai không bị hắn gạt?

Đái Độc Hành tiếp:

-Hắn ướt đẫm mình, cuộc thuyết pháp phải dở dang cho ngày đó. Trước hết hắn phải hơ lửa cho y phục khô, hoặc giả phải thay y phục khác. Cung chủ cho người đưa hắn xuống chân núi, nơi đó có một ngôi miếu nhỏ. Người đưa đường cho hắn, đốt cho hắn một đống lửa.

Tiểu Phi thốt:

-Muốn hơ cho y phục, ít nhất cũng mất nửa khắc thời gian.

Đái Độc hành gật đầu:

-Lúc đó, chính Tư Đồ Tịnh ở cạnh hắn, cùng đi với nàng, có mấy nàng khác. Sau khi đốt lửa rồi, các nàng bỏ hắn lại đó, rút lui. Trước khi rút lui, chúng khoá cửa miếu, thành thử Vô Hoa không làm gì được ngoài việc hong y phục cho khô. Ngờ đâu, một lúc sau, Tư Đồ Tịnh từ trong bức màn bước ra. Vô Hoa không cần dùng ngôn ngữ mê hoặc nàng. Chính nàng tự nguyện hiến thân cho hắn. Vô Hoa ghi chú sự việc này bộc lộ rõ rệt sự đắc ý của hắn.

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Tư Đồ Tịnh từ sau bức màn bước tới, hẳn bên dưới nên miếu có địa đạo… Đái Độc Hành không nói gì về ý kiến của chàng, chỉ tiếp tục:

-Chừng như Tư Đồ Tịnh là một đệ tử thân cận trong số đệ tử được cung chủ tin cậy nhất. Nàng khuynh tâm đối với Vô Hoa, còn hắn thì không thực sự yêu nàng.

Bất quá, hắn lợi dụng nàng làm một phương tiện để thực hiện mưu đồ. Cuối cùng, nàng trộm một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ trao cho hắn.

Tiểu Phi kinh ngạc:

-Giản đơn như vậy à?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Hắn cũng không tưởng là thành công dễ dàng như vậy. Chỉ hai hôm sau, Tư Đồ Tịnh trao bình độc thuỷ cho hắn. Lúc đưa hắn ra khỏi sơn cốc, nghe nói thần thuỷ rất độc, lạnh như giá băng… Lão thở dài tiếp:

-Tư Đồ Tịnh tự nguyện hiến thân, như vậy có khác nào một dâm phụ, mà dâm phụ còn dám giết chồng để được tự do thông gian, thì làm gì nàng không trộm nổi một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ?

Tiểu Phi cau mày:

-Một đệ tử thân tín của cung chủ mà là một dâm nữ được sao? Cung chủ không hiểu rõ tánh nết của đệ tử à?

Đái Độc Hành thở dài:

-Nhà Phật gọi đó là nghiệp chướng! Tiểu Phi lắc đầu:

-Theo tại hạ nghĩ, sự tình có nhiều bí ẩn chứ không đơn giản như vậy đâu! Đái Độc Hành thốt:

-Vô luận như thế nào, sự việc vẫn đã xảy ra rồi. Lão phu thuật lại để giúp Hương Soái hiểu rõ sự tình trong Thần Thuỷ Cung là thế đó.

Lão mỉm cười tiếp:

-Quyển sổ đó, Vô Hoa ghi chép sự việc của hắn làm, có đề một mình hắn đọc.

Thỉnh thoảng lại những điều đã làm, thiết tưởng phải đúng sự thật. Theo lão phu nghĩ, đến Thần Thuỷ Cung, hắn ở tại trong lòng núi, hoặc dưới triền núi, hoặc quanh cái ao chỗ hắn thuyết pháp, cho nên lúc Vô Hoa giảng kinh, cung chủ nghe rõ cả.

Vừa lúc đó, cả hai cùng đứng lên.

Bên ngoài, có tiếng y phụ phất trong gió. Một người cười lớn thốt vọng vào:

-Có rượu, có thịt, lại không gọi tại hạ. Đái lão tiền bối sao lao xem rẻ khinh người trọng thế! Chính Hồ Thiết Hoa đến.

Nhưng, y không màng đến việc ăn uống, y cần nói, nói gấp.

Tiểu Phi nghe y thuật lại những diễn biến vừa rồi, đưa tay vuốt chóp mũi một lúc lâu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đừng vuốt mũi vô ích. Tô Dung Dung chẳng việc gì đâu. Nàng khôn khéo hơn ngươi tưởng nhiều. Ngươi khỏi phải lo cho nàng.

Tiểu Phi thốt:

-Sáu người chết đó, chắc chắn là không phải những tay hữu danh trên giang hồ rồi.

Đái Độc Hành tiếp:

đúng vậy! Chúng là những kẻ tầm thường. Thực ra, lão phu cũng không phải theo dõi chúng mà đến, bất quá đến đây rồi mới gặp chúng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chúng không đáng cho tiền bối quan tâm. Tiền bối không giải thích bọn tại hạ cũng thấy rõ.

Tiểu Phi mơ màng:

-Vậy là Cung Nam Yến rời cốc hành sự, chẳng phải vì bọn đó. Chỉ tại chúng đến số, nên xui xẻo gặp nàng.

Đái Độc hành hỏi:

-Làm sao biết chắc như vậy?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Tiền bối không hiểu ý của hắn à?

Đái Độc Hành cười nhẹ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cung Nam Yến đại diện cho Thuỷ Mẫu Âm Cơ, tìm một vị đại tài như Hương Soái, hẳn nàng cũng là một nhân vật trọng yếu trong cung. Nàng rời khỏi cốc hành sự hẳn phải có một nhiệm vụ lớn, chứ nào phải để đối phó với bọn vô danh tiểu tốt.

Tiểu Phi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa:

-Hôm nay, ta nhận thấy ngươi uống ít, trái lại nói nhiều.

Đái Độc Hành chen vào:

-Song Hồ đại hiệp lại nói đúng lý. Một người được sai phái đi tìm Hương Soái, tất phải có thân phận cao. Nhất định nàng ấy không vì việc đối phó với sáu gã kia mà xuất ngoại. Nàng phải có một nhiệm vụ khác, quan trọng hơn.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Xem đó, đủ biết Cung Nam Yến rời sơn cốc là để đối phó với Lưu Hương rồi, song tại sao họ biết được là Lưu Hương đã đến đây?

Tiểu Phi trầm ngâm nghĩ ngợi, chẳng nói gì.

Đái Độc Hành thu dọn bình rượu, chén rượu, cho vào một chiếc bao, tắt ngọn đèn, thốt:

-Một ngọn đèn leo lét giữa đêm khuya, dễ dẫn dụ người lưu ý. Hồ đại hiệp tìm đến đây được, thì người khác cũng tìm đến được. Chúng ta thay đổi địa điểm rồi uống rượu sau.

Tiểu Phi bước ra đến cửa, đột nhiên dừng chân lại.

Hồ Thiết Hoa cũng nhìn ra ngoài.

Xa xa, có hai bóng người. Hai người đó thân pháp rất nhanh, người bên tả lùn mập.

Hồ Thiết Hoa bỗng thở dài. Y nghĩ bình sinh y tự cho mình có thuật khinh công rất cao, song so với Tiểu Phi vẫn còn kém cỏi một bậc. Rồi y lại gặp Đái Độc Hành, bây giờ đến hai bóng người kia. Không kể vợ chồng Lý Ngọc Hàm, Liễu Vô My. Trên đời, sao có lắm người giỏi khinh công hơn y như thế.

Đái Độc hành ra hiệu cho Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa, rồi cả ba rời cửa sổ bên hông thoát đi, bên ngoài cửa sổ là một gò cao, cỏ mọc chằng chịt.

Họ đi không xa, bất quá ra ngoài, họ tìm chỗ ẩn nấp, chờ hai bóng người kia, xem cho biết là những ai.

Đúng là hai người đó chạy thẳng đến học đường. Chừng như chúng đã đến đây nhiều lần. Chúng chạy đi ung dung không cần nhìn lối, không cần nhận hướng, vẫn đến như thường, và đến nhanh. Đến rồi, chúng không cần nhìn ngang, nhìn dọc, như chủ nhà, tất cả đều quen thuộc từ bao nhiêu năm nay… Người lùn thấp chợt kêu lên:

-Sao cửa này không đóng?

Người kia cười nhẹ:

-Trẻ nít, học xong buổi gấp về nhà, có tên nào nhớ đến việc gì khác? Quên đóng, là việc thường! Người lùn trầm giọng:

-Trẻ nít vô tư, thế còn vị sư phó của chúng? Vương tiên sinh vốn là người cẩn thận kia mà! Người cao lại cười nhẹ, chặn lời:

-Có lẽ hôm nay, lão ta bị bọn trẻ làm cho điên đầu, nên chẳng còn cẩn thận nữa.

Huống chi, tại học đường, có gì đáng giá mà sợ mất?

87. Đường Ranh Sống Chết

Giọng nói đó, rất quen thuộc đối với Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương, song trong nhất thời, cả hai không nhận ra người.

Khi người thấp nhỏ đến bên cửa sổ, bọn Sở Lưu Hương mới nhơ ra là lúc thoát đi, quên khép cánh cửa lại.

Dưới ánh sao mờ mờ, Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa bây giờ mới thấy được mặt người đó.

Cả hai hết sức kinh ngạc.

Người đó chính là lão nhân thần bí họ đã gặp tại Ủng Thuý Sơn Trang.

Còn người kia tuy chưa hiện ra nơi khung cửa sổ, bọn Sở Lưu Hương cũng thừa hiểu là Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực.

Họ đến đây làm gì, lúc đêm sâu! Tại sao họ sợ bị bại lộ hành tung?

Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương vô cùng ký quái! Trong ánh mắt của lão nhân thần bí ẩn ước có vẻ hứng khởi mà cũng khích động phi thường.

Tuy nhiên, lão nhìn ra bên ngoài, qua bóng đêm mông lung nhìn đến xuất thần, tự nhiên, vẻ hứng khởi khích động không còn nữa, mọt lúc lâu, lão thở dài, thốt:

-Trong mấy năm sau này, lão phu lại sanh tánh hay nghi ngờ! Các hạ… Hoàng Lỗ Trực vỗ tay lên đầu vai lão mỉm cười:

-Lão phu không trách các hạ đâu! Ai ở trong hoàn cảnh của các hạ cũng phải cẩn thận, dè dặt như các hạ cả! Lão nhân bí mật cúi đầu, cất giọng buồn buồn:

- Dưới gầm trời này, ai ai cũng muốn trừ diệt lão phu! Chỉ có các hạ! Trước sau các hạ không hề bỏ rơi lão phu, chẳng những lao phu không đáp được thịnh tình đó mà lại còn làm phiền luỵ đến các hạ nữa! Hoàng Lỗ Trực ôn tồn đáp:

-Bằng hữu, quý ở chỗ tương tri, vô luận các hạ đối với ngoại nhân như thế nào, lão phu không cần biết, lão phu chỉ biết là các hạ trung thành chana thực với lão phu như thế đủ lắm rồi! Trên thế gian này, không một ai đáng cho lão phu tin tưởng bằng các hạ.

Lão mỉm cười, tiếp:

-Càng về già, càng khó tìm một bằng hữu trung thành, chân thực như các hạ! Làm gì có một người thứ hai như các hạ! Lão nhân bí mật lộ niềm khích động qua ánh mắt, cười nhẹ, thốt:

-Câu nói đó, đáng lẽ chính lão phu nói ra mới phải! Nếu giang hồ biết được Quân tử kiếm cùng lão phu kết bạn sống chết với nhau, thì họ sẽ kinh ngạc hơn nghe cái tin Thiên Phong Đại Sư hoàn tục cưới vợ! Lão cười, song tiếng cười nghe còn thảm hơn tiếng khóc.

Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương không hẹn mà đồng, cả hai cùng nhìn nhau và cả hai cùng có một ý nghĩ.

Lão nhân đó mang nạ! Nhưng lão là ai?

Tại sao thiên hạ giang hồ muốn trừ diệt lão?

Hồ Thiết Hoa vốn nóng tính, toan xông ra, chạm mặt lão nhân bí mật, chụp chiếc nạ gỡ xuống, xem cho biết lão là ai.

Nhưng, Đái Độc Hành và Sở Lưu Hương bất động, y không dám tự chuyên đành ngồi tại chỗ tiếp tục nghe.

Một lúc lâu, Hoàng Lỗ Trực thốt:

đêm nay, đáng lẽ ra tại hạ không nên đến… Lão nhân bí mật chận lời:

-Lão phu muốn các hạ đến, đến để xem cho biết! Niềm phấn khởi lại hiện lộ nơi ánh mắt, chứ lão đã mang nạ thì làm sao thấy được cảm nghĩ qua thần sắc lão?

Lão bật cười, tiếng đầu tiên của lão phát ra, từ lúc mới đến đây.

Lão tiếp:

-Có lẽ bình sanh, các hạ chưa thấy một ai có nhan sắc diễm kiều mỹ lệ như vậy! Hoàng Lỗ Trực cười nhẹ:

-Tại hạ cần chi nhìn tận mắt? Tại hạ thừa hiểu, đó là một con người tuyệt đẹp, tuyệt thông minh, tại hạ chỉ sợ có thêm một người thứ ba trong cuộc đàm thoại, các hạ lại mất tự nhiên đi… Lão nhân bí mật thốt:

-Chẳng có gì bất tiện cả? Lão phu có nới với bà ta vì các hạ và nếu hôm nay được tiếp kiến các hạ, hẳn bà ta phải hân hoan! Bỗng lão tiếp:

-Hôm nay, nhất định chúng ta phải uống vui, uống thật nhiều. Đã lâu lắm rồi , lão phu chưa có dịp tận mở lòng, và có thể sau lần này, chẳng còn dịp nào nữa! Hoàng Lỗ Trực chận lời:

-Nếu cho là ngày vui, thì đừng nói đến điều gở, Thời gian có lẽ đã đến rồi, các hạ nên bày rượu ra đi.

Cả hai đến đây, có hẹn với người, và họ đang chờ người đó đến.

Hồ Thiết Hoa cười thầm ,nghĩ:

-Không ngờ học đường bỗng trở thành tửu điếm! Ai ai cũng muốn đến đây uống rượu, tự mang đến uống, không cần điếm chủ cung cấp! Sở Lưu Hương càng lắng nghe chuyện càng kỳ quái! Cứ theo khẩu khí của Lão nhân bí mật, chỉ lão có hẹn với tình nhân lão đang đợi người tình đến.

Tại sao lão hẹn với tình nhân, hội hiệp tại chỗ này?

Tình nhân của lão là ai? Người ấy vì lý do gì, không dám chường mặt với đời, bắt buộc phải hẹn hò, âm thầm, lén lút?

Lão gọi là bà, người ấy vào trạc tuổi nào? không lẽ người tình còn trẻ?

Bởi, ai ai cũng có thể gọi người tình của mình là bà cả? Bà là cái tiếng thông thường! Lão nhân bí mật có mang theo một chiếc bao. Lão vừa mở bao ra lấy những món trong đó, đặt lên bàn, vừa cười, thốt:

-Những món này, rất bình thường, song bà ra thích dùng, bà sẽ quý những vật này, hơn châu báu! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Vật gì cũng thế, không quý ở bản chất của nó, mà quý ở chỗ nó gợi thích một người, thấy nó là nhớ người, cho nên người ta có thể giữ trang trọng một chéo khăn, và xem thường những châu ngọc! Lão nhân bí mật trầm ngâm một lúc, rồi quay mình lẩm nhẩm:

-Lão phu thật không xứng đáng với bà ấy! Đáng lẽ lão phu phải đưa bà đi một nơi nào với lão phu! Song lão phu quá nhu nhược, nên để cho bà phải tịch mịch qua bao nhiêu năm tháng dài!… Lão quay mình, để che dấu với Hoàng Lỗ Trực những hạt lệ cài mi. Lão đang đưa tay áo lau vội.

Bên ngoài, bọn Sở Lưu Hương trông rõ.

Hồ Thiết Hoa đốt lên một ngọn nến, song lão không nói gì.

Dù có ánh đèn, khung cảnh vẫn trầm tịch lạnh lùng, không tạo nên được một sinh khí.

Họ chờ.

Chờ mãi, chưa thấy gì, Hoàng Lỗ Trực bắt đầu nôn nao.

Lão nhân bí mật bước đến cửa sổ, nhìn ra phương trời xa.

Ngoài phương trời xa, là bóng đêm dày! Bóng đêm trầm đọng nào có gì lạ?

Lão nhân bí mật thở dài lẩm nhẩm:

-Có lẽ đã qua canh ba lâu rồi?

Hoàng Lỗ Trực tuy nôn nao, song buông một câu trấn an cho bạn:

-Cũng chưa muộn lắm! Lão nhân bí mật lắc đầu:

-Muộn lắm rồi! Lão hỏi:

-Có thể bà không đến chăng?

Hoàng Lỗ Trực làm sao biết được?

-Song lão gượng cười, trấn an luôn:

-Tại sao lại không? Chắc chẳng có gì ngăn trở đâu! Lão nhân bí mật ủ rũ mơ buồn:

-Thực ra bà không đến thì càng hay! Nếu lão phu là bà, tất lão phu không đến! Lão phu…. Bỗng, một tiếng cách vang lên nơi cửa.

Hoàng Lỗ Trực và lão nhân bí mật giật mình, song quayn người lại.

Một bóng trắng nhẹ nhàng như con mèo, xuất hiện trước tầm mắt cả hai.

Người áo trắng đứng xa ánh đèn, Hồ Thiết Hoa không thấy rõ dung mạo.

Y nhìn qua Sở Lưu Hương thấy chàng há hốc mồm như vừa bị ai đạp mạnh vào.

Chàng đã nhận ra bóng trắng, chính là Cung Nam Yến! Lão nhân bí mật chờ đợi Cung Nam Yến! Lão có hẹn với Cung Nam Yến! Cung Nam Yến là tình nhân của lão?

Thế thì cái tiếng "bà" do lão dùng là sai nghĩa rồi! Sở Lưu Hương từng nuôi ấn tượng một Cung Nam Yến cao khiết, thanh nhã, một thiếu nữ gương mẫu, ngờ đâu nàng chỉ là phường trên bộc trong dâu.

Cái ấn tượng đó tan biến ngay như vầng khói bị gió cuón quét! Bất giác chàng thở dài! Chừng như chàng mất cái gì đáng quý lắm! dù bóng trắng đó, là vợ chàng, bất gặp nàng đi hội ước với trai, hẳn chàng không kinh ngạc hơn bóng trắng đó chính là Cung Nam Yến! Chàng kinh ngạc, chàng bực tức bởi Cung Nam Yến đã gặp chàng mà còn chọn một người khác làm tinh nhân?

Thế là chàng không xứng đáng, trước mắt nàng?

Tự ái của những nam nhân là thế? Nữ nhân phải yêu họ, không yêu họ, tất phải sống độc thân, không thể yêu ai khác được.

Yêu kẻ khác, là khinh thường họ không còn xứng đáng? Bởi họ tự cho họ là thần tượng, tất cả nữ nhân phải tôn thờ thần tượng đó?

Lão nhân bí mật hân hoan ra dáng người, bởi lão mang nạ nên niềm hân hoan không hiện lộ nơi mặt:

-Cung cô nương! Lão vừa cười, vừa thốt, vừa bước tới, nghinh đón.

Cung Nam Yến ung dung bước vào, điềm nhiên thốt:

-Tôi gặp việc ngăn trở bất ngờ, nên đến muộn, thật là lỗi quá! Nàng xin lôi song gương mặt nàng lạnh lùng vô cùng, điều đó chứng tỏ nàng chẳng cần biết mình có lỗi hay không, chẳng màng ai bắt lỗi nàng hay không, bất quá nàng thốt ra, vì quen cái sáo giang hồ.

Sở Lưu Hương thở phào.

Trọng lượng ưu tư, tức uất vừa trút hết, qua lời nói của Cung Nam Yến.

Sở dĩ chàng thở phào, vì chàng phát hiện ra Cung Nam Yến chẳng liên quan mật thiết với lão nhân và có thể là cái người mà lão chờ đợi chẳng phải là Cung Nam Yến.

Nếu vậy, thì Cung Nam Yến đâu phải là tình nhân của lão.

Nhưng, nếu không phải nàng, thì là ai?

Lão nhân bí mật mừng đón Cung Nam Yến rồi, có ý chờ.

Chừng như lão chờ một người thứ hai, song chờ mãi một lúc, chẳng thấy gì, lão cúi đầu trầm buồn hỏi:

-Tiểu Tịnh...không...đến được?...Phải vậy không?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Nếu bà ấy đến được, thì tôi đâu có đến đây? Phải vậy chăng?

Lão nhân bí mật gật đầu, tỏ vè đành cam với số phận:

-Bà ấy không đến cũng phải! Lão phu đã nghĩ như vậy, bà ấy không đến là phải hơn! Bỗng, Hoàng Lỗ Trực hỏi:

-Có dời ngày ước hẹn chăng?

Lão hy vọng có việc đó, bởi việc đó là niềm an ủi lão nhân bí mật rất lớn, không có niềm ai ủi đó, lão nhân bí mật có thể liều, vì tuyệt vọng sẽ làm mờ lý trí.

Lão nhìn Cung Nam Yến, nóng nghe nàng đáp một câu thuận lợi.

Song Cung Nam Yến vẫn lạnh lùng:

-Tự hậu ,bà ấy chẳng đến, vĩnh viễn chẳng bao giờ đến nữa. Không có việc cải biến thời hạn đâu! Lão nhân bí mật rung người, đôi tay lão rung quá mạnh lão phải nắm chặt lại cho bớt rung.

Lão cất giọng run run hỏi:

-Bà ấy…có trao tín vật gì cho lão phu chăng?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Chẳng có vật gì cả! Lão nhân bí mật càng rung người hơn! Cuối cùng, lão hét:

-Tại sao thế? Tại sao? Sư phó của cô nương đáp ứng với lão phu cứ mỗi năm năm cho bà hội diện với lão phu một lần, tại sao bây giờ bà ta hối hận, rồi không đến?

Lão quát to hơn:

-Tại sao? Tại sao chứ?

Cung Nam Yến điềm nhiên:

-Sư phó tôi chẳng có gì phải hối hận, lời nói của người phát ra làm sao, là vĩnh viễn làm vậy, chẳng hề biến cái. Không biến cải thì cho là hối hận thế nào được?

Lão nhân bí mật hừ một tiếng:

Thế tại sao bà không đến hội họp với lão phu? Lão phu không tin là bà ấy không thích gặp lãi lão phu! Cung Nam Yến vẫn giữ giọng lạnh lùng:

-Không phải bà ấy không thích gặp lại tiền bối mà chỉ vì bà ấy không thể gặp tiền bối thôi! Lão nhân giật bắn mình, như sét đánh bất ngờ, lão lùi lại mấy bước, run rung giọng hỏi:

-Không lẽ bà…bà đã… Cung Nam Yến đột nhiên thở dài:

-Bà vĩnh viễn khỏi chịu đau khổ như mọi người, trên thế gian! Bà còn may mắn hơn tiền bối! Lão nhân bí mật nhũn người ra, ngã xuống liền.

Hoàng Lỗ Trực bước nhanh tới, đỡ lão, đoạn day qua Cung Nam Yến rung giọng hỏi:

-Chẳng hay cô nương có thể cho bọn lão phu biết bà ấy chết trong trường hợp nào chăng?

Cung Nam Yến trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ đáp:

-Tôi chỉ có thể cho hai vị biết đại khái là bà vì bảo vệ danh dự của Thần Thuỷ Cung mà chết! Bà có tánh cương cường, thẳng thắn, bọn chúng tôi cho là bà cao ngạo! Lão nhân bí mật gật đầu:

đa tạ cô nương! Lão bật khóc.

Cung Nam Yến trầm lặng một lúc, lại tiếp:

-Tiền bối có một người con gái như bà ấy, kể ra cũng phúc hạnh hơn đời. Bởi vì tiến bối không xứng đáng lắm mà bà thì không lẽ đi vào con đường của tiền bối! Sở Lưu Hương hết sức thẹn với ý nghĩ sai lầm của mình! Thì ra, lão có hẹn với con gái! Nhưng, điều đó không đáng trách chàng, dù cho ai ở địa vị của chàng cũng lầm cả.

Bởi, lão nhân cứ gọi con gái là bà.

Đến cả Cung Nam Yến cũng gọi là bà! Với lối xưng hô quái dị đó, thử hỏi ai nghe câu chuyện mà chẳng tưởng là một cuộc hẹn hò giữa đôi tình nhân?

Cung Nam Yến tiếp:

-Hiện tại, bà ấy đã chết rồi, thì tiền bối không còn liên quan gì đến Thần Thuỷ Cung nữa. Cho nên, gia sư tôi hy vọng là từ nay tiền bối không nên đến vùng phụ cận bổn cung như trước! Lão nhân bí mật rung run giọng:

-Thi hài con gái của lão phu… Cung Nam Yến buông gọn:

-Mai táng rồi! Lão nhân bí mật hỏi:

-Lão phu có thể viếng mộ?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Không thể! Để tỏ vẻ cương quyết, nàng quay mình bước ra, nhưng vừa đến cửa, nàng quay đầu lại, hỏi:

-Tiền bối có biết, trên giang hồ có một nhân vật tên Sở Lưu Hương chứ?

Lão nhân bí mật gật đầu! Cung Nam Yến tiếp:

-Tốt lắm! Nếu tiền bối gặp hắn, xin tiền bối hạ sát hắn. Vì Tư Đồ Tịnh chết nơi tay hắn! Sở Lưu Hương nghe như thế, sôi giận đến trắng mặt. Chàng không tưởng nổi là con người mà chàng cho là thanh khiết cao nhã nhất đời, lại ăn nói hoang đường như vậy.

Qua câu chuyện nghe được, ngoài cái việc tức uất vì lời vu oan của Cung Nam Yến, chàng cũng đực biết thêm một việc. Tư Đồ Tịnh chết vì mối tình đối với Vô Hoa, chính là con gái của lão nhân bí mật này.

Bỗng, một tiếng bình vang lên.

Lão nhân bí mật nắm tay đấm vỡ mặt bàn rồi gầm lên:

-Sở Lưu Hương! Sở Lưu Hương! Ngươi giết con gái ta! Tại sao hôm ấy ta không hạ sát ngươi cho rồi?

Hoàng Lỗ Trực sững sờ ngây người một lúc, đoạn lẩm nhẩm:

-Có việc như thế sao? Trên đời này lại có việc như thế được sao?

Lão nhân bí mật đứng lên, thình lình lại ngã xuống như cũ, nhưng toàn thân như rã rời, hai nắm tay buông lỏng ngón.

Lâu lắm, lão bật cười cuồng dại.

Hoàng Lỗ Trực kinh hãi:

-Các hạ…các hạ… Lão nhân bí mật vẫn cười như điên, cười một lúc rồi thốt:

-Có chi đâu, bất quá lão phu tự cười mình thôi! Lão phu Hùng Nương Tử này, bình sanh hãm hại biết bao nhiêu là con gái nhà lành, thì bây giờ con gái mình bị người sát hại, thì đó cũng là báo ứng tuần hoàn, tại sao ta lại đi hận người?

Lão càng cười vang, dần dần tiếng cười đổi thành tiếng khóc.

Đái Độc Hành, Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương vô cùng kinh hãi, cả ba không ngờ hôm nay lại chứng kiến bao nhiêu việc phi thường.

Những sự việc đó, chẳng bao giờ họ tưởng tượng là có được trên đời cũng như Hoàng Lỗ Trực đã nghĩ.

Lão nhân bí mật, chính là Hùng Nương Tử.

Thảo nào mà lão chẳng nói, thiên hạ giang hồ, ai ai cũng muốn trừ diệt lão! Thảo nào mà chiếc nạ của lão chẳng tuyệt xảo, đến cả Sở Lưu Hương cũng chẳng tìm ra một sơ hở nhỏ.

Và thảo nào mà thuật khinh công của lão chẳng quá cao siêu! Và lão có lý khi nói rằng trên đời này, chẳng ai tin được Quân tử kiếm lại kết giao với lão.

Lão nói đúng, có ai tin đực một người nổi danh là Quân tử, lại đi giao du với một dâm tặc? Thì ra bao lâu nay Hoàng Lỗ Trực dùng uy tín của lão che chở cho Hùng Nương Tử! Cho nên, Hoàng Lỗ Trực an ủi lão, bảo rằng có thể là Sở Lưu Hương không truy cứu về chiếc mặt nạ, mà lão chắc chắn là chàng đã nghi ngờ.

Nhưng theo truyền thuyết giang hồ, thì Hùng Nương Tử đã chết trong tay của Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Thế ra lão chưa chết! Con người nổi tiếng là không nói ngoa như Thuỷ Mẫu Âm Cơ, lại cũng nói ngoa? Như Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực cũng giao du với dâm tà?

Con người từng nổi tiếng là hận tất cả nam nhân trên đời, lại chở che một kẻ bại hoại nhất, như Thuỷ Mẫu Âm Cơ chở che Hùng Nương Tử?

Không ai hiểu nổi uẩn khúc sự tình, trừ ra cho rằng mọi người trên đời này đều giả dối, mỗi người có hai mặt nếu không là ba bốn trăm ngàn muôn mặt! Trong khi Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa còn sững sờ, Đái Độc Hành hừ lên một tiếng, vọt mình di như mũi tên lao.

Chưa đến nơi lão hét to:

-Hùng Nương Tử! Ngươi có nhận ra Đái Độc Hành đây chăng? Hai mươi năm trước lão phu quyết trừ diệt ngươi, cho đời bớt một mối đại hoạ, nhưng ngươi đã thoát lọt bàn tay lão phu. Bây giờ lão phu gặp ngươi đây, ngươi còn lời gì để nói chăng?

Hùng Nương Tử ngồi lặng trên nền học đường, nhìn đăm đăm ngọn nến, xuất thần, chừng như chẳng nghe Đái Độc Hành nói gì.

Hoàng Lỗ Trực bước tới một bước, nghinh đón Đái Độc Hành, trầm giọng thốt:

-Lão ấy chẳng phải là Hùng Nương Tử! Hùng Nương Tử đã chết rồi! Đái Độc Hành bật cười ha hả:

-Từ lâu, lão phu nghe người đời ca tụng Quân tử kiếm chẳng hề nói ngoa, ngờ đâu Quân tử kiếm chỉ là người hữu danh vô thực, chuyên lừa dối người đời, cho đến bây giờ, trước một sự việc hiển nhiên, lại toan dùng xảo ngôn để che đậy một sự thận xấu xa.

Hoàng Lỗ Trực điềm nhiên đáp:

-Lão phu không hề nói ngoa, bởi thực sự thì kẻ không chừa một tội ác nào không làm là Hùng Nương Tử đã chết từ lâu! người đang ngồi kia chỉ là một kẻ đáng thương hại từ ba mươi năm nay khổ tâm sám hối tội lỗi đã làm. Lão ta đau khổ qua mấy mươi năm dài rồi, giờ đây lại thêm một lần đâu khỏ trước cái tin con gái chết! Đái Độc Hành cười mỉa:

đáng thương hại? Còn những nữ nhân bị lão ấy hãm hại ngày nào ác nữ nhân đó dễ thường chẳng đáng thương hại à? Một đời gây nên tội các luôn luôn tận hưởng an toàn, ròi đến bâyg ìơ với cái chết của con gái, không còn ai hỏi tội lão nữa sao? Dù cho lão có sám hối có đau khổ mấy mươi đời, kể ra cũng chẳng bù được với tội ác của lão! Hoàng Lỗ Trực bình tĩnh thốt:

-Kẻ giết người biết nghe lời Phật, quăng đao vấy máu là trở về căn bản thiện lương. Phật còn thứ tha huống hồ bằng hữu? Huống chi lão đã sám hối lỗi lâmf đã làm? Bây giờ bằng hữu có giết lão, chẳng phải là bằng hữu giết một con người dâm đãng ngày xưa, mà chính là bằng hữu giết một người cải tà quy chánh một người hồi đầu hương thiện. Cho nên, lão phu mới nói. Hùng Nương Tử đã chết, và người sống hiện tại là một kẻ biết ăn năn, chuyển hướng sang con đuòng phải:

Lão thở dài, đoạn tiếp:

-Bây giờ, bằng hữu có muốn hạ thủ, cứ bước đến mà hạ thủ! Lão ấy sẽ không phản kháng, mà lão phu cũng chẳng trở ngăn! Bất quá… Đái Độc Hành hỏi:

-Bất quá làm sao?

Hoàng Lỗ Trực gằn từng tiếng:

-Nếu chính mắt trông thấy người hão hữu chết, chắc chắn lão phu không tham sống một mình.

Đái Độc Hành giật mình, quay lại, nhìn thoáng qua bên ngoà cửa sổ cầu cứu với Sở Lưu Hương, giúp lão có chủ ý.

Nhưng Sở Lưu Hương không muốn xuất hiện.

Chàng lánh mặt vì lời vu tội của Cung Nam Yến vừa rồi.

ánh mắt của Hoàng Lỗ Trực dịu lại, thần sắc an tường như cũ.

Nhưng gương mặt lộ vẻ kiên định phi thường, với vẻ mặt đó của lão, chẳng ai dám cho rằng lão nói ngoa.

Đái Độc Hành thở dài:

-Hùng Nương Tử được kết giao với hạng người như Quân tử kiếm, kể ra có diễm phúc phi thường! Kỳ quái thật! Lão phu hiểu do đâu hai người lại thân thiết được với nhau! Lão không để Hoàng Lỗ Trực nói gì, lại tiếp luôn:

-Thực ra thì, lão phu cũng nghĩ ra phần nào nguyên do sự kết giao đó. Bởi Hùng Nương Tử dù sao cũng còn lương tri, vì thương con gái như vậy, chứng tỏ lão còn nhân tánh, chứ những kẻ cùng hung cực ác có khi nào lại biết thương mến những người thân! Do cái chỗ có lương tri đó, lão biết ăn năn và Quân tử kiếm hiểu được như vậy mới kết giao… Cuối cùng, lão buông gọn:

-Thôi, lão phu đi! Buông tha cho Hùng Nương Tử! Bất thình lình, Đái Độc Hành vọt mình đánh xuống Hùng Nương Tử một chưởng.

Phải biết chưởng lực đó mạnh như thế nào, thế mà chưa đến Hùng Nương Tử, lại tan biến, chẳng làm hề hấn gì đến Hùng Nương Tử cả.

Trong khi Đái Độc Hành vọt tới giáng chưởng, Hoàng Lỗ Trực sửng sốt kêu lên:

-Bằng hữu làm gì thế?

Đái Độc Hành hét to:

-Các hạ lầm! Cũng như lão phu lầm! Lão ấy có phải là người tốt đâu?

Ngồi bên ngoài, Hồ Thiết Hoa thấy rõ Hùng Nương Tử ngầm lấy bột thuốc mê, rải trong không gian, loại mê dược tuyệt độc, quyết hãm hại Đái Độc Hành và người ân là Hoàng Lỗ Trực.

Đái Độc Hành trông thấy, cấp tốc xuất thủ, song chậm một chút, thành ra chưởng lực của lão chưa đến đích, lão đã ngửi phải mê dược rồi.

Hồ Thiết Hoa tức giận, toan vọt mình vào học đường, song Sở Lưu Hương giữ y lại, và ngăn chận không cho y lên tiếng.

Bên trong, Hùng Nương Tử đứng lên, vòng tay vái Đái Độc Hành, thốt:

-Ơn Đái tiên sanh tha chết, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời. Yên trí đi, tiên sanh, tại hạ chẳng để cho tiên sinh phải hối hận vì buông tha tại hạ.

Lão day qua Hoàng Lỗ Trực, cúi đầu thấp giọng:

-Còn như các hạ..hiện tại, tại hạ chẳng biết nói làm sao! Các hạ… Lão nghẹn ngào, không nói gì nữa, bởi Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành lúc đó, chẳng còn nghe gì cả, cả hai lão đảo người một chút, rồi ngã xuống.

88. Ủ Mộng Xuân Tình

Ngã xuống nền học đường rồi, Hoàng Lỗ Trực còn nói được một câu cuối cùng, trước khi hôn mê.

Lão nói, thấp giọng, song Hồ Thiết Hoa nghe rất rõ.

Lão buông từng tiếng một:

-Lão phu không lầm các hạ! Bị Hùng Nương Tử hạ thuốc mê, lão ngã xuống, thế mà lão còn nói được câu đó! Kỳ quái thật! Hùng Nương Tử khóc.

Lão nhìn Hoàng Lỗ Trực qua màn lệ, khóc một lúc, lão quý xuống lạy Hoàng Lỗ Trực ba lạy, rồi cởi chiếc áo ngoài, choàng lên mình Hoàng Lỗ Trực.

Làm cái việc đó, lão rung tay thấy rõ.

Rồi lão rung rung giọng thốt:

-Lão phu không xứng đáng với các hạ! Một câu nói ngắn, gồm mấy tiếng, hàm sức bao nhiêu ưu uất, bị thương, thống khổ, người nghe chẳng tránh khỏi mủi lòng! Bỗng, lão đứng lên chạy bay ra ngoài! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi lẩm nhẩm:

-Lão có ý tứ gì thế?

Sở Lưu Hương thở dài:

-Lão muốn vào Thần Thuỷ Cung, vô luận con gái lão còn sống hay chết, lão phải vào đó, thấy mặt lần cuối cùng. Nhưng lão biết Hoàng Lỗ Trực chẳng bao giờ để cho lão đi! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Bởi biết rõ, lão vào đó là phải chết tại đó, Hoàng Lỗ Trực không nỡ nhìn thấy lão dấn thân vào cảnh chết! Sở Lưu Hương trầm buồn tiếp:

đúng vậy! cho nên, ta muốn theo dấu lão vào cung. Phần ngươi ở lại chiếu cố Đái và Hoàng nhị vị tiền bối.

Thốt xong, chàng vọt đi liền.

Xa xa, chàng dặn với lại:

đừng quên! Còn Tô Dung Dung nữa nhé! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thì ra, Hùng Nương Tử quả cải tà quy chánh! Lão không ác ý đối với Đái Độc Hành và Hoàng Lỗ Trực! Ta nghi oan cho lão! nếu lúc đó ta vào ngay, đánh chết lão rồi thì lão hẳn phải mang niềm oan về âm cảnh, mà ta lại đắc ý một cách đáng trách, bởi hành động sai lầm! Y rùn mình, như vừa thoát một tai nạn lớn! Đúng như vậy, bởi có gì tai hai hơn là giết oan một mạng người.

Mồ hôi đổ ra đẫm ướt y phục y! Theo dõi Hùng Nương Tử, nào phải là việc dễ dàng? Lão ta giỏi thuật khinh công, bình sanh luôn cẩn thận bởi lúc nào cũng có kẻ thủ bám sát, chực chờ hạ thủ! Thành ra, tinh thần cảnh giác lên cao, trước khi đi, trước khi đến, lão để ý mọi động tĩnh chung quanh, đang đi lão cũng đề phòng.

Giữ cho lão không phát hiện được sự theo dõi, trên đời này ngoài Sở Lưu Hương ra, còn ai làm nổi?

Sở Lưu Hương, ngoài thuật khinh công siêu đẳng, còn có đôi mắt sáng hơn sao, nhờ thế chàng không cần phải theo gần lão.

Không theo gần lão thì dễ tránh né sự chú ý của lão.

Nhưng, kỳ quái thay, lão không chạy về phía núi, mà lại trở vào thành.

Trong phút giây, Sở Lưu Hương nghĩ là mình đoán lầm. Tuy nhiên, chàng không thể bỏ cuộc, âm thầm chạy theo, xem lão vào thành làm gì.

Lão đến thẳng ngôi khách sạn của lão trọ, vào phòng.

Sở Lưu Hương muốn về khách sạn của chàng, thăm qua Tô Dung Dung, song lại sợ mất hút lão, đành thôi.

Không lâu lắm, lão trở ra, tay có cầm một chiếc bao da, màu đỏ.

Lão trở lại đây, chỉ để lấy chiếc bao đó thôi, chứ chẳng làm gì khác.

Chiếc bao đó đựng những vật gì? vào Thần Thuỷ Cung, lão cần phải mang nó theo sao?

Lần này, Hùng Nương Tử rời khách sạn, chạy thẳng đến núi.

Đến chân núi, lão không lên liền, mà lại chạy vòng vòng một lúc, đột nhiên lão dừng chân tại một chỗ hoang vắng, nhình quanh quẩn, rồi nhảy ngang qua ngọn suối, tiến sâu vào cánh rừng rậm.

Tàng cây, nhánh móc, cỏ gai, cỏ giây chẳng chịt, chạy trong đó rất khó khăn, người trước khó khăn đã đành, người sau còn khó khăn hơn, bởi sợ người trước phát hiện.

Khu rừng rậm như không có lối, mà Hùng Nương Tử không cần nhận định phương hướng, cứ vẹt cỏ, xô cành lướt tới như thường.

Nếu không thường lai vãng tới đây, làm sao lão có thể ngang nhiên xông xáo! Đi như thế một lúc lâu, Sở Lưu Hương nghe có tiếng suối chảy đâu đây.

Lúc đó, Hùng Nương Tử đã vào trong một hang động rồi. Đêm lại tàn, sao trời đã thưa, ánh sáng mờ mờ. Trời sắp sáng.

Nghe tiếng suối, Sở Lưu Hương mừng, nhớ lại lời Tô Dung Dung đã nói, chàng biết là con suối đưa vào khu chánh Thần Thuỷ Cung.

Song chàng hết sức lo sợ, vì trời sắp sáng rồi, chàng làm sao tiếp tục vào sâu mà không bị người trong cung phát giác?

Cửa động ở phía trên, sau một tảng đá lớn.

Sở Lưu Hương nhìn quanh quẩn, thấy có một phiến đá, chàng liền bước đến nép mình sau phiến đá đó.

Bên trên cửa động, có tiếng lách cách, leng keng, tiếng kim khí chạm vào đá.

Chừng như Hùng Nương Tử lấy những vật bằng kim khí đánh vô đá.

Như vậy, lão còn ở tại cửa động, chứ chưa vào sâu.

Lâu lắm, Sở Lưu Hương lại nghe tiếng nước bì bõm, róc rách rồi có tiếng thở dài, lại có tiếng chân chạy đi.

Thoạt đầu, Sở Lưu Hương chẳng rõ Hùng Nương Tử làm gì trên đó mà chưa vào đọng.

Sau cùng, chàng nghĩ ra, lão không dám vào động lúc ban ngày, và lão đang tìm chỗ nấp, chờ đêm xuống, do đó làm gây nên mấy tiếng động.

Chắc chắn là lão có mang vật thực theo trong chiếc bao đen.

Chờ đợi hơn một ngày, tại nơi đây, có nhiều hiểm nguy. Kể ra cũng là một việc liều. Song không chờ thì lão còn làm gì hơn được?

Lão chờ, Sở Lưu Hương cũng phải chờ.

Lão có thức ăn, còn đỡ khổ, chàng phải nhịn đói, lại vừa lo sợ người trong cung phát hiện, lão phát hiện, thế mới khổ hơn.

Chàng tìm chỗ kín đáo nằm nghĩ, buồn ngủ lắm song chẳng dám nhắm mắt, tai luôn luôn nghe ngóng động tĩnh bốn phía! Chàng nghĩ, nếu Hùng Nương Tử nóng nảy, không đợi được đến lúc đêm xuống, mà xông vào, chàng không hay kịp thì uổng phí công lao theo dõi đến đây! Mất cơ hội này, chàng cầm như không còn hy vọng gặp lại một cơ hội khác.

Chàng cũng thích mạo hiểm lắm, song chàng chẳng hề làm một việc phi lý, vô công nông nổi.

Đợi, là một cái khổ rồi, đợi mà chịu đói, lại càng khổ nữa.

Có vũ công như Sở Lưu Hương, tự nhiên chàng thừa sức chịu cái đói trong một khoảng thời gian, dài hơn cái khoảng người thường chịu đựng nổi.

Song dù sao, tinh thần cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Cho nên, chàng tìm cách quên cái đói, muốn quên, chàng không nghĩ đến nói, chàng nghĩ đến những việc khác.

Chàng hồi ức lại những việc xa xưa, xa từ thời thơ ấu, thời vô tư lự nhất của đời người.

Thời thơ ấu là thời vàng son, những kỷ niệm vui nhiều buồn ít, nếu không nói là hầu như không buồn… Nhiều hình bóng hiện lên, hình bóng Cơ Băng Nhạn, Hồ Thiết Hoa… Rồi chàng nhớ đến Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung… Nhớ đến Hồ Thiết Hoa, chàng cười, nhớ đến Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung, chàng thở dài! Chàng thầm hỏi hiện nay cả hai ở phương trời nào? Họ còn sum họp hay mỗi người một ngả?

Nhất Điểm Hồng đã ly khai tập đoàn thích khách hay vẫn còn ràng buộc trong tổ chức sát nhân thuê đó?

Chàng miên man nghĩ, quên đói, quên thời gian.

Chợt chàng ngẩng mặt nhìn trời thấy thái dương đã chếch về tây.

Còn không bao lâu nữa, đêm lại xuống.

Sở Lưu Hương uốn lưng, toan đứng lên, làm mấy động tác cho giãn gân cốt, ngờ đâu, lúc đó, mọt bóng người từ trong động bước ra.

Người đó, không phải là Hùng Nương Tử.

Bóng đó, dĩ nhiên là một nữ nhân, bóng đó ở đây từ bao lâu rồi? Chẳng lẽ bóng đó có hẹn với Hùng Nương Tử, ở đây chờ lão! Nữ nhân , là một thiếu nữ rất đẹp, vận áo trắng, đứng trên một mộ địa.

Tóc đen lại bỏ xoả, phản chiếu với màu áo trắng phất phơ, tạo cho nàng một vẻ siêu phàm thoát tục.

Sở Lưu Hương nhận ra nàng.

Nàng là Cung Nam Yến.

Cung Nam Yến đến đây làm gì? nàng đã xuất hiện rồi, Hùng Nương Tử đi đâu, lại chẳng thấy ra mặt! Sở Lưu Hương trông thấy nàng, bất giác giật mình.

Nhưng nhình kỹ một chút, chàng càng giật mình hơn. Thì ra, chàng làm, thiếu nữ không phải là Cung Nam Yến. Bất quá, nàng giống Cung Nam Yến rất nhiều, cho nên nhìn thoáng qua chàng phải lầm.

Thần sắc trang phục tất cả nơi nàng đều tố cáo nàng là môn đệ của Thần Thuỷ Cung.

Dù không trang sức như vậy, dù không có thần sắc thái độ đó hiển nhiên nàng phải là môn đệ của Thần Thuỷ Cung, chứ một thiếu nữ bên ngoài làm sao lọt vào đây được?

Nhưng đã là đệ tử Thần Thuỷ Cung, nàng đến đây làm gì? không lẽ lòng động này là con đường bí mật đưa đến Thần Thuỷ Cung! Nếu vậy thì Hùng Nương Tử đã theo con đường đó vào cung rồi sao?

Nghĩ đến điều đó, Sở Lưu Hương hết sức khẩn cấp.

Giả như chàng nghĩ đúng, thì chẳng hoá ra vất vả theo dõi đến đây, kiên nhẫn nằm chờ tại đây, tất cả công lão cầm như dã tràng lấp biển! Thiếu nữ từ trên mô đá cao buông mình đáp xuống.

Sở Lưu Hương phải khâm phục thuật khinh công của nàng cao diệu phi thường.

Thân pháp của nàng lại tuyệt đẹp.

Nàng cầm nơi tay chiếc bao da đen, bao da của Hùng Nương Tử! Trời! Nàng chính là Hùng Nương Tử hoá thân! Sở Lưu Hương nhếch nụ cười khổ! Bây giờ chàng mới công nhận Hùng Nương Tử quả là tay danh bất hư truyền, thuật cải sửa dung mạo của lão tinh vi không thể tưởng.

Chỗ kỳ diệu của lão là biến thành nữ nhân rồi, lão không còn một điểm nhỏ tính cách của nam nhân! Hùng Nương Tử xuống đến chân núi đá, đứng đó nhìn quanh quẩn song chưa nhích chân đi đâu.

Sở Lưu Hương nhìn rõ nơi khéo mắt lão, có mấy đường nhăn, lão đứng xa, còn giống một thiếu nữ, nhưng ở gần, lão có hoá trang khéo cách mấy, cũng không dấu nổi số tuổi đã cao.

Tuy nhiên Sở Lưu Hương chưa dám quả quyết đó là một khuyết điểm của lão, bởi chẳng rõ lão làm cách nào, làn da tay, da mặt non mịn như da của gái xuân.

Biết đâu lão không tạo nên những nét đó, với dụng ý gì?

Muốn hoá trang thành một thiếu nữ đẹp, ít nhất lão cũng phải đẹp, thảo nào thời thanh thiếu lão chẳng nổi tiếng là một mỹ nam tử.

Cũng vì danh từ mỹ nam tử, lão rất quý sắc diện, đến chiếc nạ lão cũng làm cho đẹp luôn.

Một nam nhana đẹp hơn nữ nhân, thiết tưởng phải là một sự việc hiếm có! Một nam nhân còn "nữ" hơn chính nữ nhân về ngôn từ, cử động dáng dấo âm thinh lại càng hiếm có.

Sở Lưu Hương không ngờ lão hoá trang rồi, lại giống Cung Nam Yến như hai giọt nước.

Nhưng tại sao lão lại hoá trang thành một Cung Nam Yến?

Giữa lão và Cung Nam Yến có mối tương quan gì?

Một người nào đó có thể hỏi câu này:

-Hùng Nương Tử muốn hoá trang thành đệ tử Thần Thuỷ Cung để trà trộn vào cung, thì tại sao lão không giả làm một Cung Nam Yến chứ?

Nhưng, Sở Lưu Hương nghĩ rằng, kẻ nào hỏ như thế, kẻ đó đúng là một ngốc tử.

Bởi, giả mạo dù khéo đến đâu, cũng không thay thế được con người mình giả mạo, hơn nữa, nếu có sự chạm mặt nhau thì sao?

Không ai giả mạo một người để hòng thay thế người đó tại một nơi mà người đó còn có mặt.

Trừ ra, có một sự thoa? hợp giữa nhau từ trước, và sự thoa? hợp đó làm một hình thức tương quan giữa nhau.

Cho nên, Sở Lưu Hương tự hỏi, có mối tương quan gì giữa Cung Nam Yến và Hùng Nương Tử, chứ không tìm hiểu tai. sao lão lại giả mạo nàng.

Hùng Nương Tử đào một lõ dưới chân, bỏ những vật gì vào đó.

Sở Lưu Hương cứ tưởng là lão chôn luôn chiếc bao da đen. Và chiếc bao đó hẳn chứa những vật dụng cho thuật cải sửa dung mạo.

Nhưng lão chỉ chôn vật, còn chiếc bao lão vẫn giử nơi tay.

Lão lưu chiếc bao lại để làm gì? Sở Lưu Hương lấy làm lạ vô cùng.

Thái dương đã ngả hẳn về tây, nắng chiều chưa tắt.

Hùng Nương Tử ngẩng mặt nhìn trời, rồi tử từ bước tới.

Chừng như lão khẩn cấp hơn Sở Lưu Hương nhiều, cho nên lão không thể đợi đêm xuống.

Sở Lưu Hương chờ cho lão khuất mình ở khúc quanh cấp tốc theo liền.

Ngờ đâu, chàng đến khúc quanh nhìn ra không thấy Hùng Nương Tử đâu nữa.

Trước mắt chàng kể như tuyệt lộ, hai bên lại là vách đứng trơn bóng, chỗ chàng dừng chân giống như chiếc hộp.

Hùng Nương Tử vào trong hộp đó, rồi đi đâu, chẳng lẽ lão có thuật tàng hình?

Dù có cánh, cũng không bay khỏi nơi đó.

Không lẽ lão chu xuống đất?

Qua giây phút sửng sốt, Sở Lưu Hương bắt đầu truy cứu, không lâu lắm, chàng phát hiện ra một khe hở giữa các vách đá trước mặt và vách bên tả.

Chỗ đó, là nơi giáp mối của hai vách chiếc hộp, khe hở rộng hơn thước, bên trong cỏ mọc chằng chịt.

Không ai tương tượng được cái khe hở giữa hai vách đá đó lại là một con đường bí mật.

Nếu Sở Lưu Hương không nhận ra Hùng Nương Tử vào đó rồi mất dạng, chắc chắn là chàng phải cho lão trở lại rồi.

Vả lại, chẳng còn một khe hở nào nữa ở ba phía vách.

Như vậy, Hùng Nương Tử không vào con đường bí mật đó thì còn đi đâu?

Điều đó xác nhận hùng hồn khe hở là một con đường bí mật! Chừng như có tiếng nước róc rách trong đó! Sở Lưu Hương cúi sát mình đi tới, gần như bò, chàng biết tiến một bước là đi lần đến bí mật một chút! Đến gần bí mật một chút là nguy hiểm hơn.

Bỗng, có tiếng thổi phì phì vang lên đâu đây! Sở Lưu Hương giật mình, vội nép mình sát đất, trườn nhanh tới ba thước như rắn vọt.

Chàng trông thấy Hùng Nương Tử! Lão dừng chân bên cạnh dòng nước, đang há miệng thổi chiếc bao da phồng lên.

Chàng chợt tỉnh ngộ.

Thì ra, lão dùng chiếc bao da đó làm phao. Lão ngồi lên cái phao đó, xuôi theo dòng nước vào tận Thần Thuỷ Cung.

Đúng như chàng nghĩ.

Hùng Nương Tử quăng cái phao xuống mặt nước, lấy chân ấn thử rồi nhảy xuống, ngồi lên chiếc phao đó.

Chiếc phao nhích động sắp sửa xuôi theo dòng.

Sở Lưu Hương hết sức khẩn trương, lão có phương tiện di chuyển rồi, còn chàng phải làm sao?

Vừa lúc đó, có tiếng bốc vang lên.

Hùng Nương Tử kinh hãi, tung bổng người lên không, chênh chênh đã, đáp xuống bờ suối.

Chiếc phao xoay tròn xẹp dần, xẹp dần, rồi tóp sát lại ,bao nhiêu hơi chứa đã thoát ra hết.

Hiển nhiên, có kẻ nào đó phóng một vật gì, làm lủng chiếc phao.

Hùng Nương Tử còn biến sắc, nhìn trừng trừng chiếc bao da, cố tìm hiểu nguyên nhân.

Một thoáng sau, có tiếng mái chèo khuy nhẹ dòng nước, rồi một con thuyền nhỏ hiện ra, trên thuyền có một thiếu nữ.

Thiếu nữ chính là Cung Nam Yến! Nàng mỉm cười thốt:

-Ta biết thế nào người cũng đến, nên chờ sẵn ở đây, đón f! Nàng không gọi Hùng Nương Tử là tiền bối nữa! Chính điều đó làm Sở Lưu Hương kinh dị vô cùng! Hùng Nương Tử thở dài:

-Thì ra cũng cô nương! Cuối cùng cũng gặp cô nương! Đợi mãi! Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải! Chắc ngươi không ngờ lại gặp ta nữa, phải không?

Hùng Nương Tử trầm ngâm một lúc lâu, lại thở dài trầm giọng thốt:

-Lão phu không muốn đến làm gì! Song trong cái thế chẳng đặng đừng, lão phu đành liều mọi thử thách!... Cung Nam Yến lại cười:

-Không lẽ người quên lời thề độc do ngươi phát ra ngày trước.

Hùng Nương Tử cúi mặt:

-Quên làm sao được cô nương! bất quá lão phu muốn nhìn qua ngôi mộ của con gái một lần! Cung Nam Yến so vai:

-Một ngôi mộ có gì đặc biệt cần phải nhìn! một nắm đất vàng không hơn không kém! Ngôi mộ của Tiểu Tịnh cũng như những ngôi mộ của bao nhiêu nữ nhân bị ngươi hãm hại. Ngươi cứ nhìn một trong những ngôi mộ đó, cũng hình dung được ngôi mộ con gái ngươi cần chi phải vào đây?

Nàng thốt lên câu đó, mường tượng thiên lôi giáng búa xuống đỉnh đầu Hùng Nương Tử.

Nàng cười được với câu nói đó?

Nàng có thể ác độc như thế sao?

Gây thương tổn cho đối tượng, rồi cười mấy tiếng rồi, nàng tặc lưỡi tỏ vẻ hối hận:

-Lỗi quá! Lỗi Quá! Chẳng hiểu tại sao ta buột miệng nói được một câu như vậy! Ta hứa chẳng bao giờ nói như thế nữa. Ngươi tin chắc đi! Rồi nàng lại cười tiếp:

-Mặt thật của ngươi đó à? Thảo nào bà ấy cứ bảo là ta giống ngươi! Giống ngươi hơn chính con gái ngươi! Hùng Nương Tử vụt ngẩng mặt lên:

-Bà...bà ấy thường nhắc đến lão phu trước mặt cô nương?

Bà?

Bây giò cả hai lại nói đến tiếng bà! Tiếng đó họ dùng để xưng hô ai? Tư Đồ Tịnh đa chết rồi, gọi Tư Đồ Tịnh bằng tiếng bà, là một sự gượng ép, phi lý, làm cho Sở Lưu Hương đã lầm.

Bây giờ, họ lại nói đến tiếng đó.

Thì ra, chàng chưa lầm? Còn một người nữa? Qua trung gian của Tư Đồ Tịnh?

Và người sau này có đúng là tình nhân của lão chăng?

Một tình nhân của Hùng Nương Tử, hẳn phải cao tuổi mới xứng với lão chứ! Và như vậy lão mới gọi bằng tiếng bà chứ! Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải! Nàng đã rời thuyền lên bờ, bước quanh Hùng Nương Tử một vòng, quan sát lão rất kỹ, đoạn đừng lại trước mặt lão trầm giọng hỏi:

-Ngươi nhớ mãi bà ta?

Hùng Nương Tử lắc đầu:

-Trong mấy năm sau này, lão phu quên tất cả người đời! Cung Nam Yến cười lạnh:

-Ngươi bạc tình đến thế sao? Trong khi người ta nhớ ngươi, trông ngươi, ngươi lại quên người ta, quên được dễ dàng.

Đoạn nàng gằn từng tiếng:

-Trên thế gian này, không một ai làm cho ngươi động tâm nổi?

Hùng Nương Tử lác đầu:

-Chắc là không?

Nàng khẽ cắn môi, Hùng Nương Tử cũng cắn môi.

Nàng cắn môi vì bực tức. Lão cắn môi vì cần cương quyết.

Cung Nam Yến tiếp:

-Bây giờ ta mới biết người chuyên mê hoặc nữ nhân. Ngươi là một yêu tinh, chứ không phải là một ngươi thường. Cho nên, bao nhiêu nữ nhân, biết gần người là phải chết, vẫn cam tâm tình nguyện như thường! Đến tạ..ta cũng… Nàng cũng mê lão luôn?

Dù lão là một mỹ nam tử, lão cũng đã già, có lẽ nào một thiếu nữ mê một lão già?

Thốt xong, nàng đỏ mặt, nàng cúi đầu.

Hùng Nương Tử chớp mắt, ánh mắt ngời lên một niềm kỳ quái, dù biết rõ nàng muốn nói gì, lão vẫn dịu giọng hỏi:

-Cô nương…cũng…làm sao?

Cung Nam Yến cúi đầu thấp hơn, nhẹ giọng:

-Người ta nói, ngươi rất rành tâm lý nữ nhân, không lẽ ngươi chưa minh bạch y của ta?

Hùng Nương Tử năm tay nàng.

Sở Lưu Hương khẩn cấp. Can thiệp chăng? Ngăn trở chăng? Tiếc rẻ cho Cung Nam Yến chăng?

Bỗng, Hùng Nương Tử buông tay nàng, lùi lại một bước, thở dài:

-Thà không minh bạch cái ý của cô nương là hơn! Cung Nam Yến rung giọng:

-Tại sao?

Hùng Nương Tử tiếp:

-Cô nương khác hơn bất cứ nữ nhân nào. Cô nương thánh khiết, cao nhã quá! Lão phu đâu nỡ hãm hại cô nương!

89. Hổ Huyệt Long Đàm

Cung Nam Yến bất thình lình bước tới, ngã vào lòng Hùng Nương Tử.

Nàng vòng tay, ngang qua lưng lão, từ từ nhích lão về phía chiếc thuyền.

Nàng run rung giọng:

-Nhưng ta tình nguyện! Hùng Nương Tử cắn môi, mắt chớp chớp, hỏi:

-Cô nương không hối hận sau này?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Một lần thôi! Cho ta biết khoái lạc! Mỗi khi buồn cô tịch, ta hồi ức lại, ta vẫn có thể khoan khoái như hôm nay! Hùng Nương Tử do dự một chút, đoạn bế nàng lên, bước xuống thuyền.

Sở Lưu Hương thở dài, thầm nghĩ:

-Nàng cam tâm, tình nguyện hiến dân, ta can thiệp làm gì?

Không lâu lắm, con thuyền lay chuyển, sóng nước nhấp nhô có tiếng rên ư ử.

Sở Lưu Hương lại thở dài:

-Một đoá hoa rữa nhuỵ, con ong đã mở đường khai lối cho mưa gió phũ phàng.

Bỗng Hùng Nương Tử rú lên một tiếng thảm.

Sở Lưu Hương giật bắn mình.

Trước đó, chàng quay đầu nhìn nơi khác, không muốn thấy mãi con thuyền chao chao qua tiếng rên ư ư? bên trong.

Bây giờ, chàng phải nhìn lại.

Hùng Nương Tử đã bước ra mũi thuyền, đứng thẳng người, thân hình rung rung, máu từ ngực chảy xuống rong ròng.

Cung Nam Yến bật cười hăn hắc:

-Ngươi bất tất phải kinh hãi! Bất quá, ta muốn biết quả tim của người thế nào thôi, ta muốn moi nó ra mà nhìn tận mắt thôi! Ta có ý giết ngươi đâu.

Moi tim người ta, mà bảo là không muốn giết chết! Thật là cái cảnh dở khóc dở cười cho Hùng Nương Tử! Hùng Nương Tử đưa hai tay che ngực, rung rung giọng hỏi:

-Cô nương...cô nương...tại sao cô nương làm thế?

Cung Nam Yến cười rợn:

-Tại sao ta làm thế? Ngươi tưởng thật sự ta mê ngươi à?

Nàng ngưng cười, rổi bước ra, đứng lên, song song với Hùng Nương Tử, song song hai thân thể loã lồ.

Thân hình nàng đẹp vô cùng! Đẹp như pho tượng ngọc! Nhưng, một lớp yêu khí bao phủ quanh mặt nàng, trong ánh mắt niềm oán độc bừng sáng hơn sao.

Náng bắn tia mắt nhìn nảy lửa sang Hùng Nương Tử:

-Cho ngươi biết! Ta có ý giết ngươi từ lâu? Ta không thể chịu đựng được mỗi lần thấy ta bà ấy cứ nhắc đến ngươi, bà nói rằng ta giống ngươi! Nghe nhắc đến ngươi, là ta muốn điên lên! Hùng Nương Tử kêu lên:

-Cô nương ghen? Cô nương yêu bà ấy?

Cung Nam Yến cao giọng:

-Tại sao ta không thể yêu bà ấy? Tại sao không thể chứ?

Hùng Nương Tử sửng sốt.

Nền đất dưới chân lão sụp xuống, lão cũng không kinh hãi bằng nghe câu nói đó.

Lão sửng sốt không lâu, vết thương nơi ngực bắt đầu hanh hạ, lão ngã xuống.

Sở Lưu Hương tự hỏi "bà" là ai?

Bà, là tình nhân của Hùng Nương Tử, một nữ nhân, thì chẳng lẽ nàng là một nữ nhân, lại yêu một nữ nhân?

Còn như bà là nam nhân, thì chẳng lẽ Hùng Nương Tử lại có một người tình là nam nhân?

Hùng Nương Tử, Cung Nam Yến và cái bà nào đó, cả ba có liên hệ gì với nhau?

Thần bí! Phức tạp! Một tiếng bõ vang lên, thân thể của Hùng Nương Tử rơi xuống dòng suối.

Hơn hai mươi năm sám hối không rửa sạch tiếng nhơ của lão. cuối cùng lão cũng chết vì tội nghiệt.

Lão cũng phải chết vì tay nữ nhân! Gieo nhân gặt quả! Cung Nam Yến đứng tại mũi thuyền, nhìn ánh sao chớp chớp theo dòng nước chảy.

Nàng cũng nhảy xuống nước, rửa ráy sạch những vệt máu, xong rồi lên thuyền, mặc y phục vào.

Nàng trở lại con người thánh khiết như cũ! Không ai tưởng nổi nàng vừa cổi cái lốt yêu tinh, vất cái lốt đó theo dòng suối, trôi song song với xác chết của Hùng Nương Tử.

Nàng quay mũi thuyền, từ từ lướt trên mặt suối, khuất dần trong bóng sương đêm.

Sở Lưu Hương không còn đấn đo được nữa, bởi sự tình cấp bách lắm rồi.

Chàng nhảy xuống nước.

Thiên hạ chỉ hiểu chàng có thuật khinh công siêu đẳng, riêng chàng tự nhân là thuỷ tánh của chàng cũng tân kỳ.

Cá lội trong nước chưa hẳn đã linh hoạt hơn chàng.

Con thuyền nhẹ lướt đi trước, chàng âm thầm theo sau.

Chàng tin chắc, chẳng bao giò Cung Nam Yến phát hiện ra chàng theo dõi nàng.

Không lâu lắm, chàng nhận ra, con thuyền vào một đường nước rất hẹp, dưới nước lại có cỏ mọc dày.

Thuyền lướt đi, chạm cỏ, phát lên những tiếng lao xao, vì cỏ mọc dưới nước tiếng động vang rất nhỏ.

Chàng lội ngầm dưới nước, lúc đó muốn trồi lên xem song làm gì chàng dám trồi đầu lên.

Một lúc sau, chàng lại nghe tiếng thuyền chạm bờ, thế là thuyền đến nơi, nên đỗ lại.

Chàng cũng chưa chịu ló đầu lên khỏi mặt nước.

Chàng muốn thực nghiệm xem mình có thể chịu đượng trong nước được bao lâu, theo lời Tống Điểm Nhi thì chàng có thể ngủ trong nước được một lúc đấy! Dưới nước, tự nhiên phải an tinh hơn bên trên.

Sở Lưu Hương nằm dưới nước, chờ một lúc, chẳng nghe động tịnh gì.

Chàng ngắt một chùm cỏ, trùm lên đầu, rồi từ từ trồi lên.

Thần Thuỷ Cung! Thần Thuỷ Cung hiện ra trước tầm mắt của chàng! Tô Dung Dung từng nói, ở đây có nhiều chim lạ. Song thời gian về đêm, chim đã ngủ hết rồi.

Chim ngủ, nhưng ngươi không ngủ.

Nhìn thoáng qua khung cảnh, Sở Lưu Hương phải nhìn nhận đây đúng là một cảnh tiên. Nói là cảnh tiên, thì khỏi cần phải tả dông dài. Bởi cái gì cũng đẹp.

Đẹp hơn một bức tranh hoàn toàn nhất! Nói là cung,tất phải có điện, có các, có đủ mọi nhu cầu của đế vương! Về đêm, gió thoảng, gió vớn qua các khóm trúc, tiếng động rì rào, như ru, như vuót, tăng thêm phần an tường, nhãn nhã.

Sở Lưu Hương nhớ lại Tô Dung Dung có cho nàng biết, là người cô nàng từng dặn dò, đừng bao giờ đi loạn, đi loạn là gặp tai hoa. liền.

Một khung cảnh như thế này, làm gì có tai hoa. chực chờ ở mỗi bước đi! Nhưng Sở Lưu Hương có cái nhìn khác hơn ngươi thường, trong cái an tường, chàng thấy rõ một nguy cơ, và Thần Thuỷ Cung đối với mọi người, là cảnh Đào Nguyên, chứ đối với chàng, tuyệt nhiên không là thánh địa! Con thuyền có đó, Cung Nam Yến đã biến mất rồi.

Sơn cốc lại tịch mịch phi thường, ngoài tiếng gió lay cành, chẳng còn một tiếng động nào khác! Không một bóng người! Thế thì chàng làm sao?

Chàng sực nhớ đến những lời của Đái Độc Hành, thuật lại những gì Vô Hoa ghi chú trong quyển sổ nhỏ.

Cách Thần Thuỷ Cung không xa lắm, có một cái hồ, bên cạnh cái hồ có một cái am.

Chính trong am đó, hắn đã gặp Tư Đồ Tịnh! Sở Lưu Hương nhìn quanh quẩn, thấy xa xa, dựa chân núi, có một cái am.

Từ trong am, có bóng đèn leo lét chiếu ra, mờ mờ như lửa ma! Ai ở trong am? Thuỷ Mẫu Âm Cơ chăng?

Ai ỏ mặt ai, chàng phải đến đó! Chỉ còn có cách là đến đó thôi! Từ dòng suối, nơi Sở Lưu Hương trầm mình, đến am khoảng đường không xa lắm.

Song vượt qua khoảng đường đó, có khác nào đi qua dưới lưỡi hái của tử thần.

Trừ Sở Lưu Hương ra, chắc chắn không một kẻ thứ hai nào dám vượt khoảng đường đó.

Một con muỗi bay, còn nghe vo ve, Sở Lưu Hương dè dặt đi, không gây một tiếng động nhỏ.

Trong am, không có một bóng người. Am rất sạch sẽ, nhất là nơi thềm đá trước am, các bậc đều bóng láng như gương.

Trước bực thờ có màn, trước màn có ngọn đền treo, ánh sáng leo lét.

Nấp bên ngoài một lúc lâu, Sở Lưu Hương lao vút mình vào.

Chàng biết rõ, dưới nền am, có một địa đạo, và địa đạo đó ăn thông đến cơ sở của Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Nhưng chỗ xuống địa đạo ở đâu?

Trước bục thờ, có ba chiếc bồ đoàn, chàng lần lượt dời chỗ từng chiếc bồ đoàn một.

Dưới bồ đoàn, chỉ là nền đá, chẳng có một cơ quan nào cả.

Sở Lưu Hương thất vọng, nhìn lên chiếc màn.

Suy nghĩ một chút, chàng đưa tay vẹt bức màn.

Vừa lúc đó, có tiếng thở dài rất khẻ vang lên, tuy khẽ song đối vớ Sở Lưu Hương chẳng khác nào một tiếng sét.

Chàng toan quay mình trở ra, song đã muộn rồi.

Dưới bóng đèn mờ mờ, một bóng trắng hiện ra. Bóng bình tĩnh thở dài.

Một lúc lâu, bóng đó hỏi:

-Hơn hai mươi năm qua, nơi đây không hề đổ máu? Tại sao ngươi chọn nơi này để tử giã cõi đời?

Sở Lưu Hương cười khổ, đưa tay vuốt chót mũi:

-Nói thực, tại hạ nào muốn chết đâu?

Chàng nhận ra nữ nhân rất đẹp, tuy thời gian trôi qua có lưu lại mấy vết nhăn nơi mắt.

ánh măt rất sắc lạnh, song không có sát khí.

Không lẽ đây là Thuỷ Mẫu Âm Cơ, người mà giang hồ xem như cọp cái?

Sở Lưu Hương cười gượng tiếp:

-Vãn bối đến đây, bất quá chỉ muốn đến bái kiến cung chủ một lần… Thiếu phụ lắc đầu, chận lời:

-Ta không phải là người ngươi muốn gặp. Nếu là phải, thì ngươi đâu còn nói năng được?

Sở Lưu Hương chớp mắt:

-Thê ra, tiền bối là… Thiếu phụ áo trắng lại chận lời:

-Kẻ sắp chết đến nơi, còn hỏi tên họ ai làm gì nữa?

Sở Lưu Hương trầm giọng:

-Nếu muốn giết tại hạ, sao tiền bối chưa hạ thủ?

Thiếu phụ thở dài:

-Ta không thể hạ thủ! Trên đời này, ta chỉ còn có một thân nhân, lẽ nào ta giết chết người lý tưởng của thân nhân duy nhất của ta?

Sở Lưu Hương giật mình:

-Tiền bối biết tại hạ là… Thiếu phụ cười khổ:

-Khắp thế gian, trừ Đạo soái Sở Lưu Hương ra, còn ai vào lọt nơi này nổi? Còn ai có cái gan to như núi?

Sở Lưu Hương vòng tay làm lễ:

-Tại hạ từng nghe Dung muội đề cập đến lão nhân gia, hôm nay gặp được lão nhân gia, đúng là phúc đức bình sanh của tại hạ.

Thiếu phụ mơ màng:

- Dung nhi có đề cập ngươi với ta! Nếu không gặp ngươi, chẳng biết nó luân lạc đến phương trời nào. và đời nó hẳn phải trải nhiều gian khổ! Để đáp thay cho nó cái ơn tri ngộ của ngươi, ta không làm gì khó dễ cho ngươi trong lần này! Bà nhìn quanh một vòng, đoạn tiếp:

-Cũng may, đêm nay nhăm phiên trực của ta tại đây, bây giờ đang lúc vắng vẻ người, ngươi hãy đi gấp đi! Sở Lưu Hương đáp:

-Tại hạ đã đến đây rồi, thế nào cũng phải gặp cung chủ mới được! Thiếu phụ trầm gương mặt:

-Vĩnh viễn ngươi không gặp được cung chủ đâu! Trừ ra ngươi muốn chết tại đây! Sở Lưu Hương nghiêng mình:

-Chỉ cần lão nhân gia chỉ đường thôi, tại hạ cảm kích vô cùng. Ngoài cái việc dó, tại hạ chẳng dám làm phiền lão nhân gia hơn! Thiếu phụ không chấp thuận lời van cầu của chàng, khoát tay:

đi nhanh đi! Nếu dần dà thì muộn mất! Nhanh lên! Sở Lưu Hương không nhích động, cố van nài:

-Tai. hạ biết nơi đây, có địa đạo… Thiếu phụ biến sắc:

địa đạo? Địa đạo gì?

Thấy bà biến sắc. Sở Lưu Hương biết ngay là địa đạo bí mật đó, có quan hệ phi thường.

Chàng không chịu đi, điểm nhẹ một nụ cười đáp:

-Nếu không có địa đạo bí mật, thì lão nhân gia do ngã nào đến đây?

Thiếu phụ áo trắng sôi giận:

-Ngươi chán sống lắm rồi phải không?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

-Nếu lão nhân gia không chịu nói, tại hạ xin chết ở tại đây luôn! Thiếu phụ trừng mắt nhìn chàng.

Bình sanh bà chưa hề thấy một nam nhân như chàng trong trường hợp này lại cười được.

Sở Lưu Hương bình tĩnh vô cùng, ba không chịu nói chàng không chịu đi cớ ở tại đó, chờ như nằm vạ.

Vừa lúc đó, có tiếng nhạc nổi lên, tiếng nhạc thoạt du dương, thoạt khẩn cấp, nhưng lại vang đều đều, không ngưng mà cung không lớn.

Thiếu phụ áo trắng biến sắc, trầm giọng hỏi:

-Còn ai đi theo ngươi nữa?

Sở Lưu Hương lắc đầu:

-Chỉ một mình tại hạ thôi! Không còn… Thiếu phụ sợ hãi ra mặt:

-Tiếng nhạc báo động có người bên ngoài xâm nhập vào cung, nếu không là đòng bạn của ngươi thì còn ai nữa?

Sở Lưu Hương cũng giật mình.

Chàng thầm phục hệ thống phòng vệ tại Thần Thuỷ Cung hết sức sum nghiêm.

Và điều lại lùng hơn hết là dùng tiếng nhạc báo động.

Thiếu phụ bước nhanh ra cửa, nhìn quanh bốn phía đoạn trở vào cao giọng giục chàng:

-Hiện tại, chưa có ai đến đây, nhưng tiếng nhạc báo động vang lên tất cả đệ tử đều vào phương vị rồi, vô luận là ai, vào cốc là đừng hòng trở ra. Ngươi hãy đi nhanh chứ, ở lại đây, ngươi lại làm liên luỵ đến ta đấy! Sở Lưu Hương thở dài:

-Sơn cốc đã biến thành tử cốc rồi, dù cho là loài chim cũng không bay thoát, lão nhân gia bảo tại hạ phải đi, tại hạ còn biết đi đâu?

Thiếu phụ lại biến sắc:

-Ngươi cứ núp đâu đó, miễn là chỗ kín đáo, qua vụ này, ta sẽ tìm cách đưan ngươi ra ngoài.

Sở Lưu Hương chớp mắt đưa tay vuốt chót mũi, trầm giọng thốt:

-Nếu tại hạ tuỳ ý đi loạn, thì cầm chắc phải chết. Vả lại nơi nào cũng có cạm bẫy, có người trấn đóng, tại hạ còn biết đi đâu? Trừ ra tiền bối chỉ con đường hầm bí mật, tại hạ tạm thời xuống đó nấp mình qua cơn bạo động.

Thiếu phụ dậm chân:

địa đạo! Địa đạo! ngươi chỉ biết có địa đạo, song làm gì biết được cơ quan đóng mở ở ngay tại phòng của cung chủ! Vào địa đạo phải do nơi đó mà đi, người ngoài chẳng ai vào địa đạo được, bởi có ai vào phòng cung chủ được. Dù ta có muốn giúp ngươi cũng đành bó tay! Sở Lưu Hương giật mình:

-Thế thì địa đạo này không có lối vào tại đây! phải do từ phòng cung chủ đến, mới có thể mở cửa đầu này lên! Vừa lúc đó, tiếng nhạc chậm dần.

Sở Lưu Hương biết rõ, các vị trí đã có người đầy đủ rồi, và tiếng nhạc nghe nhẹ nhàng song có hàm cái ý giết chóc rùng rợn! Chàng biết luôn thiếu phụ không hề lừa dối chàng. Hơn nữa, nếu Thần Thuỷ Cung phát hiện ra bà che chở cho chàng, tự nhiên bà phải bị xử tử hình! Chàng nghiêng mình thốt:

đa tạ tiền bối! Chàng lao vút mình ra ngoài liền.

Chừng như thiếu phụ muốn chạy theo, song suy nghĩ một giây, bà dừng lại tại chỗ, vẻ thống khổe hiện ra nơi gương mặt, bà lẩm nhẩm:

- Dung nhi! Đừng trách ta, nếu hắn có bề nào! Ta muốn cứu hắn song ta bất lực! Bà tin chắc, là ra khỏi nơi này, là Sở Lưu Hương phải chết! Bên ngoài từng bụi rậm, từng bụi rậm rải rác đó đây, song Sở Lưu Hương hiểu là nơi đó tuyệt nhiên không phải chỗ nấp. Tuy xem thì an toàn lắm, mà bên trong mỗi bụi rậm, ít nhất cũng có một cạm bẫy! Những nơi đó, Thần Thuỷ Cung tạo nên để dụ dẫn người, nếu thấy yên tịnh quá, họ lại chạy vào, thì chẳng khác nào lao đầu vào cảnh chết! Nhưng, chàng cũng không thể dừng lại một chỗ.

Khắp sơn cốc, không có nơi nào chàng đứng lại được, nấp mình được.

Một ngọn gió quét ngàng đến, trong gió, có tiếng y phục lất phất.

Sở Lưu Hương thấy bóng trắng xuất hiện từ xa. Bóng trắng lão nhanh về phía chàng.

Chàng phải quyết định gấp, nếu không muốn bị phát hiện.

Trước mắt chàng, là mặt hồ, nước trong thấu tận đáy, ánh sao phản chiếu lấp lánh, qua mỗi ngọn gió nhẹ gợn sóng lên lăn tăn.

Sở Lưu Hương không do dự.

Chẳng có nơi nào thuật tiện cho chàng ẩn nấp bằng đáy hồ. Chàng phóng mình xuống đó, bất quá nước chỉ dợn một chút, rồi mặt hồ cũng lặng lại như thường.

Chàng trầm mình xong, bóng trắng đến nơi. Bóng trắng dĩ nhiên là một thiếu nữ đẹp cỡ Cung Nam Yến, đứng lại bên hồ nhìn quanh quẩn một chút, rồi bước đến cửa am, gọi:

-Tam thơ! Thiếu phụ từ trong am bước ra hỏi:

-Việc chi đó?

Thiếu nữ nhìn bà:

-Tôi vừa thấy một bóng người thấp thoáng tại đây, tam thơ có nghe động tĩnh chi chăng?

Thiếu phụ lắc đầu:

-Chẳng nghe chi cả! Bà mỉm cười, tiếp:

-Tiếng nhạc vừa reo, hẳn kẻ do thám chưa vào cốc, làm gì có người quanh am này được?

Thiếu nữ chớp mắt, lẩm nhẩm:

-Không lẽ tôi trông lầm! Kỳ quái thật! Thiếu phụ cười lạnh:

đành là đôi mắt của Cửu muội sáng hơn sao, song ta chưa điếc, chưa mù, nếu nơi này có kẻ do thám, hẳn ta phải biết chứ?

Thiếu nữ cười vuốt:

-Tam thơ phát cáu rồi sao? Bất quá tôi tuỳ tiện mà hỏi vậy thôi chứ tôi nào có ý gì! Thiếu phụ tỏ vẻ dễ dãi:

-Cẩn thận là một tánh tốt, nhưng thực sự là chẳng có ma nào đến đây cả. Giả như có người, thì người đó trốn nơi nào được chứ? Không lẽ người đó biến thành tàng hình?

Thiếu nữ cười hì hì:

-Phải đó, tam thơ! Trừ ra hắn trầm mình dưới hồ! Bởi dù nấp vào bất cứ chỗ nào khác, hắn vẫn bị phát hiện như thường! Nhưng nhảy xuống hồ chưa chắc đã là một phương pháp thần diệu! Làm gì hắn ở dưới đó mãi mãi được! Nàng vẫy tay tiếp:

-Có lẽ khách cũng sắp đến nơi rồi đó, tam thơ! Bọn tôi phải đi xem qua các chỗ.

Tam thơ chuẩn bị sẵn sàng đi nhé! Họ dám đến đây, mình không nên để cho họ thất vọng! Nàng chào biệt thiếu phụ, rồi vọt đi liền! Thiếu phụ nhìn theo bóng nàng, lẩm nhẩm:

-Khá lắm! Nhưng ngươi đến chậm một chút! Bà nhìn xuống đáy hồ, tiếp:

-Thoát chết một lần, ngươi có diễm phúc thật! Song cái nguy mới bắt đầu, hãy cẩn thận! Xuống hồ rồi Sở Lưu Hương còn hồi hộp.

Đúng như thiếu phụ áo trắng nói, chàng thoát chết qua cái chớp mắt.

Bây giờ thì an toàn, tạm thời an toàn, chứ chưa phải là vĩnh viễn an toàn.

Nước hồ rất trong, nhờ trong mà mắt chàng thấy được rất xa.

Đây là một cái hồ chết, không cá, không cỏ, đáy hồ được trài bằng một lượt cát trắng, màu trắng của cát càng làm cho hồ sáng như gương.

Bốn phía hồ có trụ đá cao nước bắn lên từ lòng trụ đá, rơi xuống hồ, thành những cây hoa nước, những hạt nước từ cao rơi xuống, phản chiếu sao trời, trông như những chuỗi ngọc vô tận, liên miên.

90. Thủy Mẫu Âm Cơ

Ẩn mình dưới đáy nước, như Sở Lưu Hương đã nghĩ, chẳng phải là một phương pháp vạn toàn và vĩnh cửu.

Đã là tạm thời, thì tình trạng đó phải chấm dứt, sớm hay muộn do sức chịu đựng của chàng.

Song dù chàng có chịu đựng được bao lâu cũng thế, chẳng lẽ ở mãi trong nước.

Dù ở trong nước, chẳng lẽ chàng lơ lửng giữa hồ, nước rất trong, đứng trên bờ vẫn nhìn thấy rõ! Cũng may là về đêm, chứ gặp ban ngày, chẳng đã bị thiếu nữ Cửu muội nào đó phát hiện rồi! Chàng đi lần đến một trụ đá, nép mình bên cạnh, từ từ trôi mình lên, ló đầu vừa đủ nhìn quanh.

Trụ đá nhô cao khỏi mặt nước, che khuất thân hình chàng.

Bây giờ tạm thời yên tâm rồi, chàng bắt đầu suy luận về những việc vừa quá.

Sở Lưu Hương tạo nên địa đạo đó để làm gì? Tại sao đầu cơ quan đặt ngay tại phòng ngủ của bà?

Còn ai toan đột nhập Thần Thuỷ Cung và bị phát hiện?

Chàng nhìn quanh, cố tìm xem kẻ nào to gan dám làm cái việc chàng đang làm.

Nhưng, chàng không phải thất vọng, bởi mấy phút sau, ba bóng người từ xa, do động khẩu lao mình vút đến như mũi tên.

Ba bóng người nhắm hướng ni am mà đến.

Họ xâm nhập Thần Thuỷ Cung một cách công khai. Vào động khẩu rồi, họ ngang nhiên chạy đến hồ đứng cạnh trụ đá.

Sở Lưu Hương đã nhận ra họ! Nhận ra họ, chàng biến sắc mặt.

Bởi, họ là Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành và Hồ Thiết Hoa! Cả ba vừa dừng chân, từ bốn phía hơn mươi bóng trắng xuất hiện, hoặc đứng dựa cội cây, hoặc đi qua đi lại, họ âm thầm xuất hiện, như những bóng mà , không gây tiếng động, không nói năng gì.

Bọn Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành cùng giật mình, cấp tốc phi thân lên một tảng đá cạnh hồ, cùng đưa lưng lại, cùng nhìn ra ba mặt chờ địch.

Bọn người áo trắng không bước tới, chúng cứ bao vây ngoài xa xa, chúng nhìn cả ba không nói một tiếng nào.

Sự im lặng của song phương làm cho không khí trầm đọng nặng nề.

Sau cùng, lại chính Hồ Thiết Hoa lên tiếng trước.

Y cao giọng hỏi:

địa phương này có phải là Thần Thuỷ Cung không?

Xa xa một người hỏi vọng lại:

đã đến đây rồi, chẳng lẽ tự mình không rõ nơi mình đến?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

đến lần thứ nhất, ai ai cũng sợ là mình lầm! Tự nhiên phải hỏi để biết chắc, hầu tránh những điều đáng tiếc nếu lầm! Một người đáp:

-Không lầm đâu! Một người khác hỏi:

-Ba vị từ đâu đến, đến để chỉ giáo điều chi?

Người đó có giọng nói ôn hoà, trầm tịnh, thái độ hữu lễ, Sở Lưu Hương nhận ra chính là thiếu phụ áo trắng trong am.

Hồ Thiết Hoa còn do dự.

Hoàng Lỗ Trực cất giọng sang sảng đáp:

-Tại hạ, là Hoàng Lỗ Trực, người đất Liễu Châu, còn hai vị này là Đái Độc Hành, trưởng lão Cái Bang, một là đại hiệp Hồ Thiết Hoa.

Sở Lưu Hương cười khổ, thầm nghĩ:

đến không đổi tên, đi không dấu họ, đúng là một bậc quân tử! Ba cái tên đó, nêu lên bất cứ nơi nào trên giang hồ, người nghe đều phải giật mình.

Song, bọn áo trắng chẳng mảy may kinh ngạc mường tượng họ không hề tưởng có mấy cái tên đó trong chốn vũ lâm.

Thiếu phụ áo trắng trầm giọng thốt:

-Các vị hãy buông vũ khí xuống đi, rồi chờ lịnh phát lạc! Hồ Thiết Hoa khi nào tiêu hoá nổi câu đó, bật cười ha hả, nhấn mạnh từng tiếng:

-Buông vũ khí? Chờ phát lạc? Các vị dùng ngôn ngữ gì thế? Bình sanh tại hạ chưa hề nghe qua! Thiếu phụ cau mày:

-Con trùn, con dế, còn muốn sống thây, tại sao các vị đi cầu cái chết?

Hoàng Lỗ Trực sợ Hồ Thiết Hoa phát tác, vội đáp chặn:

-Bọn tại hạ vào đây, chẳng có ác ý gì, bất quá tìm hai vị bằng hữu?

Thiếu phụ cao giọng:

-Bằng hữu? Các vị biết địa phương này là gì chăng? Làm gì có bằng hữu của các vị tại đây?

Hoàng Lỗ Trực giải thích:

đương nhiên bằng hữu của bọn tại hạ chẳng phải là đệ tử của quý cung, chỉ vì những vị đó… Thiếu phụ thoáng biến sắc, chận lời:

-Nơi đây chẳng bao giò chứa chấp người ngoài. Khắp thế gian này, chẳng có một ai can đảm như các vị, vào tận Thần Thuỷ Cung cả! Hoàng Lỗ Trực và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau, thần sắc trầm trọng.

Hoàng Lỗ Trực khẽ thốt:

-Có thể là họ không đến đây! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Hoàng tiền bối tưởng các nàng đó đều là quân tử như tiền bối cả à? Ai dám bảo đảm là họ nói thật?

Thiếu nữ trước đó, có vào am đối thoại với thiếu phụ áo trắng cũng có mặt trong bọn, bây giờ nàng bước tới, cao giọng thốt:

-Các ngươi là những người sắp chết, bọn ta không cần giảng lý với các ngươi làm gì.

Hoàng Lỗ Trực chưa kịp nói gì, Đái Độc Hành đã nổi giận, hét to:

-Thế lão gia lại thích giảng lý với các ngươi sao? Hãy đi gọi Thuỷ Mẫu Âm Cơ đến đây gấp! Thiếu nữ đó lạnh lùng:

-Cũng được! Nhưng trước khi gặp cung chủ, các ngươi phải chết mới được! Chết rồi sẽ gặp! Sở Lưu Hương biết thế nào cũng xảy ra cuộc đánh nhau! Chàng biết, ai còn chịu đựng được thái độ khinh người của bọn

Thần Thuỷ Cung, chứ Hồ Thiết Hoa thì nhất định là không rồi! Quả nhiên hai tiếng hét vang lên tiếp liền câu nói của thiếu nữ.

Đái Độc Hành và Hồ Thiết Hoa đã rời tảng đá, lao vút mình đến bọn người áo trắng.

Đái Độc Hành xử dụng một cây gậy ngắn loại đánh chó của bọn hành khất.

Đệ tử Cái Bang, theo quy củ truyền thống, không được dùng một vũ khí nào khác ngoài chiếc gậy ngắn dùng đánh chó.

Hồ Thiết Hoa tự phụ mình là một tay vô địch về quyền thuật, bình sanh không hề sử dụng vũ khí.

Song hiện tại, y cầm một thanh đao, chẳng hiểu y tìm đâu ra thanh đao đó mà mang bên mình.

Không thường dùng đao, y vẫn đánh ra vun vút, linh hoạt chẳng kém bất cứ một tay đạo lợi hại nào trên giang hồ, người lạ nhìn vào hẳn phải cho là y xuất thân từ một danh gia thế tộc trong vũ lâm về đao pháp.

Sở Lưu Hương biết rõ dụng ý của Hồ Thiết Hoa dùng đao pháp cương mãnh, khắc chế vũ công âm nhu của Thần Thuỷ Cung.

Thiếu phụ áo trắng hét lớn:

-Hai mươi năm qua, chẳng có một ai dám đến đây động võ, các ngươi dám làm kể ra cũng to gán đấy! Bảy tám thiếu nữ đã lướt tới, bao vây Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành.

Nàng nào cũng có vũ công cao siêu cả.

Hoàng Lỗ Trực dậm chân:

-Việc gì, hãy dùng lời mà giải thích với nhau, tại sao lại động thủ?

Lão không động thủ cũng không xong, bởi bốn năm thiếu nữ đã lướt tới, bao quanh lão.

Thân pháp của họ khinh linh, họ di động như những cánh bướm trông đẹp mắt vô cùng.

Hoàng Lỗ Trực thở dài.

Bắt buộc lão phải rút soạt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, tự vệ.

Tiếng nhạc lại vang lên, tựa hồ báo động là ba kẻ xâm nhập cung không phải dễ dàng đối phó.

Hoàng Lỗ Trực giữ thân phận mình, nên chống trả cầm chừng.

Do đó, cuộc chiến về phía lão không sôi động lắm.

Chỉ có Hồ Thiết Hoa, trong lứa tuổi phương cương, hiếu thắng đương nhiên không đánh thì thôi, nếu đánh thì y dốc toàn lực mà đánh, thành thử bọn thiếu nữ vây quanh y phải vất vả vô cùng mới giữ thế quân bình.

Thực ra Hồ Thiết Hoa đang nóng lòng về Sở Lưu Hương, y chỉ muốn quét một đường đao là quật ngã tất cả những nàng này, để cho y thong thả vào sâu, tìm bằng hữu.

Bọn thiếu nữ áo trắng, đệ tử của Thuỷ Mẫu Âm Cơ đều có vũ công cao tuyệt, về tài thì các nàng chẳng kém bất cứ một tay thượng đỉnh giang hồ nào.

Tuy nhiên, học võ để mà học, dù học cao cũng chẳng ích lợi gì, nếu không năng chiến đấu để thu thập kinh nghiệm. Do đó, tài năng thì các nàng có thừa mà kinh nghiệm chiến trường thì các nàng rất kém, cho nên phải lúng túng trước một Hồ Thiết Hoa là lẽ dĩ nhiên.

Thỉnh thoảng, có một nàng thất cơ, song nhờ đồng bạn che chở, nên chưa đến nỗi bại.

Về phía Đái Độc Hành cũng thế, lão đánh bọn chúng tơi bời.

Luận theo tình hình, thì bọn Hoàng Lỗ Trực thắng thế thấy rõ ràng.

Song cả ba có thắng, cũng chẳng ích gì, bởi chủ lực chưa xuất hiện, họ đang giao đấu với những tay dưới, có thắng cũng là điều hiển nhiên. Liệu khi chủ lực ra mặt rồi, họ còn giữ được ưu thế chăng?

Phần chủ lực đó, gồm những tay như Cung Nam Yến, thiếu phụ áo trắng, sau cùng là cung chủ Thuỷ Mẫu Âm Cơ, cùng một vài đệ tử thân tín.

Chàng nghĩ như vậy, nên đoán là cuối cùng bọn Hồ Thiết Hoa thế nào cũng bại.

Đoán như thế Sở Lưu Hương khẩn trương vô cùng.

Mấy lượt chàng toan xông lên, gia nhập vào chiến cuộc. Nhưng dù chàng có lên cũng chẳng cứu vãn được tình hình, trái lại tất cả cùng chết một cách vô lý.

Còn gì hơn là đánh bọn cướp cốt đánh trúng tên đầu đảng, con rắn đứt đầu rồi mình nói hết ngo ngoe.

Điều cần là chàng chế ngự được Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Nhưng chế ngự được Thuỷ Mẫu Âm Cơ, là lên cung trời. Một sự việc khó khăn như vậy, liệu chàng làm nổi chăng?

Trừ ra chàng biết được nhược điểm của bà ấy! Mà nhược điểm của bà ta là những điểm gì?

Chàng tin chắc, thế nào Thuỷ Mẫu Âm Cơ cũng xuất hiện. Vấn đề chỉ còn là thời gian, hoặc sớm, hoặc muộn. Dù muộn cũng không lâu lắm.

Nếu bà xuất hiện chàng có cơ hội thực hiện một mưu cơ! Do đó, tuy khẩn trương chàng cố chờ.

Chàng khẩn trương, bọn đệ tử Thần Thuỷ Cung còn khẩn trương hơn chàng.

Chúng khẩn trương vì từ lâu, chúng tưởng mình là bất khả xâm phạm. Bây giờ gặp ba tay cao thủ tuyệt đỉnh công phu, đánh chúng tơi bời, chúng tức, mà không làm gì nổi, nên chờ đợi sự can thiệp của cấp trên, địch có bị bại, chúng mới hả.

Bỗng có tiếng rú thảm vang lên. Tiếp theo tiếng rú một thiếu nữ tung bổng người lên không, tay tả nâng cánh tay hữu, máu rỉ xuống từng giọt, từng giọt.

Hồ Thiết Hoa bật cười cuồng dại:

-Nếu ngươi không phải là nữ nhân, ngươi đã mất mạng rồi đó! Nàng Cửu muội cười lạnh:

đường đao oai nhưng không mạnh, cái khí táo bạo nhưng không bền. Vũ công của ngươi tầm thường như vậy, chẳng biết thẹn còn tự đắc nỗi gì?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ngươi nói thế, chắc vũ công của ngươi cao lắm? Ta muốn xem đây! Cửu muội quát:

-Ngươi sẽ thấy! Buông dứt câu, nàng vào cuộc ngay.

Thoáng mắt, nàng đã đến trước mặt Hồ Thiết Hoa. Cuộc chiến khai diễn liền, ác liệt ngay từ lúc đầu.

Nhưng, Cửu muội cũng không hơn gì các bạn đồng môn, bất quá nàng linh hoạt hơn bọn kia một chút, phần kinh nghiệm vẫn kém hẳn.

Hồ Thiết Hoa lại cười vang:

-Chiêu thức nhanh nhưng vô lực, cái khí khiếp lại kém dõng. Vũ công đó dùng để múa may bán thuốc thì tuyệt, chứ giao đấu thì có ngày phải mất mạng đấy, cô nương ơi! Không lâu lắm, một tiếng rú nữa, vang lên. Một thiếu nữ lại rời cuộc chiến.

Đái Độc Hành cười lớn:

-Phải cẩn thận một chút chứ, nếu lão phu không ngại mang tiếng lớn bức nhỏ, thì bàn tay đẹp đó bay mất rồi.

Hoàng Lỗ Trực thấy bọn thiếu nữ liều lĩnh đáng thương hại quá, vội trầm giọng cảnh cáo:

-Các cô nương không mảy may kinh nghiệm chiến trường, y mình có chút vũ công, ồ ạt xông xáo, như thế có khác nào một bầy dê điên húc vào đàn hổ đói?

Nếu còn kéo dài cuộc chiến, các cô nương sẽ lần lượt thọ thương tất cả cho mà xem! Hãy dừng lại đi, rồi một người nào đó, chạy đi mời cung chủ đến đây gấp.

Sở Lưu Hương thầm phục lão quả thật là con người quân tử, thắng kẻ kém hơn mình, lão không thích thú chút nào, do đó mới khuyên cáo các nàng.

Chàng cũng hết sức khẩn trương, thời gian qua đã khá lâu rồi, tại sao Thuỷ Mẫu Âm Cơ chưa xuất hiện?

Bỗng, mặt hồ chừng như bị khuấy động, rồi bất thình lình một cây nước từ đáy hồ vọt lên cao.

Cây nước rẽ ra làm bốn ngọn, mỗi ngọn ngã vể một phía nước rớt xuống rồi, chính giữa hồ có một ngôi bửu toạ, nhưng trên bửu toa. chẳng có ai ngồi.

Trái lại, trên mặt hồ có hai người xuất hiện, họ đứng, đi trên mặt hồ bình ổn như đi trên mặt đất.

Trong hai người, Sở Lưu Hương nhận ra Cung Nam Yến, còn người kia cũng là một nữ nhân, song thân vóc cao quá, cao hơn Cung Nam Yến trọn một cái đầu.

Người đó là ai? Thuỷ Mẫu Âm Cơ đó sao?

Cung Nam Yến đang nắm tay bà, bỗng nàng đưa tay bà lên, áp sát vào mặt nàng, như tình nhân âu yếm nhau... Bà đưa bàn tay lên đầu nàng, xoa xoa mớ tóc của nàng.

Họ có vẻ một đôi tình nhân, nửa bước không rời nhau, và có thể làm những cử chỉ âu yếm bất cứ trước mặt ai, bất cứ nơi nào.

Như vậy nghĩa là gì? Nếu một người âu yếm Cung Nam Yến như vậy ,hẳn người đó phải là nam nhân chứ?

Nếu thế, Thuỷ Mẫu Âm Cơ là nam nhân sao?

Sở Lưu Hương hết sức hồ đồ, chẳng hiểu nổi sự tình như thế nào.

Rồi Cung Nam Yến buông tay, song ánh mắt của nàng cứ chong chong vào mặt người đó, vẻ say sưa hiện rõ.

Bởi người đó đưa lưng về phía Sở Lưu Hương, chàng không thấy rõ mặt mày.

Đến khi người đó quay người nhìn quanh một vòng chàng mới nhận ra, đôi mắt của bà rất to, đôi mày rậm vô tưởng, mũi lại lớn, môi dày, đôi môi luôn luôn mím lại, chừng như để dấu bớt cái dày.

Còn người đó phải có một nghị lực phi thường, và một quyết tâm vô tưởng.

Thần sắc của bà chứng tỏ cái ý độc tôn, đừng ai mong trái được lịnh của bà mà còn sống sót.

Sở Lưu Hương tin chắc chính là Thuỷ Mẫu Âm Cơ chứ chẳng còn ai khác nữa.

Bà xuất hiện một lúc, rồi bước đến ngôi bửu toa. giữa hồ, ngồi xuống xếp bằng tròn.

Lạ lùng làm sao, các thiếu nữ không hoan hô, mà cũng chẳng cúi đầuu làm lễ.

Chúng lui dần, lui dần! Bọn Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành, Hồ Thiết Hoa sửng sốt nhìn bà.

Bà ngồi nguyên nơi bửu toạ, Cung Nam Yến dùng thuật Thuỷ Thượng Hành từ từ đi vào bờ, đảo ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn Hoàng Lỗ Trực, đoạn trầm giọng hỏi:

-Pháp giá cung chủ đã đến, sao các ngươi chưa quỳ bái kiến?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả.

Trong trường hợp này, y dám cười quả thật lá gan không nhỏ! Cung Nam Yến chừng như cũng kinh ngạc. Có lẽ đây là lần thứ nhất nàng thấy có một người dám tỏ tháI độ ngạo mạn trước cung chủ! Hồ Thiết Hoa cất giọng sang sảng:

-Pháp giá! Bái kiến? Cô nương cho rằng bà ấy là thần tiên.

Cung Nam Yến cau mày:

-Gã ngông cuồng kia, ngươi là ai?

Cửu muội bươc tới, quỳ lạy.

Chẳng rõ nàng lạy cung chủ hay lạy Cung Nam Yến! Nàng đáp dù Cung Nam Yến không hỏi nàng:

-Hắn là Hồ Thiết Hoa. Hắn đến đây với Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực và trưởng lão Cái Bang Đái Độc Hành.

Cung Nam Yến cười lạnh:

-Họ cho rằng vũ công của họ cao lắm, nên dám tưởng Thần Thuỷ Cung là chốn không người! Đái Độc Hành bật cười cuồng ngạo:

-Vũ công thì không cao lắm, song muốn đến nơ nào , là cứ đến! Thuỷ Mẫu Âm Cơ chợt hỏi:

-Lão đó, là môn đệ của ai?

Bà ta không hỏi ngay Đái Độc Hành, lại hỏi Cung Nam Yến.

Đái Độc Hành lại cười ha hả:

-Lão phu bắt đầu hành hiệp, nàng ấy chưa tượng hình trong bụng mẹ, bà hỏi nàng, làm sao nàng biêt lai lịch của lão phu?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Lão ta xuất thân là một tay độc hành đại đạo, lúc ba mươi tuổi gia nhập Cái Bang, từ đó cải tà quy chánh. Tuy tiếng là đệ tử của bang chủ Lã Nam, song bản lĩnh của lão do vị đại đồ đệ của Lã Nam là Châu Minh đào tạo. Tuy lão gia nhập cái bang muôn màng nhưng thân phận lão rất cao! Thuỷ Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Lão có học hết y bát chân truyền của Châu Minh chăng?

Cung Nam Yến đáp:

-Châu Minh tự xưng là Cương quyền Thiết chưởng, nội lực rất thâm hậu, trong Cái Bang lão ta là một tay vô địch, làm gì Đái Độc Hành sánh được bằng Châu Minh! Bất quá, lão hơn Châu Minh phần nào về thuật khinh công thôi. Vì lão chuyên dùng kiếm, mà bang quy của Cái Bang lại cấm dùng vũ khí nên lão học côn pháp phối hợp côn pháp với tuyệt học của lão là Tứ Thập Cửu Thủ Hồi Phong Vô Liễu kiếm pháp, làm một bí kỹ do đó lão được kể như là một tay lợi hại nhất trong Cái Bang.

Nàng biết rõ lai lịch của Đái Độc Hành, ngang như lão biết lão.

Thành ra lão dở khóc dở cười thầm nghĩ:

đệ tử Thần Thuỷ Cung không từng tiếp xúc với khách giang hồ, mà sao nàng này lại biết rõ lai lịch của ta! Bọn này đáng sợ thật! Thuỷ Mẫu Âm Cơ cười lạnh:

đến Châu Minh kia bình sanh chưa dám bước chân đến đây, lão ấy có một trái mật bao lớn, mà dám làm cái việc Châu Minh còn ngán?

91. Ta Sống Ngươi Chết

Thủy Mẫu Âm Cơ đưa tay chỉ Hồ Thiết Hoa:

-Còn gã đó ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Cung Nam Yến thầm đắc ý, nghĩ:

-Nếu ngươi biết được lai lịch võ công của ta, ta bội phục ngươi lắm lắm ! Cung Nam Yến trầm ngâm một chút , rồi từ từ thốt:

-Hắn cũng như Lưu Hương trên giang hồ không một ai biết lai lịch võ công của cả hai. Thiên hạ chỉ biết họ xuất thân từ thế gia danh tộc, chuộng võ công từ nhỏ, người trong gia đình có thỉnh rất nhiều võ sư giáo huấn họ, song tài năng của họ không mảy may liên quan đến những gì các võ sư đó dạy họ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu cười nhẹ:

đúng như vậy ! Cung Nam Yến tiếp:

-Cho nên, lúc đó ai ai cũng hoài nghi là trong gia đình họ, có chứa chấp một vị cao nhân ẩn tích mai danh nào đó, ngầm chỉ điểm cho họ. Cũng có người đặt giả thuyết họ may mắn gặp một quyển bí kiếp võ công nào của tiền nhân lưu lại.

Hồ Thiết Hoa cười:

-Biết được mấy điều đó, kể ra cũng chẳng phải dễ dàng ! Cung Nam Yến không để ý đến y, cứ tiếp:

-Hắn với Lưu Hương cùng lớn lên, cùng sống chung một bầu không khí, song võ công của hai lại bất đồng. Hắn chuyên về cương và mãnh, mượng tượng võ công của Thiết Huyết Đại Kỳ môn năm xưa ! Hồ Thiết Hoa không còn cười được nữa. Bây giờ thì y lộ vẻ kinh sợ ra mặt.

Cung Nam Yến không buồn nhìn y nửa mắt, cứ tiếp:

-Sau khi Thiết Trung Đương chấn hưng Thiết Huyết Đại Kỳ môn một hôm cha con Dạ Đế đến thăm và mời một người trong Đại Kỳ môn là Xích Túc Hán tiền bối vân du hải ngoại. Mấy vị đó, có đi ngang qua quê quán của hắn. Suy theo đó, có thể lập luận rằng, võ công của Lưu Hương do Dạ Đế đã truyền dạy, còn hắn thì được Xích Túc Hán rèn luyện.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

-Lần này, cô nương đoán không trúng lắm song cũng chẳng sai bao nhiêu. Thảo nào mà khách giang hồ chẳng ngán người trong Thần Thủy Cung ! Cô nương quả thật có một kiến thức sâu rộng đấy ! Nghe nói đến Dạ Đế và Thiết Huyết Đại Kỳ môn, Thủy Mẫu Âm Cơ thoáng giật mình.

Bà trầm ngâm một lúc lâu, rồi hỏi:

-Ba người đó đến đây làm gì ?

Cửu muội nghiêng mình đáp:

-Họ bảo là họ đến đây tìm người ! Thiếu phụ áo trắng tiếp:

đệ tử có cho họ biết, không hề có ngoại nhân xuất nhập ra cốc, nhưng họ không tin ! Thủy Mẫu Âm Cơ cười lạnh:

-Rồi họ muốn gì nữa ?

Hồ Thiết Hoa đáp chận :

-Các vị có muốn tại hạ nói ra sự thật chăng ?

Cung Nam Yến thản nhiên:

-Cứ nói ! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Bọn tại hạ đến đây tìm người, song người không có ở đây giờ bọn tại hạ muốn đi ! Cung Nam Yến trầm giọng:

-Ngươi thông minh đấy, song tại đây, cái thông minh của ngươi cầm như thừa.

Bở từ xưa đến nay, vào cung là được, rời cung là đừng mong ! Ngươi muốn vào, không ai ngăn trở, ngươi muốn ra điều đó còn khó hơn lên trời ! Thủy Mẫu Âm Cơ vụt thốt:

-Cho họ biết, vô luận họ dùng phương pháp nào, nếu họ đánh ta ngã xuống Thánh Thủy Liên Đài của bổn cung, thì các ngươi để yên cho họ đi ! Cung Nam Yến day qua Hồ Thiết Hoa:

-Các ngươi chỉ cần … Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bọn tại hạ có điếc đâu, cần gì cô nương phải lập lại những gì bà ấy nói ?

Đái Độc Hành hừ một tiếng:

-Có điều những lời bà ấy nói, tin được hay không ?

Cung Nam Yến trầm giọng:

-Lời nói của Cung chủ, chắc như núi, ngàn đời không cải biến.

Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành cùng nhìn nhau, người nào cũng lộ vẻ hân hoan nơi mặt.

Thủy Mẫu Âm Cơ ngồi trên bửu tọa, mà bửu tọa là một cây nước từ đáy hồ soi lên thành hình, bà ngồi trên đó vững như thái sơn nằm trên mặt đất.

Muốn ngồi vững trên một vật lỏng như vậy phải biết cả hai môn khinh công và khí công, phải rèn luyện hai môn đó đến mức hỏa hầu.

Xem đó, đủ biết cái mức thành tựu về võ công của bà đã cao như thế nào.

Hồ Thiết Hoa, Đái Độc Hành dù cao ngạo đến đâu cũng tự nhậnchưa phải là đối thủ của bà. Nếu có xảy ra cuộc động thủ, họ không mong gì thủ thắng.

Và họ thấy rõ, hôm nay dữ nhiều lành ít, hy vọng thoát khỏi Thần Thủy Cung một cách an toàn, rất mỏng manh.

Từ lúc Thủy Mẫu Âm Cơ xuất hiện nhận thấy tài năng của bà, họ cầm chắc cái chết trong tay rồi.

Bây giờ bà ra điều kiện đó, có khác nào bà mở sanh lộ cho họ ?

Bởi họ nghĩ, ba người hợp sức lại, chẳng lẽ không đánh ngã một cây nước ?

Hồ Thiết Hoa sợ bà đổi ý, nên cười lạnh khích khéo:

-Người ta đã muốn như vậy, mà mình không có phương pháp gì cả, thì làm sao ?

Đái Độc Hành tặc lưỡi:

-Có phương pháp hay không, chúng ta cũng phải vâng theo ý của chủ nhân ! Đã là khách của người, chúng ta phải tùy theo sự bày bố của người ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nếu thế, chúng ta nên thương lượng với nhau, xem có phương pháp gì chăng ! Y nhìn thoáng qua Cung Nam Yến, tiếp:

-Chẳng rõ người ta có cho mình thương lượng với nhau chăng ?

Thủy Mẫu Âm Cơ vẫy tay.

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Cứ đi thương lượng với nhau đi, có điều ta cho các ngươi biết trước là dù có thương lượng cũng vô ích thôi ! Hồ Thiết Hoa kéo Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành về một góc xa xa.

Y mỉm cười thốt:

-Xem ra, cái mụ Thủy Mẫu Âm Cơ không thâm độc như thiên hạ tưởng ! Mụ kiêu căng quá, thế nào mụ cũng thất bại ! Hoàng Lỗ Trực cau mày:

đừng tưởng dễ mà ham ! Mụ dám thách như vậy, hẳn phải có cái gì vững chắc, gây niềm tin tất thắng cho mụ chứ ! Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Hoàng lão ca đừng quá khoa trương người ngoài mà làm mất nhuệ khí của chúng ta ! Thiết nghĩ, cả ba chúng ta cùng hiệp lực lại dù bà ta và cả cái trũ nước đó bằng sắt, bà cũng phải rơi đài như thường ! Hoàng Lỗ Trực nghĩ mãi, vẫn không hiểu nổi Thủy Mẫu Âm Cơ bằng vào đâu mà thách thức như vậy.

Lão có tánh cẩn thận, tuy trước một sự việc dễ dàng, lão vẫn không dám khinh xuất hành động.

Lão thốt:

-Sắt là vật chất, bà ta không là sắt, tức nhiên bà ta sống, sống là cử động được, sống là có tâm cơ có mưu trí, tài ba ! Nếu cả ba chúng ta cùng xông tới, đánh bà, bà né tránh, chúng ta sẽ chơi vơi cuối cùng rơi xuống hồ, chứ còn chỗ đứng đâu nữa mà tiếp tục tấn công ?

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Dù không bị bà ta bắt, chúng ta còn mặt mũi nào thực nghiệm lần thứ hai ?

Đái Độc Hành cau mày:

-Cũng có lý ! Hoàng Lỗ Trực tiếp:

-Cho nên theo ngu ý của lão phu, thì chúng ta tuyệt đối không nên đồng thời công kích. Nếu ba người cùng vào, lực lượng có mạnh thật, nhưng kích không trúng sau đó … Đái Độc Hành chận lại:

-Nếu phân tán ra, mỗi người chúng ta lại quá yếu làm sao đánh ngã bà ấy ?

Hoàng Lỗ Trực mỉm cười:

-Trước mắt, lão phu dùng kiếm, hóa cái mống dài, tấn công bà trước, xem ba đối phó như thế nào, rồi Hồ lão đệ tiếp nối theo, bà tránh né chiêu công của lão phu, thì thân pháp phải biến đổi, khí lực có phân tán phần nào, khí lực hao, phản ứng phải chậm. Hồ lão đệ có hy vọng kích trúng. Giả như Hồ lão đệ đánh hụt, thì Đái huynh tiếp theo liền, lúc đó bà đã chịu hai lần biến hóa thân pháp, hao lần tiêu hao khí lực. Đái huynh có nhiều hy vọng thành công hơn Hồ lão đệ ! Đái Độc Hành vỗ tay:

-Hay ! Phương pháp đó thích đáng lắm rồi ! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Phương pháp đó không ổn ! Đái Độc Hành trố mắt:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa giải thích:

-Chân lực của bà ta trên hẳn chúng ta, đó là cái chắc. Lúc chúng ta tấn công bà, chúng lơ lững trên không, chẳng có chỗ tựa, còn bà dù ngồi trên cây nước, nước mềm vẫn có ưu thế hơn chúng ta nhiều. Tai hại hơn nữa, thay vì hiệp ba làm một chúng ta lại phân ra riêng rẻ, cứ mỗi lần một người xông vào bà ta ngồi yên một chỗ tung chưởng kình đánh ra, thử hỏi mỗi người trong chúng ta có ai khỏi bị rơi xuống hồ chăng ?

Hoàng Lỗ Trực biến sắc:

-Quả đúng vậy ! Bà ta không cần biến hóa thân pháp, cứ ngồi một chỗ dùng Tiên Thiên chưởng lực đánh ra, chúng ta không thể nào chống trả nổi ! Đái Độc Hành nhìn Hồ Thiết Hoa, mỉm cười:

-Lão đệ đã nói được như vậy, tất có nghĩ ra một phương pháp khác chứ ?

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Phương pháp hay nhất là chúng ta ba người, cùng xông lên một lượt, nhưng không kích bà ta, phần tại hạ đánh vào cây nước, còn hai vị vờ đánh bà để hộ vệ cho tại hạ, chứ không thực sự đánh bà.

Y mỉm cười, tiếp:

-Nếu cây nước ngã rồi, bà ta còn ngồi vào đâu được nữa ?

Hoàng Lỗ Trực mừng ra mặt:

-Hay ! Đái Độc Hành chụo tay Hồ Thiết Hoa dặt dặt:

-Lão phu đi khắp sông hồ mấy mươi năm dài, chưa thấy một thanh niên nào có cơ trí bằng Hồ lão đệ ! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Hồ lão đệ quả là tay trí dũng song toàn ! Trên đời nầy, ít ai sánh kịp ! Đái Độc Hành tiếp:

-Cái kế đó là muốn đánh người, trước hết đánh ngựa, ngựa ngã thì người cũng ngã luôn ! Họ càng nghĩ, càng nhận ra phương pháp đó hoàn toàn kỳ diệu nhất.

Thủy Mẫu Âm Cơ dù có tài xoay chuyển càn khôn, chắc chắn là phải bại.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Cái chủ ý đó, thực ra thì tại hạ chẳng bao giờ có được, song trong mấy tháng say nầy, sống chung với lão Xú Trùn hàng ngày nghe hắn nói, trông thấy hắn làm, lâu dần tại hạ nhiễm theo hắn luôn ! Hoàng Lỗ Trực giật mình:

-Lão Xú trùn là ai ?

Đái Độc Hành cười lớn:

-Người đó chắc thúi lắm, nên mới có ngoại hiệu lạ lùng như vậy ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Lão Xú trùn khác thì thúi, riêng lão Xú Trùn nầy thì thơm vô cùng ! Từ lúc Thủy Mẫu Âm Cơ và Cung Nam Yến xuất hiện, Tiểu Phi đã phát hiện ra một con đường hầm nước ăn thông đến hồ.

Nước trong con đường hầm bí mật đó rất trong, đứng tại đầu nhìn vào, thấy rõ suốt con đường, đến tận đầu kia. Bất quá, con đường quá dài, và chừng như không thẳng, nên Tiểu Phi chẳng thấy gì.

Bên trong đường không có một bóng người, song Tiểu Phi biết chắc là phải có người, chính người đó điều động cơ quan cho nước vọt ra giữa hồ, phun lên thành cây nước.

Cung Nam Yến, chốc chốc nhìn về phía đó, chốc chốc vẫy tay bâng quơ, nhưng thực ra để cho lịnh ngầm.

Lịnh, đó là một ám hiệu, bằng cách cử động tay của Cung Nam Yến, người đó hành động theo lịnh nàng.

Tiểu Phi lo sợ cho sự an toàn của bọn Hồ Thiết Hoa, Đái Độc Hành và Hoàng Lỗ Trực, muốn cứu họ, chỉ còn có cách là tìm cho ra sự bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ để làm áp lực với bà.

Ngoài cách đó ra, không còn một phương pháp nào khác. Nếu chàng không thành công, là tất cả phải chết, luôn cả cảhng.

Bây giờ, chàng có xuất hiện, cũng chẳng cứu vảng được gì.

Cho nên, chàng không thể bỏ qua cơ hội.

Biết được lối thông vào sâu trong cung bằng mọi giá, chàng phải lợi dụng lối thông đó.

Chàng đánh liều lội nhanh tới gần miệng đường nước.

Bất thình lình, một mũi Phân Thủy Thích từ một nơi nào đó lao vút đến chàng.

Một mũi Phân Thủy Thích làm gì gây thương tổn cho Tiểu Phi ?

Song điều tai hại là sự kiện đó chứng tỏ hành tung chàng đã bị bại lộ rồi ! Bị người trong cung phát giác, chàng vô phương thực hiện kế hoạch, chẳng những bọn Hồ Thiết Hoa bị hại, chàng bị hại mà thiếu phụ áo trắng cũng bị liên lụy luôn ! Dù chàng xuất chàng xuất thủ sát hại người phóng mũi Phân Thủy Thích, liệu giết người đó rồi, chàng bị phát giác chăng ?

Bình sanh, chàng có tánh cẩn thận, bất cứ trong hành động nào, chàng cũng dè dặt, đắn đo, cân nhắc kỹ càng.

Không ngờ, lần nầy sắp thành công rồi, lại để lộ hớ hênh, một lần hớ hênh thôi, cũng đủ làm chàng mất mạng ! Thủy Mẫu Âm Cơ vẫn ngồi bất động trên cây nước. Chừng như bà có thể ngồi đó, luôn ba hôm, năm hôm, ngồi vẫn vững như thái sơn.

Bà thản nhiên chờ đợi.

Song Cung Nam Yến lại không thản nhiên như bà. Nàng chờ mãi không thất bọn Hồ Thiết Hoa hành động nóng nảy hỏi:

-Các ngươi đã thương lượng xong chưa ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Xong rồi ! Cung Nam Yến chớp mắt cười lạnh:

-Ba người có tìm ra một diệu kế nào chăng ?

Nàng nhìn Hoàng Lỗ Trực, lúc hỏi câu đó.

Hoàng Lỗ Trực là người thẳng thắn, muốn làm gì, là nói trước cho đối phương biết.

Cung Nam Yến biết vậy, nên lợi dụng cái chất quân tử của lão mong tìm hiểu diệu kế của họ.

Quả nhiên, Hoàng Lỗ Trực đáp:

-Bọn tại hạ định … Lão sắp nói kế hoạch cho Cung Nam Yến nghe.

Song Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành không hẹn mà đồng cao giọng chận lại:

-Chúng ta đã nói quá nhiều lời rồi, không cần phải nói thêm nữa ! Động thủ là hơn ! Họ đã chuẩn bị sẵn sàng, họ cho nhau biết ám hiệu để hành động.

Hồ Thiết Hoa phất tay.

Cả ba cùng nhít động đôi vai, cùng tung bổng mình lên không uốn cầu vồng vút đến Thủy Mẫu Âm Cơ.

Ánh kiếm, ánh đao ngời lên vẽ thành mống dài quét trong không gian.

Thủy Mẫu Âm Cơ ngồi trên trụ nước trụ cao độ ba trượng từ trụ nước đến bờ hồ, khoảng cách độ sáu trượng.

Bọn Đái Độc Hành dù có thuật khinh công cao tuyệt song chắc gì họ vượt nổi khoảng cách đó ?

Họ cũng biết vậy, cho nên thay vì vọt thẳng đếnn Thủy Mẫu Âm Cơ, họ đáp xuống tảng đá tại trung gian khoảng cách, rồi từ đó, họ lấy đà vọt luôn.

Như vậy, họ chỉ còn độ ba trượng là đến Thủy Mẫu Âm Cơ, mà ba trượng đối với họ có nghĩa gì ! Họ cầm chắc cái thắng trong tay, tinh thần họ lên bách hội. Họ phát huy võ công cao độ.

Họ lướt đi rất nhanh, thân pháp vô cùng đẹp mắt, xa xa trông chẳng khác ba vị thiên thần từ ngang trời bay đến.

Bọn đệ tử Thần Thủy Cung phải khen thầm.

Nhưng Thủy Mẫu Âm Cơ vẫn ngồi bất động.

Ba người còn cách bà độ bảy tám thước. Bỗng Hồ Thiết Hoa hú vọng lên một tiếng dài. Y chuyển biến thân pháp ngay. Thay vì vọt thẳng đến Thủy Mẫu Âm Cơ y vung đao chém ngang cây nước bên dưới chỗ ngồi của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Vừa lúc đó, Thủy Mẫu Âm Cơ trầm thân mình xuống một chút, bàn tay bà ấn mạnh nơi đầu cây nước. Ba vòi nhỏ vọt lẹ.

Bà vòi nước, tuy nhỏ, song áp lực rất mạnh, gia dĩ Thủy Mẫu Âm Cơ chuyền nội lực sang, nên vọt đi như ba mũi tên.

Ba mũi tên nước vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn, mỗi mũi tên lao thẳng vào một người.

Bọn Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi có sự thể làm gì họ tránh kịp ?

Họ thấy một đạo ngân quang chớp lên, liền theo đó, ngực họ bị một lực đạo mãnh liệt phi thường đập vào, đồng thời toàn thân thể họ, tả hữu, tiền hậu, thượng hạ, cũng bị một lực đạo như thế đập vào.

Cả ba cảm thấy yếu hầu nghẹt, màn đêm buông trước mắt, họ mê man, ngã liền.

Dù sao, còn nước còn tát, khi nào vô phương rồi thì, thúc thủ, Tiểu Phi linh hoạt hơn con cá, chỉ lách mình qua một chút, chàng tránh mũi Phân Thủy Thích dễ dàng.

Người kích chàng đương nhiên là một thiếu nữ, đệ tử Thần Thủy Cung, võ công rất cao, nàng lãnh hiệm vụ Ở dưới nước tức nhiên, nàng thạo thủy tánh, nàng hoạt động trong nước, dễ dàng như trên đất.

Nàng xử dụng Phân Thủy Thích hết sức thuần thục, nước, là vật hữu thể, không phải như không khí trên đất, nước không ngăn trở mảy may thủ pháp của nàng.

Nàng trầm cổ tay xuống một chút, Phân Thủy Thích cải biến phương hướng liền.

Nhưng ngọn thích chưa nhích tới, nàng nghe ngứa ngáy ở bên phía cánh tay, từ cánh tay chỏ trơ ra bàn tay, rồi toàn thân tê dại luôn.

Tiểu Phi đã điểm vào huyệt khúc trì của nàng.

Nàng không tưởng nổi đối phương hành động nhanh đến độ đó, buột miệng kêu to, song chẳng một lời nào thoát lọt bởi miệng nàng vừa há ra nước tràn ập vào liền.

Tiểu Phi dùng hai tay nắm cứng nàng, còn hai chân đạp nhanh vào nước như cá quạt đuôi, vọt vào con đường nước bí mật.

Thiếu nữ đột nhiên vắng bóng, Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại, hẳn phải nghi ngờ có kẻ qua đây,vào tận cấm cung. Và như vậy, hành tung của chàng lại bị lộ.

Biết thế Tiểu Phi phải liều, bở chẳng còn cách nào khác hơn. Chàng phải mạo hiểm nắm cơ hội trong tay, nhất định không thể bỏ mất, nếu chàng tranh thủ được thời gian, thì có nhiều hy vọng thay đổi thế cờ.

Tranh thủ thời gian là lọt vào cấm cung tìm bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ, trước khi bà trở lại.

Chàng hy vọng bọn Hồ Thiết Hoa cầm chân bà được lâu hơn.

Trong tình huống đó, mỗi phút giây có giá trị ngàn vàng và sanh mạng cả năm người đều do một đồng tiền gieo sấp ngửa.

Năm mạng là Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành chàng và thiếu phụ áo trắng cô của Tô Dung Dung.

Không kể xa hơn còn có bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi, nếu Cung Nam Yến đề nghị Thủy Mẫu Âm Cơ truy cứu.

Qua ba khúc quanh, Tiểu Phi đến tận đầu con đường bí mật. Xa xa, chàng thấy ánh đèn.

Tự nhiên, chàng hiểu nơi đó, hẳn có người trấn thủ.

Chàng đưa thiếu nữ bị chàng chế ngự, lên trên mặt nước.

Phần đông khách giang hồ, đề cập đến Thần Thủy Cung đều dùng trí tưởng tượng, phát họa hàng trăm hàng ngàn hình thái, từ lâu lắm rồi, chẳng một ai vào lọt nên thực trạng cấm cung như thế nào, vẫn còn trong vòng huyền bí.

Do đó, cấm cung trở thành một tiên phủ, thần động do trí tưởng tượng của người đời.

Chung quy, cấm cung thuộc về thần thoại qua nhiều giả thuyết.

Có điều, mà ai ai cũng chắc chắn, là nơi đó vô cùng hiểm nguy vô số cạm bẫy giết người.

Cấm cung hiện ra trước mắt Tiểu Phi rất bình thường. Bất quá chỉ là một tòa mật thất, bằng đá, không hoa lệ, không huy hoàng.

Thủy Mẫu Âm Cơ không thuộc hạng người thích hưởng thụ. Cho nên, sự trang trí tại đây, hết sức giản đơn, tuy nhiên, bất cứ vật gì, cũng đều tinh khiết phi thường.

Đầu con đường nước là một cái ao nhỏ, ao tạc ngay trong đá, quanh bờ ao, có những mô đá cao, đá không điều khắc thành hình dáng kiểu cách. Bất quá, chỉ được đẽo gọt cho trơn bóng bậy thôi ! Lúc đó, bên bờ tiểu ao có hai thiếu nữ, đang kéo tơ. Tơ đó, mường tượng tơ tằm, mà cũng giống tơ bạc, xem vừa mềm vừa chắc.

Tơ đó, dùng hệt y phục cho người trong cung.

Bỗng nhiên thấy xác bạn đồng môn nổi lên mặt nước, cả hai giật mình, lập tức nhảy xuống, lôi xác đó vào bờ.

Chúng quen nếp sống trầm tịch ở đây, nếp sống bình thản quá, thời gian trôi qua đều đều, vô sự, gặp biến cố, chúng không biết phải ứng phó như thế nào.

Tự nhiên, chúng làm sao biết được dưới nước còn có người ! Và tự nhiên, Tiểu Phi điểm huyệt chúng dễ dàng.

Chàng mang luôn ba thiếu nữ vào bờ, chúng nằm yên chàng nhìn chúng nhẹ điểm nụ cười, dịu giọng thốt:

-Tại hạ không có ý làm hại các cô nương, bất quá các cô nương chịu khó nằm đây một lúc ! Chàng có thái độ hiền từ quá, dù ai lâm cảnh hải hùng cũng phải yên tâm trở lại nhanh chóng.

Ba thiếu nữ, mặt biến sắc, song ánh mắt không còn vẻ kinh hoàng nữa. Chúng nhìn chàng, tự hỏi, thanh niên đẹo trai này là ai, từ đâu đến, làm sao lọt vào đây, đến để làm gì.

Chàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, vậy mà chàng vẫn gây được niềm tin tưởng nơi chúng, đủ biết lời nói của chàng đối với nữ nhân, có ma lực phi thường ! Trong thạch thất, có một chiếc giường, một chiếc ghế, mộr chiếc tủ áo không lớn lắm. Ngoài ra, chỉ còn một cái bục nhỏ, dùng để ngồi hơn là đựng đồ vật.

Lối trang trí đó chứng tỏ nếp sống hết sức đơn giản của Thủy Mẫu Âm Cơ, gần như bà tự khắc khổ mình lấy mình.

Có vào đến đây rồi, mới biết những giả thuyết về bà do giang hồ đặt ra, đều sai, sai rất xa.

Một con người có lối sống đơn giản, khắc khổ, làm gì có bí mật có nhược điểm ?

Tiểu Phi tìm mãi, chẳng thấy nơi nào thuận tiện giấu ba thiếu nữ.

Chàng suy nghĩ một lúc lâu, bỗng giải huyệt đạo cho một nàng đoạn cười nhẹ hỏi:

-Cô nương có biết nới nào kín đáo, để tại hạ tạm an trí cô nương chăng ?

Nếu kẻ nào hỏi như vậy, chắc chắn các nàng không chịu nói rồi.

Song, Tiểu Phi có vẻ thành khẩn quá nàng xem chàng mường tượng một bạn thân, và chàng đang thân mật hỏi chuyện, chứ chẳng phải là một kẻ địch.

Hơn nữa, nàng nghĩ rằng chàng hỏi như vậy là vì quá quan tâm đến nàng, nàng cảm mến ngay.

Nàng hỏi:

-Ngươi có thấy ngọn đèn treo đối diện với bức tường đó chăng ?

Tiểu Phi hỏi lại:

-Ngọn đèn bên cạnh tủ áo ?

Thiếu nữ gật đầu:

-Phải ! Ngươi cứ đẩy ngọn đèn đó sang phía tả, tức thì, một cánh cửa hiện ra, ngươi đưa bọn ta vào đó, chắc chắn chẳng ai trông thấy.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút, rồi dịu giọng hỏi:

-Nơi đó có được an toàn không ?

Thiếu nữ đáp:

-Rất ít người đến đấy lắm ! Tiểu Phi gật gù:

đa tạ cô nương ! Sau nầy nếu cô nương ly khai Thần Thủy Cung, cô nương cứ tìm tại hạ. Nhất định tại hạ sẽ đưa cô nương đến một nơi có nhiều thích thú ! Thiếu nữ cười tươi, mặt ửng hồng:

đa tạ ngươi ! Nàng còn giữ nguyên nụ cười, trong khi Tiểu Phi nhanh tay điểm huyệt nàng trở lại.

Đúng như lời thiếu nữ đó thốt, Tiểu Phi tìm được cánh cửa và an trí ba nàng bên trong.

Tiểu Phi nghĩ, có thể hỏi thêm thiếu nữ đó mấy điều nữa, hỏi bao nhiêu, nàng đáp bấy nhiêu, điều đó chàng chắc lắm rồi.

Song hỏi chuyện dây dưa lại mất thì giờ, Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại kịp thì nguy cho chàng. Mà cũng nguy luôn cho các nàng.

Bình sanh, chàng không muốn hại ai, huống hồ để liên lụy cho ai ?

Chàng còn biết thêm, hỏi nhiêu các nàng sẽ nghi ngờ, các nàng mất cả sự tín nhiệm nơi chàng ! Bởi dù sao, các nàng cũng đang tín nhiệm chàng chúng đang có ấn tượng tốt về chàng, khi nào chàng lại phá hủy cái ấn tượng đó ?

Chàng nhìn quanh thạch thất, tự hỏi bắt đầu cuộc lục soát tại đâu ?

Dưới gối ? Trong chăn, màn ? Dươi giường ?

Ai khác thì còn có thể giấu vật nọ Ở trong những nơi đó. Còn Thủy Mẫu Âm Cơ thì không.

Chàng dám quả quyết như vậy ! Chỉ còn có chiếc tủ áo ! May ra, trong đó, chàng có thể tìm gặp môt vài vật đúng ý mong muốn.

Chàng liền mở cánh cửa tủ.

Bên trong chẳng có gì, ngoài y phục của bà ! Càhng thất vọng.

Bỗng chàng sáng mắt lên ! Một bộ y phục nam nhân để lẫn lộn trong y phục của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nơi đây, làm gì có nam nhân, mà y phục nam nhân ? Không lẽ Thần Thủy Cung chứa chấp nam nhân ?

Và không lẻ đó là điều bí mật của bà ?

Tiểu Phi không muốn tin như vậy. Song, làm sao giải thích bộ y phục nam nhân kia ?

Vừa lúc đó, có tiếng động nơi mặt ao.

Tiểu Phi giật mình, biết là Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại rồi ! Chàng nhìn ra mặt ao. Đúng là Thủy Mẫu Âm Cơ. Bà bước đi trên mặt nước dễ dàng như đi trên mặt đất.

Thuật đề khí của bà quả đã đến mức độ tuyệt vời. Tài nghệ của bà rất cao, Thạch Quan Âm còn kém bà mấy bực.

Tiểu Phi nghĩ, chàng lâu lắm mới là địch thủ của bà ! Bà trở lại thình lình quá, nhanh chóng qua, thế nầy thì chàng phả chết nơi tay bà rồi ! Nếu bà phát giác ra sự vắng mặt của ba thiếu nữ, chắc chắn là bà phải tìm.

Và dĩ nhiên, bà kiểm soát chiếc tủ trước.

Mà chiếc tủ là chỗ duy nhất chàng chui vào đó để nấp, bởi chẳng còn chỗ nào khác nữa ! Như vậy là bà phát giác ra chàng ! Như vậy là chàng phải chết ! Biết là sẽ bị phát giác, chàng cũng phải chui vào đó, bởi chẳng lẻ đứng ỳ tại chỗ?

Vào đó, có chết cũng chậm hơn đứng bên ngoài.

Chàng chui vào liền. Chàng hấp tấp thế nào, lại khép cánh cửa không kín.

Bây giờ chàng không làm gì kịp nữa, bởi Thủy Mẫu Âm Cơ đã vào nhà rồi.

Chàng đành để cánh cửa tủ hở như vậy. Từ trong tủ, chàng nhìn qua khe hở.

Thủy Mẫu Âm Cơ không để ý đến sự vắng mặt của ba thiếu nữ. Ba đi thẳng đến chiếc giường buông mình nằm xuống mắt ngó lên trần nhà, vẻ tư lự hiện rỏ nơi gương mặt.

Bà cũng không hề nhìn sang chiếc tủ.

92. Tâm Lý Biến Đổi

Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại đây, không lục soát thạch thất liền. Tiểu Phi tạm thời chưa đến đổi nguy hại.

Song, bà trở lại đây có nghĩa là cục diện tại hồ đã kết thúc rồi. Bà an toàn trở lại, thì đối phương hẳn không an toàn rồi.

Đối phương của bà là bọn Hồ Thiết Hoa. Thế cả ba đã bị bà hạ hết rồi sao ?

Tiểu Phi nghĩ đến điều đó, lại khẩn trương lên.

Ba người đó bị hạ rồi, chàng còn ở đây làm gì ?

Chàng không thể ở mãi trong tủ, mà chàng cũng không dám chạy đi ! Đã thế chàng lại biết chắc, sớm muộn gì bà cũng mở tủ thay áo. Sớm muộn gì, chàng cũng bị phát hiện.

Ai ở trong những trường hợp chàng, hẳn phải điên lên vì lo rồi ! Song Tiểu Phi cố giữ bình tỉnh, bởi chàng nghĩ, có lo rối khẩn cấp cũng chẳng ích gì.

Chàng nhất định chờ cơ hội. Đến phút cuối cùng, nếu không có cơ hội tốt, thì đành cho việc gì xảy ra, cứ xảy ra gặp việc làm sao, chàng sẽ tùy cơ ứng phó.

Nhưng cơ hội chàng đợi đó chắc có chăng ? Chàng không mảy may hy vọng, tuy vậy vẫn cố chờ.

Không chờ thì chàng còn làm được gì hơn ?

Một lúc sau Cung Nam Yến trở lại.

Trong thiên hạ, bất cứ trong môn phái nào, môn đồ vào phòng sư phó, trước hết phải bẩm báo gặp mặt rồi, phải vấn an, ngồi đứng có tôn ty, nói năng có lễ độ.

Võ lâm không câu chấp tiểu tiết, song kỷ luật phải được tôn trọng.

Hà huống tại nơi Thần Thủy Cung, quy cũ hết sức là sum nghiêm ! Nhưng Cung Nam Yến từ bên ngoài đi thẳng vào, không cần lên tiếng, vào rồi đến thẳng chiếc giường nới Thủy Mẫu Âm Cơ đang nằm.

Nàng điềm nhiên ngồi xuống giường, như vợ vào phòng của chồng.

Âm Cơ cũng chẳng nói gì.

Cung Nam Yến cất tiếng trước:

-Tôi cho nhốt ba người đó rồi ! Chờ lúc họ tỉnh lại, tôi sẽ giao cho Tam thơ hỏi cung họ ! Một đệ tử có thể dùng giọng đó, đối thoại với sư phó chăng ?

Vậy mà Âm Cơ chẳng trách cứ ! Tiểu Phi thở phào ! Thế là bọn Hồ Thiết Hoa chưa chết. Họ chỉ bị bắt, bị giam thôi ! Đành là nguy vẫn còn nguy, song họ chưa chết là còn hy vọng ! Biết đâu, đến giây phút cuối cùng, họ có cơ hội thoát nạn ?

Cung Nam Yến tiếp:

-Nhưng, Cửu muội cho rằng, giao cho Tam thơ diều tra, có thể là sự tình không ổn ! Âm Cơ hỏi:

-Tại sao không ổn ?

Cung Nam Yến giải thích:

-Cửu muội cho rằng, ba người đó nói thật, và đúng là họ đến đây tìm người. Như vậy quả có người vào cung trước họ ! Âm Cơ buông gọn:

-Ạ.

Cung Nam Yến gật đầu:

-Cửu muội cho biết, vừa rồi có thấy bóng người cạnh am, gần hồ song Tam thơ quả quyết là không. Do đó, Cửu muội nghi ngờ, có gì bí ẩn trong vụ này ! Âm Cơ chỉ cười lạnh, không đáp.

Tiểu Phi đâm lo cho thiếu phụ áo trắng. Nếu Âm Cơ phát hiện ra chàng, thì thiếu phụ phải chết là cái chắc ! Nếu đúng như vậy, là chàng làm hại bà ! Chàng chết, đáng tội, bà chết, oan cho bà quá ! Lâu lắm, Âm Cơ hỏi:

-Ngươi nghĩ rằng họ vào đây là để tìm ai ?

Cung Nam Yến trầm lặng giây lâu, đoạn đáp với giọng cay đắng:

-Họ là khách giang hồ, có thiếu chi bằng hữu ? Tôi còn biết họ tìm ai ? Hay đúng hơn, tôi làm sao biết được ai đã vào đây ?

Âm Cơ chừng như quá quen với giọng cay đắng đó ! Bà thản nhiên hỏi tiếp:

-Ngươi nhận ra Hoàng Lỗ Trực ?

Cung Nam Yến đay nghiến:

-Tại sao tôi phải nhận ra lão ta ?

Âm Cơ vẫn không trách thái độ gần như chống đối của nàng. Bà thản nhiên tiếp:

-Nhưng lão ta nhận ra ngươi ! Cung Nam Yến bỉu môi -Ạ ?

Âm Cơ tiếp:

-Chẳng lẽ ngươi không biết Hoàng Lỗ Trực là bằng hữu độc nhất và chí thân trong đời của hắn ?

Cung Nam Yến cười lạnh:

-Tôi làm sao biết được chứ ? Hắn có phải là tình nhân của tôi ? Hắn có nói gì với tôi mà tôi biết được việc riêng tư của hắn ?

Âm Cơ vụt ngồi ngay dậy, chụp tóc của Cung Nam Yến xẳng giọng:

-Ta biết, ngươi giấu ta nhiều việc ! Có phải vậy chăng ?

Cung Nam Yến cắn môi, không đáp.

Âm Cơ rít lên:

đêm qua, ngươi làm gì ? Sau khi ngươi gặp hắn rồi, ngươi đi đâu mãi đến đêm nay, ngươi mới trở lại ?

Bàvừa nói, vừa ngoáy tay, quấn tóc nàng, bà ghịt mạnh.

Cung Nam Yến đau quá, rớm lệ, nhưng lại nhếch môi cười.

Rồi nàng mỉa mai:

-Bà ghen ?

Một đệ tử gọi sư phó như thế sao ?

Thế ra, họ sỗ sàng với nhau quá ! Họ bừa bãi quá.

Âm Cơ hừ một tiếng lớn:

-Ta ghen ? Ghen gì ?

Cung Nam Yến vẫn cười:

-Bà sợ tôi có liên quan với hắn, bà ơi ! Như vậy là bà ghen còn gì nữa mà hỏi ! Âm Cơ cười. Giọng cười của bà có vẻ gượng gạo, giọng cười mất bình tỉnh thấy rõ.

Bà hỏi:

-Ngươi với hắn có liên quan gì mà ta phải lo lắng chứ ?

Cung Nam Yến bĩu môi:

-Ai cấm tôi liên quan với hắn ? Tại sao tôi không thể liên quan với hắn ? Tôi là nữ, hắn là nam, nam tìm nữ, nữ thích nam, đó là lẽ thường mà ! Đó là sự chánh thường mà ! Không phải vậy sao, bà ?

Bàn tay Thủy Mẫu Âm Cơ rung lên bà buông tóc nàng, bà rung giọng hét:

-Nhưng ngươi chưa làm việc đó, phải vậy chăng ?

Cung Nam Yến hất mớ tóc ra trước mặt, vuốt vuốt cho suông, lẩm nhẩm:

-Hắn là một nam nhân hấp dẫn quá ! Gần hắn, ai ai cũng phải mê ly, thảo nào mà bà chẳng nhớ nhung hắn tha thiết ! Hắn gây nhiều thích thú quá mà ! Hắn là tay tuyệt vời ! Hắn khéo hành động quá mà ! … Âm Cơ biến sắc:

-Ngươi thật sự … ngươi đã … Cung Nam Yến mơ màng :

-Kỳ quái thật, những động tác hắn dành cho tôi, giống nhữn động tác của bà quá chừng ! Bàn tay hắn sờ mó đến đâu, tôi có cảm tưởng là chính bà sờ mó, chính tôi gần bà chứ không phải gần hắn ! Tuy nhiên, hắn có nhiều động tác khéo quá, làm cho tôi mê ly ! Mê ly thật sự, bà ơi ! Âm Cơ mạnh tay tát vào mặt nàng, hét:

-Cấm ! Cấm ! Không cho ngươi nói nữa ! Cung Nam Yến không câm. Nàng đưa tay xoa má, nàng cươi lên khanh khách, nàng thốt oang oang:

-Bà ghen ! Tôi biết mà ! Bà ghen ! Nàng vòng tay quanh cổ bà, áp sát mặt vào má bà, nàng cắn nhẹ vào vành tai bà, rên rỉ:

-Tôi thích thấy bà ghen ! Bà vì tôi mà ghen, là tôi có thể chết cho bà ! Tôi có thể làm bất cứ việc gì cho bà ! Ghen đi ! Ghen nữa đi bà ! Âm Cơ ngồi sững như hình gỗ. Đôi mắt của bà ươn ướt.

Bà u buồn ra mặt, nhẹ giọng trách:

-Sao ngươi làm thế ? Tại sao ?

Cung Nam Yến hừ một tiếng:

-Tại tôi không chịu nổi chứ sao ? Tôi hết sức chịu rồi ! Tôi muốn điên ! Tôi phải báo cừu ! Âm Cơ cau mày:

-Báo cừu ?

Cung Nam Yến tiếp luôn:

-Cứ mỗi lần tôi đến với bà là tôi cảm tưởng bà vì thấy tôi giống hắn, cho nên âu yếm thiết tha với tôi quá độ, bà mượn cái xác của tôi thay thế cho hắn, bà ấp yêu tôi nhưng bà mơ là ấp yêu hắn ! Tôi nghĩ vòng tay của bà ôm quanh tôi, có phải là bà học cái vòng tay của hắn ôm bà không ? Bà ôm tôi ai cấm bà tưởng tượng là đang ôm hắn ?

Âm Cơ chận lại:

-Ngươi giàu tưởng tượng quá chừng ! Cung Nam Yến cứ tiếp:

-Tôi báo thù ! Tôi báo thù cho tôi, cho cả bà nữa ! Âm Cơ rung giọng:

-Cho ta ?

Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải ! Hắn bỏ rơi bà ! Hắn đoạn quên bà, trong khi bà tha thiết nhớ hắn ! Bà yêu hắn, hắn phũ phàng bà ! Hắn lợi dụng tình yêu của bà, bức hiếp bà, bắt buộc bà phải để cho hắn ra đi ! Thủy Mẫu Âm Cơ không nói gì lệ thảm trào ra lăn thành dòng trên má.

Tiểu Phi không tưởng nổi một con người đã đạt đến mức siêu huyền trong võ học, lại điên đảo vì tình, hơn thế thứ tình mà bà lâm lụy đây lại thuộc loại bất chánh thường.

Bây giờ chàng minh bạch sự tình lắm rồi.

Thủy Mẫu Âm Cơ là một nữ nhân có tâm tính bất chánh thường tình dục của bà quái dị, bà rất ghét nam nhân, lại thiên về nữ nhân, bà bị một thứ tình đồng chi phối. Chỉ có nữ nhân mới làm thỏa mãn tình dục của bà, bà không cần dùng đến nam nhân, bà không cần sự phối hôn âm dương.

Cho nên, bà thu nhận toàn là nữ đệ tử, nàng nào cũng xinh đẹp, bà cho mỗi nàng ở riêng một ngôi nhà, từ phòng bà đến các ngôi nhà đó, có một hệ thống địa đạo bi mật, khi nào bà cần nàng nào, bà theo địa bí mật đó mà đến, những nàng kia không hề hay biết.

Ngày trước, Tô Dung Dung đến thăm thiếu phụ áo trắng, thiếu phụ ân cần căn dặn nàng, không được đi loạn, chỉ vì không muốn cho Thủy Mẫu Âm Cơ trông thấy nàng, nếu bà thấy Tô Dung Dung, thì tránh sao khỏi bà tìm cách thỏa mãn dục tính với nàng ?

Một nữ nhân có loại tình dục bất chánh thường như vậy lại có tài cao, đúng là một tai họa cho những người đồng phái.

Hùng Nương Tử ngày trước, vào Thần Thủy Cung, hẳn có cải trang là nữ nhân, do đó Thủy Mẫu Âm Cơ đâm mê lão, kịp đến khi phát hiện lão là nam nhân, thì sự việc đã muộn rồi. Huống chi, Hùng Nương Tử dù là nam, song cử động như nữ, do đó, lão vừa thỏa mãn tình dục quái dị của Âm Cơ, vừa giao hợp với ba ta như đôi tình nhân thông thường. Được thỏa mãn một phần, Âm Cơ còn mê mẩn, huống chi được ve vuốt cả hai mặt âm lẫn dương ?

Thành ra bà mê Hùng Nương Tử như điếu đổ, và sự cấu hợp của cả hai đưa đến một kết quả, Tư Đồ Tịnh ra đời.

Nhưng, khi nào Hùng Nương Tử lại cam sống cảnh kỳ quái đó suốt đời ? Dù sao, lão cũng là một nam nhân, có chí khí, khi nào lão mãi nấp mình dưới đũng quần của Thủy Mẫu Âm Cơ mãi mãi.

Lão đòi đi, lão bức bách Thủy Mẫu Âm Cơ phải để cho lão đi.

Âm Cơ không muốn ai biết mình có thứ tính dục lạ đời, nên chẳng dám cưỡng ép Hùng Nương Tử ở lại, ở đâu, ão sẽ khám phá ra nhiều việc thêm phiền, nên đành để lão đi với điều kiện là vĩnh viễn lão không được đặt chân trở lại Thần Thủy Cung.

Sau khi lão đi rồi Âm Cơ tưởng nhớ thiết tha, bà mới tìm một nàng, giống lão như khuôn đúc, thu nhận làm đệ tử tiếp tục tính dục quái dị đó với nàng, để mơ màng đến Hùng Nương Tử qua xác thân nàng.

Và nàng đó chính là Cung Nam Yến.

Bởi dục tính bất chánh thường, bà phải có những hành động bất chánh thường.

Bây giờ, Tiểu Phi đã khám phá ra điều bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nhưng, khám phá được điều đó, chàng sẽ làm gì với kết quả đó ?

Chàng đâu phải là Hùng Nương Tử, thì làm sao chàng uy hiếp bà ta, buộc bà ta buông lỏng tay cho chàng ?

Khám phá được bí mật của Âm Cơ, chung quy chàng vẫn lâm nguy như thường, sự khám phá dù thành công, điều đó không cứu vãn mảy may tình hình.

Và chung quy cũng chỉ chờ chết ! Cung Nam Yến lè lưỡi liếm từng hạt lệ của Thủy Mẫu Âm Cơ. Nàng áo sát ngực nàng vào ngực bà, dùng đôi nhũ hoa chà chà vào ngực bà, cố khêu gợi.

Nhưng, Âm Cơ xô nhẹ nàng ra, buông gọn:

để khi khác. Hiện tại ta mệt lắm rồi, ta cần nghỉ ngơi ! Ngươi hãy lui ra đi ! Cung Nam Yến thất vọng cắn môi một chút hỏi:

-Bà … bà không muốn … Âm Cơ lắc đầu:

-Ta mệt quá, tâm thần ta tán loạn, không còn muốn gì cả ! Cung Nam Yến trầm ngâm một chút, bất thình lình, nhảy xuống giường, chạy bay ra ao, nhảy luôn xuống nước.

Nhìn theo bóng Cung Nam Yến một lúc, Thủy Mẫu Âm Cơ bước xuống giường, đi thẳng đến chiếc tủ.

Tủ áo của bà là một gộp đá, dục sâu vào, thành hình thức chiếc tủ cũng có cửa, cửa bằng đá bất quá bên trên nóc tủ, có mấy đường nứt, đủ cho không khí ra vào … Bà từ từ bước tới, Tiểu Phi hồi hộp vô cùng.

Phút giây quyết định sắp đến ! Chàng chết hay chàng thoát nạn ? Không mảy may hy vọng thoát nạn rồi ! Thế thì đánh liều, chứ biết sao ?

Nhưng, Thủy Mẫu Âm Cơ không kéo cánh cửa ra.

Bà đứng trước cánh cửa tủ một lúc lâu rồi đưa tay đẩy cánh cửa đóng kín lại, khóa chắc bên ngoài.

Thế là Tiểu Phi bị nhốt trong tủ bằng đá ! Vô luận là ai, bị nhốt trong, cũng không mong gì phá vỡ tủ mà ra nổi.

Chàng rùng mình, cầm chắc là phải chết rục trong đó ! Bà đã phát hiện ra trong tủ có người ? Nếu thế sao bà không gọi người ra ngoài, lại nhốt kín ?

Cũng may nóc tủ có mấy khe hở, nếu không chàng phải chết ngộp là cái chắc.

Nhưng chàng ở trong tủ đến bao giờ ! Chỉ khi nào Thủy Mẫu Âm Cơ cần thay áo, bà mới mở tủ, mà lúc đó, chàng làm sao thoát đi ?

Chàng thầm kêu khổ.

Bỗng, bên ngoài, Âm Cơ cất tiếng:

-Ngươi đã phát thệ, vĩnh viễn không trở lại đây, sao ngươi còn trở lại ?

Giọng nói của bà hàm chứa niềm oán độc nặng, Tiểu Phi giật mình, thức ngộ ngay là bà lầm.

Bà đã nhận ra trong tủ áo, có người ẩn nấp. Bà nghĩ là Hùng Nương Tử đã trở lại.

Bà chưa thất rõ người, song bà nghĩ như vậy, bởi ngoài Hùng Nương Tử ra, còn kẻ thứ hai nào biết đường vào tận phòng ngủ của bà ?

Tiểu Phi không biết phải ứng phó làm sao trước sự việc như thế nầy ! Âm Cơ tiếp:

-Ngươi cũng biết là ta không muốn thấy mặt ngươi nữa chứ ! Tiểu Phi thầm nghĩ:

-Thảo nào, bà ta chẳng khóa ngay cửa tủ khi phát hiện có người ở trong ? Bà khóa cửa tủ vì bà không muốn trông thấy mặt lão ta ! Âm Cơ lại tiếp:

-Ngươi có biết tại sao ta đuổi Cung Nam Yến đi khỏi phòng chăng ?

Bà căm hận, tiếp:

-Ta không muốn trông thấy ngươi ! Nó còn nhỏ tuổi quá, người lừa gạt nó làm chi ? Ngươi làm hại cuộc đời nó rồi đó ! Ngươi tưởng làm thế là gây sự thương tâm cho ta à ? Ngươi làm khổ cho ta trong bao nhiêu năm qua, chưa đủ sao, lại còn trở về đây toan làm khổ ta thêm ! Tiểu Phi không dám nói gì, chỉ thở dài. Chàng sợ nói ra, bà chận giọng, biết là không phải Hùng Nương Tử ! Âm Cơ hừ một tiếng:

đừng than vãn, thở dài ! Những lời đường mật, ta không nghe đâu, đừng toan mê hoặc ta như ngày nào vĩnh viễn ta không tha thứ ngươi ! Ngươi nên biết ta hận suốt đời ! Ba cao giọng tiếp nối:

-Ngươi đã quên lời thề ngày trước dám trở lại đây, ta không bao giờ niệm tình xưa mà tha thứ cho ngươi ! Đừng hy vọng, vô ích ! Tiểu Phi đã nhớ giọng nói của Hùng Nương Tử, nhại theo giọng đó hỏi:

-Bà nhất định bỏ ta chết trong nầy sao ?

Giọng nhái không giống lắm ! Song bao nhiêu năm qua không gặp mặt, dĩ nhiên mỗi người phải có thay đổi, không ít thì nhiều cho nên Âm Cơ không nhận ra sự sai biệt được.

Bà cười lạnh hỏi lại:

-Ngươi tưởng ta còn mềm lòng như năm nào à ? Ngươi tưởng ta sẽ buông tha cho ngươi đi như năm nào à ?

Tiểu Phi tặc lưỡi:

- Dù sao, bà cũng cho ta thấy mặt bà một lần cuối chứ ?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc:

-Ngươi đòi thấy mặt ta để làm gì ?

Tiểu Phi đáp:

-Chỉ vì ta … Âm Cơ vụt cao giọng:

-Ngươi khỏi nói gì cả:

Vô luận là ngươi nói gì, ta cũng không tin ! Tiểu Phi thở dài:

-Bà sợ thấy mặt ta rồi, bà lại không thể xuống tay phải không ?

Chàng rất hiểu tâm lý nữ nhân, nếu chàng càng muốn bà thấy mặt, thì bà càng cự tuyệt. Bà phải làm cao là lẽ tự nhiên.

Âm Cơ gằn giọng:

-Vô luận ngươi nói làm sao, ta vẫn nhất định không nhìn lại mặt ngươi ! Tiểu Phi lại thở dài:

-Ít nhất, bà cũng cho ta biết là con nó chết cách nào chứ ? Tịnh nhi đó, con chúng đó, bà ?

Âm Cơ trầm lặng một lúc lâu, đoạn thốt với giọng u buồn:

-Chẳng bao giờ nó biết, ta là mẹ nó ! Tiểu Phi cười khổ:

-Thì đã hẳn rồi ! Khi nào bà cho nó biết như vậy ! Bởi vì, bà là một thành nữ, mà thánh nữ thì làm gì có chồng rồi sanh con ! Còn ta, ta vẫn giữ đúng lời thề năm xưa, không tiết lộ cho con nó biết lai lịch của nó ! Ta nói, mẹ nó đã chết từ lâu, còn ta, ta là cậu ruột của nó ! Âm Cơ vẫn với giọng u buồn, tiếp:

điều tai hại là nó cứ tưởng ta sát hại mẹ nó, nó muốn báo thù ! Tiểu Phi lại thở dài, lần thứ ba chàng thở dài:

đáng thương hại cho nó quá chừng ! Chẳng lẽ nó không biết là không bao giờ nó có cơ hội báo thù sao ?

Âm Cơ tiếp:

-Nó cứ tìm cơ hội ! Mãi đến khi ác tăng Vô Hoa vào cung thuật pháp, nó lại biết Vô Hoa là đệ tử phái Thiếu Lâm, một phái có cái danh vọng lớn trên giang hồ, nó muốn mượn tay Vô Hoa đối phó ta. Do đó, nó tự hiến thân cho Vô Hoa định dùng sắc, dụ dẫn gã ác tăng ! Tiểu Phi chợt tỉnh ngộ ! Từ trước, chàng cứ tưởng Tư Đồ Tịnh là một thiếu nữ dâm đãng ! Ngờ đâu, bên trong sự tình, có một uẩn khúc đáng thương ! Âm Cơ tiếp:

-Nó định lợi dụng Vô Hoa, song Vô Hoa ại lợi dụng ngược lại nó. Hắn bảo nó lấy cắp Thiên Nhất Thần Thủy trao cho hắn sau đó, hắn sẽ giúp nó hạ sát ta ! Ngờ đâu lấy được Thiên Nhất Thần Thủy rồi Vô Hoa chuồn đi bỏ rơi nó. Nó co thai, sợ ta phát giác ra sẽ trị tội nó, nó sợ nên tự tử ! Giọng bà sền sệt, đôi mắt ươn ướt.

Bà tiếp :

-Nó có biết đâu, vô luận làm sao ta cũng không giết nó được ! Đến lúc chết, nó vẫn chẳng biết ta là mẹ của nó ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Như vậy là bà biết rõ sự tình ?

Âm Cơ đáp :

Tự nhiên ta phải biết ! Tiểu Phi dằn từng tiếng:

đã biết như vậy, sao bà còn nghi người ngoài trộm Thiên Nhất Thần Thủy ?

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Ta không nghi ngờ cho ai cả. Bất quá, ta phải dàn cảnh tìm một kẻ nào đó chịu tội thay cho con, có như vậy, nó mới trong trắng được ! Ngươi cũng biết chứ. Sự tình đó, làm sao ta dám để tiết lộ phong thanh ra ngoài ! Tiểu Phi cố ý hỏi:

-Bà đổ tội cho ai ?

Âm Cơ buông gọn:

-Lưu Hương ! Tiểu Phi cười khổ:

-Bà tìm đúng người lắm đó ! Âm Cơ tiếp:

-Ta chỉ có thể đổ tội cho hắn, bởi trên thế gian này, ngoài hắn ra, chẳng còn ai làm nổi việc đó ! Nếu ta đổ tội cho kẻ khác thì trong giang hồ, còn ai tin được chứ ! Bà không có vẻ gì hối hận cả, dù bà đã gieo một oan uổng tày trời cho người vô cố ! Hơn nữa, bà có vẻ đắc ý phi thường ! Tiểu Phi hơi tức, hỏi:

-Vì bảo vệ thanh danh Thần Thủy Cung, bà không ngại hãm hại kẻ vô cố à ?

Âm Cơ cao giọng:

để bảo vệ thanh danh cho Thần Thủy Cung, ta có thể làm bất cứ việc gì, dù bất nhân, dù thất đức ! Bà dừng lại một chút bỗng thở dài, tiếp với giọng u buồn:

-Hà huống trừ người ra, tất cả nam nhân trên thế gian nầy, ta xem như chó, như heo ! Chết một Lưu Hương, có nghĩa gì ! Đối với ta sự việc đó, dù có chết hàng trăm hàng ngàn Lưu Hương, ta vẫn thản nhiên như thường ! Tiểu Phi thầm kêu khổ thốt lơ lửng:

-Như vậy, chẳng phải vì hắn thất ước mà bà muốn giết hắn ?

Âm Cơ đáp:

đúng vậy ! Hắn thất ước là hắn phải chết ! Hắn giữ lời ước hẹn đến đây, cũng chết luôn ! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, hỏi:

-Bà có nhớ một nàng tên Liễu Vô My chứ ?

Âm Cơ điềm nhiên:

-Nhớ chứ ! Nàng ấy là đệ tử của Thạch Quan Âm ! Tiểu Phi cười nhẹ một tiếng :

-Thế à ?

Bỗng Âm Cơ hỏi:

-Sao ngươi biết nàng ?

Tiểu Phi lại cười:

-Bà đừng ghen ! Ta nào quen biết với nàng ? Bất quá, gần đây nàng đã àm một việc chấn động giang hồ, do đó ta mới biết tên nàng.

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Một việc chấn động giang hồ ? Việc gì thế ?

Tiểu Phi tiếp:

-Vì nàng cần thuốc giải đọc nơi bà, nên đã sát hại Lưu Hương rồi ! Âm Cơ lại hừ một tiếng:

-Giải độc cho nàng ? Nàng trúng độc gì ?

Đến lượt Tiểu Phi kinh ngạc:

-Ba không biết ?

Âm Cơ lạnh lùng:

-Ta biết là nàng chẳng trúng độc gì cả ! Tiểu Phi sững sờ.

Thì ra, Liễu Vô My bịa chuyện đưa chàng vào tròng một lần nữa ! Thì ra, chàng đoán không lầm ! Nàng vào Trung Nguyên, là do lịnh Thạch Quan Âm, để làm một gian tế, theo dõi võ lâm ! Hai lần bị lừa ! Chàng tức uất có thể chết được ! Bình sanh chàng tự hào là không hề mắc mưu một nữ nhân nào ! Bây giờ, chàng như ở trong tay tử thần ! Và sự việc do Liễu Vô My an bày ! Thủy Mẫu Âm Cơ vụt hỏi:

-Ngươi có biết là ta sẽ đối phó với ngươi như thế nào không ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ta hy vọng bà cho người khuân chiếc tủ này, quăng xuống hồ.

Âm Cơ thở dài:

-Ngươi thông minh đó ! Rất tiếc, những kẻ thông minh thường có những hành động ngu xuẩn ! Tiểu Phi kêu khổ quá chừng.

Chàng hằn học:

-Thực tình bà không muốn cho ta thấy mặt bà ?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc lâu, bỗng bà cười lạnh thốt:

-Lưu Hương ! Tấn kịch đến đây kể như kết thúc ! Bà cao giọng hỏi:

-Ngươi biết quá nhiều bí mật của ta, ngươi còn hy vọng ta buông tha ngươi nữa sao ?

Tiểu Phi lạnh người.

Chàng thở dàu, than :

-! Thì ra, bà đã biết rồi ! Âm Cơ trầm giọng:

-Thực sự, ngươi đã lừa được ta, nhưng đáng lẽ ra ngươi đừng nói ra là Lưu Hương đã bị Liễu Vô My sát hại ! Dù có thật là Liễu Vô My có sát hại Lưu Hương, không bao giờ nàng dám để sự tình tẩu lậu ra cho người ngoài biết ! Lưu Hương tuy không hẳn là con người tốt, song vẫn co nhiều bằng hữu trên giang hồ, rất nhiều ! Liễu Vô My không sợ thiên hạ tìm nàng báo thù hay sao ?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ nhận mình còn kém bà rất xa ! Bà thông minh hơn tại hạ tưởng ! Âm Cơ tiếp:

-Ta biết rõ, cở người như Liễu Vô My, không hy vọng gì sát hại nổi ngươi ! Bỗng Tiểu Phi cười lớn:

- Do đó, bà không dám thả tại hạ ra ! Bà cũng sợ tại hạ luôn ! Chẳng khi nào bà dám quyết đấu sanh tử với tại hạ !

93. Đánh Nhau Dưới Nước

Âm Cơ cười lạnh:

-Ngươi đừng mong khiêu khích ta ! Giết ngươi là cái việc dễ dàng như ta phất bàn tay ! Tại sao ta phải vất vả quần với ngươi cho phí sức ?

Tiểu Phi thốt:

-Có một việc, chẳng bao giờ bà biết được, nếu bà không thả tại hạ ra. vĩnh viễn bà không biết được ! Âm Cơ lấy làm lạ :

-Việc gì ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hùng Nương Tử không ở trong chiếc tủ nầy, thì lão ở đâu ? Điều bí mật đó, chỉ có mỗi một mình tại hạ biết ! Trên thế gian này, chẳng có kẻ thứ hai nào biết ! Mà dù có biết, kẻ đó chẳng bao giờ nói với bà ! Chàng thốt với giọng thản nhiên, thực ra, chàng hồi hộp vô cùng.

Chàng đang lo sợ. Nếu Thủy Mẫu Âm Cơ không hiếu kỳ, thì chàng cầm chắc cái chết rồi ! Chàng tháo mồ hôi lạnh ! Bởi, đó là cái cơ hội tối hậu của chàng.

Miễn là Âm Cơ bằng lòng mở cửa tủ cho chàng bước ra thôi ! Bước ra là có hy vọng thoát nạn, còn hơn bị nhốt như thế là vô vọng.

Ngờ đâu, Thủy Mẫu Âm Cơ không hỏi, mà cũng không nói gì ! Lâu lắm, chàng nghe chiếc tủ nhích động, nhưng rất khẽ. Kế tiếp, có tiếng mở một vật gì đó, chừng như một cánh cửa bí mật.

Bà ướm thử chiếc tủ.

Bà gọi đồ đệ bên trong cánh cửa đó ! Bà cất tiếng:

-Khiêng cái tủ nầy, bỏ giữa đáy hồ ! Mạng lịnh đó, hết sức kỳ quái đối với người nhận lệnh ! Tại sao bà lại bảo quăng chiếc tủ áo của bà xuống hồ ?

Bọn đệ tử hoài nghi song có nàng nào dám hỏi gì ?

Chúng đáp:

-Vâng ! Âm Cơ thốt:

-Vô luận trong tủ có tiếng động gì, các ngươi cũng không được nghe, biết chưa ?

Bọn đệ tử lại đáp:

-Vâng ! Tiểu Phi liều không nói năng gì cả.

Càhng biết Thủy Mẫu Âm Cơ muốn sao là làm vậy, nói rồi là làm liền, chẳng bao giờ đổi ý.

Như vậy, chàng còn nói làm chi nữa ?

Bất quá, chàng giận cho số phận mình quá đen thôi ! Trên đời, nếu có một nữ nhân không hiếu kỳ, điều đó phải là một sự lạ.

Bình sanh, Tiểu Phi chưa hề gặp, mà có thể chàng cũng không tưởng là có ! Bây giờ, chàng không cần tưởng, chàng cũng gặp một người ! Rồi chiếc tủ cũng được khuân đi.

Không lâu lắm, Tiểu Phi thấy nước chảy vào, dĩ nhiên qua khe hở bên trên nóc tủ.

Chàng bị dìm nước, như ước nguyện ! Nhưng là cái ước nguyện thử thách ! Nước lần nầy không gieo cảm giác mát lạnh cho chàng. Chàng còn thì giờ đâu nghĩ đến cái mát lạnh đó mà nghe qua cảm giác ?

Nước sẽ lấy tánh mạng chàng ! Chàng có thể trầm mình suốt ngày trong nước, nhưng phải được tự do cử động.

Ở trong một cái tủ kín con người có tài năng cũng bằng thừa. Cá cũng chết, đừng nói là người ! Chàng chết như vậy, còn ai biết tại sao chàng chết ?

Mà có ai biết chàng chết đâu ? Thiên hạ sẽ cho rằng chàng mất tích ! Thế thôi ! Bất giác, chàng thở dài, lẩm nhẩm:

-Nước ! Nước ! Ta có đối xử bất nhân bất nghĩa với ngươi đâu ! Tại sao ngươi bất nghĩa với ta ?

Chàng gọi nước bằng Thủy huynh ! Áp lực của nước càng lúc càng nặng, Tiểu Phi không nhìnthấy gì song chàng viết chắc tủ đã vào sâu lòng hồ rồi.

Bỗng, áp lực của nước nhẹ lại. Rồi nước từ ở trong tủ rút ra.

Chiếc tủ được khuân trở vào phòng bà.

Thủy Mẫu Âm Cơ bảo:

để đó, rồi đi hết đi ! Bình ! Chiếc tủ được đặt xuống mặt nền. Chúng đặt mạnh tay quá, gần như buông làm Tiểu Phi bị dội.

Bọn đệ tử rút lui rồi bên ngoài không còn tiếng động nào.

Chàng nghe rõ tiếng thở dài của Thủy Mẫu Âm Cơ, càng phút càng gấp.

Điều đó, chứng tỏ bà bị khích động mạnh.

Tiểu Phi mỉm cười, cao giọng:

-Tại hạ biết, thế nào bà cũng thay đổi chủ ý ! Nếu tại hạ chết đi, vĩnh viễn bà chẳng biết Hùng Nương Tử ở đâi ! Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi cộc lốc:

-Hắn ở đâu ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có thể lão đã chết ! Có thể lão còn sống ! Có thể lão ở tận phương trời, có thể lão ở quanh đây ! Bà muốn tại hạ cho bà biết, chỉ còn có mỗi một cách thôi ! Âm Cơ cười lạnh:

-Cho ngươi ra khỏi tủ ?

Tiểu Phi vẫn điềm nhiên:

-Tuy tại hạ không làm nghề thương mại, song ít nhất cũng biết trong nghề đó, phải có qua có lại, nghĩa là có cần mua mới có bán, có bán là vì có người mua, đó là công đạo ! Cái tin, tại hạ sắp cho bà biết đây, quý giá vô cùng, song không quý bằng sinh mạng một Lưu Hương. Bà phải đổi một Lưu Hương lấy cái tin đó, chắc bà không muốn ! Mà tại hạ thì chẳng cần tiền ! Âm Cơ chận lại:

-Chứ ngươi muốn sao ?

Tiểu Phi tiếp:

-Thả tại hạ ra suông như vậy là bà lỗ, là một việc bất công bình ! Tại hạ muốn công bình, đề nghị thêm một cuộc đấu giữa bà và tại hạ, để bù vào chỗ bà thiệt hại! Bà thả tại hạ ra, nếu bà thấy thiệt hại, nếu bà hối tiếc, bà có thể sát hại tại hạ trở lại.

Âm Cơ lạnh lùng:

-Có giao đấu, là ngươi cầm chắc cái chết ! Tiểu Phi cười lớn:

-Bà cho rằng tại hạ sợ chết ? Làm người, ai không phải chết, cho nên dù phải chết, cũng chọn cái chết sướng chứ ! Tại hạ sống sung sướng quá rồi, tại hạ hưởng quá nhiều rồi ! Tại hạ muốn chết oanh oanh liệt liệt ! Âm Cơ không nói gì.

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu bà không dám động thủ thì thôi vậy ! Tại hạ không thể cưỡng ép bà. Nếu tại hạ đổi lại là bà tuyệt đối chẳng bao giờ tại hạ cho Lưu Hương ra khỏi tủ.

Âm Cơ không nói gì.

Một tiếng cách vang lên, bên ngoài chiếc tủ.

Âm Cơ lạnh lùng thốt:

-Cửa tủ mở rồi đó ! Ngươi bước ra đi ! Nhưng ngươi nên nhớ bước ra ngoài là bước đến cái chết, một cái chết vừa gấp vừa thảm ! Tiểu Phi thở phào, lẩm nhẩm:

-Tạ Ơn trời ! Tạ Ơn đất ! Chung quy bà vẫn còn là nữ nhân ! Bà vẫn còn một điểm hiếu kỳ ! Một nữ nhân mất cả hiếu kỳ về tung tích của người tình, thì thiên hạ phải đại loạn ! Âm Cơ cao giọng:

-Hắn thực sự đã chết hay còn sống ? Hắn thực sự Ở đâu bây giờ ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Ba hy vọng lão chết ? Ba hy vọng lão sống ? Bà … Chàng vừa thốt, vừa xô cánh cửa tủ bước ra.

Thốt đến đó, bỗng chàng ngưng lại, chàng sững sờ.

Âm Cơ trước mặt, không giống Âm Cơ lúc đầu ! Âm Cơ lúc đầu là con người độc bộ trong võ lâm, là cung chủ Thần Thủy Cung. Mỗi cử động, mỗi lời nói đều có oainphong, thần sắc luôn luôn tỏ lộ tự tin.

Đứng trước mặt bà, không ai không sanh lòng tôn kính.

Âm Cơ bây giờ, la một nữ nhân bình thường, như ngàn muôn nữ nhân khác, như bất cứ nữ nhân nào khác.

Đôi mắt sáng như sao, giờ mơ màng với tình cảm dâng trào, vẻ oai nghiêm đường bệ biến thành khẩn trương khích động.

Tóc bà rối bù lên, y phục bà nhàu nát.

Điều đáng lưu ý nhất là đôi tay bà rung cực độ ! Tiểu Phi không lường nổi bà biến đổi nhanh chóng như vậy, biến đổi quan trọng như vậy ! Mọt cung chủ oai hùng, biến thành môt nữ nhân bình thường ! Một con người biến đổi quan trọng và nhanh chóng như vậy, hẳn trong khoảng thời gian ngắn đó, đã trải qua những thống khổ phi thường ! Tiểu Phi bất nhẫn, buông tiếng thở dài thốt:

-Không ngờ bà dành cho lão ấy một mối tình thâm hậu như vậy ! Như lão biết được tình bà, có lẽ cuộc đời của lão đã chuyển hướng từ lâu ! Hướng về con đường sáng ! Rât tiếc, vĩnh viễn lão không làm sao hiểu được ! … Thủy Mẫu Âm Cơ nắm chặc hai tay :

-Hắn … hắn vĩnh viễn.. Tiểu Phi lại thở dài:

-Nếu lão biết được trên thế gia này còn có người yêu lão đến mức độ dám chết sống cới lão, thì chắc chắn là lão chưa vội ra đi ! Bà đối xử với lão như vậy, lão lại đáp tạ bà bằng một thái độ lửng lờ, lão có ra đi, đó cũng là sự thường, bởi lão phải ra đi, lão còn mặt lũi nào ở lại dương trần nhìn bà ?

Thủy Mẫu Âm Cơ rung chuyển toàn thân.

Bỗng bà cười lạnh, hỏi:

-Ngươi định dùng lời ủy mị nhiễu loạn tâm thần ta, cho ta hủy bỏ sự giao thủ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thực sự, tại hạ cũng có ý đó vậy, bà ạ ! Nhưng từ bao lâu nay, tại hạ không nỡ lừa gạt một người đang oằn oại vì niềm thương tâm dày vò, nhất là người đó lại là một nữ nhân ! Âm Cơ run rungiọng:

-Có phải ngươi giết hắn ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Bà nghi tại hạ ?

Chàng thở dài tiếp:

-Ai giết lão bây giờ bà cũng chưa nghĩ ra à ?

Âm Cơ lại rung động toàn thân. Cơ hồ bà không đứng vững ! Trong phút giây này, bà phảng phất trở nên già, quá già. Giọng bà ảm đạm vô cùng:

-Bé con ! Bé con ! Tại sao ngươi làm thế ?

Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Tại sao nàng làm thế, bà phải hiểu, cần gì bà hỏi nàng hay hỏi ai ?

Âm Cơ quờ quạng đôi tay, như tìm một vật gì, bám víu vào cho khỏi ngã.

Có lẽ bình sanh, đây là lần đầu, bà bị khích động mạnh, hơn hẳn hứng một làn sét quét ngang đầu ! Bà không chịu nổi sự khích động, thử hỏi trên đời có ai đủ sức lực chịu nổi ?

Tình cảnh của bà đáng thương thật, rất tiếc tình cảm của bà thuộc loại bất chánh thường, thành ra, thương thì có thương, mà tán đồng thì Tiểu Phi không tán đồng được ! Có bao giờ ai chấp nhận một sự hoang đường ? Và sự tình của bà đúng là một chuyện hoang đường ! Không tán đồng, chàng nên cười bà chăng ?

Chàng thở dài tiếp:

-Tại hạ không hề nghĩ là phải nhiễu loạn tâm thần bà, nhưng tại hạ biết chắc trong hiện tình, bà không muốn cùng ai giao thủ. Mà tại hạ thì cũng chẳng thích thừa cơn nguy của người ! Bởi, bà đã mất bình tỉnh rồi là bà lâm nguy,nguy vì bà phải giao đấu một mất một còn với tại hạ ! Bỗng, Âm Cơ vươn mình, đứng thẳng lưng, lạnh lùng thốt:

-Giết ngươi, không cần đợi dến lúc tâm tình lắng dịu ! Ngươi cứ xuất thủ ! Tiểu Phi hỏi:

-Hiện tại, bà có thể giao đấu được sao ?

Âm Cơ cười lạnh:

-Ngươi khỏi phải lo cho ta ! Hãy lo cho ngươi là hơn ! Chỉ cần ngươi chịu nổi đúng mười chiêu của ta thôi là ngươi cũng xứng đáng được người đời tặng cái tiếng hùng ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bà có cái khẩu khí cao ngạo quá ! Câu nói buông dứt, chàng lao mình tới, như mũi tên rời đường giây cung.

Chàng biết, muốnthắng đối phương, chỉ còn có cách là hành động nhanh, càng nhanh càng có nhiều hy vọng ! Hành động nhanh, chàng mới dành được tiên cơ.

Chiếm được tiên cơ, chàng mới hy vọng thắng thế. Do đó, chàng xuất thủ với tốc độ không thể tưởng.

Ngờ đâu, chàng vừa tiến công, Âm Cơ vẫy bàn tay, một đạo kình lực kỳ dị từ bàn tay bà vút ra ngăn chặn chàng như bức tường chắn ngang lối tiến.

Kình lực đó, như sóng cuộn, lượn trước qua, lượn sau tới, tới nhanh tới liên tục.

Sóng biển tràn bờ chưa mạnh chưa nhanh bằng ! Đừng nói là dành tiên cơ. Tiểu Phi có muốn đến gần bà cũng không được ! Chàng đinh ninh là Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm đồng nhất dạng, chỉ bằng vào thân pháp ngụy dị và chiêu thức kỳ bí mà uy hiếp đối phương, cho nên chàng mới áp dụng đấu pháp thần tốc định dành tiên cơ.

Cũng nhờ đấu pháp đó, chàng thắng Thạch Quan Âm.

Ngờ đâu, võ công của Thủy Mẫu Âm Cơ quả là độc đáo trên giang hồ, không giống với võ công của bất cứ môn phái nào.

Điều đó rất dễ hiểu.

Bởi hầu hết anh hùng trong thiên hạ đều luyện võ trên mặt đất.

Riêng bà, bà lại tập luyện dưới nước ! Cho nên, lực lượng của bà cũng như những lực lượng của nước.

Tuy nhu hòa song kín đáo, tuy mềm song kiên cố hơn núi, áp lực của nước, trên đời có vật gì ngăn chặn nổi ! Môït giọt nước, có thể xoi lủng thềm nhà, một biển nước có thể cuốn băng tòa núi lớn ! Nói chi đến lâu đai, thành quách nhà cửa, xóm làng ?

Từ cổ chí kim, nói đến cái họa, không ai không sợ họa hồng thủy ! Nước có thể vào lọt bất cứ nơi nào, miễn nơi đó không là khối ! Nếu là khối, nước lại cuốn đi ! Lực lượng của nước là lực lượng vô địch ! Tiểu Phi phát giác ra, nước là môt vật đáng sợ nhất ở trên đời ! Nước là cái gì vố tình nhất trên đời ! Thủy Mẫu Âm Cơ xuất thủ vô tình, thân hình của bà vẫn y nguyên chưa hề biến cải.

Kình lực của bà cuốn đến, dồn bức Tiểu Phi, cơ hồ chàng không thở nổi.

Chàng thay đổi thân pháp mấy lượt, song với tư thế nào cũng vậy, chàng không làm sao lướt tới được một bước ! Thay vì dùng công lực lướt tới, chàng lại dùng công lực chịu chân lại một chỗ, cho khỏi bị kình lực đối phương hốt đi, quăng về phía hậu … Chàng cố gắng cách nào cũng không làm sao đến gần Âm Cơ được.

Càhng thở dài:

-Bây giờ, tại hạ mới biết tại sao trên giang hồ ai ai cũng sợ bà ! Vô luận là ai, giao thủ với bà đừng mong chiếm được ưu thế, chứ còn cái việc thắng cuộc thì lại là điều làm ở trong mộng.

Chàng nói xong, lại biến đổi thân pháp, biến đổi luôn bảy tám lượt.

Chàng biết, có đánh ra một chiêu thức nào, chúng quy cũng chỉ là làm một việc thừa, song chàng cứ đánh, cứ đổi thế đánh ra liền liền.

Đánh biết là vô ích, tại sao chàng đánh mãi ?

Chẳng qua, chàng bắt buộc phải đánh, nếu chàng dừng thân pháp, thủ pháp thì áp lực từ Thủy Mẫu Âm Cơ cuốn tới ép dồn chàng khó chịu vô cùng.

Âm Cơ lạnh lùng hỏi:

-Ngươi đã đánh ra được bao nhiêu chiêu rồi, có biết không ? Bốn mươi bảy chiêu đó. Như vậy, ta đã nhường ngươi đúng bốn mươi bảy chiêu, không hề hoàn thủ. Ngươi thấy đã đủ chưa ? Xuất thủ bốn mươi bảy chiêu mà đối phương không phn công, ngươi còn xử dụng bao nhiêu chiêu nữa ?

Tiểu Phi mỉm cười:

đủ rồi ! Đủ lắm rồi ! Bà xuất thủ đi ! Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Ngươi có thể chịu đựng được mấy chiêu ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao biết được điều đó, hở bà ? Có thể là tại hạ không chịu nổi một chiêu, có thể tại hạ chịu nổi bảy tám trăm chiêu ! Âm Cơ cười lạnh:

-Nếu ngươi chịu nổi bảy tám chiêu của ta, không cần đủ mười chiêu, ta cũng cho ngươi đi thong thả ! Tiểu Phi điềm nhiên -Bà không hối hận chứ ?

Thủy Mẫu Âm Cơ quát:

-Tiểu tử ngông cuồng, tiếp nhận chiêu thứ nhất của ta đây ! Bàn tay vung lên, bà đánh ra một chưởng.

Trước chiêu chưởng vô cùng lợi hại đó, đối phương không thể nghinh đòn, mà cũng không phương thoái tránh.

Cũng như một người bị quăng từ bờ ra giữa dòng sống, nếu lùi lại là chẳng khác nào buông trôi theo dòng để cuối cùng bị nước cuốn về biển cả.

Chỉ còn cách là lướt tới.

Lướt tới để vào bờ, lướt không nổi cũng phải cố lướt bởi chỉ còn có cách duy nhất đó thôi.

Nhưng, lướt tới, tuy có hy vọng sống sót, chàng làm sao lướt nổi ! Một người rơi xuống biển, có ai thả mình ra khơi khi thấy bờ ?

Tự nhiên, phải lội vào bờ ! Lội vào bờ là làm cái việc con dã tràng xe cát.

Sóng biển tràn vào, cuốn người đó theo, nước dợn nhồi lên dội lại, sóng tháo trở lại khơi.

Trong cái đưa vào đẩy ra đó, người ấy thay vì vào gần bờ, lại chừng như bị đẩy ra xa hơn, xa dần dần, chẳng những càng phút càng xa bờ, lại còn mệt lả ! Tiểu Phi rành thủy tính tự nhiên, chàng biết rõ điều đó lắm ! Vậy mà chàng lại lùi ! Tại sao chàng lùi ? Chàng mất dũng khí, tiến tới cầu sanh sao ? Tuy không hy vọng song chẳng còn cách nào hơn. Tại sao chàng không làm theo cách đó, mà lại lùi ?

Lòng chàng đã lạnh rồi, chàng buông trôi ý chí phấn đấu.

Chàng không muốn làm một việc vô ích ! Như con diều đứt dây, chàng bị chưởng lực của Thủy Mẫu Âm Cơ đánh bay khỏi vòng chiến.

Thủy Mẫu Âm Cơ không tưởng nổi là sự tình kết thúc như vậy ! Luyện được võ công đến mức hỏa hầu như bà, chẳng khác nào một tay cao cờ ! Đi một con cờ người đó có thể ức độ đối thủ sẽ dùng thế cờ nào ứng phó lại. Hơn thế, y còn ức độ được mấy bước kế tiếp của đối thủ.

Nhưng, cần nhất là đối phương phải đi một nước cờ rồi suy theo đó, y ức độ mấy nước kế tiếp mới được.

Bà nghĩ, bà đánh ra một chiêu, Tiểu Phi sẽ phản công, do cách phản công của chàng, bà sẽ đoán ra sở học của chàng.

Đoán được sở học của chàng, bà mới tìm ra phương pháp chiến thắng.

Và bà cũng ức độ luôn ít nhất Tiểu Phi cũng có thể cầm cự với bà độ bảy tám chiêu.

Sở học của chàng, bà đã biết rồi phần nào, song bà còn dò lại, do hiệu quả bà vừa phát ra.

Ngờ đâu, bà vừa xuất thủ, Tiểu Phi không phản ứng, lại buông trôi cho thân hình bị chưởng lực của bà cuốn đi ra xa.

Chàng không phản ứng, bà làm sao đánh tiếp những chiêu khác như đã dự định ?

Chẳng những bà không tưởng nổi có sự việc chàng buông trôi như vậy, mà bà con thất vọng ! Thất vọng vì bà tính sai ! Thực ra, tâm thần của bà có tán loạn qua câu chuyện do Tiểu Phi vừa kể.

Song, chẳng phải vì thế mà chưởng lực của bà phải suy giảm, kém công hiệu.

Chưởng lực của bà vẫn lợi hại như thường.

Như một người nào khác ở địa vị của Tiểu Phi chắc chắn là người đó phải lướtt ới, phản công.

Và, như vậy là lầm kế bà rồi. Bởi, một khi lọt vào vòng áp lực của chưởng kình do bà tung ra, như tung lưới thì đừng mong thoát khỏi sự kềm hãm của bà ! Từ xưa đến nay, có con cá nào xa vào lưới rồi, lại thoát được khỏi lưới.

Trừ ra, mãng lưới không kiên cố trừ ra ngư phủ không lành nghề ! Nhưng, ngư phủ là Thủy Mẫu Âm Cơ ! Thì mãng lưới đương nhiên phải kiên cố! Con cá không sa lưới, ngư phủ thất vọng ! Mãng lưới tung ra rất vô công ! Có một điều, Âm Cơ không nghĩ đến, thuật khinh công cao diệu của Tiểu Phi.

Nói là chàng bị chưởng lực của bà bắn bay đi, không đúng lắm ! Sự thực thì, chàng nương theo chưởng lực đó, giở thuật khinh côn vọt mình đi.

Một tiếng ùm vang lên, chàng đã bị chìm trong ao mất dạng.

Nhảy xuống nước rồi, chàng lội nhanh, nước dù trong chàng lội nhanh quá, nhanh như tên bắn trong không gian, thoáng mắt chàng như tan biến trong nước, không còn tăm hơi đâu cả.

Âm Cơ cười lạnh một tiếng, nhảy theo liền.

Hoạt động dưới nước, Tiểu Phi vẫn nhanh nhẹn như trên mặt đất.

Song Thủy Mẫu Âm Cơ cũng chẳng phải là tay kém ! Có thể bảo bà là tay vô địch về thủy chiên, chiến ngay dưới nước gọi là thủy chiến, chứ dùng thuyền, đánh nhau trên mặt nước, vẫn còn chỗ tựa mình, bất quá điểm tựa chuyển động chứ không bất động như trên mặt đất thôi ! Nhưng lội trong nước, cần nhất là đừng cho vật gì vướng bận mọi cử động.

Con cá nếu lấy một vật gì, cột vào đuôi ó, tự nhiên nó lội rất khó khăn, và không nhanh là cái chắc.

Con người xuống nước, dùng hai chân, như cá có đuôi.

Hai chân của Tiểu Phi mang giày, có khác nào đuôi cá có cột vật ?

Giày thấm nước, giày bọc nước bên trong dù sao cũng là một trở ngăn cho hoạt động trong nước ! Tiểu Phi cảm thấy khó khăn vô cùng, đôi chân như đeo vật ngàn cân nặng.

Tuy nhiên chàng không khẩn cấp.

Bởi chàng biết dù có hoạt động được nhanh hơn như ý muốn cũng không thoát đi được.

Không thoát đi được, chàng còn khẩn cấp làm gì ?

Không khẩn cấp, không hy vọng thoát đi được, chàng không tìm cách thoát đi.

Nhảy xuống ao chàng có dụng ý khai chiến ngay ở trong lòng ao.

Trên cạn chàn không là đối thủ của Âm Cơ, song dưới nước, chàng con hy vọng.

Dù sao công lực của một con người cũng phải kém phần linh diệu hơn khi giao đấu trong nước.

Nước làm chậm lại mọi phát huy công lực, chàng có thừa thời gian ứng phó ! Chỉ có nước, mới làm giảm lực lượng của nước ! Mặt hồ đang bình lặng, bỗng nổi sóng đùng đùng, như cơn bão vừa quét qua.

Nhưng lạ một điều, hồ nổi sóng, không gian lại ngừng bình lặng.

Sóng nổi lạon lên, nhấp nhô có, lượn có, lượn lại nghịch chiều lượn từ trung tâm hồ vào bờ, lượn từ bờ dội ra lượn vào bốn phía, lượn từ bốn phía trả lại trung tâm, tạo cái nhấp nhô như gò nhọn gò bằng, cao có, thấp có.

Sóng không do gió tạo thì sóng từ đáy nước cuộn lên.

Nơi đáy nước, đang có hai con giao long đang tranh giành địa thế.

Khuấy động mặt hồ như vậy, hẳn hai con giao long đang tử đấu, thắng là làm dịa chủ, bại là rủ kiếp tu vi ! Sóng dậy đùng đùng, làm kinh động bọn đệ tử Thần Thủy Cung, chúng kéo nhau đứng cạnh bờ hồ ! Hồ, từ nhiều năm qua yên lặng như tờ giấy trải, Thần Thủy Cung cho rằng đó là một hồ thần ! Sao bây giờ trở thành hồ ma, với sóng dậy đùng đùng ! Có lúc, nước từ đáy bắn lên, lên thành bựng, như những mảnh tường.

Dương quang chiếu vào, phản ánh muôn màu, trông đẹp phi thường ! Nước dựng lên thành tường, chớp mắt biến mất.

Rồi bọt nước sôi ùng ục, trào lên mặt hồ, bọt vỡ ra, tạo thành những tiếng kêu bông bốc, như quả bóng nổ liên tục.

Phải có một con yêu, con ma nào đó, đang khuấy động dưới đáy hồ, nếu không thì chẳng có một giải thích nào khác cho hiện tượng kỳ quái nầy ! Hiện tượng đó, thực ra, vô cùng đẹp mặt, song yêu khí tỏa rộng trong không gian, còn thiếu nữ nào bạo dạn thưởng thức cái đẹp rùng rợn đó ?

Bởi các nàng nhất định là có ma ! Có quỷ ! Có yêu ! Tin chắc là có ma quỷ, hoặc yêu, thì còn nàng nào đủ can đảm nhìn một sự thể do loài đó tạo nên ?

Bọn đệ tử Thần Thủy Cung phần đông, được Thủy Mẫu Âm Cơ thu nhận ngay từ lúc thơ ấu, tự nhiên phải hấp thụ cái ngạo khí của sư tôn, chúng xem mình là siêu loại, sông một lối sống khác hẳn người đời bất cứ cái gì có vẻ phàm tục chúng đều tránh xa, chúng vươn mình lên để trở thành những phần tử phi thường, từ tình cảm đến nhận xét.

Bình sanh, chúng nào biết yêu là quái gì, hận là cái chi ?

Về cái sợ, cũng thế ! Chẳng khi nào chúng biết sợ gì, sợ ai, kể cả trời lẫn đất, ngoài một sư phó của chúng.

Bởi sư phó của chúng là độc tôn ! Thế mà lần này chúng sợ ! Chúng linh cảm một tai họa to lớn đang chờn vờn trên đầu chúng, chực giáng xuống ! Và cái tai họa đó, chúng không đủ sức hóa giải ! Chúng cho rằng tất cả đều sụp đổ, sắp sửa sụp đổ, chắc chắn sụp đổ ! Trong cái sụp đổ đó, thân xác chúng chôn vùi … Cung Nam Yến chạy đến nơi.

Đôi mắt của nàng ngời ngấn lệ.

Nàng tỏ vẻ bi thương tột độ, nhìn cảnh tượng trên mặt hồ, nàng kinh hãi đến ngây người. Nàng kinh hãi quá chừng, đến đổi lệ cũng ngừng chảy luôn ?

Nàng xuất hiện, các thiếu nữ kia vây quanh liền.

Nhiều nàng hấp tấp cùng hỏi một lượt:

-Việc gì thế ? Việc gì xảy ra ?

Cung Nam Yến cũng sợ hãi không kém chúng. Song, trong trường hợp này, nàng cần phải làm tỉnh, để trấn an các nàng kia.

Nàng cố lấy giọng thản nhiên đáp:

-Chẳng có gì đáng ngại, đừng lo rối lên như vậy. Bất quá gió … Cả bọn kia nhao nhao lên:

-Gió ? Đâu có gió ?

Một nàng đề nghị:

đi xem cho biết cái gì thế ! Hay là tứ thơ đến tìm sư phụ hỏi xem … Cung Nam Yến do dự một chút:

-Tam thơ đâu ?

Một nàng đáp:

-Tam thơ và Cửu muội đang hỏi cung ba người đó ! Cung Nam Yến cắn môi.

Cuối cùng nàng quyết định. Lấy tư thế, toan nhảy xuống hồ ! Bỗng, sóng lớn dậy đùng đùng, sóng đánh ầm ầm vào bờ, như có bão dùa, mặc dù lúc đó chẳng có một ngọn gió nhẹ.

Sóng tràn bờ, từng lượn, từng lượn.

Cung Nam Yến sợ bị sóng cuốn xuống hồ, cấp tốc lùi lại.

Nàng ngây người nhìnsóng hồ cuốn tràn liêntục, mãnh liệt, một lúc lâu, chạy bay về phía cằn nhà dành cho nàng.

Ở mỗi căn nhà khác, địa đạo một chiều, từ phòng của Âm Cơ đến đệ tử, chứ không ngược lại bao giờ, cho nên Âm Cơ đến với đệ tử nào cũng tùy ý bà còn các đệ tử không bao giờ tự ý đến với bà ! Riêng tại căn nhà Cung Nam Yến, địa đạo được thiết lập hai chiều.

Nhờ vậy, nàng muốn đến với sư phó lúc nào cũng được, đến bằng lối bí mật.

Dĩ nhiên, đến công khai, có khi nào nàng dùng hệ thống bí mật đó ! Hiện tại, nàng theo đường bí mật đến phòng Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nơi đó, có bốn thiếu nữ, nàng nào cũng biến sắc mặt trắng nhợt.

Từ nơi đó, chúng không thể nhìn thấy nhữn gì đã diễn ra tại hồ. Song chúng nghe rõ tiếng chuyển động, vang ầm ầm như đang có thiên băng địa chấn.

Chúng kinh khiếp vô tưởng.

Cung Nam Yến hỏi gấp:

-Sư phó đâu ?

Bọn thiếu nữ giật mình, đáp:

-Không biết được ! Cung Nam Yến nổi giận:

-Các ngươi ở đây sao lại không biết ?

Bọn thiếu nữ phân trần:

-Lão nhân gia bảo bọn tôi khiêng chiếc tủ áo đến hồ, rồi lại bảo chúng tôi khiêng trở về. Sau đó, bảo bọn tôi nên đi luôn. Đến lúc nghe tiếng động ầm ầm, chúng tôi trở vào đây, lão nhân gia đi đâu mất … Cung Nam Yến cau mày:

-Có người nào lạ vào đây chăng ?

Bọn thiếu nữ ấp úng:

-Không ! … Không thấy … ai cả ! Trong bọn, có một nàng bị Tiểu Phi điểm huyệt. Chính Thủy Mẫu Âm Cơ giải huyệt cho nàng.

Nhưng làm sao nàng dám tiệt lộ điều gì ở trong trường hợp ấy ! Cung Nam Yến dậm chân, đoạn quay mình chạy ra ngoài nhảy xuống hồ.

Nước tiếp tục cuốn tràn.

Nước cứ tiếp tục dựng lên thành những thành tường, cao hằng trượng.

Nàng có nhãn lực khá hơn các bạn đồng môn, nàng thành tựu cao hơn chúng rất nhiều, nên trng thấy rõ hai người giao đấu trong những mãng tường nước đó.

Đúng ra nếu họ đánh nhau dưới đáy hồ, chắc nàng cũng chưa nhận định được.

Bây giờ, thì họ đã rời đáy hồ, lên cao hơn, gần như sát mặt nước.

Gồ, dù nhỏ, ít nhất cũng có mấy mươi trượng diện tích.

Hai đấu thủ quần nhau, khắp diện tích đó.

Khi Cung Nam Yến phát hiện ra họ, thì họ đang ở tại góc hữu. Nhưng thoáng mắt, họ đã chuyển qua góc tả rồi ! Họ di động rất nhanh, chứ chẳng phải ảo diệu biến hóa gì. Nước hồ dao động, cũng chẳng phải do chiêu thức ngụy di của họ mà phát sanh.

Nước hồ dao động, do họ lội tới lội lui nhanh quá, nước khôngkịp lắng dịu, chỗ họ vừa đi qua sóng dợn chưa tan, họ trở lại liền, sóng nhồi thêm. Sóng chuồng lên sóng, bồi bổ liên tục, thành rung chuyển ầm ầm.

Nếu họ đấu nhau trên cạn, dù có áp lực như thế nào, không gian không chuyển động kinh người như thế ! Chẳng qua, nước dù lỏng, vẫn là một vật hữu hình, do đó, phải có tiếng động mạnh.

Hai đưa bé, tắm hồ, đùa sóng giỡn nhau, còn gây tiếng động ầm ầm, huống hồ hai cao thủ gây nên sóng ! Rồi vì nước dợn, nước xoay, nước từ lâu dù đọng bây giờ bị đảo lộn, chính cái đảo lộn của nước, do họ gây ra, lại cuốn, đẩy họ, thành thân pháp họ nhanh hơn, họ di động nhanh hơn, nước bị đảo lộn nhanh hơn, trong cái vòng lẩn quẩn nước đẩy họ, họ đùa nước, cả hai khuấy động hồ vang lên ầm ầm kinh khủng !Thực ra, trong lúc nầy, họ muốn ngừng, cũng không làm sao ngừng được !

94. Cái Hôn Giết Người

Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu ! Một cuộc chiến quái lạ nhất trên đời, ngàn năm trước chưa xảy ra, ngàn năm sau chẳng xảy ra, một cuộc chiến giữa hai con giao long, giành thủy phận, cực kỳ ác liệt biến hóa, cực kỳ ảo diệu ! Nếu không mục kích tận mắt, một người giàu tưởng tưởng đến đâu, cũng không thể hội nổi ! Cung Nam Yến sững sờ, nước bắn lên, bay vào miệng, nàng cũng chẳng hề hay biết.

Nàng không thể tưởng là trên thế gian này có người dám giao thủ với Thủy Mẫu Âm Cơ.

Lại giao thủ dưới nước ! Mà chừng như có phần thắng thế ! Trong những cơn xoáy của nước hồ, Cung Nam Yến không nhận được người giao thủ với Thủy Mẫu Âm Cơ là ai ! Nhưng, nàng mường tượng đoán ra.

Người đó, phải là Lưu Hương Đạo Soái ! Ngoài Lưu Hương Soái ra còn ai dám so tài với Thủy Mẫu Âm Cơ ?

Nàng điểm một nụ cười, gật gù:

-Lưu Hương ! Lưu Hương ! Đúng là ngươi ! Không thể là ai khác hơn ngươi ! Thực ra, Tiểu Phi đang khổ vô cùng ! Nếu chàng khôn nhờ cái tài ứng biến, nương theo từng cơn nước dợn, thì chắc chắn là chàng đã chìm luôn rồi ! Chìn từ lâu rồi ! Dần dần chàng cảm thấy áp lực quanh mình rất nặng, các mạch máu như có thể vỡ tung bất cứ phút giây nào.

Máu lưu chuyển mạnh vô tưởng, cơ hồ vọt qua thất khiếu, ra ngoài.

Bây giờ chàng mới biết, ở dưới nước chàng vẫn không hy vọng tìm được sanh lộ! Chàng không còn tin tưởng ở cái tài thủy chiến của chàng ! Thủy Mẫu Âm Cơ tỏ rõ có sở trường đánh nhau trong nước ! Có điều chưởng thế của bà kém mãnh liệt phần nào nhỏ mọn thôi ! Bà vẫn lợi hại như trên đất bằng ! Chàng thầm than, trên đời này lại có người tinh tường thủy tánh hơn chàng ! Thế là Tiểu Phi cầm chắc cái chết trong tay ! Rồi chàng lại cảm thấy nước càng phút càng dày đặc, đặc đến độ chàng day trở hết sức khó khăn.

Cuối cùng, chàng hầu như không còn di động được nữa ! Chết, như vậy chết là cái chắc ?

Cái chết, phớt qua, phớt lại, quanh chàng, cái chết sắp len lỏi vào cơ thể chàng ! Ngờ đâu, đúng lúc đó, thân pháp của Thủy Mẫu Âm Cơ chậm lại.

Tay chân bà cũng chậm theo. Tay chân của bà như không còn vâng theo sự điều khiển nữa ! Tiểu Phi thấy rõ hiện tượng đó.

Chàng hết sức mừng rỡ, song lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên công lực của bà suy giảm.

Nhưng liền theo đó, chàng thức ngộ ngay ! Thì ra, bà không lâm vào cảnh lực kiệt mà chính là chân khí kiệt quệ ! Khí kiệt, vì trong nước, bà không thở được. Bất quá, bà giỏi chịu đựng nín thở hơn người, song bất cứ viêc gì, cũng có giới hạn của nó.

Sức chịu đựng, tự nhiên, cũng có giới hạn. Hiện tại, bà đã vượt qua giới hạn đó rồi ! Ở dưới nước nín thở suông, sức chịu đựng còn dài lâu. Nín thở mà phải giao đấu với toàn công lực, tự nhiên giới hạn của sức chịu đựng phải thu hẹp lại.

Cái khối khí tồn trữ trong mình, không bồi bổ, lại còn tiêu phí quá cở, tất phải tiêu hao nhanh chóng.

Hiện tại, Thủy Mẫu Âm Cơ tỏ lộ sự nhọc mệt thấy rõ.

Nếu bây giờ, bà lên bờ thở một lúc, bổ túc sự tiêu hao của cái khối lượng khí, thì chàng phải bị bà đánh bại ngay ! Nhất định không thể cho bà bồi bổ cái phần khí tiêu hao đó được ! Bà thừa nội lực song thiếu khí, là cái may cho chàng, trong khi chàng thừa khí nhưng lực kiệt.

Khí, có thể thay, lực, không thể thay, dù lực ấy có thể thay, cũng phải chậm hơn hơn thay khí ! Được cái may đó, chàng phải lợi dụng triệt để, mới mong thủ thắng.

Tiểu Phi từ lúc nhỏ sống trên thuyền từng tập luyệnthủy tính thuần thục, chàng thở được dưới nước nên chẳng một người nào làm hơn ! Ở dưới nước, chàng thở hầu như dễ dàng như trên cạn.

Đột nhiên, Thủy Mẫu Âm Cơ chuyển mình, ngã ngữa người ra, trầm đầu xuống chổng chân lên đạp bảy lượt.

Cước lực của bà rất mạnh, nước dợn thành sóng, bọt nước bốc cao, sóng nước dồn tới có thể đập vỡ ngực Tiểu Phi.

Tránh những ngọn sóng của bà, là việc rất dễ dàng đối với Tiểu Phi, bất quá chàng chuồn mình qua một bên.

Song, chàng không tránh như vậy, trái lại, chàng vọt mình lên phía hậu.

Nương bảy cái đạp đó, Thủy Mẫu Âm Cơ trồi lên mặt hồ.

Sóng cuốn dòn, nhô lên bọt nước bắn theo, tung luôn bà lên cao.

Trong trường hợp đó, Tiểu Phi làm sao ngăn chặn bà lên bờ được ?

Chàng khẩn cấp phi thường. Nếu chàng phản ứng chậm một chút là bà lên bờ ngay, hoặc giả bà không lên bờ, bà cũng thở được mấy hơi.

Được tiếp tế phần khí, bà trở xuống nước, chàng còn mong gì chống trả với bà ?

Việc gấp phát liều, Tiểu Phi vọt theo, chụp hai chân của Âm Cơ.

Âm Cơ nằm mộng cũng không tưởng nổi là Tiểu Phi mạo hiểm đến độ đó.

Nhưng, quá bất ngờ, bà cũng không biết làm sao tự giải thoát vòng tay của chàng.

Rồi bà bị Tiểu Phi trì xuống nước.

Bà vừa kinh hãi vừa giận dữ, vung chưởng đánh xuống đầu chàng.

Hai tay ôm chặt đôi chân Âm Cơ, Tiểu Phi không làm sao chống đỡ được mà chàng không thể buông tay, dù biết rằng không buông tay đỡ chưởng là mất mạng ! Bởi chàng nghĩ nếu buông tay, chàng chẳng bao giờ còn có dịp ngăn chặn bà lên bờ.

Bà lên bờ được, chàng cũng phải chết.

Vả lại, chàng buông tay thì đôi chân của Âm Cơ được tự do bà sẽ tung cho chàng mấy đá, chàng cũng chết ! Lập tức chàng hất mạnh chiếc đầu vào rốn bà.

Càhng hất quá mạnh , bà bật ngữa về phía hậu. Theo đà bật ngữa cánh tay quật trở lên.

Cái chưởng đó không giáng xuống được.

Thật là một cuộc chiến kỳ lạ ! Song phương đều là cao thủ, nhưng họ không đánh nhau bằng một chiêu thức nào.

Họ đánh, như hai người chẳng biết võ công ! Kể lại chuyện họ đánh nhau cho người nghe, chắc chắn là ai ai cũng cho là chuyện hoang đường ! Thủy Mẫu Âm Cơ nghe toàn thân tê dại.

Cái cảm giác tê dại này, không khó chịu, trái lại tạo cho bà một đê mê kỳ thú.

Bình sanh bà chỉ tê dại khi bà lọt trong vòng tay của Hùng Nương Tử.

Dù bà từng mượn Cung Nam Yến thay thế tạm, thay thế giả vờ Hùng Nương Tử, song bà vẫn không tê dại, đê mê.

Bởi, đối với Cung Nam Yến, cái xúc giác chỉ là một nữ nhân với nữ nhân.

Với Hùng Nương Tử, xúc giác đó mới thật là nam nhân với nữ nhân.

Bây giờ Tiểu Phi chạm vào da thịt bà, lại chạm vào chỗ kín, cái chỗ dễ gây đê mê nhất.

Trừ ra bà thật sự mất thở, hiện tại thì bà nhũn người, như sẵn sàng hiến dâng, không còn một phản ứng nào cả.

Tiểu Phi cũng biết, dùng đến cái lối công kích đó, thật không đẹp chút nào.

Song, trong lúc giành cái sống, chàng còn đắn đo làm sao được ?

Nhân lúc bà ngữa người ra chàng chồm lên một chút, ôm chặc quanh ngực bà, đồng thời đôi chân kẹp cứng đôi đùi của bà.

Trong tư thế đó, chàng cố đè bà xuống, càng xuống sâu trong nước càng có lợi cho chàng.

Thủy Mẫu Âm Cơ nghẹt thở rõ rệt.

Chốc chốc, bà trào bọt mép, hơi thở qua miệng biến thành bọt, bọt sôi ục ục, nổi lên mặt nước.

Không hít vô, lại thở ra, làm sao chịu đựng lâu hơn ?

Tiểu Phi thắng thế rồi.

Cái thắng không vinh quang gì, song vẫn là thắng.

Có thắng, mới có sống. Miễn sống được thì thôi, thắng bằng cách nào, dù thắng dơ dáy, vẫn hơn cái bại.

Chỉ trong vài phút giây nữa là Thủy Mẫu Âm Cơ phải chết.

Bà chết là cái chắc ! Ngờ đâu, bất thình lình, Tiểu Phi cùng Thủy Mẫu Âm Cơ bị tung bổng người lên.

Tiểu Phi hết sức kinh hãi, tự hỏi áp lực nào bên dưới đáy hồ, mãnh liệt đến độ đẩ cả hai lên mặt nước, trong khi chàng dùng tận công lực ghìm bà xuống cho bà mất thở.

Thì ra, họ loay hoay với nhau, cả hai cùng di động đến tảng đá ngăn con đường hầm bí mật.

Cung Nam Yến ở trên bờ, ấn nút cớ quan, tảng đá xê dịch, nước từ trong con đường hầm bí mật, vọt ra bắn thành thủy trụ, độn cả hai lên.

Trụ nước đó, mạnh phi thường, có thể xoi thủng một lớp đất dày huống hồ hai xác thân người ?

Nguy ! Cả hai lên khỏi mặt nước rồi. Nếu Thủy Mẫu Âm Cơ thở được vài hơi thôi, bà sẽ lấy lại khí lực và bà vùng khỏi sự kiềm hãm của chàng ngay.

Bà sẽ chuyển nguy thành an, từ bại thành tháng, từ chết trở về sống.

Tình thế sẽ thay đổi và Tiểu Phi phải mất mạng ! Bất giác chàng liều một lần nữa.

Chàng áp mặt vào mặt bà, dùng miệng bít miệng bà, dùng mũi bít mũi bà.

Chàng nhất định không cho bà thở.

Ghì bà như vậy, mũi kề mũi, miệng kề miệng, chẳng khác nào đôi nam nữ đang hô nhau mê ly, thống khoái ! Vũ trụ cô đọng lại trong nụ hôn đê mê đó ! Thủy Mẫu Âm Cơ có cảm giác gì ?

Tiểu Phi có cảm giác gì ? Thủy Mẫu Âm Cơ rung rung. Tiểu Phi càng ghì mạnh.

Thủy Mẫu Âm Cơ rung, vì đê mê hay vì giãy chết ? Tiểu Phi ghì mạnh vì khoái cảm hay vì cái ý sát nhân ?

Vô luận làm sao, chàng không cho bà thở ! Bọn đệ tử Thần Thủy Cung tản mát khắp nơi, lề nhà, góc cây, bờ hồ, hoặc một vài nàng, hoặc ba bốn nàng, ung dung, phân tán.

Đó là cái cảnh lúc bình thường.

Nhưn, giờ đây, tất cả đều quy tụ lại, bên bờ hồ.

Tất cả đều ngây người như tượng gỗ.

Chúng là những cô nhi, do Thủy Mẫu Âm Cơ nhặt từ bốn phương trời mang về đây, bình sanh chưa từng tiếp cận một nam nhân, song tất cả đã trưởng thành, xuân tâm phơi phới, tình dục rạt rào.

Có nàng nào thấy cảnh nam ghì nữ, mà lăn lộn mà quần quại, mà quấn quíu nhau như thế chưa ?

Chúng ngẫn ngơ vừa kinh hãi, vừa rạo rực, mà cũng vừa đê mê tựa hồ chính mình đang quần quại trong vòng tay của một nam nhân miệng uống hơi, mũi hít hơi nhau ! Chúng chưa nhận rõ, cặp nam nữ đang diễn trò dâm dật đó là ai.

Nhưng trụ nước, vọt lên, bắn đôi nam nữ lên theo.

Thì ra, nữ là sư phó, nam là con người lạ mặt. Nam càng ghì mạnh, nữ càng quằn quại.

Chỉ đến lúc này, chúng mới thấy rõ nụ hôn mê ly, khoái trá, chứ lúc cả hai còn ở trong nước, chúng chỉ thấy họ nhập một lại, chúng tưởng tượng thôi … Thấy rõ rồi, chúng càng rạo rực.

Song phút giây khoái trá trước cảnh tượng diễn ra không kéo dài được chúng trở về thực tại, và nhận ngay cái nguy cơ của sư phó.

Sư phó của chúng là một thánh nữa, nam nhân nào lại dám chạm vào ? Chẳng lẽ sư phó chúng lại đồng tình cho cái sự ghì nhau, ôm nhau như thế ?

Sư phó là một người đáng kính, chẳng lẽ bà lại làm cái việc đó, ngay trước mắt chúng, làm một cách lộ liễu, giữa khoảng trống trải như thế này ?

Nhất định là có một sự xâm phạm, một sự cưỡng hiếp rồi.

Mà trên thế gian này, ai cưỡng hiếp nổi sư phó chúng ?

Chúng sững sờ, mắt tợn trừng, nhìn cả hai ghì nhau … Tiểu Phi càng cố bít miệng, bịt mũi Thủy Mẫu Âm Cơ.

Thân hình của bà càng phút càng nhũn lại. Lúc quằn quại, cố vùng thíat khỏi sự kềm hãm của Tiểu Phi, phần nghẹt thở, bà đỏ mặt lên. Gương mặt đó dần dần biến thành trắng nhợt.

Bà đã mất khí lực trọn vẹn, và bà sắp chết đến nơi rồi ! Tiểu Phi không dám nhắm mắt, bởi nhắm mắt lại là công lực mất liên tục lập tức. Cho nên, chàng thấy rõ từng cái giật của các đường gân, thớ thịt, từng cái nhít động của những sợi lông tơ trên mặt bà.

Chàng biết gân, thịt, lông còn giật mạnh, là tim bà còn đập mạnh, chỉ khi nào gân, thịt, lông yếu lại thì bà cũng yếu, là lúc gân, thịt, lông ngưng giật thì tim bà nhưng đập, bà chết ! Chàng càng cố ép mũi, ép miệng sát hơn kín hơn.

Trong phút giây, chàng như thương cảm cho bà, bởi nam nhân nào lại không thương cảm khi một nữ nhân nằm ngoan ngoãn trong vòng tay của mình ? Bà cương cường, kiên quyết, ai ai cũng ngán, thế mà giờ đây, bà nhũn người trong tay chàng, bà ngoan ngoãn quá chứng, lòng nhân của chàng đột nhiên bị khích động, chàng thương cảm bà là lẽ tự nhiên.

Nhưng, thương cảm bà là một lẽ, chàng thương chính chàng là một lẽ khác.

Chàng giành quyền sống, chàng không thể nhường quyền sống cho bà, còn chàng chấp nhận cái chết.

Không, không ai nhân đạo nhường cả cái sống của mình, chịu chết cho kẻ khác sống nhất là kẻ đó muốn giết chàng, vì thất thế mà không thực hiện được ý nguyện.

Nhường quyền sống cho người khác, không phải là nhân đạo.

Nhường quyền sống cho người khác là ngu. Trừ ra trường hợp nhường cho cha, cho mẹ, thì lại là một vấn đề khác ! Chàng không nỡ giết bà, cũng bắt buộc phải giết bà ! Vì là một sự giành quyền sống, không hơn không kém.

Sự sống và cái chết của cả hai, chỉ cách biệt bằng đường tơ kẻ tóc.

Thủy Mẫu Âm Cơ trừng mắt nhìn Tiểu Phi.

Trong ánh mắt của bà, niềm phẫn nộ Oán độc ngời lên sáng rực, song dần dần ánh sáng đó dịu xuống, cuối cùng thì bà không còn một điểm khí lực nào nữa để phẫn nộ, để oán hận.

Thay vào đó, niềm bi ai hiện ra, rồi những hạt lệ trong trắng kế tiếp vượt bờ mi, rơi xuống nước hồ, hòa với nước hồ ! Bà khóc ! Thủy Mẫu Âm Cơ khóc ! Trên thế gian này, có ai tưởng là Thủy Mẫu Âm Cơ biết khóc chăng ?

Đem sự việc đó thuật lại cho khách giang hồ nghe, chẳng những họ không tin, mà họ còn mắng vào mặt người thuật, là bịa chuyện … Không chẳng phải là chuyện bịa ! Chuyện đó đúng sự thật bởi tử vong là một cái gì công bình nhất, con người lúc sống, oanh liệt, hung ác đến đâu, vĩ đại như thế nào, lúc chết vẫn như người thường.

Tiểu Phi từ từ buông tay.

Chàng có thể giở một thủ pháp nào đó sát hại bà.

Chàng cũng có thể điểm huyệt bà, phòng ngừa bà phản công khi tỉnh lại.

Song, chàng không làm như vậy, bởi Thủy Mẫu Âm Cơ đã khóc mà chàng thì bình sanh không bức hiếp một nữ nhân nào, huống hồ một nữ nhân đang khóc ?

Bà khóc, bà lại chẳng còn một điểm khí lực nào để kháng cự, chàng hạ thủ đoạn sao đành ?

Chàng không lạnh lùng, không tàn khốc như một số người đã phao truyền trên giang hồ.

Ngoài ra, chàng cũng chẳng thông minh tột độ như nhiều người ca tụng.

Có lúc, chàng ngu xuẩn hơn cả những kẻ ngu xuẩn nhất trên đời.

Cây trụ nước bỗng nhiên nãg xuống, Thủy Mẫu Âm Cơ và Tiểu Phi rơi theo.

Trong phút giây rơi xuống, Tiểu Phi cơ hồ quên mất thực cảnh. Dĩ nhiên, chàng không phòng bị.

Hơn thế, trong được trụ nước nâng lên, chàng cảm thấy nhẹ nhàng, rồi trụ nước tan, chàng rơi xuống, khoảng trống không gian và cái rơi làm chàng suýt hôn mê.

Chàng để rơi luôn Thủy Mẫu Âm Cơ, không làm sao ôm bà lại như cũ kịp được.

Vừa lúc đó, một bàn tay xuất hiện, điểm vào người chàng.

Ngh nhói ở một huyệt đạo, chàng chợt nhớ đến một câu nói, chẳng rõ do ai nói:

-Giọt lệ của nữ nhân, là vũ khí tối lợi hại đối với nam nhân ! Tiểu Phi giương tròn mắt thấy, Cung Nam Yến đang nhìn chàng cười lạnh.

Chàng đã được đưa trở lại gian phòng của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Hiện tại, Âm Cơ đang ngồi xếp bằng tròn, đối diện với chàng. Trên gương mặt bà, chẳng một cảm nghĩ nào hiện lộ. Bà đã khôi phục vẻ lạnh lùng như muôn thuở.

Và gương mặt đó vẫn giữ nét kiên cường như muôn thuở. Mường tượng bà chẳng có trải qua một cơn nguy, cái chết cách một đường tơ.

Cung Nam Yến điềm nhiên thốt:

-Ta từng nói, bất cứ ai cũng không thể chiếm tiện nghi trong khu vực Thần Thủy Cung nầy ! Lưu Hương Soái vẫn không ngoại lệ đó ! Nàng trừng mắt nhìn chàng tiếp:

-Bây giờ, ngươi đã nhận là bại cuộc chưa ?

Tiểu Phi thở dài:

-Không nhận cũng không được cô nương ơi ! Cung Nam Yến hừ một tiếng :

-Ngươi còn lời gì để nói lần cuối chăng ?

Tiểu Phi cười khổ :

-Có lẽ không, cô nương ! Cung Nam Yến gật gù, day qua Thủy Mẫu Âm Cơ:

-Mình xử trí hắn như thế nào đây, hở bà ?

Nàng không gọi là sư phó, nàng hgọi là bà ! Như trước đó ! Lối xưng hô đó thânmật quá, như tình nhân xưng hô tình nhân ! Đương nhiên là vậy, họ là đôi tình nhân quái dị.

Thủy Mẫu Âm Cơ trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thong thả buông từng tiếng:

-Hắn là tên tù, theo lẻ, hắn phải do ngươi quyết định số phận hắn ! Tù của ngươi, ngươi được quyền xử trí tùy thích ! Đôi mắt của Cung Nam Yến sáng rực niềm oán độc, nàng điểm một nụ cười không kém oan độc, rồi nàng thốt:

-Tốt ! Thế thì bà giao hắn cho tôi ! Nàng bước đến gần Tiểu Phi.

Bổng, Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Ngươi định áp dụng cái biện pháp đã áp dụng với Hùng Nương Tử ?

Cung Nam Yến sững sờ. Dần dần, gương mặt nàng biến sắc. Cuối cùng, nàng thở ra mấy lượt, đoạn hỏi lại:

-Hắn đã tiết lộ với bà ?

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Thế ngươi không tưởng là hắn đã thấy việc làm bí mật của ngươi ?

Cung Nam Yến không đáp.

Tiểu Phi thấy rõ đôi tay nàng rung lên, tay càng rung, nàng càng nắm chặc lại cố gắng giữ cho đừng rung, song càng cố gắng, tay nàng càng rung mạnh, rung cả đến cánh tay.

Những đầu ngón tay, vốn đỏ, bây giờ biến sắc trắng nhợt.

Lâu lắm, từng phút giây trôi qua, chậm chạp nặng nề.

Bỗng, nàng cao giọng:

-Phải ! Chính tôi giết người đó ! Giả như tôi giết lầm, thì tôi xin đền mạng. Tôi chết, cho vừa lòng bà, nhưng gã kia, gã đã nhìn trộm sự bí mật của tôi, gã phải chết! Bàn tay nàng xoè ra sống tay biến thành đao, nàng chặt sống tay xuống Tiểu Phi.

Nàng nhắm vào yết hầu chàng. Điểm một ngón, nàng thừa giết chàng, song nàng muốn chặt trọn sống tay xuống, cho chàng chết nhanh hơn, cho nàng chắc là giết chết chàng.

Nàng lướt tới, chặt sống tay ngang qua yết hầu chàng.

Chẳng rõ từ lúc nào, trước hay sau, hay đồng thời Thủy Mẫu Âm Cơ cũng đứng lên. Gương mặt bà vẫn lạnh lùng không một cảm tình.

Chẳng rõ bà đã làm gì.

Một tiếng bình vang lê, Cung Nam Yến nhào lăn trên nền phòng. Nàng day mặt lại nhìn bà trừng trừng. Nàng ấp úng qua niềm kinh ngạc:

-Bà … bà … ?

Thủy Mẫu Âm Cơ cũng ấp úng:

-Ta … ta … Đột nhiên Cung Nam Yến bật khóc.

Nàng hỏi qua nức nở:

-Tại sao … tại sao bà không nở để tôi giết hắn ?

Thủy Mẫu Âm Cơ không đáp, lại hỏi nàng:

-Tại sao ngươi nhẫn tâm giết hắn ?

Cung Nam Yến rít lên:

-Hắn ? Ai ? Hắn là ai ? Lưu Hương ? Hùng Nương Tử ?

Âm Cơ nín lặng.

Tiểu Phi trông thấy đôi tay bà rung lên.

Cung Nam Yến ngưng khóc, gào lên:

-Thì ra bà còn yêu hắn ? Thì ra, bà dùng tôi làm vật tượng trưng, qua con người tôi, bà tưởng đến con người khác ? Bà hận hắn song bà tiếc hắn, bà không biết được, tôi giết thay, tôi báo thù cho bà ! Bà co biết không, tôi vì bà mới giết hắn ! Thủy Mẫu Âm Cơ thở dài:

-Ta biết ! Cung Nam Yến hằn học:

-Thế tại sao … bà muốn … bà muốn … Âm Cơ tiếp:

-Ngươi không giết hắn, ta cũng giết hắn. Song, ngươi giết hắn, ta phải vì hắn, báo thù ! Vô luận là ai giết hắn, ta cũng báo thù cho hắn ?

Cung Nam Yến trầm lặng giây lâu, đoạn cất giọng trầm buồn thốt:

-Ý tứ của bà, tôi hiểu ! Cái ý tứ của Âm Cơ, thật ra, chẳng có gì khó hiểu.

Một đứa bé lầm lỗi, cha mẹ nó phải phạt nó, đánh nó, nhưng chỉ có cha mẹ nó được phạt, được đánh thôi. Nếu người ngoài dánh nó, cha mẹ nó phải đau lòng, có thể sanh sự với người đó.

Bởi, cha mẹ nó thương nó, yêu nó.

Bởi, ai ai cũng ích kỷ, không nhiều thì ít.

Hùng Nương Tử có lỗi với bà, bà có thể làm gì lão thì cũng được.

Nhưng nhất định là không dung thứ cho gã chạm đến lão.

Chạm đến lão là khinh thường tình ái của bà, chạm tự ái của bà.

Bà thở dài:

-Ngươi hiểu được là tốt ! Ta hy vọng ngươi hiểu ! Cung Nam Yến trầm giọng:

-Tuy nhiên, bà đừng quên, nếu chẳng phải tôi, bà … Âm Cơ chận lại:

-Ta biết, ngươi cứu ta, nhưng đó là việc khác, ta có cách khác đáp ơn ngươi ! Bà tiếp luôn:

-Ta mai táng ngươi trọng thể ! Cung Nam Yến trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, nàng nhếch môi, vẽ một nụ cười thê thảm, thốt:

-Bây giờ, tôi mới hiểu rõ, tại sao bà muốn giết tôi ! Âm Cơ điềm nhiên:

-Ạ ?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Bà giết tôi vì tôi đã cứu bà ! Âm Cơ vẫn điềm nhiên:

-Ạ ?

Cung Nam Yến tiếp:

-Tôi chết rồi, trên đời này còn ai biết bà bị Lưu Hương đánh bại ? Còn ai biết tôi đã cứu bà ? Bình sanh, bà không chịu nổi cái thẹn bị đánh bại. Cho nên, bà không thể không giết tôi ! Giết tôi để diệt khẩu, giết tôi để không nhục, giết tôi để người đời cứ tưởng bà là vô địch ! Thủy Mẫu Âm Cơ thở dài:

-Ta biết từ lâu, ngươi rất thông minh, càng ngày ngươi càng thông minh hơn ! Cung Nam Yến giật mình, lẩm nhẩm:

-Tôi thông minh hay tôi ngu xuẩn, chính tôi cũng không biết rõ ! Nàng nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Không gian trầm đọng, nặng nề. Mỗi người đều nghe một áp lực đè mạnh lên tâm tư.

Chừng như ai ai cũng nín thở ?

Tiểu Phi không muốn phá vỡ cái trầm lặng quanh chàng. Đúng ra, chính chàng không dám ! Thời khắc trôi qua trong im lặng nặng nề đó, chầm chậm, chầm chậm.

Bỗng, Thủy Mẫu Âm Cơ hướng mắt sang Tiểu Phi, nhìn chàng trừng trừng, một lúc lâu hỏi:

-Ngươi có nhận là ta giết nàng vì nàng cứu ta chăng ?

Tiểu Phi trầm ngâm giây lâu, đáp:

-Tại hạ nghĩ bà không thuộc hạng người quen hành động như vậy ! Âm Cơ hừ một tiếng:

-Nàng phân tách ta như vậy chẳng lẽ ngươi không nghe ?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Nàng thuộc hạng người đó, nàng tưởng bà cũng như nàng, nên lập luận như vậy thôi ! Âm Cơ như ánh mắt nhìn về phương trời xa, mơ màng lẩm nhẩm:

-Phải ! Nàng thuộc hạng người như vậy, nên có lập luận đó ! Ngươi không thuộc hạng người của nàng, nên có ý nghĩ khác ! Cũng bởi ngươi không thuộc hạng người của nàng, nên nàng mới có cơ hội cứu ta ! Nếu Tiểu Phi tàn độc, thì bà đã mất mạng rồi ! Chàng không tưởng là bà cũng hiểu được điều đó ! Chàng hy vọng Thủy Mẫu Âm Cơ không cùng hạng người với Cung Nam Yến.

Bởi nếu lập luận của Cung Nam Yến đúng, bà cũng giết chàng luôn như giết nàng, giết để diệt khẩu ! Chẳng những diệt khẩu, bà lại còn phô trương một thành tích là bà đã đánh bại Lưu Hương Soái ! Nhưng thực sự, bà có phải mẫu người do Cung Nam Yến nêu ra chăng ?

Tiểu Phi làm gì dám quả quyết ?

Điều mà chàng chắc chắn, là tính mạng chàng đang ở trong tay Âm Cơ ! Hoàn cảnh, trước cũng như sau, không thay đổi gì cả, chung quy vẫn nguy nhừ thường ! Nghĩ đến đó, Tiểu Phi xuất mồ hôi lạnh.

Cả hai không nói gì với nhau lâu lắm.

Sau cùng Âm Cơ hỏi:

-Ngươi biết tại sao lần này, ngươi thất bại chăng ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Biết với chẳng biết, có khác gì đâu ? Biết cũng thế, không biết cũng thế ! Chung quy vẫn là một kết cuộc thôi ! Âm Cơ lạnh lùng:

-Ngươi thất bại lần này, là tại cái tâm của ngươi quá mềm ! Tiểu Phi hỏi lại:

-Còn bà ? Cái tâm của bà cứng lắm sao ?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc. Bỗng bà cười lạnh:

-Cái tâm của ta ? Ngươi cho là ta có một cái tâm như mọi người ?

Tiểu Phi thở dài không đáp.

Bà không có tâm ? Thế thì chàng hết hy vọng rồi ! Ngờ đâu, Thủy Mẫu Âm Cơ trầm buồn gương mặt tiếp:

-Chỉ vì ta không có chi cả, đến cái tâm cũng không, cho nên ngươi sống hay chết, điều đó không quan hệ gì đến ta. Vả lại, ta cũng lười quá, lười cả việc giết ngươi ! Bỗng, bà phất bàn tay, giải khai huyệt đạo cho chàng.

Tiểu Phi sững sờ. Chàng nằm mộng cũng không tưởng bà dành cho chàng một lối cư xử như vậy ! Lâu lắm, chàng mới ấp úng:

-Bà … chẳng lẽ bà … đã nghĩ … Âm Cơ cao giọng:

-Ta nghĩ sao, điều đó không quan hệ đến ngươi. Hãy đi đi ! Đi gấp ! Đừng chần chờ, ta thay đổi chủ ý, ngươi sẽ chết ! Bà gọi một đệ tử bảo:

đưa người này, đến gặp Tam thơ ngươi, bảo Tam thơ ngươi phóng thích luôn ba người kia ?

Tiểu Phi xốc lại y phục, nghing mình:

đa tạ Cung chủ ! Thủy Mẫu Âm Cơ bất động, như một lão tăng nhập định.

Chừng như bà vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Thạch môn từ từ khép lại ngăn chận tầm mắt của Tiểu Phi.

Bên trong thạch môn, Thủy Mẫu Âm Cơ khuất mình, khuất nhãn tuyến của chàng, khuất luôn với thế giới ! Cửa đó, do bà chế tạo.

Tiểu Phi thở dài.

Chàng biết, từ nay người đời sẽ không còn ai mong gặp bà ta ! Nếu chàng không được đối diện với bà trong dịp này, thì vĩnh viễn chàng chỉ nghe nói đến bà như nghe nói đến một nhân vật trong thần thoại ! Và chàng phải ân hận về điều đó ! Song, chàng đã gặp bà rồi ! Kể ra, chàng cũng còn may mắn hơn một số người khác ! Chẳng hiểu nghĩ sao, chàng thương cảm cho bà vô cùng ! Đệ tử túc trực hầu hạ bà, vừa kinh hãi, vừa hiếu kỳ, hiển nhiên chúng tự hỏi giữa chàng trai anh tuấn kia với sư phó chúng, có mối quan hệ gì.

Tiểu Phi quay mình, trầm giọng:

đi thôi ! Chàng không tưởng được một bất ngờ lại đến liền với chàng sau đó.

Chàng chưa bước đi một bước, thì Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành đã đến.

Họ đến với vẻ vội vàng thấy rõ.

Thấy Tiểu Phi, họ sững sờ ra mặt.

Hồ Thiết Hoa kêu to lên:

-Lão Xú trùn ! Sao ngươi thoát được ?

Tiểu Phi cũng kêu lên :

-Tại sao các vị thoát được ?

Cả hai cùng kêu lên, đồng thời, rồi cùng bật cười, đồng thời.

Họ gặp nhau, vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, bởi họ không tưởng là còn sống được, còn gặp nhau được ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ngươi nói trước đi ! Tiểu Phi cũng thốt:

-Ngươi trước đi ! Việc của ta dài lắm ! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành, nhếch nụ cười khổ:

Nói ra, thấy thẹn vô cùng ! Cả ba chúng ta, hiệp sức lại vẫn chưa phảo là đối thủ của Thủy Mẫu Âm Cơ ! Nếu không nhờ người cô của Dung Nhi, có lẽ bọn ta không còn trông thấy ngươi ! Tiểu Phi trố mắt:

-Bà ấy phóng thích các vị ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Phải ! Bà với cái nàng Cửu muội nào đó, hỏi cung chúng ta. Tự nhiên, chúng ta chẳng nói chi cả. Nàng Cửu muội đó, quả thật là tay hung ác ! Nàng toan dùng cực hình, bức bách bọn ta, song người cô của Dung Nhi không đồng ý, bảo rằng bọn ta đều có thân phận trên giang hồ, phải lấy lễ đối xử với bọn ta. Liễu đầu Cửu muội bất mãn, cho là người cô Dung Nhi thông đồng với bọn ta … Y căm hờn rít lên:

-Con liểu đầu đó, đáng ghét thật ! Nàng buông nhiều tiếng khó nghe vô cùng.

Bà ấy thoạt đầu còn cố nhẫn, cuối cùng không nhẫn được nữa, bất thình lình xuất thủ điểm huyệt nàng.

Tiểu Phi thoáng biến sắc :

-Bà mạo hiểm !

95. Ra Không Phải Dễ

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Chính ta cũng phải kinh ngạc, không tưởng bà dám làm một việc như vậy ! Còn ai không biết quy luật của Thần Thủy Cung sum nghiêm như thế nào ! Bà làm như vậy, có khác chi thừa nhận sự vu oan của Cửu muội ! Và bà làm sao tránh khỏi bị kết án phản sư, quán thông với địch ? Cái tội đó, lớn vô cùng, chết là chắc rồi, sợ trước khi chết còn phải trải qua một số cực hình tàn khốc là khác ! Bà điểm huyệt Cửu muội rồi, trấn định tâm thần lại. Bà giục bọn ta gấp đi tìm ngươi. Bà nói là có thể ngươi đã sa vào tay Thủy Mẫu Âm Cơ rồi, có thể ngươi đã bị hại rồi … Tiểu Phi hỏi gấp -Còn bà ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Bà đã quyết tâm, bà xem cái chết như không, đã làm được một việc, thì bà làm luôn tất cả mọi việc, bởi trước sau gì bà cũng chết. Bà cho biết vị lão ni câm điếc, là đại sư thơ của bà, vi phạm môn quy, nên ra thân thể đó ! Bà ân cần dặn dò bọn ta, nếu có thể hãy chiếu cố lão ni.

Tiểu Phi dậm chân:

-Thế là bà chuẩn bị tiếp nhận cái chết ! Nhưng bà không chờ ai hành phạt, bà quyết định tự sát … Hồ Thiết Hoa u buồn tiếp:

-Có thể như vậy lắm ! Chúng ta đi rồi, bà tự đóng cửa thạch thất. Bà tự nhốt mình. Bọn ta biết là sự chẳng lành, định làm một cái gì cho, nên yêu cầu bà mở cửa. Bà cự tuyệt, nhất quyết không mở, bà không muốn nghe chúng ta nói gì nữa ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Thủy Mẫu Âm Cơ nghiêm lạnh với đồ đệ quá đáng ! Đến cái chết của đệ tử, chết vì tội lỗi, bà ta cũng không cho người ngoài trông thấy ! Bà có thể sống trên đau khổ của thiên hạ được như thế sao ?

Hồ Thiết Hoa chẳng rõ chàng ngụ ý gì qua câu nói đó.

Chết mà không cho người ngoài biết ?

Cái quy luật gì oái oăm thế ?

Y có biết đâu, chính Thủy Mẫu Âm Cơ cũng áp dụng môn quy đối với chính bà ?

Và hiện tại bà cũng đã tự nhốt mình rồi ?

Y thở ra, thốt:

-Vô luận làm sao, chúng ta vẫn cảm kích người cô của Tô Dung Dung ! Tiểu Phi trầm buồn một lúc, mặc niệm về người thiếu phụ vì bọn chàng mà chuốc lấy tai họa bất ngờ.

Lâu lắm, chàng mới hỏi:

-Rồi các vị làm sao đến được nơi đây ? Người cô của Dung Nhi chỉ đường ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Không ! Tiểu Phi lấy làm lạ, hỏi tiếp:

-Thế thì ai chỉ ? Chẳng lẽ tự các vị tìm ra ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Dung Nhi ! Sau khi ngươi đi rồi, bọn ta có hỏi nàng, thoạt đầu nàng không chịu chỉ. Nhưng sau một ngày chờ đợi, ngươi không trở lại, nàng nóng nảy, lo sợ cho ngươi.

Tiểu Phi hấp tấp hỏi tiếp:

-Nàng có đi theo các vị chăng ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nàng ngại, theo bọn ta thì bất tiện … Tiểu Phi càng lo sợ hơn:

-Rồi nàng làm sao ?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Nàng bảo, nàng đến Bồ Đà Am hội họp với bọn Tống Điềm Nhi, rồi sau đó tìm cách vào cung. Ta khuyên nàng trầm tỉnh, nàng khuyên ngược lại ta ! Y cười, tiếp:

-Nàng tin tưởng nơi ngươi quá độ, nàng cho rằng dù ngươi gặp cảnh nguy hiểm đến đâu, vẫn có phương pháp tự cứu cả ! Đái Độc Hành cười khổ:

-Thực ra, nàng có lòng lo ngại cho bọn lão phu đó. Nàng ân cần dặn dò, chẳng nên xuất thủ. Song đến đây rồi, bọn lão phu quên mất điều đó ! Lão day qua hỏi Hoàng Lỗ Trực:

-Việc làm của y, Lưu Hương Soái đã hiểu tường tận, thời gian trước, y có một tác phong mà hầu hết đồng đạo võ lâm đều lên án ! Song, gần đây y cải hối, quay về con đường chánh, kể ra cũng đáng tha thứ cho y ! Lão lại đề cập đến Hùng Nương Tử.

Bởi, tất cả vào đây, đều vì Hùng Nương Tử.

Hoàng Lỗ Trực không nói gì, Tiểu Phi thở dài thốt:

–Tại hạ hiểu hết những nổi khổ tâm của lão ấy. Rất tiếc … Chàng buông lửng câu nói.

Đái Độc Hành cũng thở dài:

-Kể về hành vi của y ngày trước, thì y có chết mười lượt cũng chưa đủ đền bù tội ác. Song … Lão dừng lại một chút, đoạn hỏi:

-Lão phu muốn biết, người nào đã hạ sát y ?

Tiểu Phi mơ màng, như để nhìn về cảnh cũ:

-Người giết lão cũng đã bị giết rồi ! Thần Thủy Cung chủ đã báo thù cho lão.

Bây giờ. Một nhà ba mạng của lão, có lẽ đã hiệp nhau trong cõi hư vô. Tiền bối còn thương xót làm chi, bởi nghĩ ra, đó là một hạnh phúc cho lão. Tại dương gian, sống chia ly, về hư vô, lão vui đoàn viên với những kẻ thân yêu ! Ba mạng ?

Dĩ nhiên, trong số đó, có Hùng Nương Tử và Tư Đồ Tịnh.

Còn người thứ ba ?

Chẳng lẽ là Thủy Mẫu Âm Cơ ? Và nếu đúng là Thủy Mẫu Âm Cơ, thì chàng khẳng định là bà ta chết rồi sao ?

Đái Độc Hành thở ra:

-Lưu Hương Soái nói đúng ! Một ngấn lệ mỏng chớp lên nơi ánh mắt của lão anh hùng.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay lên vai Tiểu Phi, hỏi:

-Còn ngươi ? Làm sao ngươi đi được ? Chẳng lẽ Thủy Mẫu Âm Cơ … Y điểm một nụ cười thần bí không nói tiếp.

Tiểu Phi trừng mắt, nhìn y gắt:

-Ta đã thoát ra được rồi, thì ngươi còn quan tâm làm gì nữa chứ ? Bằng cách nào cũng thế thôi, ngươi hãy câm cái mồm chó cho ta nhờ.

Rồi chàng tỏ vẻ lo ngại:

-Còn bọn Dung Nhi ? Tại sao họ chưa đến đây ? Họ có gặp trở ngăn chi chăng ?

Bỗng chàng day qua nàng đệ tử Thần Thủy Cung, nàng đã được lịnh đưa chàng đến gặp người cô của Tô Dung Dung, điểm một nụ cười hỏi:

-Cô nương có thể cho tại hạ biết phương danh chăng ?

Thiếu nữ đó, đứng nghe từ đầu câu chuyện sững sờ bất động như tượng gỗ.

Nàng muốn bỏ đi từ lâu, không thích nghe nhiều, song không dám rời cục trường.

Nàng còn hãi hùng qua câu chuyện giữa bọn Tiểu Phi.

Nàng đáp:

-Tại hạ tên là Nam Tần ! Thốt xong, Nam Tần đỏ mặt.

Tiểu Phi lấy làm kỳ. Đã là nữ nhân, sao nàng xưng tại hạ ?

Chàng trố mắt nhìn nàng.

Nam Tần lúng túng một lúc, tiếp luôn:

-Tại hạ là một á nam, có họ xa với Cung Nam Yến, vì chuộng võ nên theo Cung Nam Yến vào cung, do đó phải ăn mặc theo nữa nhân. Tại hạ vào đây không lâu lắm. Đáng lẽ, tại hạ không có mặt thường thường tại phòng riêng của Cung Chủ, bởi sợ tiết lậu lai lịch của mình, song vì hôm nay, sự việc xảy ra có thể cho là một đại biến cố trong cung, nên phải theo các đệ tử khác đến đó. Cung chủ cũng biết tại hạ nương náu trong cung, nhưng người không làm khó dễ chi cả, bởi Cung Nam Yến đã bảo lãnh cho tại hạ. Võ công của tại hạ do Cung Nam Yến truyền dạy, chứ tại hạ ít tiếp cận cung chủ.

Lại một điều phát giác lạ lùng.

Tiểu Phi nghĩ:

-Có đúng Nam Tần là người trong họ của Cung Nam Yến chăng ? Hắn vào đây, tại sao hắn không bị Cung chủ yêu dấu một cách quái dị như các nữ đệ tử khác ?

Nếu hắn bị yêu như vậy, thì Cung chủ đã phát hiện ra tình trạng ái nam ái nữ của hắn rồi, và chắc chắn bà đã đuổi hắn ra khỏi cung, nếu không nỡ giết hắn.

Có lẽ bà ngại Cung Nam Yến, nên chẳng sờ mó đến hắn ! Do đó, đủ thấy Cung Nam Yến có thế lực trong cung không nhỏ chừng như Thủy Mẫu Âm Cơ cũng nể nang nàng phần nào ! Chàng hỏi:

-Cung chủ có … đụng chạm chi đến các hạ chăng ?

Nam Tần lại đỏ mặt, giải thích chàng nghe, như chàng đã nghĩ. Hắn lại cho biết, trừ Cung Nam Yến ra, trong cung chẳng ai hiểu hắn là ái nam cả.

Bây giờ, hắn nói thật lai lịch với Tiểu Phi, là vì hắn nghĩ nếu đúng như lời chàng, thì Thủy Mẫu Âm Cơ đã chết, bà ấy chết thì hắn phải rời cung, mà dù bà không chết, Cung Nam Yến cũng đã chết rồi, hắn vẫn phải rời cung, càng sớm càng tốt.

Bởi hắn phải rời cung, thì hắn cần gì giấu diếm lai lịch ?

Hơn nữa, hắn nói rõ như vậy, để chứng tỏ hắn không đồng tình với Thủy Mẫu Âm Cơ và các bạn đồng môn trên mọi phương diện sinh hoạt ở đây.

Tiểu Phi không cần tìm hiểu sâu hơn về hắn, chàng dịu giọng hỏi:

-Bọn tại hạ muốn đến Bồ Đề Am chẳng hay các hạ có thể đưa đường được không ?

Nam Tần nhìn vào thạch môn.

Bên trong thạch môn, Thủy Mẫu Âm Cơ còn sống hay đã tự sát rồi ?

Hắn do dự một chút:

-Sư phó không bảo điều đó, tại hạ chẳng biết nghĩ sao ?

Hắn vẫn gọi Âm Cơ là sư phó như các đệ tử kia, mặc dù hắc chỉ học võ với Cung Nam Yến, do đó, hắn xưng hô các đại đồ đệ của Âm Cơ là sư thơ sư tỷ.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Các hạ yên trí. Nhất định bà ấy không trách cứ đâu ! Bà làm sao trách cứ được chứ ?

Nghĩa là chàng cho rằng bà chết rồim, dù còn sống cũng như đã chết, bởi vĩnh viễn bà không rời thạch thất ! Nam Tần cắn môi, suy nghĩ.

Tiểu Phi nắm tay hắn:

-Mình đi thôi ! Tiểu huynh đệ ! Nam Tần muốn rút tay về.

Tuy hắn là một ái nam, hắn vẫn nặng về nữ tính, chạm tay nam nhân hắn đỏ mặt.

Hắn muốn nói chi đó, song không nói được, cũng không thể trì lại, bởi Tiểu Phi đã lôi hắn đi rồi.

Hắn đành bước theo.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Mình phải nhìn nhận lão Xú Trùn có thủ đoạn lung lạc lòng người ! Đái Độc Hành gật gù :

-Thủ đoạn đó, lắm khi hữu dụng hơn võ công ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Hắn thành công với cả nam nhân, thì nữ nhân nào kháng cự nổi hắn chứ ?

Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Mỗi người có một đặc điểm trời sanh ! Như Hồ lão đệ thì kể như vô địch về tửu lượng ! Hồ Thiết Hoa cười vang ! Theo con đường bí mật đi tới, đến đáy hồ, lại đi theo con đường khác nữa, từ từ đi lên, đến một cái thềm, thềm co hơn mười bậc lên khỏi bậc trên, có lối ra.

Nam Tần thốt:

-Bên trên, là Bồ Đề Am, một trong nhiều cửa xuất nhập của Thần Thủy Cung.

Đại sư thơ trấn đóng tại đây, mới trông ai cũng tưởng đại sư thơ hung dữ lắm, song cái tâm của chị ấy rất hiền, phàm ai van cầu khẩn thiết, đại sư thơ cuối cùng rồi thỏa thuận theo ! Kể cả việc đưa vào cung ! Bây giờ, hắn tạm quên sợ hãi, trở nên thân mật với Tiểu Phi.

Hắn vẫn để nguyên tay trong tay Tiểu Phi, và hy vọng chàng nắm mãi.

Nhưng, Tiểu Phi không còn tâm tình vờ vĩnh với hắn nữa ! Đến đây rồi, chàng khẩn cấp tột độ.

Chàng tự hỏi, vị đại sư thơ của Nam Tần có cái hiền, thế tại sao bọn Lý Hồng Tụ không xuất hiện ?

Họ chưa đến am ? Hay đến am rồi, họ bị ngăn trở ?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nghe nói, ai muốn do con đường nầy vào, tất phải nằm trong một chiếc rương, có đúng vậy không ?

Nam Tần đáp:

đúng vậy ! Vị đại sư thơ không thể ly khi nơi nầy, cho nên không đưa đường ai được, bắt buộc phải để người nằm trong rương, rồi thả theo giòng nước, nước chảy chiếc rương vào cung.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi một thoáng đoạn thốt:

-Xem ra Liễu Vô My cũng nói được một sự thật ! Tiểu Phi chỉ cười khổ không đáp.

Chàng phát hiện ra, Liễu Vô My rất sành khoa nói dối và người sành nói dối, thình thoảng chen vào câu chuyện một sự thật khiến cho người nghe dù không tin cũng phải tin, bởi sự thật này đánh tan mọi nghi ngờ kia.

Nam Tần tiếp:

-Lối xuất nhập, ở dưới chiếc bồ đoàn của đại sư thơ, các đệ tử lúc bình thường không thể nào đến đây, bởi từ sau ngày đại sư thơ phạm tội đến nay, sư phó cấm mọi người đến tiếp cận với chị ấy ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bà ấy phạm tội gì ?

Nam Tần lơ là:

-Tại hạ ... không được rõ lắm ! Đúng là hắn không muốn nói.

Hắn đi nhanh đến vách, nắm chiếc vòng treo nơi đầu dây giật giật.

Một tiếng coong vang lên, tiếp nối là một loạt tiếng dội từ phía vách khác vang theo rền như một hồi chuông.

Nam Tần giải thích:

đại sư thơ ngồi trên bồ đoàn đó suốt ngày, không màn đến việc gì, phải làm theo cách đó, mới thông báo cho chị ấy biết được ! Hồ Thiết Hoa bắt đầu khẩn trương, muốn cửa mở ngay cho y vào xem cho biết tình hình bên trong am.

Ngờ đâu, tiếng báo hiệu vang lên lâu rồi, bên trong cửa không mảy may động tịnh.

Nam Tần cau mày:

-Kỳ quái ! Đại sư thơ không có mặt trên đó sao chứ ?

Tiểu Phi khẩn cấp hơn ai hết, song trấn định tâm thần an ủi hắn:

-Biết đâu bà ấy có việc phải đi nơi nào đó một lúc ?

Nam Tần lắc đầu:

đại sư thơ không hề rời bồ đoàn đi đâu cả. Bên trên, địa điểm không rộng lắm, dù có bước đi đâu, chị ấy cũng phải nghe tiếng báo hiệu. Nếu chị ấy im lặng, hẳn trên đó có việc bất thường rồi ! Tiểu Phi nghe hắn nói, càng khẩn cấp hơn.

Liễu Vô My biết rõ, một khi bọn chàng vào cung, là điều bí mật của nàng bị khám phá ngay, do đó, nàng làm mọi cách, ngăn chặn bọn Lý Hồng Tụ, không cho liên lạc được với chàng.

Lý Hồng Tụ làm gì có cơ trí bằng Liễu Vô My, còn Tống Điềm Nhi lại ngây thờ hơn nữa, cả hai dễ bị người man trá lắm ! Hà huống, cả hai lại có cảm tình với Liễu Vô My ! Do đó, Liễu Vô My muốn hãm hại hai nàng, thiết tưởng không khó khăn gì.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bên trên không người mở cửa, chẳng lẽ chúng ta không còn phương pháp nào khác ?

Nam Tần lắc đầu:

-Không làm sao được ! Cửa này, muốn mở ra phải do người bên trên, sở dĩ có việc đó, là vì sư phó sợ đệ tử trốn đi, người bên dưới không làm sao mở được. Ai muốn trốn đi, phải có sự đồng tình của người bên trên mới được ! Hồ Thiết Hoa vỗ tay cười lớn:

-Tại hạ quên một việc ! Mà các hạ cũng quên luôn ! Nam Tần trố mắt:

-Tại hạ quên việc gì ?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

đại sư thơ của các hạ câm và điếc, lại ngồi mãi một chỗ, nhờ ngồi một chỗ, nên có thể dùng cảm giác mà biết được sự báo hiệu, chứ bước ra khỏi bồ đoàn rồi, làm sao người biết được có kẻ gọi cửa ?

Nam Tần lắc đầu:

đại sư thơ dù bước đi khỏi bồ đoàn, vẫn hay biết như thường ! Hồ Thiết Hoa ngưng cười, trố mắt:

-Tại sao ? Không lẽ bà ấy không điếc ? Không câm ? Bà ta giả vờ ?

Nam Tần lại lắc đầu:

đại sư thơ điếc thật, câm thật ! Không bao giờ có việc giả vờ ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nếu vậy, làm sao bà ta nghe được tiếng động ?

Nam Tần mỉm cười:

-Phải có một nguyên nhân chứ ! Khi nào gặp đại sư thơ rồi, các hạ hiểu ngay nguyên nhân đó ! Hồ Thiết Hoa sững sờ ! Nằm mộng, y cũng không tin được có sự kiện lạ như vậy ?

Người điếc, mà nghe lọt tiếng động, thì sao gọi là điếc được ?

Vậy mà lão ni điếc thật sự ! Y biết đại sư thơ là một lão ni, vì Liễu Vô My có nói như vậy.

Bỗng, y kêu lên:

-Tại hạ minh bạch rồi.

Nam Tần nhìn y:

-Ạ ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Có kẻ thấy môi người đối thoại mấp máy là đoán được ngay người đó muốn nói gì. Có lẽ đại sư thơ của các hạ có năng khiếu đó ! Nam Tần thở dài :

đại sư thơ hỏng luôn đôi mắt ! Hồ Thiết Hoa sững sờ ! Lâu lắm y lẩm nhẩm:

-Một người mang bao nhiêu chứng tật, toàn là những chứng tật khó chịu cả, lại mềm lòng trước sự van cầu của ngoại nhân ! Lại nghe được tiếng gọi cửa ! Phi thường thật ! Nếu không là hoang đường ! Bỗng, có tiếng chiếc vòng khua lên.

Lần này, Nam Tần giật mạnh tay hơn. Nhưng vô hiệu như lần trước.

Lâu lắm, vẫn không có động tịnh gì bên trên cả.

Tiểu Phi bước tới, áp tai sát vào vách.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Ngươi nghe được gì chăng ?

Tiểu Phi cau mày:

-Không rõ lắm ! Chừng như có, chừng như không ! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Mũi ngươi mất linh, chẳng lẽ tai cũng mất linh luôn ?

Đái Độc Hành đột nhiên lấy chiếc chén bằng sắt bên mình, thốt:

-Lấy vật này, gõ vào vách, gây tiếng vang to hơn ! Hồ Thiết Hoa không hiểu rõ làn sóng của thinh âm vội hỏi:

-Thật vậy ?

Đái Độc Hành mỉm cười:

-Một hiểu biết đặc biệt của bọn hành khất mà ! Hồ lão đệ không nghe nói đến điều đó sao ! Tiểu Phi tiếp lấy chiếc chén, vừa gõ vào vách, vừa áp tai nghe.

Mắt chàng sáng dần lên, nhưng đôi mày cau lại gần như liền nhau.

Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Có nghe gì chăng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Có ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Thinh âm như thế nào ?

Tiểu Phi đáp:

-Chừng như có người đang nói chuyện ! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi cười không nổi:

-Người câm mà nói chuyện ! Nam Tần cũng cười không nổi ! Nếu có người nói chuyện, thì là ai ?

Hắn cau mày thốt:

-Hẳn không phải là đại sư thơ của tại hạ rồi ! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Có thể là bọn Tống Điềm Nhi đang van cầu bà ấy ! Tiểu Phi ộ vẻ trầm trọng:

-Không phải đâu ! Ta nhận ra, chính là âm thinh của một nam nhân ! Mà lại không phải của Lý Ngọc Hàm ! Nam Tần biến sắc:

-Một nam nhân ? Nam nhân đang nói chuyện ? Nói với ai ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nam nhân cũng là người, cũng biết nói năng như nữ nhân, có gì lạ đâu ?

Nam Tần thốt:

-Từ nhiều năm qua rồi, không một nam nhân nào đến Bồ Đề Am quấy nhiễu ! Huống chi trên giang hồ, rất ít người biết Bồ Đề Am ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Cả Thần Thủy Cung cũng có nam nhân vào lọt, nói gì đến Bồ Đề Am ?

Nam Tần càng biến sắc hơn:

đến Thần Thủy Cung là do nguyên nhân cấp bách, cần thiết do đó, người ta bắt buộc phải mạo hiểm. Còn Bồ Đề Am bất quá, chỉ là một tòa miếu hoang tàn, có gì hấp dẫn mà người đời tìm đến ? Vả lại, đại sư thơ bình sanh không gây thù kết oán với ai, nếu có nam nhân đến đó, thì đến để làm gì ?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Biết đâu người ta không đến đó vì mục đích tìm lối vào cung ?

Nam Tần suy nghĩ một chút:

-Theo tại hạ thì … nam nhân đó là bằng hữu của các vị ! Hồ Thiết Hoa cau mày.

Y lại áp tai sát vào vách, nghe một lúc, rồi gỏi Tiểu Phi:

-Ngươi nghe họ đang nói gì ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Họ im bặt rồi. Ta chẳng hiểu được họ đang nói gì ! Có lúc, nên im lặng, có lúc, cần tỉnh mịch.

Nhưng cũng có lúc im lặng và tỉnh mịch gây nên hãi hùng vô tưởng.

Bởi, đang lúc chờ động, lại gặp tịnh, thì còn ai chịu đựng nổi mà không bồn chồn, nóng nảy ?

Bên dưới sôi động, bên trên trầm tịnh, hai thái cực tự nhiên mâu thuẫn nhau, tạo thành một khó chịu phi thường.

Khó chịu cho người sôi động ! Tiểu Phi đổ mồ hôi lạnh ướt lòng bàn tay.

Chẳng những một mình chàng lo lắng, mọi người đều khẩn trương như chàng.

Một lúc lâu, Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Có nghe gì nữa chăng ?

Tiểu Phi thở dài, lắc đầu:

-Im lặng hoàn toàn ! Nam Tần buột miệng thốt:

-Có thể đại sư thơ đã đánh đuổi họ chạy đi rồi ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng tại sao bà ấy không mở cửa ?

Nam Tần giật mình. Đó là một sự lạ. Nếu đúng là có biến cố, thì sự im lặng chứng tỏ biến cố đó tạm dẹp yên rồi, thế tại sao đại sư thơ không mở cửa ! Hồ Thiết Hoa khẩn cấp ra mặt:

-Phải có một sự gì xảy đến cho Hồng Tụ và Điểm Nhi rồi ! Chứ nếu không thì làm sao có sự im lặng như thế ? Khóa miệng ai thì, được chứ nhất định không thể khóa miệng Tống Điểm Nhi ! Nàng ấy cần nói hơn cần ăn, chắc ngươi cũng hiểu như vậy chứ ! Tiểu Phi không đáp.

Đái Độc Hành thốt:

-Có thể họ chưa đến nơi ! Bỗng Tiểu Phi kêu lên:

-Chúng ta trở lại, rồi do bên ngoài, tiến trở lại Bồ Đề Am ! Chàng day qua Nam Tần, hỏi:

-Như vậy có lâu lắm không ?

Nam Tần đáp:

-Không lâu lắm, bất quá phải đi một vòng … Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vòng đó có lớn lắm không ?

Nam Tần đáp:

đối với người thường, thì lớn thật, song các vị đều giỏi thuật khinh công, dù lớn cũng thành nhỏ. Tuy nhiên, tại hạ nói không lâu, chứ ít lắmcũng phải mất vài khắc thời gian đó ! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Như vậy mà không lâu ? Trước sự tình cấp bách thế này một phút cũng là lâu rồi, nói gì đến mấy khắc ? Bây giờ phải làm sao ? Lão Xú Trùn ! Ngươi có phương pháp gì chăng ?

Tiểu Phi suy nghĩ một chút, bỗng hỏi Nam Tần:

đại sư thơ của các hạ, mỗi lần đưa người vào cung, đều có cho người đó uống một chén trà pha thuốc mê, để cho người đó không nhận ra đường đi lối bước, đúng vậy chăng ?

Nam Tần gật đầu:

đúng vậy ! Tiểu Phi tiếp:

-Bọn Tống Điểm Nhi đã biết được điều đó, song có thể vì cao hứng các nàng dám uống lắm ! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có lý lắm ! Bởi, các nàng thừa hiểu, không uống chén trà mê là không làm sao lọt vào cung ! Tiểu Phi tiếp:

-Họ uống rồi, bị mê ngay, mê là không nói năng gì được cho nên chúng ta chẳng nghe động tịnh gì.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Có lý luôn ! Tiểu Phi tiếp:

-Nhưng, vị đại sư thơ đó chưa kịp đưa họ xuống giòng nước, thì có bọn nào khác đến am. Bọn sau này chừng như quyết đòi đại sư thơ giao các nàng cho họ.

Nam Tần vội thốt:

đại sư thơ không hề giao các nàng cho ai đâu ! Các nàng đã đến Bồ Đề Am, tức nhiên là khách của am, vô luận làm sao đại sư thơ không thể giao khách cho người ngoài, trừ ra khách bằng lòng.

Tiểu Phi lại tiếp:

- Do đó, bọn ấy thương lượng với đại sư thơ, có thể họ không muốn sanh sự với người trong Thần Thủy Cung, nên cuộc thương lượng không gây cấn lắm ! Hồ Thiết Hoa gật gù:

-Cũng có lý, song tại sao bây giờ họ ngưng thương lượng ?

Tiểu Phi giải thích:

-Có thể họ ra một hạn kỳ, cho vị đại sư thơ suy nghĩ. Sau đó song phương mới đi đến chỗ dứt khoát ! Hồ Thiết Hoa lo lắng:

-Như vậy là bà ấy đang ở trong cảnh nguy ! Tiểu Phi thở dài:

-Chắc vậy rồi ! Bọn người đó, nếu không là đối thủ của bà thì bà cần chi thương lượng ?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

đã gặp cảnh nguy, tại sao bà không mở cửa cho chúng ta lên trên đó ?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Cường địch ở quanh mình, làm sao bà dám mở cửa ? Mở cửa ra có khác nào chỉ đường cho địch vào cung ?

Nam Tần nhìn chàng, ánh mắt ngời niềm thán phục.

Tiểu Phi đưa tay sờ chót mũi vuốt vuốt mấy lượt, nhếch nụ cười khổ, tiếp:

-Bất quá, những gì tại hạ nói, đều do trí tưởng tượng, chứ tình huống như thế nào, chúng ta chẳng một ai hiểu rõ được ! Nam Tần thốt:

-Các hạ đoán không sai sự thật lắm đâu, bởi những gì các hạ nói, đều có lý cả.

Nếu quả biến cố xảy ra, thì mọi diễn biến phải đúng như các hạ vừa dự đoán ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta hy vọng ngươi đoán sai ! Nếu đúng như ngươi đoán, thì hậu quả khôn lường đó. Bọn Tống Điềm Nhi đang mê mang, vị đại sư thơ không dám mở cửa, chúng ta không thể vào ! Ngươi thấy đó, tất cả chúng ta đều khổ ! Ai ai cũng lo sợ ra mặt.

Không ai nghĩ ra một phương pháp nào ứng phó với tình huống.

96. Kiếm, Vật Vô Tri

Bỗng, Nam Tần cười một tiếng :

-Thực ra, các vị không phải quá lo! Đại sư thơ tại hạ là người có vũ công cao nhất trong cung, sau sư phó! Tuy hiện tại, chị là một phế nhân, vũ công của chị vẫn còn nguyên vẹn. Nhất định là đại sư thơ thừa sức đánh bại các người đó! Hồ Thiết Hoa lắc đầu :

-Nếu bà ta cầm chắc cái thắng trong tay, hẳn bà đã xuất thủ rồi. Làm gì phải chờ đợi lâu như vậy ?

Nam Tần giải thích :

-Phải có một nguyên nhân nào đó! Sư phó tại hạ từng nói về vũ công, đại sư thơ không kém Thập đại cao thủ trong vũ lâm đương thời. Chẳng lẽ bọn người nào đó có bản lĩnh trên Thập đại cao thủ ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Họ đến, đòi bọn Tống Điềm Nhi, tức nhiên họ chống đối với Lưu Hương Soái rồi! Dám chống đối Lưu Hương Soái, thiết tưởng họ cũng có hạng lắm! Đái Độc Hành hỏi :

-Hương soái có đoán được ho là những ai chăng ?

Tiểu Phi cười thảm :

- Dù có đoán được họ là những ai, điều đó có ích lợi gì ?

Chàng nghĩ, rất có thể bọn người đó, do Liễu vô My câu dẫn đến.

Nàng làm thế, chẳng những chặn đường rút lui của chàng, mà còn bắt bọn Tống điềm Nhi làm con tin, nếu sau này nàng thất bại thì láy người đổi người.

Hoặc giả, nàng uy hiếp Tiểu Phi, nếu muốn bảo toàn sanh mạng bọn Tống điềm Nhi, chàng phải giữ bí mật của nàng, chẳng bao giờ được tiết lộ với bất kỳ ai! Chàng nhận định, cái kế hoạch của Liễu vô My là như vậy.

Chàng thở dài tiếp :

-Tại hạ hy vọng, vị đại sư thơ đó nhận thấy bà không phải là đối thủ của những người ấy! Nam Tần cau mày :

-Tại sao các hạ hy vọng kỳ quái thế ?

Tiểu Phi đáp :

-Nếu bà biết mình không thắng, nếu bà bị bức quá độ, rất có thể bà mở cửa. Bởi, mở cửa ra, là có người vào tiếp trợ ngay, bởi hiện tại bà cũng hiểu là có người vào! Đương nhiên là bà có nghe báo hiệu của tại hạ! Đái Độc Hành tán thưởng :

đúng quá, đó là cái cảnh người bị bức tử, phải làm mọi cách tranh cái sống! Nếu không bị bức, vị đại sư thơ đó không chịu mở cửa ngay đâu! Nam Tần thốt :

-Nếu là người nào khác, thì có thể làm như vậy. Song, đại sư thơ tại hạ, thà chết chứ nhất định không làm! Đái Độc Hành cau mày :

-Tại sao ?

Nam Tần thở dài :

-Vì đại sư thơ tại hạ không bao giờ tiết lộ lối xuất nhập đó dù trong trường hợp nào. Cũng vì cái tánh khẳng khái đó, chị ấy mới được giao trọng trách trấn thủ Bồ đề Am, một ải địa đầu của Thần thuỷ Cung. Và cũng vì có thừa kiên quyết, chị mới dám tiếp nhận một trọng trách. Chị tự tin không bao giờ làm hỏng việc! Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Tại sao khẳng khái ? Tại sao kiên quyết ? Tại hạ cho rằng như vậy là ngu! Nam Tần cười khổ :

-Không phải ngu! Sở dĩ đại sư thơ giữ bí mật là để chuộc tội! Ngày trước, trong lúc vô tâm, chị để tiết lộ một lần, cho nên giờ đây tại hạ biết chắc chị chẳng hề tái phạm, thà chết chứ không tái phạm, bởi tái phạm cũng chẳng sống được, mà còn mang tiếng phản nghịch sư huấn.

Tiểu Phi hy vọng, mọi người hy vọng, bây giờ niềm hy vọng ấy tan biến, mọi người lai khẩn trương.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa sáng mắt, nhảy vọt lên. Y đấm tay vào vách chỗ treo chiếc vòng. Tiếng dội vang rền, chấn động màng tai.

nam Tần biến sắc, kêu lên thất thanh :

-Các hạ làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

:

-Các hạ làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

đặt vào cảnh chết, để trong cảnh chết tìm cái sống! Đái dộc Hành reo lên :

-Hay! Hay quá! Người bên trên nghe tiếng động bên dưới sẽ biết lối xuất nhập ở chỗ nào, nếu họ biết vị trí chỗ xuất nhập, thì đại sư thơ của Nam lão đệ không còn lý do nào nữa, như vậy, bà ấy chẳng cần cố kỵ, và đương nhiên phải mở cửa rồi! Hồ Thiết Hoa vẫn còn cười :

-Tại hạ là một ngốc tử, nên hành động ngu ngốc như vậy đó! Tiểu Phi hân hoan ra mặt :

-Khi kẻ thông minh bó tay thì ngốc tử trổ tài ? Ngốc tử không hẳn hoàn toàn vô dụng ?

Một đợt ánh sáng từ bên trên rọi xuống.

Trong am không sắng lắm, đợt sáng từ am chiếu xuống đương nhiên phải yếu, song vẫn là đợt sáng phá tan cái đen tối đang bao trùm bọn Tiểu Phi.

Một bức màn màu vàng che khuất bục thờ, không rõ bên trong có tượng phật tiên thần thánh gì.

Trước chiếc án thờ, cũng có màn che.

Màn thõng dài, sát nền am.

Một lão ni vận áo xanh, vóc ốm đang ngồi trên chiếc bồ đoàn, trước chiếc án thờ.

Bà đang nhắm mắt! Nam Tần đã nói là bà hỏng mắt kia mà! Bà ngồi, vóc ốm, song nhìn qua cũng thấy bà cao người, và hẳn trước kia cũng lớn xác.

Thịt trong người bà tiêu tan hết, hiện tại bà chỉ là một bộ xương có lớp da bọc ngoài, lớp da đó không vàng mà cũng không xám! Một làn da chết! Xương gò má của bà nhô lên cao quá, làm cho trũng mắt rất sâu.

Hai bên bà có mấy chiếc bồ đoàn nữa.

Hai thiếu nữ tuyệt đẹp ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn bên tả, mắt cúi sát ngực, mường tượng ngủ say.

Bên hàng bồ đoàn hữu, có hai người ngồi, một nam một nữ nhưng chẳng phải là Lý ngọc Hàm và Liễu vô My.

Nam, có gương mắt trắng xanh, chừng như đeo mặt nạ chiếc áo của y còn vấy máu bê bết.

Y có vẻ thọ thương. Hiện tại, y cắn răng, nhắm mắt như để chống lại cơn đau đang hành hạ.

Thân hình y chốc chốc lại đảo đảo, như không gượng vững nổi.

Nữ, có khoát vuông khăn nơi mặt, vuông khăn có khoét hai lỗ, để lộ đôi mắt sáng phi thường.

Nhưng trong ánh mắt, có vẻ kinh hãi, bi thương phẫn uất.

Đâu đây, có tiếng thép chạm nhau, vang lên xoang xoảng, song lúc bọn Tiểu Phi xuất hiện, tiếng chạm ngừng lại.

Như Nam Tần đã nói, lối xuất nhập ở ngay dưới bồ đoàn của Thanh y lão ni.

Chiếc bồ đoàn dịch qua một bên, bày lỗ hổng, từ dưới lỗ hổng, hai người ló lên.

Hai người đó là Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nữ nhân có vuông khắn bao mặt, trông thấy họ, vừa kinh vừa mầng.

Thanh y lão ni quắc mắt nhìn họ, ánh mắt sắc như lưỡi đao.

Thế thì bà đâu có hỏng mắt ? Tại sao Nam Tần lại nói ngoa ? Hay hắn ám chỉ một người nào khác nữa, cũng ở trong am ?… Tay áo của bà vừa phất lên, tay áo màu xanh, nhưng lại chớp đen, một đạo cườnh lức bay ra cuốn tới Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nội cái đạo tụ phong do lão ni phát ra, cũng đủ giết người rồi, hà huống trong tụ phong lại có ám khí tuyệt luân của Thần thuỷ Cung ?

Hồ Thiết Hoa bị áp lực của tụ phong, cơ hồ ngạt thở.

Lập tức y rùn người xuống, rồi tung xéo lên, y tung mình thế nào lại chạm vào khung cửa sổ, cửa vỡ, y lọt hẳn ra ngoài.

Lúc y chưa ra đến bên ngoài, ám khí đã chạm trúng bàn chân y.

May cho y, từ lúc rời khỏi sa mạc trở lại Trung Nguyên, y vẫn còn mang đôi giầy da trâu của Cơ băng Nhạn.

Da giầy cứng quá, ám khí không xuyên thủng, nhờ vậy y vô sự.

Ra đến bên ngoài, chưa đáp xuống đất, mồ hôi lạnh đổ ra ướt mình.

Y kinh hãi còn hơn lúc bị thanh ni tấn công trong Am Bồ Đề.

Thì ra bên ngoài, từ tàng cây rậm rạp, một tiếng soạt vang lên. Một vật bay vút đến đón y.

Vật đó là một thanh kiếm.

Kiếm bay ra mường tượng độc xà, phóng mình với một thủ pháp cực kỳ ảo diệu.

Kiếm bay đi, còn lợi hại hơn ám khí của Thanh y ni.

Kiếm bay nhanh trong khi chân khí trong người dụng tận, thân hình còn chưa chấm đất, Hồ Thiết Hoa làm sao tránh kịp ?

Y nghe đắng nơi yết hầu, trái mật đã nát rồi, y cầm chắc cái chết trong tay.

Vừa lúc đó, một bóng đen từ trong cửa sổ bay ra, bóng đen bay đến chận thanh kiếm.

Phập! Kiếm xuyên qua bóng đen.

Thì ra, bóng đen là một chiếc bồ đoàn! Nhưng Hồ Thiết Hoa đâu còn nhàn hạ mà nhìn xem là vật gì ?

Y đáp xuống, lại chui vào khung cửa sổ.

Tiểu Phi còn đứng đó, mường tượng chưa hề nhít động.

Kình phong và ám khí vừa rồi không làm gì chàng sao ? Chàng tránh bằng cách nào mà vẫn còn ở trong am ?

Tiếp theo Nam Tần bước đến nắm tay lão ni, bàn tay hắn thay miệng giải thích sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Hồ Thiết Hoa vuốt mồ hôi đầu, mồ hôi mặt, lạnh lùng thốt :

-Lão xú Trùn! Ta nợ ngươi một lần rồi đó! Tiểu Phi mỉm cười :

-Cứu ngươi, không phải ta! -Hồ Thiết Hoa kinh ngạc :

-Ai ?

Y đảo mắt qua một vòng, thấy nữ nhân bao mặt đã rời bồ đoàn, đứng lên không rõ từ lúc nào.

Chiếc bồ đoàn của nàng biến mất.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khổ :

-Cô nương cứu mạng tại hạ, tại hạ lại ta ơn người khác! Thất lỗi vô cùng! Nhưng cô nương không nên trách, tại hạ ngu, song còn phân biệt được phải quấy, từ nay nếu cô nương cần tại hạ làm gì, vào nước sôi, vào lửa rực, tại hạ sẵn sàng làm lắm! Nhất định không từ chối! Nữ nhân chớp mắt như muốn nói gì.

Bỗng, Nam Tần cao giọng :

đại sư thơ muốn biết lai lịch các vị, đồng thời sự liên quan của các vị với Thần thuỷ Cung... Hắn đưa mắt về phía Tiểu Phi, vừa thốt vừa nheo nheo mắt.

Rồi hắn tiếp :

-Tại hạ biết, các vị có liên quan rất trọng đến bổn cung. Nếu không thì sư phó tại hạ không bảo các vị đến đây! Vậy các vị hãy nói rõ cho đại sư thơ nghe đi! Hắn dám xưng tại hạ, không sợ lộ hình, vì hắn biết Thanh y Ni không nghe được.

Hắn nheo mắt, Tiểu Phi đã hiểu hắn muốn gì rồi. Hắn đưa bọn chàng đến đây, song hắn sợ trách nhiệm, chẳng dám thừa nhận điều đó! Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đáp :

-Sự việc rất dài, không thể nói hết trong một vài phút giây. Khi nào các vị gặp Cung Chủ, các vị biết ngay, hiện tại nên nghĩ cách ứng phó tình hình tại đây trước là hay hơn hết! Hồ Thiết Hoa tiếp liền :

-Phải đó! Tại hạ muốn biết cái bọn quỷ nào nấp bên ngoài chực chờ ám toán người trong am! Tại hạ phải giáo huấn chúng mới được! Thanh y Ni chớp chớp mắt, song khuôn mặt vẫn lanh lùng, không một cảm xúc nào hiện lộ! Đôi mắt của bà xám đục, mường tượng đôi mắt mù, song chẳng rõ tại sao lại sáng, chừng như dưới lớp xám đục có nạm minh châu.

Đôi mắt với màu sắc đó, bộc lộn rõ rệt một vẻ lạnh lùng tàn khốc, nhưng cũng nói lên một sự trầm tịnh phi thường.

Người có đôi mắt đó, làm gì mềm lòng như Nam Tần đã cho biết ?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, hỏi :

đại sư thơ các hạ thật sự không nói được ?

Nam Tần chưa kịp đáp, Thanh y Ni gật đầu.

Bà nghe được sao, hay bà nhìn thần sắc mà đoán được ý nghĩ của đối tượng ?

Hồ Thiết Hoa hỏi ngay bà :

đại sư... có nghe được bọn tại hạ nói chăng ?

Thanh y Ni lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Rõ ràng đại sư có nghe, vì nghe nên hiểu, sao lai lắc đầu ?

Nam Tần xác nhận :

-Quả thật đại sư thơ không nghe được! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Không nghe được sao lại biết gật đầu, lắc đầu, đúng lúc, đúng câu ?

Nam Tần nhìn sang Thanh y Ni, muốn nói gì lại thôi.

Hồ Thiết Hoa cười khổ :

-Cầu xin các vị cứ nói, chẳng việc gì phải vờ điếc vờ câm. Tại hạ bực quá, muốn điên đây ! Tiểu Phi đoán đúng.

Lý ngọc Hàm và Liễu vô My vắng mặt, còn bọn người bên ngoài, hẳn do vợ chồng họ câu dẫn đến đây, để đối phó với Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi.

Bọn người bên ngoài đó, là bọn nào ? Đường kiếm của bịn họ hiểm độc quá, kiếm pháp của họ xem ra không kém kiếm pháp của Hoàng lỗ Trực chút nào.

Liễu vô My tìm đâu được những cao thủ đó ? Tìm cách nào mà có nhiều thế ?

Còn đây, một nam, một nữ bao mặt, họ là ai ? Sao họ bao mặt, lộ vẻ quá thần bì như vậy ?

Hồ Thiết Hoa hết sức kinh ngạc, song gặp phải một đối tượng vừa điếc vừa câm, thì còn hỏi gì được nữa ?

Vả lại, Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi ngồi đó, cả hai lại mê man, y cũng chẳng hỏi được gì.

Y bực vô cùng! Và y suýt điên thật sự! Vừa lúc đó, có tiếng người thốt oang oang từ bên ngoài vọng vào :

-Sự việc này không liên quan gì đến các vị cả, nhát kiếm vừa rồi, sở dĩ được xuất phát ra chỉ để cảnh cáo thôi chứ chẳng do ác ý hại ai. Điều cần yếu, là các vị hãy giao nộp tên đồ đệ phản bội sư môn, bổn môn xin đi liền, không hề dám làm gì phiền phức các vị. Nhược bằng các vị nhất quyết che chở hắn, thì có thì xảy ra, các vị không oán trách được ai! Theo khẩu khí đó thì bọ họ đến đây không phải vì Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Các vị là ai ? Đồ đệ phản sư của các vị là người nào ?

Bên ngoài chưa có ai đáp.

Bống người mang mặt nạ thọ thương đang ngồi trên bồ đoàn bên hữu đứng lên, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Đồng thời gian, một tiếng rổn vang lên. Thanh y Ni và nữ nhân bao mặt chặn lối y.

Nữ nhân rung giọng thốt :

-Chúng ta đã đến đây, thì mọi sự do đại sư quyết định. Nếu bây giờ, đại huynh bước ra đó, thì chẳng hoá ra phụ cái hảo ý của người đó sao ?

Thanh y Ni trừng mắt nhìn nam nhân bao mặt rồi từ từ gật đầu.

Mỗi lời nói của nữ nhân đều được phụ bằng một tiếng rổn dưới chân Thanh y Ni.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ nhìn xuống, thấy một đường giây sắt, không to lắm cột nơi cổ chân bà, còn đầu giây kia thì ở mãi sau bức màn, trước áng thờ.

Giay sắt nhít động theo mỗi tiếng nói của nữ nhân bao mặt, gây thành tiếng rổn.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới thức ngộ tại sao Thanh y Ni hiểu được đối tượng nói gì.

Chắc phải có người bên đầu giây kia, làm dấu hiệu, chính người đó, nghe thay bà! Hồ Thiết Hoa toan bước tới, vẹt màn, xem cho biết người đó là ai, song Tiểu Phi dadx kịp thời ngăn chặn.

Bên ngoài có tiếng cười lạnh, rồi một câu nói tiếp theo :

đại trượng phu dám làm ráng chịu, đã là nam tử hán sao lại đi nhờ nữ nhân che chở ? Như vậy còn chi là tư cách anh hùng ? Đến bọn ta cũng phải mất mặt vì ngươi! Nam nhân bao mặt đột nhiên lướt qua mặt nữ nhân bao mặt và Thanh y Ni.

Thân pháp của y nhanh quá, trên chỗ tưởng của Hồ Thiết Hoa.

Lần này, Thanh y Ni không ngăn trở y.

Chiếc áo y phất lên theo đà vọt, tay áo tả buông thõng, tay áo không, lất phất theo tà áo.

Y đã đến gần cửa.

Bên ngoài, cành lá xao động, xào xạc như có gió quét qua.

Nếu nam nhân mang nạ bước ra, là có chẳng biết bao nhiêu thanh kiếm bay đến nginh đón y.

Một bóng người lướt tới, chặn lối y.

Người mang nạ hét to :

-Tránh ra, việc của ta, ngươi đừng can thiệp! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Việc của ngươi là việc của ta, tại sao ta không can thiệp ?

Người mang nạ giật mình :

-Ngươi… ngươi là ai ? Ta không nhận ra ngươi! Tiểu Phi thở dài :

- Dù ngươi không nhận ra ta, song ta vẫn nhận ra ngươi! Người mang nạ phất bàn tay, chặt vào yết hầu Tiểu Phi.

Tiểu phi không đón đỡ, không né tránh.

Người mang nạ chặt tay ra, độ nửa đà, rụt tay về.

Trong khi đó, Tiểu Phi nhìn sững y.

Một lúc lâu, chàng thở dài hỏi :

-Nhất điểm Hồng, ta biết ngươi có tánh cao ngạo, bình sanh chẳng khi nào cầu cạnh nơi người. Song hiện tại, ngươi còn giữ tánh đó thì chúng ta đâu còn là bằng hữu nữa ? Ngươi nghĩ sao ?

Người mang nạ run rẩy toàn thân. Y bị khích động mạnh.

Nữ nhân bao mặt bước tới, nắm tay y, khóc ròng! Hồ Thiết Hoa qua phút giây sững sờ, lẩm nhẩm :

-Hồng huynh!.. Khúc cô nương!... Tại hạ hồ đồ! Tại hạ không nhận ra hai vị! Khúc vô Dung nức nở :

-Tôi không chiếu cố hắn tròn vẹn! Tôi phải yêu cầu... cầu người! Tôi không còn mặt mũi nào nhìn các vị! Chỉ vì... chỉ vì... Hồ Thiết Hoa dậm chân, cao giọng :

-Lỗi tại tại hạ! Nếu tại hạ không đui, thì Hồng huynh đâu mất một cánh tay ?

Hồng huynh còn đủ hai tay, trên đời này có ai dám khinh khi chứ ? Hà huống Khúc cô nương vừa cứu mạng tại hạ. Tại hạ... Y vọt qua cửa liền, đồng thời hỏi :

-Kẻ nào muốn gặp Nhất đểm Hồng, kẻ đó lại đây, nói chuyện với Hồ Thiết Hoa! Hai đạo thanh quang từ tàng cây xẹt đến y, tiếp đón câu nói của y! Hoàng lỗ Trực và Đái Độc Hành cũng đã lên trên am rồi, cả hai một tả một hữu vọt ra khung cửa sổ ra ngoài.

Đái Độc Hành cười lớn :

-Lại đây! Lại đây! Lão phu muốn biết mặt các vị! Hoàng lỗ Trực trầm giọng :

-Cẩn thận đấy, hai vị! Kiếm pháp của chúng khá đấy! Trong nầy, Nhất điểm Hồng gỡ chiếc mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt bơ phờ, thần sắc tiều tuỵ cực độ.

Chỉ còn đôi mắt là rõ tính khí quật cường thôi.

Y dầm chân, hàn học :

-Việc của tại hạ, sao các vị... Tiểu phi chận lời :

-Từ ngày đó, lão Hồ hối hận mãi, nếu ngươi không để hắn làm một cái gì cho ngươi, hắn sẽ điên mất! Nhất điểm Hồng nghiến răng :

-Nhưng việc này, không một ai can thiệp được! Tiểu Phi hỏi :

-Tại sao ?

Nhất điểm Hồng khẩn cấp ra mặt, gằn từng tiếng :

-Ngươi đừng hỏi nhiều! Nếu là bằng hữu của ta, ngươi hãy đưa tất cả đi gấp, đi khỏi nơi này! Tiểu Phi thở dài :

-Bằng vào sự giao tình giữa ra và ngươi, ngươi cũng còn dấu là được điều bí mật của ngươi sao ?

Nhất điểm Hồng vẫy tay :

đi gấp! Đi gấp đi! Nếu ngươi không đi, thì đừng trách sao ta trở mặt.

Khúc vô Dung u buồn thốt :

-Y... có điều khổ sở khó nói ra... Tiểu Phi khoát tay hỏi chặn :

-Cô nương nhìn ra bên ngoài đi, xem có thấy chi chăng ? Nơi tàng cây đó! Khúc vô Dung giật mình, chẳng hiểu sao chàng hỏi nàng như vậy. Nàng nhìn ra rồi gật đầu :

-Thấy! Tiểu Phi đáp :

-Kiếm khí ngất trời, tàng cây kia có tội gì, người vung kiếm lai đẵn cành tước lá?

Từ gieo hạt đến lúc thành hình, một cội cây trải qua bao nhiêu thời gian, sao bỗng nhiên lại chịu hình phạt đó ? Con người cũng thế, từ sơ sanh đến trưởng thành, nào phải chẳng khó khăn ? Kiếm khí cứa tìm người mà sát hại ? Kiếm là vật vô tri, tay người cũng là vật không óc! Bộ Óc nào điều khiển bàn tay vung kiếm, tạo phương tiện cho ai ? Bàn tay của ai ? Những kẻ đang tung kiếm khí, không đáng kể. Chỉ có bộ Óc điều khiển! Bộ Óc huy động cuộc sát nhân! Tại hạ muốn biết bàn tay chủ sử! Khúc vô Dung biến sắc :

-Hương soái biết… việc của y ?… Tiểu Phi không đáp, lấy tầm đồng bài trong mình ra, trên mặt đồng bài, có khắc mười ba thanh kiếm, vây quanh một bàn tay.

Nhất điểm Hồng biến sắc cao giọng :

-Ngươi tìm đâu ra vật này ?

Tiểu Phi không đáp câu hỏi, chỉ thở dài rồi thốt :

-Bàn tay nầy, có lẽ là bàn tay thần bí nhất, độc ác nhất, tà gian nhất trên đời.

Bàn tay đó, trong bóng tối, nắm quyền sanh sát vô số người! Từ bao nhiêu lâu nay, bàn tay đó giết hại bao nhiêu sanh mạng rồi ? Nhiều! Có thể nói là nhiều không đếm nổi! Va nạn nhân chết hồ đồ, chết không minh bạch, chết mà không biết trên đời, có bàn tay thần bí đó.

Chàng trừng mắt nhìn Nhất điểm Hồng, trầm giọng tiếp :

-Có bàn tay đó, là có người chết, còn bàn tay đó, là còn người sợ hãi, sợ mơ hồ, mông lung, hão huyền, nhưng một ngày nào đó, sự lo sợ hiển hiện, bởi bàn tay hiển hiện. Nếu huỷ diệt được bàn tay đó, thì giang hồ thái bình! Có đúng vậy không ?

Nhất diểm Hồng nghiến răng :

Từng thớ thịt trên mặt y giật mạnh, y hỏi :

-Ngươi muốn huỷ diệt bàn tay ? Ngươi muốn loại trừ y ?

Tiểu Phi cao giọng :

-Ngươi không tiêu diệt y, y sẽ tiêu diệt ngươi! Nhất điểm Hồng thở dài.

Bỗng, y bất cười ha hả, cười cuồng dại.

Tiểu Phi tiếp :

-Ta biết y là con người đáng sợ! Song ta cũng từg gặp những người đáng sợ ngang y, hơn y!… Nhất điểm Hồng ngưng cười :

-Ta biết, ngươi chẳng hề sợ bất cứa người nào, song y… Đôi mắt y bỗng mơ mang, tròng mắt như chìm sâu vào tận trũng mắt đen ngòm… Đối mắt chớp lên, chớp cách láo liên bất định.

Niềm sợ hãi lẫn thống khổ hiện rõ trong ánh mắt đó! Tiểu Phi hỏi :

đến bây giờ, ngươi vẫn chưa chịu giúp ta một tay ?

Nhất điểm hồng rung môi một lúc, mới thốt thành lời :

-Ngươi đừng quên, y nuôi dưỡng ta, ta lớn lên nhờ y, vũ công của ta do y truyền dạy. Dù y muốn giết ta, ta cũng không ohản y được! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu! Chàng thở ra mấy lượt :

-Phần ngươi, là nghĩa khí, ta không bức bách ngươi chà đạp lên nghĩa khí!… Còn phần ta… là chánh đạo giang hồ. Chánh đạo mang lại thái bình cho vũ lâm! Chánh đạo là căn bản của vũ lâm! Mất chánh đạo, vũ lâm tiêu diệt! Tuỳ ngươi vậy! Song, ta hỏi :

hôm nay, y có đến đây không ?

Nhất điểm Hồng nín lặng giây lâu :

-Nếu có y đến, bên ngoài đã dừng tay rồi! Tiểu Phi trố mắt :

-Tại sao ?

97. Thiết Huyết Truyền Kỳ

Tiểu Phi chớp mắt, ướm một câu :

-Còn người áo lam ?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một lúc :

-Trong con mắt của y, kiếm thuật của người áo lam chỉ là một cây kim thêu! Tiểu Phi kinh dị :

-Cây kim thêu ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu :

-Cây kim thêu, chỉ dùng để thêu thôi, ngoài ra chẳng dùng được vào việc gì khác! Dùng vào việc khác, chẳng hạn và may, tất phải gẫy! Tiểu Phi cau mày :

-Ngươi giải thích rành hơn ta nghe! Nhất Điểm Hồng trầm giọng :

-Kiếm pháp của người áo lam, xem thì đẹp mắt chứ không thực dụng! Tiểu Phi nhớ đến kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng, có cay, có độc, đúng là thừa hữu hiệu, bát giác nhếch nụ cười khổ, thốt :

đúng vậy, kiếm pháp ngoạn mục vị tất giết người được! Kiếm pháp giết người, vị tất đã ngoạn mục! Cái đạo lý đó rất đúng.

Nhất Điểm Hồng thở dài :

-Hẳn như vậy! Tiểu Phi tặt lưỡi :

-Rất tiếc ta không có cơ hội gặp y! Không gặp được y, là một điều đáng hận! Nhất Điểm Hồng mơ màng một chút, đoạn lẩm nhẩm :

-Ngươi không nên gặp y là hơn! Tiểu Phi mỉm cười, chuyển sang câu chuyện khác :

-Hôm nay, họ đến mấy người ?

Khúc vô Dung đáp thay Nhất Điểm Hồng :

-Sáu người :

Nàng nghiến răng, rồi cắn môi, tiếp :

đáng lẽ phải tám người. Nhưng, ngoài thành Tế Nam bọn tôi đã giết hết một người, còn một người chẳng rõ tại sao, bỏ đi đâu mất ?

Tiểu Phi cau mày :

-Họ gặp các vị ngoài thành Tế Nam ?

Khúc vô Dung nhìn sang Nhất Điểm Hồng một thoáng, đoạn thốt với giọng u buồn :

-Y… thực ra, y cũng không tin là những người đó có thể hạ độc thủ với y! Mãi đến lúc y thọ thương nặng… Nếu y không thọ thương nặng, thì bọn tôi không thể chạy thoát đến chốn này! Nàng thở dài mấy tiếng, đoạn tiếp :

-Trước kia sư phó tôi từng bảo tôi, vô luận gặp hiểm nguy nào, tôi có thể chạy đến đây nhờ đại sư bảo vệ… lúc đó người còn đối xử rất tốt với tôi! Thốt đến đó nàng trầm gương mặt xuống, đôi mắt nàng rựng đỏ. Có lẽ nàng nhớ đến ân tình của Thạch quan Âm đối với nàng ngày trước.

Trong phút giây, nàng quên mối hận cừu.

Tiểu Phi vụt phát hiện ra thiếu nữ đó, ngày nào còn quật cường lạnh lùng vô tưởng, giờ đây trở nên ôn nhu, hiền dịu, lại đa cảm, đa sầu.

Chàng hiểu ngay nguyên nhân sự biến đổi nơi nàng. Nguyên nhân đó, là ái tình! Chỉ có ái tình mới có nhiệm màu biến cải con người nhanh chóng! Yêu! Chỉ vì nàng biết yêu rồi, nàng đã gặp người yêu rồi, song phải là cái yêu chân chánh mới được! Chàng cũng biết luôn, sớm muộn gì Nhất Điểm Hồng cũng bị bọn người kia nhiễm hoá, nếu hắn vẫn tiếp xúc với họ như thuở nào.

Chàng lo sợ cho hắn thực sự, từ ngày chàng biết hắn, không lúc nào chàng không thở than về tương lại của hắn.

Chàng muốn hắn trở thành con người tốt! Song có ma lực nào biến đổi hẳn thành con người khác ?

Chỉ có ái tình! Hắn là con người khô khan, chỉ có tình, mới làm cho hắn ướt át, hắn hồi sinh mà thôi! Chàng nghe Khúc vô Dung nói, chàng trầm tư về những gì nàng nói, không lưu ý đến thần sắc của Thanh y Ni.

Vị lão ni cô biến sắc mặt, đôi mắt trắng xám của bà bốc lửa thấy rõ.

Khúc vô Dung nhìn chiếc đồng bài một lúc lâu, lại tiếp :

-Trong tám người đó, một đã bị bọn tôi giết, còn một mất tích. Người mất tích đó, có phải là Lưu huynh đã… Tiểu Phi mỉm cười :

-Tại hạ không hạ sát hắn, dù hắn thực sự tìm đến tại hạ, toan giết tại hạ! Khúc vô Dung tiếp luôn :

- Dọc đường, bọn tôi giao thủ với họ không dưới bảy lần. Cứ theo tôi hiểu thì, người thất tung đó, có vũ công kém nhất! Tại sao họ lại chọn một người kém nhất, sai phái đi đối phó với Lưu hương huynh ?

Tiểu Phi lập luận :

-Có thể họ chưa biết con mồi của họ là Lưu hương, họ tưởng chỉ là một kẻ tầm thường, nên phái một tay tầm thường, hành thích! Họ dành trọn chủ lực, để đối phó với các vị.

Rồi chàng hỏi :

-Theo sự nhận xét của cô nương, thì sáu người còn lại, lợi hại hơn hắn ? Hắn đây, là kẻ mất tích, là kẻ hành thích tại hạ! Khúc vô Dung thở dài :

-Bọn tôi giao thủ với họ hơn bảy lần, lần nào cũng thừa chết thiếu sống, có liều chết mới sống sót đến bây giờ. Hơn bảy lần thoát chết, bọn tôi có quyền cao hãnh đó, Lưu huynh ? Trong bảy lần đó, có hai lần tôi tưởng là phải táng mạng rồi! Tiểu Phi nhìn kiếm khí lan rộng bên ngoài cửa sổ, cau mày thốt :

-Như thế, bọn Hồ Thiết Hoa có ba, bọn họ có sáu, một đấu hai, chỉ sợ… Bỗng, có tiếng giây sắt khua rổn rảng.

Thanh y Ni giận đến nỗi gân xanh chằng chịt nơi mặt. Bà trừng mắt nhìn về phía bức màn che trước án thờ, chân bà giật giật, đường giây sắt quanh chân như muốn đứt! Nam Tần biến sắc mặt, y vừa kinh hoàng, vừa khẩn cấp, nhưng chẳng biết phải làm gì… Bên ngoài, kiếm quang càng lúc càng mạnh, song vẫn chưa áp đảo nổi đao phong và côn ảnh.

Tiểu Phi vẫy tay về phía Nam Tần, thấp giọng hỏi :

đại sư thơ của các hạ có tính khí gì lạ thế ?

Nam Tần trừng mắt, nhìn sang Khúc vô Dung, đoạn đáp :

-Vừa rồi vị cô nương đó nói mấy tiếng mường tượng cho rằng đại sư thơ tại hạ không đủ sức bảo vệ những người tại đây, cho nên đại sư thơ tại hạ tức uất, không chịu nổi, muốn ra ngay ngoài kia, giao chiến với những người đó. Song vì… Bỗng, Thanh y Ni dậm chân, quay mình chạy ra.

Bà chạy đến cửa, đường giây bị kéo theo, căng thẳng như cán bút.

Đường giây thẳng rồi, bà bị cầm chân, bắt buộc phải đứng tại đó.

Nam Tần khẽ thở dài, thốt với giọng ảm đạm vô cùng :

-Vĩnh viễn đại sư thơ tại hạ không thể ra ngoài rồi! Vĩnh viễn! Thanh y Ni càng tức uất, đôi mắt trợn trừng, tròng suýt vọt ra, gân xanh như muốn phá làn da mặt vỡ tung.

Bà cố gắng giật, giật đôi chân.

Vừa rồi, Tiểu Phi có tiếp bà một chưởng, nên chàng đã hiểu công lực của bà như thế nào.

Tuy nhiên, công lực đó thâm hậu vô tưởng, lão ni vẫn không bứt đứt được giây sắt. Chột giây cũng không lớn gì cho lắm, song lại bằng một thứ sắt đặc biệt, bà giật mãi, chỉ tổ làm đau đôi chân thôi.

Hơn nữa, bà giật không đứt, lại càng tức uất, càng tức uất lại càng giật.

Trong lúc đó, đáng thương quá chừng! Nam Tần thở ra thốt :

-Vĩnh viễn đại sư không bứt đứt nổi đường giây rồi! Nghe nói, nó được chế luyện bằng một chất thép thuần tuý, chắc vô cùng, trên thế gian này không một thanh đao, không một thanh kiếm nào chặt đứt, dù là loại kiếm chém sắt như chém bùn.

Thanh y lão cứ giật. Dường như giãn ra thì có, chứ chẳng có vẻ gì là giây sắp đứt! Thật vậy, không hy vọng gì đường giây đứt được! Tiểu Phi chớp mắt hỏi :

-Còn đầu giây kia, cột tại đâu ?

Nam Tần cúi đầu :

-Cát hạ nhìn qua cũng thấy rồi, hỏi làm chi ?

Tiểu Phi cau mày :

-Không lẽ đầu giây kia kia lại được cột vào chân một người khác ? Và người đó phải là một nữ nhân, tại sao nữ nhân đó lại ẩn nấp dưới áng thờ ? Chẳng chịu xuất hiện ? Nữ nhân đó dùng đường giây để liên lạc với đại sư thơ của cát hạ! Nam Tần lại thở dài :

-Nếu không liên lạc bằng cách đó, thì làm sao đại sư thơ tại hạ nghe được người khác nói năng ?

Tiểu Phi lại hỏi :

-Mà bà đó là ai ? Tại sao bà ta không cho đại sư thơ cát hạ ra ngoài ? Còn bà, tại sao vĩnh viễn nấp dưới áng thờ, không muốn giáp mặt ai ?

Nam Tần trầm một lúc lâu, đoạn nhẹ giọng thốt :

đó là một điều bí mật! Đến bọn tại cũg chưa từng thấy mặt người đó! Người đó là ai ? Nam hay nữ ?

Tiểu Phi đoán là nữ, song Nam Tần không thấy mặt, thì làm sao xác nhận ?

Bỗng, một tiếng ầm vang lên.

Bục thờ cũ, mục chịu không nổi sức bành trướng của chân khí, đổ xuống vỡ tan, những mảnh vỡ văng tung toé.

Rồi một tiếng rú kinh rợn tiếp theo, một bóng người vọt ra liền.

Người đó dùng bức màn phủ trước áng thờ, phủ kín quanh mình... Do đó, không một ai trông thấy mặt mày.

Tiểu Phi lướt tới, vỗ nhẹ tay lên vai của Nhất Điểm Hồng thốt nhanh :

-Gởi ngươi Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi nhé ?

Chàng không muốn Nhất Điểm Hồng từ chối, thốt xong phi thân ra ngoài ngay.

Một đạo kiếm quang từ tàng cây bay xuống, vẽ thành một vệt dài như giải lụa, vút thẳng đến mình quái nhân vừa vọt ra.

Quái nhân bị phủ kín bên trong bức màn, tự nhiên chẳng thể trông thấy gì.

Ai ai cũng cho rằng y không thể ttránh được đường kiếm nhanh như chớp đó.

Ngờ đâu, đạo kiếm quang vừa chớp lên, y lách mình đổi vị trí lại như con cá, quẫy đuôi phóng tới.

Cái đích của y là một tên thích khách vận y phục chẹt màu đen gần y nhất.

Quái nhân đã ra ngoài, Thanh y Ni cũng ra ngoài.

Bà từ phía hậu tên thích khách lướt tới, trong khi quái nhân bức phía trước mặt.

Hai người giáp công, dùng đường giây sắt làm vũ khí.

Soạt! Tên thích khách không kịp kêu lên nửa tiếng, thân mình bị đường giây xiết ngang, đứt thành hai đoạn.

Hai đoạn thây ngã xuống, máu vọt ra thành vòi, như hai pháo hoa màu hồng, vừa ngoạn mục, vừa rùng rợn.

Đường giây xiết qua rồi, lại căng thẳng như cán bút.

Quái nhân và Thanh y Ni chuyển hướng sang một thích khách khác! Phương pháp giết người của họ quả thật hi hữu trên đời này! áp dụng phương pháp đó, phải có một thân pháp cực kỳ nhanh, đồng thời cả hai phải động tác rập nhau mới hiệu quả! Tiểu Phi hết sức kinh hãi, song chàng phải thán phục tuyệt nghệ của họ.

Xa xa, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực và Đái độc hành đang giao đấu với sáu bảy tên thích khách khác.

Khúc vô Dung nói rằng chúng chỉ có sáu người, song có thể số người nhiều hơn.

Độ mười hảo thủ dadng giao đấu nhau, đao, kiếm, gậy vung lên vun vút, lá đổ cành rơi tuôn ào ào, không gian đảo lộn, gió rít vù vù.

Qua một lúc, hơn mươi cây cổ thụ to như những chiếc lọng khổng lồ, trụi cành lá, trơ thân chẳng khác nào những chiếc cột chuốc suông.

Nhìng thân cây, người ta có cảm tưởng là những thân hình được cởi trần truồng, không còn mảnh vải che phủ.

Thân cây trụi, có thân nào không khô khan, tiêu điều tiều tuỵ với lớp vỏ nhăn nheo, đầy thẹo vét do kiếm khí chạm vào tạo nên.

Kiếm pháp của bịn thích khách áo đen, giống như kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng ngày trước, và thanh kiếm cũng đồng dạng dài mỏng, nhỏ bằng, hiển nhiên là phải nhẹ hơn bất cứ loại kiếm nào.

Độc, là cái chắc rồi, họ xuất thủ, là nhất định lấy mạng người qua một chiêu thôi.

họ cần thành công gấp, họ không có cái lợi kéo dài cuộc chiến. Điểm đặc biệt trong đấu pháp của họ là thế! Điều đáng chú ý, là họ giết người chuyên nghiệp, kinh nghiệm có thừa.

Họ biết người, biết mình, nên hiểu rõ bọn Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc hành chẳng phải là những tay vừa.

Do đó, họ tránh nghinh chiến đương diện, một đường kiếm phát ra, họ lui về tàng cây, họ lại vọt ra, xuất phát một đường kiếm khác, theo chiều hướng khác.

Luôn luôn họ đổi hướng, đổi vị trí, khi đối phương hoàn thủ, là họ không còn ở chỗ cũ.

Họ đánh như vậy, đối phương khó tìm cái đích để phản công, giả dĩ kiếm pháp của họ lại phối hợp với nhau chặt chẽ, một người có thể công ba địch thủ, bất cứ người nào trong bọn Hồ Thiết Hoa cũng có thể bị họ tấn công, từ nhiều mặt một lượt.

Thành ra bọn Hồ Thiết Hoa chẳng những một phải đấu với hai mà lại là một đấu ba, bốn, năm, sáu… Cuối cùng, bọn Hồ Thiết Hoa không còn đối tượng chính xác nữa, cả ba không biết được thích khách nào tấn công mình! Đúng là một trận chiến hỗn loạn, nhưng hỗn loạn cho bọn Hồ Thiết Hoa, chứ không hỗn loạn cho cánh đối phương, bởi họ sở trường về đấu pháp đó.

Có hỗn loạn mới có cơ tất thắng, họ cốt làm cho địch hoang mang, lộ nhiều sơ hở.

Chẳng những bọn thích khách gây cảnh hỗn loạn, họ lai còn dung hợp luôn chiến pháp xa luân, sáu bảy người thay nhau quần ba người, họ đánh tơi bời bọn Hồ Thiết Hoa, dù họ không thắng, bọn Hồ Thiết Hoa cũng phải điên đảo.

Quả thật, họ là những người có tài, có kinh nghiệm riêng, mỗi người đều lợi hại, họ lại biết phối hợp sở năng, tạo thành một lực lượng gần như bất khả kháng.

Nếu cuộc chiến kéo dài, bọn Hồ Thiết Hoa khó mà tránh khỏi tổn hại.

Chính đang lúc cuộc chiến sôi động nhất, quái nhân và Thanh y Ni vào cuộc.

Cả hai, mỗi người một đầu, đường giây ở giữa cuốn tới như ngư phủ kéo lưới.

Gặp địch thủ, họ đổi vị trí, vọt ngước chiều, đường giấy chéo vào nhau, siết chặt, địch thủ phải đứt làm hai.

Đấu pháp kỳ quái nhất đời.

Vũ hí cũng kỳ quái nhất đời.

Song, nếu cả hai khép chặt màng lưới, thì luôn vả bọn Hồ Thiết Hoa cũng bị xiết như bọ thích khách.

Như vậy thì làm sao ?

Muốn cho bọn thích khách đều lọt vào lưới, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành phải nhảy ra khỏi vòng chiến.

Giữa vầng kiếm khí đó, cả ba vọt đi được chăng ?

Đắn đo một giây, cả ba cùng lùi lại, trước khi đường giây khép thành vòng.

Trong bọn thích khách, có một người vung kiếm chém vào đường giây.

một tiếng keng vang lên, lửa bắn tung toé, thanh kiếm của hắn tuột tay bay đi.

Đường giây không hề rung chuyển.

Thích khách đó xanh mặt, toan lùi, song chậm mất rồi.

Thân hình hắn chớp lên, một tiếng soẹt tiếp theo, máu tươi bắn thành vòi, có đến hai vòi. Thân hình hắn đã bị đường giây siết đứt làm hai đoạn.

Đường giây lại được kéo thẳng như cán bút. Hai người ở hai đầu giây đã đổi vị trí.

Bọn thích khách còn lại kinh hãi phi thường.

May mà Thanh y Ni và quái nhân chỉ chọn một tên, tỉa dần. Nếu họ siết hết cùng một lượt, có lẽ một vài tên nữa bị đứt tiện luôn, bất quá một vài tên khác vọt đi là cùng.

Mà chưa chắc gì bọn Hồ Thiết Hoa đa thoát nạn đủ cả ba! Bọn thích khách không hẹn mà đồng, cùng lùi lại gấp.

Song Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành đã lùi trước, ở phía hậu chúng, chực chờ chúng! Trường kiếm chớp lên, chúng còn lại năm mạng, chúng phân nhau, mỗi tên một hướng, chạy vào mấy hàng cây... Bóng người chớp, một tên nữa đã bị đường giây siết đứt như đồng bạn. Tên này không đứng chung chỗ với năm tên kia, thấy năm đồng bạn chạy đi, hắn cũng chạy luôn, song chậm hơn, thành bị hại.

Trong mấy phút giây, bọn thích khách đã bị hao hụt ba tên.

Tiểu Phi nhận ra, trong ba lần giết địch, động tác do một mình quái nhân.

Thân pháp của y còn nhanh hơn Thanh y Ni một bậc.

Chàng cố gắng nhận diện y, song bức màn phủ kín quanh người y, chàng không thấy gì cả! Đến cả đôi chân của y cũng không lộ ra ngoài, thì làm gì chàng thấy được mặt y ?

Về phần y, trong bức màn đó, hẳn là y cũng chẳng trông thấy gì.

Không trông thấy gì, sao y di động được ?

Có thể là y dùng xúc giác thay mắt. Xuc giác đó, Tiểu Phi cảm thấy rất mạnh, chẳng những xuyên qua lớp màn, mà còn tạo một áp lực, bức đến Tiểu Phi.

Chàng biết rõ, loại xúc giác đó, chỉ bọn mù mới có, và có rất nhạy, rất mạnh.

Thế ra, quái nhân mù cả đôi mắt ?

Kỳ quái thay, một người mù, phối hợp với một người câm và điếc.

Hai phế nhân lại tạo nên uy lực phi thường ?

Tiểu Phi vừa thương hại họ, vừa khâm phục họ vô cùng! Nhưng, tại sao quái nhân mù lại không dám chường mặt cho người đời thấy ?

Quái nhân có liên quan với Thanh y lão Ni ?

Tại sao Thuỷ mẫu Âm Cơ lại nhốt chung hai người cùng chung một nơi ?

Năm tên thích khách còn lại, không dám xuất thủ tái chiến, cứ chạy quanh quẩn theo mấy thân cây.

chạy như vậy là tránh được đường giây, bởi nếu đường giây giật, lại phải vướng những thân cây đó.

Không dám tái chiến, chúng cũng không dám bỏ chạy đi.

Bàn tay kia còn cầm ngọn roi, nếu chưa thành công mà chúng bỏ chạy, thì chúng phải tiếp nhận những gì dành cho chúng, thảm khốc không tưởng nổi! Tiểu Phi thở dài.

Chàng rời vị trí, lướt tới.

Một thích khách áo đen đang lòn dưới ánh đao của Hồ Thiết Hoa vọt đi.

Thanh y lão Ni và quái nhân từ phía sau một thân cây, xuất hiện nhanh như làn chớp, mỗi người một đầu giây, kéo thẳng đầu giây ra chận đầu hắn.

Gã thích khách hét lên một tiếng cuồng dại, vung kiếm đâm tới, đâm liều lĩnh như kẻ mù đâm loạn.

Nhưng, đôi chân quái nhân nhan quá, kiếm quang vừa loé, thân ảnh y vừa lách ra xa tầm kiếm, đồng thời quay mình xuay quanh y.

Xoay như vậy, y khép đường giây thành vòng tròn.

Trong tình thế đó, gã thích khách cầm chắc bị tiện làm đôi như những tên trước.

Nhanh như điên, Tiểu Phi chụp đường giây thốt :

-Chúng là những kẻ đáng thương, nên tha cho chúng! Thanh y lão Ni trừng mắt nhìn chàng, vừa kinh dị, vừa phẫn nộ.

Dĩ nhiên, bà không nghe được Tiểu Phi nói gì, song bà thấy chàng nắm cứng đường giây. Và bà biết là chàng ngăn trở.

Bà giận chàng can thiệp.

Gã thích khách nào cũng dùng khăn đen bao mặt, không ai thấy gương mặt gã như thế nào, thần sắc có biến đổi chăng, song qua lỗ hổng, Tiểu Phi thấy mắt gã giời lên vẻ kinh dị phi thường.

Gã không hiểu tại sao Tiểu Phi muốn cứu gã.

Tiểu Phi nhếch môi, cười nhẹ :

-Ngươi yên trí! Ta không bức ngươi phải nói gì đâu! Ta biết thà câm mà chết chứ chẳng khi nào ngươi chịu nói để được sống. Bất quá ta muốn làm một cuộc đổi chác với ngươi thôi! Gã thích khách đảo mắt nhìn ra bốn phía.

Lúc đó, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành cũng dừng tay.

Bốn tên thích khách kia còn di đông, song thân pháp đã chậm lại dần dần.

Bốn tên cùng nhìn Tiểu Phi.

Một lúc lâu, một tên hỏi :

đổi chác như thế nào ?

Tiểu Phi buông gọn :

-Nếu các ngươi dám chạy đi, bọn ta để mặc các ngươi chạy, không cần điều kiện gì cả.

Bọn thích khách giật mình.

Cuộc đổi chác của chàng là thế! Chàng muốn cho chúng chạy đi, ngược lại, chúng khỏi thực hiện một điều kiện nào vì chàng không đòi hỏi.

Một cuộc đổi chác lạ thường! Buộc kẻ địch chạy đi trong khi kẻ địch chỉ còn cách chờ chết. Trái lại, địch không phải làm một việc gì! Cuộc đổi chác đó, dễ dàng quá, thành ra vô lý, bọn thích khách hồ nghi, chưa quyết định liền.

Tiểu Phi tiếp :

-Các ngươi cho rằng, trên đời này, làm gì có loại tiện nghi đó phải không ? Thực sự thì phải xem như là một tiện nghi cho các ngươi đó! Được một tiện nghi, kể ra cũng còn hơn không ? Bởi nếu ta không lầm, từ lúc đến đây, các ngươi chưa chiếm một tiện nghi nào! Chàng vỗ tay lên vai gã thích khách đó, tiếp :

-Ta đã nói như vậy rồi, các ngươi cứ yên trí mà đi.

Gã thích khách suy nghĩ một lúc, đoạn nhún chân nhảy vọt ra khỏi vòng giây đã thành hình chưa siết chặt.

Tiểu Phi lại thốt :

-Miễn là còn sống thì thôi! Còn sống là còn cơ hội, chứ đã chết rồi, thì còn mong làm được gì nữa chứ ?

Chàng tựa hồ tự lẩm nhẩm với mình, song bọn thích khách còn lai nghe ra, lại định quyết tâm ý, rồi tất cả cùng chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa cao giọng :

-Lão xú Trùn! Ngươi định thí phát làm hoà thượng phải không ? Cái từ bị của ngươi đó, là một thứ từ bi loạn! Từ bi mờ ám, từ bi lập dị! Cho nên ngươi mới buông tha những kẻ sát nhân! Tiểu Phi thở dài :

-Không đâu! Những người đó chẳng phải là những kẻ sát nhân tự bản chất của họ! Bất quá, họ là những công cụ giết người không hơn không kém! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Công cụ ?

Tiểu Phi gật đầu :

- Do sự điều khiển của một người, họ hành động! họ không cưỡng lại được sự điều khiển đó! Ngươi giết số này, thì số khác thay thế ngay! Trừ ra ngươi huỷ diệt bộ phận điều khiển! Đừng mong giết hết số này mà rồi tưởng rằng chẳng còn số khác nối tiếp! Chính cái "bàn tay" đó là bộ phận điều khiển! Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi một lúc, đoạn trầm giọng :

-Buông tha chúng, đâu có phải là một cuộc đầu tư ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Sao lại không phải ? Chính ta đang đầu tư đó! Buông than họ, là ta thả một nhợ câu dài. Ta câu con cá lớn! Hồ Thiết Hoa sáng mắt :

-Ta hiểu rồi! Ngươi tha chúng chạy đi, chúng sẽ đưa đường ngươi đi tìm "bàn tay" đó! Nhưng ta hỏi ngươi, nhợ câu của ngươi ở đâu ?

Tiểu Phi hừ một tiếng :

-Ngươi có chiếc mũi thính hơn mũi chó, vậy mà không đánh hơi được à ?

Hồ Thiết Hoa nhắm mắt lại, hít mấy hơi dài không khí, trong gió thoảng đưa về, có mùi uất kim hương.

Uất kim hương, là loại hương của Tiểu Phi thường dùng.

Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Thì ra Lão xú Trùn đã rải uất kim hương lên mình gã thích khách đó lúc vỗ tay lên vai gã.

Tiểu Phi gật đầu :

-Phải! Bây giờ, ngươi cứ vận dụng cái mũi chó của ngươi, tìm đến con cá lớn! Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, bỗng đường giây sắt khua lên.

Quái nhân và Thanh y Ni vút mình ra ngoài.

Tiểu Phi không ngăn trở họ, trái lại chàng có vẻ khoan khoái vô cùng.

Nhìn Hồ Thiết Hoa, chàng bảo :

-Ngươi và Hoàng lão tiên sanh, cùng Đái lão tiền bối lưu lại đây, chiếu cố các người kia, để ta… Hồ Thiết Hoa lắc đầu kêu lên :

-Không được, lần này ta phải theo ngươi, nhất định là như vậy rồi, ta không thể ở lại! Tiểu Phi chỉ còn có cách là day qua Hoàng lỗ Trực và Đái độc Hành vòng tay vái cả hai rồi chỉ vào Bồ đề Am thốt :

-Mọi sự việc trong đó, xin nhờ hai vị tiền bối lo liệu hộ tại hạ, còn Dung nhi, nếu nàng trở lại… Đái độc Hành gật đầu :

-Lão đệ yên trí, nếu Dung cô nương trở lại, lão phu sẽ tỏ cho nàng biết.

Tiểu Phi đi rồi, lão nhếch nụ cười khổ, gọi Hoang lỗ Trực, thở dài thốt :

-Thế là hai lão già này cứa hưởng nhàn mãi! Hoàng lỗ Trực cũng thở dài :

-Phải! Mang một gánh nặng đã khổ lắm rồi, huống chi hắn mang đến ba gánh nặng ?

Đái độc Hành trầm giọng :

-Việc làm của hắn, là một hình phạt khổ sai đối với chúng ta, nhưng với hắn lại là một thích thú! Lúc Tiểu Phi gửi gắm mọi sự tại Bồ đề Am cho Hoàng lỗ Trực và Đái độc Hành, thì Hồ Thiết Hoa đã vọt đi rồi! Tiểu Phi chạy đi, không lâu lắm bắt kịp y.

Quái nhân và Thanh y Ni thì chạy phía trước, cách không xa lắm.

Chừng như Hồ Thiết Hoa có vẻ hoang mang.

Tiểu Phi lướt tới, y vội thốt :

-Xem ra, chúng tra cần phải nuôi chó mới được! Tiểu Phi lấy làm lạ :

-Tại sao lại phải nuôi chó ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

-Nếu chúng ta có nuôi chó, mang theo một con trong lúc này, thì chắc chắn là không lạc hướng! Tiểu Phi nhìn ra phía trước thốt :

-Hai người đó không đuổi theo chúng sai hướng đâu! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Lấy gì làm chắc ? Ta không còn nghe mùi Uất kim Hương nữa, họ chưa từng quen mùi đó, có thể… Tiểu Phi điềm nhiên :

-Nếu vậy, chiếc mũi của ngươi mất thính rồi! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng :

-Mũi của ta mất thính ? Không hơn mũi chó, thì ít nhất cũng bằng, khi nào lại kém chó ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Ta cũng nhận thấy như thế, có điều chiếc mũi của ngươi hôm nay mang tật bất ngờ hay sao đó, nên ngươi đánh hơi kém quá! Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Nếu mũi ta kém, thì mũi của hai người kia làm gì đánh hơi được ?

Tiểu Phi không đáp, chỉ hỏi lại :

-Mắt và tai của ta, có phải là đặc biệt minh mẫn hơn người chăng ?

Hồ Thiết Hoa đáp :

-Cái đó, ta biết rồi! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Mà ngươi biết tại sao không ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng :

-Tại cầm tinh của ngươi là con thỏ! Tiểu Phi xì một hơi dài :

đừng nói nhảm, chỉ vì ta có chiếc mũi vô dụng, bắt buộc ta phải khai thác những giác quan khác! mà cũng do hảo ý của lão thiên, sanh cho ta tai và mắt linh mẫn, để bù trừ cái kém của chiếc mũi! Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên :

-Cái ý tứ của ngươi, có phải cho rằng hai người kia kém tai kém mắt nên phải thính mũi ?

Tiểu Phi thở dài :

-Ta nhận thấy, ngươi càng ngày càng thông minh! Hiểu được cái đạo lý đó, không phải là việc dễ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt mỉm cười :

-Thì cũng do hảo ý của lão thiên! khi nào mắt và mũi của ta hết linh mẫn, óc của ta lại sáng suốt! Nếu óc của ta kém, lão thiên sẽ đền bù bằng một cách khác! Tiểu Phi mỉa mai :

-Ta chưa thấy sự đền bù đó! Hồ Thiết Hoa cười lớn :

-Nếu ngươi thấy được, thì hỏng hết mọi việc của ta rồi! Tiểu Phi trầm giọng :

-Khoan tự đắc sớm! Theo ta thấy thì trong việc nầy, ngươi… Bỗng chàng biến sắc mặt.

nơi khu rừng phía trước mặt, có tiếng rú thảm vọng lại.

Lắng nghe kỹ, Tiểu Phi nhận ra âm thinh của năm tên thích khách.

Tiếng rú thảm do cả bọn phát ra, song không đồng thời, có tiếng trước tiếng sau, cách nhau không lâu lắm.

Tuy nhiên từ xa nghe như rập nhau một lượt.

Tiếng rú lại rất ngắn, chứng tỏ họ vừa rú lên là đứt hơi liền.

Lúc đó, quái nhân và Thanh y Ni đã vào khu rừng rồi.

Họ vào đến nơi, là năm tên thích khách đã thành năm xác chết, năm xác nằm ngổn ngang, máu từ trong yết hầu vọt ra có vòi.

Một người vừa ốm vừa cao, vận y phục đen, đang cúi mình nhìn từng vòi máu từ yết hầu chúng xịt ra.

ánh mắt của người đó ngời niềm đắc ý.

Y nhìn những vòi máu, như hoa. sỹ nhìn bức hoa. mà y vừa chấm xong nét bút cuối cùng, rất hài lòng về tác phẩm của mình! Chiếc áo của y quá dài, dài phết đất, mặt đeo một chiếc nạ bằng gỗ đàn hương.

Chiếc nạ có khoét hai lỗ, để lộ rõ đôi mắt của y.

Đôi mắt đục như mắt người chết, đôi mắt đó lại bắn tinh quang, thế mới kỳ!

98. Biết Người Biết Ta

Nạ làm bằng cây là một việc khó, làm giống mặt người, lại khó hơn.

Miệng, mũi, tai, mắt giống như sống, miệng lại điểm một nụ cười, đặc biệt hơn, là mặt có những sợi lông như mặt thật! Điều đáng sợ nơi chiếc nạ, là màu sắc.

Màu, gốc là đỏ, trong cái đỏ có tím, trong cái tím có xanh.

Giữa những màu lẫn lộn đó, có đôi mắt đục song lại có tinh quang! Thoáng nhìn qua cũng phát sợ rồi, càng nhìn lại càng sợ hơn! Y cầm một thanh kiếm vừa dài, vừa nhỏ bằng.

Mũi kiếm còn vấy máu hồng ?

Năm gã thích khách, nào phải hèn kém gì ? Hồ thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành hiệp sức lại còn không đánh thắng chúng nổi, thế mà người này, chỉ trong thoáng mắt lại hạ sát trọn cả năm tên! Như thế, đủ biết kiếm pháp của y quả là cao minh bậc nhất trên đời! Thanh y Ni chớp mắt ngời lửa giận, bà cùng quái nhân lập tức khép hai đầu giây, vọt ngược chiều, tạo thành vòng tròn quanh người đó.

Vòng tròn khép lại rất nhanh.

Người áo đen tựa hồ không phát giác ra có người tấn công một cách kỳ lạ như vậy.

Y tiếp tục nhìn năm xác chết, mắt không buồn nhìn đường giây.

Vòng tròn của đường giây khép đến ngực y rồi.

Bây giờ, nếu quái nhân và Thanh y Ni nhít một bước, đường giây xiết lại độ tấc, là y bị tiện đứt làm đôi liền.

Và cái gì phải đến đã đến.

Quái nhân và Thnah y Ni nhít bước.

Đúng ra chỉ có một mình quái nhân nhít bước thôi, còn Thanh y Ni bất quá xoay mình cho thuận chiều như tiến tới.

Nhưng quái nhân vừa dợm, thanh kiếm trong tay người áo đen chớp lên, y vẫn đứng trong vòng giây sắt.

Thanh kiếm chớp, thay vì rít gió kêu vù, lại kêy nên một tiếng soạt.

Thì ra kiếm mỏng, dài, nhỏ bằng, lại đâm thẳng, không chặt vào đường giây, chỉ đâm vào bức màn mà quái nhân dùng bao phủ bên ngoài che kín thân thể… Một tiếng rú tiếp theo, người trong màn ngã xuống, chiếc màn đùn đống, đầy bên ngoài lù lù.

Máu vướng màn không bắn ra được, thấm nhanh, màn ướt như nhúng nước.

Bất cứ ai cũng chặt kiếm xuống đường giây, song người áo đen không làm thế, có lẽ y biết đường giây rất rắn chắc, không một thanh đao kiếm nào chặt đứt.

Cho nên, y đâm người, người chết là vòng giây không xiết lại được.

Muốn làm động tác đó cho có hiệu quả, điều tối trọng là thủ pháp phải nhanh, phải chuẩn.

Mới xem, ai cũng tưởng người áo đen liều song y không liều, y ung dung quá, bình tĩnh quá, chứng tỏ y tự tin vô cùng.

Mới xem, tưởng chừng như chẳng phải kiếm đâm mà chình người trong màn tự hiến lao tới.

Sở dĩ người xem có cảm tưởng như đó, là vì người áo đen tính toán rất đúng.

Quái nhân vọt tới, hoặc chậm, hoặc nhanhm thì thanh kiếm trượt đích ngay.

Kiếm đưa ra, hoặc chậm, hoặc nhanh, mũi kiếm trượt đích ngay.

Nếu kiếm trượt đích, người áo đen phải bị đường giây xiết đứt làm hai lập tức.

Thời gian tính toán chỉ là một giây thôi, đủ chi người áo đen chuyển nguy thành an, khỏi bại, thủ thắng.

Tuy nhiên, cũng phải nhìn nhận là tâm lý của y cũng một phần nào kết quả đó.

Bởi, quái nhân và Thanh y Ni cầm chắc cái thắng trong tay, cái thắng đến với họ nhanh hơn một thoáng mắt, tự nhiên họ lơi là cảnh giác.

Trong trường hợp đó, bất cứ ai cũng đắc ý, và dù muốn dù không cũng kém phòng bị.

Nhờ thế, người áo đen thành công là cái chắc.

Quái nhân bị bức màn che khuất, lại mù, làm sao thấy được gì mà tránh ?

Còn Thanh y Ni cũng chuyển ý xoay người cho thuận thế, nên không thấy kịp đối phương nhít kiếm.

Làm sao lão ni tiếp cứu kịp thời ?

Đến lúc quái nhân ngã xuống, Thanh y Ni mới phát giác ra, song đã muộn rồi, chẳng còn cứu vãn gì được.

Bà biến đổi thần sắc trông đáng sợ.

Như cuồng loạn, bà nhào tới chiếc màn đã rũ xuống thành đống che phủ xác quái nhân.

Bà như quên mất thanh trường kiếm kia, cách bà không hơn thước, có thể đâm vào người bà bất cứ lúc nào.

Nếu bà có đề phòng, không chắc gì bà tránh kịp, hà huống lúc này bà chẳng nhìn gì ngoài bức bàn đã rũ xuống đất ?

Người áo đen nhìn bà, ánh mắt của y lộ vẻ khinh miệt rõ rệt.

Y lạnh lùng thốt :

-Các ngươi nặng tình với nhau như vậy, tốt hơn nên tìm nơi u tịch thoa? thích yêu nhau, học võ làm chi mà vướng phải ân oán giang hồ mà tình không trọn ven hưởng thọ ? Yêu nhau như vậy, một chết rồi, một chắc khó sống cô đơn! Ta cũng làm phúc đưa đường các ngươi chung hội nhua nơi âm giới! Đã điếc, Thanh y Ni có nghe gì. Dù tai còn nguyên vẹn bà cũng không nghe.

Tâm thần đâu còn để mà nghe ?

Bàn tay người áo đen máy động.

Bỗng có tiếng hét to :

- Dừng tay! Người áo đen dừng tay ngay.

Y không quay đầu lại, điềm nhiên hỏi :

-Lưu hương Soái phải không ?

Tiểu Phi không vọt đến.

Chàng biết rõ, có vọt đến cũng chẳng làm gì kịp, vì thủ pháp của người áo đen nhanh quá. Chàng không cứu nổi Thanh y Ni mà chính chàng cũng thọ hại.

Cho nên, chàng đứng tại chỗ hét lên mấy câu.

Quả nhiên may thật! Người áo đen ngừng tay liền.

Khoảng cách giữa song phương hơn trượng, chàng nhìn chăm chăm thanh trường kiếm trong tay y trầm giọng đáp :

-Chính Lưu hương đây! Người áo đen cười khan :

-Tốt! Tốt! Tại hạ biết thế nào cũng có ngày chúng ta gặp nhau.

Tiểu Phi không đáp theo cái ý đó, lại hỏi :

-Các hạ là bàn tay độc ?

Người áo đen giật mình :

-Bàn tay độc ?

Chợt tỉnh ngộ cười lớn :

-Phải! Tại hạ là "bàn tay độc" đây! Bao nhiêu quyền sanh sát trên thế gian nầy đều ở trong bàn tay đó! Hồ thiết Hoa bực tức chen vào :

-Nhưng, hiện tại những quyền sanh sát đó, đã chuyển sang bàn tay bọn tại hạ! Người áo đen cười mỉa :

-Ạ ?

Một tiếng ạ gọn lỏn, thừa nói lên sự khinh miệt của y với Hồ thiết Hoa! Hồ thiết Hoa nổi giận :

-Các hạ không tin là bọn tại hạ có thể sát hại các hạ ?

Người áo đen nhìn y từ đầu xuống chân, đoạn hỏi :

-Hai vị thôi ?

Hồ thiết Hoa trầm giọng :

-Các hạ cho ít ?

Người áo đen hỏi lại :

-Một đánh một hay hai đánh một ?

Hồ thiết Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Phi đáp :

đối với một người hung ác như các hạ, thì cần chi phải tôn trọng quy củ giang hồ ? Giữ đạo nghĩa với các hạ, là chuốc lấy tai hại trước khi giao thủ! Người áo đen thở dài :

-Rất tiếc! Rất tiếc!… Hồ thiết Hoa trừng mắt :

-Rất tiếc ? Tiếc gì ?… Người áo đen lại thở dài :

-Nếu là lúc nào khác, hai vị phải trai giới ba hôm, bồi bổ sức lực, tịnh dưỡng tinh thần, lấy lại phong độ hùng cường, rồi lại phải chọn vũ khí thích hợp. Chuẩn bị được như vậy xong, hai vị mới có thể duy trì được với tại hạ năm trăm chiêu! Chứ bây giờ thì… Hồ thiết Hoa hét :

-Bây giờ thì sao ?

Người áo đen tiếp :

-Bây giờ, đôi mắt hai vị mất thần, chân các vị không vững, rõ ràng là khí lực tiêu hao quá nửa phần. Lại thiếu ngủ, lại thiếu ăn! Mười thành công lực, bất quá còn lại độ bốn phần. Với tình trạng đó mà nói là giao thủ, lại hy vọng thắng cuộc! Thiết tưởng các vị đang nằm mộng! Y lắc đầu, thở dài rồi tiếp luôn :

-Giao đấu với tình trạng đó, các vị đúng là bất trí! Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn y, đột nhiên cười lớn :

-Các hạ định doa. khiếp nhau à ? Các hạ cho rằng bọn tại hạ sợ ?

Người áo đen điềm nhiên :

-Hai vị tuy không sợ, song tại hạ thất vọng! Hồ thiết Hoa trố mắt :

-Thất vọng ?

Người áo đen ngưng ánh mắt nơi thanh trường kiếm trên tay, từ từ tiếp :

-Mười năm trước, trong chuyến viễn du đến vùng Quan ngoại, tại hạ gặp một vị kiếm khách vô danh, bên cạnh Thiên trì Trừng bạch Sơn. Tại hạ cùng y đấu kiếm suốt hai ngày đêm… Đôi mắt của y bừng lên niềm cao hứng có lẫn lộn phần nào luyến tiếc, tâm tư vọng về dĩ vãng, một lúc lâu, y tiếp :

-Một cuộc chiến thích thú vô cùng, suốt đời tại hạ chẳng bao giờ quên! Rất tiếc, thời gian qua, qua mãi trong mười năm nay, tại hạ không gặp một kiếm thủ ào gây cho tại hạ một cái hứng nhỏ! Tại hạ nghĩ, có lẽ rồi thanh kiếm nầy đến phải vất bỏ đi thôi! Hồ thiết Hoa cười lạnh :

-Như vậy, các hạ là tay kiếm vô địch trong thiên hạ rồi! Người áo đen không buồn chú ý đến sự mỉa mai của Hồ thiết Hoa cứ tiếp :

đã là kiếm sĩ, nhưng không đối thủ, thì tâm tình tịch mịch làm sao! Cũng như người nhạc sĩ dạo đàn giữa sa mạc! Cái tịch mịch đó, các vị không thể tưởng tượng nó khó chịu như thế nào! Bỗng, y nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi tiếp luôn :

-Mãi đến lúc tại hạ nghe giang hồ đồn đại về các hạ… Tiểu Phi mỉm cười :

-Có lẽ các hạ cho tại hạ là đối thủ ?

Người áo đen tiếp :

-Lời truyền thuyết về các hạ rất nhiều, tại hạ nghe khách giang hồ thường đề cập đến các hạ lúc tửu hậu trà dư, qua câu chuyện đàm luận về cổ kim hào kiệt.

Thoạt đầu, tại hạ nghĩ, lời truyền thuyết không đáng tin lắm, bất quá, người ta thêm thắt ít sự việc cho li kỳ, rồi vô tình họ đưa các hạ vào thần thoại. Nhưng… Y dừng lại một chút, nghiêm giọng tiếp :

-Giờ đây, gặp các hạ rồi, tại hạ nhận ra, trời sanh các hạ là để các hạ học võ! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Các hạ quá khen! Người áo đen cứ tiếp :

-Nhìn thoáng qua các hạ, tại hạ thấy ngay các hạ thông minh mẫn tuệ, khí định thần nhân, gồm nhiều đặc điểm tạo thành một nhân vật phi thường. Được giao đấu với các hạ, kể ra cũng là một cái thú. Song rất tiếc hiện tại… Tiểu Phi điềm nhiên :

-Hiện tại thì sao ?

Người áo đen thở dài :

-Trong tình huống này, nếu một mình các hạ thì các hạ có thể tiếp được vài trăm chiêu của tại hạ. Chứ các hạ kèm hắn theo bên cạnh, chỉ trong vòng trăm chiêu thôi, tại hạ đánh bại cả hai. Chính hắn làm liên luỵ đến các hạ! Hồ thiết Hoa đỏ mặt hét lớn :

-Một mình tại hạ, cũng thừa sức đánh bại các hạ! Người áo đen lạnh lùng :

đừng nói phiếm các hạ Ơi! Luận về vũ công có thể cho rằng các hạ là bậc nhất trong giang hồ, nhưng hiện tại cả hai suy giảm thể lực và tinh thần nghiêm trọng, điều đó quá rõ rệt, không còn chối cãi được. Lúc giao đấu, chẳng những không ai hỗ trợ được ai, trái lại phải lo lắng cho nhau, thành ra phân tâm, mà phân tâm là sự tối kỵ, bị phân tâm là sớm muộn gì mọi sự cũng bất lợi. Có thể mất mạng đó! Hồ thiết Hoa cười lớn :

-Vô luận các hạ nói thế nào, hôm nay nhất định phải có cuộc chiến, và hai đánh một! Các hạ nói đến rụng lưỡi, bọn này không để cho mắc mưu đâu! Người áo đen tặt lưỡi mãi, tỏ vẻ tiếc rẻ.

Sau cùng, y thở dài thốt :

-Ngàn vàng dễ kiếm, tướng giỏi khó tìm! Y kêu lên :

-Lưu hương! Lưu hương! Tại hạ giết các hạ trong tình huống này, thực là oan uổng cho các hạ quá chừng ? Tiếc thay ? Tiếc thay ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Nói như thế là các hạ không thể không giết tại hạ ?

Người áo đen thở ra :

-Tiếp được một trăm năm mươi chiêu, sẽ được buông tha! Câu nói đó, dĩ nhiên là Hồ thiết Hoa không tiêu hoá nổi rồi, y bực, song y muốn cười thật lớn, cho vỡ cả vũ trụ nầy, nếu không cười, y phải vỡ ngực mất! Bình sanh, y chưa hề gặp một tay cuồng ngạo đến mức độ đó.

Cũng có người nói lên câu đó với y, song bất quá mỉa mai, thách thức chứ đối tượng quả quyết như vậy, rõ là tự tin một cách ngông cuồng, như kẻ điên tự húc đầu vào núi, núi sẽ tan ra! Và liền sau đó, y không còn bực nữa.

Trái lại, y đâm lo, bởi ánh kiếm của người áo đen chớp lên, y nghe lạnh khắp cơ thể liền.

Và sát khí bốc bừng, và sát khí kết tinh thành muôn ngàn ánh sao, làm hoa cả mắt y.

Mồ hôi lạnh đã rịn nơi chân lông, thoáng mắt, y nghe như mình đẫm nước.

Kiếm khí của Soái nhất Phàm cũng mạnh, song không gieo rợn nơi y như thế.

Bởi, kiếm khí Soái bất Phàm, bất quá vờn nhẹ cơ thể y, chứ không châm chích như ngàn hạt cát sác bén bắn vào người, mỗi hạt cát có thể giết người.

Sát khí của Soái bất Phàm là tử khí! Sát khí của người áo đen, là sanh khí, bởi khí là kiếm, kiếm là khí, kiếm gây thương tổn, khí cũng gây thương tổn cho đối phương như thường! Khí hỗ trợ cho kiếm linh hoạt, kiếm tương tế khí sanh uy mạnh hơn! Thoạt tiên, kiếm khí bức đôi mắt Hồ thiết Hoa, rồi bức đến tai đến mũi, dồn áp lực nơi miệng, toàn thân, làm cho y không nói được, cử động được! Trong phút chốc, y bị kiếm khí bao trùm, thành bất động.

Người áo đen chưa xuất chiêu, chỉ cử kiếm lên thôi, Hồ thiết Hoa đã thấy mình kém thế rồi! Giả như đối phương xuất chiêu liền, thì y làm sao phản ứng kịp ?

Kiếm vừa cử lên, người áo đen lại hạ kiếm, chỉ xuống đất.

Cầm kiếm như vậy là không tấn công, mà cũng không phòng thủ.

Từ đầu đến chân, nơi nào cũng trống trải. Một người không biết vũ công, cũng đánh trúng dễ dàng. Người áo đen quả thật khinh địch! Không! Lối thủ đó rất kỳ diệu, bởi đối phương để lộ nhiều sơ hở quá, Hồ thiết Hoa khó chọn một nơi công vào.

Không dám công, bởi Hồ thiết Hoa chưa biết kiếm của đối phương sẽ biến hoá như thế nào ?

Bỗng, Tiểu Phi thở dài, buông nhẹ :

-Rất tiếc! Rất tiếc! Người áo đen lạnh lùng nhìn chàng không nói gì.

Tiểu Phi lại cười tiếp :

-Các hạ làm cho tại hạ thất vọng vô cùng! Người áo đen không còn giữ được bình tĩnh nữa :

-Thất vọng ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Tại hạ đinh ninh rằng kiếm pháp của các hạ phải cao minh huyền diệu lắm! Bây giờ, trông vào tư thế của các hạ, tại hạ phải thất vọng! Tư thế chi mà lộ quá nhiều sơ hở ? Trước một tư thế đó, bất cứ ai cũng thấy rõ là mình nắm chắc cái cơ tất thắng! Thắng một đối phương còn kém quá, thật không vinh chút nào! Người áo đen hừ một tiếng :

-Thắng, bao giờ cũng có lợi hơn bại, cần gì phải có vinh ? Các hạ cho rằng tại hạ lộ nhiều sơ hở để công kích, thì cứ vào! Cứ xuất thủ! Tiểu Phi lắc đầu luôn :

-Tại hạ bất nhẫn lắm đó, các hạ Ơi! Chắc chắn là không thể xuất thủ rồi! Người áo đen cười lạnh :

-Có lẽ các hạ thấy cái tư thế của tại hạ có quá nhiều sơ hở, nên hoang mang, chẳng biết phải xuất thủ như thế nào ?

Rồi y tiếp luôn :

-Nếu một đấu một, các hạ có thể bằng vào thuật khinh công, thực nghiệm một chiêu, để biết được cái lối sử dụng kiếm của tại hạ. Song, hai đấu một, các hạ không thể không cố kỵ cho đồng bạn, các hạ thoát được rồi, mà đồng bạn chậm chân hơn thì khổ! Phải biết, các hạ không đắc thủm thanh trường kiếm này sẽ thọc vào yết hầu của y, đó là cái chắc! Đương nhiên Tiểu Phi biết rõ cái đạo lý đó.

Chẳng qua, chàng thấy thần sắc của Hồ thiết Hoa thất thường quá, nên bắt buộc phải nói thế, để trấn định y mà thôi.

Phàm con người gặp cảnh khẩn trương, lắm lúc nhờ kéo dài câu chuyện mà tâm hồn lắng dịu lại, khi bình tịnh như thường thì tinh thần chiến đấu vững, có như vậy mới mong nắm cái cơ tất thắng.

Người áo đen chớp ánh mắt sáng lạnh, điểm nhẹ một nụ cười tiếp nối :

-Cái tâm ý của các hạ, tại hạ đã hiểu rồi! Chẳng qua các hạ lo ngại cho đồng bạn thôi! Nếu là lúc bình thường, y không đến nỗi tán loạn tâm tư như vậy! Trong phút giây nầy, y không giữ được bình tĩnh, là vì

ảnh hưởng của cái tao ngộ vừa qua, do đó, kiếm khí của tại hạ dễ len lỏi vào cơ thể y, thành thử vốn đã bất định sẵn, y lại bị dao động mạnh hơn, cho nên y đứng đó, mà có khác nào y đã chết rồi ?

Hồ thiết Hoa trợn trừng đối mắt, một đôi mắt thất thần, đồng thời y cảm thấy lạnh người hơn, bởi mồ hôi đổ ra từng giọt lớn, từ đâu rơi xuống áo, đồm độp, đồm độp.

Thanh đao trong tay y nặng quá, nặng như vật ngàn cân.

Dù y có vận dụng toàn lực, lực bất tòng tâm, không làm sao y cất mũi đao lên cao nổi.

Tại sao thế ?

Y từng giao đấu trăm trận, y từng tại thành tích qua nhiều cơn ác chiến, sao bây giờ y nhu nhược như thế ?

Tiểu Phi không đến nỗi khiếp đảm như y, song chàng có cảm tưởng là mình đối diện với một ác quỷ, một hung thần chứ chẳng phải là người.

Thanh trường kiếm của người áo đen toa? ra một thứ sát khí mà bình sanh chàng chưa từng gặp! Một thứ sát khí ma quái! Sát khí, kiếm, người như hỗn hợp lại thành một khối, cái khối đó càng phút càng lớn ra, càng tăng gia áp lực.

Cái khối đó, có thể xuyên thủng núi mà đi ra, không cần vòng quanh.

Cái khối đó, lại kiên cố quá, đừng mong dùng một phương pháp gì phá vỡ ?

Tiểu Phi thầm kêu khổ.

Chàng biết mình đã gặp một tay kiếm ma, và chính mình tìm, chứ chẳng phải đối phương tìm ?

Tìm một tay kiếm ma để đấu kiếm, là tìm một cái chết! Bất trí! Bởi quá khinh thường, bởi không ước lượng được kiếm thuật siêu việt mà con người tập luyện suất đời cũng không đạt đến giới hạn đó! Bất hanh! Bởi chàng tự tìm cái bại, bởi chàng quá tự tin mà thành lao đầu vào tử địa! Trước kia, qua nhiều lần nguy, chàng cho là đời chàng toàn hạnh ngộ.

Nguy đến với chàng, chàng giải từ được.

Bây giờ chàng đi tìm nguy, tìm để mình thấy roc là mình vô lực giải trừ! Phúc hạnh giã từ chàng rồi! Thực ra, nếu là lúc thường, chàng không đến nỗi thầm kêu khổ.

Con người trải qua đói khát, lao nhọc quá độ cơ thể chiu ảnh hưởng nặng của thiếu thốn, tự nhiên nghĩ lực phải kém giảm, dễ bị uy hiếp.

Hiện tại, chàng còn điểm chân khí nào, sau cơn ác đấu với Thuỷ mẫu âm Cơ ?

Đã vậy, chàng còn gặp một kình địch, cỡ Âm cơ trở lên! Làm sao chàng không bị vầng sát khí đó uy hiếp ?

Đôi mắt trắng đục của người áo đen, đột bắn ra hai đạo thanh quang, chiếu sáng rực.

Hai đạo tinh quang xanh rờn đó, như hai ngọn lửa, Tiểu Phi có là bằng sắt, sắt cũng phải bị nung mềm, thành chất lỏng.

Chàng hy vọng Thanh y Ni vùng dậy, để cùng chàng, một trước, một sau hiệp công.

Có như thế, may ra còn xoay chiều cục diện được.

Nhưng, Thanh y Ni lúc đó, rũ người bên đống màn phủ ngoài quái nhân. Bà còn sống đó, song bà chỉ là một cái xác bất động! Huống chi chàng không làm sao cho bà chú ý, bởi bà vừa câm, vừa điếc, đôi mắt tuy còn, song đôi mắt bắn theo một cóng người bên kia thế giới.

Bỗng, mũi trường kiếm cất lên, rồi vẽ thành một vòng tròn trong không gian.

Đồng thời người áo đen lạnh lùng thốt :

-Tại hạ không ngờ cái chân giá trị của các vị quá thấp, dưới xa cái mức tại hạ tưởng tượng! Xem ra, với cia nhít tay, tại hạ có thể dồn các vị vào tử địa! Tiểu Phi ngưng ánh mắt trên thanh kiếm nơi tay y, chuẩn bị phi thân tung bổng mình lên.

Người áo đen khoa tiếp một vòng kiếm, tạo một bức màn kiếm ảnh, ngăn chặn lối phi thân của chàng.

Kiếm rít gió, vù vù, lạnh rợn.

Dù Tiểu Phi có phương pháp phá thế kiếm đó song chàng không còn chân lực thực hiện phương pháp! Vừa lúc đó, có ai đó quát to :

- Dừng lại! Tiếp theo tiếng quát, tiếng gió kiếm đang vang vù vù, bỗng ngưng bặt.

Trường kiếm của người áo đen dừng, mũi kiếm chỉ thẳng vào khoảng giữa đôi mày Tiểu Phi.

Người áo đen lạnh lùng thốt :

-Tại sao tại ha dừng tay ? Bất quá tại hạ muốn biết người nào đó dám quát tháo như vậy, là ai, chứ chẳng phải tại hạ ngán sợ. Các hạ nên hiểu, nhát kiếm này còn nguyên tư thế, và nó có thể sát hạ các hạ trong bất cứ phút giây nào! Tiểu Phi tợ hồ không nghe nói gì.

Chàng nhìn sững người mới đến, người đó đứng sau lưng y, cách không xa lắm.

Người đó cất tiếng :

-Ngươi không thể nào trông thấy ta được đâu! Bởi nếu ngươi nhút nhít, ta sẽ lấy mạng sống của ngươi ngay.

Giọng nói trong trẻo, nghe rất êm tai, song hàm chứa một sát cơ khiến đối phương thấy êm tai cũng phải rợn người.

Không ai tin rằng người có giọng nói đó có thể giết người được, bởi giọng nói rất dịu, rất nhẹ.

Tuy nhiên, cái ý chí cương quyết được biểu hiện quá rõ qua âm thinh, chính cái thản nhiên của âm thinh chứng minh điều đó.

Dĩ nhiên một nữ nhân vừa phát thoại.

Người áo đen trừng mắt nhìn Tiểu Phi, Tiểu Phi lại lộ vẻ vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ.

Chàng cười hì hì, thốt :

-Các hạ nên tin cô nương đó nói thật! Tại hạ bảo chứng là nàng không hề nói đùa đâu! Người áo đen cười lạnh :

-Giả như tại hạ không tin ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Nếu các hạ thấy nàng cầm vật gì nơi tay, hẳn phải tin ngay! Ánh mắt đang sáng ngời, vụt biến thành trắng đục, người áo đen gằn từng tiếng :

-Vô luận là nàng cầm vật gì nơi tay, tại hạ vẫn có thể sát hại các hạ bất cứ phút giây nào.

Tiểu Phi khích :

-Nhưng tại sao các hạ không nhìn thử xem, xem cho biết là vật gì trong tay nàng?

Hiện tại, chân khí của người áo đen dồn tụ nơi thanh kiếm, nếu y quay đầu về phía hậu, chân khí phân tán ngay, và chiêu kiếm cầm như vô hiệu.

Tiểu Phi sẽ nhân cơ hội đó, tấn công liền.

Ngờ đâu, người áo đen biết rõ mưu định của chàng, lạnh lùng thốt :

-Các hạ mong tại hạ quay đầu, là nuôi mộng đó! Chẳng phải là một giấc mộng mà là một sự thực! Tiểu Phi mỉa mai :

-Các hạ nghe nàng doa. như vậy, nên không dám quay đầu phải không ?

Người áo đen bĩu môi :

-Hiện tại kiếm khí bao bọc quanh các hạ, chả khác nào mảng lưới phủ trùm con cá, hay một cái chum nhốt con rùa. Nếu tại hạ không quay đầu, thì vĩnh viễn các hạ không còn sanh lộ! Dù cho nàng thủ sẵn hai mươi bảy mũi Bạo vũ Lê hoa Đinh, dù tất cả mũi đinh bắn vào mình tại hạ, nhát kiếm này vẫn sát hại được các hạ như thường.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thì ra, các hạ đã đoán được là nàng cầm vật gì nơi tay rồi! Người áo đen lại hừ một tiếng :

-Nếu không nắm Bạo vũ Lê hoa Đinh trong tay, khi nào nàng dám to tiếng hăm doa. tại hạ ?

Tiểu Phi vụt cười lớn :

-Lầm! Cáct hạ lầm to! Nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả ? Bất quá, nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả, nếu các hạ mắc mưu nàng thì thật là oan uổng! Người áo đen giật mình :

-Có vật hay không vật nơi tay nàng, tại hạ không cần quay lại xem, cũng biết được! Tiểu Phi ạ lên một tiếng :

-Các hạ có một con mắt phía sau lưng ?

Người áo đen cao giọng :

-Tại hạ cứ đâm mũi kiếm tới, là biết ngay nàng tay không hay cầm vật gì! Tiểu Phi cười nhẹ :

-Giả như nàng có cầm Bạo vũ Lê hoa Đinh thật, các hạ dù đâm kiếm tới cũng bằng thừa. Bởi đồng thời các hạ xuất thủ, Lê hoa Đinh cũng bay ra cắm phập vào người các hạ. Các hạ có thoát chết đâu ?

Người áo đen lạnh lùng :

-Cùng chết với Lưu hương là một vinh hạnh đó, chẳng khác nào bỏ vốn đi buôn, gặp mối, được lời to! Tiểu Phi mỉm cười :

-Tuy nhiên, các hạ nên biết, kiếm nhanh cũng không nhanh bằng Lê hoa Đinh! Kiếm chưa chạm mình tại hạ, là Lê hoa Đinh đã chạm lưng các hạ rồi! Trước khi được lời, các hạ đã mất vốn! Nếu các hạ cầm chắc phát tài thì cứ xuất thủ! Người áo đen lại giật mình :

-Nếu tại hạ không xuất thủ ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Thì nàng cũng không bắn Bạo vũ Lê hoa Đinh ra! Giả như các hạ muốn chạy đi, thì cứ tuỳ tiện, không ai ngăn trở các hạ đâu! Người áo đen chớp mắt :

-Làm sao biết được nàng… Tiểu Phi chận lời :

-Các hạ cứ chạy đi! Tại hạ bảo chứng là nàng không xuất thủ! Người áo đen hừ lạnh :

-Bảo chứng ? Bảo chứng như thế nào ? Làm sao tin được các hạ ?

Tiểu Phi thở dài :

-Các hạ không tin, thì cứ xuất thủ ! Các hạ không xuất thủ, thì phải tin! Chỉ có hai cách đó thôi, ngoài ra chẳng còn làm sao hơn! Người áo đen vụt cười lớn :

-Nếu không tin Lưu hương Soái, thì trên thế gian nầy, tại hạ còn tin ay được ?

Y gật đầu tiếp :

-Tạm biệt hôm nay! Sẽ gặp lại nhau sau này! Tiểu Phi thản nhiên :

-Lần sau các hạ nên gắn một con mắt ở sau lưng nhé! Người áo đen cao giọng :

-Tại hạ hy cọng vát hạ bảo trọng thân thể, nuôi dưỡng tinh thần, giữ sao cho trong vòng ba tháng tới đây, đừng đau ốm, đừng chết thôi! Chứ nếu các hạ có bề gì, thì tại hạ thất vọng lắm! Y bước đi thật.

Y đi song chẳng hề quay đầu nhìn về phía sau, trong thoáng mắt mất dang.

Nữ nhân đứng phía sau người áo đen, chính là Tô dung Dung! Gương mặt xanh rờn, mồ hôi lạnh ướt đầm mình nàng. Đúng là nàng tay không! Chẳng có Bạo vũ Lê hoa Đinh, chẳng có vật gì khác.

Tiểu Phi bước tới, dìu nàng, sợ nàng ngã xuống bất ngờ. Chàng dịu giọng thốt :

- Dung muội đến đúng lúc đó! Đúng quá! Tô dung Dung còn rung người, môi rung rung, nàng không nói được tiếng nào! Tiểu Phi tiếp :

-Chẳng có gì đáng sợ, Dung muội! Dù có đáng sợ, cái gì đó cũng qua rồi! Phải cố gắng lắm nàng mới cười được, nụ cười có vẻ miễn cưỡng quá! -Tôi chẳng sợ gì khác hơn là sợ hắn quay đầu lại.

Tiểu Phi thốt :

-Chỉ cần Dung muội đến là được rồi, có Bạo vũ Lê hoa Đinh hay không cũng chẳng quan hệ gì! Tiểu Phi giải thích :

-Hắn không nói khoát đâu! Dù Dung muội có cầm Bạo vũ Lê hoa Đinh nơi tay, hắn vẫn hạ sát được ngu huynh như thường, nếu muốn! Kiếm khí của hắn bao trùm ngu huynh, kín đáo như một vỏ kiên cố như tường sắt. Có điều, ngu nhuynh biết chắc là hắn chẳng dám xuất thủ! Mà cũng chẳng dám quay đầu. Bởi nếu hắn muốn sống, hắn không thể làm một cuộc thực nghiệm với giá sanh mạng! Tô dung Dung hỏi :

-Tại sao hắn không dám quay đầu lại ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Bởi hắn sợ nhất là mắc lừa ? Quay đầu lại là hắn phát hiện ra hắn mắc lừa ?

Mẫu người đó, không khi nào tiêu hoá nổi một trường hợp bị lừa! Biết là mắc lừa, hắn có thể điên được. Cho nên hắn không quay đầu, để khỏi thấy một sự thật! Tô dung Dung cau mày :

-Quay đầu lại rồi, hạ sat Lưu huynh, không được sao ? Thiết tưởng có muộn màng gì đâu ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Quay nhìn lại, là hắn vô phương động thủ! Tô dung Dung trố mắt :

-Tại sao ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Có hai lý do. Nếu Dung muội có Bạo vũ Lê hoa Đinh nơi tay, thừa dịp đó, Dung muội bắn ra, hắn chết. Hắn quay đầu, chắc chắn Dung muội phải xuất thủ. Còn như, Dung muội không có Lê hoa Đinh, trong khi hắn quay đầu, cái tâm thần của hắn phân tán, kiếm khí cũng phân tán theo, ngu huynh được giải thoát khỏi vòng áp lực của kiếm khí ngu huynh tấn công liền. Làm sao hắn thoát chết ? Làm sao hắn dám quay đầu ?

99. Bất Bại Tướng Quân

Tiểu Phi mỉm cười tiếp luôn :

-Hắn mất ưu thế, ngu huynh chiếm lại tiên cơ, chế ngự hắn liền. Phàm cao thủ tranh đấu, chỉ một sơ hở nhỏ, chỉ một phút giây thôi cũng đủ xoay cục diện, chuyển thế cờ. Hắn biết rõ, nên chẳng dám liều.

Tô Dung Dung gật gù :

-Tiểu muội hiểu rồi! Bất cứ ai, gặp Hương soái, cũng khổ cả! Tiểu Phi vòng tay đùa :

-Cô nương quá khen! Tô Dung Dung trêu lại :

-Nếu Tô Dung Dung này đến chậm, hoặc không đến, chỉ sợ cái gan của Hương soái tóp lại bằng đầu ngón tay! Tiểu Phi cười hì hì :

-Hắn như vậy rồi! Song khi nào cô nương lại để mất luôn tại hạ! Tô Dung Dung liếc xéo chàng, đôi mắt dài hơn thước.

Rồi nàng tiếp :

-Lúc đó, Lưu Hương huynh có vẻ ung dung, bình tĩnh quá, thành thử tôi cứ tưởng trong tay mình có hộp ám khí thật sự vậy đó! Lưu Hương huynh tự tin đáng phục! Tiểu Phi điềm nhiên :

-Thực sự thì lúc đó, thần kinh của ngu huynh căng thẳng cực độ. Dung muội phải biết, trong tình huống của ngu huynh, nếu bắt buộc phải động thủ với bất kỳ ai thì đừng mong nói là với hắn ngu huynh cũng thảm bại là cái chắc! Vừa lúc đó, Thanh Y Ni đứng lên.

Tiểu Phi luôn luôn lưu ý đến bà, song chàng không hề làm gì khuấy động đến bà, để mặc bà khóc cho vơi niềm lưu luyến. Chàng hiểu, cái gì tràn đầy quá, phải tràn, ngăn chận lại là nó đổ vỡ, nó nổ tung.

Bà đau khổ cực độ, để cho bà khóc là phương pháp hay nhất, có khóc mới vơi niềm đau.

Khóc một lúc, tâm tình lắng dịu là bà ngưng khóc, vội gì khuyên bà dứt ?

Càng khuyên dứt, bà càng khóc thêm.

Lời khuyên trong trường hợp này, chỉ có tác dụng là khích động hơn thôi! Huống chi, bà đã điếc, lại câm ?

Thì chàng còn khuyên thế nào được ?

Bà đứng lên rồi, nhìn chàng một lúc, đoạn thốt :

-Ta yêu cầu ngươi một việc! Thì ra, bà không câm! Bà nói được, bà nói với chàng, tức nhiên chàng trả lời, bà chờ nghe.

Thế là cũng không điếc! Nhưng Tiểu Phi không lấy làm lạ. Chừng như chàng đã biết trước điều đó! Chàng điềm nhiên đáp :

-Bà cứ nói! Thanh Y Ni tiếp :

-Ta biết, các ngươi hết sức kỳ quái, muốn hiểu y là ai ? Tại sao y dấu mình trong màn dưới bụt thờ! Tại sao y không muốn nhìn ai, hay để cho ai trông thấy y! Có đúng vậy không ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Mỗi người đều có một sự bí mật riêng biệt. Không một ngoại nhân nào có quyền biết đến bí mật của ai cả! Hiếu kỳ không đúng lúc, đúng việc, là phi quân tử! Thanh Y Ni gật đầu :

-Cho nên, ta van cầu các ngươi, đừng tìm hiểu sự bí mật đó. Vĩnh viễn các ngươi không nên giở tấm màn lên, xem mạt người bên dưới! Vĩnh viễn không cho ai sờ mó đến bức màn! Tiểu Phi không do dự :

-Tại hạ bảo chứng với sư bà, bọn này không hề hiếu kỳ với tánh cách hạ đẳng! Bình sanh chẳng một người nào trong bọn thích tìm hiểu việc riêng tư của kẻ khác! Thanh Y Ni thở phào mấy tiếng, mưo màng một lúc, đoạn từ từ thốt :

-Ta biết, ngươi là một chánh nhân quân tử, ta có thể đặt trọn niềm tin nơi ngươi.

Ta chúc phó ngươi, sau khi ta chết rồi, ngươi nổi lửa thiêu hoá xác hai bọn ta, sau đso ngươi nhặt mấy đốt xương tàn quăng xuống suối! Ngọn suối trong Thần thuỷ Cung đấy nhé! Bà thốt đến đó, khẽ điểm một nụ cười.

Dù nụ cười có vẻ chua chát, vẫn là một nụ cười, có lẽ là nụ cười duy nhất, suốt thời gian dài đã qua.

Bà tiếp :

-Sống, chúng ta bị đày xa Thần thuỷ Cung, thì chết, chúng ta cũng được trở về trung khu Thần thuỷ Cung! Bà khóc nhiều quá, gương mặt xương sưng phù lên, một gương mặt tàn khốc đó, lại điểm xuyết một nụ cười! Trông bà quái dị đáng sợ! Tiểu Phi rùng mình :

-Không lẽ bà muốn… Thanh Y Ni khoát tay chặn lại :

-Ta với ngươi vốn không quen biết, mới gặp nhau lần đầu, lại nhờ ngươi như thế, kể ra cũng quá đáng! Song, ta tin ngươi là con người thành phác, chân chánh, nên không ngần ngại tỏ lọ tâm nguyện với ngươi! Ta

không làm sao báo đáp ân trọng của ngươi, thì âm linh ta sẽ phù hộ ngươi mọi mặt trên trường đời! Tiểu Phi khích động tâm tình, trầm lặng không nói gì.

Thanh Y Ni chấp tay nghiêng mình, niệm phật hiệu, rồi quay mình.

Tiểu Phi không thấy bà độgn tác như thế nào, chỉ nghe một tiếng bịch.

Bà đã ngã xuống, bức màn phủ thành một đống, bên dưới đống màn có xác của quái nhân.

Tiểu Phi thở dài, nghiêng mình tiễn đưa một linh hồn tìm về với một linh hồn, bên kia thế giới! Tô Dung Dung khóc.

Nàng thốt qua thổn thức :

-Vị đại sư đó đa tình, con người đa cảm quá chừng! Trông vào gương mặt tàn khốc đó, ai tưởng nổi bên trong có một quả tim mềm ?

Bỗng Hồ Thiết Hoa thở phì, rồi kêu lên thất thanh :

- Dung cô nương! Cô nương đến lúc nào thế ? Còn hắn ? Hắn đâu ?

Hắn là người áo đen! Tô Dung Dung kinh ngạc :

-Ngươi có ngủ không ?

Hồ Thiết Hoa ngơ ngác :

-Tại hạ... tại hạ... Y xuất hạn ướt đầu, càu nhàu :

-Việc gì chứ ? Tại sao chứ ? Tại sao mình lại nằm mộng ?

Tiểu Phi từ từ thốt :

-Bởi ngươi nằm mộng, nên ta không dám làm kinh động ngươi, sợ ngươi vỡ mộng. Bây giờ, ngươi tỉnh mộng rồi, thì thôi, những gì ngươi đã thấy trong mộng, hãy quên đi! Cũng may, sự kiện vừa rồi, không đến nỗi gây một cảm xúc mãnh liệt nơi y.

Giả như y mất cả khí lực, không còn một phản kháng nhỏ mọn nào trước kiếm khí của người áo đen, có thể y lâm vào tình trạng tẩu hoa? nhập ma, để vĩnh viễn trở thành phế nhân chờ chết! Và bây giờ, y phải quên, quên tất cả, chứ nếu không thì y còn giữ ám ảnh mãi, sau này nếu có giao thủ với ai, y sẽ mất hẳn niềm tự tin.

Giao thủ mà mất niềm tự tin, có khác nào chờ bại ?

Lâu lắm, Tiểu Phi sờ chót mũi, hỏi :

-Bây giờ ngươi quên hết rồi chứ ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, đoạn bật cười lớn :

-Quên hết rồi! Họ tìm nhánh khô, lá khô, chất đống lên xác người, rồi họ nổi lửa.

Niềm bí mật bên dưới, bốc thành khói, bay lên, vĩnh viễn theo luôn hai linh hồn... Hồ Thiết Hoa nhìn vào đống lửa lầm nhẩm :

-Quái nhân thực sự là ai ? Sư muội của lão ni áo xanh ? Tình nhân của bà ? Có lẽ gương mặt bị phá huỷ, nên không muốn ai trông thấy ?

Tô Dung Dung muốn nói gì đó, song suy nghĩ một chút, nàng nín lặng.

Vừa rồi, có ngọn gió bốc một chéo màn lên, chừng như nàng nhìn thấy người trong màn. Đúng hơn, nàng thấy một bàn tay! Một bàn tay! Dĩ nhiên phải là bàn tay người, vì bên trong màn, là một con người.

Song bàn tay lại giống chân thú! Móng tay dài quá, lưng bàn tay lại nhiều lông! Lông đen xì! Không lẽ Thanh Y Ni lại quyến luyến với một con thú thông tình ?

Yêu một con dã thú ? Trời! Tình ái với nghiệp chướng, chỉ cách nhau một đường tơ ? Bên này đường tơ, là chánh đáng, là phúc hạnh, bên kia sợi tơ là ngang trái, là oan nghiệt ?

Tô Dung Dung không dám nói, đã đành, mà nàng cũng không dám tưởng đến nữa ?

Hà huống đã chắc gì nàng đoán đúng, bởi trên đời có thiếu chi người có bàn tay giống chân dã thú, lông đen xồm xàm ?

Lửa đã cao ngọn.

Bí mật dần tan biến qua sức tiêu diệt của lửa. Và niềm nghi vấn của Tô Dung Dung vĩnh viễn không có giải đáp ?

Nhất Điểm Hồng, Khúc vô Dung lại ra đi không một ai có thể lưu họ lại.

Họ sanh ra trong cô độc, họ lớn lên trong cô độc, họ vĩnh viễn sống với cô độc để cuối cùng chết với cô độc.

Điều an ủi Tiểu Phi nhất là hai kẻ cô độc họp nhau. Niềm cô độc của họ, đỡ cô đơn hơn! Đái Độc Hành nài nỉ được đưa họ một đoạn đường.

Sở dĩ lão muốn thế, là vì lão cũng cô độc như họ. Chỉ có những kẻ cô độc mới hiểu nhau tận tường, và họ dễ thân nhau, dễ cảm nhau! Còn Hoàng Lỗ Trực ?

Lão quyết ở lại đó đến khi nào tìm được thi thể Hùng Nương Tử. Không bao giờ lão quên được đoạn giao tình với Hùng Nương Tử. Sống không bảo vệ được nhau, thì ít nhất một chết đi, người còn lại phải lo mai táng thi hài! Tiểu Phi trao xương tàn của Thanh Y Ni và quái nhân cho Hoàng Lỗ Trực, nhờ lão làm cái việc được uỷ thác.

Tống Điểm Nhi oán hận vô cùng, song chẳng biết oán hận ai. Vì mơ màng một lúc lâu, nàng bỏ mất một cơ hội nhiệt náo.

Nàng câm lặng, mặt trầm trầm.

Tô Dung Dung an ủi :

-Không mục kích được nhiệt náo, cũng là điều đáng hận thật, song ngươi thừa hiểu là trên đời, có những việc, chúng ta nên tránh nhìn. Tránh được lại càng hay! Trong khi đó, Lý hồng Tụ thuật sơ lược sự tình :

- Dọc đường, đợt chứng của Liễu vô My đột nhiên phát tác. Tự nhiên, nàng không thể tiếp tục hành trình, và Lý ngọc Hàm cũng phải ở lại với nàng. Họ Ở trong ngôi nhà một tiều phu.

Tiểu Phi biết roc, Liễu vô My không vì chất độc phát tác mà lưu lại.

Có lẽ nàng sợ điều bí mật của nàng bị khám phá, và nàng không muốn gặp lại chàng.

Chàng đem điều đó, nói cho mọi người nghe.

Lý hồng Tụ chớp mắt :

-Hương huynh nói rằng nàng không trúng độc ? Nàng dụ dẫn Hương huynh vào Thần thuỷ Cung ? Nàng làm vậy là để báo thù cho Thạch quan Âm ?

Tiểu Phi gật đầu :

đúng vậy! Lý hồng Tụ lại hỏi :

-Nếu vậy, chắc chắn nàng và Lý ngọc Hàm không còn ở tại nhà tiều phu, chúng ta trở lại đó làm gì ?

Tiêu Phi thở dài :

-Bị gạt, chẳng phải chỉ có một bọn ta thôi! Còn Lý ngọc hàm nữa! Dù thế nào, bọn ta cũng phải tìm hắn! Không lâu lắm, họ đến nơi.

Nơi đó, là một gian nhà cây, bên cạnh khu rừng, dưới chân núi.

Giữa sân nhà, một tiều phu tuổi cũng cao, thân hình còn cường tráng, đang để trần lưng, bổ củi.

Tuy không biết vũ công, nhờ quen tay cử động, rất đều, rất đẹp.

Búa nện nhẹ nhàng, song củi tét ra nhanh chóng.

Lý hồng Tụ bước tới, cười nhẹ hỏi :

-Cảm phiền đại ca cho biết, hai vị bằng hữu của chúng tôi có còn ở chăng ?

Tiểu phu không lộ một cảm tình nào trên gương mặt, hắn cũng chẳng nhìn nàng, chỉ nhẹ gật đầu, rồi tiếp tục bổ củi.

Lý hồng Tụ thốt lời cảm tạ, Tiểu Phi đưa mắt ra hiệu với nàng, rồi cả hai vào nhà, gặp ngay Lý ngọc Hàm.

Trong nhà, có một chiếc bàn, Lý ngọc Hàm đang ngồi bên cạnh bàn, uống rượu một mình.

Mặt hắn xanh nhợt, thoáng nhìn qua cũng biết hắn thiếu ngủ.

Hắn uống lên miên, uống cạn chén đầy, rót đầy chén cạn uống, rót như sợ không có dịp uống rót nữa.

Gian nhà thiếu ánh sáng, tuy giữa ngày, bên ngoài dương quang chói lọi, bên trong chỉ sáng lờ mờ.

Bọn Tiểu Phi bước vào, Lý ngọc Hàm ngẩng nhìn lên rồi cúi đầu tiếp tục uống.

Hắn có vẻ xa lạ đối với bọn Tiểu Phi.

Tiểu Phi bước vào, kéo ghế ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn một lúc lâu hỏi :

-Tẩu phu nhân đâu ?

Chừng như phải nghĩ mấy phút mới hiểu được Tiểu Phi nói gì, Lý ngọc Hàm vụt cười lên rồi thấp giọng thốt :

-Nàng đang ngủ. Các vị không nên làm kinh động đến nàng.

Bây giờ, Tiểu Phi mới để ý đến một chiêc giường đặt nơi góc nhà, trên giương quả có một người đang ngủ.

Bất quá, người đó trùm chăn phủ đầu nên chàng không nhận diện được.

Hồ Thiết Hoa bước tới, vớ vội bình rượu.

Ngờ đâu, Lý ngọc Hàm giật bình lại, hỏi :

-Muốn uống, sao không đi mua mà uống! Rượu còn ít quá, các hạ uống hết, còn gì cho tại hạ ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ! Xưa kia, hắn khẳng khái bao nhiêu, hiếu hữu bao nhiêu, sao bây giờ hắn bủn xỉn, keo kiệt thế ?

Lâu lắm, Tiểu Phi thốt :

-Bọn tại hạ mong Lý công tử thứ cho, thuốc giải, bọn tại hạ không tìm được cho tẩu phu nhân! Lý Ngọc Hàm không nhìn ai :

-Ạ ?

Tiểu Phi trầm giọng tiếp :

-Không tìm được, không phải là không có thuốc. Chẳng qua Thuỷ mẫu âm Cơ cho biết, tẩu phu nhân không có trúng độc! Chàng đinh ninh là Lý ngọc Hàm sẽ kinh ngạc lắm.

Ngờ đâu, hắn vẫn điềm nhiên đến lạnh lùng. Lâu lắm, hắn lại cười một tiếng, hắn thốt :

-Nàng có bịnh ?… Tốt lắm!… Tốt lắm!… Tiểu Phi chợt nhận ra, tiếng cười của hắn quái dị quá chừng.

Nói là cười chứ mường tượng là tiếng khóc! Chàng không hiểu nổi tâm ý của Lý ngọc Hàm hiện tại như thế nào.

Và chàng phải có thái độ nào đây ?

Nghiêm giọng cảnh cáo hắn ? Cho hắn biết sự thật ? Trở mặt xuất thủ ? Hay bỏ luôn sự việc ?

Chàng bình sanh không muốn nhớ điều quấy của ai để rồi cừu hận.

Hà huống, dù sao thì chàng vẫn bình an, không thương tônt mảy may! Phe phái của Thạch quan Âm, đến đây cầm như bị huỷ diệt rồi, chàng cần gì phải đi xa hơn nữa ?

Liễu vô My là nữ nhân, hiện tại, kể như lâm vào cảnh cùng, tại sao chàng không để cho nàng một mảnh đất dung thân ?

Chàng đứng lên, điểm một nụ cười, thốt :

-Nhiệm vụ của tại hạ đã tròn, tiện đây xin cáo từ Lý công tử! Nhưng, Tống điềm Nhi nào chịu cái lối đối xử êm thấm như chàng ?

Nàng gắt lên :

-Sao được dễ dàng như vậy chứ ? Tôi phải tìm hiểu cho minh bạch.

Nàng lướt tới, tốc chiếc chăn lên.

Liễu vô My nằm đó, mặt vàng như nghệ, đôi mắt nhắm nghiền. Không còn một thớ thịt nào nơi gương mặt đó. Hiện tại, chỉ là một lượt da bọc xương! Một gương mặt không còn sinh khí.

Vài con kiến đang bò nơi vành tai nàng.

Tô Dung Dung trố mắt nhìn Tống điềm Nhi, rồi nhìn Liễu vô My.

Hồ Thiết Hoa kêu lớn :

-Nàng đã chết! Lý ngọc Hàm lắc đầu, cười nhè nhẹ :

-Nàng không chết! Nàng đang ngủ, nàng ngủ say, các vị đừng làm kinh động nàng! Hồ Thiết Hoa thở dài, biết là Lý ngọc Hàm vì quá yêu, thành mất lý trí. Có thể rồi sau này hắn cũng điên luôn.

Ánh đèn không sáng lắm, bởi nơi đây là một ngôi tửu quán quá nhỏ.

Vào quán rồi, tuy đang đói, họ cũng chẳng ăn được gì, bởi cái cảnh vừa rồi còn lưu ám ảnh nơi tâm tư họ rất nặng.

Có lẽ trừ Tiểu Phi ra, mọi người đều rớm lệ, không nhiều thì ít.

Tiểu Phi không khóc, vì chàng đã chứng kiến quá nhiều cảnh thương tâm, chàng quá quen rồi, chàng có cảm tưởng là dưới trần thế nầy, chỉ toàn là cảnh khổ, thì hơi đâu gặp mỗi việc lại mỗi rơi lệ ?

Lý hồng Tụ còn đỏ mắt, lẩm nhẩm :

-Thật tội, không ngờ nàng tự sát! Không ngờ thật!… Tô Dung Dung thở dài :

-Cũng có thể nàng chết vì chất độc, chứ không phải vì tự sát.

Lý hồng Tụ lắc đầu :

-Không thể có việc nàng chết vì độc. Tôi tin là Thuỷ mẫu âm Cơ chẳng bịa chuyện. Âm cơ nhất định chết, thì bà ấy còn lừa ai làm chi nữa ?

Rồi nàng thở dài tiếp :

-Vô luận làm sao, sự thực thì Liễu vô My không lừa chúng ta… Tống điềm Nhi cũng thở dài :

-Thương hại cho Lý ngọc Hàm! Hắn dám ngồi đó, uống rượu mãi, ngày này qua ngày khác, chờ nàng tỉnh lại! Tô Dung Dung thốt :

- Dù hắn thương tâm như thế nào, thời gian là vị thuốc chữa bệnh rất hay, rồi hắn cũng sẽ nguôi ngoa… Ai nói gì mặc ai, Tiểu Phi ngồi thừ một chỗ.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay vào vai chàng hỏi :

-Tâm sự của ngươi đã tròn vẹn, ngươi lại thắng được Thần thuỷ Cung chủ là tay cao cường bậc nhất thiên hạ, đáng lý ngươi phải vui chứ, cớ sao ngươi lại lầm lầm lì lì như thế ?

Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ không.

Hồ Thiết Hoa tiếp :

-Ta hiểu, ngươi tự cho mình có lỗi trong cái chết của Liễu vô My. Đừng tự quy trách nhiệm vào mình, nàng ấy không chết do ngươi đâu! Tiểu Phi thở dài :

-Vô luận như thế nào, trong chuyến đi nầy, chúng ta thu lượm toàn thắng.

Hồ Thiết Hoa nâng cao chén rượu cao giọng :

-Thế thì chúng ta phải tự thưởng công, việc gì qua rồi, cứ để cho qua đi, đời người không được bao nhiêu lâu, tại sao chúng ta cứ bi hoài mãi ?

Vừa lúc đó, một thiếu nữ vận áo xanh bước vào.

Nàng mang một chiếc mâm rất lớn, nàng không đẹp lắm, song cũng chẳng xấu lắm.

Trên chiếc mâm, có một bình rượu rất lớn, nàng đặt chiếc mâm đó xuống bàn, trước mặt Hồ Thiết Hoa, rồi quay mình trở ra, chẳng nhìn y nửa mắt.

Hồ Thiết Hoa như gặp quỷ, tiêu hồn lạc phách.

Tiểu Phi nhìn y, bật cười vang :

-Ngươi muốn ở lại đây một thời gian chăng ?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, ngây người một lúc lâu.

Bỗng, y phát hiện đôi mắt to sáng đang nhìn y chòng chọc.

Y không hướng về Tiểu Phi, mà lại hướng về đôi mắt đó, bật cười thốt :

- Dùng một phương pháp mà gạt người đến hai lần, người đó còn lầm nữa, thì thật là ngu quá!Hết (Xem Tiếp bộ Quỷ Luyến Hiệp Tình)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/so-luu-huong-1-2-3-long-ho-phong-van